

BİR HAPİSHANE ŞİFACISI ROMANI

KAN HAINI

LYNETTE NONI

Kiva, onu sevenleri hayal kırıklığına uğratmıştı. Hepsini.
Şimdi de bunun bedelini ödüyordu.

Eskiden ne istediğini çok iyi bildiğini sanıyordu: intikam.

Ama duygular değişir, insanlar değişir, her şey değişirdi.

Kiva, sarayda yaşananlardan sonra arkadaşlarının ve abisinin güvende olup olmadığını, ihanet ettiği kişilerin onu affedip affedemeyeceğini öğrenmek için can atmaktadır. Ancak krallıklar savaşa girmeye her zamankinden daha yakinken ve Kiva tüm cephelere uzaktayken, onun yaralı kalbinden çok daha fazla şey tehlike altındadır.

Yeni başlangıçlar ve kurulacak yeni ittifaklar ölümcül bir göreve dönüşecektir. Artık tarafını seçen Kiva'nın yalnızca hayatta kalması yetmeyecek, inandığı şeyler ve inandığı kişi uğruna savaşması da gerekecektir.

Sevdiği insanların hayatları risk altındayken, dört bir yandan gelen tehlikelere rağmen Kiva ayakta durabilecek mi?

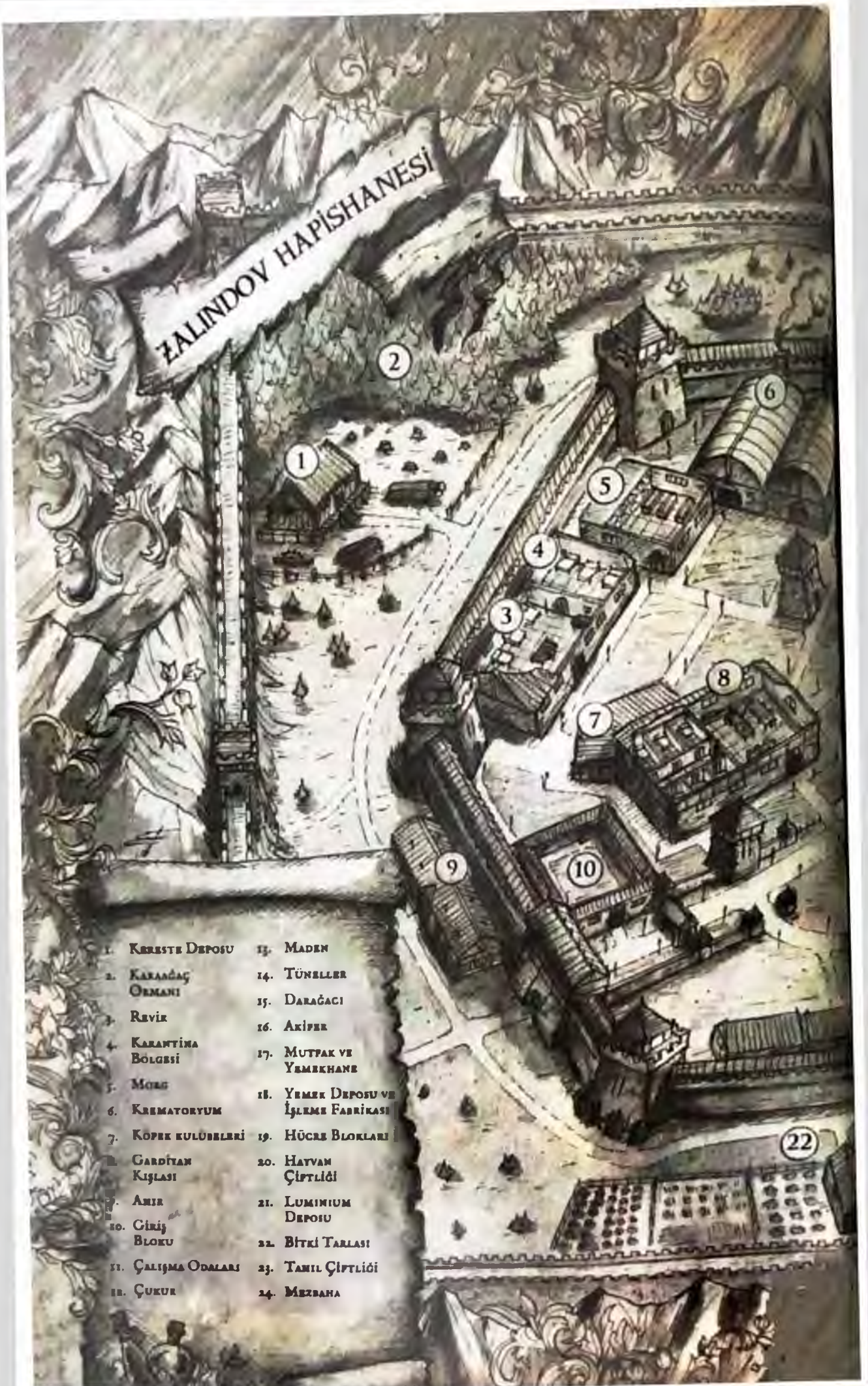
SERİNİN TAMAMINI OKUDUNUZ MU?

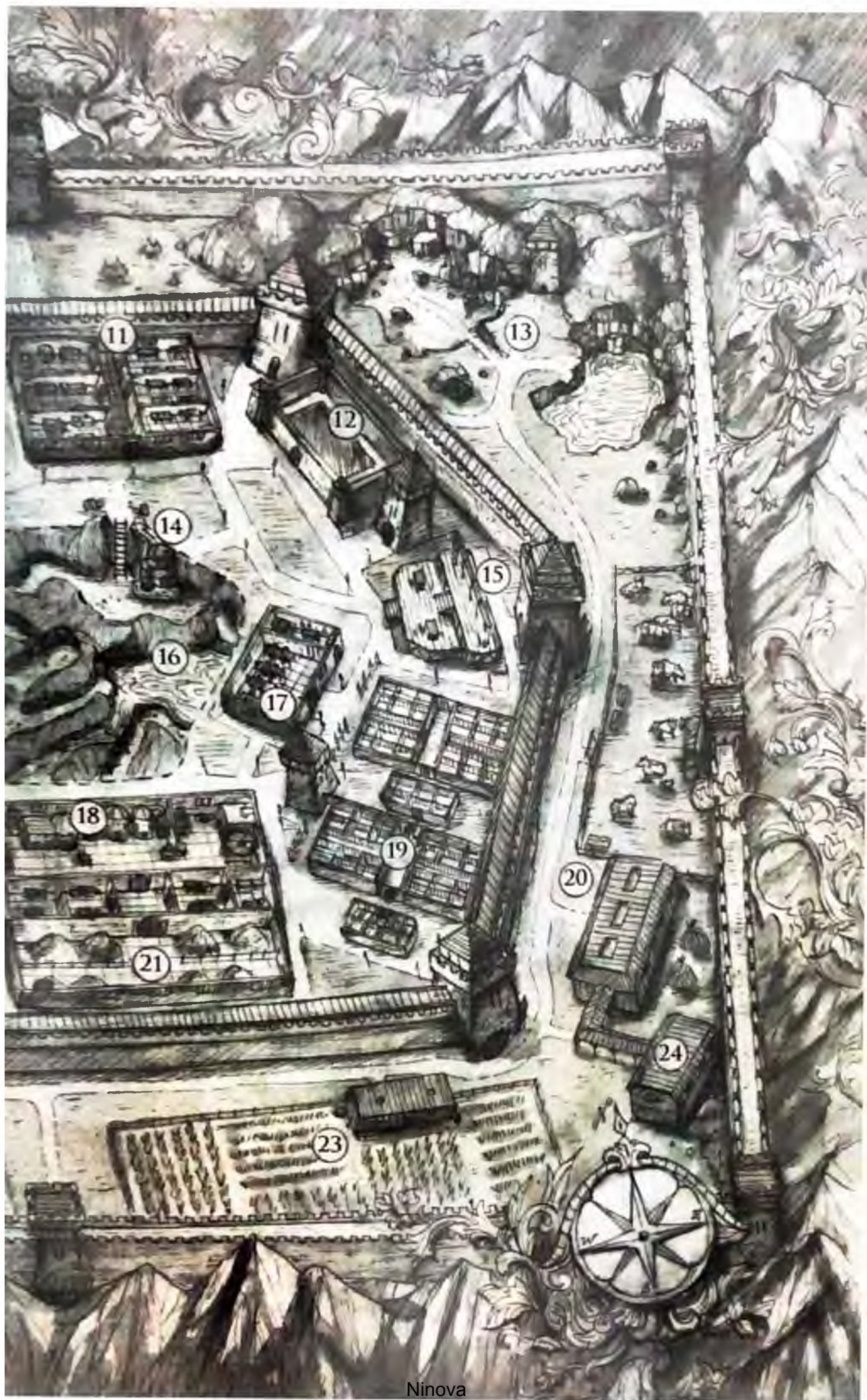
Onlar için savaşacaktı.
Onlar için yaşayacaktı.
Ve bunun nasıl yapılacağına
dair hiçbir fikri olmasa bile
onların affını kazanmanın bir
yolunu bulacaktı.
çünkü onlar bunu hak
ediyorlardı.
Kendisi de öyle...

Ninova

1. KERESTE DEPOSU	13. MADEN
2. KARAĞAÇ ORMANI	14. TÜNELLER
3. REVİR	15. DARAĞACI
4. KARANTİNA BÖLGESİ	16. AKİFER
5. MÜĞ	17. MUTPAK VE YEMEKHANE
6. KREMATORİYUM	18. YEMEK DEPOSU VE İŞLEME FABRİKASI
7. KOPEK KULÜBELERİ	19. HÜCRE BLOKLARI
8. GARDİYAN KİŞİSİ	20. HAYVAN ÇİFTLİĞİ
9. ANIR	21. LUMİNİUM DEPOSU
10. GİRİŞ BLOKU	22. BİTKİ TARLASI
11. ÇALIŞMA ODALARI	23. TANIŞ ÇİFTLİĞİ
12. ÇUKUR	24. MEZBAHA

Ninova

KAN HAINİ

Sevgili Okur,

Bu seri başından itibaren zorlu bir mücadele içermektedir ancak Altın Kafesin Esiri'nin sonu göz önüne alındığında, Kiva'nın artık üstlenmesi gereken yolculuk şu âna dek karşılaştığı her şeyden daha ağır olacaktır. Lütfen, bu kitaptaki olayları mümkün olan en özenli şekilde işlemeye çalışmama rağmen, ilerleyen sayfalarda sizi etkileyebilecek durumlar olabileceğini unutmayın.

**Vazgeçmek istediği hâlde devam etmeyi,
denemeyi,
umut etmeyi,
hayatta kalmayı sürdürmeyi seçen herkese...
Bu kitap bizler için.**

Düzenleme
Ny.ozlem

GİRİŞ

Kadın ağlıyordu.

Gözyaşları, yüzünden bir nehir gibi süzülüyor, çenesinden damlıyor ve tuniğini ıslatıyordu. Sessiz olmak zorundaydı. Kimse kederinin nedenini öğrenmemeliydi.

Çünkü kimse onu anlamazdı.

Kollarını dizlerine sardı ve çadırının karanlığına bakarak uzun zamandır unutulmuş olan tanrılara dua etti. Affetmeleri için yalvardı. Bunu hak etmediğini, asla hak etmeyeceğini bildiği hâlde.

Yaptığı şeyden sonra.

Yarattığı şeyden sonra...

Hıçkırarak ağlarken tüm bedeni titredi.

“Bir hata yaptım,” diye sessizce ağzını oynattı. “Bu hatayı geri almak istiyorum. Almam gerek.”

Adam onu bu hâlde, gözyaşlarıyla sıırıslıklam olmuş, acıyla bir ileri bir geri sallanırken buldu.

Adam çadırın girişinde durdu, ardından koşup önünde diz çökerek kadının titreyen ellerini tuttu. “Ne oldu, canım? Hasta mısın? Yaralı mısın?”

Kadının gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri adamın kollarıyla buluştu ve kadın, çatlak bir sesle, “Yanılmışım,” dedi.

Adam kaşlarını çatı. “Hangi konuda yanılmışsın?”

Kadının yanaklarından daha çok gözyaşı süzüldü. “Her konuda.”

Adam şaşkınlığını gizleyemedi. Ya da korkusunu.

“Sen iyi değilsin,” dedi. “Zuleeka’dan gelip seni iyileştirmesini is...”

“Hayır!” diye irkilen kadın ellerini hızla geri çekti. Gerginliği çadırı dolduruyordu.

Adam dizlerinin üzerine iyice çöküp kadını yakından izledi. Yumuşak bir sesle, “Ne oldu?” diye tekrarladı.

Kadın uzun süre bir şey söylemedi. Nihayet cevap verdiğinde, sözcükleri dudaklarından acı dolu ve boğuk bir şekilde çıktı: “Zuleeka onları öldürdü. Bir el hareketiyle boyunlarını kırdı.”

Adam bembeyaz oldu. “Kimlerin?”

“Köylülerin... Yanından geçtiği herkesin. Ona yargılayıcı bir şekilde bakan herkesin. Bize katılmayan herkesin.” Kadın yutkundu. “Herkes ben olduğumu sanıyor. Ama ben...” Başını iki yana sallayıp fısıldadı: “Gücünün büyüdüğünü biliyordum ama bu... Bunun olmasını asla istememiştim. Bana bir daha kullanmayacağına söz vermişti, son seferden sonra, yaptığı şey... Ben...”

“Son seferinde onu durdurmuştun,” dedi adam sakın ama ciddi bir ses tonuyla. “Prensi ve muhafızım öldürmesini engellemiştin. İkisi de sağ ve gayet iyiler.”

“O muhafız *elini* kaybetti.”

“Ama eğer sen onu bağlı olduğu büyüden kurtarmasaydın, daha fazlasını da kaybedebilirdi. Veliht prens de ölmüş olurdu.” Adam yavaşça devam etti: “Çok kısa bir süre öncesine kadar senin de istediğin şey buydu. Uğraşacak bir Vallentis'in daha azalması.”

“Ama fark etmemişim...” Kadın yine başını iki yana salladı. “O sadece bir çocuk... Hatta Torell'den bile küçük. Onu gördüğümde...” Gözlerini kapayıp tekrarladı: “O sadece bir çocuk.”

“Yine de ailesi amacına ulaşmanı engelliyor. O *çocuk* amacının önünde bir engel.”

“Tahtı ele geçirmenin başka yolları da var. Bu süreçte sevdiğlerimi incitmeyecek yollar. Yapamam...” Hıçkırmaya başladı.

“Başka birini daha kaybedemem. Bu şekilde olmaz. Eğer gücünü zarar vermek için kullanmaya devam ederse kendini öldürecek. Büyü onu içeriden dışarıya doğru mahvedecek.”

Adam sözcüklerini dikkatle seçerek, “Zuleeka’nın davranışları yüzünden kendini suçlayamazsın. Seçimleri ona ait,” dedi.

“Yanılıyorsun, Galdric. Yaptığı her şey benim yüzümden,” dedi kadın, sadece saatler önce meydana gelen şeyi hatırlayınca tekrar düşüncelere daldı. Çatlayan kemikler, kırılan boyunlar, düşen cesetler... Bir anda ölen erkekler, kadınlar ve çocuklar. “Ona bildiği her şeyi ben öğrettim. Bu benim suçum.”

Üzerine ağır bir sessizlik çöken Galdric, “Emrin nedir, kraliçem?” diye sordu.

Tilda Corentine’in zümrüt gözleri ancak o an adaminkilerle buluştu ve yardım etmesi için yalvararak cevabını fısıldarken en yakın dostuyla arasında sessiz bir anlaşma geçti.

Ardından kafa kafaya verip bir plan yaptılar.

GÜNÜMÜZ

BÖLÜM BİR

Kiva Corentine yanıyordu. Alevler vücudunu yaktı ve damarlarındaki kan kaynadı. Bu, inlemesine, debelenmesine ve onu yerde tutan elleri itmesine neden oldu.

“Yanıyor,” diye sert bir erkek sesi geldi. “Ona biraz su getir.”

Kusmuk kokusu Kiva’nın duyularını bastırdı, kusmuğun kendisine ait olduğunu fark etmesini sağlayacak kadar yakındı ve bu da yeniden öğürmesine neden oldu.

Hastaydı.

Hayır... Hasta değildi.

Zihninin derinliklerinde bir yerde, herhangi bir hastalığı olmadığını biliyordu.

Bulanık bir şey hatırladı: mavi-altın gözler ve öpücükten dolayı şişmiş dudaklar, ölümcül gölgeler ve kırık camlar, karamel rengi toz ve demir çubuklar. Ama sonra düşünceleri dağıldı, görüntüler zihninden çıktı ve bildiği her şeyi, kendisine ait olan her şeyi amansız bir sıcaklık sardı.

“Tanrım, berbat hâlde,” dedi tiksinti dolu bir kadın sesi.

Kiva’nın dudaklarının arasına ahşap bir bardak sıkıştırıldı. Su, kurumuş boğazından aşağı süzülüp çenesinden aşağı aktı.

“Öyle,” diye onayladı adam. “Ve bu *senin* sorunun. Benim ölülere ayıracak vaktim yok.”

Kiva'yı tutan eller ortadan kayboldu. Doğrulamaya çalıştı ama alevler gövdesini sardı. Göz kapakları çok kısa bir süreliğine açıldı ama ateşi göremedi. Ateş kendisiydi, cehennem *içindeydi*.

“O ölmedi,” diye itiraz etti kadın.

“Biraz zaman ver,” dedi adam. Sesi daha uzaktan geliyordu, sanki gidiyor gibiydi. “O kadar güzel şeylere sahipti ki onlar olmadan hayatta kalamazdı. En iyisi onu kaderine bırakmak. Ya da eğer dayanabilirsen, merhametli bir ölüm şansı vermek.” Bir homurtu duyuldu. “Bunu yaparken herhangi bir sorun yaşayacağından şüpheliyim.”

“Sen hapishane şifacısısın,” dedi kadın öfkeyle. “Ona yardım etmek senin işin.”

Adamdan bir homurtu daha yükseldi. “Artık ona kimse yardım edemez.”

Kiva, kulaklarındaki uğultudan dolayı adamın uzaklaşan ayak seslerini zar zor duydu. Kalbi doğal olmayan bir hızla atıyordu. *Tehlikeli* derecede hızla.

Bir yanı durumu hakkında endişelenmesi gerektiğini biliyor ama o yanı hiçbir şey yapamıyordu, vücudunu saran ve her şeyi tüketen ızdırabın ötesini *düşünemiyordu* bile.

Acısının arasından bir dizi küfür duydu, ardından nasırlı bir el boynunun arkasından tutarak onu kabaca yukarıya doğru çekti ve bardağı bir kez daha dudaklarına bastırdı.

“İç,” diye emretti kadın, Kiva'nın ağzına zorla su doldurarak. “Yaşamak istiyorsan içmelisin.”

Kiva, nedenini merak ederken sıvıdan boğulsa da emri yerine getirmeye çalıştı. Eğer bu yaşamaksa kesinlikle ölmesi daha iyiydi. Adam *merhametli bir ölüm şansı* demişti. Kiva bunu istiyordu: içinde yanan cehenneme bir an önce son verilmesini, kalbindeki deliğin sonsuza dek yok olmasını.

Şu anki durumuyla hiçbir ilgisi olmadığını bildiği o deliliğe...

Mavi-altın rengi gözler zihninde parladı ve farklı türden bir işkenceyi tetikleyen kısacık görüntü, bir kez daha ortaya çıkıp kayboldu.

“Kahretsin, Kiva, iç,” dedi öfkeli kadın sesi.

Fakat Kiva daha fazla içemezdi. Titriyordu, buzla ateş savaşıarak tüm vücudunu sarsmaya başladı. Ani soğuktan titrerken bile cildi terle kaplıydı ama üzerine bir battaniye atıldığında inleyerek onu almaları için yalvardı.

Çok sıcaktı.

Çok soğuktu.

Çok fazlaydı.

“Lütfen,” diye hırladı, neye -ya da kime- söylediğinden emin olamayarak. “Lütfen.”

“Böyle ölemezsin,” dedi kadın kararlı bir şekilde. “Böyle değil.”

Ancak Kiva ona inanmadı. Çünkü bitmesini istiyordu... her şeyin. Ve artık işkenceye dayanamadığında, bilinçsizliğin mutlu kucağını memnuniyetle karşıladı.

Kiva gözlerini açtığında gördüğü ilk şey yıldı.

Çevresindeki oda dönüyordu. Loş alan, boş paletler ve eski püskü battanilerle doluydu ve tanıdık, keskin bir koku hafızasını çekiştiriyordu.

Zihninin uzak bir kısmı revirde olduğunu fısıldadı. Zalindov’un revirinde.

Zihninde bir alarm çalar gibi oldu ama ne dilini kaplayan karamelin tadı, ne de yılanın konuşmak için ağzını açması onu endişelendirmedi.

“Kendine gel!” diye tısladı yılan onu sertçe sarsarak. Sesi boğazına su tıkayan kadına çok benziyordu.

Kiva kıkırdadı ve ona dokunmak için uzandı.

Eli tokatlanarak itildi. “Beni tünellere kadar takip etmezsen seni öldürecekler. Dinliyor musun? Eğer çalışmazsan ölürsün.”

Yılanın telaşı üzerine Kiva doğruldu ve başı yana doğru sarktı. Bulanık gözleriyle kirli gri bir tunik giydiğini fark etti, kendi kustumuk kokusu burnunu buruşturmasına neden oldu.

“Tanrılar adına, neler olduğuna dair hiçbir fikrin yok, değil mi?” diye mırıldandı yılan. Kiva’nın sırtına dolandı ve onu ayağa kaldırdı. “Buraya kadarki yolculuğunda sana çok fazla melek tozu verdiler ve artık onsuz iş göremiyorsun.” Yılan onu revire sürükledi. “Sana önümüzdeki birkaç gün yetecek kadarını ele geçirmeyi başardım. Ama seni yavaş yavaş bundan vazgeçirmeliyiz, yoksa organların iflas edecek. Ne dediğimi anlıyor musun?”

“Konuşan yılanlar,” dedi Kiva dalgın bir tavırla, güneş ışığına çekilirken tökezlemişti. Elini kaldırdı ve etrafındaki gökkuşağı renklerine sıırıttı. “Güzel bir gün.”

Yılan kötü bir söz söyledi ve dişlerinin arasından, “Kiva, benim, Cresta. Kendini toparla,” dedi.

Cresta.

O zaman bu bir yılan değildi.

Ama sayılırdı.

Cresta Voss. Bu isim Kiva’da kırgınlık ve korku duygularını uyandırırken, bu duygulara kızıl saçlı, ela gözlü ve yüzünün yan tarafına yılan dövmesi yapılmış kaslı bir genç kadının görüntüleri de eşlik ediyordu. Kiva’nın beş yılı aşkın süredir tanıdığı ve Zalindov’da maden işçisi olan biriydi. O beş yıl boyunca Kiva’yı açıkça küçümseyen biri. Hapishanedeki asilerin lideri olan, Kiva’nın ablası ve Kiva’dan her şeyi (her şeyi ve herkesi) alıp şu an çalıntı bir tahtın üzerinde oturan, Evalon’un şimdiki kraliçesi Zuleeka Corentine’e sadık biri.

“Kötü yılan,” diye mırıldandı Kiva, Cresta’nın kolundan kurtulmaya çalışarak. “Defol git.”

“Kes şunu,” dedi Cresta, onu daha da sıkı tutarak. Kiva’yı çakılların üzerinden ölü çimlere doğru yönlendirip arazinin

ortasındaki kubbeli taş binaya doğru ilerledi. “Ben olmasam bugün bile atlatamazsın.”

“Atlatırım.” Kiva ayaklarının altındaki kurumuş yığınların üzerinde ilerlerken yeniden tökezledi. Renkler görüş alanında dönmeye devam ediyor, uzakta onları çevreleyen kireç taşından duvarlara çarpıyordu. “Ya da atlatamam. Önemli değil.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye sordu Cresta, büyük bir çukurun yanından geçerken. Bu, Kiva’nın bulanık dikkatini çeken bir şeydi. Gözetleme kulesinin nasıl da patlayıp üzerine yıkıldığını hatırlaması çaba gerektirmişti. Kulenin bir zamanlar durduğu yerde şimdi yeller esiyordu.

“Mot.” Kiva, kaçmasına yardım eden adamın adını soludu, bir an için düşünceleri netleşti. “Mot nerede?”

“Öldü,” dedi Cresta düz bir sesle. “Başgardianın ellerinde, isyandan hemen sonra... senin kaçtığın ellerde.”

Ona göz kulak olan ve imtihanlarda hayatta kalmasına yardım eden morg çalışanını düşününce Kiva göğsünde bir keder duygusu hissetti ama bu his hemen rüzgâr misali kayboldu. Başını iki yana sallayıp dönen renkleri netleştirmeye, yılanın ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. “Hiç kimse Zalindov’dan kaçamaz.” Çılgınca bir kahkaha attı. “Kaçabildiklerinde bile.”

Ölü alan boyunca dimdik hareket eden daha fazla gri kıyafetli mahkûm yaklaşmaya başlayınca, Cresta konuşmaya devam edemedi. Onlar da kubbeli binaya doğru ilerlerken yüzleri yorgunlukla kaplıydı.

“Tünellere ulaşmadan önce toparlanman gerekiyor, yoksa gardianlar seni Çukur’a gönderir,” diye uyardı Cresta alçak sesle. “Bununla uğraşmayabilirler bile.”

“Umurumda değil,” diye mırıldandı Kiva, ayaklarını sürükleyerek.

Maden işçisinin tutuşu acı vermeye başlayınca tısladı: “Bir keresinde bana güçlü ve kuvvetli olduğumu, her şeyle başa çıkabileceğimi söylemiştin. Yaşamak için bir neden bulmayı kendime

borçlu olduğumu. Şimdi ben de sana aynısını söylüyorum, Kiva Meridan.”

Cresta’nın kucağına çöken Kiva, “Benim adım bu değil,” dedi. “Bu.”

“Değil.”

Cresta sert bir sesle konuştu: “Sen olmayı seçtiğin kişisin. Sen olmayı seçtiğin şeysin. Ve şu anda yaşamayı seçmen gerekiyor. Gerisini sonra anlarsın.” Üzgün hâliyle bile bu sözler Kiva’nın üzerinde iz bıraktı. Herhangi bir şeyin onun seçimi olduğu fikri gülünçtü. Zalindov’da on yıl boyunca başkalarının tercihlerine göre yaşamış, her gün hayatta kalma mücadelesi vermişti. Nihayet özgürlüğün tadına vardıktan sonra almış olduğu kararlar, onu hayal ettiğinden çok daha fazlasını kaybettikten sonra başladığı yere geri döndürmekten başka bir işe yaramamıştı.

Kalbindeki delik sancıdı, melek tozu bile bunu tamamen maskeleyemiyordu.

“Hata yapma, umurumda bile değilsin,” diye devam etti Cresta acımasızca. “Ama bir kez hayatımı kurtardın ve bu yüzden sana bir kan borcum var. Yani bugün hayatta kalacaksın, yarın da hayatta kalacaksın ve o kahrolası ilaçlar vücudundan çıkana kadar hayatta kalmaya devam edeceksin. Ondan sonra kendi başına ne yapmak istediğine karar verebilirsin. Yaşa ya da öl, benim sorumluluğumdan çıkacaksın. Ama o zamana kadar beni dinleyeceksin. Ve ben de sana toparlanıp kendini hayatının en kötü gününe hazırlamanı söylüyorum.”

Kiva’nın dikkati Cresta’nın konuşmasından o kadar dağılmıştı ki kubbeli binaya vardıklarını ve diğer mahkûmlarla birlikte sıraya girdiklerini fark etmedi. Hepsi merdiven boşluğundan tünellere inmeye hazırlanıyordu.

Düşüncelerini istikrarlı bir şekilde sürdürmeye çabalayan Kiva, “Neden buradasın?” diye mırıldandı.

Cresta hüsrana uğramış gibi bir ses çıkardı. “Sana az önce anlattım ya.”

Kiva dönmeye devam eden başını iki yana salladı. Son birkaç haftadır genellikle bilinçsiz olmasına neden olan melek tozu aynı miktarda verilmemiş olmalıydı, daha düşük doz Kiva'ya soru sormaya yetecek kadar netlik kazandırıyor. Sözcükleri ağır bir şekilde geveleyerek, "Hayır, neden madende değilsin?" diye sordu.

Cresta cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Rooke isyandan sonra çalışma yerimi değiştirdi. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamdan hoşlanmadı, bu yüzden artık bir tünelciyim ve yorucu, kaçınılmaz bir ölümle karşı karşıyayım."

Cresta'nın altı ayı vardı. En fazla bir yılı. Bu bir Zalindov tünelcisinin kaderiydi.

Artık hapisane şifacısı olmadığından Kiva'nın da paylaştığı kaderdi bu.

Korkmuş olması gerekirdi ama umursayacak durumda değildi. Nedense suçun melek tozunda olduğunu düşünmüyordu.

"Sıradaki," dedi sıkılmış bir erkek sesi. Kiva kuru otların arasından başını kaldırdı ve iki gardiyanın, mahkûmları topraktaki dikdörtgen bir delikten çıkan merdivenlere doğru yönlendirdiği binanın girişine ulaştıklarını gördü.

Önlerindeki mahkûmlar kuyunun içinde kaybolurken Cresta hızlıca, "Şu anda berbat durumda olduğunu biliyorum," dedi. "Ama ne yaparsan yap, merdivenleri bırakma." Kiva'nın yüzündeki boş ifadeyi görünce aceleyle, "Senin için önemli olan bir şeyi düşün. Çocuğu, şu kekeme olan. Onu seviyorsun. Onun için dayan," diye ekledi.

Tipp.

Çilli suratlı, aralık dişli çocuğun sisli anısı Kiva'nın zihninde parladı ve kalbindeki acının yeniden yükselmesine neden oldu.

"Sıradaki," diye tekrarladı gardiyan, Kiva ve Cresta'ya doğru el sallayarak.

"Her seferinde bir basamak," dedi Cresta. "Bunu çocuk için yap. Ben de tam yanında olacağım."

Kiva donuk bir şekilde başını salladı, başı omuzlarına göre fazla ağırdı ama aynı zamanda inanılmaz derecede hafifti. Cresta onu ileri doğru iterken Kiva kendi ayaklarına takıldı, gardiyanlar onu eğlenerek izliyorlardı. Kim olduğunu, ne kadar düştüğünü biliyorlardı. Bundan *keyif alıyorlardı*.

Kiva'nın içinde bir ateş yükseldi ama uzun sürmedi. Elleri metal basamaklara uzandığında, melek tozu içinde yükselen ateşi silip süpürdü.

Yan yana bağlanmış iki merdiven vardı. Kiva ilkinden inmeye başladığında Cresta sözünü tuttu ve ilk platforma, oradan da bir sonraki merdiven dizisine kadar yanında kaldı. Cresta'nın cesaret verici sessiz mırıldanışlarıyla, basamak basamak, platform platform aşağı indiler. Kiva ellerine sanki başka birine aitmiş gibi baktı, hiçbir şey hissetmiyordu, yalnızca aşağı doğru hareket ettiğinin, kaslarının yandığının, havanın bayatlayıp soğuduğunun belli belirsiz farkındaydı.

Tipp. Tipp için dayanacaktı.

Çocuğun gördüğü ve Kiva'nın *yaptığı* şeyden sonra artık Tipp ondan kesinlikle nefret ediyor olsa bile.

Kiva'dan acı dolu bir ses çıkınca Cresta telaşla ona baktı. Ama son merdivenden de indiklerinde, Cresta'nın yüz ifadesinde bir rahatlama belirdi.

Güvende. Güvendeydiler.

Ama aynı zamanda güvende değillerdi de.

Çünkü Kiva daha nefes bile alamadan, karıncalar gibi ilerleyen bir dizi mahkûmun ardından luminium ışıklı bir tünele itildi. Uzaktan gelen bir panik hissi onu sarstı, tanıdık ama melek tozu tarafından bastırılan bir klostrofobi.

Buraya en son geldiğinde diğer mahkûmlarla birlikte değildi. Ama yalnız da değildi.

Mavi-altın rengindeki gözler. Uçan, büyülü bir alev. Mükemmel bir kar çiçeği.

Bu sefer uyuşturucular görüntüyü uzaklaştırmadı, Kiva uzaklaştırdı.

O an olanları düşünemezdi.

Onu düşünemezdi.

Kiva, bir çalkantı sesi dikkatini çekince bakışlarını aşağıya çevirdi. Toprak önce çamura dönüştü, yürüdükçe sığ sular dizlerine kadar geldi. Nezaretçi gardiyanlardan biri mahkûmlara dur emrini verdiğinde Kiva, yolculuk boyunca bir yerde ellerine bir kazma verildiğini fark etti. Kazmanın ağırlığını test etmek için bir kılıç gibi salladı.

Caldon ona bunun nasıl yapılacağını göstermiş, tahta bir uygulama bıçağıyla onu eğitmişti.

Kiva gözlerini kapadı ve o anıyı da uzaklaştırmaya çalıştı. Melek tozunun, yeniden alevlenen acısını bastırmasına izin verdi. Kollarını indirip nerede olduğunu, neden orada olduğunu, ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı.

Tünelcilik.

Artık bir tünelciydi, görevi yeri kazmak ve suyun yer altı sularına doğru akması için geçitler yaratmaktı.

Bu, Zalindov'daki en kötü görevdi. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak en zoru... Ölümün en hızlısı...

Kiva'nın yanındaki Cresta, "Çocuğu düşün," diye emretti. "Onu düşünmeyi bırakma."

Sesindeki katıksız otorite Kiva'mn itaat etmesini sağladı ve gardiyanlar onlara sert kireç taşı duvarları kazmaya başlamalarını emrettiğinde aklına Tipp'in yüzünü getirdi.

Kiva demir kazmayı sert kayaya defalarca savurdu.

Bu hareket kollarını sarstı, çıkan ses dişlerini titretti. Her itişle büyüyen acıyı memnuniyetle karşıladı. Etrafındaki toz bulutları, görünüşünü bulanıklaştırıyor, sert taşa çarpan yüzlerce kazmanın sesiyle işitme duyusu boğuklaşıyordu. Yanı başında çalışan ve ona Tipp'i hatırlatarak kazmaya devam etmesini söyleyen Cresta'nın belli belirsiz farkındaydı. Duramıyordu... Durursa gardiyanlar gelirdi. Ellerinde kırbaçlar ve coplarla devriye geziyorlardı. "Onlara bahane verme," dedi Cresta. Durma. Durma. *Durma.*

Kiva'nın kazmasında kan vardı, kırık kabarcıklardan ve çatlak nasırlarından damlayan kan, kazmanın tahta sapından aşağıya akıyordu. Canı acısa da etrafındaki her şey gibi sessiz kaldı.

Ta ki sessizlik bozulana kadar.

Çünkü saniyeler dakikalara ve dakikalar saatlere dönüştükçe melek tozunun etkileri solmaya başladı.

Ense kökünde başlayan hafif, inatçı bir baş ağrısı hissetti. Daha sonra diline bakır tadı geldi ve bunu kana bulanmış bal-tayı tutmayı zorlaştıran bir titreme izledi. Gardiyanlar nihayet iş gününün bittiğini duyurduklarında Kiva zorlu çalışmaya rağmen üşümüş ve sonunda hayatta kalmalarının, ileride olacaklarla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını anlayacak kadar bilinçlenmişti.

“Kendimi berbat hissediyorum,” diye inledi yüzeye çıkmak için sıralarını beklerken.

“Bundan eminim,” diye mırıldandı Cresta. “Acaba şu revirinde işe yarayacak bir şey var mıdır?”

“Orası artık benim revirim değil,” diye yanıtladı Kiva yorgunluktan titreyerek. Zalindov’dan ayrı kalması, ona düzenli yiyecek ve egzersiz imkânı sunmuştu ve bu, melek tozunun uyuşturucu etkileriyle birleşince, ona günün ağır işlerine dayanacak kadar güç vermişti. Ama şimdi acıyı hissediyordu, her yeri ağrıyordu. Ancak düşünceleri haftalardır olduğundan daha netti, bu yüzden yoksunluk belirtilerini hafiflettiği bilinen bitkilerin bir listesini sayıp listeleyerek odağını korumaya çalıştı.

“Tek yol, içinden geçmek,” dedi Cresta bilgece, dağılmış kızıl buklelerini nemli yüzünden çekerek. “Ne yapabileceğime bir bakarım.”

Kiva bir cevap mırıldandı, üşümesi artıp vücudu titremeye başlarken ağzından hangi kelimelerin çıktığından emin olamıyordu. Tünellerden çıktığını, Cresta'nın onu yatakhane binasına kadar taşıdığını ve onu kaba bir şekilde bir paletin üzerine bıraktığını hatırlamıyordu. Teni çamur ve tozla kaplıydı, tunikte hâlâ

kendi kusmuğunun lekeleri vardı. Orada titreyerek ve terleyerek, kasları ağrıyarak, kanlı avuçları acımasızca zonklayarak yatarken ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Bana ellerini ver.”

Cresta geri dönmüştü. Kiva kızın ne kadar süredir orada olmadığını ya da ne kadar süre önce döndüğünü bilmiyordu. Yılan dövmesi, bir kir tabakasının altında neredeyse ayırt edilemez durumdaydı.

Kiva’nın avuçlarının üzerinde kayan ıslaklık, keskin bir acıya neden oldu. Ellerini geri çekmeye çalıştı ama Cresta kararlı davrandı.

“Bunları temiz tutman lazım, yoksa enfeksiyon kaparlar.”

Kiva hareketsiz kaldı, sözler hafızasında yankılanıyordu. Bunları daha önce duymuştu. Bunları daha önce *söylemişti*.

Bunları temiz tutman lazım, yoksa enfeksiyon kaparlar.

Güçlü bir vücuda bağlı güçlü eller, darmadağınık altın-kahverengi saçlar, bilmiş bir sırıtışla kıvrılmış mükemmel dudaklar, dans eden mavi-altın gözler.

Kiva’nın kalbindeki delik yırtılarak açıldı, acı bir anlığına bile olsa titremelerini durdurmaya yetti. Ama şu anda revirde değildi. Ve *o da* yanında değildi.

Bu kez yoktu.

Ve bir daha asla olmayacaktı.

“Bunları yut,” diye emretti Cresta, Kiva’nın dikkatini kendine çekerek.

Bir avuç dolusu ince yeşil çiçek soğanı, sarı ve turuncu çiçekler ve bir parça siyah, kömürleşmiş odun uzattı.

Kiva, Cresta’nın revirin bahçesine nasıl gizlice girdiğini sormadı ya da kömürün krematoryumdan alınmış olması gerektiğinin üzerinde de durmadı. Ama kendisine verilenleri ağzına sokarken, kömürün tadı yüzünü buruşturmasına neden oldu. “Kömürden bahsetmemiştim,” dedi.

“Uyuşturucudan kurtulmasına yardım ettiğim ilk kişi sen değilsin,” diye mırıldandı hâlâ Kiva’nın ellerini temizlemekte olan Cresta. “Kanındaki toksinleri emer.”

Kiva, Cresta’nın başka kime yardım ettiğini sormak istedi ama vücudu mide krampıyla kasıldı ve nefesi kesilerek kıvrıldı.

“Yemek yemen lazım,” dedi Cresta. Ses tonunda hiçbir sıcaklık, Kiva’nın sağlığıyla ilgili hiçbir endişe yoktu, sözleri yalnızca bir gerçeğin ifadesiydi.

“Ama...” Kiva bir kasılma daha yaşadı ve dişlerini gıcırdattı. “...kusarım.”

Cresta tartışmaya başladı ama Kiva onu duymadı, midesindeki kramp tüm dikkatini çekecek kadar şiddetli bir hâl aldı. Söğüt soğanlarının, lahana çiçeklerinin, gül yapraklarının ve odun kömürünün etkisini göstermesi zaman alacaktı ama o zaman bile etkileri sınırlı olacaktı. Eğer Cresta, Kiva’yı gerçekten melek tozundan arındırmaya niyetliyse, o zaman zor bir geceyle karşı karşıyaydı.

Kiva dudaklarının arasına kemik suyuyla ıslanmış bir ekmeğin tıktırıldığını fark etti. Alnından terler damlıyor, teni yanıyor sonra üşüyor sonra yine yanıyordu.

“Hayır,” diye inledi başını yana çevirerek.

“Yarını atlatman için enerjiye ihtiyacın var,” dedi ağzına daha çok ekmek tıkan Cresta. “Melek tozundan hiçbir şey yemeden kurtulamazsın.”

“Melek tozu,” dedi Kiva, ekmek yüzünden boğulur gibi olduğu için sesi çatlak ve çaresiz çıkmıştı. “Lütfen... İhtiyacım var... sadece birazcık...”

Bulanık gözlerle Cresta’nın yüzünün sertleştiğini gördü. “İhtiyacın olan şey önce yemek, sonra uyku. Sabah biraz daha veririm.”

Kabul etmek istemeyen Kiva başını iki yana salladı. Dişleri, bedenini kontrol altına alan ataklar yüzünden zangırdıyordu. “Şu an ihtiyacım var.”

“Ye.” Cresta, Kiva'nın ağzına biraz daha ekmek tıktı.

Kiva öğürdü ama Cresta ekmeği yutması için eliyle kızın ağzını kapattı.

“Kömür her şeyi midende tutmanı sağlayacak,” dedi. “Şu an fiziksel olduğu kadar zihinsel bir mücadele de veriyorsun. Ama savaşmaya istekli olman gerek.”

Ağzına zorla biraz daha ekmek tıklan Kiva homurdandı. Hiç kıpırdamayan Cresta onun yalvarışlarına kulaklarını tıkamıştı, ona geceyi atlatması için bir doz bile melek tozu vermek istemiyordu.

Saatler boyunca birbirleriyle savaştılar, vücudu birazcık rahatlamak için âdeta feryat eden Kiva inliyordu.

“Şunun çenesini kapatır mısın? Burada uyumaya çalışıyoruz!” diye homurdandı Kiva'nın inlemelerini duyacak kadar yakında olan diğer mahkûmlar.

“Gidip annenize ağlayın,” diye onları tersleyen Cresta, Kiva'nın inlemelerini ve mahkûmların şikâyetlerini yok saydı.

Ama sonra, gece yarısı bir ara Kiva o kadar çıldırdı ki yatakhaneinin yarısını uyandıracak kadar yüksek sesle bağırdı: “*VER ONU BANA! ONA İHTİYACIM VAR! BANA ONU VERMEK ZORUNDASIN...*”

Cresta küfredip bir eliyle Kiva'nın ağzını kapattı ve kızın nemli, titreyen bedenini yataktan kaldırıp ay ışığı altında uykulu mahkûmların yanından geçti. Kiva'yı duş başlığının altına sürükleyip, buz gibi suyu açana kadar durmadı.

Kiva nefesi kesilerek ve kekeleyerek sudan kaçmaya çalıştı ama onu zorla tutan Cresta da bu süreçte aynı derecede sıırıslıklam oldu.

“*BIRAK BENİ!*” diye bağırdı Kiva.

“Bırakmayacağım,” diyen Cresta onu daha da sıkı tuttu. “Sen sakinleşene kadar olmaz.”

Kiva ona karşı koymaya çalıştı ama faydası olmadı, vücudu en basit girişimleri bile başaramayacak kadar zayıftı. Çok geçmeden nefes nefese kaldı ve ağırlığını Cresta'ya vererek ona yaslandı.

“Bitti mi?” diye sordu Cresta.

Kiva yalnızca başını sallayabildi, gücü tükenmiş, ruhu kırılmıştı.

Su kapandı ve ardından Kiva, Cresta'nın yanından yere doğru kaydı. İkisi de dušta duvara dayalı oturuyorlardı; üzerlerinden sular damlıyor, titreyerek zorlukla aldıkları nefesleri karanlıkta yankılanıyordu.

“Tam bir baş belasısın, biliyor musun?” diye homurdandı Cresta.

Bu sözler, Kiva'ya aynı şeyi ona birden fazla kez söyleyen Caldon'un görüntüsünü çağrıştırdı. Kalp ağrısına rağmen dudakları hafifçe kıvrıldı. Birbirine çarpan dişlerinin arasından, “Bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin,” dedi.

“Son olacağımı da sanmıyorum.”

“Ben... çok üzgünüm,” diye fısıldadı Kiva. Dondurucu su onu yeterince ayıltmış ve bu davranışlarından dolayı dehşete düşmüştü. Böyle davranmasına neden olan uyuşturucu olsa bile. “Ve t-teşekkür ederim. Bana yardım ettiğin için.”

“Henüz bu işin içinden çıkamadık,” diye uyardı Cresta. “Önümüzde uzun bir yol var.”

Kiva bunu biliyordu. Ve bunu atlattığında -eğer atlatırsa- Cresta ona borcunu ödüyor olsa bile, eski maden işçisine teşekkür etmenin bir yolunu bulacaktı.

“Bu konuda başka birine daha ya-yardım ettiğini söylemiş-tin,” dedi Kiva, düşüncelerini netleştiren soğuk tatlı tadını çıkararak. “Kimdi o?”

Cresta bir süre sessiz kalınca Kiva cevap alamayacağını düşündü. Ama sonunda düşün karanlığında, zar zor duyulabilen bir sesle cevap verdi: “Ben küçükken, Zalindov'dan çok

önce, kız kardeşim bir melek tozu zulası bulmuş ve bunun ne olduğunu anlamamıştı. Aşırı doz aldı, neredeyse ölüyordu. O iyileşene kadar yanından ayrılmadım.”

“Ka-kaç ya-yaşındaydın?”

“On,” diye yanıtladı Cresta. “Kardeşim sekiz yaşındaydı.”

Çok küçük. “Ya annenle... ba-baban?”

“Evde işler iyi değildi,” dedi Cresta duygusuz bir şekilde. “Kız kardeşim tanıdığım herkesten daha nazikti ama babam bunu bir zayıflık olarak görüyordu. Evinde uysal bir çocuğa yer yoktu. Bu yüzden ellerini kardeşimin üzerinden çekti, sağ ya da ölü olmasını umursamıyordu. Ve annem... Babamdan kurtulmaya çalışmakla çok meşguldü. Kardeşimin sahip olduğu tek şey bendim.”

Cresta’nın sesinde acı vardı ama Kiva bunu saklamaya çalıştığını anlayabiliyordu. Hâlâ takırdayan dişlerinin arasından sordu: “Ne o-oldu?”

“Onu aşırı dozdan kurtardım ve uyuşturucuyu sisteminden atmasını sağladım. Ondan sonra melek tozundan uzak durdu.”

“Hayır,” dedi Kiva, ısı üretmek için kollarını ovuşturarak. “A-ailene ne oldu?”

Bu kez Cresta’nın sessizliği daha uzun sürdü. “Ailem yok. Artık yok.”

Kiva bu sözlerdeki duygu derinliği karşısında gözlerini kapattı. Cresta, Zalindov’a beş yıldan fazla bir süre önce ergenlik çağında -belki de on altı yaşındayken- gelmişti. Onu oraya her ne sürüklediyse... Anne babasını ve kız kardeşini nasıl kaybetmişti... Kiva’nın eski maden işçisinin geçmişiyle ilgili fikir sahibi olamayacağı kadar çok eksik parça vardı.

“Nasıl...”

“Hikâye zamanı sona erdi,” dedi Cresta, sesi Kiva’ya arkadaş olmadıklarını hatırlatacak kadar sertti. Yakın zamana kadar -hatta şu an bile- düşmanlardı. “Uyumaya çalış.”

Kiva gözlerini düşün karanlığına doğru çevirdi. “Bu-burada mı?”

“Yata Khaneye geri dönemezsin. Bunun gibi bir olay daha olursa, gardiyanlar gelip soruşturma yapacaktır,” dedi Cresta, daha rahat bir pozisyona geçerek.

“Ama burası bu-buz gibi.” Bunu söylemesine rağmen her yerini bir sıcaklık kapladı ve buzlu suyun yok ettiği yoksunluk belirtileri geri dönmeye başladı. Duş her ne kadar soğuk olsa da bahar havası yeterince ılıktı. Kuruduktan sonra çok da kötü olmayacaktı. Daha kötü yerlerde uyumuştun... Ama bu asla bağımlılık yapan bir maddenin etkisinden kurtulmaya çalışırken olmamıştı.

“Uyu,” diye emretti Cresta, Kiva’nın şikâyetini duymamazlıktan gelerek. “Hâlâ yapabiliyorken.”

Kiva itiraz etmek istedi, aklındaki milyonlarca soruyu zihni açıkken sormak istedi, sabah daha fazla melek tozuna yenik düşmeden önce mevcut berraklığının tadını çıkarmak istiyordu. Ancak Cresta haklıydı, hem zihinsel hem de fiziksel olarak önündeki her şeyin üstesinden gelmek için gücünü toplaması adına vücudu ona izin verdiği sürece uyuması gerekiyordu.

Teninin altında gidip gelen sıcak-soğuk titremeler yüzünden çenesini sıkarak gözlerini kapattı ve yorgunluğun onu dibe çekmesine izin verdi.

Sonraki üç gün Kiva’nın hayatındaki en kötü günlerdi, sonraki dört gün de neredeyse aynı derecede berbattı ve ondan sonraki bir hafta da neredeyse aynı derecede tatsızdı.

Tüm bunlara rağmen Cresta borcunu ödemiş, Kiva’nın yanında kalmış ve ona adil davranmıştı. Ona her sabah iş gününü atlatmaya yetecek kadar melek tozu veriyor -her gün dozu azaltıyor- ve her gece duşta yanında uyuyordu. Kiva sık sık bele-nip çığlık atıyor, tüm gücüyle eski maden işçisiyle savaşıyordu. Cresta, midesini boşaltırken Kiva’nın saçını tutmak zorunda kalıyordu. Melek tozu azaldıkça mide bulantısı, mide krampları,

terleme ve üşümeler düzelmediği için kömür bile etkinliğini yitirdi. Kiva'nın vücudunun her santimi ağrıyordu, sadece tünellerde tekrar tekrar didinmesinden dolayı değil (yeraltında çamur, toz ve acıdan oluşan bir pus içinde geçirdiği saatlerde ne yaptığının pek farkında değildi) aynı zamanda her gece kendi benliğiyle sonu gelmeyen bir mücadele içinde olmasından dolayı da.

Çok fazlaydı, çok zordu, çok fazlaydı.

Her gün ölmeyi diliyordu, dayanılamayacak kadar büyük bir ızdırabı vardı ve bu sadece uyuşturucudan uzaklaşmanın verdiği acı değildi. İlaçlar vücudunu terk etmeye başladıkça anıları, tanık olduğu şeyler ve *yaptıkları* zihnini istila etmeye başladı. Ve bunları yaptığı insanlar.

Bu farklı türden bir acıydı, en kötü acı türüydü. Asla iyileşmeyecek türden bir şey. İyileşmeyi asla *hak etmediği* türden.

Böylece anıları bir kenara itti ve uyuşturucudan arınmanın yarattığı işkenceyi kucakladı, ta ki Zalindov'a döndükten iki hafta sonra titremeleri azalmaya, mide bulantısı yatışmaya ve çaresizliği azalmaya başlayana kadar.

Bitmişti.

Fakat daha en kötüsü gelmemişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM İKİ

Kiva avuçlarına baktı, kanlı kabarcıkları ve yırtık nasırları fark etti ama hiçbir şey hissetmedi. Tıpkı haftalardır hiçbir şey hissetmediği gibi.

Soğuktan başka bir şey hissetmiyordu. Uyuşukluktan başka. Endişelenemezdi.

Bunu hak etmişti.

Kefaret, dedi kendi kendine, bunun hiçbir zaman yeterli olmayacağını bilse bile.

“Ye.”

Kiva’nın burnunun altına bir parça bayat ekmek itildi, ekmeği tutan eller tozla kaplıydı ama hiç kan yoktu. Yıllardır ağır işlere maruz kalan ve her gün saatlerce kazma kullanmaya alışkın olan eller.

Başgardiyen Rooke, Cresta’nın tünellerde çabucak öleceği konusunda yanılmıştı. Eski maden işçisi hamamböceği gibiydi. Kiva herhangi bir şeyin onu öldürebileceğinden şüphe etmeye başlamıştı.

“Beş dakika!” diye bağırdı luminiyumla aydınlatılmış yer altı geçidinde elleri kırbacında kasılarak yürüyen, en yakındaki siyah üniformalı gardiyen. Duyuruya gerek yoktu, öğle yemeği molası her gün aynı uzunlukta idi.

“Ye,” diye tekrarlardı Cresta, ekmeği Kiva’nın ellerine bastırırken. Diğer mahkûmlarla aynı hizada oturmuşlar, sırtları kireç

taşı duvara yaslanmış, aletleri yanlarında, kısa bir dinlenme molasını paylaşıyorlardı.

Cresta onu dirseğiyle dürtünce Kiva kuru ekmeği mekanik bir şekilde alıp çğğnedi.

Cresta, “Şimdi iç,” diye emretti ve Kiva da ayaklarının yanındaki su birikintisinden bir avuç dolusu bulanık su alarak denileni yaptı. Tadı toprak gibiydi ama ekmeği ıslatıp Kiva’nın susuz kalmamasını sağladı.

Hayatta kalmak. Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyor olsa bile, bu günlerde yapabileceği en fazla şey buydu.

Kiva, revir dışındaki herhangi bir yerde sonunun çabuk geleceğini her zaman biliyordu. O Cresta gibi değildi, bu meşakkatli çalışmaya sonsuza kadar dayanamazdı. Yaklaşık beş hafta önce hapishaneye geri dönen Kiva, bu kadar uzun süre dayanabildiğine bile şaşırmıştı ve bunun yalnızca eski maden işçisinin sayesinde olduğunu biliyordu. İster acıdığından ister tamamen başka bir şeyden olsun; Cresta, Kiva’nın uyuşturucudan kurtulduğunu görünce tahmin ettiği gibi onu terk etmemişti. Sıcak biri değildi, arkadaş canlısı değildi ve Kiva’yı en temel insani ihtiyaçlarla ilgilenmeye zorlamak dışında onunla neredeyse hiç konuşmuyordu ama son beş hafta içinde bir şekilde ortak olmuşlardı. Biri düşerse diğeri onu kaldırmak için oradaydı ki bu kaldırma işinin çoğunu Cresta yapıyordu.

Kiva hâlâ bunun nedenini anlayamıyordu. Aralarında söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki, Cresta’nın hapishanedeki asilerin lideri olarak rolü ve Kiva’nın gerçekte kim olduğunu bilip bilmediği bunlardan en önemlisiydi. Kiva için kaçmak öncelikti ama o zamandan beri çok şey değişmişti. Artık Cresta’nın yöneteceği hapishane asilerinin kalmamış olması da buna dâhildi.

Başgardiyen Rooke bunu halletmişti.

İsyanda pek çok mahkûmun (Grendel, Olisha ve Nergal’in yanı sıra Kiva’nın tanıdığı diğerk kişiler) hayatını kaybetmesine rağmen, başgardiyen yine de sonrasında toplu infaz emrini

vermişti. Cresta'nın çevresindeki hiç kimse celladın ilmiğinden kurtulamamış, yalnızca Cresta, Rooke'un kızın acısını uzatmak için yaptığı sadistçe bir girişimle tünellerde görevlendirilmişti.

Kiva'ya göre kızıl saçlı kadının yanında kalmasının tek nedeni... tuhaf bir şekilde Kiva'nın onun için tanıdık, güvenli biri olmasıydı. Ve belki de neredeyse Kiva kadar kaybolmuş olan Cresta'nın da buna ihtiyacı vardı.

Hayır, diye düşündü Kiva tekrar kanlı ellerine bakarak, o kadar da değil.

Adını düşünmek, yüzünü hatırlamak canını acıtıyordu ama tuniğinin altında duran tılsıma bilinçsizce uzanırken bunu yapmayı başardı. Zalindov'a vardığında gardiyanlara tılsımı ondan almamaları emredilmişti.

Bu geceyi ve gerçekleşmesine yardım ettiğin her şeyi hatırlatması için onu almanı istiyorum, demişti Zuleeka, Vallenia'nın Nehir Sarayı'nın derinliklerindeki demir parmaklıklarının arasından.

Kiva, boynunda sürekli ve boğucu bir hatırlatma olarak asılı olan kraliyet arması olmasa bile asla unutmazdı. Bu imkânsızdı. Her günün her anında onu görüyordu; gerçeği anladığında, mavi-altın gözleri acı ve dehşetle dolmuştu. Ondan her şeyini... tahtını, büyüsünü, kalbini almıştı.

Jaren Vallentis.

Bir zamanlar Evalon Krallığı'nın varisiyken, şimdi kendi sarayından kaçmak zorunda kalmıştı ve hepsi Kiva yüzündendi.

Üstelik sadece Jaren da değildi. Şu anda seçimleri yüzünden acı çeken, önemseddiği başkaları da vardı: Naari, Caldon, Tipp, hatta kardeşi Torell. Her şeyin yerle bir olduğu o geceden bu yana geçen haftalarda onların başına ne geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Gözlerini kapattığında, Zuleeka'nın ölüm büyüsü tarafından vurulan Naari'nin kan gölü içinde yattığını görüyordu. Caldon'un, Kiva'ya kaçması için bağırmadan önce zorlukla hayatta kalan Jaren'a baktığını görüyordu. Ailesine olan sadakati

ona olan sevgisiyle çelişiyordu. Tipp'in, Kiva'nın ona yıllarca yalan söylediğini fark ettiğinde yaşadığı yıkımı ve Kiva açıklama şansı bulamadan onun ayak bağı olacağını iddia eden Zuleeka'nın darbesiyle birlikte küçük bedeninin iki büküm olduğunu gördü. Kiva'ya açıklama şansı hiç verilmemişti. Tipp, ona bakacağına söz veren Rhessinda'nın yanına yerleştirilmişti. Rhessinda, Torell'e de bakacağına söz vermiş ama onları kaçıran Mirravenlilerle yaşanan çatışma sırasında genç adam bıçaklanmıştı. Ancak Torell'i neredeyse öldürecek olan onları kaçıran Mirravenliler değil, Zuleeka'ydı.

Her zaman Zuleeka'ydı.

Olan her şey için, Mirraven'ın kralı Navok yüzünden Mirraven prensesi Serafine'e olan aşkı uğruna kendi ailesine düşman olmaya zorlanan ve bunun için Evalon'un tahtına geçmek isteyen prenses Mirryn'le ortaklık kuran Kiva'nın ablası suçlanabilirdi.

Fakat tüm bunları bilmesine rağmen Kiva hâlâ kendini suçluyordu. Çünkü başarılı olmalarının nedeni kendisiydi. Onlara tahtı çalmak için ihtiyaç duydukları her şeyi anlatmış ve bu süreçte sevdiği herkese ihanet etmişti.

Jaren'a ihanet etmişti.

Jaren onu asla affetmeyecekti.

Kiva kendini asla affetmeyecekti.

Onun gibi insanlar affedilmeyi hak etmezlerdi.

Onlar ölümü hak ederlerdi.

Zalindov'a geri dönüp sonunu beklemesi çok uygundu. Bu kez kaçış yoktu, kimse onu almaya gelmiyordu. Olması gerektiği gibi tek başınaydı.

Bunları, acı çekmeyi hak etmişti. Buna rağmen kırdıklarını onarabilecek hiçbir ceza yoktu. Bu, onun birlikte yaşamak zorunda olduğu ve çok geçmeden birlikte öleceği bir şeydi.

“Vakit doldu!” diye seslendi en yakındaki gardiyan ve bu kelime tünellerde daha uzakta bulunan diğer gardiyanlar tarafından da yankılandı. “İşe geri dönme vakti!”

Kiva, Cresta’nın her zamanki gibi yanında olduğunu fark ederek ayağa kalktı. Bir zamanlar Kiva, hapishanede bu kızla karşılaşmaktan korkmuş, kızın düşmanca davranışları ve sorun yaratma eğilimi Kiva’nın ondan uzak durmasına neden olmuştu. Ve şu anda ulaştıkları çıkmaza rağmen Kiva, Cresta’nın bir zamanlar Tipp’in hayatını tehdit ettiğini, Kiva’nın asi kraliçeyi kurtaramaması durumunda onu öldüreceğini iddia ettiğini asla unutmayacaktı. Tilda Corentine bizzat Kiva’nın annesi olduğu için Kiva’nın herhangi bir ek motivasyona ihtiyacı yoktu.

Ya da bir zamanlar öyleydi.

Tilda ölmüştü.

Kiva onu kurtaramamıştı.

Babasını da kurtaramamıştı.

Veya erkek kardeşi Kerrin’i.

Ailesinin yarısı gitmişti.

Ölümleri onun hatası olmamasına rağmen, eğer kullanma şansı olsa (eğer kullanacak *cesareti* olsa) Kiva kanındaki şifa büyüsünün onları öteâlemden uzak tutabileceğini bilmekten rahatsızdı.

Onları hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ve şimdi bedelini ödüyordu.

Bunun ve daha pek çok şeyin.

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı Cresta. “*Kaz.*”

Kiva gözlerini kırptırdı ve mahkûm arkadaşları aletlerini geri alırken kendisinin öylece durup tekrar ellerine baktığını fark etti.

Kanla kaplı ellerine.

Ve güçle dolu.

İsterse sihri çağırabilir ve onu altın ışıktan alevlerle çıkarabilirdi. Ya da tek bir yanlış düşünce, tek bir yanlış *arzuyla*, atası Torvin Corentine’den miras kalan ölüm büyüsünü çağırabilirdi.

Annesini lanetleyen ve ablasını yoldan çıkararak büyüydü. Artık onun içindeydi. *Her zaman* içinde olmuştu.

Kiva ürperdi ve ellerini yumruk hâline getirdi.

Cresta, "*Kazmanı al,*" diye tısladı.

Kiva sanki bir sisin içindeymiş gibi ona baktı. Büzülen yılan dövmesinden telaşlandığını anladı. Ve sonra Cresta'nın endişesinin nedenini gördü. Az önce köşeyi dönüp onlara doğru gelen gardiyan.

Bu Kemik'ti.

Gizli bir hayatta kalma içgüdüsü, Kiva'nın hızla kazmasını alıp kireç taşına doğru savurmasına neden oldu.

Kemik, Kiva'nın Zalindov'da geçirdiği on yıl boyunca Kasap'la birlikte gerçekten korktuğu iki gardiyanlardan biriydi. Solgun, kara gözlü adam vahşi ve ne yapacağı belli olmayan bir tipti, genellikle omuzlarında bir ok ve yayla, dış duvarların üzerinde devriye gezer ya da nöbetçi kulelerinde görev yapardı. Şimdi yer altındaydı...

Kiva adamın geçmesini beklerken tüyleri ürperdi.

Ama adam geçmedi.

Bunun yerine Kiva'nın tam arkasında durdu, elini uzatıp genç kadının kazmasını kavrayarak kendine doğru çekti.

Cresta kazmasını yavaşlattı. Bir gözü Kiva'da, diğeri Kemik'teydi. Ela bakışları bir uyarı çığlığı atıyordu.

Kiva yutkundü ve adamla yüzleşmek için döndü.

"Merhaba, şifacı," diye mırıldandı Kemik.

Gözlerindeki neşeli bakış, Kiva'nın haftalardır hissettiği uyuşukluğu delerek damarlarından korku taşmasına neden oldu. Daha önce hapishane şifacısı olarak Kemik gibi gardiyanlardan bir nebze olsun korunuyordu. Sadece tıbbi tedavisini yetkin bir şekilde sağlayabilecek tek kişi olduğu için değil, aynı zamanda başgardiyanın korumasını da kazandığı için.

Bu durum her ne kadar güvenliğini garanti etmese de bu sayede, diğer mahkûmların çoğunun yaşadığı dehşetlerin bazılarıyla hiç karşılaşmamasını sağlamıştı.

Bir tünelci olarak artık böyle bir korumaya sahip değildi. Ve kesinlikle artık Rooke'un desteğine de sahip değildi.

Kemik bir adım daha yaklaştı ve Kiva otomatik olarak geriye doğru kaydı, omuzları kireç taşına çarptı. Sol tarafındaki mahkûm tereddüt etti ama sonra sanki dikkatleri üzerine çekmek istemiyormuş gibi her zamankinden daha hızlı kazmaya devam etti.

Fakat Kiva'nın sağındaki Cresta kazmayı tamamen bıraktı.

"Yardım edebilir miyiz?" diye sordu Kemik'e bakarak.

Adam ona neredeyse bakmadı bile. "İşine geri dön, Voss."

Cresta'nın adını bilmesi iyiye işaret değildi, gardiyanlar mahkûmlara kimlik numaraları dışında nadiren isimleriyle hitap ederdi. Boştaki elini okunun üzerine koyan Kemik, Kiva'ya sırtı ve "Hadi yürüyüşe çıkalım," dedi.

Kazmasını çekip yere fırlattı, ona uzanınca Kiva'nın midesi altüst oldu. Ancak daha Kemik ona dokunamadan Cresta aralarına girdi.

Kızıl saçlı kadın sohbet edercesine, "Yürümeyi severim," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

Kemik gözlerini kısarak Cresta'ya doğru baktı. "Bu sana son uyarım." Cresta hiç kıpırdamadı, aralarında bir insan bariyeri gibi duruyordu.

"Cresta..." demeye çalıştı Kiva ama ağzı devam edemeyecek kadar kuruydu. Cresta tehlikeye aldırış etmeden, "Kiva bacaklarını esnetebiliyorsa, hepimiz bacaklarımızı esnetmeliyiz," dedi. Belki de tehlikeden zevk alıyordu. "Bence yeterince adil olur."

Kemik onu incelerken başını yana eğdi. "Normalde bunun nasıl sonuçlanacağını merak ederdim. Ama bugün pek havamda değilim."

Arkaya baktı ve bir çift tünel gardiyanına işaret verdi. Adamlar hızla yaklaşırken gözleri tekrar Cresta'ya döndü. "Tekrar kazmaya başlayabilirsin ya da onlar seni başlatabilirler. Seçim senin."

Cresta meydan okurcasına yerinde kalınca Kiva'nın kaygısı arttı. Yeni gelen gardiyanlar Cresta'yı her iki tarafından tuttular.

Cresta'nın kurtulmak için mücadele edişini izleyen Kemik'in yüzü neşeyle parladı ama sonra Kiva'ya döndü. "Sen. Benimle gel."

Kiva, Cresta'ya panik dolu bir bakış attı ve kızın gardiyana saldırmak gibi aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu fark edince hızla bağırды: "Sorun yok. Birazdan dönerim."

Kemik'in ne istediğiyle ilgili hiçbir fikri olmadığı için bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama Cresta'nın onun yüzünden cezalandırılması düşüncesine bile dayanamıyordu. Eski maden işçisi gardiyanları daha fazla zorlarsa, Kiva onun ne gibi sonuçlarla karşılaşabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Kiva, Cresta'nın gözlerine bakarak ona sessizce geri çekilmesi için yalvardı, ta ki Cresta sonunda mücadeleyi bırakıp başıyla onu onaylayana kadar.

Kiva rahat bir nefes aldı ama sonra Kemik arkasını dönüp uzaklaştığında vücudu kilitlendi. Adam omzunun üzerinden, "Eğer arkamda ayak seslerini duymazsam, gideceğin bir sonraki yer morg olur, " diye seslendi.

Cresta, gardiyanları kendinden uzaklaştırdı ve Kiva'yı güçlü bir şekilde ileri doğru iterek, "Kemik tehdit etmez, söz verir. Acele et," dedi.

"Ama sen..."

"Dediğini yapıp iyi bir tünelci olacağım," dedi Cresta, Kiva'yı huysuz bir tavırla tekrar iterek. "Git."

Son bir kez, *neden hareket etmiyorsun?* der gibi bakan Cresta, kireç taşı duvarın yanındaki yerine döndü ve kazmaya devam etti. İki gardiyan onu yakından izliyordu ama Kiva, kızıl saçlının onlara daha fazla sorun çıkarmayacak kadar akıllı olduğunu biliyordu. Cresta, lakabını bazen sadece canı sıkıldığı için

mahkûmların kemiklerini duygusuzca kırmasından dolayı alan Kemik'e meydan okuyarak zaten çok şeyi riske atmıştı.

Adamın eski maden işçisi karşısında sabrı taşacak olsa nelerin olabileceği düşüncesi Kiva'nın içini suçluluk duygusuyla doldurdu. Ama sonra adamın kendisini beklediğini hatırladı, bu yüzden Cresta'nın güvenli bir şekilde işe döndüğünden emin olmak için son bir kez baktı ve gardiyanın peşinden koşup tam merdivenlere ulaştığı sırada ona yetişti. Kızı arkasında görünce hayal kırıklığı yaşamış gibi duran adam, sanki kullanmayı dört gözle bekliyormuş gibi okunu tutuyordu.

Kiva silaha endişeyle bakınca Kemik gülümsedi ama sadece çenesini kaldırıp merdiveni göstererek, "Yukarı çıkıyoruz" dedi. Alaycı bir tavırla, "Önce hanımlar," diye ekledi.

Her hareketinin Kemik tarafından izlendiğinin farkında olan Kiva, itaatkâr bir şekilde basamakları tırmandı. Yüzeye ulaşmaları sonsuzluk gibi gelmişti, aklına hiçbirini soramadığı pek çok soru geliyordu.

Fakat hiçbirini sormak zorunda değildi çünkü Kemik'i öğleden sonra güneşine doğru takip eder etmez, onu neden aldığını anladı.

Daha doğrusu onu kimin çağırdığını.

Başgardiyan kubbeli binanın girişinin hemen arkasında bekliyordu. Kızın terden sıırıslam, toza bulanmış hâline bakarken esmer yüzü ifadesizdi.

Kiva onu görünce aniden durdu.

Beş hafta önce buraya geldiği ilk günden beri onu bir kez bile görmemişti, o sırada zihni o kadar uyuşuktu ki karşılaştıklarını bile zar zor hatırlıyordu. Adamın sevincini ortaya koyan bir diş parıltısını ve kendisini selamlayan bazı alaycı sözlerini hatırladı sadece. O kadar kendini kaybetmişti ki şu andaki durumunun aksine, hiçbir şey hissetmemiştir.

Bu kadar çok insanın ölümünden sorumlu olan adama bakarken gözleri kızardı.

Yıllar önce babasının ölümü de dâhildi.

“Demek doğruymuş, hâlâ hayattasın,” dedi Rooke, herhangi bir giriş yapmadan. Kiva yanıt vermedi ve eğer ona fiziksel olarak zarar vermeye kalkarsa Kemik tarafından alaşağı edileceğini düşündü. Caldon, Nehir Sarayı’nda bulunduğu süre boyunca onu dövüş için eğitmişti ancak aynı anda hem Rooke hem de Kemik’i devirmeye yetecek kadar eğitilmiş değildi, hatta sadece birini bile. Becerileri içler acısıydı ve bu, mahkûm olmanın getirdiği haffalarca süren yetersiz beslenme ve ihmal olmadan da yeterince kötüydü. Yaptığı şeyin bedelini ona ödetmeyi arzulasa bile akıllı davranması ve zamanını beklemesi gerekiyordu.

“İtiraf etmeliyim ki bu kadar uzun süre dayanacağını düşünmemiştim,” dedi Rooke. “Özellikle de geldiğinde bulunduğun durum göz önüne alındığında. İstemeden de olsa etkilendim.” Gözleri adamın gözlerine odaklandı, elmas şeklindeki yara izi her zamankinden daha tehditkârdı. “Gerçi sen her zaman hayatta kalandanlardan biriydin, değil mi?”

Kiva çenesini kaldırdı ama konuşmadı.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” dedi adam kaşını kaldırarak. “Yazık. Ama zaten buraya konuşmanı dinlemeye gelmedim. Gittiğinden beri başımı belaya sokuyorsun, Kiva Meridan... Ya da Kiva *Corentine* mi demeliyim.”

Kiva tepki vermemeye çalıştı ama yüzünün rengi soldu, bu da Rooke’un yüzünün zaferle parlamasına neden oldu.

“*Bu* büyük sürpriz oldu,” dedi. “Gerçi şimdi, Hüküm İmtihani’na neden gönüllü olduğunu anlıyorum. Kendi annen... Ne kadar da trajik.”

Adamın alaycı sözlerine karşı Kiva yumruklarını, tırnakları derisini delemek kadar sıktı .

“Ama bunların hiçbir önemi olmazdı, eğer o prensin olmasaydı seni yalnız bırakırdım,” dedi sesi giderek kızışan Rooke. “Beni başgardıyanlık görevinden almaya çalıştığını biliyor muydun? Hatta inanır mısın bana karşı suçlamalarda bulunmaya bile

çalıştı. Ama ben Evalon'a hesap vermem... Daha doğrusu *sadece* Evalon'a. Sekiz krallığın hepsinin liderleri tarafından yetkilendirildim ve iş emirlere gelince çoğunluğun sözü geçer. Senin Prens Deverick'inin aksine, Wenderall'daki en kötü suçluları dünyadan uzakta tuttuğumu bildikleri için *onlar* buradaki yetkinliğimi takdir ediyorlar. Bunu nasıl yaptığımı ise umursamıyorlar. Ya da *umursamıyorlardı*. Ta ki sen ve senin prensin tüm dikkatleri üzerine çekene kadar."

Kiva, Rooke'un yüzündeki karanlık ifade karşısında hareket-siz kaldı.

"Deverick'in iddialarına göre hareket etmemeye karar vermiş olabilirler ama artık beni çok daha yakından izliyorlar," dedi başgardıyan. "Bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç."

Öne doğru eğildi, hareketi hafif ama yine de Kiva'nın önsezilerini telaşlandıracak kadar uğursuzdu.

"Artık prens benim hoşnutsuzluğumu hissetmek için burada olmadığına ve sen de kendini daha iyi hissettiğine göre, onun yerine bu deneyimi senin yaşamana karar verdim."

Rooke elini salladı ve iki gardiyan binanın yanından duman gibi belirdi. Kiva'nın önsezileri daha da arttı.

Yeni gardiyanlar Kiva'nın kollarını tutarken Rooke, "Kasap seni bekliyor N18K442," dedi.

Kiva'nın bu sözleri sindirmesi biraz zaman aldı ve sindirdiğinde kalbi duracak gibi oldu.

Rooke sözlerini bitirirken dudakları bir sırtışla gerildi: "Senin için özel bir hücre hazırladı."

BÖLÜM ÜÇ

Karanlık.

Kiva'nın bildiği tek şey buydu... Kiva'nın *olduğu* tek şey.

Çukur'un içindeki zifirî karanlık bir hücrenin köşesinde kıvrılmış hâlde hayatta kalma iradesini bulmaya çalışırken, içindeki iblisler onun pes etmesi gerektiğini, herkesin ondan nefret ettiğini ve kimsenin onu asla affetmeyeceğini fısıldıyordu. Yaşamaya devam etmek için bir nedeni olmadığını.

Bu düşünceler, haftalar önce kanındaki melek tozu kaybolduğundan beri onu rahatsız ediyordu fakat Çukur'un doğal olmayan karanlığı bu düşünceleri daha da güçlendirerek Kiva'nın iki büklüm olup kulaklarını kapatmasına neden oluyordu. Sanki bunu yapmak kahrolası sesleri uzakta tutabilirmiş gibi.

Kendi kişisel cehennemindeydi ve bu cehennemi kendisi yaratmıştı.

Kiva, daha önce yalnızca bir kez, Jaren onu Su İmtihanı'nından kurtardıktan hemen sonra, bir tecrit hücreğine kilitlenmenin çaresizliğini hissetmişti. Duyusal yoksunluk onu neredeyse yok etmişti ama Naari'nin uyarısı sayesinde Kiva, son imtihanı için serbest bırakılacağını biliyordu.

Bu kez hiçbir garantisi yoktu. Bildiği tek şey, Rooke'un gardiyanlarının o öğleden sonra onu ceza blokuna teslim etmesi üzerine Kasap'ın kırmızı yüzünün beklentiyle aydınlandığıydı. Adamın duyduğu mutluluk yüzünden Kiva, bir an için doğrudan

kırbaçlama direğine sürüklenecek olmaktan korkmuştu. Hâlâ onun kanlı kırbacının Jaren'ın tenini parçaladığı kâbuslar görüyordu. Ama Kasap, onun için başka planlar, başka eziyetler hazırlayarak onu bu zulümden kurtarmıştı.

“Acı geçer ama karanlık kalır,” demişti neşeyle ve onu Çukur’a sürükleyip içeri atmış, acımasız düşünceleriyle baş başa bırakmıştı.

Suçluluk, keder ve utanç. Saniyeler, dakikalar ve saatler geçtikçe bu üçü onun daimi yoldaşları oldu. Bu arada aynı yüzleri tekrar tekrar gördü: Jaren, Naari, Tipp, Caldon, Torell.

Jaren'ın ona son sözlerini duydu: *Bunu... nasıl... yaparsın?* Caldon'un ölüm gibi gelen uyarısını duydu: *Kaçmalısın.*

Tipp'in ağlayan titrek sesiyle onu suçlamasını duydu: *Sen bir C-Corentine misin?*

Ve sonra ablasının kibirli yüzünü, ay gibi soluk tenini ve bal sarısı gözlerini gülerken gördü, lanet olası sözleri Kiva'nın zihninde durmadan tekrarlanıyordu: *Aferin kardeşim. Sen olmasan başaramazdım.*

Rooke, Kiva'ya işkence yapmak istemişse, onu kendi şeytanlarının arasına kilitlemekten daha iyi bir ceza bulamazdı herhalde. Karanlık bu düşüncelerini yalnızca büyütüyordu.

“Bunu yapamam,” diye fısıldadı Kiva. Titriyor ve olduğu yerde sallanıyordu. “Buna dayanamam.”

Dayanmak *istemiyordu*. Bu kadar çok şey kaybetmişken ne anlamı vardı ki? Elinde hiçbir şey kalmamıştı, *hiçbir şey ve hiç kimse*.

Karanlığın onu ele geçirmesini istedi.

Bitmesini istedi.

Sona ermesini istedi.

Ama sonra anlık ve kör edici bir ışık patlaması oldu. Işık patlamasını başka bir insanın inlemesi takip etti ve kapı kapandığında Kiva'nın hüccresine atılan kişinin bedeni sert taş çarptı.

Kiva'nın ayaklarının dibinde, acıdan zayıflamış tanıdık bir ses. "Şerefsiz piç," diye tısladı.

Kiva rüya görüp görmediğini merak etti. Ya da çoktan ölüp ölmediğini. "Cresta?"

Kendisini doğrulayan bir homurtu işitti: "Başka kim olacak?"

Kiva'nın zihni bir an için boşaldı ama sonra başka bir acı dolu inilti onu karanlığın içinde diğer kızı bulana kadar yoklamaya sevk etti, çok hafif bir dokunuşu bile Cresta'nın nefesinin kesilmesine ve geriye doğru çekilmesine neden oldu.

"Sana ne yaptılar?" diye sordu Kiva bu kez daha dikkatli bir şekilde uzanarak. "Neren acıyor?"

Cresta'dan gergin bir kahkaha yükseldi. "Ne *yapmadıklarını* ve nerelerimin *acımadığını* sorsan daha iyi olur."

Kiva daha fazla hasar vermek istemediği için elleriyle onu incelemeyi kesti. Tereddütle, "Tünellerde yaşananlar yüzünden mi?" diye sordu.

"Bu şok etkisi yaratabilir," dedi Cresta kuru bir sesle, "ama Kemik gibi gardiyanlar, kendilerine karşılık veren mahkûmlara pek nazik davranmazlar." Bir hışırtı sesini bir dizi küfür takip etti. Cresta konuştuğunda hafifçe nefes alıyordu, sesi artık Kiva'nın yanından geliyordu; bu da ayağa kalkmayı başardığını gösteriyordu. "Şaşkınlığını görmek bile buna değdi."

"Bu benim hatam," diye fısıldadı Kiva. "Benim yüzümden buradasın."

"Ben *kendim* yüzünden burayım," dedi Cresta sertçe. "Hiç kimse gücünü kendisinden daha zayıf olanlar üzerinde kullanmamalı. Eğer beni durdurmasaydın, işleri fiziksel hâle getirmekten büyük bir zevk alacaktım. Bu konuda bana güven."

Bu sözler, Kiva'nın, Cresta'nın kendi ailesiyle ilgili paylaştığı ve annesinin babasına *dayanmaya* çalıştığından bahsettiği günlere ait belirsiz anılarından birini tetikledi. Kiva'nın boşlukları doldurması gerekmiyordu. Görünüşe bakılırsa Cresta ömür boyu tacizci erkeklere katlanmıştı, bugün de durum farklı değildi.

“Ne yapabilirim?” diye sordu Kiva, faydasız bir şekilde. Hiç bir şey göremiyordu. Cresta’nın güçlükle nefes aldığını duymasa, kızın orada olduğunu bile anlamazdı.

Cresta, “Tantana etmeyi bırakabilirsin” dedi. “Kasap’ın beni buraya atmasının tek nedeni, bana yaptıklarından dolayı senin üzüleceğini bilmesi ve o sadist piçin, senin işkencene yenilerini eklemek istemesiydi. Ama daha kötüsünü de yaşadım ve yakında iyileşirim.” Uzun bir duraksama oldu, sonra Cresta neredeyse fazla kayıtsız bir şekilde, “Tabii eğer şu büyünle işleri hızlandırmak istemezsen,” diye ekledi.

Kiva şaşkınlığını hızla atlattı ve neredeyse suçlayıcı bir tavırla, “Demek kim olduğumu biliyorsun,” dedi.

Cresta fazla uzun süre sessiz kalınca Kiva onun bayılıp bayılmadığını merak etti. Ama sonra kız sözlerini özenle seçerek cevap verdi: “İsyan başladığında doğrudan revire koştum. Bana Tilda’yı hayatta tutmam söylenmişti, o benim buradan çıkış biletimdi. Asiler onun için geldiklerinde beni de götüreceklerdi. Ya da bana öyle söylendi.” Son cümleyi sessizce homurdanarak söyledi ama sonra sesi normale döndü. “Zamanında yetişemedim. Çocuk -Tipp- çoktan yerdeydi, bilinci neredeyse kapalıydı ve Tilda da...” Aniden kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi durdu, sonra daha ihtiyatlı bir şekilde devam etti: “Yaklaştığımı duydu ve uzanıp son gücüyle beni kendine çekti. Sonra da senin adını söyledi.”

Kiva uyuşmuş dudaklarıyla, “Ba... başka bir şey söyledi mi?” diye sordu.

“Ona sen olmadığımı söyledim ama beni daha da yakınına çekti ve *ona onu sevdiğimi söyle, üzgün olduğumu, denediğimi söyle...* dedi.”

Kiva’nın gözlerinden yaşlar aktı. “Neyi denediğini?”

“Cümlesini tamamlayamadı,” derken Cresta’nın sesi alışılmadık derecede yumuşaktı. Hızla devam etti: “Çocuğun artık ölmek üzere olduğunu anladım, bu yüzden onu bıraktım ve

kavgaya geri döndüm. Asi kraliçenin ölümünün kaçma şansımı kaybettiğim anlamına gelmesine öfkeliydim. Ve senin kim olduğunu asla öğrenemediğim için de öfkeliydim. Ta ki o âna kadar.”

“Kimse bilmiyordu,” dedi Kiva sessizce. “Kimsenin bilmemesi gerekiyordu.”

Bir duraksama daha oldu ve ardından Cresta, “Çocuğu iyileştirdin” dedi.

Kiva, Cresta’nın kendisini göremediğini bilse bile başını salladı.

“Ama annen de sen onu iyileştiremeden öldü.”

Kiva hiçbir şey söylemedi, sessizliği her şeyi anlatıyordu.

Cresta nefes verdi. “Bu çok zor.”

Kiva’dan irkilmiş ama acı dolu bir kahkaha yükseldi. “Öyle de diyebilirsin.” Fısıltıyla itiraf ederken yanağından bir gözyaşı süzüldü, “Üstelik bu en kötüsü bile değildi.”

Kiva, Çukur’un karanlığında artık hiç önemi olmadığını fark ettiği tedbiri bir kenara bıraktı ve Cresta’ya geri kalan her şeyi anlattı. Kendisinin ve babasının Zalindov’a nasıl gönderildiklerinden ve intikam için bekleyerek geçirdiği on yıldan başlayarak, çok uzun süredir içinde sakladığı her şeyi ortaya döktü. Ardından düşmanlarıyla birlikte yaşadığı Nehir Sarayı’na nasıl gittiğinden ama sonra onların aslında düşmanı olmadıklarını keşfettiğinden söz etti. Daha sonra maskeli baloda olup biten her şeyi ve kendisine ilaç verilerek Zalindov’a geri getirildiğini anlattı.

İşte o zaman Cresta dişlerinin arasından ısıklık çalarak, “Bu kadar berbat hâlde olmana şaşmamalı,” dedi.

Kiva yanıt vermenin bir anlamı olmadığını düşündü. Bu doğruydı, berbat hâldeydi. Onarılamayacak bir hâlde.

Kiva’nın son cümleyi yüksek sesle söylediğini fark eden Cresta kızdı.

Eski maden işçisi kararlı bir şekilde, “Onarılamayacak hiçbir şey yoktur,” dedi. “Nefes alıyorsun, değil mi? Hâlâ hayattasın, bu da kırdığın şeyi düzeltebileceğin anlamına gelir.”

Kiva karanlıkta başını salladı. “Bunu düzeltmenin bir yolu yok.”

“Tanrım, ne kadar inatçı olduğunu unutmuşum,” diye mırıldandı Cresta. “Senin onurunu korumak için konuşurken suratına yumruk attığım şu palyaço kılıklı tünelci... Senin düşmanın olduğu ortaya çıktı, öyle mi?”

“*Düşman* güçlü bir kelime,” dedi Kiva zayıf bir şekilde. Boğuk bir sesle ekledi: “*Palyaço* da öyle.”

“Kim olduğu konusunda yalan söyledi ve bu küçük bir yalan değildi. Hayatını değiştirecek bir yalandı, değil mi?” diye bastırdı Cresta.

“Ben de ona yalan söyledim,” diye Jaren’i savundu Kiva. “Üstelik yalanlarım çok uzun süre devam etti ve çok daha fazla hasara neden oldu.”

Cresta sinirli bir ses çıkardı. “Durumu anlamama yardım et. O sana yalan söyledi ama sen yine de onu affettin. O senin nefret ettiğini düşündüğün her şeyi temsil ediyordu...”

“Düşündüğüm mü?” Kiva yüzünü buruşturdu. “Bunu kim söyledi?”

“...ve yine de,” diye devam etti Cresta, dişlerini gıcırdatıyormuş gibi konuşarak, “yine de ona âşık olabildin.”

Acı yüreğini delip geçerken Kiva ağzını kapattı.

“Eğer o da seni, senin onun önemsedığın kadar önemsiyorsa -ki söylediklerinden tüm kanıtların lehine olduğunu anlıyorum- o zaman belki, sadece *belki* senin için hâlâ bir şans olabilir mi?”

“Beni affetmeyecektir,” dedi Kiva, tiz bir sesle. “Ve bunun pek önemi yok çünkü onu asla göremeyeceğim...”

“Belki affetmez,” diye sözünü kesti Cresta, “ama ona yaptığın şeyden sonra, en azından affını kazanmaya çalışmanı hak etmiyor mu?”

“Yapabileceğim hiçbir şey...”

“Ve Naari,” diye devam etti Cresta, Kiva’nın itirazları üzerine konuşarak. “Onu sevdim. Bir gardiyan için düzgün sayılırdı.”

Aslında Naari gayet düzgündü ama Kiva, Cresta'yı düzeltmedi çünkü 'Cresta tarafından sözünün yine kesileceğinden emindi.

"İçimden bir ses onun kin besleyeceğini söylüyor ama buradayken bile sana değer verdiği belliydi," dedi Cresta. "Gerçekten vazgeçip pes etmeni isteyeceğini mi sanıyorsun? İşleri düzeltmeye bile çalışmadan, onları kendi yarattığın karmaşaya bırakmanı ister miydi?"

Kiva'nın boğazı kasıldı.

"Ve diğer prens adına konuşamam, adı neydi..."

"Caldon," dedi Kiva sessizce.

"Evet, o," dedi Cresta. "Ama görünüşe bakılırsa seninle ilgili gerçeği bilen tek kişi oydu ve ablan onun kuzenini bıçaklayıp krallığını çaldıktan sonra bile, o *hâlâ* senin yanındaydı. Tahmini-me göre, eğer güvenini kaybetmişsen bile yeniden kazanman pek fazla zaman almayacaktır."

Kiva titremesini önlemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Erkek kardeşine gelince. Onu neden yüzüstü bıraktığını düşündüğüne dair hiçbir fikrim yok. Kendisi isyancı güçlerin lanet olası generali. Aksine, seni buradan çıkarmayarak aslında *o seni* yüzüstü bıraktı."

Kiva, Torell'in onu ve Tilda'yı nasıl kurtarmaya çalıştığını ancak Zuleeka tarafından engellendiğini hatırlayarak, "Denedi," diye hırladı.

"Daha çok denemeliydi ve daha erken davranmalıydı," dedi Cresta kararlı bir şekilde ve Kiva'ya kendisinin de isyancıların müdahalesini beklediğini hatırlattı. "Ve bunun da ötesinde, o psikopat ablanın neyin peşinde olduğunu anlayıp, çok geç olmadan onu durdurması gerekirdi. Ölüm büyü mü? Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye inanmayan bir ses çıkardı. "Sevginin gözünün kör olduğunu söylerler ama *o kadar da* kör değil."

"Onun bunu yapacağını anlamasının hiçbir yolu yoktu..."

“Bir de çocuk var,” diye yine sözünü kesti Cresta. “Hiç kimse için değilse bile, en azından *onun* için savaşmalısın. Sahip olduğu tek şey sensin.”

Bu sözler Kiva’yı derinden yaraladı. “O bensiz daha iyi.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Cresta.

“Ona yalan söyledim.”

“*Herkes* yalan söyledin.” Cresta’nın ses tonu kayıtsızdı. “Bunu zaten konuştuk. Ne olmuş yani? Herkes yalan söyler. Ben sana sürekli yalan söylüyorum ama sen hâlâ yanımda oturuyorsun.”

Kiva’nın alnı kırıştı. “Neyle ilgili yalan söylüyorsun?” Sonra da ekledi: “Hem başka seçeneğim de yok. Burada kilitliyiz.”

“*Bu konuda* hiçbir şey yapamayız,” dedi Cresta, Kiva’nın ilk sorusunu görmezden gelerek. “Bu bizim kontrolümüz dışında. Ama neyin kontrolümüz dışında *olmadığını* biliyor musun?”

“Ne?” diye sordu Kiva, cevabı duymak isteyip istemediğinden emin olamayarak.

“Şu an için Çukur’da sıkışıp kalmış olabiliriz ama bunu nasıl göreceğimiz bize bağlı. Karanlığa bakıp onun bizi tüketmesine izin verebilir ya da bunun geçici olduğunu anlayıp ışığın geri döneceğine güvenebiliriz,” dedi Cresta. “Bu tamamen bizim tutumumuzla ilgili.” Bir an duraksadı, sonra daha sessiz bir şekilde, “Eskiden bir savaşçıydın, Kiva. Arkadaşlarının sadece kendin için değil, onlar için de savaşmanı isteyeceğini düşünmüyor musun? Yaşanan onca şeyden sonra bunu onlara borçlu değil misin?” diye sordu.

Kiva’nın boğazında kıpırdamayı reddeden bir yumru oluştu. Kelimeleri zorlukla söylerken bunu sesinde duyabiliyordu: “Ne önemi var? Onları bir daha asla göremeyeceğim.”

“Zalindov’dan bir kez kaçtın. Senin için hiçbir şey imkânsız gibi görünmüyor.”

“Ama o zaman yardım almıştım,” dedi Kiva. “Bu kez burada olduğumu kimse bilmiyor. Zuleeka, Mirryn ve beni getiren transfer muhafızları dışında hiç kimse.”

Cresta düşünceli bir ses çıkardı. “İtiraf etmeliyim ki bu, işleri karmaşık hâle getiriyor. Ama yine de asla *asla* deme.” Tekrar hareket ederken kıyafetleri hışırdadı, sonra acı dolu bir şekilde inledi ve Kiva kızın yaralı olduğunu hatırladı.

Karmakarışık düşüncelerini bir kenara bırakarak, “Hapishaneden kaçmak için hazırlanmam gerektiğine dair sebepleri sıralamaya başlamadan önce, kıpırdama da seni iyileştirebileyim,” dedi.

Avuçları Cresta’nın gövdesine değene kadar hareket etti, sonra gözlerini kapatarak kanındaki büyüü ortaya çıkardı. Hiçbir eğitimi yoktu -ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu- ama gücü yıllarca teninin altında oyalanmış, emrine hazır hâlde her zaman onu beklemişti. Onu gidebildiği kadar derine gömdüğünde bile hâlâ fısıldadığını hissedebiliyordu. Ancak Zalindov’dan kaçtıktan hemen sonra dikkatini çekmek ister gibi, kontrolsüz bir şekilde dışarı fırlamıştı.

Şu an onu geri çağırmaya çalışırken Kiva, haftalardır gücünü hissetmediğini fark edip irkildi. Maskeli balo gecesinden bu yana gücünü hiç hissetmemişti.

Gözlerini tekrar açtığında Çukur’un karanlığından başka bir şey görmedi ve zihni Zuleeka’nın gölgeli büyüsünün görüntülerini canlandırırken bedeni dondu. Aynı kötülük Kiva’nın içinde de vardı. Tek bir düşünceyle Cresta’yı iyileştirmek yerine onu öldürebilirdi.

“Bir şey olması gerekiyor muydu?” diye sabırsızca sordu Cresta.

“Benim...” Kiva yutkundu. “Sadece bir saniyeye ihtiyacım var.”

Yanağının içini ısırarak, soğuk hücrede bile tenini kaplayan kaygılı terini görmezden geldi ve karanlık, büyüü dallarla ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Büyüsü iyiydi... Başkalarına yardım etmiş, onları iyileştirmişti. Onu asla kötülük için kullanmazdı.

Kiva düzenli nefes alarak onu tekrar çağırdı ve bu kez içinde kıpırdandığını hissetti. Ama ellerinden hafif bir altın rengi ışık parlamaya başladığında, panikledi ve ışık tekrar ortadan kaybolarak onları bir kez daha karanlıkta bıraktı.

Cresta alaycı bir sesle, "Performans sorunları yaşamak için çok kötü bir zaman seçtin," dedi.

Sarsılan Kiva, "Üzgünüm. Sanırım... sadece yorgunum. Büyü enerji gerektirir ve bu aralar pek fazla enerjim yok," dedi.

Tabii ki bu yüzden, dedi Kiva kendi kendine. Bitkindi, yetersiz beslenmişti ve ruhu yorgundu. Gücünü besleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Gücünün haftalardır bu kadar sessiz olmasının nedeni bu olmalıydı. Eğer büyü eğitimi almış olsaydı, ne olursa olsun onu nasıl çağıracağını bilebilirdi ama gücü hakkında bildiği her şeyi kendi kendine öğrenmişti. Ve çoğunlukla deneme yanılma yöntemini kullanmış, işin içine bol miktarda şans dâhil olmuştu.

Görünüşe bakılırsa şansı tükenmişti.

"Bu konuda endişelenme," dedi Cresta. "Zaten o kadar da kötü olmadığımı söylemiştim. Birkaç güne daha iyi olurum."

Kiva başarısızlığı yüzünden büyük bir suçluluk hissetti... *Bir başarısızlık daha* yaşadığı için. Cresta, Zalindov'a döndüğünden beri ona çok yardımcı olmuş ama Kiva, Cresta'nın ne acısını hafifletebilmiş ne de ona olan borcunu ödeyebilmişti.

"Sanki düşüncelerini duyar gibiyim," diye mırıldandı Cresta. "Kes şunu. Ben iyiyim."

"Yaralasin," diye karşılık verdi Kiva. "Ve ben..."

Cresta, "Bu bir şey değil," dedi. "İsyandan sonra bana ne yaptıklarını görmeliydin. Çok tatsızdı."

Kiva irkildi. O zamanlar Cresta'yı sevmiyor olabilirdi -şimdi sevip sevmediği tartışılırdı- ama başkalarının acı çektiğini bilmeden hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

“Daha akıllı olsaydım, senin kim olduğunu fark ettikten sonra revirde kalırdım. İmtihani geçmeyi başarırsan doğrudan anneye ve çocuğa gideceğini anlamalıydım,” dedi Cresta. “O zaman ben de seninle kaçabilirdim.”

Kiva bunu gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Cresta, Zalindov’u yanında Naari, Jaren ve Tipp’le birlikte terk ediyordu ama görüntü, zihninin canlandıramayacağı kadar tuhaftı. Ancak bu, onu şu soruyu sormaya sevk etti: “Bunca zamandır asilerin seni dışarı çıkarmasını mı bekliyordun?”

“Çok iyi olurdu,” diye mırıldandı Cresta.

“Nasıl başardın? Yani... Hep merak etmişimdir. Nasıl asi oldun?”

“Kalk.”

Kiva irkildi. “Ne?”

“Cevabını istiyorsan, onu hak etmelisin,” dedi Cresta. “O yüzden kaldır kıcını.”

Kiva’nın kaşları çatıldı. “Ben...”

“Annem her zaman, kendini kötü hissettiğinde hareket etmenin en iyi şey olduğunu söylerdi. Çok uzun süre hareketsiz kalırsan, sorunların sana yetişir,” dedi Cresta. “Bir sürü derdin var ve bunlar sana çok fazla yük oluyor. Sana daha önce savaşçı ruhunu geri kazanman gerektiğini söylemiştim ve bu şimdi başlıyor.”

“Ama ben...”

“Kaldır kıcımı, şifacı.”

“Peki, ne yapacağım?” diye sordu Kiva bıkkınlıkla. “Herhangi bir yere gidebileceğim söylenemez. Bu hücre ancak ikimize yetecek kadar büyük.”

“Yapabileceklerin konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?” diye sordu Cresta. “Küçük bir alanda yapabileceğin çok şey var. Bana o prensle, yani kuzenle yaptığın antrenmanlardan bahsetmiştin.”

“Caldon,” dedi Kiva tekrar.

“Koşmanın yanı sıra yaptığın şeylerin çoğu kontrollü hareketleri ve tekrarları barındıran güç, denge ve dayanıklılığa odaklanıyordu.”

Kiva kaşlarını çattı. “Evet ama...”

“O hâlde bunu burada yapacaksın. Burada kilitli kaldığımız sürece hareket edeceksin, antrenman yapacaksın. Böylece kan akışın devam edecek ve düşüncelerin temizlenecek,” dedi Cresta. “Belki de yaşamak için bir nedenin olduğunu ve sen aksini düşünsen de yaşamana ihtiyaç duyan insanların olduğunu anlayacak kadar uzun süre kendinden nefret etmene engel olur.”

Kiva’nın gözlerinde yaşlar belirdi. “Bunu neden yapıyorsun?” diye karanlığa doğru fısıldadı. “Neden umursuyorsun?”

“İlk geldiğinde umursamıyordum,” diye yanıtladı Cresta açıkça. “Ama sen tenime yayılan sinir bozucu bir kızarıklık gibisin.”

Kiva homurdandı.

Cresta o an ciddileşti ve sesini alçaltarak, “Herkes, özellikle de kendisi için savaşamayacak durumda olanlar, başkasının onun için savaşmasını hak eder. Bunu bir keresinde benim için yapmıştın. Benim için savaşmış, hayatımı kurtarmıştın ve o zamandan beri senden her gün nefret ediyorum çünkü bu benim de aynı seçimi yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Savaşmak ve her gün savaşmaya devam etmek. Ve bu çok *zor*. Yorucu, acı verici ve *can yakıcı*. Ama sonunda bunun da hayatın bir parçası olduğunu ve bir gün her şeye değeceğini anladım. Buna benim ve senin için inanmam gerekiyor.” Daha yüksek, daha sert bir sesle bitirdi: “Öyleyse kaldır kıcını, şifacı. Antrenman zamanı.”

Kiva’nın içinde hayal kırıklığı, öfke ve kırgınlık gibi bir duygu fırtınası esti ama aynı zamanda uzun zamandır hissetmediği bir şeyin titreşimi de vardı: umut.

Cresta haklıydı. Kiva ayağa kalkmayı, yola devam etmeyi ve *savaşmayı* sevdiklerine borçluydu. İşleri nasıl daha iyi hâle getirebileceğine dair hiçbir fikri yoktu ve bu şekilde kilitli kaldığı

için bu fırsatı yakalayıp yakalayamayacağını da bilmiyordu ama onların affını kazanmak için en ufak bir şansı varsa, o zaman denemek zorundaydı. Sevdiklerinin ve kendisinin iyiliği için.

Böylece ayağa kalktı.

Ve sonra Cresta'nın ısrarı üzerine Kiva, Caldon'un Nehir Sarayı'nda her sabah kendisine uyguladığı egzersizleri yapmaya başladı. Üstüne basabileceği tahta bir kutusu yoktu, bu yüzden değişiklik yaparak kalçaları yanana kadar çömelip doğruldu. Kışlanın etrafında koşamıyordu, bu yüzden ciğerleri çığlık atıncaya kadar olduğu yerde koştu. Alıştırma kılıcı yoktu ama yine de yüzünden ter damlayana kadar hatırlayabildiği tüm hamleleri ve savuşturmaları yaptı.

Bu arada Cresta sözünü tuttu ve hikâyesini onunla paylaştı.

Kiva, kolları havaya doğru uzatılmış hâlde tek ayak üzerinde dengede dururken, "Kız kardeşim aşırı doz aldığında on yaşında olduğumu sana zaten söylemiştim," dedi. "Bir yıl sonra, babam öncesinden de kötü bir şekilde kontrolünü kaybedip bunun acısını benden çıkarmaya başladı. Ama kız kardeşim onu durdurmak için atladı ve babamın hiç beklemediği bir öfkeyle beni savundu. Babam... kardeşim... onlar..." Cresta duraksadı. Yeniden başladığında sesi sert ve duygusuzdu: "Bir gecede annem dışında herkesi kaybettim. Henüz on bir yaşındaydım. Yalnızdık ve dehşete düşmüştük, sırtımızdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyimiz yoktu. O ilk birkaç haftada nasıl hayatta kaldığımızı hâlâ bilmiyorum."

Kiva zorlukla nefes alıyordu, her kelimedede kızın gönül yarasını duyuyor, kalp acısını *hissediyordu*. Sağ bacağı titremeye başlayınca tekrar yere indirip diğer ayağına geçti, ellerini tekrar kaldırdı ve bekledi.

"Sonrasında uzun bir süre yabancıların merhametiyle yaşadık. Mirraven'dan güneye doğru yol alarak köy köy dolaştık, ta ki sonunda Evalon'a yasa dışı yollardan girmeyi başarana kadar."

Kiva, "Mirraven'dan mısınız?" diyecek kadar şaşırılmıştı.

Cresta, “Bir zamanlar öyleydim,” dedi.

“Aksanın yok.”

“Sınırı geçtikten sonra uyum sağlamak istedik,” dedi Cresta.” Böylece başkalarının bilmesini istemediğin şeyleri saklamak kolay oluyor. Bunu en iyi sen bilirsin.”

Kiva onun ne demek istediğini anladı ve tekrar bacak değiştirdi.

“Birkaç yıl boyunca amaçsızca hareket ettik, hiçbir zaman bir yerde çok uzun süre kalmadık. Annemin bir planı yoktu, sadece hayatta kalma modundaydı; ikimizi de hayatta tutmaya çalışıyordu. Ama sonra ben on altı yaşındayken hastalandı. Akciğer çürümesi. Hızla yayıldı ve çok geçmeden kan tükürmeye ve nefes almakta zorluk çekmeye başladı.”

Kiva yüzünü buruşturdu. Akciğer çürümesi çok az işe yarar tedavisi olan korkunç bir hastalıktı. Hastalar genellikle birkaç hafta, bazen birkaç gün içinde ölürdü.

“Evalon’a geldiğimizden beri, Corentine’li bir varisin asilerin liderliğini devraldığına dair fısıltılar duyuyorduk,” dedi Cresta. “Sarana ile Torvin arasındaki kadim kavga umurumuzda değildi, Evalon tahtına kimin oturduğu da. Yabancı bir kraliyetin anlaşmazlığıyla işimiz yoktu, bu yüzden Vallentis’ten veya Corentine’e sadık olanlardan uzak durduk, kendi başımıza kaldık ve her türlü kişisel bağlantıdan kaçındık. Ancak annemin hastalığı onu yata-lak hâle getirdiğinde köyün şifacısı, Tilda Corentine’in büyü-ü hakkında bir şeyler söyledi ve asilerin bölgede asker toplamama-sının üzücü olduğunu söyledi.”

Kiva, Torell’in bu konuda anlattığı şeyleri düşündü. Tilda’nın liderliğinin ilk yıllarını, büyü-ünü ihtiyacı olan herkesi iyileştir-mek için nasıl kullandığını. Gücünün ödülünü hak etmeleri için önce asi hareketine sadık olduklarını kanıtlamalarını istemişti. Onları ancak bundan sonra iyileştirmişti. Eğer Cresta o sırada on altı yaşlarındaysa, demek ki bu yaklaşık beş yıl önceydi. Tilda o sıralarda hâlâ insanları iyileştiriyordu.

Cresta, “Bunun zayıf bir şans olduğunu biliyordum ama dünyada elimde kalan tek şey annemdi ve onu kurtarmak için elimden geleni yapmaya hazırdım,” dedi. “Ben de onu şifacının gözetimine bıraktım ve asi kraliçeyi aramaya çıktım.”

Neredeyse dengesini kaybeden Kiva, tekrar dengesini kazanmadan önce bir an için yalpaladı. “Onu buldun mu?”

“Hayır,” diye yanıtladı Cresta düz bir sesle. “Asi kampına yaklaşmak için yeterince ipucu takip ettim ama sonra yanlış kişiye yol tarifi sorma hatası yaptım. Onun gizli görevdeki bir kraliyet muhafızı olduğu ortaya çıktı ve beni ihanete yönelik komplo kurmak suçlamasıyla tutukladı.” Çatlak bir sesle, “Hapishane arabasına binmeden hemen önce annemin şifacısından bana onun öldüğünü bildiren bir mektup aldım. Annemle vedalaşmadım bile,” dedi.

Kiva ayağını tekrar yere koydu, ellerini iki yanına bırakmıştı. “Cresta...” Ne diyeceğini bilemeden sustu.

“Buraya ilk geldiğimde neden kendimi öldürmeye çalıştığımı hiç merak etmedin mi?” diye sordu Cresta.

Kiva elbette merak etmişti. Ama sebebini hiçbir zaman anlamamıştı...

Cresta alçak sesle, “Her şeyini kaybetmiş gibi hisseden tek kişi sen değilsin,” dedi. Devam ettikçe yeniden güç kazandı, “Daha önce söylediklerimde ciddiydim, beni kurtardığın için senden nefret ediyordum. Seni her gördüğümde bu seçimi elimden aldığına hatırlıyordum. Karşılığında ben de hayatını tatsız kılmak için işe koyuldum.”

Tatsız genel bir tanım oldu, diye düşündü Kiva.

“Fakat geriye dönüp baktığımda, yaptığın şey için minnettarım. Çok minnettarım,” dedi Cresta. “Hayat yaşamaya değer, hatta ölmek istediğimizi hissettiren kısımları bile. Bunu son beş yılda öğrendim.” Biraz tereddütten sonra, “Bunu daha önce hiç söylemediğimi biliyorum ama teşekkür ederim. Sen olmasaydın bugün hayatta olmazdım,” diye ekledi.

Kiva cevap verirken duygularını dizginlemeye çalıştı: “Bir şey değil. Ama ikimiz de aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu biliyoruz. Senin yardımın olmasaydı asla uyuşturucudan kurtulamazdım. Ya da o günden bu yana tek bir gün bile hayatta kalmayı başaramazdım.”

“Uyuşturucudan kurtulmak istemediğini sanıyordum?” dedi Cresta, ses tonu keskindi.

Kiva kısmen neşeli kısmen sinirli bir ses çıkardı. “Görünen o ki, bir süre daha ortalıkta dolaşmam gerektiğini düşünen kendini beğenmiş eski bir maden işçisiyle yakınlaşmışım. Bana durumu relafi etmek ve affedilmeyi hak etmekle ilgili bir şeyler anlattı.”

“Kız akıllı birine benziyor,” diye belirtti Cresta. “Onu dinlemelisin.”

Kiva’nın neşesi bu kez galip geldi. Gerilmiş kaslarını esneterek, “Nasıl oldu da asi oldun, hâlâ anlamıyorum,” dedi.

“Verdiğim izlenime rağmen, asla onlardan biri olmadım... Sadece onlar için çalıştım. Yani sayılır,” diye yanıtladı Cresta. “Buradaki gardiyanlardan biri gizli bir asiydi ve rapor vermem karşılığında bazı sorunlu tavırlarımı görmezden geleceğini söyleyerek beni işe aldı.” Cresta aniden sustu. “Tanrım, bunu hiç fark etmediğime inanamıyorum.”

“Neyi?” diye sordu Kiva.

“Görevimin bir kısmı mahkûmları tarafımıza çekmek ve sorun çıkarmaktı ama aynı zamanda diğer mahkûmlar hakkında, özellikle de *senin* hakkında casusluk yapmam da gerekiyordu,” dedi Cresta. “Bunun sadece başgardiyanın yakınında olduğunu ve içeriden birinin ikinizi de yakından izlemesini istedikleri için olduğunu sanıyordum. Artık bu emirlerin aileden geldiğini ve seni takip etmek istediklerini görebiliyorum.”

Kiva annesinin ve abisiyle ablasının ne durumda olduğuna dair sadece ara sıra şifrelenmiş mesajların ortaya çıktığı ve benzer şekilde kendi hayatından yalnızca en kısa ayrıntıların duvarların

dışına gönderildiği notlarla geçen, kilit altında kaldığı on yılı düşündü. Başkaları aracılığıyla ona göz kulak olduklarını duyduğunda ne hissedeceğini bilemedi. Ama bu konuyu görmezden gelip devam etti: “Öncesinde Jaren’la ailelerimiz arasındaki husumeti umursamadığını söylemiştin.” Kiva prensin ismini söylerken kekeleydi. “Sanırım onlarla çalışmayı neden kabul ettiğin konusunda kafam karıştı. Özellikle de dolaylı olarak buraya gelmenin nedeni onlar olduğu için. Asilere kızgın değil miydin?”

“Herkes kızgındım. Bunu biliyorsun.”

“O hâlde neden...”

“Bana bir anlaşma teklif ettiler,” dedi Cresta. “Yeterince mahkûmu asi hareketine dâhil edersem gelip bizi dışarı çıkaracaklardı. Onların davasına hiçbir zaman inanmadım. Kraliyetle ilgili herhangi bir karmaşadan kaçınmak konusunda söylediklerimde ciddiydim. Corentine veya Vallentis, Evalon’u kimin yönettiği umurumda değil. Ama özgürlüğümü kazanmak için bir fırsat gördüm ve bunu değerlendirdim.”

Kiva, Cresta’nın yerinde olsa çoğu insanın aynı şeyi yapacağını fark ederek, söyledikleri üzerinde düşündü. Cresta’nın, Kiva’nın Tilda’yı hayatta tutması için bu kadar çaresiz kalmasına şaşmamak gerekirdi. Sonunda asilerin gelip onu serbest bırakması, *onları* serbest bırakması için bir şansı olduğunu sanmıştı.

Kiva’nın kafasındaki çarklar dönmeye başladı. “Asi gardiyana ne oldu? Bize dışarıya haber ulaştırmamız için yardım edebilir mi?”

Cresta duygusuz bir şekilde, “Öldü,” dedi. “Gözetleme kulesi patladığında gardiyan kulede devriye geziyordu.”

Kiva yüzünü buruşturdu. “Şimdi kime rapor vereceksin?”

“Hiç kimseye,” dedi Cresta esneyerek. “Bana göre asi günlerim bitti. Özellikle ablanla ilgili paylaştığın onca şeyden sonra. Gerçekten bu işe bulaşacak *kadar* deli olduğumu mu düşünüyorsun? Hayır, teşekkür ederim.”

“Hayal kırıklığına uğrayacak,” diye mırıldandı Kiva. Zuleeka’nın, Cresta hakkında söylediklerini hatırladı: *O duvarların arkasında bile davamız için harika şeyler yapıyor.*

Kiva, Cresta’nın asilerle hiçbir zaman sadakatinden dolayı çalışmadığını, yalnızca pragmatik, kendi çıkarına hizmet eden nedenlerle iş birliği yaptığını bilmekten dolayı kendini iyi hissetti.

Cresta, bu sefer daha yüksek sesle tekrar esneyerek, “Hayat hayal kırıklıklarıyla dolu,” dedi. “Ayrıca, bir düşüncesiyle kalbi mi durdurabilecek birinin yakınında olmaya hiç niyetim yok.” Eski maden işçisi öksürerek, “Mevcut eşlikçim hariç,” diye düzeltmeden önce tuhaf ve gergin bir sessizlik oldu.

Korkuya kapılmak yerine, Kiva’dan boğuk bir kahkaha yükseldi; bu kadar uzun süre neşesiz kaldıktan sonra bu kahkahanın hafifliği onu şaşırttı. Ve sonra Cresta da onunla birlikte güldü. İkisi de acı ve yorgunluğun birleşiminden ve sadece bir zamanlar düşman olduklarının hatırasıyla çılgına döndüler, travmatik geçmişlerini samimi bir şekilde paylaştıktan sonra artık dar, karanlık bir alanda birbirlerine kenetlendiler.

Ancak nihayet ayıldıklarında Kiva, Cresta’nın tekrar esnediğini duydu ve “Geç oldu. Uyursan daha hızlı iyileşirsin,” dedi.

“Yarın egzersizlerine devam edebilmen için senin de dinlenmen gerekiyor,” dedi Cresta, Kiva’yı tartışmaya kışkırtan bir sesle.

Ama Kiva sadece, “Biliyorum,” demekle yetindi.

Çünkü içinde bir şeyler değişmiş, bir kıvılcım yeniden alevlenmişti. İçindeki karanlıkla boğuşarak geçirdiği haftalardan sonra, sonunda uzakta bir nokta kadar bile olsa bir ışık görebiliyordu. Ona ulaşmak, onun için savaşmak zorundaydı. Ama Kiva’nın da farkına varmaya başladığı üzere, savaşın yarısı denemeyi isteyecek iradeye sahip olmaktan ibaretti.

Ve böylece Kiva kaybettiği her şey, kaybettiği *herkes* -Jaren, Naari, Caldon, Tipp, Torell- üzerinde düşünmek yerine soğuk zeminde kıvrılıp gözlerini kapattı ve onları ne kadar sevdiğini düşündü.

Onlar için savaşacaktı.

Onlar için *yaşayacaktı*.

Ve bunun nasıl yapılacağına dair hiçbir fikri olmasa bile onların affını kazanmanın bir yolunu bulacaktı.

Çünkü onlar bunu hak ediyorlardı.

Kendisi de öyle...

BÖLÜM DÖRT

Kiva da Cresta da Çukur'da ne kadar süre kilitli kaldıklarını bilmiyordu. Cresta'nın tamamen iyileşmesine ve ardından egzersizlerinde Kiva'ya katılmasına yetecek kadar gün geçmişti. Karanlıkta tökezleyerek ve birbirlerine takılarak antrenman yaptılar.

Zaman akışını, bildikleri kadarıyla günde iki kez yapılan yemek teslimatıyla belirlemeye çalıştılar.

Verilen yiyecek miktarı, Kiva'ya Hüküm İmtihanı'ndan önce verilen miktardan fazla ama vücutlarının ihtiyaç duyduğu miktardan daha azdı; özellikle de bu denli antrenman yaparken. Kiva sürekli açtı ama bunu iyi bir işaret olarak algıladı çünkü haftalardır iştahı yoktu ve acıları onu fazlasıyla tüketmişti. Cresta'nın annesi haklıydı: Kiva vücudunu çalıştırdıkça, hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendini daha iyi hissetti. Sivri kişiliği onu tetikte tutan, bir yandan da sınırlara ve ötesine geçmesi için ona meydan okuyan Cresta'yla birlikte kilitli kalmaktan neredeyse keyif alıyordu.

Derken, kilitlendikten yaklaşık on gün sonra hücrelerinin kapısı açıldı.

“Çık dışarı,” diyen Kasap'ın huysuz sesi duyuldu.

Bir dizi zorlu mekik hareketini yeni bitirmiş olan Kiva, nefesini toplamak için duvara yaslanmıştı ama verilen emre uyup hızla doğruldu, kalbi boğazında atıyordu.

“Acele et,” dedi adam sabırsızca.

Kiva ayağa fırlayarak hücreden çıkan Cresta’yı takip etti, karanlıkta bu kadar uzun süre kaldıktan sonra ikisi de luminiyum ışıklara karşı ellerini gözlerine siper etmişti.

“Sen değil,” dedi Kasap, Cresta’nın omzunu yakalayıp onu geri iterken. “Seni istemediler.”

Ağır taş kapıyı tekrar çarparak kapattı ve Cresta’yı hücrede kilitli, Kiva’yı da tek başına bıraktı.

“Kıpırda,” dedi kızı ileri doğru iterek. Sonra burnunu çekti ve aralarına biraz mesafe koydu. “Tanrım, dolgunlaşmışsın.”

Kiva normalde utanırdı ama on gün süren sınırlı hijyenin, Kasap’ın aralarına mesafe koymasına yol açmasına memnun oldu.

“Temizlenecek vaktin yok,” diye devam etti adam. “Senin pis kokuna katlanmak zorunda kalacaklar.”

Onlar kim? diye sormak istedi Kiva. Ama adamın parmaklarının kırbacına sımsıkı dolandığını görünce, akıllılık edip sustu.

Kasap, sonunda dışarı çıkmadan önce onu taş merdivenlerden yukarıya çıkardı ve ceza blokunun kasvetli koridorlarından geçirdi. Kiva Çukur’da kilitliyken bahar yaza dönmüştü. Kasap onu ileriye doğru iterken parlak güneş ışığı gözlerinin yaşarmasına yetecek kadar acı vericiydi.

“Devam et.”

Kiva, gözleri parıltıya alışırken tökezledi. Kasap’ın onu nereye götürdüğünü bilmiyordu fakat hemen sonra araziden ve tünel girişinden geçirip ön kapılara doğru giderken içini korku kapladı. Başgardiyanın özel odası güney duvarının üzerindeydi... Kiva’yı o mu çağırmıştı? Onu Çukur’dan yeni bir tür işkenceye maruz kalsın diye mi çıkarmıştı?

Çenesini kaldıran Kiva, adamın vereceği her cezaya katlanmaya kararlıydı. Eğer Çukur’da geçirdiği zaman ona bir şey öğretmişse -eğer Cresta ona bir şey öğretmişse- o da davranışlarının önemli olduğuydu. Rooke’un gücü yalnızca Kiva’nın bunu kabul

ettiği kadardı. Bedenini parçalayabilirdi ama ruhunu parçalayamazdı. Kiva ona izin vermediği sürece hayır.

Haftalarca Zalindov'un karanlığına yenik düşmüştü, kendi hatalarının acısını hissetmemek için ölmeyi isteyecek kadar. Kalp ağrısı hâlâ devam etse de -ve her şeyi daha iyi hâle getirme şansı bulana kadar da öyle kalacaktı- artık Kiva acısı tarafından kontrol edilmiyordu.

Bunu atlatmıştı ve daha sonra her ne olacaksa, onları da atlatacaktı... Tabii bu, atlatmazsa Cresta kışını tekmeleyeceği için de değildi.

Kendini zihinsel olarak güçlendiren Kiva, gardiyan kışlalarının yanından, görkemli kireç taşı duvarlara takılmış demir kapılara doğru Kasap'ı takip etmeye devam etti. Buraya yedi hafta önce gelişinden beri dış dünyaya ilk kez bu kadar yakındı. Vallenia'dan uyuşturucu etkisinde yaptığı iki haftalık seyahati de eklerse, Kiva iki aydan fazla süredir ortalıkta yoktu. O sırada neler olmuş olabileceğini merak ederken içi kasıldı ama yapabileceği hiçbir şey olmadığını -henüz olmadığını- bildiğinden korkularını hemen susturdu.

"Burada bekle," dedi Kasap kapıların hemen önünde durarak.

Kiva'nın kaşları çatıldı. Adam hapisane girişinin üzerinde beliren gözetleme kulesinde kaybolduğunda Kiva'nın kafası daha da karıştı.

Kaçma fikrinin cazibesine rağmen kaçmaması gerektiğini biliyordu. Saklanacak hiçbir yer yoktu ve gardiyanlar onu aramak zorunda kalırsa sonuçlarına katlanırdı. Ama zihni yine de sorularla doluydu ve kapılardan içeri baktığında siyah bir arabaya bağlanmış dört kara atı gördüğünde sorular çoğaldı. Araba tamamen kapalıydı, cilalı gümüşten yapılmış süslemeleri ve pencereleri örten ağır perdeleri vardı. Yükseltilmiş ön koltukta iki adam oturuyordu, adamlardan biri dizginleri tutuyordu. Kıyafetleri Zalindov gardiyanlarına benziyordu ancak tek fark, deri zırhlarının siyah yerine gri olmasıydı.

Kiva daha yakından bakmak için ileri doğru bir adım attı ama küçük bir gardiyan grubu gözetleme kulesinden çıkıp ona doğru yöneldiğinde geri sıçradı. Başlarında, gürleyen ifadesi Kiva'nın bir adım daha geri gitmesine neden olan başgardiyan, onun yanında da Kasap vardı. Ama Kiva'nın dikkatini asıl çeken, gri deriler içindeki üç yabancıydı. Bunlardan ikisi erkek, biri kadındı ve hepsi de onu ilgiyle inceliyordu.

Bakışlarında şehvete dair hiçbir şey yoktu, Kiva'nın korkusunu uzak tutmayı başarmasının tek nedeni de bu oldu. Aksine, görünüşü göz önüne alındığında hem meraklı hem de tiksiniş görünüyorlardı.

"Ona yeni bir tunik veremez miydin?" dedi saçlarını sıkı bir topuz hâlinde toplamış olan kadın. Aksanı Kiva'nın keskin bir nefes almasına ve yabancıların kıyafetlerini tekrar incelemesine neden oldu. Bu aşinalık hissi, içinde bir endişe düğümü oluşturdu.

Kadın Mirravish'ti. Ve zırhı (*hepsinin zırhı*) Jaren'ı tuzağa düşürmek için Kiva'yı kaçıran Mirraven askerlerinin giydiği dövüş zırhının aynısıydı. Zuleeka'ya Evalon'un işgalinde yardım etme sözü veren ve asilerle ittifak kuran, Kral Navok tarafından gönderilen Mirraven askerlerinin aynısı. Bu, Kiva'nın annesinin Zalindov'a varmak için yaptığı bir anlaşmaydı. Aynı zamanda Zuleeka'ya Navok'un gelini olma ve iki krallığı evlilik yoluyla birleştirme sözü veren bir anlaşma.

Gri giyimli gruba endişeyle bakan Kiva, sonuçlarını boş verip kaçmamak ve saklanmamakla hata etmiş olabileceğini düşündü.

"Onu getir dedin," diye yanıtladı Rooke, kadını. Çenesinde bir kas seğirdi. "Hangi durumda olmasını istediğini söylemedin."

Kadın kaşlarını çatı ama iki adamdan daha uzun olanı aynı derecede belirgin aksanıyla araya girdi: "Önemli değil. Yolda ona bir şeyler buluruz."

Kiva, anlam çıkarmaya çalışarak kelimeleri tekrarlardı. Sanki... Ama hayır. Elbette yanlış duymuş olmalıydı.

“Onu alırsan, Evalon’un yeni kraliçelerinin gazabına maruz kalacağını biliyorsundur,” dedi Rooke, tehdit eder gibi bir sesle. “En değerli mahkûmlarından birini serbest bırakmanı hoş karşılamayacaklardır.”

Kiva önce ona, sonra dönüp gri giyimli askerlere baktı, umut etmeye bile cesaret edemiyordu. Gerçekten onu Zalindov’dan almak için mi oradaydılar? Özgürlüğü ulaşılabilir olabilir miydi?

“Kraliçe Zuleeka buna kendisi izin verdi,” dedi kadın, Rooke’a kaşlarını çatmaya devam ederek. “Kraliyet düğünü için Kiva Corentine gerekli. Emirlerinizi aldınız. Onun artık bizim gözetimimize bırakılması gerekiyor. Hemen.”

Kraliyet düğünü. Kiva, Zuleeka’nın gerçekten bu durumu yaşadığını duyunca şaşkına döndü. Kiva’nın bildiği kadarıyla Zuleeka, hiç tanımadığı bir adam olan Navok’la evleniyordu. Mirraven’in yeni kralının kurnaz, anlayışlı ve kıyaslanamaz derecede acımasız olduğu söyleniyordu; tahtı almak için kendi babasını öldürecek kadar. Zuleeka, özellikle de kendisini *böyle birine* bağlamak anlamına geliyorsa, annelerinin yaptığı anlaşmaya nasıl razı olabilirdi? Ve -belki de daha önemlisi- *neden* Kiva’nın bu kutlamaya katılmasına izin veriyordu? Son iki ayda vicdanı gelişmişti de durumu düzeltmek falan mı istiyordu? Torell, onun Kiva’yı nereye gönderdiğini öğrenip serbest bırakılmasını mı talep etmişti? Zuleeka’nın görünürdeki cömertliğinin başka bir nedeni mi vardı?

Kiva’nın bunu bilmesine imkân yoktu. Onu kurtaranın neden Evalon’lu muhafızlar değil de Mirraven askerleri olduğunu da bilmiyordu.

Bu konuyla ilgili hiçbir şey içini rahatlatmadı ama eğer bu Zalindov’dan kaçabileceği veya özgürlüğü anlamına geliyorsa...

Kiva’nın bu fırsattan yararlanmaması aptallık olurdu. Bu, arkadaşlarını yeniden görmeye ve onların affını kazanmaya bir adım daha yaklaştığı anlamına gelirdi.

Talihine inanamayarak başgardiyana döndü. Adam dişlerini herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle gıcırdatıyordu. Gö-nülsüz rızasını gösterircesine çenesini kaldırdı. Kara gözlerini Kiva'ya diktiğinde gözlerinden âdeta alevler fışkırıyordu. "Geri döneceksin. Ben de bekliyor olacağım."

Daha sonra kapı görevindeki gardiyanlara sessiz bir şekilde geri çekilmeleri emrini verdi ve ardından dönüp uzaklaştı.

Kasap da peşinden gitti ama gitmeden önce omzunun üzerinden bakıp sırtarak Kiva'ya, "Küçük arkadaşına senin için veda ederim," dedi.

Cresta.

Kiva, görülemeyecek kadar uzakta olduğunu bilmesine rağmen ceza blokunun olduğu yöne baktı. Eski maden işçisinden gördüğü onca iyilikten sonra onu terk etme fikrinden nefret ediyordu ama üç Miiraven askeri tarafından demir kapılardan arabaya doğru yönlendirilirken hiçbir şey yapmadı.

"Bir arkadaşım var..." demeye çalıştı.

"Sessiz ol," diye tersledi kadın.

"Ama o..."

"Sessiz ol yoksa dilini keserim."

Kiva donakaldı. İçten içe, kadının blöf yapmadığını hissetmişti. Zırhına sarılı çok sayıda silah vardı ve kendinden emin hareket etmesi, onları nasıl kullanacağını bildiğini gösteriyordu. Uyguladığı emirler her ne ise, nazik olması söylenmemiştir.

Belki de Zuleeka fikrini değiştirmemiştir... Yeniden bir araya geldiklerinde bunu iddia edecek olsa bile, zaten Kiva ona inana-cak değildi.

Arabaya bindirilirken bir kez daha arkasına dönen Kiva, hisle-rini toparlamaya çalıştı. Bu beklenmedik özgürlük rahatlamasını sağladı. Onu kaçıran yeni kişilerle ilgili endişeleri ve Cresta'yı geride bırakmanın üzüntüsüne dair karmaşık hisleri vardı.

Senin için geri döneceğim, diye içinden yemin etti. *Söz veriyorum.*

Ardından arabanın kapısı kapandı ve Kiva luminiun ışıklı alanda adamlardan uzun boylu olanın karşısında tek başına oturdu. Kadın ve kısa boylu adam atları sürmek için öne binmişlerdi. Zalindov'dan çıkıyorlardı.

Kiva'yı özgürlüğüne götürüyorlardı.

BÖLÜM BEŞ

Kiva'nın güneye değil kuzeye gittiklerini anlaması için yoğun Karaağaç Ormanı'nda kısa bir yolculuk yapması yeterli oldu. Bu, Mirraven askerlerinin varlığını açıklıyordu, düğün Vallenia'daki Nehir Sarayı'nda değil, Navok'un Zadria'daki kalesinde yapılacak olmalıydı.

Kiva bu keşif karşısında hayal kırıklığına uğradı ve paniğe kapıldı çünkü geride bıraktıkları her kilometrede arkadaşlarıyla arasına biraz daha mesafe giriyordu.

Kuzeydeki vahşi krallığa doğru yola çıktıklarında aklında pek çok soru uçuşuyordu.

Zuleeka zaten Navok'la birlikte miydi? Düğün ne zamandı? Kiva düğünden sonra Zalindov'a geri mi gönderilecekti? Eğer gönderilirse, kaçıp tek başına Vallenia'ya nasıl geri dönecekti?

Manzara, Evalon'un yeşil ormanlarından Mirraven'ın sarp ve çorak arazilerine dönüşürken Kiva'nın zihnini kaplayan pek çok bilinmezlik vardı. Bu krallık ona kucak açıyor değildi ancak Kiva başkente yaklaştıkları her gün, kaçabileceği âna da yaklaşmış olduğunu kendine hatırlatarak dayanmaya çalıştı.

Her gece mola verdiklerinde -genellikle yol kenarında kamp yapmak için ya da kederli bir köyün tavernasında durduklarında- Cresta ile birlikte Çukur'da yaptıkları egzersizleri mutlaka tekrarlıyordu. Yorucu hareketler, Zalindov'daki ilk günlerinde onu bunaltmış olan karanlığa karşı savaşıyor düşüncelerini uzakta tutmasına yardımcı olmuştu. Eğer tekrar o her şeyi tüketen

umutsuzluğa düşerse, kendisi dâhil hiç kimseye bir faydası dokunmazdı. Ve Mirravenlilerin ona âdeta kürekle doldurduğu yiyeceklerle birlikte *-sen iskeletten başka bir şey değilsin*, demişti kadın kaşlarını çatarak- Nehir Sarayı'ndan gönderildikten sonra kaybettiği sağlığını geri kazanmaya başlıyordu. Daha önünde çok uzun bir yol vardı ama Kiva hem fiziksel hem de zihinsel olarak mümkün olduğunca güçlü olmaya kararlıydı.

Kuzeye doğru süren yolculukları devam ederken Kiva, Zadria ve Kildarion asilleriyle ilgili bildiklerini düşündü. Kral Navok'tan kaçınması gerektiğini zaten biliyordu ama kız kardeşi Prenses Serafine'in onun tam tersine, âdeta nezaketin örneği olduğu söylenirdi. Gerçi kız Mirryn'e âşıktı ve bu da Kiva'nın onun gerçek kişiliği hakkında şüpheye düşmesine neden oluyordu.

Kraliyet kardeşleri dışında aile hakkında çok az şey biliyordu. Navok yüzünden babaları Arrakis ölmüştü ve annelerinin de yıllar önce iki çocuğunu terk ederek kaçtığı söyleniyordu. Söylentilere göre Arrakis onu yakalayıp öldürmeden önce saray sınırlarını ucu ucuna terk etmişti. Kiva'nın bildikleri bunlarla sınırlıydı. Ayrıca Mirraven'in başkenti ve krallığının merkezinde yer alması nedeniyle tamamen karayla çevrili olması dışında Zadria hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Huzursuzluğuna rağmen bu kadar kayalık bir çorak arazinin ortasında bir şehrin nasıl hayatta kalabildiğini görmek ilgisini çekiyordu.

On iki gün süren rahatsız yolculuktan sonra ıssız ve çorak topraklar nihayet istikrarlı bir eğimle yükselmeye başlamış ve Zadria'ya yaklaşmışlardı. Kiva, vagonun perdelerini ardına kadar itip önündeki manzaraya açık bir şekilde bakarken merakını gizlemedi.

Şehir engebeli gri bir dağın yamacına inşa edilmişti. Hiç ağaç yoktu, göz alabildiğine kaya ve taştan başka bir şey görünmüyordu. Güneş çoktan ufku ötesine geçmişti, bu yüzden fenerler dağın tepesine kadar uzanan karanlık binaları aydınlatıyordu. Zirvede kararmış taştan yapılmış bir saray vardı. Bir saraydan çok

bir kale gibiydi. Şehri çevreleyen, hem yükseklik hem de derinlik açısından Zalindov'un kireç taşı duvarlarının üç katı büyüklüğünde olan sağlamlaştırılmış duvara yaklaştıklarında Kiva'nın midesi düğümlendi. Burada hiç kapı yoktu. Başkentin girişi duvarın *içine* oyulmuştu ve görevli askerler girmeleri için onay verdiklerinde, dev bir taş kapı gibi yavaşça açıldı.

Araba heybetli kaleye doğru yukarı kıvrılan pürüzlü ve taşla kaplı yollardan geçerken Kiva'nın tüyleri diken diken oldu. Pencereden dışarı bakmaya çalıştı ama karanlıkta bir şey görmek zordu, binalar birbirine karışıyordu ve dışarıda şiddetli soğuğa göğüs geren, kalın pelerinlerinin başlıklarını kafalarına çekmiş olan insanlar vardı. Eğer bu Mirraven'ın yaz mevsimiyse, Kiva kış aylarının ne kadar berbat olabileceğini hayal bile etmek istemiyordu. Parmaklarını, Zalindov'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra kendisine verilen seyahat kıyafetlerinin -kemerli, orman yeşili bir tunik, kahverengi pantolon ve bir çift astarlı çizmenin- üzerinde gezdirdi. Huysuz ve sessiz askerlere, yardımları için minnettar olduğunu fark etti. Her gece sıcak battaniyeler vermişlerdi. Nispeten ona bakmış sayılırlardı, Zalindov'da deneyimleyeceği her şeyden çok daha iyiydi.

Cresta'nın hâlâ kilitli olduğu düşüncesi Kiva'nın yüreğini acıttı ama eski maden işçisinin beş uzun yıl boyunca hayatta kaldığını ve bir süre daha hayatta kalacağını kendine hatırlattı. Birlikte geçirdikleri zamandan sonra Cresta'nın, Kiva'nın kendisi için geri döneceğine inanması, Kiva'nın ona çok şey borçlu olduğunu bildiğini ve bu borcu mümkün olan en kısa sürede yerine getireceğini umması gerekirdi.

Cresta'yı aklından uzaklaştıran Kiva, araba şehrin en yüksek noktasına ulaşıp yavaşlamaya başlayınca telaşlandı. Bir an kendini kapıdan dışarı atıp kaçmayı düşündü -bu kesinlikle kız kardeşi ve yakında eniştesi olacak olan adamla yüzleşmekten daha iyi olurdu- ama karşısında oturan keskin gözlü kadına bakınca böyle bir hamlenin boşuna olacağını anladı.

Taştan bir asma köprüden geçerlerken cesaretini topladı -dağa *nasıl*/ hendek kazdıklarını anlayamıyordu- ve mümkün olduğu kadar düzenli nefes almaya devam etti. Ablası kendini savunmak için ne söylerse söylesin hiçbir şey onun davranışlarını mazur gösteremezdi. Kiva pes etmeyecek ve affetmeyecekti. Zuleeka çalıntı tacından vazgeçmeye istekli olmadığı sürece hayır. Ve Kiva bunun asla olmayacağını zaten biliyordu.

Araba iki demir kapıyı geçtikten sonra nihayet kale girişine çıkan granit merdivenin dibinde durdu. Geceye sızan güçlü luminiyum ışıkların arkadan aydınlattığı ve bu sayede yüzü tanınmaz hâlde görünen biri merdivenlerin başında duruyordu. Ancak bu bir kadın figürüydü ve görüntü Kiva'nın nefesinin kesilmesine neden oldu. Hemen ardından yaklaşıncı, Kiva onun ablası olmadığını gördüğünde hızlanan kalp atışları yeniden düzene girdi.

Buna hazır değilim, diye düşündü Kiva. Zuleeka'nın yaptığı onca şeyden sonra onu görmeyi nasıl kaldıracağına dair hiçbir fikri yoktu.

İhanet.

Ölüm büyüsü.

Melek tozu.

Mahkûmiyet.

Bu çok fazlaydı.

Yine de başka seçeneğim yok, diye düşünen Kiva, kadın asker arabanın kapısını açıp onu soğuğa doğru iterken kendini toparladı.

Arabadan inen Kiva, onu görmezden gelen kadına dik dik baktı. Kadın iki sürücüye ve onlara yolculuk esnasında at sırtında eşlik eden diğer askerlere işaret verdi. Hızlıca başlarını sallayan Mirravenli askerler muhtemelen ahırları ya da kışlayı bulmak için kale arazisinin derinliklerine doğru ilerlediler.

Artık Kiva daha yakında olduğundan, etrafındaki arazinin şaşırtıcı derecede geniş olduğunu görebiliyordu. Sanki antik bir tanrı zirveyi bir bıçakla kesmiş ve şehrin üzerinde bir taç gibi oturan geniş arazilere sahip bir kalenin temelini oluşturmuş gibiydi.

Eğer içindeki sarsılmaz korkusu olmasaydı Kiva büyülenir ve burayı keşfetmeyi çok isterdi. Bunun yerine, soğuk havaya rağmen teninde gerginlikten terler birikti ve kadın asker onu merdivene doğru ittiğinde bu duygu daha da arttı.

Onları karşılamaya gelen kadının alçak bir topuzla toplanmış gümüş rengi saçları ve oldukça kırışık bir cildi vardı. Siyah bir elbise giymişti ve beline kan kırmızısı bir önlük bağlıydı, yüz ifadesi yapmayı tercih edeceği milyonlarca başka şey olduğunu söylüyordu.

Kiva öne çıktı -yine kısmen asker tarafından itildi- ve “Merhaba, ben Kiva Mer- Corentine. Ablam...” demeye çalıştı.

Gümüş saçlı kadın, “Ben Madam Merit, hizmetçilerin şefiyim,” diye sözünü kesti. Sesi hafif vurgulu, konuşması düzgün ve resmîydi. “Blackmount Kalesi’ne hoş geldiniz.”

Sözlerine rağmen Madam Merit’in selamlamasında bir sıcaklık yoktu.

“Teşekkür ederim,” dedi Kiva duraksayarak. “Lütfen bana söyler mi...”

“Eğer beni takip ederseniz...” Madam Merit onun sözünü tekrar kesti. “...sizi temizleyip majestelerine sunuma hazır hâle getireceğiz. Şüphesiz seyahatinizden dolayı yorgunsunuzdur ancak majestelerinin programı yoğun ve gece olmadan önce sizinle görüşmek istiyor.”

Kral Navok’la bu kadar çabuk tanışacağı düşüncesi Kiva’nın kanını dondurdu. En azından önce ablasıyla konuşmayı umuyordu. “Kusura bakmayın ama Zuleeka...”

“Bu taraftan lütfen,” dedi Madam Merit ve kaleye giden merdivenlerden yukarı doğru süzülerek çıktı.

Kiva olduğu yerde donakalmış vaziyette onun arkasından bakarken kadın asker, “Yanında bir görevli olmadan buradan çıkmazsın, daha asma köprüye adım atmadan yakalanırsın. Bu da iki seçenek bırakıyor: Ya Merit’in peşinden gidersin ya da ben seni sürükleyerek götürürüm.”

Kadına öfkeli bir bakış atan Kiva, askerin onu takip etmediğini fark ederek kâhyanın peşinden koşup merdivenlerden yukarı çıktı. Artık bir bebek bakıcısına ihtiyacı kalmadığına göre, kadının asma köprüyle ilgili tehdidi gerçek olmalıydı. Zalindov'a bir kez daha tutuklu olarak dönebilirdi.

Cesareti kırılan Kiva, hızla Madam Merit'e yetişti ve binanın karanlık iç kısmında onunla birlikte hızlı adımlarla ilerledi. Vallenia'daki Nehir Sarayı beyaz mermer zeminleri ve altın süslemeleriyle ışıkla dolu bir yerdi ama Blackmount Kalesi obsid-yenden oyulmuştu ve özellikle de kırmızı halıların ve zemin kaplamaların arasına serpiştirilmiş zırhlarla birlikte duvarlara ürkütücü bir etki yaratmak için gümüşü luminium geçirilmişti. Çok güzeldi fakat sinir bozucu ve akılda kalacak şekildeydi.

Kiva, Madam Merit'i gümüş korkuluklu siyah merdivenlerden yukarı, korkunç savaş sahnelerini tasvir eden sanat eserlerinin bulunduğu koridorlar boyunca takip etti. Sonunda süslü bir kapının önünde durduklarında, kollarını kendine sardı ve çevresindeki uğursuz hissin, ruhunu kanattığını hissetti.

Kadın kapıyı açtı ve Kiva'yı içeri buyur etti, ortaya Kiva'nın kalenin geri kalanında gördüğü aynı siyah ve kırmızı tonlarında, gümüş rengi vurgularla süslü lüks bir yatak odası çıktı. Duvarın önünde minderlerle dolu büyük bir yatak vardı ve tavanın ortasından sarkan luminium bir avize, normalde karanlık olan alana hoş bir parıltı saçıyordu. Balkon yoktu ama üç büyük pencerenin üzerine ağır kırmızı perdeler çekilmişti. Kiva, şehrin karşı yakasındaki dağın manzarasını görmeyi umuyor ve incelemek için sabırsızlanıyordu, tabii daha sonra.

Şimdilik dikkati odadaki tek kişiye, örgülü saçları başının tepesinden omzuna doğru inen genç bir kadına çevrilmişti. Ten rengi o kadar açıktı ki neredeyse beyazdı ve gözleri o kadar soluk maviydi ki neredeyse gümüş rengi gibiydi. Madam Merit'inkine benzer bir kıyafet giymişti, göğsüne kadar dantelli siyah bir elbise ve beline bağlı kan kırmızı renginde bir önlük.

Genç kadın yoğun bir Mirraven aksanıyla, "Leydi Corentine," dedi ve Kiva'ya yaklaşıp reverans yaptı. "Size hizmet etmek bir onurdur."

Kiva bu ünvan karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

"Bu Brynn, hizmetçiniz," dedi Madam Merit. "Blackmount'ta ihtiyaçlarınızı o karşılayacak." Hizmetçi şefi, genç kadına döndü ve "Onu kral için hazırla, sonra zemin kattaki kabul odasına götür," diye emretti.

Brynn bir reverans daha yaptı. "Nasıl isterseniz, hanımefendi."

Merit başka bir söz söylemeden kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Sert, yaşlı kadının ayrılışıyla Kiva biraz rahatladı ama sonra Brynn'in yaklaşmasıyla yine huzursuz oldu.

"Gelin, leydim," dedi hizmetçi, nazik elini Kiva'nın koluna koyup onu odanın yan tarafındaki başka bir kapıya doğru çekecek. "Kralı bekletmesek iyi olur."

Kiva itiraz etmeden kızı takip etti. "Lütfen bana *Kiva* de. Ben bir leydi değilim. Kesinlikle Leydi Corentine de değilim."

Brynn gözlerini kırptırdı, yüz hatlarında bir şaşkınlık belirtisi vardı. "Kusura bakmayın, leydim. Ama siz asillerdensiniz."

"Değilim," dedi Kiva. Suyla dolu pençe ayaklı bir küvetin bulunduğu lüks bir banyoya girdiler. "Uzun zaman önce ailemin atası bir asildi ama halkına hizmet etmeyi bırakıp onlara zarar vermeye başlayınca bu ünvanı haklı olarak kaybetti."

Hizmetçinin şaşkınlığı daha da derinleşti. "Ama ablanız kraliçe..."

Kiva, Brynn'in sözünü keserek, "Ablam şu an sahip olduğumuz bu ünvanı çaldı," dedi. Daha sonra omuzlarını düşürüp, "Bu uzun bir hikâye ve yeniden anlatmak hiç keyifli olmaz. Lütfen, sadece... Eğer sakıncası yoksa bana *Kiva* demeni tercih ederim," diye ekledi.

Brynn'in gümüş rengi gözleri uzun bir süre Kiva'nın kılere kilitlendi. Kiva'nın itaatkâr bir hizmetçi için normalde düşünebileceğinden çok daha uzun bir süre. Özellikle de Blackmount gibi

bir yerde. Ama sonra kızın yüz hatlarına tuhaf bir ışıık sızdı, hiç de azımsanmayacak bir merak ve saygı.

“Pekâlâ, Kiva,” dedi Brynn, Kiva’nın hafifçe gülümsemesine yol açarak. On iki gün önce Cresta’dan ayrıldığından beri ilk kez şu an gülümsüyordu. “Şimdi lütfen soyun ve banyoya gir.”

Kiva ancak birkaç dakika sonra, sıcak suyla dolu küvete girip yolculuktan kaskatı olmuş vücudunu rahatlatırken, “Bu gece ablamı görebilecek miyim?” diye sormaya cesaret edebildi. “Kraldan önce? Gerçekten... Önce ablamla konuşabilirsem çok iyi olur.” Hızla ekledi: “Abimin burada olup olmadığını biliyor musun? Torell’in?” Acaba Torell’in, Kiva’nın şu an ve öncesinde nerede olduğundan haberi var mıydı?

Brynn, Kiva’nın tırnaklarını fırçalamayı bıraktı. “Navok seninle konuşma fırsatı bulana kadar sorularına cevap vermemem emredildi.”

Kiva kaşını kaldırarak tekrarladı: “Navok mu?”

“Kral Navok,” dedi Brynn hızlıca. “Bağışla beni.”

Kiva, hizmetçinin resmî olmayan bu tavrını görmezden geldi. “En azından bana düğünlerinin ne zaman olduğunu söyleyebilir misin?”

Brynn biraz duraksayıp dudağını ısırarak, “Özür dilerim, leydi... Ah Kiva. İzinsiz konuşmak istemem.”

Kiva hayal kırıklığıyla sarsıldı ama hizmetçinin suskunluğunu da anladı. “Neyse,” diye mırıldandı. “Bekleyip krala sorarım.”

Bu, Kiva’nın sabırsızlıkla beklediği bir şey değildi ama kuşkusuz bu kadar uzağa sırf zengin bir banyoda saklanmak için gelmemiştir.

Brynn, Kiva’yı yeterince temizler temizlemez, hizmetçi koyu kırmızı ipekten yapılmış bir elbise giymesine yardım etti. Bu kıyafet, maskeli balo gecesi dışında Kiva’nın Nehir Sarayı’nda giydiği her şeyden çok daha resmî bir kıyafetti. Hem önü hem de arkası cesurca aşağıya doğru sarkıyor ve bacağındaki yırtmaç

neredeyse kalçasına kadar uzanıyordu. İki tarafı bir arada tutmak için Kiva'nın neredeyse içi gidiyordu.

"Bunun üzerine giyebileceğim bir pelerin var mı?" diye sordu Kiva, sergilenen göğüs ve bacak miktarını göstererek. "Bu şeyin içinde Wenderall'ın tamamı görünüyor," diye mırıldandı.

Son cümlesini yeterince sessiz söylememiştir, bu yüzden gülmüşü gözleri âdeta dans eden Brynn kahkahasını gizlemek için öksürdü. Sonra kendini toparlayıp, "Özür dilerim. Majesteleri bunu giymenizi istedi," dedi.

Yüzündeki ifade, Kiva'ya hizmetçinin krala karşı hisleri ve emirlerine uyulmaması durumunda nasıl tepki vereceğine dair bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Kiva rahatsızlığına rağmen, elbise gibi önemsiz bir şey yüzünden Brynn'in başının belaya girmesini istemedi. Bu yüzden tılsımıyla göğüs dekoltesinin üzerini elinden geldiğince kapattı. Bunun üzerine Vallentis armasıyla ilgili soru sormayı çok isteyen ama dilini tutmayı başaran Brynn'in meraklı bakışlarıyla karşılaştı. Hizmetçinin, dalgalar hâlinde sırtından aşağı akacak şekilde saçını şekillendirilmesine izin verdi.

İşi biten Brynn geriye doğru bir adım attı ve "Güzel," dedi.

Kiva güzel hissetmiyordu. Kendini bir şovmen gibi hissediyordu -çok az *giyinmiş* bir şovmen- ama odasına dönüp sonraki adımlarını planlayabilmek için Navok'la olan toplantıyı bitirme isteğiyle teşekkür ederek başını salladı.

Kiva'nın hazır olduğunu bildiren Brynn, aşağıya doğru bir sarmal hâlinde inen kale koridorlarına doğru yolu gösterdi. Yalnızca bir avuç insanın yanından geçtiler, onlar da Brynn'inkine benzer siyah-kırmızı kıyafetler giymiş diğer hizmetçiler ve uşakların yanı sıra çeşitli koridorlarda devriye gezen veya kapalı kapıların yanında hazır bekleyen gri giyimli askerlerdi. Ancak görünürde kimsenin olmadığı sessiz bir alana ulaştıklarında Brynn konuştu.

"Bir şey sorabilir miyim... Eğer sakıncası yoksa..." diye başladı, sonra durdu.

“Devam et,” dedi Kiva.

“Sadece... Aylar önce, Hüküm İmtihanı'ndan sağ çıktığın ve ardından Zalindov Hapishanesinden kaçtığın haberi ortalıkta dolaşıyordu,” dedi Brynn duraksayarak.

“Evet,” diye onayladı Kiva, “ama yardım almıştım.”

“Yani... Özür dilerim ama nasıl...” Utanmış görünen Brynn boğazını temizledi. “Gri askerlerin seni oradan almak için gönderildiğini duydum. Bu doğru mu?”

Gri askerler... Navok'un askerlerine uygun bir isim, diye düşündü Kiva.

“Evet,” dedi. Daha sonra Brynn'in sormaya çalıştığı soruyu yanıtladı. “Evalon'da olup bitenlerle ilgili ne kadar bilgin olduğunu bilmiyorum ama ablam tahtı çaldığı gece çok fazla ikincil hasar meydana geldi. Onun eylemlerini onaylamadığımı ve işleri yeniden yoluna koymak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordu, bu nedenle o ve Mirryn Vallentis, arkadaşlarımdan krallıklarını geri almalarına yardım etmemi engellemek için bana ilaç verdiler ve beni gizlice bir hapishane arabasıyla gönderdiler...”

Brynn'in gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı ve soruyu tekrarladı: “Arkadaşlarının mı?”

“Jaren Vallentis... Yani, Prens Deverick,” diye düzeltti Kiva, prensin adını söylerken bile kalbi acıyordu. “Ve kuzeni Caldon. Diğerlerinin yanı sıra.”

Obsidyen merdivenlerden bir kat daha inerken uzun bir duraklama oldu, ta ki Brynn şu soruyu sorana kadar: “Prenslerle arkadaş olman ailenin savunduğu her şeyle çelişmiyor mu? Corentine-Vallentis kavgası efsanedir.”

“Sana söyledim, bu uzun bir hikâye,” dedi Kiva, sesindeki acıyı gizleyemeden. “Ama Jaren ve Caldon...” Boğazı sıkıştı. “Onları sevmemek zordur.”

Kiva, Brynn'a baktı. Hizmetçi de sanki Kiva'nın yalan söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi o sırada onu izliyordu.

“Güven bana,” dedi Kiva savunmaya geçerek, “onlarla tanışsaydın anlardın.” Ancak daha sonra prenslerin geçmişte diplomatik konular için Zadriya’yı ziyaret ettiğini hatırladı ve “Onlarla tanıştın mı? Burada ne kadar süredir çalışıyorsun?” diye sordu.

“Sadece birkaç ay,” dedi Brynn. “Eğer öncesinde ziyaret ettiyse de onları görmemişimdir.”

Kiva ikisinin de son birkaç ayda ziyaret etmediğini doğrulamadan önce -zira o dönem ikisi de önce Zalindov’da, sonra Vallenia’da Kiva’nın dramıyla meşgullerdi- hizmetçi her iki yanında iki gri askerin durduğu kapalı bir çift kapının önünde durdu. Yerinde huzursuzca sallanarak, sanki bir sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi bakışları önce askerlere, sonra yine diğer tarafa kaydı.

Nihayet yaklaştı ve fısıldadı: “Kral öfkesiyle tanınır. Derin bir reverans yaptığından emin ol ve o sana söyleyene kadar da ayağa kalkma. Onun izni olmadan konuşma. Gözlerine çok uzun süre bakma, yoksa ona meydan okuduğunu düşünür. Onun rızası olmadan yanından ayrılma. Onu, her an sana saldırabilecek vahşi bir hayvanmış gibi düşün,” diye fısıldadı.

Kiva, Navok’la tanışacağı için zaten gergindi ama şimdi midesi bulanmaya başlamıştı. “Benimle gelmiyor musun?”

Brynn özür diler bir ifadeyle başını iki yana salladı. “İşin bittiğinde gri askerlerden biri sana odana kadar eşlik edecek. Seni orada bekliyor olacağım.”

Bu Kiva’yı biraz rahatlattı ama fazla değil. Hizmetçide onu cezbeden bir şeyler vardı, yüz hatlarının açıklığı Kiva’nın tarafında olduğuna ve ona güvenebileceğine dair sessiz bir söz veriyordu.

Fakat Kiva, birine körü körüne güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Özellikle de Blackmount Kalesi gibi bir yerde.

“Haydi,” diye ısrar etti Brynn, kapıyı çalıp açmaya başlayan en yakın askere işaret ederek. “İyi olacaksın. Sadece söylediklerimi hatırla.”

Kiva, on yedi yılda yaşadığı her şeyi kendine hatırlatmadan önce yutkundu. Bir kralla, hatta zalim bir kralla bile yüzleşebilirdi; özellikle de bu, istediği cevapları alacağı anlamına geliyorsa. Öfkeli olsun ya da olmasın, Navok yakında eniştesi olacaktı ve ona zarar vermek için hiçbir nedeni yoktu. Onunla görüşecek, sorularını soracak, sonra da onu işiyle baş başa bırakacaktı.

Hedeflerini belirledikten sonra askerlerin yanından geçip kralın kabul odasına girmeden önce sırtını dikleştirdi ve Brynn'a hazır olduğunu işaret etti. İçeride yerden tavana kadar aynı siyah, kırmızı ve gümüş renkleri olduğunu fark etti, uğuldayan bir şömine dikkatini uzaktaki duvara çekti. Şöminenin önünde sırtı Kiva'ya dönük olan koyu renk iki kadife koltuk vardı. Koltuklardan birinde bir adam oturuyordu.

Kral Navok, Kiva'nın arkasındaki kapıları kapatan askerlerin sesine dönmedi. Kiva'nın krala dair görebildiği tek şeyi başının arkasıydı. Parlak bronz saçlarının arasında kumral ve bakır tonlarında çizgiler vardı, bu da saçlarını ızgaradaki alevler kadar ateşli gösteriyordu.

Kendisinden emin olmayan Kiva, kapı eşiğinde tereddüt etti.

“Utanma,” diye seslendi Navok, ona dönmeden. Sesi pürüzsüz ve kültürlü, aksanı Kiva'nın Mirraven Krallığı'nda tanıştığı diğer kişiler kadar güçlü değildi. “Yaklaş ve sana bakmama izin ver.”

Kiva'nın omurgasında hoş olmayan bir his uyandı, özellikle Brynn'in bu açık elbiseyi kendisi için kralın seçtiğini söylediğini hatırladığında... Ama Navok ile şöminenin arasına gelinceye kadar boş salonun etrafında dolaşarak kendini ileri doğru yürümeye zorladı. Hizmetçinin talimatlarını takip ederek gözlerini başka tarafa çevirdi ve reverans yaptı, elbisesinin dekoltesinin acı bir şekilde farkındaydı ve bu dekolteyi gizleyen Vallentis arması için minnettardı. Bacağındaki yırtmaç konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu, kırmızı kumaş neredeyse müstehcen seviyelere kadar açıktı.

Brynn'in uyarısını hatırlayan Kiva, duruşunu korudu ve Navok dişlerini gıcırdatırken sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen

bir süre boyunca o şekilde durmaya devam etti. Kral sonunda, "Kalk." dediğinde, Kiva ona dik dik bakmamak için kendini zor tuttu.

Doğruldu, sırtında şöminenin yakıcı okşayışını hissedecek kadar yakındı. İlerlemedi çünkü bu onu Navok'a yaklaştırırdı. İkinci koltuğa da oturmadı ve onun iznini bekledi... Ancak kraldan herhangi bir izin çıkmadı.

Kiva, Brynn'in tavsiyesine karşı gelerek bakışlarını kralinkilerle buluşturduğunda, adamın gözlerinin üzerinde gezindiğini fark etti ve tenini tırmalayan his daha da derinleşti. Ancak Kiva buna odaklanmak yerine, tepkisini gizlemeye çalışarak kadife koltukta uzanmış siyah giysili krala baktı.

Kiva, Kildarion Hükümdarı'nın neye benzeyebileceği konusunda biraz düşünmüş olsaydı; öfkeli gözlere ve sert yüz hatlarına sahip, dışı da söylendiği gibi içi kadar çekici olmayan birini hayal ederdi. Ama Navok... öyle değildi. Koltuğa yaslanmış olmasına rağmen adamın güçlü, sağlıklı bir fiziğe, geniş omuzlara ve kaslı bir yapıya sahip olduğunu görebiliyordu. Ve yüzü...

Kiva dudaklarını birbirine bastırdı, zalim Kuzey Kralı'nın *böyle* görünmesine mantıksız bir şekilde sinirlendi.

Gözleri açık kahverengiydi ve kalın kirpiklerle çevrenmişti, ateşe benzer saçları çarpıcı yüzünü öne çıkarıyordu; kareye benzer çenesi kumral sakallarla kaplıydı. Klasik anlamda yakışıklı değildi; bundan daha fazlasıydı. Sağlamdı. Vahşiydi.

Tehlikeliydi.

Sonunda derin bir nefes alan kral, "Ne kadar da minik ve tatlı bir şeysin," derken kristal bir kadehin içindeki kehribar renkli sıvıyı çevirdi.

Kiva'nın gözleri kısıldı ve kendisini zindana attıracak herhangi bir şey söylememek için dilini ısırды. "Zuleeka nerede?" diye sordu.

Navok cevap vermedi.

Kiva, elbisenin açıkta bıraktığı sırtının rahatsız edici derecede ısındığını hissetti ama arkasında çıtırdayan alevleri görmezden

gelerek olduğu yerde kaldı. Kralın sessizliğine dayanamayarak, “Onunla konuşabilir miyim?” diye bastırdı.

Bu, Navok’un bir tepki vermesine neden oldu; adamın dudakları neşeyle kıvrıldı. “Ablanla en son karşılaştığında seni Zalindov’a sürgün etmişti. Rövanş maçına bu kadar hevesli misin?”

Kiva, kollarını kavuşturdu ama sonra bu hareketin göğüs dekoltesini daha da güçlendirdiğini fark edip hızla tekrar aşağı indirdi. “Sonuçta buradayım, değil mi? Düğününüz için askerlere beni hapishaneden sürükleterek buraya kadar getirtti ve nedenini bilmek istiyorum.”

Navok başını yana eğdi ve tekrarladı: “Düğünüm mü?”

“Sizin ve Zuleeka’nın,” dedi Kiva sabırsızlanarak. Alaycılığını dizginleyemediği için, “Tebrikler, kendinize gerçekten harika bir eş bulmuşsunuz. Mutlu gün ne zaman?” diye ekledi.

Kraldan bir kahkaha yükseldi ve bu ses Kiva’nın kulaklarında alarm çanlarının yankılanmasına neden oldu. Adam kadehini koltuğunun yanındaki sehpa bırakıp ve zarafetle ayağa kalkıp Kiva’nın tam önüne geldi. Kiva, kısmen korkmuş gibi görünmek istemediği kısmen de şömine kaçışını engellediği için gidecek hiçbir yeri olmadığından geri çekilme dürtüsüne karşı koydu.

“Sana söylemedi, değil mi?” dedi gözleri neşeyle parlayan Navok. “Gerçekten hiçbir fikrin yok.”

Alarm çanlarının sesi Kiva’nın duyabildiği kadar yükseldi. “Bana neyi söylemedi?” dedi ama inanamasa da -inanmak *istemesi de* bir yanı cevabı zaten biliyordu.

“Ablanla evlenmiyorum,” dedi Kral Navok, yüzünde karanlık ve keyifli bir tebessümle. “*Seninle* evleniyorum.”

BÖLÜM ALTI

Navok'un açıklamasının ardından zihni donan Kiva, düşüncelerini uzun bir süre toparlayamadı. Ama sonra paniğe kapılınca içindeki her şey hızlandı, Nehir Sarayı'nın altındaki zindanda Zuleeka'yla yaptığı konuşmayı hatırlamaya çalışırken kalbi küt küt atıyordu.

Kral Navok'la evleneceğini mi söylüyorsun? diye sormuştu Kiva hayretle. *Bu da anlaşmanın bir parçası mıydı?*

Annem Kraliyet Üçlüsü'nü bilmiyordu... Başka bir meşru yol olabileceğinden habersizdi, diye yanıtlamıştı ablası savunmacı bir tavırla. Sonra da ona Evalon'u fethetmelerine yardımcı olmak ve Corentine soyundan biri, bir Kildarion ile evli olsa bile tahta o Corentine'in oturacağını garanti etmek için isyancıların Mirraven güçleriyle ittifak kurma planını anlatmıştı.

Ancak Kiva *anlatmadığı* şeyi şimdi fark ediyordu: Zuleeka annelerinin, tanrıların unuttuğu anlaşma sırasında Navok'a söz verdiği kızının *kendisi* olduğunu hiçbir zaman doğrulamamıştı. Kiva'nın sorusunu tamamen geçiştirmiş ve Küzey Kralı'nın onu ele geçirmesi durumunda Kiva'yı nelerin bekleyebileceğine dair hiçbir ipucu sunmamıştı.

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi Navok, Kiva'nın düşüncelerine müdahale ederek.

Şaşırmamıştı. Dehşete düşmüştü.

“Açıkçası,” diye devam etti, “Tilda buraya beni ablanla birleştirmek için *geldi*. Ama sana ne kadar çok ulaşmak istediğini görebiliyordum, bu yüzden kızları arasında en güçlü olanın senin olduğuna inandığını anlamam çok uzun sürmedi... Bu yüzden ben de seninle evlenmek istedim.” Güldü. “Neden en iyisinden başkasını kabul edeceğimi düşündüğünü asla anlamayacağım.”

Navok şimşek hızıyla uzanıp parmaklarını Kiva'nın yanığında gezdirdi. Kiva'nın kralın dokunuşundan uzaklaşmak için şömineye tehlikeli bir şekilde yaklaşması adamın daha da neşelenmesine oldu.

Biraz mesafeye ihtiyaç duyan Kiva koltuğun etrafından dolaştı. Artık alev alma riskiyle -ve krala çok yakın olma riskiyle- karşı karşıya olmadığı için anında rahatladığını hissetti. *Nişanlısına*.

Tanrılar, midesi bulanıyordu.

“Bir hata olmuş,” dedi Kiva boğuk bir sesle. “Ben Zuleeka'dan daha güçlü değilim. Yakınından bile geçemem. Yaptığın anlaşma ne olursa olsun...”

“Anlaşma çoktan yapıldı.” Navok kadehini geri alıp bir yudum içmeden önce umursamaz bir şekilde elini salladı. “Bütün düzenlemeler yapıldı, iki gün sonra evleneceğiz.”

İki gün mü?

Kiva olduğu yerde sallandı.

Navok tekrar yaklaştı ve hızla hareket ederek kızın göğsündeki tılsıma dokundu. “Zuleeka bana yazdı ve tılsımın sende kalmasını istediğini söyledi. Bir hatırlatma olduğunu iddia etti. Ama ben ablana itaat etmiyorum ve senin düşmanımın armasını taktığını görmekten de hoşlanmıyorum.” Bakışları karardı. “Karı-koca olana kadar vaktin var, sonra bunu bir daha asla görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?”

Kiva her şeyi -ya da *hiçbir şeyi*- anlamaya çalışarak ona baktı. Her nasılsa, “Zuleeka şeye... şeye... geliyor mu?” diye söylemeyi başardı. Öteâlem aşkına, artık buradaki rolünü bildiği için tek kelime bile söyleyemedi.

Navok sırtıttı. “*Düğün* için mi? Hayır. Ablan Vallenia’da yaptığı pisliği temizliyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yeni vatandaşlarını hizada tutmakta bazı sorunlar yaşıyor. Ve eminim merak ediyorsundur; bırak yaklaşan düğünümüzü, erkek kardeşin daha senin nerede olduğunu bile bilmiyor.”

Bu bilgi karşısında Kiva’nın kalbi parçalandı ve tüm umutları suya düştü.

“Gerçi *benim* kız kardeşim gelecek,” diye devam etti Navok. “Nişanlısı Voshell ile Terith’ten yola çıkıyor. Onu baharda ailesinin yanına gönderdim ama yarın geri dönecekler, kutlu günümüze tanık olmak için tam zamanında.”

Her şeye rağmen Kiva’nın kaşları çatıldı. “Mirryn kraliçe olduğunda, sonunda birlikte olabilmeleri için kız kardeşini nişanlısından kurtarmayı kabul ettiğini sanıyordum?”

Navok, Kiva’yı süzerek içkisini tekrar yudumladı. “Serafine’in Voshell ile olması daha iyi.”

Kiva’nın gözleri kısıldı. “Yani, Mirraven’in Caramor’a evlilik yoluyla bağlı olması daha mı iyi?”

Yaptığı şeyden dolayı Mirryn’den ne kadar nefret etse de Kiva, prensesin ne kadar perişan olabileceğine dair bir parça sempati duyuyordu. Aşkıyla birlikte olabilmek için tüm ailesine ihanet etmiş ama Navok anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirmemişti.

Kral geniş omuzlarını silkti ama cevap verirken gözleri kurnazca bakıyordu, “Hepimiz hayat oyununda birer piyonuz. Kız kardeşim tıpkı fedakârlığının krallığımız için ne anlama geldiğini bildiği gibi, değerinin ne olduğunu da biliyor. Voshell zayıf bir prens. Serafine daha zayıf bir prenses. Kral ve kraliçe olduklarında benim rehberliğime ihtiyaçları olacak ve onların krallığını bir bakıma ben yönetiyor olacağım. Mirraven, Caramor, Evalon; Wenderall’ın en büyük üç gücü, hepsi benim kontrolümde olacak. Diğer ulusların sıraya girmekten başka seçeneği kalmayacak.” Gözlerinde sanki paylaştığından daha büyük planları varmış gibi bir ısıltı belirdi ama başka hiçbir şeyi açığa vurmadı.

Kiva adamın niyeti karşısında o kadar şaşkına dönmüştü ki zar zor konuşabildi: “Evalon henüz senin değil.”

“Benimmiş kadar iyi,” dedi Navok.

Kiva bastırdı: “Orduları istilaya izin vermez.”

“O orduları artık ablanın yönettiğini unutuyorsun. Ve eğer ona boyun eğmezlerse, asiler yolu temizleyecektir.”

Kiva başını iki yana salladı. “Jaren ve Caldon seni durduracaktır. Ashlyn de.”

Caldon’un ablası, Evalon kuvvetlerinin generali idi. Kiva, onun hakkında duyduğu her şeyden, Ashlyn’in Mirraven’in başarılı olmasına izin vermesinin mümkün olmayacağını biliyordu.

Navok sırtıttı. “Denediklerini görmek isterim.”

Kiva taktik değiştirdi. “Zuleeka’yı tanımıyorsun. Piyonlardan bahsediyorsun ama artık tacı aldığına göre bundan asla vazgeçmez.”

Navok’un gözlerindeki karanlık bakış derinleşti. “Başka seçeneği olmayacak.” İçkisinin kalanını da bitirdi. “Kabul etse de etmese de ablan yalnızca yeni tahtımı benim için sıcak tutuyor.”

Kiva homurdandı. Kral henüz Zuleeka’nın ölüm büyüsüne tanık olmamıştı. Bunu yaptığına belki *o zaman* evlenmek için yanlış kız kardeşi seçtiğini fark edebilirdi.

“Bunu komik bulduğunu görebiliyorum,” dedi Navok. “Eğer ablanın yeteneklerinden habersiz olduğumu sanıyorsan... fena hâlde yanılıyorsun. Ama benim de kendime ait silahlarım var. Bunlardan biri de *sensin*, sevgili müstakbel eşim.”

Bu hatırlatma karşısında Kiva’nın tüm neşesi yok oldu.

Krala ne demek istediğini sormak istedi ama o, bu kez daha hafif bir ses tonuyla devam etti: “Müstakbel eş demişken, sana bir düğün hediyem var.”

Parmaklarını Kiva’nın dirseğine dolayarak onu ön tarafa doğru yönlendirdi.

“Benimle gel,” dedi, kızın kurtulmaya çalışmasını umursamadan. “Bence bu hoşuna gidecek.”

Kiva'ya başka bir seçenek bırakmayan Navok kabul odasından onunla birlikte çıkarken, kapının önünde bekleyen iki asker de peşlerinden geldi.

Kiva'nın hâlâ pek çok sorusu vardı ama az önce öğrendiği her şeyden sonra zihni boşalmış ve hayatta kalma moduna geçmişti. Kalenin içindeki uzun taş merdivenlerden aşağıya yaptıkları tüm yürüyüş boyunca sessiz kaldı, kralın onu yönlendirdiği şey için düşüncelerini ve cesaretini topladı.

Kiva ancak yerin derinliklerine indiklerinde yeniden mücadele etmeye başladı çünkü artık Navok'un onu nereye götürdüğünü anlamıştı.

Zindanlara.

"Sakin ol," diye mırıldandı kral onu daha da sıkı tutarak. "Sana bir düğün hediyem olduğunu söyledim. Uzun süre kalma-
yacağız, sen onunla tanıştıktan sonra çıkacağız."

O mu? Kiva kendini kurtarmaya çalışmayı bıraktı, merakı ve korkusu daha da artmıştı.

Soğuk taş koridorlardan oluşan karmaşık bir labirentte gezindikten ve aralarında Zalindov da dâhil olmak üzere Kiva'nın şimdiye kadar bir arada görmediği kadar çok sayıda hücrede devriye gezen bir sürü gri askerin yanından geçtikten sonra nihayet durdu.

Önlerinde, obsidiyen duvara iliştirilmiş tek bir luminium fenerle aydınlatılan küçük bir alana giden bir dizi paslı demir çubuk vardı. Hücrenin köşesinde, üzeri yırtık pırtık battaniyelerle dolu ince bir şilte duruyordu. Daha doğrusu *hareket edene* kadar Kiva onları battaniye sanmıştı.

Battaniyelerin arasından birdenbire bir adam belirdi ve misafiri olduğunu fark edince yavaşça kalktı. Askerler tarafından sert bir şekilde tartaklanmıştı, yıpranmış yüzü morluklar ve şişliklerle doluydu, ayakları üzerinde dengesizce sallanıyordu. Kiva onu tanımadığını anlayınca rahatladı. Ne omuz hizasındaki grileşmiş, yağlı siyah saçları ne de kare çenesinde uzamış dağınık sakalı Kiva'ya tanıdık gelmedi. Ancak duygulu kahverengi gözleri onunkilere kilitlenmiş ve şok geçirir gibi kocaman açılmıştı.

“Kiva?” diye hırladı. Derin sesi, kullanılmadığı için zorlukla duyulabiliyordu.

Kiva bilinçsizce geriye doğru bir adım attı ama Navok’un eliyle durduruldu.

“Seni Galdric Shaw’la tanıştırmama izin ver,” dedi kral. Kızın tepkisini izlerken yakışıklı yüz hatları neşeliydi. “Bildiğin gibi kendisi, annenin yakın bir tanıdığıydı. Ayrı kaldığın on yıl boyunca annenle ilgili kaçırdığın ve bilmek istediğin her şeyi sana anlatabilir.” Navok serbest eliyle yaralı adamı işaret etti. “Boş zamanlarında sorgulamak istersen senindir.”

Adamın kim olduğunu artık anlayan Kiva ağzı bir karış açık ona baktı. Bu bir zamanların asi lideri, annesinin akıl hocası ve arkadaşısı olan adamdı. Şu an karşısında durduğuna inanamıyordu.

Çünkü onun öldüğünü sanıyordu.

Galdric onun gittiğini fark eden ilk kişi oldu ve muhtemelen onu durdurmak için peşinden gitti, demişti Torell, Tilda’nın Mirraven’a gitmek için gizlice asilerin kampından kaçışını açıklarken. Ama o... Bir daha geri dönmedi. Tek bulduğumuz kanla kaplı peleriniydi.

Tor ve Zuleeka, Galdric’in Tilda tarafından öldürüldüğünü varsaymış ve sonlara doğru kadının aklının yerinde olmadığını iddia etmişlerdi. Ancak Tilda ona saldırmış olsa da olmasa da Galdric hayatta kalmıştı ve ardından onu Zadria’ya kadar takip etmiş olmalıydı.

Kiva zihninden hızla bir hesaplama yaparak Tilda’nın Zalindov’a altı ay önce ulaştığı sonucuna vardı. Bu, Galdric’in altı ay boyunca Navok’un zindanında özgürlük umudu olmadan kilitli kaldığı ve asiler tarafından öldüğünün varsayıldığı anlamına gelirdi.

“Gerçekten sen misin?” Galdric bağırarak ve sendeleyerek parmaklıklara doğru yaklaştı.

Bakışları kızın üzerinde kilitli kaldı ve sonra, “Sensin. Gözlerini annenden almışsın,” diye fısıldadı.

Bu adamın, annesini belki de herkesten daha iyi tanıdığını fark eden Kiva'nın nefesi kesildi. Adam, Tilda'nın büyüüne asla dokunmak istemeyen bir kadından, büyüünü özgürce başkalarını iyileştirmek için kullanan birine, sonra da kötülüğe yenik düşüp nasıl bir canavara dönüştüğünü çok iyi biliyordu. Yolculuğun her noktasında ona tanık olmuştu. Kiva'nın sormaya nereden *başlayacağını* bilmediği soruların cevapları ondaydı.

Ama... Yanında başkaları varken, özellikle de Navok dinleriyle hiçbir şey sormak istemiyordu.

"Onunla yalnız konuşmak istiyorum, lütfen," dedi Kiva boğazı düğümlenerek.

"Bu gece değil," dedi kral.

Kiva'yı uzaklaştırmaya başladı.

"Hayır, bekle..."

"Bu gece değil," diye tekrarladı, sesi sertti. "Uzun bir yolculuk yaptın. Dinlen, yarın onu tekrar ziyaret edebilirsin."

Kiva koridordan çekilerek götürülürken omzunun üzerinden baktı ve Galdric'in sabit bakışlarını üzerinde gördü. Adam ne sesleniyor ne de serbest bırakılması için yalvarıyordu. Ama ifadesinde bir umut vardı.

Bir de acı.

Bu, yüzündeki morluklardan değil, *Kiva'yı* görmesinden kaynaklanan bir acıydı. Ona baktığında hissettiği şey *adamı* incitiyordu. Bunun nedeni ister annesinin yaptıklarından ister arkadaşını ne kadar özlediğinden kaynaklansın, Tilda'yla aralarında bir bağ olduğundan hiç şüphe yoktu. Kiva'yla konuşmayı ne kadar arzuladığına da şüphe yoktu.

Yarın demişti Navok. Bir gün daha bekleyebilirdi.

Ama Kiva odasına doğru birçok merdivenden yukarı sürüklenirken, daha fazla bekleyemeyeceğini biliyordu. Çünkü iki gün içinde evlenmeye zorlanacaktı ve bu da krala sonsuza dek bağlanmadan önce Kiva'nın Blackmount Kalesi'nden çoktan gitmiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

BÖLÜM YEDİ

Navok onu kapıdan içeri itip hiçbir şey söylemeden ayrıldı. Ğında Brynn, Kiva'nın odasında bekliyordu.

Açıkçası müstakbel kocası ona kur yapmakla ilgilenmiyordu ama Kiva zaten onu yalnızca tek bir şey için istediğini biliyordu... Evalon'un tahtıyla olan kan bağı. Ya da Kiva'nın, ablasına karşı kullanabileceği bir silah olduğunu düşündüğü için belki de ikisi birden. *Bu* onun lehine sonuçlanmayacaktı.

Zuleeka'yla kaçınılmaz yüzleşmesine tanık olmak için bile olsa aklından Blackmount'ta oylanmak geçiyordu ama bu bile Navok'la *evlenmek* zorunda kalma riskini göze almasına yetecek kadar güçlü değildi. Hayır, Kiva'nın önceliği kaleden kaçmak ve Mirraven'la arasına mümkün olduğu kadar mesafe koymaktı.

"Çok solgunsunuz, leydi... şey, Kiva," dedi Brynn. Kiva'yı aceleyle kapı eşiğinde karşılayıp yatağa doğru yönlendirdi. "Seni incitti mi?" diye sorarken gümüşü bakışları dikkatli ve endişeliydi.

Kiva bu soru karşısında hem meraklandı hem de paniğe kapıldı. Brynn, Navok için *öfkesiyle tanınır* diyerek onu uyarmıştı ama adamın fiziksel şiddete başvurduğu fikri Kiva'nın aklına gelmemiştir.

"Hayır, iyiyim," diye yanıtladı kadifemsi battaniyelerin üzerine çökerek. Rahatça bir yastığa sarılma dürtüsüne direndi. Şimdi duyguları üzerinde düşünmesinin ya da annesinin onu neden Navok'a gümüş tepside sunduğunu merak etmesinin zamanı

değildi. Duyguları ve soruları daha sonra gelebilirdi, şimdi ihtiyacı olan şey bir plandı.

Ayrıca Brynn'in gitmesine de ihtiyacı vardı çünkü hizmetçiye güvenebileceğini söyleyen önsezisine rağmen kadının muhbir olma tehlikesi çok yüksekti. Brynn'in, Navok'un kabul odasında neler yaşandığını sormak üzere olduğunu hisseden Kiva hemen, "Uzun bir gün oldu. Yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Brynn kan kırmızısı halıya bakıp yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm ama Madam Merit bana seninle kalmamı söyledi. Gece bir şeye ihtiyacın olursa diye." Geniş odanın uzak köşesine yerleştirilmiş, Kiva'nın fark etmediği bir paleti gösterdi. "Söz veriyorum, beni çağırmadığın sürece burada olduğumu anlamayacaksınız bile."

Kiva daha önce buraya getirildiğinde olduğu gibi yine kendi odasında kilitli olmasına şaşmadı. Gizlice dışarı çıkmaya çalıştığı anda Brynn bunu anlardı.

Kiva bir küfür mırıldandı ama sonra kendini derin bir nefes almaya zorladı, içinden saatin geç olduğunu ve zihninin şu anda herhangi bir şeyi çözemeyecek kadar karmaşık olduğunu kabul etti. Yine de yarın Galdric'le konuşması gerekiyordu, bu yüzden hamle yapmak için ondan sonrasını beklemesi gerekecekti ve sonra...

Sonra ne olacak? diye sordu Kiva kendi kendine. Kadın askerin imkânsız olduğunu söylediği Blackmount Kalesi'nden kaçsa bile bir sonraki hamlesi ne olacaktı? Evalon'a dönmesi gerekiyordu ama krallığı ona Ay kadar uzaktaydı.

"Affedersin," dedi Brynn, Kiva'nın olumsuz düşüncelerini bölerek, "ama ben..." Konuşmaya devam etmeden önce utangaç bir bakışla kendini durdurdu. "Bir hizmetçiye göre fazla meraklı olduğum söylenir. Bu benim en kötü özelliğim." Parmaklarıyla oynadı, sonra cesaretini toplayıp, "Evliliği bilmiyordun, değil mi? Daha önce *düğünleri ne zaman* diye sormuştun. Düğünün *senin* düğünün olduğunu fark etmemiştin," dedi.

Hizmetçi meraklı olabilirdi ama aynı zamanda da kurnazdı.

“Hiçbir fikrim yoktu,” diye itiraf etti Kiva. “Ablamla evleneceğini sanıyordum.”

“Ama bu iyi bir haber, değil mi?” diye sordu Brynn, sözleri umut dolu geliyordu ama ifadesi garip bir şekilde deliciydi. “Sen bir Corentine’sin. Ailen artık Evalon’u yönetiyor. Kral Navok’la evlenmen iki krallığı kan bağıyla birleştirecek.”

Kiva yorgun bir şekilde başını iki yana salladı. “Sana daha önce de söyledim, ablam tacı çaldı. O bize ait değil. Vallentis ailesi tahta ne kadar erken çıkarsa o kadar iyi. Ve güven bana, isteyeceğim *son şey* Navok gibi biriyle evlenmek. O istediği kadar plan yapabilir ama ben Evalon’u almasına asla yardım etmeyeceğim.” Kiva kiminle konuştuğunu hatırlayarak hemen ağzını kapattı ama sonra bunun önemli olmadığını fark etti. Navok onun duygularını zaten biliyordu, bunları hizmetçiye söylemek durumunu daha da kötüleştiremezdi.

Brynn delici bakışlarla onu süzmeye devam etti ve uzun bir süre Kiva’ya baktıktan sonra, “Bu konuda ciddisin, değil mi?” diye sordu.

“Hem de bütün kalbimle.” Kiva eliyle yüzünü ovuşturdu. “Yorgunum, Brynn. Acaba...”

“Elbette. Özür dilerim,” dedi hizmetçi, aceleyle gardıroba gidip temiz bir gecelikte geri dönerken. “Senin için yatağı hazırlayayım. Önümüzdeki süreçte dinlenmeye ihtiyacın olacak.”

Brynn’in hiçbir fikri yoktu. Ancak Kiva her ne kadar ertesi günün zorlukları için taze bir zihin istese de battaniyelerin altına girdikten sonra bitkin bir uykuya dalmadan önce saatlerce bir sağa bir sola dönüp durması gerekti.

Ertesi sabah Kiva, kapının güçlü bir şekilde vurulmasıyla uyanı. Sanki bir dakika bile uyumamış gibi hissederek yatakta hızla doğruldu, düşünceleri örümcek ağları gibiydi.

Buğulu gözlerle Brynn'in telaşla kapıya gidişini izledi ama daha kadın ulaşmadan kapı açıldı ve Kral Navok doğrudan içeri girdi.

Kiva tepkisini değerlendirmek için bir saniye düşündü. Yatakta kendini savunmasız hissederek ayağa kalkmak istedi ama ipeksi kıyafetini hatırladı ve adamın önünde kendini sergileme niyetinden nefret etti. Battaniyeleri çenesine kadar çekti ve ona sabah bu kadar erken gelerek ne düşündüğünü ima eden bir bakış attı.

Kiva, Brynn'in duvara yapıştığını, bakışlarını yere indirdiğini ve çok gergin durduğunu fark etti. Sanki en yakın duvarın içinde erimeyi umuyormuş gibi gergindi. Kiva da aynısını yapmak istedi.

Navok, "Hâlâ yataktasın," dedi.

Bunun akıllıca olmadığını bilse bile, Kiva onunla dalga geçmeden edemedi. "Yatakta mıyım? Emin misin?"

Kral, gün ışığında ona kaşlarını çatarken bile çok çekiciydi. "Kalk," diye emretti. Arkasını döndü ve omzunun üzerinden, "Yarım saat içinde taht odasında olmazsan geri dönerim. Ve inan bana, bunun olmasını istemezsin," diye seslendi.

Kapıdan dışarı çıktı, geldiği kadar hızla gitmişti.

Brynn yanına yaklaşırken Kiva da titrek bir nefes verip yataktan kalktı.

Hizmetçi ellerini ovuşturarak, "Seni uyandırmalıydım," dedi. "Ama uyumakta çok zorlanmıştın ve ben de..."

"Bu senin hatan değil," dedi Kiva ona. "Ne istediğini biliyor musun? Düğün..." Bu kelimeyi söylerken boğulur gibi oldu. "...yarın olacak."

Brynn, Kiva için yeni kıyafetler topladı ve onu aceleyle banyoya götürdü. "Her şey olabilir. Kız kardeşi ve Prens Voshell bugün geri dönecekler. Belki de zaten buradadırlar ve onlarla tanışmanı istiyordur?"

Kiva konunun bu kadarla kalmasını umdu. Kraliyet ailesini, özellikle de Mirryn'in âşık olduğu kadını merak ediyordu. Ancak yine de bu görüşmenin maliyeti yüksek olacaktı. Kaybettiği her dakika, kaleden kaçmanın bir yolunu bulması için gereken bir başka dakika demekti.

Brynn, Kiva'nın farklı bir siyah elbise giymesine yardımcı oldu. Kumaş etine yapışarak yavaş yavaş yeniden kazanmaya başladığı kıvrımları ve oluşturmaya çalıştığı kasları ortaya çıkarıyordu.

"Burada giyebileceğim *normal* kıyafetler var mı?" diye sordu Kiva, bacağına açıkta bırakan başka bir müstehcen yırtmaca kaslarını çatarak. Bunun yanı sıra elbisenin korsesi çapraz olarak göğsüne ve bir omuzuna uzanıp diğerini açıkta bıraksa da bu kez teni o kadar fazla sergilenmediği için minnettardı.

"Üzgünüm," dedi Brynn. "Majesteleri..."

Kiva iç çekti. "Tahmin edeyim, kendisi seçti."

"Gelinliğin için ne seçtiğini görene kadar bekle," diye mırıldandı hizmetçi, Kiva'nın saçıyla ilgilenmeye başlarken ses tonu tiksinti doluydu.

Bu sözler Kiva'nın içinde kötü bir duygu uyandırdı ama hizmetçinin bunları söyleyiş şekli onu duraklattı. "Navok'tan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Brynn korkmuş gibi görünüp savunmaya geçmek yerine homurdanarak Kiva'yı şaşırttı. "O, insanın hoşlanabileceği tipte biri değil. Kendi kız kardeşi bile onunla görüşmekten hoşlanmıyor ve prenses görüp görebileceğin en tatlı, en nazik insandır. Eğer bu sana onun hakkında bilmen gereken her şeyi söylemiyorsa, başka hiçbir şey söyleyemez."

Kiva'nın hizmetçiye olan saygısı her geçen saniye artıyordu. Dikkatle, "Dün gece burada sadece birkaç aydır bulunduğunu söyledin. Onunla ilgili bu düşünceye sahip olmanı sağlayacak herhangi bir şey mi yaptı?" diye sordu

Brynn'in parmakları hareketsiz kaldı ve genç kadın, Kiva'nın gözlerine bakmak için ona doğru döndü. "Hayır, öyle bir şey olmadı." Üzerindeki hizmetçi kıyafetini gösterdi. "Böyle giyindiğim için ben de onun gözünde mobilyaların bir parçası sayılırım. Uzun süredir kayıp olan annesi olsaydım bile bunu anlamazdı çünkü bana bakmaya asla tenezzül etmedi. Onun zihninde hizmetkârlar kendisinden aşağıdadır, bu yüzden bize sanki yokmuşuz gibi davranır." Sonra gözlerinde muzip bir ifadeyle devam etti: "O toplantı yaparken odasını temizlediğim ve yanında olduğumu bile fark etmediği o kadar çok an oldu ki. Duyduğum şeylere *inanamazsın*."

Brynn, sanki ihanet etme potansiyeline sahip bir bilgiye sahip olduğunu itiraf etmemiş gibi, Kiva'nın saçına geri döndü ve katmanların arasına karmaşık şekilde yerleştirilmiş ışıltılı boncuklarla saçlarını kabarıklaştırdı.

"Biraz... fazla olmadı mı?" diye sordu Kiva aynaya bakarak.

"Bir kralla nişanlısın," dedi Brynn, onu banyodan alıp meyve ve hamur işleriyle dolu bir kahvaltı tabağının bulunduğu yatak odasına geri götürürken. "Bu daha hiçbir şey değil."

Kiva yemeğe dönmeden önce yüzünü buruşturdu. İştahı yoktu ama o günkü planları arasında kaçmak da olduğundan, Evalon'a dönüş yolculuğu için yakıt alması gerektiğini biliyordu.

Mide bulantısını görmezden gelerek koca bir öğünü tüketti ve ancak Brynn gitme zamanının geldiğini söyleyince durdu. Hizmetçi ona bir kez daha şatonun içinde rehberlik etti, ikisi de kendi düşüncelerine dalmış hâlde yürürken sessizlerdi.

"Bu sefer bir uyarın var mı?" diye sordu Kiva, her iki tarafta da heykel gibi duran başka gri askerlerin bulunduğu geniş yaldızlı kapılara yaklaştıklarında.

Brynn cevap vermek yerine Kiva'nın boynundaki arma şeklindeki tılsıma parmağının ucuyla dokundu.. Bunu takmak Kiva için cesur bir hareketti zira kral bu konudaki hoşnutsuzluğunu ona çoktan ifade etmişti. Ama çıkarması için düğünlerine kadar süre vermişti ve gerçek sadakatini adama gösterip göstermemek Kiva'nın umurunda bile değildi.

"Vallentis arması şeklindeki tılsımla ilgili hikâyeler duydum," dedi Brynn. "Koruyucu büyü tutabildiği söyleniyor."

"Tutabilir," diye onayladı Kiva. "Ama rükendi. Şu anda hiç gücü yok."

Brynn'in yüzü gerildi. "O hâlde soruna cevap vereyim: Dün gece söylediklerim ve aklına gelebilecek her tür uyarı. Navok hoş görünebilir ama tehlikelidir ve senden ne isterse istesin..." Hizmetçi başını iki yana salladı. "Sadece dikkatli ol, Kiva. İtaatsizliğe tahammül etmez, nişanlısı bile olsun."

Brynn'in ciddi ifadesini görünce Kiva'nın midesi kasıldı.

"Artık içeri girsen iyi olur," dedi hizmetçi. Kiva'yı yalnız bırakmaktan memnun değilmiş gibi görünüyordu. "İşin bittiğinde odanda bekliyor olacağım."

Kiva, genç kadının bu dayanışma hissettiren tavrını takdir ederken, aklı Navok'u görmekle odasına dönmek arasında gizlice kaçma olasılığına sıçradı. Belki askerlere bir bahane sunabilir ve sonra...

Galdric, diye hatırladı içinden küfrederek. Ayrılmadan önce zindanları ziyaret etmesi gerekiyordu.

Kaçma fikrinden şimdilik vazgeçerek, Brynn'a arkasını döndü ve genç kadının işaretiyle kapıları açan gri askerlere doğru yürüdü. Siyah mermer fayansları kaplayan kırmızı halıdan yürüyüp odanın uzunluğu boyunca, yükseltilmiş bir obsidiyene kadar ilerlerken içi titredi. Kızıl ve gümüş renkli bir tahtı tutan kürsüye doğru yürüdü. Tavandan çok sayıda flama sarkıyordu. Her birinin arka planı kırmızıydı ve üzerlerinde arka ayakları üzerinde duran, pençelerini çıkarmış, dişlerini göstererek hırlayan siyah bir panter vardı. Tahtın arkasındaki duvarda Kildarion arması duruyordu: Aynı panter, karşısındaki aynayla eşleştirilmişti, her ikisi de ortasında çaprazlanmış iki kılıç bulunan bir kalkana dönüktü. Büyük kemerli pencereler diğer duvarları kesiyordu ve hepsi dağdan şehre doğru bakıyordu. Manzara kısa bir süreliğine Kiva'nın dikkatini çekti, ardından gözleri Navok'unakilere kilitlendi. Kral, tahtına oturmuş ve onun her hareketini izliyordu.

Kiva tahtın önünde durduğunda Kral, "Acele etmedin," dedi. Bakışlarını koruyan Kiva reverans yapmadı. "Geç de kalmadım."

Navok hareket etmedi, bir dirseğini tahtın kırmızı kadife koluna rahat bir şekilde dayamıştı; yumruğunu yanağına bastırdı ve bacaklarını öne doğru uzattı. Rahat duruşuna rağmen Kiva'nın içgüdüsel olarak bir adım gerilemesine yetecek kadar bir gerginlik yayıyordu.

Kiva'nın bu tepkisinden memnun olmuş gibi dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne yapabileceğini görmek istiyorum," dedi. "Göster bana."

Kiva gözlerini kırptırdı. "Anlamadım?"

Navok elini ona doğru salladı. "Büyün," diye açıkladı. "Onu görmek istiyorum. Şimdi."

Kiva'dan şaşkın bir kahkaha yükseldi. "Durduk yere mi?"

Kralın kahverengi gözleri kısıldı. "Bir daha sormayacağım."

Kiva'nın neşesi kaçtı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yaralı mısın? Ya da hasta?"

"Hayır."

"O hâlde söyler misin, *iyileştireceğim* neyin var?" Sesi, kralın bu isteğinin ne kadar aptalca olduğunu düşündüğünü ortaya çıkarıyordu.

Navok'un ifadesi karardı. "Son şansın, sevgili müstakbel eşim."

Kiva kaşlarını çatı ve "Bana öyle deme," diye çıkıştı. "Büyümü senin için kullanacak da değilim. İstesem bile -ki *istemiyorum*- büyü bu şekilde çalışmaz."

Kral ayağa kalkıp Kiva'ya doğru o kadar hızlı hareket etti ki kız geriledi ama çok daha hızlı davranan kral, onu kolundan tutup durdurdu. Adamın tutuşu tenini saran çelik bir bant gibiydi, kemiklerinin iç içe geçtiğini hisseden Kiva acıyla inledi.

"Henüz birbirimizi pek iyi tanımıyoruz, o yüzden izin ver de durumu netleştireyim," dedi kral ve kelimeleri kulağına tıslamak için eğildi. "Sana bir şey yapmanı söylediğimde onu yapacaksın. Tartışamazsın, itaat edersin. Anlaşıldı mı?"

Parmaklarını Kiva'nın gözlerini yakacak kadar sıkıştırdı ama Kiva acısının belli olmasına izin vermemek için dişlerini sıkı.

"Sana bir soru sordum." Sesi alçak ve tehditkârdı. "Cevap ver."

İçini kaplayan korkuya rağmen Kiva, "Tartışmamam gerektiğini sanıyordum?" dedi. Bunun akıllıca olmadığını biliyordu ama hayatında güce aç bir kralın zorbalığına maruz kalmayacak kadar çok şeyle karşı karşıya kalmıştı. Navok onun kocası olacaktı (gerçi bu evliliği yapmaya hiç niyeti yoktu) ve yanlış yola sapmış olsun ya da olmasın, Zuleeka'yla kaçınılmaz yüzleşmesi için Navok'a ihtiyacı olduğunu zaten kabul etmişti. Bu yüzden onun öfkesini çekmemesi gerekiyordu.

Cevabını duyan kral, onu serbest bırakarak bir an için Kiva'ya kibirli bir tatmin hissi yaşattı.

Ama hemen ardından kolunu kaldırdı...

Ve elinin tersiyle Kiva'nın suratına bir tokat attı.

O kadar güçlü vurmuştu ki Kiva haykırdı ve dizlerinin üzerine çöktü, yanağını kapatmak için elini kaldırıncaya gözleri yeniden sulandı. Kolunda belli belirsiz, el izi şeklinde bir morluk oluşmaya başladığını fark etti ama asıl endişesi gözünün altındaki zonklama ve elmacık kemiğinin anında gerilip şişmeye başlamasıydı.

"Kalk," diye emretti Navok acımasızca.

Kiva, durumunu daha da kötüleştirecek bir şey söylememek için dilini ısırıp ve titreyerek ayağa kalktı.

"Şimdi kendini iyileştir," diye emretti.

Kiva başını iki yana salladı, onu yine reddetmek için değil -o kadar aptal değildi- ama büyüğü kendi vücudunda işe yaramayacağı için. "Yapamam. Bu..."

"Bana hâlâ karşı mı geliyorsun?" diye hayretle sözünü kesti Navok. Cevabını beklemeden tahtına geri döndü. Sonra bir zili çaldı ve tekrar yerine oturup, "Görünüşe göre daha fazla motivasyona ihtiyacın var," dedi.

Yüzündeki bakış Kiva'ya, açıklamaya çalışsa bile, adamın dinleme noktasını çoktan aştığını anlatıyordu. Taht odasından kaçmaya kalkarsa adamın ne kadar ileri gidebileceğini merak

etti. Ama daha tek bir adım bile atmadan kapılar açıldı ve bir adam içeri girdi. Teni ve saçları koyu, gözleri dipsiz kara çukurlar gibiydi.

Adam, Mirravish dilinde, "Tua Carem," diyerek reverans yaptı. Navok gibi o da tepeden tırnağa siyah giyinmişti ancak kıyafeti resmî ve kırmızı işlemeli olan kralın aksine, onunki daha çok Naari'nin giydiği tarzda deri bir zırha benziyordu. Görünürde herhangi bir silahı yoktu. "Geh nerro eh jakoweh ken darra?"

Navok, Kiva'ya ortak dilde, "Kalk," dedi. Sonra da sanki az önce ona vurduğunu unutmuş gibi konuşkan bir ses tonuyla, "Bu Xuru. Düşmanlarım söz konusu olduğunda değerli bulduğum özel bir beceri setine sahip. Ve görünen o ki, itaatsiz müstakbel eşimin de buna ihtiyacı var," dedi.

Kiva yutkundu ve bir kez daha kaçmayı göze alıp almaması gerektiğini düşündü. Ancak Navok onun düşüncelerini tahmin etti ve gri askerlerini çağırarak, kaçmasını engellemek için kapıda durmalarını emretti.

Kral daha sonra Xuru ile Mirravish dilinde bir şeyler konuştu. Yeni gelen adamın yüz hatlarını dolduran beklenti dolu bakış, Kiva'nın içinde bir endişe sarmalının oluşmasına neden oldu.

Kiva'ya dönen Navok, "Sabrım tükendi. Bana büyüünü göster, yoksa bana onu senden zorla almaktan başka seçenek bırakmayacaksın."

Bu konuda iyi şanslar, diye düşündü Kiva ama bu sefer konuşmaması gerektiğini biliyordu ve yalnızca başını sallayıp ellerini kaldırdı. Kendini iyileştiremeyecekti ama yine de onun isteğine itaat edebilir ve büyüünün kanıtını göstererek Xuru'dan ve onun "beceri setinden" kaçınabilirdi.

Fakat... Kiva gücünü asla birisini iyileştirme ihtiyacı olmadan çağırmayı denememişti. Ve en son Çukur'dayken Cresta'yı iyileştirmeyi denediğinde hiçbir şey olmamıştı.

Şimdi kendinden şüphe etmenin sırası değildi, yüzünden yayılan acıya karşı çenesini sıktı ve kanındaki büyüü çağırdı.

Sadece bir miktar altın rengi ışık, Navok'a göstermesi gereken tek şey buydu. Kral sonra onu rahat bırakacaktı.

Gücünü dışarı çekmeye çalışan Kiva'nın omurgasından aşağı ter damladı ama büyü sanki onu görmezden geliyor, yüzeye çıkmayı reddediyordu.

Sanki iyileştirilecek bir şey olmadığını biliyormuş gibi... Ya da olsa bile bu mevzuda yer almak istemiyormuş gibi.

Lütfen, diye fısıldadı Kiva içinden, eğer büyüğü razı olmazsa kralın Xuru'dan ona yapmasını isteyeceği şeylerden korkuyordu. *Lütfen*.

Gücünü ikna etmeye çalışırken bir asır geçmiş gibi hissetti ama hiçbir sonuç alamadı. Tam Navok'a yalvararak bir mazeret sunmak üzereydi ki aniden büyüğü hissetti. Parmak uçlarında bir karıncalanma, ellerinde bir ısınma... Ardından avuçlarından hafif bir altın rengi ışık parıldadı. İyileşmenin kör edici parlaklığıyla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi ama yine de Kiva'nın büyüye sahip olduğunun kanıtıydı. Kiva, ışık dağılmadan önce krala muzaffer bir edayla baktı.

Kral tek kaşını kaldırdı. "Bu kadar mı?"

Kiva sessiz kaldı, adamın öfkesini yeniden kıskırtmak istemiyordu.

"Annen senin güçlü olduğunu iddia etmişti, hem de kıyaslanamaz derecede. Ama sen bana bunu mu veriyorsun? Biraz parlak mı?" Navok homurdandı. "Acınası." Çenesini Xuru'ya doğru salladı ve onunla tekrar Mirravish dilinde konuştu, ardından Kiva'ya döndü ve "Görünüşe göre biraz motivasyona ihtiyacın var," dedi.

Xuru ellerini kaldırıp ileri doğru hareket ettirmeden önce Kiva'nın aldığı tek uyarı bu oldu. Birdenbire ortaya çıkan ve kendisine doğru yaklaşan alev topu olmasa, bu hareketin gülünç olduğunu düşünürdü.

Alevler ona ulaştığında Kiva'nın aklına üç şey geldi:

Xuru'nun element büyüğü vardı.

Adam bir anomaliydi.

Ve Kiva yanıyordu.

BÖLÜM SEKİZ

Xuru'nun büyüü ona çarpmadan önce Kiva'nın dönüp eğilmeye ancak vakti oldu, ateş topu açıkta olan omzuna çarptı. Doğrudan ona çarpmış olsaydı, hasar çok daha kötü olurdu; bunun yerine sadece tenini sıyırmıştı. Ama anında yakıcı bir acı hisseden Kiva çığlık atarak iki büklüm oldu.

Hasarı incelemek için boynunu çevirirken vücudu sarsıldı ama görebildiği tek şey...

Kavrulup kabarmış olan tenini gören Kiva öğürdü.

“Bu rahatsız edici görünüyor,” dedi Navok. Kiva ona doğru döndü, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

“Kendini iyileştir ve düzel.”

Kiva, yanıt vermek şöyle dursun, *düşünmek* için bile çaba harcamasını gerektirecek kadar acı çekiyordu. Dişlerini sıkarak, “*Yapamam, seni piç...*” demeye çalıştı.

“Bunu tekrar hissetmek ister misin?” diye sözünü kesti kral. “Çünkü Xuru bütün gün devam edebilir.”

Ateş elementi olan anomali sırttı ve parmaklarının arasında dans etmesi için başka bir alev çağırdı. Kiva irkildi, bu hareket hem yanmış cildini hem de hâlâ zonklayan elmacık kemiğini gerdire ancak yüzündeki acı, omzuna ve sırtının üst kısmına yayılan ağrıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

“Eğer beni biraz *dinleseydin...*”

“Bana itaat etmen için ne gerekiyor?” Navok tahtında Kiva’ya doğru eğilerek onun sözünü bir kez daha kesti. Çenesini Xuru’ya doğru salladı ve “Tekrar,” dedi.

Adamın sırtışı genişledi ve alevleri bir kez daha Kiva’ya doğru fırlatmak için kolunu geriye doğru uzattı.

“*HAYIR!*” diye çatlak bir sesle bağırarak Kiva, iki elini kaldırarak kendini korumaya çalıştı.

“Burada neler oluyor böyle?”

Bu yumuşak, kadınsı ses karşısında Xuru, Kiva’nın arkasına baktı ve hızla büyüsunü söndürdü. Kiva adamın bakışlarını takip edince, genç bir kadının yanında ona eşlik eden bir adamla birlikte taht odasına doğru yürüdüğünü gördü. İkisi de şık seyahat giysileri giymişlerdi.

“Nav?” diye tekrar sordu genç kadın, kumral saçları kralınkinden daha koyuydu ve güneşten nasibini almış çizgilerle parlıyordu, gözleri insanı sakinleştiren soluk yeşil bir tondaydı. Porselen teninden peri benzeri özelliklerine kadar her şeyi narindi.

Yanıdaki adam ise tam tersiydi ama genç kadından daha az dikkat çekici değildi. Cildi yoğun koyu kahve, vücudu zayıf ama kasları belirgindi; siyah saçları kısa kesilmişti ve alnında altın bir halka duruyordu. O kadar çekici bir görüntü çiziyordu ki, Kiva acı içindeyken bile gözlerini ondan almakta zorlandı.

“Bu seni ilgilendirmez, Sera,” diye yanıtladı Navok, Kiva’nın tahminlerini kanıtlayarak. Bu yeni gelenler kralın kız kardeşi ve onun nişanlısıydı.

“Aylar süren ayrılığın ardından onu böyle mi karşılıyorsun?” diye sordu hafif vurgulu, derin ve tatlı ama öfkeyle kaynayan sesiyle Voshell.

Kiva şaşırdı. Prens yüzündeki ifadede Navok’un ima ettiği zayıflıktan eser yoktu. Aksine, Mirraven kralına bakarken Voshell’in yüz hatları sertti.

“Zahmet etme, Vosh,” dedi Serafine yorgun bir şekilde elini onun koluna koyarak. “İçeriye girdiğimizde karşılaştığımız şeyin

ne olduğunu bilmeyi tercih ederim...” Kiva hafifçe döndüğünde, istemeden de olsa yanık teni ortaya çıkınca, genç kadın şaşkın bir çığlık attı.

Serafine rahat bir şekilde tahta doğru yürüyordu ama Kiva'nın varasını gördüğü an pelerini arkasında uçuşacak kadar hızla yürüdü. Kiva'nın gizlemeyi başaramadığı korku dolu bakışı fark ettiğinde yavaşladı.

Sakinleştirici bir tavırla, “Sorun yok,” dedi. Yeterince yaklaştığında hasarı daha iyi görmeye çalıştı ama Kiva temkinli ve kararsız bir hâlde ondan uzaklaştı.

“Bunu sen mi yaptın?”

Kiva, Voshell'in öfkeli sözlerinin kendisini hedef aldığını sandı ama sonra genç adamın eskisinden daha sert bir öfkeyle Navok'a baktığını fark etti.

Kralın gözleri onu uyarır gibi parladı ama konuşurken ses tonu hafif, hatta sıkılmış gibiydi. “Sakar gelin takıldı ve bir luminium fenerinin üzerine düştü. Olduğundan daha kötü görünüyor.”

Serafine, Kiva'nın sıcak, zonklayan yanağını inceledikten sonra gözlerini kısıtı.

“Peki ya yüzü, kardeşim?” diye sordu prenses, ses tonu hâlâ yumuşaktı ama Kiva'nın beklemediği ölümcül bir ton da vardı. “Bunu da mı luminium fener yaptı?” Kiva'nın ön kolundaki el izi şeklindeki morluğu gösterdi. “Ve bunu da?”

Navok'un çenesi gerildi. “Dediğim gibi, kız sakar.”

Xuru kralın yanından başını öne doğru salladı. Kiva ikisinden de nefret ediyordu.

Serafine çenesini kaldırdı. “Sakar olsun ya da olmasın, müstakbel kız kardeşim yaralı. Onu odasına götüreceğim ve yaralarının tedavi edildiğinden emin olacağım.”

O sırada tuhaf bir şey oldu: Navok güldü. Neşe dolu bir kahkaha sesi değildi bu, kötü niyetli ve kin dolu bir sestti. Serafine sanki seçtiği kelimelerden pişmanmış gibi gözle görülür bir şekilde gerildi.

“Bunca yıldan sonra hâlâ bu boşluğu doldurmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Navok alaycı bir sesle. “*Kendi düğünümün sana benden daha fazla mutluluk getireceğini bilmeliydim.*” Kiva’ya şehvetli bir bakış attı ve ekledi: “Gerçi düğün gecesi hayal kırıklığı olmamalı. En azından yarın için sabırsızlıkla bekleyebileceğim bir şey bu.” Keskin bir duraksama oldu. “Tabii eğer o kadar uzun bekleyebilirsem.”

Kiva’nın o anda damarlarını korku ve nefret kavuruyor olsa da yanan tek yeri omzu değildi.

Voshell, ağzını tiksintiyle bükerek, “Kimse seni evlenmeye zorlamıyor,” dedi Navok’a. “Ama öyleymiş gibi konuşuyorsun. Sözlerine dikkat et.”

Navok ona kibirli bir bakış attı. “Yoksa ne olur, Vosh?”

Navok’un açıkça tahmin ettiğinin aksine, Caramor Prensi geri adım atmadı.

“Yoksa sen ve ben şu âna kadar yaşadığımızdan daha fazla sorun yaşarız,” dedi Voshell.

Kral, tahtında arkasına yaslandı ve müttefikine düşünceli bir şekilde baktı.

“Son konuşmamızdan bu yana bir şeyler olmuş gibi görünüyor.”

“Oldu,” dedi Voshell kısaca. “Konuşacak çok şeyimiz var.” Bakışları, titreyen Kiva’dan hevesle bakan Xuru’ya kadar odayı taradı ve sözlerini, “Özel olarak,” diye bitirdi.

Öfkesini gizleyemese de *-belki de bana işkence edemeyeceği ya da Voshell’in artık zayıf iradeli bir aptal gibi davranmamasından ötürü,* diye düşündü sebebini tam olarak bilemeyen Kiva-Navok’un ilgisi arttı. Gerçi Kiva’nın umurunda değildi. Çünkü orada ne kadar durursa kusma -ya da bayılma- arzusu o kadar derinleşiyordu.

Kiva’nın acısının arttığını hisseden Serafine, ona nazik gözlerle baktı ve “Gel. Yaralarına bakmamız lazım,” dedi.

Prenses kolunu dikkatlice beline sarıp onu taht odasından çıkarırken Kiva, Navok’a dönüp bakmaya cesaret edemedi.

Attığı her adım acı veriyor; omzu yanıyor, yüzü zonkluyordu. Kiva kendi kendine, odasına gitmesi gerektiğini söyledi. Sonra da prenesten kurtulması gerekiyordu. Ve bir şekilde Brynn'in da gitmesini sağlamalıydı. Daha sonra Galdric'e giden yolu kendi başına bulmalıydı.

Sonra da kaçması gerekiyordu.

Kiva, yardım almadan zar zor yürüyebilecek kadar yaralanmadan önce bile tüm bunların ne kadar *imkânsız* görüldüğünü düşününce sızlandı. Ancak umutsuzluğun onu ele geçirmesine izin vermedi. Başka alternatifi yoktu, *sunâğa* adım atmak zorunda kalmadan önce kesinlikle Blackmount'tan gitmesi gerekiyordu.

İkinci merdivene çıkarlarken Kiva'nın acısı o kadar dayanılmaz hâle geldi ki çaresizce dikkatini dağıtacak bir şey bulma ihtiyacı hissetti. Bu yüzden belki de hiç akıllıca olmayan bir şekilde, "Sen ve Mirryn'i biliyorum," dedi. Yanındaki prenses gerilince daha tereddütlü bir şekilde, "Voshell için üzgünüm," diye devam etti.

Serafine tekrar rahatladı ve Kiva'ya küçük ama samimi bir gülümsemeyle baktı. "Voshell iyi bir adamdır. Kendimden daha çok ona üzülüyorum. Voshell, onu benim sevemeyeceğim şekilde sevebilecek birini hak ediyor."

"Sen de hak ediyorsun," dedi Kiva. İhaneti yüzünden Mirryn gözünden düşmüş olsa bile Vallentis Prensesi'nin *neden* Zuleeka ile ittifak kurduğunu hâlâ anlayabiliyordu. Aşk hepsini mahvetmişti.

"Mirry ve ben..." Serafine üzüntüyle başını salladı. "Birlikte olmak için yaratılmamışız."

Sesinde, ifadesine de yansıyan derin bir üzüntü vardı.

Bunu duyan Kiva çok üzülerek, "Nişanlanmanın abinin fikri olduğunu duydum. Neden buna onay verdin ki?" diye sordu.

Serafine iç çekti. "Anlayamazsın."

"Belki anlayamam," dedi Kiva. "Ama anlamak isterim."

Prenses şimdi daha da perişan görünüyordu. "Dünyada kalan tek yakınım o. Eğer ona itaat etmezsem..." Kız hafifçe ürperdi.

Ama sonra sanki Navok'un müstakbel eşiyle konuştuğunu hatırlamış gibi içinde bir şeyler değişti. "Navok her zaman korkunç biri değildir. Bazen... Fazla korumacı olabiliyor."

Daha çok sahiplenici, diye düşündü Kiva acı acı.

"Ve kendisine sadık olanları ödüllendirir," diye devam etti Serafine, sanki Navok'un niteliklerini saymak Kiva'nın onu affetmesini sağlarmış gibi. Ona *işkence etmesini*. "Aynı zamanda inanılmaz derecede hırslı ve hedef odaklıdır."

"Kendisine ait olmayan krallıkları fethetmeyi isteyecek kadar," diye mırıldandı Kiva.

Serafine yeniden kasıldı ancak bu sefer gevşemedi. Sesini alçatarak, "Sana yaptığını savunmuyorum. Öfkeli biridir ama genellikle fiziksel bir hamle yapmaz. Sana yaptığı her bakımdan yanlış. Ama ben sadece..." Bakışlarını başka tarafa çevirdi, gözlerindeki yeşil renk donuklaştı. Duyguları tıkanmış gibi, "Gecenin geç saatlerinde tüm dünya uykudayken, yıldızlara bakıp başka bir hayatta her şeyin ne kadar farklı olabileceğini hayal ederim. Sahip olmayı dilediğim aileyi, hissetmeyi özlediğim özgürlüğü hayal ederim. Beni tüm bunlardan kurtaracak kadar seven birinin hayalini kurarım," dedi. Ayaklarına baktı. "Voshell umduğum kişi değil ama bana sahip çıkacaktır. Bunun sana mantıklı gelmediğini biliyorum ama abimi mutlu ediyor olacağım. Bunun benim için bir anlamı var, anlamı olmasını istemesem bile." Hüzünlü bakışlarını Kiva'ya çevirdi ve "Elimde kalan tek şey o," diye tekrarladı.

Serafine'in varsayımına rağmen Kiva onu anladı ve daha da kötüsü, onunla bağ kurabildi. Aile bağlarının gücünü, bunların inançları ve eylemleri nasıl etkileyebileceğini bilirdi. Serafine annesini küçük yaşta, babasını ise çok yakın zamanda kaybetmişti. Navok'un isteklerine karşı gelirse onu da kaybetme riskiyle karşı karşıya olacak ve yapayalnız kalacaktı. Kiva bu korkuyu çoğu kişiden daha iyi anlıyordu ve bir yanı Serafine'i sarsıp abisine karşı çıkmasını söylemek isterken, diğer yanı onu kucaklamak ve her

seyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. İkisi de bunun yalan olduğunu bilseler bile.

Sonunda Kiva'nın odasına yaklaştıklarında prenses, "Biliyor musun," dedi, sesi sanki şimdiye kadarki konuşmalarını unutmak istermiş gibi kasıtlı olarak neşeliydi." Henüz doğru dürüst tanıştırılmadığımızı fark ettim."

"Sanırım tanışmanın ötesine geçtik," dedi yeniden bir acı dalgası hissederek inlemesini bastıran Kiva.

Serafine onu onaylar gibi mırıldandı. "Koşullara rağmen seni tanımayı sabırsızlıkla bekliyorum, Kiva Corentine." Sözleri içten ve samimiydi. Sessizce, "Söz veriyorum, her şey o kadar kötü olmayacak. Ayrıca sana her adımda yardımcı olacağıma da söz veriyorum," diye ekledi.

Kiva, Serafine'in neden bu kadar sevildiğini hızla anlamaya başlıyordu, kızın nazik ruhuna ve samimi nezaketine kapılmamak mümkün değildi. Navok'un, Serafine'in zayıflığı olarak gördüğü şeyi, Kiva güç olarak değerlendirdi.

Fakat ne olursa olsun, prensesin teklifini kabul edecek kadar Mirraven'da kalmaya niyeti yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi planlarını açık etmeden. "Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak."

Serafine ona fazla tatlı bir şekilde gülümsedi. Yatak odasının kapısına vardıklarında, "Hadi seni içeri alalım da dinlen," dedi. "Madam Merit'i bulup bir şifacı çağırmasını sağlayacağım."

Kiva hızla seçeneklerini değerlendirdi ve "Brynn da yapabilir," dedi. Hizmetçiye odadan çıkması için bir neden verilirse, Kiva da fark edilmeden oradan ayrılabilirdi. Dünyadaki hiçbir acı onu bu fırsattan yararlanmaktan alıkoyamazdı.

"Brynn?" diye sordu Serafine kapıdan girerken.

"Hizmetçim," diye yanıtladı Kiva, başını kaldırıp söz konusu kızın odanın diğer tarafında donakalmış vaziyette durduğunu görerek. Şu an açık olan perdelerin önündeki gölgelerin arasında durduğu için onu seçmek zordu ama silüeti Kiva için artık tanıdıktı.

“Aman Tanrım, leydim, yaralısın!” diye bağırdı Brynn banyoya doğru hızla gidip içeride kaybolmadan önce. Banyodan, “Temiz çarşaf getireyim!” diye seslendi.

Serafine, Kiva’nın yatağa girmesine yardım ederken, “Leydi Kiva’nın bir şifacıya ihtiyacı var,” diye seslendi Brynn’a.

“Ben hemen hallederim, majesteleri!” diye cevap verdi hizmetçi duyabilecekleri kadar yüksek sesle. Ancak Brynn ortaya çıkmayınca Serafine kaşlarını çatı.

“Lütfen prenses,” dedi Kiva, Brynn’in görgü kurallarından yoksun olmasını pek umursamadan. “Yolculuk seni yormuş olmalı. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim ama artık Brynn benimle ilgilenebilir.” Hizmetçi bir şifacı getirmeye gitmeden önce Serafine’in gitmesi gerekiyordu, aksi hâlde kendini Kiva ile kalmak zorunda hissedebilirdi. “Abinin de dediği gibi, gerçekte olduğundan daha kötü görünüyor.”

Kiva yalan söylüyordu ve Serafine de bunu biliyordu. Ama prenses huzursuzca kıpırdanarak, “Emin misin?” diye sordu.

“Bana zaten çok fazla zaman ayırdın,” diye ısrar etti Kiva.

Prensesin -ya endişelendiği ya da Kiva’nın arkadaşlığından hoşlandığı için-kalmak istediği belliydi ama neyse ki imayı anladı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Bana ihtiyacın olursa, lütfen hizmetçini göndermekten çekinme,” dedi. Brynn’in yeterliliğinden açıkça şüphe duyarak banyoya doğru baktı ve “Ya da belki başka birini gönderirsin,” diye mırıldandı.

Kiva neredeyse gülümsedi. “Tamam. Teşekkür ederim.” Onunla tanıştığı için ne kadar mutlu olduğunu ve Voshell ile işlerin yolunda gitmesini umduğunu söylemek isterdi ama elini gösterme riskini göze alamazdı, bu yüzden sessizce veda etti ve kapı kapanırken rahat bir nefes aldı.

“Gitti mi?” diye sordu Brynn sessizce yatak odasına göz atarak.

Bu kez kaşlarını çatan Kiva oldu çünkü artık hizmetçinin bilerek yardım etmediğini, *saklandığını* anlamıştı. Kısa süreli

ranışıklıklarından bile Kiva, Serafine'in Navok'a hiç benzemediğini söyleyebilirdi, o yüzden Brynn'in ondan korkması için hiçbir neden yoktu. "Sana neler oluyor böyle?"

Hizmetçi soruyu duymazlıktan geldi ve aceleyle yaklaştı. Kiva'nın yanağındaki şişliği görünce dudakları inceldi ve kızın omzunu incelerken tıslar gibi bir ses çıkardı.

"Yanık derinleşiyor," dedi Kiva'nın elbisesini yaradan uzaklaştırarak. Alev çıplak omzuna çarpmıştı ama çok şükür ki kumaş teninde erimemişti.

"Biliyorum," dedi Kiva, her acı verici kabarcığı hissederek. Artık gözle görülür bir şekilde titriyordu ve adrenalini azaldıkça iliklerine kadar üşümesine rağmen alnından terler akıyordu. Ama hissettiklerine teslim olamazdı, *zamanı* tükeniyordu. Serafine'in isteğini tekrarlayarak, "Lütfen gidip bana bir şifacı bulabilir misin?" dedi.

Brynn'in *hemen* gitmesi lazımdı.

Ama hizmetçi başını iki yana salladı. "Bir şifacının böyle bir yara için yapabileceği fazla bir şey yoktur. Vakti yetmez..." Duraksadı ama Kiva yalnızca düğünden bahsetmemek için duraksadığının farkındaydı.

"Lütfen, Brynn," diye yalvardı. "Canım gerçekten yanıyor." Bu kısım yalan değildi.

Yanığı incelemeye devam ederken hizmetçinin alnında bir kıvrıklık oluştu ama sonra bir karara varmış gibi göründü ve "Karnının üzerine uzan," diye emretti.

"Hayır, gerçekten, gitmen lazım ve..."

"Hemen, Kiva," dedi hizmetçi, sert bir sesle.

Fakat Kiva'yı asıl şoke eden sadece ses tonu değil, kadının elini sallaması ve yerden büyüyen parlak yeşil bir bitkinin ortaya çıkmasıydı.

Eğer Kiva yatakta oturuyor olmasa, geriye doğru düşerdi.

Brynn'in toprak büyüğü vardı.

“Sen bir anomalisin,” diye keskin bir nefes aldı Kiva. On yedi yıldır anomaliler ile ilgili yalnızca fısıltılar duymuş ve şimdi bir saat içinde iki anomaliyle karşılaşmıştı.

Brynn tekrar yatağı işaret ederek, “Uzan,” dedi.

Kiva itaat etmekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşkına dönmüştü. Yatarken omzu acıyınca yüzünü buruşturdu. Yaralı olmayan yanağını yastığa bastırmaya dikkat etti ve Brynn’in ilkinin yanına başka bir bitkiyi daha çağırmasını hayranlıkla izledi. İki bitki de Kiva’ya tanıdık geliyordu ama o daha önce yalnızca birini kullanmıştı.

İlki aloe otuydu ve Brynn hızla önlüğünden küçük bir bıçak çıkarıp jel benzeri öz su dışarı sızmaya başlayana kadar yeşil sapı dilimleyerek açtı.

Kiva, “Önce sekoyayı kullanmalısın,” dedi ikinci bitkiyi kastederek. “Yarayı temizler.”

“Ayrıca sana öteâleme gitmeyi dilemeni sağlayacak kadar acı verir,” diye savunmaya geçti Brynn.

“Eğer enfeksiyon kaparsa, sonum öteâlem olur zaten.”

Hizmetçi isteksizce aloe otunu indirdi ve bu kez kırmızıya yakın bir renkte olan bitkiye uzandı ama sonra başını eğdi ve elini tekrar salladı. Sekoyanın yanında iki yeni çiçekli bitki daha ortaya çıktı; birinin sarı uçlu parlak beyaz yaprakları vardı, diğeri ise ortasındaki kırmızı filizlerle şaşırtıcı bir menekşe rengindeydi. Kiva ikisini de daha önce hiç görmemişti.

Brynn beyaz çiçeklerden birini koparıırken, “Süt çiçeği,” diye açıkladı. Kiva şaşkınlıkla irkildi. Babası bir keresinde süt çiçeğinden bahsetmiş, bu çiçeğin inanılmaz derecede nadir bulunduğunu ve güçlü anestezik özellikleriyle ünlü olduğunu anlatmıştı.

Brynn tomurcuğu kesip öz suyu Kiva’nın omzuna damlattığı anda, kızın acısı tamamen uyuşukluğa dönüştü ve Kiva rahatlayarak inledi.

“Seni şu anda öpebilirim,” diye mırıldandı yastığına doğru. Aslında bu uyuşukluk kaleden gizlice dışarı çıkmasına yetecek kadar uzun sürerse, Kiva’nın gerçekten kaçma şansı olabilirdi.

Hizmetçi kıkırdadı ve sekoya kullanarak Kiva’nın omzunu temizlemeye başladı. “Bana başına gelenleri anlatmak ister misin?”

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladı Kiva, ağrısı azaldığı için titremeleri hafiflemeye başlamıştı.

Brynn’in parmakları durakladı. “Daha açık konuşayım. Şu anda sana yardım eden kişi olarak neler olduğunu bana anlatmanı istiyorum.”

Kiva homurdandı: “Bir hizmetçiye göre çok zorbasın.” Brynn hiçbir şey söylemeyip yarayı temizlemeyi bırakınca Kiva, “Tamam ama lütfen acele et. Yapacak... şeylerim var,” diye ekledi.

“Ne gibi şeyler?”

“*Bazı şeyler* işte,” dedi Kiva savunmacı bir tavırla ve hizmetçinin daha hizmetçi gibi davranmasını diledi.

Brynn neşe dolu bir sesle, “Ben yaranın üzerinde çalışırken sen de başına neler geldiğini anlattırsan zaman daha çabuk geçer,” dedi.

Kiva bundan şüpheliydi ama Brynn omzunu temizlemeye yeniden başladığında, Navok’un taht odasındaki taleplerini ve Serafine ile Voshell’in taht odasına gelerek Xuru’nun ikinci saldırısını yarıda kestiğini, Mirraven Kralı ile Caramor Prensi arasında hissettiği gerilimi anlattı.

“Navok ve Vosh özel olarak mı görüşüyor?” diye sordu Brynn, rahatlatıcı bir koruyucu bariyer oluşturmak için Kiva’nın yarasının üzerine bol miktarda aloe otu jeli sürerken. “Şu anda mı?”

“Sanırım öyle,” diye yanıtladı Kiva.

Brynn, gümüşü gözleri kısılmış hâlde Kiva’nın yanağına aloe otu jeli sürmek için hareket ederken başka bir şey sormadı. Artık Kiva’nın suratındaki şişliğin Navok’tan kaynaklandığı doğrulandığı için hoşnutsuzdu. Banyoya gitti ve yarısı suyla dolu bir

bardakla geri döndü. Sonra mor çiçeğe uzanıp birkaç yaprak ve çiçek kopararak suyun içine attı.

“İç şunu,” dedi.

Kiva doğrulmaya çalıştı ama Brynn elini sırtına koydu ve sağlam omzunu tutup onu yatağa sırtüstü bastırdı. “Aloe otu jeli derine işleyene kadar yat. Sadece kafanı kaldır ve bu şekilde iç.”

“Nedir bu?” diye sordu Kiva bir yudum alırken. Neredeyse meyvemsi, hafif bir çiçek tadı vardı.

“Bunu duyduğunu sanmıyorum, Yılan Adaları’na özgü bir çiçektir. Oradaki keşişler buna *yılan* öpücüğü der,” dedi Brynn. “İyileşmeyi hızlandırır ancak yalnızca aşırı durumlarda kullanılmalıdır.”

“Neden?” diye sordu Kiva bir yudum daha alırken.

“Zehirli de ondan.”

Kiva ağzındakileri tükürdü. “Ne?”

Brynn gözlerini devirdi. “İyi olacaksın.” Durakladı ve sonra, “Biraz baş ağrın ve biraz mide bulantın olabilir hatta belki geçici körlük bile yaşayabilirsin. Ama endişelenme, birkaç saat içinde normale döneceksin. Ve kendini çok daha iyi hissedeceksin. En azından bir ay boyunca bundan tekrar içmemeye çalış yoksa başın belaya girer,” diye açıkladı.

Kiva ağzı açık bir hâlde hizmetçiye baktı. “Bana *zehir* mi verdin?”

“Genellikle erkekleri öldürür,” dedi Brynn neşeli bir tavırla. “Şansın yüksek.”

Fakat Kiva onu zar zor duydu çünkü Brynn’in söylediklerini geç de olsa anladı ve çığlık atarak, “Birkaç *saat* mi dedin?” diye sordu.

Brynn bardağı Kiva’nın korkudan kaskatı kesilmiş parmaklarından çekip aldı. “Öyle dedim. Ve maalesef bu senin iyiliğin içindi. Şu an başka bir yerde olmam gerekiyor ama ben yokken aptalca bir şey yapmayacağın -mesela kaçmaya çalışmak gibi- konusunda sana güvenmiyorum. O yüzden bu çok işe

varayacak çünkü yılan öpücüğünün etkilerini hiç hissetmeden uyuyacaksın.”

Brynn’in söylediklerinde Kiva’yı hem şaşkına çeviren hem de rahatlandıran çok fazla şey olmasına rağmen hiçbir şey söyleyemedi. Çünkü *nefes alamıyordu*.

Ne kadar nefes almaya çalışırsa çalışsın, sanki vücudu oksijeni nasıl işleyeceğini unutmuş gibiydi. Aniden yapamadığı tek şeyin sadece nefes alamamak değil aynı zamanda *hareket edememek* olduğunu da fark etti. Uzuvarı tepkisizdi, sanki ağır bir şey onu yatağa bastırıyor, kalkmasına izin vermiyor gibiydi.

“Mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim,” dedi Brynn. Kiva ona fal taşı gibi açılmış, dehşet dolu gözlerle bakarken bile sesi yumuşaktı. “Her şey yoluna girecek, Kiva. Güven bana.”

Ardından nefes almakta zorluk çeken Kiva’nın görüşü karardı ve bilinci kapandı.

BÖLÜM DOKUZ

“Uyan, Kiva. Gitmemiz gerek.”

Bir el Kiva’yı sarsıyordu, kız zihni bulanık bir vaziyette yavaşça doğruldu. Neden yüzüstü yattığını, neden uykuya daldığını... hayır, hayır *uykuya dalmamıştı...* hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Bir element anomalisi olan Brynn’in, hem toprak hem de hava büyüsü vardı ve bu büyülerini kullanarak onu bayıltmıştı.

Şu an tepesinde, ellerini özür diler gibi birleştirmiş dikilen Brynn, “Açıklayabilirim,” dedi.

Kiva ona bu şansı tanımadı. Yaraları iyileştiği için yataktan indiği gibi hizmetçiyi yere yapıştırdı. Açık perdelerden içeri ay ışığı sızıyor ve Kiva’nın *gün boyu* uyuduğunu gösteriyordu. Brynn, Kiva’nın Blackmount Kalesi’nden kaçmak için elinde olan kısacık sürenin büyük bir kısmını çalmıştı. Düğünü *yarındı*. *Derhâl* buradan gitmesi gerekiyordu. Ve her ne kadar hizmetçiden hoşlanmış olsa da -onu zehirleyip zorla uyutması bir kenara- Brynn’in onu özgürlüğünden alıkoymasına izin veremezdi.

Kiva kendi vücut ağırlığını kullanarak onu halıya bastırırken, “Ne... *yapıyorsun...* sen?” diye homurdandı hizmetçi. Kiva, süt çiçeğinin omzunu hâlâ uyuşuk tutmasına minnettardı ama son birkaç *saati* kaybetmektense, o dayanılmaz acıyı çekmeyi yeğlerdi.

Brynn’i bayıltmak için bir şeyler aramakla meşgul olan Kiva cevap vermedi. Ama hizmetçi zahmetsizce onları hızla ters döndürdü, bu hamlesi Kiva’yı tekrar boğuşamayacak kadar şaşkına çevirmişti.

“*Dur artık,*” dedi Brynn soluk soluğa, “yaraların acıyacak.”

Kiva’nın umurunda değildi. Daha da şiddetli bir biçimde karşı koydu. Bu durumun yol açtığı tahribatı gören Brynn da onu bırakıp ayağa fırladı. Kiva da aynısını yaptı ve doğrudan hizmetçinin üzerine atladı.

Brynn aynı şekilde kolayca kenara çekildi, Kiva’nın sağlam kolunu yakaladığı gibi dengesini bozdu ve kızı kendi etrafında döndürdü. Kiva iki elinin de arkasında bağlanmış olduğunu fark etti. Hizmetçi arkasında durmuş ona, “Kiva, *kes şunu*. Sana *yardım etmeye* çalışıyorum,” diyordu.

“Bırak da *gideyim*, Brynn!”

“Benim adım Brynn değil... Ashlyn. Ve eğer bu gece kaçmak için bir şansın olsun istiyorsan, beni *dinlemen* gerekiyor.”

Kiva donakaldı. Sadece hizmetçinin sözlerinden ve Mirraven aksanının kaybolmasından dolayı değil, *isminden* dolayı da durmuştu. “Ashlyn?” dedi hayretle. “Ashlyn *Vallen* gibi mi?”

“Şşşş” diye tısladı hizmetçi. Aslında hizmetçi falan olmadığı ortaya çıkmıştı. “İkimizi de öldürmelerini mi istiyorsun?”

Kiva’nın ellerini hemen bıraktı. Kiva karşısında duran genç kadına... Yani Evalon ordularının generaline bakmak için arkasını döndü. Saçları, altın sarısı saçları olan erkek kardeşininkilerden çok daha açık, gözleri onun kobalt mavisi gözlerinden çok daha soluktu ama Kiva artık onun kim olduğunu bildiği için yüz hatlarının Caldon’unkilere çok az da olsa benzediğini fark etti. Özellikle de tavırları, kendi bedenini çok iyi kontrol eden o mağrur ve dik duruşu Caldon’a çok benziyordu.

“Burada ne *yapıyorsun?*” diye sordu nefes nefese. “Neden bir *hizmetçisin?*”

“Hâlâ vaktimiz varken gitmemiz gerek,” dedi bir sandalyenin yanına gidip Kiva’nın eline birkaç kumaş parçası tutuşturan Ashlyn. “Ben sana hızlıca cevap verirken, sen de bunu giy. Sonra da harekete geçmemiz gerek.”

Kiva elindekilere bakınca, Ashlyn'in üzerindeki aynısı olan bir hizmetçi üniforması gördü. Göğsünde danteller olan siyah bir elbise ve kan kırmızı bir önlük. Ashlyn acele etmesini söylerken, üzerindeki elbiseyi çıkartıp yeni giysilerini giymeye başladı. Bu sırada prenses de anlatmaya başladı:

"Üç aydır burada Navok'u gözetliyorum," diye açıkladı Ashlyn, Kiva'nın beline önlüğü takmaya çalışırken. "Birkaç hafta önce ablanla Mirryn'in Vallenia'da başına gelenlerle ilgili haber bana ulaşır ulaşmaz ayrılmayı planladım ama sonra Navok'un seni Zalindov'a nasıl sakladığını ve seninle evlenmeyi planladığını anlattığını duydum. O an kalmak zorunda olduğumu fark ettim. Hüküm İmtihani'ndan beri seni takip ediyorum. Kim olduğunu biliyorum ve ayrıca Jaren ve Caldon için ne kadar önemli olduğunu da." Kiva'nın kıyafetlerinin altında saklanan tılsımı hafifçe ama bariz bir şekilde salladı. "Seni rızan dışında evlenmeye terk edersem beni asla affetmezler."

Kiva yutkundu, sonra boğuk bir sesle, "Bundan emin değilim. İşler... pek iyi bitmedi. Özellikle Jaren'la."

Ashlyn dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu da duydum. Ve bu sizin birlikte çözmeniz gereken bir şey. Ama kuzenimi tanıyorum, eğer zorla Navok'la evlendirilecek olursan dehşete düşer. O yüzden hemen gitmemiz lazım." Kiva'nın omzunu kastederek, "Acıyor mu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Kiva. "Süt çiçeğinin etkisi hâlâ devam ediyor."

"Güzel." Ashlyn, Kiva'nın elbiselerini düzeltti ve onu incelemek için geriye çekildi. "Navok'la karşılaşarsak başını aşağıda tut, bu kıyafetle sana ikinci kez bakmaz," diye talimat verdi. Ardından Kiva'ya o sabah söylediklerini hatırlatarak kendisinin de çok uzun bir süre Mirraven Kralı'nın gözü önünde nasıl saklandığını açıkladı. "Ama ne pahasına olursa olsun Sera'dan uzak durmalıyız."

Kiva aniden, Serafine odaya girdiğinde Ashlyn'in -yani Brynn'in- neden banyoya kaçtığını anladı. Prensesten *korktuğu* için saklanmamıştı. Navok'un aksine kaleye yeni dönen Sera, Ashlyn'e bakma zahmetine girecek ve bu nedenle onu kolayca tanıyacaktı.

Prenses, "Bazı iyilikler yaptım ve kaleden çıkmamızı sağlayacak bir yol buldum ama ondan sonra kendi başımızayız," diye devam etti. "Şehirde bizi bekleyen erzak var ama onları topladıktan sonra iki at çalmamız ve Navok senin gittiğini fark etmeden önce Zadria ile aramıza mümkün olduğunca mesafe koymamız gerekecek. Uzun bir gece olacak, bunu başarabilecek durumda mısınız?"

Kiva yavaşça başını salladı, zihni hızla dönüyordu. "Eğer buraya casusluk yapmak için geldiysen kalman gerekmez mi?" diye sordu. "Kaleden çıkmama yardım edersen kalanını kendi başıma halledebilirim."

Artık Ashlyn'in kim olduğunu bildiğine ve kızın doğrulanabilir bir kaçış planı olduğuna göre Kiva, onunla birlikte kaçma fikrini tercih ederdi. Ancak prensesin kaleden çalmayı planladığı bilgileri toplama şansını, onun yüzünden riske atmasını istemiyordu.

Ancak Ashlyn başını iki yana salladı. "Dediğim gibi buradan haftalar önce ayrılmayı planlıyordum. Geldiğinden beri duyduğum her şey göz önüne alındığında, bunu yapmamış olmam iyi oldu. Ama şimdi Stoneforge'a geri dönmem ve çok geç olmadan öğrendiklerimi paylaşmam gerekiyor."

Bu kulağa endişe verici geliyordu ama Kiva'nın, Ashlyn'in neden Evalon'un en kuzeydeki askerî üssüne ulaşması gerektiği dışında, zaten endişelenmesi gereken pek çok gündemi vardı. Böylece korkularını bastırdı ve prensesi kapıya kadar takip etti.

"Kimseyle göz teması kurmamayı unutma," dedi Ashlyn. "Ve yakınımda dur."

Kiva, o gün yapması gereken bir şeyin daha olduğunu ancak koridora adım attıklarında hatırladı. Ashlyn'in onu azarlama-ya hazır bir şekilde hızla dönmesine yetecek kadar yüksek sesle

küfretti ama genç kadından önce davranıp, “Zindanlara gitmemiz lazım. Ayrılmadan önce konuşmam gereken biri var,” dedi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Ashlyn, Galdric’le ilgili bir şeyler duymaktan memnun olmadığı gibi, yüksek öncelikli bir mahkûmun Blackmount’ta tutulduğundan habersiz olduğunu öğrenmekten de memnun olmadı. Ama Galdric’in Tilda ve asillerle ilgili vereceği bilginin, kalenin zindanlarına girme riskini almaya değdiğini kabul ediyordu. Ancak Galdric’le sadece konuşmakla kalmayıp, onu da yanlarında götürmeleri gerektiğine karar verdi.

Kiva, gri askerlerin dikkatini çekmeden adamı hücrelerinden nasıl çıkaracaklarını bilmiyordu ama endişelerini bir kenara bırakıp siyah-kırmızı renkteki koridorlarda Ashlyn’i takip etti. Hızlı hareket etmelerine rağmen hizmetkârlardan veya askerlerden hiçbirisi onlara ikinci kez bakmadı. Bu da kıyafetlerinin onları neredeyse görünmez kıldığını kanıtladı.

Sonunda zindanların girişine ulaştıklarında, hava giderek soğumuş ve nemlenmişti.

Kalenin derinliklerine doğru ilerletip labirent benzeri sayısız patikadan geçerken Ashlyn’in adımları yavaşladı. “Ne tarafa?” diye fısıldadı.

Kiva solu işaret edip o yöne doğru ilerlemeye başladığında, prenses onu tuttu ve “Önce ben,” dedi.

Bir sonraki köşeyi dönüp onlara doğru yürüyen üç gri askerle karşılaştıklarında, Ashlyn’in neden önden gitmek istediği anlaşıldı. Askerler burada dolaşmak için hiçbir mazereti olmayan iki hizmetçiye doğru bariz şekilde sert bir tavırla yaklaştı.

Kiva kayboldukları yalanını söylemek üzereydi ama daha bunu yapamadan üç adam da çığlık atarak başlarını tutmuş ve bilinçsiz bir şekilde yere yığılmıştı.

Kiva sertçe Ashlyn’e döndüğünde, genç kadın sadece omuz silkti ve “Basınçlı hava doğrudan kulak zarlarını etkiledi. Bir süre baygın kalırlar,” dedi.

Maskeli balo gecesi Mirryn'den de benzer bir büyülu saldırıyla karşılaşan Kiva irkildi. Kendisine ve Ashlyn'e çok daha kötü şeyler yapacaklarını bilmeseydi, gardiyanlara acırdı.

Prenses, "Acele etmemiz gerekiyor," diye bastırdı.

Kiva doğru yönü bulmak için hafızasını zorlayarak koridorlardan oluşan lâbirentte ilerlemeye devam etti. Sonunda, "Bir sonraki köşenin hemen ilerisinde," dedi.

Sözleri biter bitmez köşeden iki asker belirdi, o kadar yakındı ki neredeyse çarpışacaklardı.

Ashlyn onlara saldırmaktan çekinmedi ama bu sefer büyüyle saldırmamıştı. Yumruklarını ve tekmelerini az evvelki üç asker kadar bilinçsiz kalmalarına yetecek kadar kullanarak işini halletti.

Bu o kadar hızlı oldu ki Kiva'nın ağzı açık kaldı.

"Sıradan yöntemler işe yarıyorsa, asla büyüü boşa harcama," dedi Ashlyn, neredeyse nefes bile almadan.

Kiva, karanlık taş koridorun aşağısını işaret etmeden önce sessizce başını salladı. "Şurası. En sondaki."

Hızlıca o tarafa ilerlediklerinde Galdric'i çoktan ayağa kalkmış hâlde buldular. Hücresinin açısından dolayı hiçbir şey görmiyor olsa da gardiyanlarla olan çekişmeyi duymuştu. Kiva'nın yaklaştığını görünce kahverengi gözleri komik bir şekilde genişledi ve Ashlyn'i fark ettiğinde gözleri daha da büyüdü.

"Majesteleri," diye hırladı, reverans yaparak.

Ashlyn homurdandı. "Lütfen. Burada önünde eğilmek isteyeceğin tek bir kişi olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Kiva, asilerin eski lideri olarak Galdric'in, Evalon'un tahtında bir Corentine'i görmek isteyeceğini unutmuştu. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Ama bunu daha sonra tartışabiliriz," diye devam etti Ashlyn sert bir sesle. "Uzun uzadıya," diye de ekledi.

Galdric'in yıpranmış yüz hatları ciddiydi ve en azından kaderini kabulleniyordu. Ashlyn, "Şimdi geri çekil," diye emretti. "Ve koşmaya hazır ol."

Kiva, Galdric'in koşabileceğinden emin değildi. Fiziksel olarak sağlıklı görünüyordu, saçındaki ve sakalındaki gri çizgilere rağmen henüz kırklı yaşlarının ortasındaydı ama aynı zamanda yarım yıldır da hapisteydi. Üstelik yüzü hâlâ o kadar mordur ki Kiva onu iyileştirmeye çalışma içgüdüsünü bastırmak zorunda kaldı, büyüsünü çağırmayı başarabilirse -o sabahki olaylar göz önüne alındığında bundan emin değildi- zindanları bir fener gibi aydınlatacağını farkındaydı.

Galdric onun endişesini fark ederek demir parmaklıklardan sağlam adımlarla uzaklaştı ve sessizce, "İyi olacağım," diye güvence verdi.

Ashlyn konuşmalarını görmezden gelerek, geriye doğru üç büyük adım atmadan önce sadece bir saniyeliğine dönerek tereddüt eden Kiva'ya, "Sen de," diye ekledi. Prenses daha sonra parmaklıklara elini salladı. Ya toprak ya da hava büyüsüyle (Kiva hangisi olduğunu bilmiyordu) parmaklıkların sallanarak bükülmesini sağladı. Tanrı'nın belası korkunç bir çığlık sesi taş koridorda yankılandı ama sonunda demir yana doğru genişleyerek Galdric'in geçebileceği kadar büyük bir boşluk yarattı.

"Umarım burada daha fazla asker yoktur çünkü bunu kesinlikle duymuşlardır," diye mırıldandı Ashlyn kulaklarını ovuşturarak. Sert bakışlarını Galdric'e çevirdi ve "Yaralı ol ya da olma, eğer bize yetişemezsen, seni geride bırakırız. Ve eğer bir şey dersen -ki ciddiyim *herhangi bir şey*- ciğerlerindeki tüm havayı söker ve seni o hücrede kalmayı dileyeceğin kadar yerin altına gömerim. Anlaşıldı mı?" dedi.

Galdric başını salladı, ifadesi önceki kadar ciddiydi. Kiva ona herhangi bir güvence vermedi, hâlâ annesinin en yakın danışmanı olan adamın karşısında nerede durduğunu bilmiyordu ve

onunla konuşma fırsatı bulana kadar da bunu bilemeyecekti. Şimdilik kaçmaya öncelik vermeleri gerekiyordu.

Zindanlardan dönüş yolculukları hızlı ve sessiz geçti. Kiva, son merdivenin tepesindeki gösterişli siyah-kırmızı dekoru görünce rahat bir nefes aldı. Ama ardından Ashlyn merdivenlerin yarısında sarsıcı bir şekilde durdu ve dudaklarından tıslayan bir küfür çıktı. Kiva ileriye doğru bakınca gördüğü şey...

Hayır, diye içinden çığlık attı.

Merdivenlerin tepesinde en az bir düzine gri asker ve ortalarında da sırtarak duran Kral Navok vardı.

“İyi deneme,” dedi. “Ama eğer böyle bir şeyi beklemediğimi sanıyorsan...”

Bakışları Kiva’dan Ashlyn’e kayınca duraksadı. Evalon generallini hizmetçi gibi giyinmiş bir hâlde görünce, bunun ne anlama geldiğini anladı ve ifadesi önce şaşkınlığa sonra öfkeye dönüştü.

Galdric, Ashlyn’e, “Bizi dışarı çıkar,” diye fısıldadı. “Açık alana çıktığımızda ben de...”

Navok, “*Xuru!*” diye bağırınca cümlesi yarım kaldı.

Gözleri kapkara olan adam parmak uçlarında alevlerle görüş alanına girdi.

“*KOŞUN!*” diye bağırdı Ashlyn ve bir ateş topu üzerlerine doğru uçarken Kiva’yı ileri itti. Prensesin elinin bir hareketi alevi zararsız bir şekilde obsidyen duvara çarpmaya zorladı ve başka bir dalga Navok’un, Xuru’nun ve tüm askerlerin ayaklarını yerden keserek Kiva, Galdric ve Ashlyn’in koşarak geçebileceği bir alan açtı.

Koridor boyunca kale girişine doğru hızla ilerlerken prenses, “Eğer tüm Blackmount garnizonunu çağırırsa Navok’un askerleriyle başa çıkamam ve çağıracaktır da,” diye uyardı. “Büyümün sınırları var.”

Galdric tekrar, “Sadece dışarı çıkmamız gerekiyor,” dedi. Yüksek sesle nefes alıp veriyordu ve morluklarının altındaki teni solmuştu ama yine de onlara ayak uyduruyordu. “O zaman...”

“*DURUN!*” diyen Navok’un bağıırışı duyuldu.

Başka bir ateş topu üzerlerinden uçtu ve Galdric'in kafasını az farkla sıyırdı.

"*Ashlyn*," diye tısladı Kiva. "Ramak kalmıştı."

Prensese elini rastgele arkaya doğru savurdu ve arkalarındaki zemin açılırken bir çatlama sesi çıkararak koridorun ortasında bir yarık oluştu.

"Başka bir şey daha yaparsam kale üzerimize yıkılır," dedi Ashlyn. Büyüsü gücünü tükettiği için artık daha ağır nefes alıyordu.

Galdric ilerideki tanıdık büyük kapıları işaret ederek, "Neredeyseniz geldik," dedi. Kapının yanında onların geldiğini gören dört gri asker dikkat kesildi ancak Ashlyn'in bileğinin bir başka hareketiyle dördü de karşı koridorda hatırı sayılır bir mesafeye fırlatıldı.

"Navok'a fark ettirmeden sinsice kaçma planımız sona erdi," dedi prenses. "Dua edin de biz dış duvarı geçmeden şehri kapatmasın."

"Bizi nereye götürmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Galdric, ön kapılardan geçip telaşla gece karanlığına doğru koşarken. "Evalon'a vardığımızda nereye gitmemizi istersin? Raven Saati'ne mi? Highworth Kalesi'ne mi?"

"Stoneforge'a," diye kısaca cevapladı Ashlyn, kale avlusundan asma köprüye doğru uzayan yolu göstererek. Artık hiçbir anlamı kalmadığı için gizlenmekle uğraşmadı. "En yakın yer orası ve bizi oraya kadar takip etmeye kimse cesaret edemez. Eğer hızlı hareket edersek bir haftadan kısa sürede başarabiliriz."

"İhtiyacımız olmayacak..."

"*Yeter!*" diye arkalarından bağırarak Navok, Galdric'in sözünü kesti. Bağırışıyla üçü de oldukları yerde durdu. Fakat onları asıl durduran Navok'un bağırışı değil, karşılarında gördükleri şeydi.

"Etrafınıza bakın," dedi kral gereksiz yere çünkü kendileriyle Blackmount'un ilk demir kapısı arasında duran sıra sıra gri askerleri gözden kaçırmak imkânsızdı. "Etrafınız sarılmış durumda. Aptalca bir şey yapmayı düşünmeden önce şunu bilmelisin,

sevgili Ashlyn; Xuru, emrim altındaki tek anomali değil. Bundan sonra ne yapacağınıza çok dikkat edin.”

Navok’un uyarısına rağmen Kiva, prensese büyüsünü sonuna dek kullanmasını söylemek üzereydi. Ama önce Galdric konuştu.

“Çabuk ellerimi tutun,” diye emretti ve avuçlarını onlara doğru uzattı.

“Neden...” diye başladı Kiva.

“*Tutun işte,*” diye ısrar etti adam ama sonra onlara fırsat bırakmadan çelik gibi bir kavrayışla hem Kiva’nın hem de Ashlyn’in elini tuttu. “Şimdi derin bir nefes alın ve kusmamaya çalışın.”

Kiva ona neyden bahsettiğini sormak istedi ama gözleri Ashlyn’inkilerle buluştu ve o anda hissetti.

Rüzgârı.

Birdenbire ortaya çıkan kuvvetli bir rüzgâr ciğerlerindeki nefesi çalacak kadar sert bir şekilde yüzüne çarptı. Ancak rüzgârın yaptığı tek şey bu değildi çünkü birdenbire ayaklarının artık yerde olmadığını fark etti ve bir hava girdabı onu şiddetli bir şekilde döndürüp gökyüzüne doğru sürükledi.

Kiva’dan bir çığlık koptu ama insan kasırgası gibi dönerken ağzını hemen kapattı. Galdric’in onu kendisine sabitleyen sıkı tutuşunu hissetti ve bir an *adamın* bunu yapmasına hayret etti ancak dönmeye, dönmeye ve *dönmeye* devam ederken hissettiği mide bulantısıyla karşılaştırıldığında, şaşkınlığı sönük kalıyordu.

Rüzgâr onu dönmeye devam ederken Kiva, gecenin lekeli mürekkep renginden başka bir şey göremiyordu. Hava acı bir şekilde soğuktu ve rüzgârın gücü ona sanki her yeri yaralanmış gibi hissettirmeye yetiyordu.

Sonra, saatler gibi gelen saniyelerin ardından rüzgâr nihayet durdu ve Kiva’yı bir kez daha sağlam zemine bıraktı. Başı o kadar dönüyordu ki dizlerinin üzerine çöktü ve uzaktaki bir köyün soluk ışıklarıyla birlikte ay ışığının aydınlattığı bir açıklıkta olduklarının belli belirsiz farkına vardı. Midesi bulandığı için gözlerini kapattı.

Ashlyn solunda bir yerlerden inledi. "Tanrı adına, *bu da* neydi?"

Galdric cevap veremeden yere yığıldı.

Kiva onun yere çarpma sesiyle gözlerini yeniden açtı ve baş dönmesi de yavaşça geçti. "Galdric?"

Kiva'nın aldığı tek yanıt Ashlyn'in kusmasıydı, bu yüzden nabzını kontrol etmek için dengesiz bir şekilde eski asi liderinin yanına doğru süründü.

"Ah," diye mırıldandı Ashlyn öğürmesi sona erdiğinde. Ama sonra daha yüksek sesle sordu: "Ölmüş mü?"

Kiva'nın parmaklarının altında güçlü bir kalp atışı vardı. "Sanırım bayılmış."

"Şaşırmadım," dedi Ashlyn titreyerek ayakta dururken. "Hava büyüünün bu şekilde kullanıldığını hiç görmemiştim. Böyle bir şeyin yapılabildiğini bile bilmiyordum." Yönünü bulmaya çalışarak gözlerini kısıtı ve köye doğru baktı. "En azından bizi şeye kadar taşıdı..." Nefesi kesilince sustu.

"Ne?" dedi Kiva, genç kadının şoke olmuş ifadesini görerek.

"Burayı biliyorum," dedi Ashlyn hayretle. "Burası Sudbury. Stoneforge buradan aşağı yukarı üç kilometre uzakta." Galdric'in yüzükoyun yatan vücuduna baktı. "Bizi nereye götürmeyi planladığımı sormasının nedeni bu olsa gerek. Böylece bizi oraya kendisi götürecekti."

Kiva ağzı açık, karanlığa baktı. "Yani *Evalon'a* döndüğümüzü mü söylüyorsun?"

Ashlyn onaylayarak başını salladı, ay ışığı yüz hatlarına gümüş rengi bir toz saçıyordu. "Eğer bizzat deneyimlemiş olmasam, az önce olanlara inanmazdım." Yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı ama hemen kendini toparladı ve Kiva'nın, Galdric'in yanında diz çöktüğü yere doğru ilerledi. "Onu iyileştirmeye çalışmadık, dikkat çekmek istemeyiz," dedi ama Kiva'nın bu uyarıya ihtiyacı yoktu. "Üsse taşıyamayacağımız kadar ağır ama köyün kenarında bir han var." Adamı omuzlarından tuttu. "Hancı güvenilirdir.

Ben, onu alması için birini gönderene kadar onu hancının yanında bırakabiliriz.” Başıyla Galdric’in ayaklarını işaret etti. “Ne zaman hazır olursan.”

Kiva ayağa kalktı ve Galdric’in bacaklarını tutup homurdanarak ağırlığının yarısını aldı. Ashlyn ile birlikte eski asi liderini köye doğru taşıdılar. Prensesin mesafenin azlığını abartmadığını görmek Kiva’yı rahatlattı. Han, Sudbury’ye girdiklerinde karşısına çıkan ilk konaklama yerlerinden biriydi.

Hancı Ashlyn’i hemen tanıdı ve kısa saçlı kadın, üzerlerindeki hizmetçi kıyafetlerine sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırsa da Galdric’in uyanması durumunda gitmesine izin vermeyeceğine söz vererek onları hızlı bir şekilde üst kattaki boş bir odaya götürdü. Ashlyn onu bir saat içinde aldıracağına dair güvence verdi ve kadın önlem olarak adamı odaya kilitledi.

Ancak Kiva ve Ashlyn ılık geceye -burada yaz mevsimi Mirraven’da olduğundan daha sıcaktı- tekrar çıktıklarında, Kiva bir sonraki adımları konusunda kararsızlık hissetti. Cresta, Zalindov’da Kiva’nın savaşıma ruhunu yeniden kazanmasına yardım ettiğinden beri, arkadaşları ve abisiyle yeniden bir araya gelmeyi çok istiyordu. Artık Navok’tan kurtulup Evalon’a geri döndüğüne göre, sonunda bunu *yapabilirdi*.

Ancak... Nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Jaren, Caldon ve Naari Vallenia’da kalıp şehirde mi saklanmışlardı? Torell hâlâ Zuleeka’ya sadık mıydı ve onunla birlikte mi hareket ediyordu? Tipp, Rhessinda’dan ve asilerden kaçıp kendini güvene alacak bir yol mu bulmuştu?

Kiva’nın bildiği tek şey, Stoneforge’da oyalanamayacağıydı. Galdric’le konuşabilene kadar bekleyecek ve ardından onu Ashlyn’e bırakıp güneye doğru uzun bir yolculuğa başlayacaktı. Coğrafya konusunda yanılmıyorsa Stoneforge, Tanestra Dağları’nın eteklerinde yer alan Lamont’tan yarım günlük mesafedeydi. Vallenia yüzlerce kilometre uzaktaydı ama Kiva arkadaşlarını ve Torell’i bulacaksa, başlaması gereken yer başkentti.

Ay ışığının aydınlattığı yolda yürürken Ashlyn, “Çok sessizsin,” dedi. Köy artık çok geride kalmıştı ve önlerinde yeni ışıklar parlıyordu, bu da hedeflerine yaklaştıklarını gösteriyordu.

“Sadece düşünüyorum,” dedi Kiva, aniden prensesle olan ilişkisinden emin olamayarak. Ashlyn bir Vallentis *ve* bir generaldi. Kiva’nın gitmesine *izin verir miydi*, yoksa artık Kiva farklı türden bir mahkûm muydu?

“Neyle ilgili?” diye ısrar etti Ashlyn.

Kiva, konuşmadan önce cevabını tarttı. “Kaçmama neden yardım ettin? Ailemin kim olduğunu ve ablamın ne yaptığını biliyorsun. Jaren ve Caldon’un benim zorla evlendirilmeme karşı geleceklerini söylemiştin ama... Olan biten her şey göz önüne alındığında, bunu umursayacaklarından pek emin değilim.” Kalbinin sızısını yok sayarak devam etti: “Neden beni kaderime bırakmadığını anlamıyorum.”

Ashlyn hemen cevap vermedi, karanlık yolda yürürlerken Kiva’nın duyduğu tek şey cırcır böceklerinin sesi oldu. Ardından prenses konuşmaya başladı: “Senin Zalindov’dan alınacağını öğrendiğimde, Blackmount’tan ayrılmaya hazırlandığımı sana zaten söylemiştim. Ama kaldım çünkü Navok’un seninle ilgili planlarına dair daha fazla bilgi edinmek istiyordum ve itiraf etmeliyim ki merak da ediyordum. Ailemle olan bağlantını ve sana ne kadar değer verdiklerini duymuştum. Ancak yalanların ortaya çıkmıştı ve onların kalplerine girmenin bir yolunu bulduğunu, aslında hiçbirini umursamadığını düşündüm. Senden nefret etmeye hazırdım. Ayrıca eğer seninle ilgili varsayımlarım doğru çıkarsa, seni Zadria’da bırakmaya da hazırdım.” Kiva’nın gözlerinin içine bakmak için döndü. “Ama sen beni şaşırttın. Yaptığın ilk şeylerden biri *ailemi* savunurken kendi atanı karalamak ve ardından ablanı suçlamak oldu. Hissettiğin her şey yüzüne yansıyor ve bu da sadakatinin nereye olduğunu doğruladı. Bunu görünce seni orada bırakamayacağımı anladım.”

Kiva'nın gözleri mantıksız bir şekilde yandı. "Teşekkür ederim." diye mırıldandı. "Sen olmasaydın kaçarken çok daha fazla sorun yaşardım."

Ashlyn homurdandı. "Ben olmasaydım, şu anda gelinliğini deniyor olurdun."

Kiva ürpererek sordu: "Navok beni Zalindov'dan, sen de beni Navok'tan kurtardın... Peki şimdi ne yapacağım?"

Ashlyn bir taşla tekme attı. "İkimiz için de bundan sonra ne olacağını düşünmeden önce bekleyip neyle karşılaşacağımızı görelim."

Kiva giderek yaklaşan ışıklara doğru kaşlarını çatarak baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Ashlyn, "Ben bir Vallentis'im" dedi. "Bu, teknik olarak şu anki krallığın düşmanı olduğum anlamına geliyor. Zuleeka'nın, Evalon'un ordularının -benim ordularımın- bağıllığını kazanmaktazorlukyaşadığına dair söylentiler duydum ama ben Zadria'dayken iletişim sıkıntılıydı, bu yüzden durum değişmiş olabilir. Stoneforge'a vardığımızda nasıl bir manzarayla karşılaşacağımız ve kendi muhafızlarımın bana karşı dönüp dönmeyeceklerine dair hiçbir fikrim yok."

Tökezleyen Kiva, boğulur gibi sordu: "O hâlde neden oraya gidiyoruz?"

"Çünkü hâlâ sadık olduklarını umuyor ve varsayıyorum," dedi Ashlyn. Sesinde bir miktar endişe vardı ama sözlerine devam ederken bu endişe ortadan kayboldu. "Ve eğer değilse bile yine de Mirraven'da öğrendiklerimi duymaları gerekiyor. Sen istersen geri dönebilirsin ama benim bu işi halletmem lazım."

Sen istersen geri dönebilirsin...

Ashlyn'in onu esir tutmaya hiç niyeti olmadığını fark ettiğinde, Kiva'nın üzerinden bir yük kalktı. Artık gerçekten özgürdü ve uzun zamandır ilk kez, bu Kiva'nın kendi yolunu seçebileceği anlamına geliyordu.

"Seni bırakmıyorum," dedi Kiva. Eğer arkadaşlarını ve abisini bulmak istiyorsa önünde sonunda onu bırakması gerekecekti. Ama henüz değil. "Bu işte birlikteyiz."

Ashlyn hafifçe gülümsedi ama sonra dudağını ısırdı ve gözlerini başka tarafa çevirdi, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

“Ne?” diye sordu Kiva bu ifadesinden rahatsız olarak.

Ashlyn duraksayarak, “Birkaç ay önce olduğunu biliyorum ama kardeşimi en son gördüğünde... nasıldı?” diye sordu.

Kiva gözlerini kırptırdı. Ashlyn’in sorabileceği onca şey içinde (Kiva’nın ailesi, Zuleeka, asiler ve hatta Corentine büyüyle ilgili her şey) beklediği kesinlikle *bu* değildi. Ama sonra Caldon’un son üç yıldır, anne ve babası bir gemi kazasında öldüğünden beri ablasından uzak durduğunu hatırladı. Ashlyn’in yüzündeki ifade Kiva’ya uzaklaşmalarının tamamen tek tarafı olduğunu söylüyordu.

“O...” Kiva, Caldon’u nasıl tanımlayacağından emin olamamaya sustu.

Ashlyn iç çekti ve adımlarını hızlandırdı, ağaçların arasından görünen bariyer çite baktı. “Boş ver. Sormamalıydım.”

“Hayır, sadece...” diye açıklamaya çalıştı Kiva. “Demek istediğim...” Hayal kırıklığına uğramış gibi bir nefes verdi ve itiraf etti: “Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Caldon tanıdığım en iyi insanlardan biri ama aynı zamanda beni deli ediyor. Buna rağmen onu öz kardeşimmiş gibi sevmemi sağlamayı başardı. Ben asla...” Kiva boğazındaki yumruyu temizledi. “Ondan daha sadık biriyle hiç tanışmadım. Hem bana hem diğerlerine karşı.”

Ağır bir sessizliğin ardından Ashlyn, “Onu özliyorum,” diye fısıldadı.

Kiva, bu iki kelimedeki acıyı hissedince prensesin omzuna dokunmak için uzandı ama bu hareket canını o kadar yaktı ki süt çiçeğinin nihayet etkisini yitirdiğini fark etti. Bitki etkisini yitirmiş olsa bile, acı öncekiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Yakasını kenara ittiğinde yaranın çoktan kabuk bağlamış ve yarı iyileşmiş olduğunu gördü.

Şoke olmuş bir sesle bağırdı ve yolda durup yarasına daha yakından bakmaya çalıştı.

Ashlyn memnuniyetle mırıldandı: “Zehirli olsun ya da olmasın, yılan öpücüğü harikalar yaratır.”

“Yaptığı şey *bu mu?*” diye sordu Kiva hayretle.

“Seni öldürmediyse evet,” diye onayladı Ashlyn ve Kiva’yı tekrar öne doğru itti. “Genellikle riske girmeye değmez ama önümüzde bir haftalık zorlu bir yolculuk olduğunu düşündüm ve sakatlığının bizi yavaşlatmasından korktum. Sert önlemler almam gerekti.”

Kiva prensese bir bakış attı. “Genellikle erkekleri öldürdüğünü söylemiştin.”

Ashlyn omuz silkti. “Biraz yalan söylemiş olabilirim. Bu fırsat eşitliği zehridir.” Gümüşi gözleri dans ederken, “Eğer ölseydin en azından Navok’la evlenmek zorunda kalmayacaktın. Her iki durumda da mutlu olacağını düşündüm,” diye ekledi.

Kiva ölümcül bir tavırla, “Lütfen bana bir daha asla yardım etmeye çalışma,” dedi.

Prenses kıkırdadı, sesi sıcak ve sevgi doluydu. “Söz veremem.” Çenesiyle bariyer çitindeki bir erişim noktasını işaret ettiğinde neşesi soldu. “Muhafızlarımin hâlâ bana sadık olup olmadığını öğrenmenin vakti geldi.”

Artık askerî üsse girmeye ne kadar yaklaştıklarını görebildiğinden, Kiva’nın gerginliği daha da arttı. Önlerindeki zemin sığ bir vadiye doğru batıyor ve bu da asılmış luminium fenerlerle aydınlatılan sıra sıra binaları görmelerini kolaylaştırıyordu. Stoneforge, kuzey geçidini ve şüpheli sınır geçişlerini gözetlemekten sorumlu olmasına rağmen Evalon’un en büyük askerî üssü değildi. Ancak önünde aralıklı olarak duran binalara bakan Kiva, yine de onların büyüklüğüne hayran kaldı.

“Burası komuta merkezi,” dedi Ashlyn, yerleşimin ortasında bulunan bir yapıyı işaret ederek. “Geç olduğunu biliyorum ama hâlâ general olduğumu ve hücrelere sürüklenmediğimizi varsayarsak...” Kiva’nın midesi kasıldı. “...oraya vardığımızda içeri gireceğiz. Bu karakolu Yüzbaşı Jenaire yönetiyor, umarım onu buluruz.”

Çitteki boşluğa yaklaştıklarında Ashlyn’in adımları yavaşlamadı. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş ve bir cephaneliği

doldurmaya yetecek kadar çok silah taşıyan bir grup muhafız tarafından durduruldular.

Tepkilerini beklerken Kiva'nın ağzı kurudu ancak korkuları hızla yatıştı. Muhafızlar Ashlyn'i gördükleri anda şaşkınlıkla doğruldular ve saygıyla selam vermek için kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdular. Prenses rahatladığını belli etmedi ama Kiva, genç kadının gerginliğinin geçtiğini hissetti. Nöbetçiler Ashlyn'le kısa bir süre konuştular ve kendilerine komuta merkezine kadar eşlik etmeyi önerdiler ancak Ashlyn onlara bunun gereksiz olduğuna dair güvence verdi ve Galdric için birini göndermelerini istedi. İki muhafız hemen atları ve arabayı çağırdı ve Sudbury'ye doğru yola çıktılar.

Ashlyn muhafızlara başıyla veda etti ve Kiva ile birlikte diğerlerinin yanından geçerek karakola doğru ilerledi.

“Sanırım Zuleeka'nın kontrol sorununa dair söylentiler doğruymuş,” dedi prenses sessizce.

Kiva dizlerinin güçsüzleştiğini hissetti. “Bundan kesinlikle mutsuz değilim.”

Bunun üzerine Ashlyn sıırttı.

Saat göz önüne alındığında, üssün çoğu uyuyor olmalıydı ancak arazinin derinliklerine doğru ilerlerken, devriye gezen iki grup muhafızın yanından geçtiler. Hepsi Ashlyn'e şaşkın gözlerle baktı ve ardından hızla kollarını kavuşturarak selam verdi. Krallığın yıkılmasına rağmen Ashlyn'in hâlâ onların sadece saygısına değil aynı zamanda hayranlıklarına da sahip olduğu açıktı.

Kiva birdenbire Oakhollow yakınlarındaki asi kampına yaptığı ziyareti ve asilerin Torell'e ne kadar saygıyla baktığını hatırladı. Ashlyn'in muhafızları da ona tamamen aynı şekilde bakıyorlardı.

Sonunda komuta merkezine vardıklarında prenses, “İşte geldik,” dedi. Bu bina da tıpkı garnizondaki diğer binalar gibi taştan inşa edilmişti ve hiç de çekici değildi. Ancak diğerlerinden farklı olarak komuta merkezinin pencereleri yoktu ve tek bir girişi vardı, kulak misafiri olmaya çalışanların gizli bilgileri öğrenmelerini engellemek için akıllıca tasarlanmıştı.

Ashlyn kapıyı açıp içeriye adım atarken, “Sessiz kalıp benim konuşmama izin vermen en iyisi olur,” diye uyardı Kiva’yı. “Ve ne yaparsan yap sakın isminden bahsetme, yoksa...”

Prenses konuşmayı kesti.

Sadece konuşmayı değil, *yürümeyi* de kesmişti. Bu yüzden arkasından gelen Kiva ona çarptı.

“Üzgünüm,” dedi hızla geriye doğru sıçrayarak. Ashlyn’in yanından, parlak bir şekilde aydınlatılmış olan odaya baktı. Bu oda, ona asi kampındaki komuta çadırıyla, Nehir Sarayı’nın altındaki kraliyet konseyi odasının karışımını hatırlattı: Kısmen büyük bir toplantı masası dışında çok az mobilya olmasından, genel olarak da duvarlardan sarkan bir sürü ayrıntılı haritadan dolayı.

Kiva bunların hepsini belli belirsiz fark etti çünkü dikkatini Ashlyn’in durmasına neden olan şeye vermişti.

Odanın ortasında, onların gelişiyile arkasını dönen genç bir adam duruyordu. Kiva onu tanımıyordu. Teni, saçları ve gözleri tamamen koyu renkti, fiziği oldukça kaslıydı, yüz hatları keskin ve erkeksiydi. Hem kendinden emin hem de güçlü biri gibi duruyordu ancak hafifçe yana kaydıığında, Kiva adamın arkasında ne olduğunu gördü: ağızları tıkalı ve kalın, ağır iplerle sandalyelere bağlanmış iki kişi.

İki *tanıdık* kişi.

Torell ve Cresta.

Afallayan Kiva, kendini toparlayıp ileri atılmadan önce öylece bakakaldı. Ama Ashlyn onu geride tuttu, gözleri artık odanın ortasındaki adamda değildi. Bunun yerine doğrudan Kiva ile birlikte durdukları yerin sağına bakıyordu, vücudu donmuştu.

“Ashlyn, izin ver...” Kiva prensesin güçlü tutuşuna karşı mücadele etti ama Ashlyn’in bakışlarını takip edince cümlesini bitiremedi ve o da olduğu yerde donakaldı.

Çünkü odanın diğer köşesinde, sanki sessiz bir konuşmanın ortasındaymış gibi görünen iki tanıdık yüz daha duruyordu.

Caldon.

Ve Jaren.

BÖLÜM ON

Kiva'nın şaşkınlığı öyle büyüktü ki orada öylece durup baktı. Gördüklerini, sadece Jaren ve Caldon'un burada olduğunu değil, aynı zamanda abisinin de onların tutsağı olduğunu ve belki de en tuhafı Cresta'nın Zalindov'dan nasıl kaçmayı başardığını anlayamıyordu.

Bir an için Kiva, hâlâ Blackmount Kalesi'nde olduğunu ve tüm bunların yılan öpücüğünün neden olduğu bir halüsinasyon olabileceğini düşündü. Ancak Ashlyn onu bunun bir rüya olmadığını anlamasını sağlayacak kadar sıkı tutuyordu. Ve odadakilerin yüzlerindeki ifadeye bakılırsa...

Bu bir rüya değil ama bir kâbus olabilirdi.

Jaren buradaydı.

Jaren *buradaydı*.

Caldon, Torell, Cresta...

Kiva çok hızlı nefes alıyor, hareket edemiyor, *düşünemiyordu*.

Ama gözleri Jaren'inkilere kilitlenmişti.

İki buçuk ay. Maskeli balodan beri bu kadar zaman geçmişti.

Öpüştükleri geceden beri.

Ona âşık olduğunu fark ettiği geceden beri.

Onun yok edilmesine yardım ettiği geceden beri.

Yetmiş beş gün.

Aynı görünüyordu. Ama görünmüyordu da. Hâlâ inanılamayacak kadar yakışıklıydı ve hâlâ güçlü, kendinden emin bir öz

güvenle duruyordu. Ama gözleri boştu. Bomboş. Sanki içinde bir şeyler eksikmiş gibi.

Sanki ondan bir şey çalınmış gibi.

Büyüm benim bir parçam. Kolum ya da bacağım gibi.

Kiva, Jaren'ın gözlerindeki o boşluğu gördüğünde neredeyse dizlerinin üstüne yığılacaktı. Ama sorun sadece bu değildi...

Ona bakış şekli de vardı.

Jaren daha önce Kiva'ya hiç böyle bakmamıştı.

Daha önce onun *kimseye* böyle baktığını görmemişti.

Çünkü ona sanki... sanki...

Sanki ondan nefret ediyormuş gibi bakıyordu. Hem de varlığının her zerresiyle.

Kiva'nın kalbi paramparça oldu ve istemsiz bir şekilde geriye doğru bir adım attı ama Ashlyn onun gitmesine izin vermedi.

Bu hareketi odadaki havayı kırdı ve şaşkın sessizliği böldü.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu ilk konuşan Caldon. Sanki ablası yokmuş gibi bakışları Kiva'ya odaklanmıştı. "Peki ya yüzüne ne oldu?"

Yüzündeki şişliği unutmuş olan Kiva boştaki elini yanağına götürdü. Yılan öpücüğü omzunda olduğu gibi iyileşmeyi hızlandırmaya yardım etmiş ancak onu tamamen yok etmeye yetmemişti. Caldon'un endişeli olduğunu görünce sevindi ama yüz ifadesindeki öfkeyi inkâr etmek mümkün değildi. Ona kaçma şansı vermesine rağmen Vallenia'da yaşananlardan sonra nasıl hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Panikleyen düşüncelerini çözmeye çabalayan Kiva'nın yanıtı soruya soruyla karşılık vermek oldu: "Tipp burada mı? Peki ya Naari?"

Kiva, tamamen belirsiz bir hareketle gözlerini hiç kıpırdamadan duran Jaren'a çevirdi. Prensın çenesi kasılmış, altın rengi gözleri okyanusla çevrelenmiş bir aleve dönüşmüştü; ifadesi barut kadar sertti.

Derken ileri doğru yürüdü.

Kiva'ya doğru.

Ashlyn onu canını acıtacak kadar sıkı tutsa da Kiva bunu zar zor hissediyordu. Jaren aralarındaki mesafeyi kapatırken Kiva'nın her parçası canlandı. Ona yaptığı her şeye rağmen, Navok'un aksine Jaren'in ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu. Ama yine de tepkisine hazırlandı; pişmanlıkla, özlemle dolu bir şekilde ismini fısıldamadan edemedi.

"Jaren, ben..."

Ama sözünü bitiremedi. Çünkü Jaren ona ikinci kez bile bakmadan, Ashlyn'le birlikte durdukları yerin yanından geçerek gecenin karanlığına doğru yürüdü ve ağır kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Kiva bu ses karşısında irkildi, kalbi bir milyon parçaya daha bölünmüştü.

"Aptalca bir şey yapmadan peşinden git."

Kiva bir an için Caldon'un kendisiyle konuştuğunu sandı ama sonra Ashlyn cevap verdi: "Üç yıl sonra bana söylediğin ilk şey bu mu? Gerçekten mi?"

"Ash, şimdi sırası değil..."

"Asla sırası olmuyor," dedi Ashlyn, sesi acı doluydu ama Kiva onun içindeki kırgınlığı duyabiliyordu. Buna rağmen prenses parmaklarını gevşetti ve Kiva'nın kolunu cesaret verici bir şekilde sıktıktan sonra Jaren'in ardından komuta merkezinden çıkıp gözden kayboldu.

Tek başına ayakta kalan Kiva, tekrar abisine ve Cresta'ya, ardından da onları koruyan yabancı genç adama baktı. Serbest bırakılıp bırakılmayacaklarını sormak ya da en azından Stoneforge'da bulunmalarına ilişkin bir açıklama duymak istiyordu ama daha bir şey söyleyemedi, Caldon uzun adımlarla ona doğru ilerledi.

"Sen ve ben, dışarı. Hemen."

Tartışma fırsatı vermeden Kiva'yı elinden tutup ılık gece havasına çekerek, tüm binalardan ve devriye muhafızlarından iyice

uzaklaşınca kadar binalardan uzağa sürükledi. Ancak vadinin eteklerinde, çevre çitinin dibindeki ormana dokunduğu yere vardıklarında Kiva'yı serbest bıraktı. Birbirlerine bakacak şekilde dönmüşlerdi.

Ay ışığı Caldon'un hâlâ öfkeli olan ifadesini ortaya çıkarınca Kiva yutkundu, artık karşısında olduğu için ne diyeceğini bilemiyordu. Ama Caldon'a baktığında onun için yaptığı her şeyi, kendisi için ifade ettiği *her şeyi* hatırladı. Caldon, onun daima herkesten hatta Jaren'dan bile daha fazla amansız koruyucusu, en sadık arkadaşı olmuştu. Onunla ilgili gerçeği başından beri biliyordu ve kim olduğuna ya da oluşturduğu tehdide bakmadan *yine de* onu sevmenin bir yolunu bulmuştu.

Daha önce senin kadar ısılt ısılt parlayan hiç kimseyle tanışmadım.

Bir zamanlar ona söylediği şeyi hatırladığında Kiva'nın gözleri yaşarmaya başladı. Caldon ona inanmış, ona *güvenmişti*. Ve isteyerek ya da istemeyerek, Kiva diğer herkesle birlikte ona da ihanet etmişti.

Kiva, Caldon'un ona kızmasını hak etmişti.

Tıpkı Jaren gibi, Caldon'un da ondan nefret etmesini hak etmişti.

Onun...

Kiva'nın çenesinin altındaki dokunuş onun sefil düşüncelerini durdurdu, yaşlı gözleri Caldon'unkilerle buluşana kadar başı geriye doğru itildi. Caldon'un dudakları sert bir çizgi hâline geldi, öfkesi büyüdü ama sonra kobalt rengi bakışları kızın yüzünü taradı; sıksa hatlarını, yanağındaki morluğu ve ne kadar istese de gizleyemediği harap olmuş ifadesini inceledi. Gördüğü her şey öfkesinin uçup gitmesine neden oldu ve sonra yüksek sesle uzun uzun iç çekti, ardından kızın çenesini serbest bırakıp kendine doğru çekerek kollarını ona doladı.

Bu hareket Kiva'yı şaşırttı. Öyle ki bir an için öylece kalakaldı, kolları kayıtsızca iki yanında sarkıyordu.

Ama sonra Caldon'un kendisine sarıldığını anladı ve tepkisini kontrol edemedi.

Kiva tam orada, askerî üssün sınırında gözyaşlarına boğuldu.

Aylardır hissettiği her şey, Zalindov'da geçirdiği zamandan kalma yalnızlığı ve kendinden nefreti; yaşadığı dehşet ve kafa karışıklığı, hepsi içinden âdeta fışkırdı. Navok'la birlikte olmak zorunda kalmanın korkusu, kararsızlıkları, kalp ağrısı, utancı, suçluluk duygusu ve daha fazlası Caldon'a sarılmış ağlarken, parmakları onun göğsüne sımsıkı tutunurken ve gözyaşları gömleğini ıslatırken ortaya çıktı. Caldon bütün bu süre boyunca sakinleşmesi için kızın sırtını sıvazlarken, "Dök içini, gün ışığı. İyisin. Yanındayım," diye mırıldandı.

Ona *gün ışığı* diye hitap etmesi kızın daha çok ağlamasına ve berbat bir insan olduğuna, onu affetmemesi gerektiğine ve olanlarda rolü olmasını asla istemese de yine de hepsinin kendi hatası olduğuna dair hıçkırık dolu ifadelerle konuşmaya başlamasına neden oldu. Histerik bir hâldeydi ama kendi ağırlığını zar zor taşıyabilecek kadar yoruluncaya dek durmadı.

Caldon, kızın hıçkırıkları dinene ve gözyaşları kuruyana kadar ona sarılmaya devam etti. Ancak o zaman hafifçe uzaklaşıp kızın şişmiş gözlerine baktı ve "Daha iyi misin?" diye sordu.

Kiva burnunu çekip başını salladı. Tam olarak doğru değildi ama ağlamak arınmış ve kısmen uyuşmuş hissetmesine neden olmuştu ki bu da diğer alternatiflere tercih edeceği bir şeydi.

"Güzel," dedi Caldon. "Tüm bunlardan sonra mecbursun zaten," diye mırıldandı. Kızın yüzünü işaret etti. "Bu arada iğrençsin. Hayatımda hiç bu kadar çok sümük ve gözyaşı görme miştim. Bir gölü doldurabilirdin." Gömleğini vücudundan uzaklaştırdı ve ne kadar ıslak olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. "Senin için yaptığım şeylere bak."

Kiva, Caldon'un beklediği gibi gülmek yerine, prensin kendisine nasıl davrandığını görünce gözlerinin yeniden yaşardığını hissetti. Ne kadar da *normal* davranıyordu.

“Hayır, Tanrı aşkına, lütfen yeniden başlama.” Caldon yalvaran bir işaret yaparak ellerini kaldırdı. “Seni silecek kuru bir şeyim kalmadı.”

Kiva bu sefer zayıf bir kahkaha attı.

Caldon muzaffer bir tavırla gülümsedi ve sessizce, “Ha şöyle,” dedi.

Kiva’nın dudakları titredi ama kendini derin bir nefes almaya zorladı, yüzünü sildi ve kendini toparladı.

“Özür dilerim,” dedi hırçın bir tavırla. “Ben sadece... ben sandım ki... emin olamadım... ama sen...”

“Anladım,” diye sözünü kesti Caldon. “Dürüst olmak gerekirse, seni daha çok uğraştırmayı planlamıştım. Ama orada o yavru köpek bakışların ve omuzlarında dünyanın ağırlığıyla öylece dururken çok zavallı görünüyordun. Seni sefaletinden kurtarmak imkânsızdı.”

Kiva tekrar ağlamaya başlamamak için kendini zor tuttu. “Benden nefret etmenden korktum. Ja-Jaren gibi.” Kiva onun adını söylerken sanki boğazına bir hançer takılmış gibi kekeledi.

“Jaren senden nefret etmiyor.”

Kiva bunun doğru olmasını dileyerek gözlerini kapattı ama Jaren’in keskin bakışlarını hatırladı. Yanından nasıl da geçip gittiğini. Ona *bakmadığını*. “Ediyor.”

“Pekâlâ, belki biraz,” diye onayladı Caldon, hançerini daha derine saplayarak. “Ama daha çok kendinden nefret ediyor.”

Bu açıklama, Kiva’nın kapattığı gözlerini yeniden açmasına neden oldu.

“Ne?” dedi Kiva derin bir nefes alarak.

“Sana güvenmiş olmaktan nefret ediyor,” dedi Caldon ciddi bir ifadeyle. “Sana âşık olmuş olmaktan nefret ediyor. Yaşanan her şeyden nefret ediyor ve herkesten çok kendini suçluyor. Sen de dâhil.”

Sana âşık olmuş olmaktan nefret ediyor.

Bu sözlerin acısı Kiva'yı paramparça etti, öyle ki yüz ifadesi Caldon'un onun tüm düşüncelerini anlamasına yetmişti.

Yüz hatları yumuşayan Caldon, "Yapman gereken bazı işler var, tatlı yanak. Yalan söylemeyeceğim," dedi.

Kiva yutkundu. "Biliyorum."

"Ama bazı iyi haberlerim de var," diye devam etti Caldon. Kiva, biraz olsun umut hissetme riskine girip girmeyeceğinden emin olamayarak ona baktı. "Son on haftayı ona aile durumunla ilgili bilgi vermekle geçirdim," dedi Caldon. "Pek işe yaradığını söyleyemem ama bildiğim her şeyi ve Zuleeka'ya asilerle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini söylediğini açıkladım."

Kiva ayağıyla toprağı eşeledi. "Yine de Zuleeka'ya ihtiyacı olan her şeyi verdim..."

"Hatalar yaptın, bunu kimse inkâr etmiyor," diye araya girdi Caldon. "Ve bunların bedelini ödeyeceksin, güven bana. Ama ona biraz zaman ver. İçten içe o geceyle hiçbir ilgin olmadığını, bilerek yapmadığını biliyor. Önünde sonunda yola gelecektir." Duraksadı. "Ve eğer bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ona seninle ilgili bildiklerimden bahsetmediğim için bana çok kızmıştı. Beni affetmesi haftalar aldı." Caldon çenesini kaşdı. "Aslında hâlâ oldukça kızgın. Ama benimle tekrar konuşmaya başladı, yani bu bir ilerleme sayılır."

Kiva yüzünü buruşturdu. "Seni böyle bir duruma soktuğum için üzgünüm. Bunu asla istemezdim..."

"Özür dilemeyi bırak," dedi Caldon kaşlarını çatarak. "Tıpkı senin gibi ben de kendi seçimlerimi yaptım. Sonunun kötü olabileceğini bile bile sana inanmayı seçtim. Ama buna rağmen yanılmadım çünkü sen tam olarak başından beri olduğunu düşündüğüm kişiydin. Ve sana güvendiğim için pişman değilim." Yüzü kararırken, "Ama ablan..." dedi.

Kiva, Caldon'un ellerini tuttu ve fırtınalı gözlerine bakarak, "Bu durumu düzelteceğim. Söz veriyorum," dedi.

Caldon parmaklarını Kiva'nın parmaklarına kenetleyerek, "Bu durumu *düzelteceğiz*. Bunların hiçbirisi tek başına halledebileceğin şeyler değil. Tekrar kendi başına kaçıp aylarca ortalıktan kaybolamazsın, duydun mu beni? İlk hafta her yerde seni aradım, şehirden kaçtığını anlayana kadar Vallenia'yı âdeta altüst ettim. Ve sonra gitmek zorunda kaldık..." Aniden durdu ve "Bu arada sen neredeydin?" diye sordu. Gözlerini kısarak ekledi: "Hem bu üzerine giydiğin şey de ne? Büyükannelere benzemişsin." Önlüğünün fırırlarına dokununca Kiva onun elini itti.

"Ben..." diye tereddüt eden Kiva, Caldon'un onun Zalindov'a geri döndüğünü bilmediğini anladı. Demek ki Cresta hiçbir şey söylememişti ya da henüz fırsat bulamamıştı. Kiva ona yanıt vermek yerine, "Abim ve Cresta'nın burada ne işi var?" diye sordu. "Ve neden bağlılar?"

Caldon'un altın rengi kaşları havalandı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Cevap bekleyen Kiva da ona aynı şekilde baktı.

Prens keyifli bir nefes verdi. "Abin Çakal... asi güçlerin generali. Ne yapmamızı bekliyordun?"

"Bunu daha önce de biliyordun ve onu tutuklamadın," diye belirtti Kiva. "Aslında son hatırladıklarına bakarsak ondan etkilenmiştin."

Caldon karanlıkta beyaz dişlerini göstererek parlak bir şekilde sırıttı. "İnan bana, bu asla değişmeyecek." Daha sonra geri çekilip, "Onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu gece buraya geldi ve ön kapıdaki muhafızlara teslim oldu. Seni bulmaya yardım ettiğimiz sürece ona ne yaptığımızı umursamadığını söyledi."

Kiva irkildi.

"Gözaltına alınmadan önce adını zar zor söylemişti, kızıl saçlı da onunlaydı." Caldon başını yana eğdi, gözlerinde yeni bir ışık parladı. "Cresta, değil mi? O hakikaten çatlağın biri."

Caldon'un ses tonu hayranlık doluydu. Kiva, prensi eski madden işçisiyle ilgili uyarmak veya bunu kendi kendine çözmesine izin vermek konusunda kararsız kaldı. Asıl konuya dönerek, "Tor neden buraya beni aramaya geldi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Caldon. "Geldiğinizde biz de onu sorgulamaya başlamak üzereydik. Sen ve..." Sustu ve ormana doğru döndü.

"Ashlyn," diye nazik bir ses tonuyla ismini söyledi Kiva. "Kardeşini sevdim. Son iki günde bana çok yardımcı oldu."

Caldon hiçbir şey söylemeyince Kiva nasıl devam edeceğinden emin olamadı. Ama sonra Caldon'un askerî bir üste, annesiyle babasının ölümünden beri uzak durduğu bir yerde olduğunu fark etti. Tıpkı ablasından uzak durduğu gibi. "Neden buradasın Caldon?" diye sessizce sordu. "Vallenia'dan çok uzaktayız. Sen ve Jaren... Sizin orada olmanız gerekmiyor mu?"

Caldon yüksek sesle nefes verdi. "Uzun hikâye. Ancak kısa versiyonu, Kraliyet Üçlüsü'ne sahip olmalarına rağmen Zuleeka ve Mirryn tahtı ellerinde tutma konusunda sorun yaşıyor. Yasal olarak onlar Evalon'un yeni kraliçeleri ama halk... iktidar değişikliğinden memnun değil."

Kiva bu kadarını zaten biliyordu. Vallentis ailesi sevilen yöneticilerdi... Özellikle de Jaren. Ona "halkın prensi" diyorlardı, kralları olacağı günü sabırsızlıkla bekliyorlardı.

"Ariana teyzem ve Stellan eniştem sarayda rehindi," diye devam etti Caldon. "Oriel da. Ve sonra..." Sustu, kendini toparlamaya çalışır gibi konuşmaya devam ederek, "Bu kargaşa Stellan enişte için çok fazlaydı. Durumu (kan hastalığı) hızla kötüye gitti ve o... o öteâleme geçti."

Kralın, Jaren'ın *babasının* ölmesi düşüncesi Kiva'nın soluksuz kalmasına neden oldu.

İnsanın babasını kaybetmesinin nasıl bir his olduğunu bilirdi. Kiva, Jaren'ın her şeyini kaybettikten sonra bu kadar acı çekmesinden, bu sırada onun yanında olamamaktan ve tüm bunları *bilmemesinden* nefret etti.

Caldon boğazını temizledi ve devam etti: “Ondan sonra her şey daha da karmaşık bir hâl aldı ve Zuleeka, eğer Jaren’in önünde eğildiği görülürse Evalon’un da diz çökeceğini düşünerek asilerin bizi bulmasına odaklandı. Vallenia’da kalmak bizim için çok tehlikeli hâle geldi ama Naari’nin durumu göz önüne alındığında ayrılmak da zordu.”

Genç kadının adını söylediğini duyan Kiva’nın nabızı tekledi ve kekeleyerek, “Naari mi? O iyi mi?” diye sordu. Sanki muhafızın çalırların arasından atlayıp yaptığı şey yüzünden onu boğmasını bekliyormuş gibi etrafına baktı. Ancak daha önce komuta merkezinde de olduğu gibi, Naari’den hiçbir iz yoktu.

“O... O gece... Ablan ona bir şey yaptı. Açıklaması zor.”

Naari’nin kanlar içinde ve baygın hâlde yerde yattığını hatırlayınca Kiva’nın kalbi dondu.

“O burada. Yakında onu görürsün,” dedi Caldon. Ses tonu pek de güven verici olmasa da bu sözler Kiva’nın içini rahatlattı.

Olduğu yerde sallanan Caldon hikâyesine devam etti: “Orduların hâlâ bize sadık olduğunu biliyorduk, bu yüzden Ashlyn ile merkezi askerî üssümüz olan Highworth Kalesi’nde buluşmaya ve sonraki adımlarımız konusunda ona danışmaya karar verdik. Naari’ye elimizden geldiğince bakmaya çalışırken, arka yolları kullanarak ve insanlardan mümkün olduğunca uzak durarak haftalarca yolculuk yapmamız gerekti. Ama nihayet vardığımızda Ash’in Mirraven’da, Kral Navok’la ilgili casusluk yaptığımız öğrendik. Gönderdiği son mesajda yakında ayrılmayı planladığı yazıyordu, biz de onu bekledik. Ama birkaç hafta geçip de gelmeyince huzursuzlandık ve onun Evalon’a dönerken Stoneforge’da duracağını düşünerek kuzeye doğru ilerlemeye karar verdik.”

Elini üsse doğru salladı. “Buraya geldiğimizde kimse ondan haber alamamıştı, bu yüzden endişelenmeye başladık. Bir şeyler yapılması gerektiğine karar vermeden önce ona biraz daha zaman tanıdık ve bir kurtarma görevi planlamaya başladık. Ama... artık buna gerek kalmadı.” Omuz silktili. “Yani temel olarak son on haftayı ya saklanarak ya seyahat ederek ya da askerî kamplarda

kalarak geçirdik.” Bitirirken bakışları Kiva’nın morarmış yanağına kilitlendi ve “Buna rağmen içimden bir ses bana, bunun her dakikasından ne kadar nefret etsem de, senin de her neredeyse pek de güzel vakit geçirmediğini söylüyor,” diye ekledi.

Bu, Kiva’nın cevap vermek istemediği bir soruydu. “Tipp’ten bahsetmedin. O...” Caldon’un cevabından korktuğu için soruyu sormakta güçlük çekti.

Caldon, “O da burada,” dediğinde, Kiva rahat bir nefes aldı.

Ama Caldon’un bir sonraki sözlerini duyunca az kalsın boğuluyordu.

“Bu gece Torell ve Cresta’yla birlikte geldi. Onu bağlamadık... Onlara yakın olmak istemediği açıktı. Jaren’ı gördüğü anda kendini kaybetti. Neredeyse senin kadar ağladı ve ona o kadar sıkı sarıldı ki bir an hiç bırakmayacak sandım. Onu sakinleştirmek için zorla moradin toniği yutturmak zorunda kaldık. Zavallı çocuk saniyeler içinde uykuya daldı.”

Kiva boğazındaki yumru yüzünden konuşmakta zorluk çekti. “Tor ve Cresta’yla mı geldi? Ama... nasıl? Ve *neden*?”

Prens ona kurnazca baktı. “Madem henüz kendi hikâyesini paylaşmak istemiyorsun, neden gidip onlarınkini öğrenmiyoruz?”

Kiva ona özür dileyen bir bakış attı. Caldon’un, onu her sorgulamaya çalıştığında Kiva’nın konuyu değiştirmeye çalıştığını fark edeceğini bilmeliydi. “Özür dilerim, sana anlatmam gereken çok şey olduğunu biliyorum. Bu sadece...” Sözünü tamamlayamayınca sustu.

“Özür dilemek konusunda ne demiştin?” dedi Caldon. Gözleri Kiva’nın hak ettiğinden daha fazla anlayışla doluydu. “Vaktimiz var. Hazır olduğunda paylaşsın.” Başıyla üssü işaret etti. “Hadi şimdi gidip bazı cevaplar alalım.”

BÖLÜM ON BİR

Komuta merkezine dönen Kiva, Jaren'in da döndüğünü görünce kapıdan içeri doğru tereddütle bir adım attı. Jaren kollarını kavuşturmuş, ifadesi kapalı, gözleri ondan tamamen uzak bir vaziyette dikiliyordu. Ama oradaydı. Ve Ashlyn de yanında benzer bir pozisyonda duruyor ancak hizmetçi kıyafeti onu çok daha az korkutucu gösteriyordu.

Ashlyn, Caldon'a, "Çok uzun sürdü," diye homurdandı. Arından Kiva'ya dönüp çok daha nazik bir ses tonuyla, "İyi misin? Omzun..." diye sordu.

"İyiyim," dedi Kiva hemen.

"Omzunun nesi var?" diye sordu Caldon kızın sol kolundan sağına doğru kontrol ederek ancak elbisesi yaranın tüm izlerini kapatıyordu.

"Hiçbir şey," dedi Kiva, Ashlyn'e uyarı niteliğinde bir bakış atarak. Karşılığında soluk kaşını kaldıran Ashlyn neyse ki başka bir şey söylemedi.

Jaren'in ifadesi değişmemişti... Kiva'yı görmezden gelmeye kararlı olduğu belliydi ve Kiva onun kollarına koşup af dilemek isterken, aslında en iyisinin onu rahat bırakmak olduğunun bilincindeydi. Caldon, Jaren'in *önünde sonunda* ona bir şans vereceğinden emin görünüyordu, bu yüzden sabırlı olması ve hazır olmadan onu herhangi bir şeye zorlamaması gerekiyordu.

Fakat Kiva'nın sabırlı olmak gibi bir niyeti yoktu. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan ve şu an ona bu kadar yakinken sabırlı olamazdı. Bilinçsizce ona bir adım daha yaklaştı ama Cresta'nın hafifçe başını sallaması dikkatini çekti ve Kiva eski maden işçisine baktığında kızın ela gözlerindeki uyarıyı gördü.

Yapma, der gibiydi Cresta... Pişman olursun.

Kiva yanağını kanatacak kadar sert bir şekilde ısırıldı ama teslim olmuş gibi anlayışlı bir tavırla başını salladı.

"Henüz bir şey öğrenemedin mi, Eidran?" diye sordu Caldon. Kiva bakışlarını tanımadığı genç adama yöneltti ve durumu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

Eidran, ilk başta Zalindov'a sızmayı planlayan kraliyet muhafızıydı ancak genç adam bacağını kırmış ve yerine Jaren gitmek zorunda kalmıştı. Kiva'nın kraliyet konseyini gizlice dinlediği sırada edindiği bilgiye göre, konu asi istihbaratı toplamaya geldiğinde Evalon'un en iyi casuslarından biriydi. Onunla ilgili en son duyduğu şeylere göre yarasının iyileşme süreci için Albree'de olduğuydu ancak bu aylar önceydi. İyileşmek ve görünüşe göre Jaren'a dönmenin bir yolunu bulmak için bolca vakti olmuştu.

"General sizi beklememiz gerektiğini söyledi," diye yanıtladı Eidran, sesi alçak, hatta sakinleştiriciydi. Devasa cüssesine rağmen, bu adamda oldukça sakinleştirici bir şeyler vardı.

"Eh, artık buradayız," dedi Caldon ve onlara doğru uzun adımlarla yürürken başka bir açıklama yapmadı. Kiva da hızla onu takip etti. "Ağızlarını aç da ne söyleyeceklerini dinleyelim."

Ashlyn, kardeşinden daha üstün rütbeli olmasına rağmen onun emirler vermesinden rahatsız olsa bile, bunu sezdirmedi. Eidran bezleri ağızlarından çekerken odak noktası yalnızca Torell ve Cresta'ydı.

Tor hemen Kiva'ya baktı ve hırıldadı: "Sen..."

"Sessiz ol."

Alçak sesle söylenen ve zar zor dizginlenebilen bir öfkeyle dolu olan bu cümle, en cesur ruhların bile görmezden gelmemesi gerektiğini bildikleri bir emirdi.

Ve Jaren tarafından söylenmişti.

Kiva haftalar sonra ilk kez Jaren'ın sesini duymuştu. Yeniden gözyaşı dökmek için kendini zor tuttu. Bunu başarabilmesinin tek nedeni Cresta'nın ona bir kez daha bakmasıydı, kız bu kez bakışlarıyla ona, *topla kendini, seni yumuşak kalpli aptal*, diyordu.

Kiva, tırnaklarını avuçlarına batırarak ellerini yumruk şeklinde sıkı. Kardeşinin oraya nasıl geldiğini, Cresta'nın onunla ne işi olduğunu, Caldon'un neden Tipp'in onların yanında olmak istemediğini söylediğini ve daha birçok şeyi öğrenmeyi fena hâlde istiyordu. Ama ortam gerilimden kaynaklı konuşmaması gerektiğinin de farkındaydı. Caldon'a yalvaran bir bakış attı ama Caldon, endişeyle Jaren'a bakmakla meşgul olduğundan bunu fark etmedi, Kiva da bu yüzden Ashlyn'e döndü. Prenses kızın gözlerine bakıp hafifçe başını salladı ve Tor'un önüne gelene kadar ilerledi.

"Torell Corentine," dedi. "Ben, Ashlyn Vallentis."

"Kim olduğunu biliyorum, general," diye yanıtladı Tor.

Zümrüt yeşili bakışları sabit ve saygı doluydu, bu da Ashlyn'i şaşırtmış gibi görünüyordu. Ama genç kadın hızlıca toparlandı ve "Bu gece yaptığın gibi teslim olmak için ya cesur ya da aptal biri olmak gerekir. Vatana ihanetten aranıyorsun, bunun cezası Zalindov'da ömür boyu hapidir," dedi.

Kiva irkildi ve tüm gözler ona çevrildi, Jaren'ın buz gibi bakışları da dâhil...

"Oradan daha yeni geldiğimiz için..." Cresta yavaşça ve merhametli bir şekilde dikkatlerini geri çekmişti. "...bizi doğrudan geri göndermen gerçekten sinir bozucu olur."

Kiva ona minnet dolu bir bakış attı, Cresta da sanki Kiva'ya onu -kendisinden bile- kurtarmanın sinir bozucu bir alışkanlığa dönüştüğünü hatırlatır gibi gözlerini devirdi.

Ashlyn eski maden işçisine gözlerini kısarak baktı. “Daha önce tanışmış mıydık? Tanıdık geliyorsun.”

Cresta onu bağlayan iplerin izin verdiği kadarıyla omuz silk-ti. “Beş yıl önce beni tutuklayan sen miydin?” Ashlyn başını iki yana sallayınca Cresta, “O zaman hayır, eğer o dönemde Aile Görüş Günü için Zalindov’a ziyarete gelmediysen tabii. Belki çay ve kurabiye paylaşmışızdır,” dedi.

Kiva, Zalindov’un bir “Aile Görüş Günü” düzenlemesi *fıkri* karşısında homurdanmamak için kendini zor tuttu.

Ashlyn’in ağzı gerildi ve dikkatini tekrar Torell’e verdi. “Buraya gelirken bunu biliyordun...”

“Bunu hızlandırabilir miyiz?” diye sözünü kesen Cresta kol-tuğunda kıpırdandı. “Kıçım uyuştı.” Çenesini Kiva’ya doğru salladı. “Buraya onun için geldiğimizi zaten biliyorsun. Elbette burada olacağını bilmiyorduk, o yüzden şanslı olduğumuzu söyleyebiliriz. Ama artık hep birlikte olduğumuza göre, tehditleri bırakıp sadece sorularınızı sorarak zamandan tasarruf etmeye ne dersiniz?” Kimse cevap veremedi. Cresta devam etti: “Ben başlıyorum. Bu...” Bu kez çenesiyle Torell’i işaret etti. “...sarayda ablasıyla yaşananlar sırasında baygındı.” Ela gözleri Jaren’inkilere kilitlenirken acımasızca ekledi: “Hani tahtını ve sihrini kaybettiğin gece?” Dişlerinin arasından ısılık çaldı. “En iyi günün değildi.”

“Cresta,” diye tısladı Kiva, kelime boğazından zar zor çıkmıştı.

“Ne?” diye sordu Cresta sahte bir masumiyetle. “Ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Tanrılar adına, Zalindov’da *haftalarca* bu konuda konuştun. Daha önce hiç bu kadar kırılmış birini görmemiştin ve nerede olduğumuzu düşününce bu çok şey ifade ediyor.”

Sanki odanın tüm havası emilmiş gibiydi. Kiva görebileceği -ya da *göremeyeceği*- şeyleri engellemek için gözlerini kapattı ama sonra kolunda bir el hissetti ve gözlerini yeniden açınca Caldon’un solgun yüzüyle karşılaştı.

“Zalindov’a mı dönmüştün?” Sesi sanki inanmak istemiyormuş gibi sertti.

Cresta homurdandı. “Onun hangi cehennemde olduğunu sanıyordunuz? Hepinizle bu denli ilgilenmek için çabalarken kendi özgür iradesiyle sizlerden uzak duracağını ve işleri düzeltmeye çalışmayacağını mı düşündünüz *gerçekten*?” Tekrar homurdandı. “Gerçekten *ondan* uzak duracağını mı düşündünüz?” Bakışları tekrar doğrudan Jaren’a yöneldi. Kiva da bakışlarını ona çevirmeden edemedi ama Jaren’ın ölüm gibi hareketsiz durduğunu gördü. Yüzü bomboştu ama gözleri... ateş saçıyordu.

Kiva’nın hain kalbi umutla küt küt attı ama hemen sonra Jaren gözlerini kırptırdı ve Kiva’nın Zalindov’a geri döndüğü haberiyle ilgili hissettiği her şey belirlediği gibi hızla yok oldu.

Cresta, “Gerçi yapabileceği hiçbir şey yoktu,” diye devam etti, sözleri darbe gibi iniyordu. “Başgardıyan Rooke bu kez onu tünellere mahkûm etti...”

Jaren’ın vücudu irkilince Kiva’nın gözleri yine ona döndü ama daha bunu hayal edip etmediğine karar bile vermeden Jaren yine sabit bakışlarıyla kaskatı kaldı.

“...ve geldiğinde, o kadar perişan hâldeydi ki...”

“CRESTA!” diye bağırdı Kiva sonunda. Jaren dâhil tüm gözler ona dönünce üzerine panik dolu bir çaresizlik çöktü. Jaren’ın melek tozundan haberi olmamalıydı... Annesinin bağımlılığı yüzünden uğradığı istismardan sonra Kiva, ona kendisinden nefret etmesi için başka bir neden daha vermekten korkuyordu. Uyuşturucuyu isteyerek kullanmayı seçmemiş olabilirdi ama yine de Cresta’ya uyuşturucu için yalvardığı en karanlık anlarını hatırlıyordu. Utancı boğucuydu, Jaren’ın bunu öğrenmesi düşüncesine dayanamıyordu. Sadece Jaren’ın değil, diğerlerinin de. Boğazını temizledi ve “Sorun yok, artık buradayım, değil mi? Evet, kısa bir süreliğine Zalindov’a döndüm. Ama tekrar çıktım,” dedi. En azından fiziksel olarak hiçbir kalıcı hasara uğramadığını kanıtlamak istercesine ellerini kaldırdı. İçindeki yaralarsa... Onlara tek başına katlanmak zorundaydı.

“Bundan nasıl haberimiz olmadı?” diye sordu Caldon, yüz hatlarındaki dehşet açıkça görülüyordu. Kiva, yapabileceği hiçbir şey olmadığı konusunda ona güvence vermek istedi ama Cresta, ondan önce cevap verdi.

“Zuleeka ve Mirryn onu Vallenia’dan gizlice kaçırdılar. Sizlere yardım etmeye çalışacağını biliyorlardı ve yoldan çekilmesini istediler.” Eski maden işçisi, Kiva’nın önceki girişimine vermiş olduğu tepki yüzünden, Kiva’nın Zalindov’a geldiğinde içinde bulunduğu durumdan bahsetmedi ve sorunsuz bir şekilde önceki hikâyesine geri döndü. “Hepsi maskeli balodan hemen sonra oldu ama Torell ertesi gün uyandığında...”

“Neden Torell’e olayları kendi açısından anlatması için izin vermiyoruz?” diye yumuşak bir şekilde araya girdi Ashlyn. Gümüşü gözleri Tor’unkilere kaydı. “Bunu onun ağzından duymak isterim.”

Torell sandalyesinde doğruldu. “Saldırıdan sonra uyandığımda...”

“Saldırı mı?” diye sözünü kesti Ashlyn.

Caldon, Torell’in yerine, “Mirravenlar,” diye yanıtladı. “Jaren’ı tuzağa düşürmek için Kiva’yı kaçırdılar.”

Ashlyn’in daha fazla sorusu varmış gibi görünüyordu ama Caldon, Tor’a devam etmesini işaret etti.

“İlk başta her şey belirsizdi ama Rhessinda, arkadaşım ve ikinci komutanım, bana hatırlamam için yardım etti,” dedi Torell bakışlarını odaklayamayarak. “Kalbimden bıçaklanmışım ama bunu bir Mirraven askeri değil, Zuleeka yapmıştı.” Gözlerini Kiva’ya çevirdi. “Neredeyse beni öldürüyordu. Hayatımı kurtardın.”

Kiva’nın iyileştirme büyüsünden söz ettiği aşıkârdı.

“Rhess bana sarayda olanlar konusunda bilgi verdi,” diye devam etti Tor. “Zuleeka’ya hiçbir zaman güvenmedi, bu yüzden devralma olayını duyar duymaz beni ve Tipp’i -ikimiz de hâlâ baygınken- asilerin güvenli evinden, şehirdeki gizli dairesine taşıdı.”

“Sürekli adını duyduğum bu Tipp de kim?” diye mırıldandı Ashlyn.

“Alışılmadık derecede, bir şekilde mutlu olmayı başarabilen bir çocuk,” dedi Cresta, sesi sıkılmış gibi çıkıyordu. “Kiva’nın kardeşi gibiydi, ta ki Kiva’nın ona yıllardır yalan söylediğini öğrenene kadar. Devam eder misin?”

Ashlyn, Cresta’ya kaşlarını çatarken, Kiva arkadaşının verdiği bu fazla samimi cevap yüzünden acısını bastırmaya çalıştı. Bu sırada Torell devam etti: “O sabah saraya gittim ve Zuleeka ile yüzleştım. Onun...” Duraksadı, gözleri doğrudan Jaren’a kaydı. Kırık bir sesle devam etti: “Yemin ederim, onun ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer bilseydim...”

“Ne?” dedi Jaren kırbaç gibi keskin bir sesle. “Ne yapardın? Onu durdurur muydun? Sen bir Corentine’sin. Çakal’sın. Asilerin generalisin. İstedığın zaten bu değil miydi? Tebrikler, başardın.”

“Jaren, dostum,” dedi Caldon sessizce ve kuzenine yaklaşıp elini omzuna koydu. “Bunu konuşmuştuk.”

“Hayır,” dedi Jaren, Caldon’un elini itmek için omuz silke- rek. “Bunu *sen* konuşmuştun. Onun görüldüğünden daha fazlası olduğuna inanıyor olman *benim de* buna inanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor. O yalancı ve katillerden oluşan bir aileden geliyor. Sen istediğin kadar ona güven ama bunu yaparak sadece kendi yıkımına sebep olursun. O zaman kendinden başka suçlayacak kimsen de kalmaz.”

Jaren, Torell’den bahsetmiyordu. Odadaki herkes de bunun farkındaydı, özellikle de Kiva. Gözleri yanıyordu, her kelime göğsüne saplanan bir ok gibiydi.

“Tanrım, Zalindov’dayken de bu kadar dramatik miydin?” diye sordu Cresta yüzünü Jaren’a çevirerek. “Senden hiç hoşlanmamış olmama şaşmamalı.”

“Neden buradasın, Cresta?” diye sordu Jaren düz bir sesle.

“Tor henüz bitirmedi,” diye yanıtladı Cresta, Jaren’in ruh hâline aldırış etmeden. “Benim olaya nasıl dâhil olduğumu öğrenbilmen için önce onun söyleyeceklerini bitirmesi gerekiyor.”

Herkesin sabrının azaldığını hisseden Torell hemen özetledi: “Zuleeka bana Kiva’nın nerede olduğunu söylemedi ve krallığın kontrolünü ele geçirmesine yardım etmemi istedi. Reddettiğimde büyüsüyle bana saldırmaya çalıştı.” Ses tonunda Zuleeka’nın ölüm büyüsü hakkında hiçbir bilgisi olmadığını doğrulayacak kadar şaşkınlık vardı. “Kaçmayı başardım çünkü Mirryn geldi ve Zuleeka’nın mantıklı davranması için onu ikna etmeye çalışarak bana kaçma şansı verdi.”

Mirryn’in müdahale ettiğini duyan Kiva’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Jaren, Caldon ve Ashlyn’in de görünür tepkiler vermesi, onun ihanetinin duygusal sonuçlarıyla nasıl başa çıktıklarını merak etmesine neden oldu. Özellikle Jaren’in.

“Sonrasında,” dedi Torell, Kiva’ya dönmüştü. “Biraz zamanımı aldı ama maskeli baloda senin iki muhafız tarafından götürüldüğünü gören bir tanık buldum. Onların kraliyet muhafızları olduğunu sandım, bu yüzden onları yakalamaya çalışırken daha da fazla zaman kaybettim ancak daha sonra seni Zalindov’a götürülenlerin transfer muhafızı olduklarını öğrendim.”

Kederli yeşil bakışları kızinkilere odaklandı. “Seni zaten bir kez terk etmiştim... Orada çürümene ikinci kez izin veremedim. Ama aynı zamanda asilerin planlarımı Zuleeka’ya bildirebileceğinden de endişeleniyordum, bu yüzden yalnız gitmem gerektiğini biliyordum. Rhess, Vallenia’da kalarak gerekli bilgileri benim için toplamayı kabul etti ve Tipp...” Torell, Kiva’nın bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce yere baktı. “...ikna edilmesi daha zordu ama Zuleeka ve Mirryn oradayken saraya geri dönmeyeceğini biliyordu. Gidecek başka yeri olmadığı için benimle Zalindov’a gitmeyi kabul etti.”

Kiva’nın kalbi paramparça olmuştu çünkü Caldon’un daha önce ne demek istediğini şu an daha net anlıyordu. Torell ve

Cresta'nın aksine, Tipp onu bulmak istediği için orada değildi. Oradaydı çünkü başka seçeneği yoktu.

Kiva, yalanlarıyla kaç kişiyi incittiğinin farkındalığıyla boğuşuyordu. Torell, kendisinin ve Tipp'in Vaskin'deki bir handa kaldıklarını ve bazı gardiyanların isyan sırasında öldürülenlerin yerine gelen gardiyanlarla ilgili konuştuklarını duyduğunu anlatırken, Kiva onu yarım yamalak dinledi. Tor bunun önemli bir şey olduğunu hemen fark etmişti, özellikle de gardiyanlar Çukur'da kilitli olan "şifacı kız" hakkında gülerek konuştukları için. Birkaç gün sürmüştü ancak sonunda başka bir gardiyanı köşeye sıkıştırıp onu bayıltmayı başarmış, ardından üniformasını çalmış ve yeni gelenlerden biriymiş gibi hapishaneye gizlice girmişti. Tipp'in gönülsüz paylaşımı sayesinde Tor, ceza blokunun tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve doğruca oraya yönelmişti ancak gittiğinde Kiva'yı değil Cresta'yı bulmuştu.

"O zamana kadar sen çoktan götürülmüştün ve ben de ona ancak beni dışarı çıkarırsa senin nereye götürüldüğünü paylaşacağımı söyledim," dedi Cresta. "O da beni çıkardı." Kiva, kaçışlarının iddia ettikleri kadar kolay olmadığını hissetti ama daha fazla ayrıntıyı da merak etmedi. Bunun yerine Cresta'ya baktı ve "Senin için geri dönerdim," dedi.

Cresta cevap verirken ifadesi ciddiye. "Biliyorum." Sonra neşeyle, "Ama artık başarısızlığa mahkûm aptalca bir kurtarma girişimi yüzünden kıcını üçüncü kez oraya sıkıştırmana gerek kalmadı," dedi.

"Bir dakika," diye araya girdi Caldon, bir Kiva'ya bir Cresta'ya bakıyordu. "Eğer sen orada değilsen, o gardiyanlar neden senin Çukur'da olduğundan bahsediyorlardı?"

"Oradaydım da ondan," dedi Kiva ve Jaren'ın bir kez daha irkildiğini gördüğünü sandı. "Navok beni çıkartana kadar."

Bu sefer Jaren'ın gözle görülür bir şekilde sarsıldığından emindi.

"O kısmı *bilmiyordum*," dedi Cresta. "Beni çıkarsın diye Tor'a yalan söyledim." Pişmanlık duymayan bir şekilde sırttı ve bu surat

ifadesi Kiva'nın, Caldon'un hızlı bir nefes aldığını duymasına yetecek kadar yüzünü değiştirmişti. "Bu hareketimden pek memnun olmadı. Yaramaz Cresta," diye ekledi.

Caldon gülmemek için öksürünce Kiva ona uyarır gibi baktı. "Hele Tipp hiç memnun olmadı," dedi Torell. Ateşkes ilan etmiş olsalar bile, sesinden Cresta'nın yalanını henüz sindirmediği anlaşılıyordu. "Yeni bir plan yapmak zorundaydık ama o sıralarda Vallentis prenslerinin ordularıyla birlikte Zuleeka'nın ulaşamayacağı güvenli bir yer olan Stoneforge'da olduklarına dair fısıltılar duyduk. Bu yüzden, yardım etmeye istekli olabileceğinizi umarak buraya doğru yola çıktık."

"Ona borcum olduğunu söyleyip beni buraya kadar sürükledi ama ben zaten merakımdan yine de gelecektim," dedi Cresta. "Bu, yıllardır yaşadığım en eğlenceli olaydı." Ayaklarını kıpırdattı. "Kabarcıklara değdi."

Cresta'nın botlarına bakan Kiva, kızın seyahatte giydiği kıyafetleri ilk kez doğru dürüst inceledi. Yolculuk esnasında bir yerlerde hapisane tuniğini günlük bir gömlek ve taytla değiştirmişti ama hem o hem de Torell toz içindeydiler ve güzelce yıkanmaları gerekiyordu.

Cresta kollarını başının üzerine uzatarak yüksek sesle esnedi. "Ne kadar eğlenceli olsa da yoruldu. Ve açım. İşimiz bitti mi?"

Caldon ileri doğru atıldı, kobalt rengi bakışları kızın ellerine odaklanmıştı. Çözülmüş olan ellerine. "Bunu nasıl..."

"Ah, serbest bırakılmayı beklemem mi gerekiyordu?" diye sordu Cresta kucağında duran ipleri alırken. "Sanırım Zalindov'daki ilk günümde 'nasıl iyi bir mahkûm olunur' dersini kaçırdım."

Gecenin duygusal travmasına rağmen, Kiva'nın kızıl saçlarının yalandan takınmaya çalıştığı saf ifadesine gülmemek için tüm iradesiyle direnmesi gerekti.

"Eidran..." diye başladı Ashlyn.

"Boş ver, kendim yaparım," diye mırıldanan Cresta, kendi iplerini yeniden bağlamaya başladı.

Kiva bu kez kahkahasına engel olamadı ve Cresta'ya odaklanan çatık kaşlar kendisine dönünce utandı.

"Üzgünüm" dedi. "Sadece... yani ben..." Sanki bu yeterli bir cevapmış gibi hafifçe elini Cresta'ya doğru salladı.

Caldon, birkaç dakika önce Kiva'nın ona gönderdiği uyan bakışma karşılık verdi, ardından Ashlyn ile arasına girip onu kurtararak, "Navok'tan bahsettin. Siz bu şekilde mi bir araya geldiniz?" diye sordu.

Kiva, yaşadığı talihsizliğin ne kadarını paylaşmak istediğinden emin olamayarak yavaşça başını salladı.

Ancak Ashlyn'in böyle bir tereddütü yoktu ve hemen açıklamaya başladı. Kralla ilgili casusluk yapmak için Mirraven'a gittiğini ancak Kiva'nın Zalindov'dan alındığını duyunca dönüşünü geciktirdiğini anlattı.

"Ama Navok neden..." Caldon duraksadı ve sorunun ortasında Kiva'ya döndü. "Maskeli balo gecesini, annenin onunla yaptığı anlaşmayı yeni öğrenmiştin ama bu anlaşmanın ne olduğunu bilmiyordun. Bununla bir ilgisi var mıydı?"

Kiva kollarını ovuşturarak oyalandı ama Ashlyn'in yüzündeki ifade ona eğer açıklama yapmazsa kendisinin anlatacağını söylüyordu.

"Annem..." Jaren'in ifadesi sertleşince Kiva bu kelimeyi güçlkle söyledi. "...Zalindov'a gelip bana ulaşmak istedi. Ama aynı zamanda şunu da istiyordu..."

Cresta yeniden esneyerek, "Evalon'u ele geçirmeyi," dedi. "Falan filan, şeytani kraliçe, hepimiz bu kısmı biliyoruz."

Kiva kaşlarını çatı ama Cresta karşılık olarak yalnızca göz kırptı, bu hareketiyle yüzündeki yılan dövmesi kırırdanır gibi oldu.

Bunu bir an önce bitirmeye karar veren Kiva, o kadar hızlı konuştu ki kelimeler birbirine karıştı, "Annem Mirraven ve asiler arasında bir ittifak kurdu."

Odaya bir sessizlik çöktü.

“Ne yaptı?” dedi Torell.

Kiva yutkundu ve “Eğer Navok onu Zalindov’a sokarsa ve tahta bir Corentine çıkarsa, Navok’un askerlerinin işgaline asilerin yardım edeceklerini söyledi. Onun... şey... Kraliyet Üçlüsü’nden haberi yoktu,” dedi ve Jaren’a bakmaktan kaçındı. “Bu yüzden bunun sahip olduğu en iyi fırsat olduğunu düşündü. Ya da en azından en hızlı fırsat.”

“Navok neden bunu kabul etsin ki?” diye sordu Eidran, düşünceli bir tavırla başını eğerek. Konuşmalarının çoğunda o kadar sessiz kalmıştı ki Kiva neredeyse onun varlığını unutmuştu. “Bizi işgal edip tacı ona devretmemiz için çok uzun zamandır Evalon’u istiyordu.”

Kiva cevabı paylaşmaktan korktu ama Ashlyn yine tereddüt etmedi.

“Navok, Kiva ile evlenmek için onu Zalindov’dan çıkardı,” dedi prenses. “Tilda’nın yaptığı anlaşma buydu. Krallığımıza karşı kızı.”

Kiva gözlerini yere çevirdi, herkesin ona baktığının farkındaydı.

“Yapmamıştır,” diye fısıldadı Torell acı dolu bir sesle. “Kiva... Bana bunu yapmadığını söyle.”

Kiva hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı. Orada öylece durdu ve yerin yarıp kendisini yutmasını diledi.

“Ben de kendi ailemi sorunlu sanıyordum,” diye mırıldandı Cresta.

Bu, Kiva’nın sonunda başını kaldırıp bakmasına ve onun dışında herkesi görmezden gelmesine neden oldu. Dişlerini sıkarak, “Hiç yardımcı olmuyorsun,” dedi Cresta’ya. “Artık bunun bir önemi yok.” Ashlyn’in sesi sanki odadaki ani duygu dalgalanmasını azaltmak için kasıtlı olarak kısık çıkmıştı ve bu duygu dalgalanması sadece Kiva ve Torell’den gelmiyordu.

Kiva bakmak istemedi, bakmaktan *korktu* ama elinde olmadan gözleri Jaren’a kaydı.

Jaren’ın yüzüne...

Gözlerine...

Jaren arkasını döndü ve elini altın rengine çalan darmadağın saçlarının arasından geçirdi. Tekrar yüzünü döndüğünde ifadesi yine bomboştu.

Ama Kiva bunu görmüştü.

Hayal etmemişti.

Jaren onun adına dehşete düşmüştü.

Ve yalnız da değildi. Çünkü Jaren'ın aksine, Caldon'un hissettiklerini ve Kiva'ya nasıl baktığını inkâr etmek için bir nedeni yoktu... "Ben iyiyim," dedi sessizce, hem ona hem de Jaren'a. "Ashlyn beni tam vaktinde kurtardı."

"Tam vaktinde değil," dedi Ashlyn. "Öncesinde sana işkence etmeyi başardı."

Kiva'nın vücudu kilitlendi ve "Ashlyn," diye onu tersledi, muhtemelen bir prensesle ve bir generalle böyle sert bir ses tonuyla konuşmaması gerektiğini unutmıştı.

Ama Ashlyn öfkeli bakışlarını korudu ve "Bilmeleri gerekiyor," dedi.

"Neden?" dedi Kiva kollarını iki yana açarak ancak bu hareket omzunu acıtınca yüzünü buruşturdu.

"Navok'un bu anlaşılmayı neden kabul ettiğini anlamamıza yardımcı olabilmeleri için tüm gerçeklere ihtiyaçları var," dedi Ashlyn sakince. "Ve sakın bana onun sırf asilerle ittifak kurabilmek için evet dediğine inandığını söyleme. İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz... Senin büyüyle ilgili bir şey olduğunu. Yoksa neden onu kullandığını görmek için bu kadar istekli olsun ki? Ya da sen yapmayacağım söylediğinde bu kadar öfkelenirsin?"

"Lütfen," dedi Kiva alnını ovuşturarak, "başka bir şey..."

"Ve konu Mirraven olunca endişelenmemiz gereken tek şey sen değilsin," diye devam etti Ashlyn, Kiva'nın ricalarını görmezden gelerek. Kardeşiyle Jaren'a döndü ve sert bir şekilde, "Navok anomalileri topluyor. Bir ya da iki değil, onlarcasını."

Var olduğunu düşündüğümüzden daha fazlasını. Olması gerekenden fazlasını. Onları nasıl bulduğunu bilmiyorum ama sayıları artıyor ve görünüşte ona sadıklar,” diye devam etti.

“*Onlarca mı?*” diye tekrarladı Jaren, gözleri irileşirken. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Anomalilerin inanılmaz derecede nadir olmaları gerekiyordu. Kiva, hayatı boyunca bunlardan ikisiyle karşılaştığı için bile hâlâ şaşkındı: Xuru ve Galdric.

Navok onlardan *onlarca* bulmuştu... Ne planladığını merak ederken içini endişe kapladı.

“Keşke bilseydim,” dedi Ashlyn gözle görülür bir huzursuzlukla. “Voshell bunu öğrendi ve çok öfkелendi. Navok’un onları Caramor da dâhil olmak üzere tüm Wenderall’a karşı bir koz olarak kullanabileceğinden korktu, bu yüzden onunla yüzleşti ve krallığı için bir güvenlik garantisi talep etti. Fakat Navok, Vosh’un zayıf iradeli bir piyon gibi davranmadığını görünce bundan hiç hoşlanmadı ve Vosh onu ittifaklarını bozmakla tehdit ettiğinde gülerек ‘devam et’ dedi...” Ashlyn, sözlerini bitirmeden önce güçlүkle nefes verdi. “Sonra da ona saldırdı. Serafine araya girmeseydi, Vosh şu an Terith’e dönüp Caramor’un sınırlarını kapatmaya hazırlanmak yerine ölmüş olacaktı. Mirraven’in en yakın müttefiki... Navok bunu kasten yok etti. Ve bunu *gülerек* yaptı. Bu da hepimizin düşündüğünden daha fazlasının olduğu anlamına geliyor.” Dikkati Kiva’ya döndü. “Ve içimden bir ses, tüm bunların seninle ilgili olduğunu söylüyor.”

Ashlyn’i dinleyen herkes bir heykel kadar hareketsizdi, hatta yüzü ciddi anlamda sararmış olan Cresta bile prensesin konuşmasının sonlarına doğru, karşılaştıkları şeyin ciddiyetini nihayet anlamış gibiydi.

Fakat Kiva, Cresta’yı düşünemiyordu, zihni Ashlyn’in sözlerini işlemekle fazlasıyla meşguldü. Voshell’in ne kadar kötü yaralandığını, Caramor’un sınırlarının kapatılmasının Wenderall’ın geri kalanını etkileyip etkilemeyeceğini ve ittifak -ve dolayısıyla

nişanı- bozulduğuna göre Serafine'e ne olacağını merak ediyordu. Düşünceleri, diğerlerinin onu izlediğini ve bir cevap beklediğini fark edene kadar zihninde dönüp durdu.

Kiva, Ashlyn'i, "Navok'un bana söylediği her şeyi sana zaten anlattım," diye tersledi. "Benim büyümün Zuleeka'nınkiyle mücadele edebileceğini sanıyor." Jaren'a hızlıca baktı, lanet kelime havada asılı kalırken yüzünü buruşturdu. "Ama yanılıyor çünkü onunla dövüşmeye çalıştığımda başarısız oldum."

"Olmadın," diye karşı çıkan Caldon alışılmadık derecede ciddi bakışlarını Kiva'ya dikti. "Onun üzerimizdeki hâkimiyetini sen kırdın."

Kiva başını iki yana salladı. "Bu yüzden sahip olduğum her şeyi kaybettim ama yine de onu uzak tutmak için yeterli olmadı..." Gözleri Jaren'ın göğsüne, tam Zuleeka'nın onu bıçakladığı yere kaydı ve hırıltılı bir sesle devam etti: "Onu durduramadım. Navok ne düşünürse düşünsün, annem ona ne söylerse söylesin, ben yeterince güçlü değilim." Ashlyn'e döndü ve yardım etmesi için sessizce yalvardı. Prenses ona yakından baktı, sonra iç çekti ve "Sanırım bu gece hepimize yetti. Sabah Galdric'le konuşur, bize Navok ve Tilda'yla ilgili neler söyleyeceğine bakarız. Umarım anomaliler ve Kiva ile ilgili duruma biraz ışık tutabilir."

"Galdric mi?" dedi Torell alnını buruşturarak.

Kiva sessizce küfretti, büyük ihtimalle zaten üsse teslim edilmiş olan ve ölü olduğu varsayılan eski asi liderini tamamen unutmuştu.

Navok'un zindanında Kiva'ya düğün hediyesi olarak nasıl bekletildiğine dair kısa bir açıklama dinleyen Torell şaşkın görünüyordu ama Cresta sadece, "Bunların hepsi çok hoş -düğünler, birleşmeler ve insanların hayata geri dönmesi- ama bizimle ne yapacağınıza henüz karar vermediniz mi?" diye sordu. Yeniden bağladığı ellerini havaya kaldırdı. "Şunları tekrar çıkarabilir miyim?"

"Hayır."

Vallentis kraliyet ailesinin üç üyesi ve Eidran da dâhil olmak üzere birden fazla kişiden geldi ve Cresta sessizce homurdanıp sandalyesine gömüldü.

Ama sonra Caldon, “Onlarla ne yapacağız? Kız Zalindov’dan kaçtı... Onu geri mi göndereceğiz? Ve Torell’i...” dedi.

Caldon duraksarken Kiva’nın yüreği ağzına geldi ve o gece sanki milyonuncu defa yapıyormuş gibi, yalvaran bakışlarını Ashlyn’e çevirdi.

Prences tekrar iç çekip, “Hadi biraz uyuyalım ve bu işi sabah halledelim. Buraya Kiva için geldiler, yani o olmadan kaçmaya çalışmazlar,” dedi. Eidran’a, “İkisini de kışlaya götür ve onlara ranza tahsis et ama gece boyunca gözetim altında kalmalarını sağla,” dedi. Cresta’nın midesi yüksek sesle guruldayınca ekledi: “Ve biri onlara yiyecek getirsin.” Kiva’ya dönüp, “Sen de yemelisin. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedin,” dedi.

“Tüm günü baygın geçirmeme sebep olursan olacağı bu,” diye mırıldandı Kiva ama sesi beklediğinden daha yüksek çıkmıştı.

“Onu bayılttın mı?” diye sordu Caldon, Ashlyn’e gözlerini kısarak.

“Ben Navok ve Voshell’in konuşmalarını dinlemek için gittiğimde aptalca bir şey yapmasın diye bayılttım,” diye yanıtladı Ashlyn önlüğünün kırıışıklığını düzelterek. “Onun iyiliği içindi.”

Caldon kaşlarını çattı. “Bugün Blackmount’taymışım gibi konuşuyorsun. Ama Zadria yüzlerce kilometre uzakta.”

Eidran, Torell ve Cresta’yı uzaklaştırmaya çalışırken (Torell, Kiva’ya yanında kalmak istermiş gibi bakıyor, Cresta ise yine esniyordu), Ashlyn hemen Galdric’in kaçmalarına yardım etmek için hava büyüsunü kullanan bir anomali olduğunu anlattı ve odadaki herkesin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Hiç kimse, Eidran onu kapıdan dışarı çıkarmadan hemen önce her şeyi duyan ve eski asi liderinin büyü yeteneğinden açıkça habersiz olan Torell kadar şaşırmamıştı.

“Rüzgâr olayını sen de yapabilir misin?” diye sordu Caldon, Ashlyn’e. Yüz hatları merakla aydınlanmıştı. Kiva sohbete odaklanmaya çalıştı ama artık odada üç Vallentis asiliyle yalnız olduğunun acı bir şekilde farkındaydı. İçlerinden biri normalde büyülerle ilgili tartışmaların aktif bir parçası olurdu ama artık herhangi bir gücü yoktu. Kiva’nın yüzünden. Ashlyn, “Emin değilim,” dedi. “Ama bu soruyu ona yarın soracağım.”

O gün ne kadar çok şey yaşadıklarını ve sabah hâlâ onları bekleyen şeyler olduğunu düşünen Kiva, kendini birdenbire bitkin hissetti. Birinin ona uyuyabileceği bir yer göstermesini bekledi. Ancak gecesi henüz bitmemişti ve gözleri Jaren’a doğru kaydığında, onun da kendisine baktığını fark etti.

Göğsü sıkıştı. Olabildiğince açık ve pişmanlık dolu bir yüzle gözlerine baktı. Ancak Jaren, Caldon’a dönüp, “Getir onu,” dediğinde, Kiva’nın her türlü uzlaşmaya dair umutları suya düştü.

“Jar...”

“Şimdi, Caldon.”

Caldon ayağa kalktı. “Geç oldu ve o da çok...”

Kiva’nın ne olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu ama Jaren öne doğru eğilip çok daha kararlı bir şekilde, “Şimdi, Caldon,” dediğinde telaşı arttı.

Ardından Jaren arkasını dönüp komuta merkezinden dışarı çıktı, kendisini takip etmelerini beklediği belliydi.

Caldon küfretti ve özür diler gibi Kiva’ya baktı. “Yorgun olduğunu biliyorum ama umarım bu uzun sürmez.”

Ashlyn kapıya bakarak, “Neler oluyor?” diye sordu, o da şaşkıındı. “Jaren’ın olanlar yüzünden üzgün ve sinirli olduğunun farkındayım... ama daha önce hiç böyle davranmamıştı. Jaren böyle saldırgan biri değildir...”

“Çok şey yaşadı,” diye Jaren’ı savundu Caldon.

“Hepimiz çok şey yaşadık,” diye karşılık verdi Ashlyn sert bir sesle. “Hatta bazılarımız bunu tek başımıza atlattık ve bu süreçte yine de kendimizi kaybetmemeyi başardık.”

Caldon, yıllardır ondan nasıl kaçındığının üstü kapalı bir şekilde hatırlatılması karşısında irkildi ancak sadece, "Jaren kendini kaybetmedi. Maskeli balodan sonraki ilk birkaç gün pek de harika sayılmazdı... Ama yaşananlar düşünülünce gayet iyi uyum sağlıyor. Bu şekilde davranmasının nedeni..." demekle yetindi ama cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Hepsi Jaren'ı kızdıran şeyin Kiva'nın oradaki varlığı olduğunu biliyordu.

Kiva bir nefes verip, "Hadi, bana kızması için başka sebep daha yaratmadan peşinden gidelim," dedi.

Caldon isteksizdi ama Kiva onu, Jaren'ı bulana kadar üssün etrafında tek başına dolaşmakla tehdit edince, kızı komuta merkezinden çıkarıp lüminyumla aydınlatılmış binaların arasından ilerletti. Ashlyn, Kiva'ya Zalindov'u hatırlatan bir gözetleme kulesinin girişinde durmadan öncesine kadar yolun bir kısmında onlarla birlikte yürüdü. Prenses, bu yaygaranın nedenini daha sonra öğreneceğini söyleyerek onlara el salladı ancak şimdilik Yüzbaşı Jenaire'i bulması ve ona Mirraven'daki durum hakkında bilgi vermesi gerekiyordu.

Caldon, kulenin içinde gözden kaybolan ablasına hiçbir şey söylemedi ve Kiva, aralarındaki ilişkiyi düzeltmek için Caldon'u nasıl cesaretlendirebileceğini merak etti. Ama sonra Caldon'un yüzündeki ifadeyi görünce şimdi bunun sırası olmadığını fark etti. Ona ayak uydurup, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Naari'yi görmeye."

Kiva hafifçe tökezledi. "Jaren, Naari'yi görmemi mi istiyor? Şimdi *mi*?"

Tüm olup bitenlerden sonra muhafızın onu gördüğünde nasıl tepki vereceğini merak eden Kiva'nın içi burkuldu. Dürüstlüğe ve sadakate her şeyden çok değer veren Naari'nin...

Caldon sessiz kalınca sinirleri daha da gerilen Kiva, "Belki de sabahı beklemeliyiz. Onu uyandırmak istemem," dedi.

"Senden yapmanı istediğimiz şey de tam olarak bu," diye mırıldandı Caldon ama daha fazlasını söylemedi çünkü üzerinde

şifacıların amblemi olan ve buranın üssün reviri olduğunu gösteren, temiz görünümlü bir binaya gelmişlerdi.

Jaren kapının hemen önünde sabırsızlıkla bekliyordu, Kiva'yı kolundan yakalayıp onu sessiz, steril alana sürükledi. Boş yatakların yanından geçip en uçta beyaz bir perdenin çekili olduğu noktaya geldiler. Bütün bunlar olurken Kiva, kolunu kavrayan Jaren'ın sıcak parmaklarından başka hiçbir şeyin farkında değildi; onun güçlü ama nazik tutuşunu varlığının her zerresinde hissetse bile, Jaren'ın bu durumun farkında bile olmadığından emindi.

Kalbi onun yakınlığından dolayı şarkı söylüyordu ama Jaren perdeyi açmak için onu bıraktığında bu duygu buharlaştı ve Naari'nin beyaz bir çarşafın içinde yatan hareketsiz formu ortaya çıktı.

Muhafız uyuyor olabilirdi, kehribar rengi gözleri kapalıydı, normalde tetikte olan yüz hatları gevşemişti.

Fakat Kiva tek bir bakışla durumun böyle olmadığını anladı ve geriye doğru sendeleyerek, hemen arkasında duran Caldon'a çarptı.

Caldon'un kendisini tuttuğunu zar zor hissetti, dehşet dolu gözleri Naari'ye ve onun vücudunun etrafında dönen Zuleeka'nın ölüm büyüünün tanıdık siyah gölgelerine kilitlenmişti.

BÖLÜM ON İKİ

“Hayır,” diye fısıldadı Kiva, Naari’nin bilinçsiz formuna bakarken. Caldon’un o akşam söyledikleri zihninde yankılandı: *Ablan ona bir şey yaptı. Açıklaması zor.*

“İyileştir onu.”

Bu iki sert kelime, Kiva’nın gözlerini Naari’den çevirip Jaren’in fırtınalı bakışlarıyla karşılaşmasına neden oldu. Yüzündeki ifade...

Kiva irkildi, Jaren’in gözlerindeki öfkeye ve daha da kötüsü yıkıma dayanamayıp iki büklüm oldu.

“Ben... emin değilim...” Sesi boğuktu ama derin bir nefes aldı ve “Onu nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum,” diye itiraf etti.

Jaren’in ifadesi değişmeyince Kiva titrek bir adım attı ve titreyen eliyle Naari’nin tenine dokundu. Genç kadının teni sıcak, nabızı güçlüydü. Herhangi bir yara ya da hastalık belirtisi yoktu. Doğal olmayan gölgeler olmasaydı, her şeyiyle normal ve sağlıklı görünüyor olurdu. Kiva, Murkwood kulübesine gittiğinde Zuleeka’nın ölüm büyüsü Delora ninenin etrafında dönmüş ve kısa bir süre sonra Delora ölmüştü. Ama bu farklı bir şeydi. Sanki Naari komada gibiydi. Eğer haftalardır böyleyse...

“Nasıl yiyip içiyor?” diye sordu Kiva. Şifacı hassasiyeti devreye girmiş ve ilk baştaki dehşetini aşmasına yardımcı olmuştu.

“Yiyip içmiyor,” dedi Caldon. “Haftalar önce susuzluktan ölmüş olması gerekirdi. Boş yere tükenmesi gerekirdi. Ama bunun yerine...” Naari’nin mükemmel durumdaki vücudunu gösterdi.

"...sanki zamanda donmuş, Zuleeka'nın büyüyle hayatta kalmış ama aynı zamanda iyi korunmuş gibi... *bu hâlde*," dedi.

Kiva, her zerresiyle bundan nefret etse de ablasının gücünün neler yapabileceğine de hayret etti.

"İyileştir onu." diye yeniden emretti Jaren. Yumruklarını sıkıyordu.

Kiva dudağını ısırıldı. "Sana söyledim, bunu yapabilir miyim bilmiyorum..."

Jaren'in azgın ateş çukuru gibi görünen gözleri onunkileri yakalayınca Kiva aniden sustu. "Yaptığın *onca* şeyden sonra, bu yapabileceğin en kolay şey olmalı," diye tersledi Jaren.

Bu sözler Kiva'nın kalbine isabet eden bir darbe gibiydi. Gözlerinden akmak isteyen yaşlarla mücadele etmesi biraz zaman aldı ve bunu ancak Caldon'un yaklaşıp ona sessizce destek olmasıyla başardı. *Ona zaman tanı*, demişti. Ancak Kiva, ona ne kadar zaman tanırса tanısın, bunun Jaren'la olan ilişkisini düzeltmeye yetmeyeceğinden korkmaya başlıyordu.

Naari'yi iyileştirmek yine de iyi bir başlangıç noktasıydı.

Aralarındaki sorunlardan en azından *bir tanesini* düzeltmeye kararlıydı. Kiva, gölgelerin arasından uzanıp ellerini muhafızın göğsüne koydu. Büyüsünün son zamanlarda ne kadar değişken olduğunu düşünmemeye çalıştı ve bunun yerine gözlerini kapatıp kanındaki gücü çıkarmaya odaklandı.

Gözle görülür bir yaralanma veya hastalık olmadığı için Kiva direkt olarak ölüm büyüüne odaklandı. Altın ışığının ortaya çıkmasını ve Naari'nin üzerindeki gölgelerin hâkimiyetini yok etmesini istedi. En son Zuleeka'nın gücünü büyükannesinin sözlerini hatırlayarak kırmayı başarmıştı: *Karanlığın içinde ılık ol, Kiva*.

Aynı sözleri şimdi kendi kendine tekrarlardı.

Karanlığın içinde ılık ol, Kiva..

Ben karanlıktaki ışığım.

Fakat Kiva daha gözlerini bile açmadan hiçbir şey olmadığını hissetti. Korku ve üzüntü ile omuzları düştü. Karşısındaki Naari'ydi... Kiva'nın onu kurtarması, iyileştirmesi *gerekiyordu*. Bu

içgüdüsel olmalıydı, büyüsü emriyle hareket ederdi ama onu ne kadar çağırmaya çalışsa da en ufak bir ışık bile ortaya çıkmıyordu. Yanında duran Caldon sessizce, "Bunu yapabilirsin," diye onu teşvik etti.

Ama yanılıyordu.

Kiva ellerini çekti ve ne Caldon'a ne Naari'ye, özellikle de Jaren'a bakmadan, "Özür dilerim." dedi. Kelimeler dudaklarından güçlkle çıkıyordu. "Büyümde bir sorun var. Ne olduğunu bilmiyorum ama yapamıyorum... Onu iyileştiremiyorum."

Bir sonraki duyduğu şeyin Jaren'ın onlardan uzaklaşan öfkeli ayak sesleri olması Kiva'yı hiç şaşırtmadı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Naari'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. Başarısız olmuştu...

"Hey, kes şunu," dedi Caldon, tırnaklarıyla tenini delmesini önlemek için kızın ellerini tutup avuçlarını açarak. "Sadece yorgunsun. Yarın tekrar deneriz."

Yarın hiçbir şey değişmeyecekti ama Kiva yine de bir şey söylemedi. Ağzını açarsa ağlamaya başlayacağından emindi.

"Hadi seni yatağına götürelim," dedi Caldon nazikçe ve kolunu dolayıp onu Naari'den uzaklaştırdı.

Kiva uzaklaşırken arkasına bakmadı, bunun korkaklık olduğunu biliyordu ve sırf bu yüzden kendinden nefret ediyordu. Acı dolu bir sesle sordu: "Beni Tipp'e götürebilir misin?"

Caldon, onu revirden gecenin karanlığına doğru yönlendirmeye devam ederken gerilmişti. "Moradin toniği..."

"Onu rahatsız etmeyeceğim," dedi Kiva, Tipp'in aldığı uyku ilacının onu sabaha kadar baygın tutacağını farkındaydı. "Sadece onun yanında olmak istiyorum. Uyandığında orada olmak istiyorum."

Caldon bir kez daha tereddüt etti. "Bence bu o kadar da iyi bir fikir değil."

Bunu söylemesine rağmen yine de döndü ve Kiva'yı farklı bir yöne yönlendirdi, ta ki sonunda L şeklinde büyük, kullanışlı bir binaya gelene kadar.

Caldon, L harfinin uzun tarafını işaret ederek, "Muhafızların çoğu ortak yatakhanelerde uyuyor," dedi. "Ama daha yüksek rütbeli muhafızların özel odaları var. Geldiğimizde Jaren ve bana bu blokta iki oda verildi ve bu akşam Tipp için bir tane daha bulduk. Kendisi burada."

Caldon yerleşkenin kapısını açtığında Kiva'nın nabızı, Tipp'in uyuduğunu bilmesine rağmen hızlandı. Birlikte, odalara açılan başka kapılarla dolu sessiz bir koridoru geçtiler. Ardından Caldon, Kiva'yı kapılardan birinin önünde durdurdu.

Karanlık odaya adım atıp Tipp'in köşedeki bir yatakta uyuduğunu görünce Kiva'nın nefesi kesildi. Ağzı açıktı ve hafifçe horluyordu, çilli yüzü huzur içindeydi. Kiva onu en son gördüğünde, Kiva'nın kim olduğuyla ilgili gerçeği öğrendikten sonra Tipp'in gözleri yaşlarla dolmuş ve ardından Zuleeka onu bayıltmıştı. Kiva cevap vermesi gereken çok şey olduğunu biliyordu ama yeniden onun yanında olmak ve onun güvende olduğunu bilmek, içinde bir şeyleri rahatlatmıştı.

"Sadece bir yatak var," dedi Caldon sessizce. "Gidip sana bir..."

"Yerde uyurum," dedi Kiva, Tipp'in yanına gidip yere doğru kayarak.

Caldon, "Her yerin ağrıyarak uyanırsın," diye itiraz etti.

"Daha kötü yerlerde de uyudum," dedi Kiva, aklına Çukur ve Zalindov'daki duş geldi. "Bir şey olmaz." Dayanamadı ve Tipp'in alnındaki bir tutam kızıl saç geriye doğru itti.

Caldon yüksek sesle iç çekti, sonra Kiva'ya doğru ilerledi ve yanına çöktü.

Kız ona şaşkınlıkla baktı. "Ne yapıyorsun?"

Caldon başını Tipp'in yatağına yaslayıp uzun bacaklarını öne doğru uzatarak, "Eğer boynum tutulursa yarın bana masaj yapacaksın," dedi. Ardından gözlerini kapattı. "Hadi uyu, Kiva."

Kiva bu sefer gözyaşlarını engelleyemedi çünkü Caldon'un sadece onun için kaldığını biliyordu.

“Tanrım, tekrar ağlamaya başlama,” diye mırıldandı Caldon. Gözleri kapalıyken bile, bir şekilde kızın duygularının taşıdığını hissedebiliyordu. “Buraya gel.” Gözleri kapalı bir şekilde uzanıp, Kiva başını omzuna yaslayana kadar onu kendine çekti ve tekrarladı: “Uyu, Kiva.”

Ve Kiva, Caldon’un yanına kıvrılarak ağrıyan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Tüm çabalarına rağmen Kiva’nın o gece uykuya dalması saatler sürdü. Nihayet sabah uyandığında fark ettiği ilk şey, hem Tipp’in hem de Caldon’un gitmiş olduğuydu.

Tipp’in onu görmek istememiş olabileceğini fark ettiğinde canı acıdı ama bu acının derinlere kök salmasına izin veremeden odanın kapısı açıldı. Kiva umutla başını kaldırdı ancak Ashlyn’i muhafızlarıyla aynı deri benzeri zırhı giymiş olarak içeri girerken gördü. Kıyafeti diğer muhafızlardan farklı olarak siyah yerine beyazdı ve vücuduna bağlanan silahlar tam bir tezat içinde öne çıkıyordu.

“Vay canına, beni gördüğüne heyecanlanmış gibisin,” dedi prenses kuru bir sesle.

“Üzgünüm,” dedi Kiva ayağa kalkıp sertleşmiş kaslarını esneterek. “Seni başka biri sandım.”

Ashlyn’in yüzü sempatik bir hâl aldı. “Onların sadece...”

“Zamana ihtiyaçları var,” dedi Kiva somurarak. “Biliyorum.”

Neyse ki prenses sahte bir teselli sunmadı. “Sana biraz kahvaltı getirdim. Cal dün gece sana yiyecek almayı unuttuğunu, bu yüzden yemen gerektiğini söyledi.” Kiva’ya bir tabak uzattı ve omzundaki çantayı yere indirdi. “Sana kıyafetlerimden de getirdim. Hazır olduğunda seni banyoya götüreceğim ama önce yanığını kontrol edip ıslanacak kadar iyileştiğinden emin olmak istiyorum.”

Kiva tabağı alırken burnunu buruşturdu. “Çok ısrarcısın. Tıpkı kardeşin gibi.”

Ashlyn, sesinde acı dolu bir tonla cevap verdi: “Caldon ve ben farklı olduğumuz kadar benzeriz de.”

Kiva dikkatli bir şekilde konuyu açmaya çalıştı: “Bir şey sorabilir miyim?”

“Kahvaltını yap,” diye emretti Ashlyn, Caldon’la ilgili konuşmak istemediğini açıkça belirterek. “Bugün Galdric’ten başlayarak yapacak çok işimiz var.”

Eski asi liderden bahsedildiğinde Kiva, itaatkâr bir şekilde yumurtaları, fasulyeleri ve kızarmış ekmekleri ağzına atmaya başladı. Tabağı rekor sürede bitirdi ve ardından Ashlyn’in ısrarı üzerine yarasını incelesin diye yakasını kenara itti. Vücuduna sıkıca oturan kumaş, yanıkların görülmesini zorlaştırıyordu. Bu yüzden Kiva elbisenin ön kısmını çözüp kollarından sıyırmak zorunda kaldı. Odanın tam ortasında, korsajı göğsüne bastırmış hâlde, arkası kapıya dönük ve çıplak bir şekilde ayakta duruyordu.

Kapının açıldığını duymadı.

Ama hırıltıyı duydu: “Bu da ne böyle?”

Kiva gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde hızla arkasını döndü. Elbiseyi daha sıkı kavradı ve önünü tamamen kapladığından emin olmak için hızla kontrol etti ama olanlar olmuştu.

Çünkü Jaren kapıda duruyordu ve söylediğine -ayrıca bunu *nasıl* söylediğine- bakılırsa, Kiva’nın yaralı omzunu açıkça görmüştü.

Üç uzun adım atıp Kiva’nın önünde durdu ve “Arkanı dön,” diye emretti.

Kiva olduğu yerde donakaldı.

“Jaren...” dedi Ashlyn onu uyarır gibi ama Jaren sözünü kesti.

“Kiva, *arkanı dön*.” Genç adamın yüzünde Kiva’nın okumaya cesaret edemediği, kırık kalbini korumaya ihtiyaç duyduğu bir şey vardı.

Ama yine de Kiva bunu görmüştü.

Jaren *onun* için endişeleniyordu.

Ve nedense bu Kiva’yı korkuttu.

Kiva, Jaren'ın fark edeceği kadar gözle görülür şekilde titremeye başladı. Ardından prensin yüz ifadesi değişti, hafifçe yumuşadı ve tam olarak bir zamanlar tanıdığı Jaren'a değilse bile onun çok benzerine dönüştü.

Daha sessiz bir şekilde, "Lütfen, Kiva. Arkanı dön de bir bakayım," dedi.

Onun yumuşak, yalvaran sesine karşı koyamayan Kiva döndü ve omzunu gösterdi, Jaren'ın hızla soluk alışını duyabiliyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu aynı sakin ses tonuyla. Ama şimdi sesinde başka bir ton daha vardı: öfke.

Kiva'nın ağzı konuşamayacak kadar kurumuştı, bu yüzden onun yerine Ashlyn cevap verdi:

"Dün gece söyledim ya... Navok onun şifa büyüsünü görmek istedi. Reddettiğinde, anomalilerden biri ona ateş topu fırlattı ve Kiva'nın omzu kemiğe kadar yandı. Navok onun kendisini iyileştiremeyeceğinin farkında değildi. Ve sen sormadan söyleyeyim, bu olay dün oldu. Dün gece kaçabilmemiz için ona yılan öpücüğü vermek zorunda kaldım."

"Yılan öpücüğü mü?" diye tekrarladı Jaren dehşet içinde. "Delirdin mi? Onu öldürebilirdin!"

"Ya bitkiyi kullanacaktım ya da onu o piçle evlenmesi için orada bırakacaktım," diye kendini savundu Ashlyn. "Hem bu ne zamandan beri senin umurunda ki?"

Bu sözleri ona meydan okumak için söylemişti ama buz gibi bir sessizliğe neden oldu, bu sırada Kiva dönüp Jaren'la yüzleşmeye cesaret edemedi. Tepkisinin ne anlama geldiğini çözemiyordu. Endişesi alışkanlıktan mı kaynaklanıyordu yoksa bir parçasının hâlâ onu önemsedüğinden mi, bilmiyordu. Her iki durumda da kalbi aylardır olduğundan daha hafifti, ta ki...

"Galdric uyandı." Jaren orada bulunma nedenini paylaşmıştı. Ses tonu sanki Ashlyn'in sorusu ona gerçekten de hislerini hatırlatmış gibi artık düz ve duygusuzdu. "Kiva gelmeden konuşmuyor. Herkes ikinizi bekliyor."

Kiva tam arkasını döndüğünde, Jaren'ın kapı aralığından kaybolduğunu gördü.

Ashlyn irkildi. "Üzgünüm. Yüzündeki ifadeyi görünce bu kez farklı olur sanmıştım."

Kiva hayal kırıklığı içinde bir nefes vererek, "Senin hatan değil," dedi. "Ben de senin kadar şaşırdım..." Jaren tarafından önemsenmiş olabileceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissederek sustu.

"Sevgi, istediğin zaman açıp kapatabileceğin bir şey değil," dedi Ashlyn nazikçe. "Az önce şahit olduğum kadarıyla, Jaren'ın bir zamanlar sana karşı hissettikleri, ne kadar görmezden gelmeye çalışırsa çalışsın, değişmemiş."

"Durumu bu kadar zorlaştıran da bu zaten," dedi Kiva boş kapı eşiğine bakarak. "Kendine işkence ediyor. Hayır, aslında burada bulunarak *ben* ona işkence ediyorum. Ona sürekli kaybettiği şeyleri hatırlatıyorum."

"Bence ona haksızlık ediyorsun," dedi Ashlyn, Kiva'nın elbisesini değiştirmesine yardım ederken. "Jaren tanıdığım en zeki insanlardan biridir. Ona yalan söyledin ve ihanet ettin ama duyduğuma göre kendi ailen yerine onu seçmişsin. Ve *sen* onu Tanrıların Gözü'yle bıçaklamadın, aslında hayatını kurtardın. Şu anda duygusal davranıyor ama akli başına gelecektir. Görürsün."

Kiva, onun gibi hissetmekte zorlansa bile Ashlyn'in kendine olan güvenine imrendi. Ancak buna rağmen, prensesi ortak banyoya kadar takip edip hızla duş alırken, yeni kıyafetlerini -nere-deyse Ashlyn'inkinin aynısı olan beyaz deri zırhı- giymeden önce Jaren'ın yüzünü yeniden düşünmekten kendini alamadı. Tekrar bir araya geldiklerinden beri genelde yüzünde gördüğü o kızgın ve boş ifadeyi değil, yaralandığını görünce ortaya çıkan nazik ve daha yumuşak ifadeyi düşündü.

Bu onun Jaren'ıydı.

Hâlâ oradaydı.

Ve bu, umutlarını her şeyden çok daha fazla yükseltti.

BÖLÜM ON ÜÇ

Galdric onları komuta merkezinde dikdörtgen masanın başında rahatça oturmuş bir şekilde bekliyordu. Morlukları hafifçe solmuştu, temizlenmiş olan saçları deri bir bantla arkadan bağlanmıştı, sakalı kısa ve düzgün kesilmiş ve tamamen yeni bir insan gibi görünmesini sağlayacak şekilde yeni kıyafetler verilmişti.

Kiva, Ashlyn ile birlikte odaya girer girmez, Galdric'in kahverengi gözleri tıpkı herkes gibi Kiva'ya kilitlendi.

Dün geceki gibi Jaren, Caldon ve Eidran da oradaydı ama Torell ve Cresta bu kez bağlı değildi ve Galdric gibi onlar da çok daha temiz ve yeni kıyafetler giymişlerdi. Kıyafetleri Jaren, Caldon ve üsteki diğer muhafızlarındaki gibi siyahtı.

Kiva, Ashlyn'e soru sorarcasına baktığında prenses omuz silerek, "Şu anda uğraşmamız gereken daha büyük sorunlarımız var. Kaderlerine daha sonra karar verebiliriz," dedi.

Kiva minnettar bir şekilde başını salladı ve doğrudan abisinin yanına gitti. Artık elleri bağlı olmayan Torell, onu sıkıca kucakladı ancak acı dolu bir nefes aldığını fark edince hemen bıraktı.

"Sorun ne?" diye sordu Torell ona bakarak.

"Hiçbir şey," dedi Kiva, ağırlaşmış omzunu görmezden gelerek. "Sadece uykudan dolayı kaskatı kesilmişim." Tor'un bu yalanı fark etmesine fırsat vermeden Caldon'a döndü ve "Tipp nerede?" diye sordu.

“Naari’yle birlikte,” diye yanıtlayan Caldon, Kiva’nın içinde yeni bir suçluluk dalgasının yeşermesine neden oldu. “Erken kalktı ve seni uyandırmak istemedi.”

Şimdi yalan söyleyen Caldon’du ama Kiva hislerini bastırdı ve dikkatini toplanma sebepleri olan Galdric’e verdi.

Adam hâlâ onu dikkatle izliyordu, Kiva ona doğru yürüdü ve etrafındaki herkesle birlikte masaya oturdu.

Sorgulamaya nasıl başlayacağına karar vermeden önce Galdric konuştu:

“Ne bildiğini sanıyorsan, yanılıyorsun.”

Bu sözler odada yankılanarak Kiva’nın kaşlarını çatmasına neden oldu ve böyle tepki vermekte yalnız da değildi.

“Belki de konuyu genişletmek istersin,” dedi Caldon, masanın altından Kiva’nın elini güven verici bir şekilde sıkarak. “En baştan başlamanı öneririm.”

Galdric duygulu gözlerini Torell’e yöneltti. “Annen asla kimseyi incitmek istemezdi. Bunu biliyorsun.”

Tor çenesini sıktı ve hiçbir şey söylemedi.

“Onun yaptığını sandığınız hiçbir şeyi o yapmadı,” dedi Galdric, sesi kendisine inanmaları için yalvarır gibiydi. “Torvin’in kara büyüünü ilk kez keşfettiğinde, bunun bir hata olduğunu anında anladı ve bir daha asla yapmayacağına yemin etti. Ama sonra Zuleeka bunu kendisinin de yapabileceğini öğrendi ve bu gücün kendisine hissettirdiklerinden *hoşlandı*. İnsanları incitmekten, onları öldürmekten hoşlanıyordu. Tilda bunu görünce ne yapacağını bilemedi, bu yüzden Zuleeka’yı korudu ve suçu üstlenerek herkesin bunu yapanın kendisi olduğunu düşünmesini sağladı. Ama asi kraliçeyle ilgili duyduğunuz tüm korku hikâyelerinin hepsi Zuleeka’ya aitti.”

“Buna inanmamızı mı bekliyorsun?” diye sordu Ashlyn dirseklerini masaya dayayarak.

“Gerçek bu,” dedi Galdric. “Tilda’nın Kiva’yı Zalindov’dan kurtarmak için bu kadar çaresizce çırpınmasının nedeni de bu. Yardım almak için Navok’a giderek her şeyi riske attı.” Kiva’ya

döndü ve “Annen onunla evlenmeni asla istemedi... Sen çıkar çıkmaz anlaşımdan cayacaktı. Yemin ederim plan buydu,” dedi.

Torell gibi Kiva da hiçbir şey söylemedi ama kalbi belirsizlikle çarpıyordu.

Galdric, “Ablanı kurtarabilecek tek kişi sensin,” dedi.

“*Kurtarmak mı?*” diye tekrarladı Ashlyn gümüş rengi gözlerini kısarak.

Galdric başını salladı. “Kendisinden,” dedi. “Kiva’nın büyü su onun içindeki karanlığı iyileştirebilir, gücünü tamamen yok edebilir.”

Navok da benzer bir şey ima etmişti ama yine de... Kiva ikna olmamıştı.

“Tilda bunu kendi başına yapamazdı,” diye devam etti Galdric. “Corentine ölüm büyüsünü kullandığından beri iyileştirme yetenekleri önemli ölçüde zayıflıyordu. Kiva, Zuleeka’nın sahip olduğu tek şanstı. Eğer Zuleeka büyüsünün sınırlarını test etmeye karar verirse, o zaman Kiva *hepimizin* sahip olduğu tek şans olacaktır. Neler yapabileceğini bir bilerseniz...” Bariz bir şekilde ürperdi.

“Sanırım şu âna kadar oldukça iyi bir fikir edindik,” dedi Jaren, karanlık bir ifadeyle.

Galdric, “Beni affedin, majesteleri. Ama bundan şüpheliyim,” diye karşı çıktı.

“Zuleeka hâlâ gücünü geliştiriyor. Daha fazla zaman ve pratikle yapabilecekleriyle karşılaştırıldığında, gördükleriniz hiçbir şey değil. Eğer kontrol edilmezse, dünyaya diz çöktürebilir ve bu konuda çok ciddiylim.”

Kiva, Zuleeka’nın gücü tarafından tuzağa düşürülme hissini hatırladı, kendi bedeni onu dinlemeyi reddetmişti. Eğer Galdric doğruyu söylüyorsa ve Zuleeka’nın büyü su hâlâ geliyorsa...

Öteâlem yardımcıları olsun.

“Yani sana göre Tilda, Kiva’yı Zalindov’dan çıkarmak için Navok’a gitti çünkü her şeyi durdumak... Pardon, Zuleeka’yı *kurtarmak* istiyordu,” diye özetledi Ashlyn, tırnaklarını masaya

vurarak. “Neden bu kadar zahmete girdi? Bu...” Başparmağını Torell’e doğru uzattı. “...bunu...” Parmağını bu kez Cresta’ya yöneltti. “...hiç ter dökmeden dışarı çıkardı. Her ne kadar bu, ayaklanmadan sonra çok fazla yeni gardiyanın işe alınması ve kimsenin ters bir şey olduğunu fark etmemesi nedeniyle gerçekleşmiş olsa da, yine de yabancı krallarla anlaşma yapmayı gerektirmeyen başka kaçış seçeneklerinin de olduğunu kanıtlıyor.”

Yüzü düşen Galdric cevap verdi: “Tilda net düşünemiyordu. Ölüm büyüsü serbest kalmak istiyor ama o bunu bastırmaya devam ediyordu. Ama bu sanki akıntıyı durdurmak gibiydi ve gücün dışarıya akmasına izin vermeyince güç onu içten doldurdu, hasta etti ve yavaş yavaş öldürdü.”

Kiva’nın gözleri Torell’inkilerle buluştu. Annelerinin rahatsızlanmasına ve körlüğüne neden olan, çürüten hastalık... Delora nine buna ölüm büyüsünün neden olduğunu söylemişti ama Kiva bunun, Tilda’nın büyüü *uyguladığı* ve ona direnmediği için olduğunu düşünmüştü. Galdric’e inanmak, bir zamanlar sevdiği annesini yargılamamak istiyordu ama hâlâ mantıklı gelmeyen o kadar çok şey vardı ki...

“Doğru düzgün düşünemediği için mi Mirraven’a gittiğini söylüyorsun?” diye sordu Jaren şüphesini açıkça belli ederek. “Eğer öyleyse, neden onu durdurmadın?”

“Denedim,” dedi Galdric, ellerini önüne uzatarak. “Onu takip ettim ve başka seçeneklerimiz olduğunu söyledim. Ama enişeden o kadar aklını kaçırmıştı ki Navok’a gitmekten başka bir şey düşünemiyordu. Bana saldırdı. Neredeyse beni öldürecekti.”

Kiva asilerin bulduğu kanlı pelerinin Tilda’dan kaynaklandığını fark etti.

“Aslında böyle bir niyeti yoktu,” dedi Galdric daha sessiz bir şekilde. “Sonrasında kendini çok kötü hissetti ve beni elinden geldiğince iyileştirdi ama şifa büyüsü eskisi gibi değildi. Buna rağmen, ben onu terk etmeyi reddettim, o da planından vazgeçmeyi reddetti. Bu yüzden Zadria’ya doğru devam ettik ve ben de yol boyunca onunla mantıklı konuşmaya çalıştım. Oraya

vardığımızda yaralarım enfeksiyon kapmıştı ve ben..." Gözlerini kapattı ve itirafetti: "Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Navok'la anlaşma yaptığında bilincim yerinde değildi. Olayın boyutunu ancak Zalindov'a doğru yola çıktığında öğrendim. Ve sonra Navok'a söz vermiş olduğu kızıyla birlikte geri dönmelerini sağlamak için teminat olarak Navok'un zindanına kilitlendim." Tekrar Kiva'ya bakarak devam etti: "Navok gidip seni kendi başına alamazdı... En azından o sıralar değil. Planladığı şeye dikkat çekme riskini göze alamazdı. Ama Hüküm İmtihanı ile ilgili olan onca şeyden, senin sonunda Nehir Sarayı'na gitmenden ve bir de Zuleeka'nın tahtı devralınmasından sonra..." Omuz silkti. "Sen Zalindov'a döndüğünde, niyetini saklama zahmetine girmedi."

Odadakiler onun anlattıklarını hazmetmeye çalışırken bir sessizlik oldu ama çok geçmeden Caldon, Jaren gibi şüpheli bir sesle, "Eminim altı aydır zindanda kilitli olan bir adam olarak çok şey biliyordur," dedi.

"Navok beni ziyaret etmekten hoşlanırdı," diye yanıtladı Galdric ellerine bakarak. "Asilerle, Zuleeka'nın büyüyle ve pek çok şeyle ilgili bir şeyler duymak istiyordu. Ama çoğunlukla konuşmak istiyordu. Övünmek. Beni asla serbest bırakmayı planlamadığı açıktı, bu yüzden artık pişman olduğunu tahmin ettiğim şeyleri bana söylerken kendini güvende hissetti."

Ashlyn öne doğru eğildi. "Ne tür şeyler?"

Galdric cevap veremeden yüksek sesli bir homurtu tüm gözlerin Cresta'ya dönmesine neden oldu.

"Sakın bana bu adama inandığımızı söylemeyin?" dedi, eğleniyor gibi görünüyordu. Parmağını Galdric'e doğrulttu. "Bence sen, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak olayların bir versiyonunu bulmak için bolca vakti olan zeki bir adamsın. Ve söylediklerine bakılırsa, şimdi de Kiva'yı psikopat ablasının üzerine atmamızı bekliyorsun, böylece ne yapacak? Dünyayı mı kurtaracak?" Tekrar homurdandı. "Bırak geri kalanımızı,

Kiva kendini bile zar zor hayatta tutabiliyor.” Reddeder gibi elini salladı. “Ayrıca büyüğü de işe yaramıyor. Yani eğer Zuleeka’yı durdurmak, onu *kurtarmak* falan istiyorsan başka bir plana ihtiyacın olacak.”

Galdric’in bakışları Kiva’ya odaklandı, endişesi açıkça görülüyordu. “Büyünün nesi var?”

Kiva oturduğu yerde kıpırdandı ve cevap vermedi.

“Ne kadar antrenman yaptın?” diye bastırdı Galdric. Kızın yüzünü görünce ekledi: “Antrenman yapıyordun, değil mi?”

Cresta kuru bir sesle, “Son on yılını *herkesten* kim olduğunu saklayarak geçirdiği düşünülünce,” dedi, “bunun cevabının kocaman bir hayır olduğunu varsaymak doğru olur.” Karanlık bir havayla kıkırdadı ve ekledi: “Kiva’nın Nehir Sarayı’nın etrafında kuğu gibi dolaşarak şifa büyüünü her yere saçtığını hayal edebiliyor musun? Bunu görmek için para bile öderdim.”

Kiva, Cresta’ya kaşlarını çatı. “Ben *kuğu* gibi dolaşmam. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

“Onca söylediğim şey arasında *buna mı...*”

Caldon araya girerek, “Bayanlar, lütfen,” diye Cresta’nın sözünü kesti Cresta’nın ancak Kiva genç adamın dudaklarının seğirdiğini görünce bu kez de ona kaş çatı.

Galdric, “Hemen antrenmana başlamalısın,” diyerek herkesin dikkatini yeniden kendi üzerine topladı. “Büyü bir kas gibidir, güçlendirmek için egzersiz yapman gerekir. Ve eğer hayatta kalmak istiyorsan güçlü olmalısın...”

“Bunun büyümü güçlendirmekle hiç alakası yok,” diye sözünü kesti Kiva, ablasıyla tekrar yüzleşme düşüncesi midesini bulandırıyordu. “Şu anda ona erişemiyorum bile. Büyümde *-bende-* bir bozukluk var.”

Gerçeği kabul etmek zordu ama önceki gece Naari’yle olanlar bir göstergeyse, sorunu daha da kötüleşiyordu.

“Büyünü en son ne zaman sorunsuz kullandın?” diye sordu Galdric.

Kiva bu konuşmayı özel olarak yapabilmeyi dilerdi. “On hafta önce.” Maskeli balodan bahsetmedi, sadece, “Ben... O gün çok fazla büyü kullandım,” dedi.

“Ölümcül bir yarayı iyileştirdi,” dedi Torell.

“Birkaç saat sonra da Jaren’ı iyileştirdi,” dedi Caldon. Kiva veliaht prense bakmamak için kendini zor tuttu. “Ve ondan hemen önce de Zuleeka’nın üzerimizdeki hâkimiyetini yok etti. Bütün oda onun büyüünün gücüyle aydınlandı.”

“Çok mu fazla kullandı?” diye sordu Ashlyn hafifçe kaşlarını çatarak. “On hafta uzun bir süre. Şimdiye kadar iyileşmesi gerekirdi.”

Kiva, tüm odanın odağının kendi üzerinde olmasından rahatsız olarak kıyafetindeki düğmelerden biriyle oynadı.

“Hayır, sorun bu değil,” dedi Galdric. Sesi o kadar düşünceliydi ki Kiva başını kaldırıncı adamın onu dikkatle izlediğini gördü.

Fazla dikkatli.

“Korkuyorsun, değil mi?”

Eski asi liderinin sözleri yumuşaktı.

Kiva kasıldı.

“Artık büyüünün neler yapabileceğini, hem iyi hem de kötü yönde nasıl kullanılabileceğini bildiğine göre dehşete düşüyorsunuz,” dedi Galdric sessizce. “Kendi gücünden o kadar korkuyorsun ki kendini sabote ediyorsun. Bu yüzden sihrin işe yaramıyor çünkü *kendini* durduruyorsun.”

Kiva’nın dudaklarından hızlı bir inkâr yükseldi. “Ben...”

“Seçim yapmak zorundaydılar, biliyorsun,” dedi Galdric onun yerine. “Tilda, Zuleeka... Büyülerini kötülük için kullanmaya aktif olarak karar vermeleri onların elindeydi. Daha önce de söylediğim gibi, annen kararından anında pişman oldu. Ama bu durum onların başına öylece gelen bir olay değildi. Bunu isteyerek yaptılar.” Eğilip kızın gözlerine baktı. “Kim olmaya karar verirsen o olursun, Kiva. İyi ya da kötü, bu senin kararın. Büyün bir araç... Sen onu kullanacaksın, o seni değil. Büyün seni olmak istemediğin

birine dönüştüremez. Büyü gücü böyle çalışmaz.” Sözlerini bitirirken sesi yumuşadı: “Büyünden korkmana gerek yok. Ona iyi bakmalı, onu kabullenmeli ve güçlendirmelisin. Bunu yaptığında da, Kiva... Dünyayı değiştirebilirsin. Dünyayı *iyileştirebilirsin*.”

Kiva çok hızlı nefes alıyordu, herkesin ona baktığının acı verici bir şekilde farkındaydı. Boğuk bir sesle, “Dünyayı değiştirmek istemiyorum,” dedi. “Sadece değer verdiğim herkesin güvende olmasını istiyorum.”

Galdric yoğun bir ses tonuyla devam etti: “Ablana karşı çıkmadığı sürece böyle bir şey olmayacak. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?”

Kiva yutkundu ve cevap veremeden yere baktı.

Hepsinin üzerine gergin bir sessizlik çöktü, ta ki Caldon bilerek hafif bir ses tonuyla, “Eh, bunu yapılacaklar listesine ekleyebiliriz. Kiva için büyü antrenmanı. Anlaşıldı,” diyene kadar.

Kiva’nın ona minnet dolu bir bakış atacak gücü yoktu. Ya da konuyu değiştiren Ashlyn’e. Prenses, Galdric’e, “Navok’un seninle bir şeyler paylaştığından bahsetmiştin. Topladığı anomalilerden hiç bahsetti mi? Ve neden topladığından?” diye sordu.

Galdric’in bakışları Ashlyn’den Caldon’a, oradan da Jaren’a kaydı ve bir karara varmış gibi konuşmaya başladı: “Hayatımı ailenizin iktidardan inmesini görmeye adadım.”

Vallentis kraliyet ailesinin üç üyesi de kaskatı kesildi.

Galdric, “Doğduğumdan beri, Evalon tahtına bir Corentine’nin oturması gerektiğine inanarak yetiştirildim,” diye devam etti. “Torvin’in büyüünün karardığını öğrendikten sonra bile asla tereddüt etmedim. Ancak kendime verdiğim zararı görünce anlamaya başladım. Zuleeka’nın gücü...” Acıyla başını iki yana salladı. “Yanılmıştım. *Tilda* bile yanılmıştı. Bu işin peşini tamamen bırakmalıydık.” Donmuş ve solgun bir şekilde oturan Torell’e baktı. “Haklıydın, o gece bana geldin ve hiçbir şeyi daha iyi bir hâle getiremediğimizi söyledin. Sorunun direkt *bizden* kaynaklandığını söyledin.” Galdric’in sesi fısıltıya dönüştü. “Keşke seni dinleseydim.”

Kiva, Torell'in nefes alıp almadığından bile emin değildi ama Ashlyn ile Jaren'in şaşkınlıklarını gizlemeden abisine baktıklarını gördü. Caldon ise sanki ailesine sessizce *size söylemiştim*, der gibi kibirle bakıyordu.

Galdric, daha güçlü bir sesle Vallentis kraliyet ailesiyle konuşmaya devam etti. "Tilda ve ben Zadria'ya gittiğimizde bende bir şeyler değişti. Asi kampından uzaklaştıktan sonra isyanımızın maliyetini, Evalon halkına verdiğimiz acıyı görecektik kadar geniş bir bakış açısı kazandım ve bedelin buna değmediğini fark ettim. Navok'la ilgili sorularınızı bu yüzden yanıtlayacağım çünkü bir hata yaptığımızı düşünüyorum. Bir hata *yaptığımı*. Ve eğer izin verirsiniz, bunu düzeltmeye yardımcı olmak istiyorum."

Onların yanıtını beklemedi, sadece derin bir nefes alıp açıklamaya başladı: "Anomaliler... Navok, kral olduğundan beri yani aylardır onları arıyor. Büyüleri genellikle nesilden nesile aktarıldığından, insanların düşündüğü kadar nadir değildirler. Ancak kendilerine nasıl davranılacağı veya kullanılma korkusuyla sayılarına dikkat çekmekten hoşlanmazlar, bu yüzden tüm krallıklara dağılmış hâlde saklanarak yaşarlar. Çoğu, gizli büyülü topluluklarda yaşar. Navok bunların farkına vardığında onları bulmak için uzman izleyiciler gönderdi. Bana üç topluluktan bahsetti. Biri Jiirva'da, biri Hadris'te ve biri de Valorn'da." Galdric duraksadı. "Onları Mirraven'a gelmeye nasıl ikna ettiğini, para mı ödediğini yoksa tehdit mi ettiğini bilmiyorum. Ama şu anda emrinde birkaç yüz kişinin bulunduğunu ve bunların hepsinin yakın zamanda savaş için güçlerini geliştirmeye başladığını biliyorum. Bunlar onun gelişmekte olan büyülü ordusu ve ona sadık kaldıklarını varsayarsak, onları harekete geçirmesi çok uzun sürmeyecektir."

"*Büyülü bir ordu mu?*" dedi Torell nefes nefese. Ashlyn de dehşet içinde, "*Birkaç yüz mü?*" diye sordu.

Prenses önceki gece düzinelerce olduklarını tahmin etmişti ama görünüşe bakılırsa Navok bundan çok daha fazlasını toplamıştı.

Galdric'in ifadesi ciddiydi. "En az."

Bu sayı, Evalon'un ordularının büyüklüğüyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi ama kılıçlı bir muhafızla büyü olan bir asker arasında ölçülemez bir fark vardı. Cresta bile bu haber karşısında tedirgin görünüyordu ama çok da şaşırmamıştı.

"İçlerinden biri dün üçünüzü bu kadar çabuk buraya getiren rüzgâr olayını yapabilir mi?" diye sordu Caldon gergin bir şekilde. "Sınırları yakından izliyoruz ama eğer fiziki olarak bu sınırlardan yürüyerek geçmeleri gerekmiyorsa... Ani bir saldırıya hazırlanmalı mıyız?"

Kiva'nın midesi korkuyla kasıldı, ta ki Galdric başını sallayıp, "Hayır, rüzgâr tüneli çok iyi korunan bir aile sırrıdır. Nesiller boyu ailemdeki tek anomali bendim ama atalarım hava elementalleriydi ve bu tekniğin unutulmamasını sağladılar. Bildiğim kadarıyla, bunun nasıl yapılacağını bilen benden başka kimse yok," diyene kadar.

"Öğretilebilir mi?" diye sordu Ashlyn. "Bu rüzgâr tüneli?"

"Onlara gösteren biri olmadığı sürece Navok'un anomalilerinin bunu çözmesi çok uzun zaman alır. Yıllar. Hatta onlarca yıl," diye yanıtladı Galdric.

"Onlara değil," dedi Ashlyn. "*Bana* öğretilebilir mi?"

Galdric sandalyeye yaslandı ve sadakatinin bir zamanlar düşmanı olan insanlar için bu kadar gizli olan bir şeyi açığa çıkaracak kadar değişip değişmediğine karar vermeye çalıştı. Ama sonunda, "Hiç kimseye öğretmeye çalışmadım ama deneyebiliriz," dedi. Daha sonra, "Kolay olmayacak," diye uyardı.

Prenses soğukkanlılıkla, "Zorluklardan korkmam," diye cevap verdi.

Galdric yanıt vermek için ağzını açtı ama Jaren araya girdi. Kuzeninin nadir bir büyü becerisini öğrenmek üzere olduğu için üzülmüşse bile, bunu çok iyi sakladı fakat Kiva yine de Jaren için üzüldü.

"Hâlâ anlamadığım bir şey var," dedi Jaren, kaşlarını çatarak. "Navok neden Tilda'nın anlaşmasını kabul etti?"

Sonra da Ashlyn'e dönüp ekledi: "Dün gece haklıydın... Bu durum sadece asilerle ittifakla sınırlı değil, özellikle de bu anomalilere sahipse. Neden bir Corentine'le evlenmeyi kabul etsin ki? Ayrıca, neden Zuleeka yerine özellikle Kiva?" Şu an koltuğunda kıvranmakta olan Galdric'i izlerken bakışları kısıldı. "Bize söylemediğin ne var?"

Hepsi eski asi liderine bakıyordu. Soğukkanlılığını kaybedip morarmış yüzünü elleriyle kapatan Galdric gözle görülür derecede rahatsız oldu.

"Navok'a anlatmak istemedim. Yemin ederim istemedim." Galdric'in sözleri parmaklarının arasında boğuluyordu. "Ama bir şeyler sakladığımı anladı, bu yüzden bana zarar verdi ve ben..." Pişmanlık dolu bir ses çıkardı.

"Ona ne *anlattın*?" Ashlyn'in sesi de ifadesi kadar sertti.

Galdric ellerini yüzünden çekti, cevap verirken tamamen dağılmıştı. "Tanrıların Eli'ni."

Verecekleri tepkiye hazırlanıyor gibiydi ama Kiva masanın çevresine bakınca kendisinininki gibi şaşkın yüzler gördü.

Bunu fark eden Galdric açıkladı: "Tanrıların Gözü'nün, Sarana'ya nasıl hediye edildiğini ve Torvin'in büyüsunu ortadan kaldıracak güce sahip olduğunu biliyorsunuz?"

"Bunu gördük, evet," dedi Jaren ve Kiva'nın irkilip sandalyesine daha da gömülmesine neden oldu.

"Pekâlâ," dedi Galdric, "kadim tanrılar uzun zaman önce, Torvin hâlâ sihrini iyilik için kullanırken, başka bir hediye bahsettiler. Bu hediye krallığı birlikte yönettikleri sırada hem ona hem de Sarana'ya verilmişti." Derin bir nefes aldı ve devam etti: "Tanrıların Gözü büyüü yok eder. Fakat Tanrıların Eli büyüü yaratır."

Kiva bir heykel gibi hareketsiz kaldı, bakışları anında Jaren'a kaydı.

"Yani bu ne demek oluyor?" diye sordu Caldon.

“Büyünün nereden geldiğini hiç merak etmedin mi? İlk anomalilerin güçlerini nasıl aldıklarını?” diye sordu Galdric. “Tanrıların Eli insanlara büyü gücünü hediye etti. Yani element büyüsünü. Corentine nesli dışında hiç kimsenin şifa büyüsü yaptığını duymadım. Ya da ölüm büyüsü. Tüm araştırmalarımın rağmen bunun nedenini henüz anlamış değilim...”

“Odaklan,” dedi Cresta sertçe. “Navok neden Tanrıların Eli’yle ilgili bilgi edinmek istedi?”

“Sanırım onun sadece Evalon’u değil, Wenderall’daki tüm krallıkları fethetmek istediğini şimdiye kadar anlamışsınızdır?” dedi Galdric ve yanıt olarak sert bir şekilde sallanan kafalarla karşılaştı. “Hedefi buydu ama her zaman bundan daha fazla istediği bir şey vardı. Anomalileri toplamasının bir başka nedeni de bu: Navok’un büyüye takıntısı var. Yıllar önce kendi güçlerini elde etmesinin mümkün olabileceğine dair bir söylenti duyduğunda, bunun nasıl yapılacağını bulmaya odaklandı.” Galdric yutkundu.

“Size Tilda’nın Kiva’yla birlikte dönmesini sağlamak için beni Zadria’da tuttuğunu söylemiştim ama gerçek tam olarak bu değildi. Ayrıca benim Torvin sempatzanı geçmişi olan bir soydan geldiğimi, unutulmuş kadim bilgilerin korunarak aileme aktarıldığını da öğrenmişti. Denedim... Yapamadım... O...” Galdric kendini toparladı ve sessizce devam etti: “Bildiklerimi ona anlatmasaydım beni öldürecekti.”

“Ne biliyorsun?” diye sordu Caldon, Kiva’nın yanında oturduğu yerde doğrularak. “Ona ne anlattın?”

“Her şeyi,” dedi Galdric perişan bir hâlde. “Bu yüzden Kiva’yı bu kadar çok istiyor. Çünkü Kiva olmadan Tanrıların Eli işe yaramaz. Ama Kiva’yla birlikte kendi sihrini elde etme potansiyeline sahip olur.”

“Açıkla,” dedi Jaren, gözleri alev alevdi. “Bu sefer düzgün bir açıklama yap. Navok’un bildiği her şeyi bizim de bilmemiz gerekiyor.”

Galdric tereddüt etmedi. “Tanrıların Eli’nin hem Torvin hem de Sarana tarafından kullanılması amaçlanmıştı çünkü bu

onların barışçıl birlikteliklerinin ve sadece krallıkları için değil tüm Wenderall için diledikleri refahın bir simgesiydi. O yüzden sadece Vallentis büyüsü ve Corentine büyüsü birleşirse işe yarar... Tabii ölüm büyüsü değil, şifa büyüsü.” Gözleri Kiva’nın şaşkın gözlerine kilitlendi. “Sen şifa büyüsüne sahip olan son Corentine’sin. Navok’un sana *ihtiyacı var*. Aynı zamanda Vallentis büyüsüne de ihtiyacı var ama...” Kraliyet ailesine doğru elini salladı. “...kullanabileceği birkaç kişi mevcut. Buna hâlihazırda onunla çalışan Prenses Mirryn (üzgünüm Kraliçe Mirryn) de dâhil. Ama sen, Kiva...” Galdric’in ifadesi pişmanlık dolu bir hâl aldı. “Navok annenden senin güçlü olduğunu duymuştu, bu yüzden başlangıçta seni sadece bunun için istedi, özellikle de Zuleeka’nın neler yapabileceğini öğrendiğinde. Ama ona Tanrıların Eli’nden bahsettikten sonra... Sen onun olmadan durmayacaktı. Hâlâ da durmayacak.”

Kiva’nın kalbi göğsünde kükrüyordu. “Tanrıların Eli nedir? Çoktan Navok’un eline geçti mi?” derken sesi korkuyla kasıldı.

“Tanrılara şükürler olsun ki hayır,” diyen Galdric herkesin biraz rahatlamasına neden oldu. “Her biri bir elementi temsil eden dört yüzük var ve yalnızca Vallentis büyüsü içlerine uygulandığında işe yarıyor. Biri toprak, biri hava, biri ateş ve biri de su için.”

Kiva, kıyafetlerinin altına taktığı tılsımın büyüyle doldurulduğunda onu elementlerden nasıl koruyabildiğini düşündü. Dört yüzük sanki benzer güç emme yeteneklerine sahipmiş gibi geliyordu ve sadece büyüden korunmanın yanı sıra büyüü *hediye etme* avantajı da vardı.

“Sarana’nın büyüsü yüzüklere eklendiğinde,” dedi Galdric, “Torvin hepsini taktı. Hemen kendi şifa büyüsünü çağırdı ve bunların aracılığıyla Sarana’nın gücüyle birleşmeye odaklandı. Temel büyüü başka bir kişiye aktarmak için gereken tek şey buydu.” Sesi alçaldı. “Torvin ölüm büyüsünü kullanmaya başladığında El çalışmayı bıraktı. Ancak Sarana, bir gün onun iyileştirme gücünü miras alabilecek çocukları olacağından endişeliydi çünkü eğer yüzükler için gelirlerse kendi büyüü ordularını kurabileceğini biliyordu...”

Navok'un El olmadan buna benzer bir şey yaptığını hatırlayan Kiva'nın endişesi daha da arttı.

"...bu yüzden Sarana yüzükleri ayırdı ve Jiirva, Hadris, Valorn ve Arden gibi en yakın müttefiklerinin onları kendi krallıklarında saklamasını sağladı. Navok nerede olduklarını bilmiyor, ona yüzükleri Issız Kuzey'in derinliklerine gömdüğünü söyledim ama onları aramak için bir ekip gönderdi, çok geçmeden gerçeği keşfedecektir... O zeki biri ve Sarana'nın yüzükleri gerçekte nereye sakladığını öğrenecek kaynaklara sahip, özellikle de artık hangi soruları soracağını bildiği için." Bitirmeden önce çaresizce özür diler gibi, "Her biri sihirle dolu dört yüzüğün tamamına ve onları kullanacak Kiva'ya sahip olana kadar hiçbir şey yapamaz. Ancak yine de... bu tercih edeceğimiz bir durum değil," dedi.

Caldon ona dik dik baktı. "Öyle mi?"

"Vallentis büyüsüne ihtiyacı olduğunu söyledin," diye belirtti Ashlyn. "Mirryn ona hava ve ateş büyüsünü verebilir ama hepsi bu. Yani onun sadece Kiva'ya değil, bize de ihtiyacı var ve biz de..."

"Oriel ve Ariana teyze..." Caldon küftetti. "Hâlâ Nehir Sarayı'ndalar. Ona toprak ve su büyüsü verebilirler."

Annesi ve erkek kardeşinin Vallenia'da rehin olarak kaldıkları hatırlatılınca Jaren'in çenesi kasıldı. Kiva bunun onu içten içe yiyip bitirdiğini biliyordu ama sunabileceği herhangi bir tesellinin işleri daha da kötüleştireceğinden korktu.

Galdric konuşmaya devam ederek, "Sarana'nın gücünün hâlâ yüzüklerde olması da mümkün," dedi. "Fazladan Vallentis büyüsüne ihtiyaç duymadan da işe koyulmaya hazır hâle gelebilirler."

Caldon tekrar küftetti.

Galdric konuşurken genelde sessiz kalmış olan Torell, "Yani Navok'un ihtiyacı olan tek şey yüzükleri bulmak," diye özetledi. "Ve sonra Kiva'yı kendisine yardım etmesi için zorlayacak, böylece..."

"Korkarım öyle," diye doğruladı Galdric.

Bu kez şakaklarını ovuşturup kaşlarını çatarak masaya bakan Jaren küfretti. “Onlara önce bizim ulaşmamız lazım,” dedi. “Navok’un böyle bir tehditle üzerimize gelmesi riskini göze alamayız. Zaten yeterince güçlü. Büyüyle durdurulamaz olabilir.”

Herkes onun fikrine dâhil olmadan veya tartışmadan Cresta kıkırdamaya başladı. Jaren’a sırtarak, “Etkilendim,” dedi. “Eğer Kiva’yı denklemden çıkarırsak...” Parmağıyla kendi boğazını keser gibi yaptı. “...o zaman hiçbir tehdit kalmaz. Ama bundan söz etmediğin için aferin sana.”

“Cresta,” diye çıkıştı Torell. Kiva da kıza bu söylediklerini onaylamıyormuş gibi baktı.

“Ne?” dedi Cresta. “Bunu düşünen tek kişi ben olamam.” Kiva’ya dönüp, “Senin ölmeni istemiyorum. Ama itiraf etmelisin ki her türlü soruna sen sebep oluyorsun,” dedi.

“Henüz bariz olanı düşünen yok mu?” diye sordu Kiva, kızıl saçlıyı duymazdan gelip Galdric’in Tanrıların Eli’nin neler yapabileceğinden bahsettiği anda fark ettiği şeyi dile getirerek. “Eğer yüzükleri alırsak Jaren da büyüsünü geri alabilir.”

Etrafındaki herkes bu konuyu düşünmediklerini gösterecek kadar sessiz kaldı. Jaren’ın yüzündeki sersemlemiş ifade Kiva’nın yanaklarının kızarmasına neden oldu. Kiva hemen ekledi: “Ayrıca Navok’un ordusuna karşı savunmak için kendi büyüleri ordumuzu da yaratabiliriz. Yani El’i ondan uzak tutmak sadece onun gücünü artırmasını engellemekle kalmaz, aynı zamanda Evalon’u ve Wenderall’ı ele geçirmesini engelleyebileceğimiz anlamına da gelir.”

Arkadaşları söylediklerini sindirmeye çalışırken bir duraksama oldu ve ardından Ashlyn, “Bu sağlam bir tartışma konusu ama El’in peşine düşersek bu haftalarımızı alabilir. Hatta aylarımızı. Kıtayı dolaşıp yüzüklerin nerede olduğunu bulmamız gerekecek. Bütün bu zaman boyunca, Zuleeka...” dedi.

“Kusura bakma,” diye sözünü kesti Galdric, “ama yüzükler daha önce bahsettiğim krallıkların yönetici ailelerine verildi. Yalnızca onları güvenle saklamaları için. Yani yüzükleri geri istemeniz yeterli olacaktır.”

“Yine de yolculuk etmemiz gerekecek.”

“Rüzgâr tüneline kullanabilirim,” diye önerdi Galdric. “Bu mesafenin bir kısmını at sırtında katetmemiz gerekecek ama her şehrin birkaç yüz kilometre yakınına geldiğimizde yolun geri kalanında büyüü kullanabilirim.” Ashlyn’e baktı. “Eğer çabuk öğrenirsen, sen de kullanabilirsin.”

Caldon eski asi liderine, “Bizimle geleceğini varsayman ne kadar cesurca,” dedi.

“Zuleeka, Evalon’u kasıp kavururken ve Navok büyüü ordusuyla istilaya hazırlanırken haftalarca yolculuk yapmak istemiyorsanız, o zaman bana ihtiyacınız var,” dedi Galdric. “Ayrıca Kiva’nın antrenmanlarına da rehberlik edebilirim. Unutmayın, Navok artık bir tehdit olmaktan çıktığında, Kiva’nın hâlâ ablasıyla yüzleşmesi gerekecek.”

Kiva’nın midesindeki huzursuzluk hissi geri geldi.

“Bundan hoşlanmadım,” dedi Ashlyn dudaklarını büzerek. “Yüzüklerin peşinden giderek doğrudan Navok’un ekmeğine yağ sürüyor da olabiliriz.”

“Büyük ihtimalle de öyle olacak,” dedi aynı derecede mutsuz görünen Jaren. “Ama Navok aktif şekilde onları ararken hiçbir şey yapmamak seni memnun eder mi? Yüzüklerin bizim elimizde güvende olması daha iyi olmaz mı? Eğer onları bizden çalmaya kalkarsa hazır oluruz. Bunu *bekliyor oluruz*. Ve Kiva’nın dediği gibi, onları kendi büyüü ordumuzu yaratmak için kullanabiliriz. Bu bile tek başına riske girmek için yeterli bir sebep.”

Bu Ashlyn’i etkilemişe benziyordu ama Jaren’in sözü bitmemişti.

“Şu anda Evalon’dan ayrılmak isteyecek son kişi benim,” dedi acı dolu bir sesle. “Zuleeka ve Mirryn’in tahtta olduğunu, Annem ve Ori’nin onların esiri olduğunu bilmek...” Zorla yutkundu. “Bu durumdan tahmin edemeyeceğiniz kadar nefret ediyorum. Ama aynı zamanda Navok’un oluşturduğu tehlikenin de farkındayım. Düşmanlarımıza öncelik vermeliyiz. Yüzükleri aldıktan sonra onunla ilgilenebilir ve sonra tüm dikkatimizi Zuleeka’yla Mirryn’i iktidardan uzaklaştırmaya verebiliriz.”

Ashlyn, başını sallamadan önce Jaren'ın tutkulu gözlerine baktı. "Hadi yapalım," dedi. "Diğer üslere haber göndereceğim ve Navok'un anomalilerinden herhangi birinin fark edilmeden sınırdan geçmeyi başarması ihtimaline karşı, biz uzaktayken muhafızlarımızdan bazılarının Vallenia'ya gitmesini sağlayacağım. Eidran, bunu halledebilir misin?"

Kiva, adamın bütün bu süre boyunca odada sessizce gölgelere saklandığını bir kez daha unutarak irkildi.

"Sanırım ben de sizinle geleceğim, size eşlik etmem daha faydalı," diye karşı çıktı Eidran, sakinleştirici bir sesle. "Anomalilerle ilgili hâlâ sorularımız var. Galdric, seyahat edeceğiniz krallıkların üçünde büyülü topluluklar olduğunu bildiğini söyledi... Siz yüzükleri toplarken, ben de o toplulukları arayıp bazı yanıtlan ortaya çıkarmaya çalışabilirim."

"Akıllıca," dedi Jaren yavaşça.

"İyi bir noktaya değindin," diye onayladı Ashlyn, ayağa kalkmadan önce. "Rüzgâr tüneli olsun ya da olmasın, kaybedecek vaktimiz yok. Günün geri kalanını hazırlanmaya ayırın, yarın ilk iş yola koyulacağız."

"Biz kim?" diye sordu Cresta kaşını kaldırarak. "Ben artık özgür bir kadını. Yapacak işlerim, göreceğim yerlerim, görüşecek insanlarım var..."

"Bizimle geliyorsun," dedi Ashlyn. Gözleri Torell'e kaydı. "Sen de. Bütün bunlar bitene ve biz sizinle ne yapacağımıza karar verene kadar ikiniz de hiçbir yere gitmiyorsunuz."

"Zaten Kiva'yı bırakmazdım," dedi Tor.

Cresta, "Ben bırakırdım," diye homurdandı ama Kiva, genç kadının yüz ifadesinden yalan söylediğini anlayabiliyordu. Mace-ra Cresta'nın ilgisini çekmiş, hatta genç kadın belki de planlarına dâhil olmaktan heyecan duymuştu.

Grup bundan kısa bir süre sonra dağıldı ve Ashlyn komutanlarına haber göndermek için yola çıktı. Tor, Cresta ve Galdric, Eidran'ın yolculukları için malzeme toplamasına yardım edecekti

ama Ashlyn muhafızların onlardan gözlerini ayırmamalarını istemişti.

Hepsi gittikten sonra Jaren da Kiva'yı Caldon'la yalnız bırakarak uzaklaştı. Jaren komuta merkezinden çıkarken, Kiva prensin arkasından özlemle baktı, El'in büyüünü geri verebileceğini öğrendikten sonra bile aralarındaki buzların erimemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de o sabah Jaren'ın yüzündeki endişeli ifade hâlâ aklındaydı ve Kiva'ya umut olmaya devam ediyordu. Kiva, Caldon'un toplanmasına yardım edip peşinden güneşli yaz havasına doğru çıkarken, kendi kendine *her şey yoluna girecek*, dedi.

Tipp'in komuta merkezi kapısının hemen dışında Jaren ile konuştuğunu gören Kiva'nın zihni birden durdu. Kafaları birbirlerine doğru eğikti, Tipp'in yüzünde bir gülümseme vardı ve Jaren da ona sıırıyordu. Yüzündeki ifade yeniden yan yana geldiklerinden beri gördüğü her şeyden daha hafifti ve kalbinin hızla atmasına neden oldu. Jaren eskiden ona da böyle sıırırdı ama şimdi...

Tanrılar, onu özlemişti.

Ancak Kiva, onu fark edince yüzündeki gülümsemesi silinen Tipp'e odaklandı

"Belki de yapmamalısın..." diye mırıldandı Caldon ama Kiva, o daha cümlesini bitiremeden ilerledi.

Tipp arkasını dönüp hızla uzaklaşmadan önce Kiva ancak iki adım atabilmişti. Olduğu yerde donakaldı, ona seslenmek istedi ama Tipp'in görmezden gelmesinden korktu. Onu görmezden geleceği *kesindi*.

"Tipp," diye fısıldayarak arkasından bakarken gözleri sulandı.

Hafif bir hareket, uzaklaşmakta olan Tipp'e bakan Kiva'nın, hâlâ orada durup kendisini dikkatle izleyen Jaren'a bakmasına neden oldu. Bir an için onun mavi-altın rengi bakışlarında merhamet gördüğünü sandı, sonra bu bakış bir anda tekrar kayboldu.

Derken Jaren da arkasına bile bakmadan Tipp'in peşinden gitti.

BÖLÜM ON DÖRT

O gece, Kiva kendini yine revirde buldu. Saat gece yarısını geçmiş ama o uyuyamamıştı... Kısmen yapmak üzere oldukları yolculuk konusunda kaygılı olduğundan ama daha çok o günün erken saatlerinde Tipp'le karşılaştığı anı düşünmekten. O zamandan bu yana geçen saatlerde Tipp ondan tamamen uzak durmuş, hatta Kiva'nın onun odasına gitmeye cesaret edemeyeceğini bildiği için o akşam Jaren'ın odasına taşınmıştı. Tipp ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu ve Kiva bunu anlasa da canı yine de yanıyordu. Keşke çocuk onunla konuşmasına, *açıklamasına* izin verseydi...

İç çeken Kiva, Naari'nin yatağının perdesini açınca muhafızı tıpkı önceki geceden hatırladığı gibi buldu.

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey yapmadı, sadece arkadaşına ve etrafında dönen karanlık gölgelere baktı. Ama sonra uzanıp parmaklarını birbirine kenetledi.

"Galdric haklı," dedi sessizce. "Büyümden korkuyorum. *Kendimden* korkuyorum." Derin bir nefes vererek, "Ama değer verdiğim birini kaybetmekten daha çok korkuyorum," diye itiraf etti. Muhafızın elini sıktı. "Geri dönmene ihtiyacım var, Naari. Geri dönmene *ihtiyacımız* var."

Sözleri Naari'yi doğal olmayan uykusundan uyandırmadı ama zaten Kiva revire sırf arkadaşıyla konuşmak için gelmemişti.

Kim olmaya karar verersen o olursun, Kiva, demişti Galdric o sabah. *İyi ya da kötü, bu senin kararın.*

Kiva şu anda büyüünün neler yapabileceği ve onun neye dönüşebileceği konusunda endişeli olsa da kendini tanıyordu. Bulunduğu yere gelene kadar cehennemden geçmiş, on yılda -hatta on *haftada*- pek çok insanın tüm hayatı boyunca çektiğinden daha fazla acı çekmişti. Gücünü kötülük için kullanmayı *düşünmeyi* bile zerre kadar istemiyordu.

Kiva hatalar yapmıştı. Korkunç, berbat, hayatları mahveden hatalar. Ama iyi ya da kötü, her zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Büyüsü onun kim olduğunu tanımlamıyordu ve kaderini belirleyecek güce de sahip değildi.

Tilda, kısa süreliğine de olsa ölüm büyüünü denemeyi seçmişti. Zuleeka da aynı karanlık yolu seçmişti. Ama bu Kiva'nın seçimi değildi ve asla da olmayacaktı.

Büyükannesi ölmeden hemen önce *sen onlardan farklısın*, demişti. *Onların karanlığına karşı bir ışıksın*.

Orada durup Naari'ye bakan Kiva, içinde bir şeylerin yerleştiğini hissetti. Büyüsü bir silah değil, bir lütuftu. Bundan korkması için hiçbir neden yoktu... Damarlarındaki kan kadar gerçek ve hayat veren bir parçasıydı. Onunla ne yapacağına *kendisi* karar verecekti, başkası değil.

Ve Kiva onu iyilik için kullanmaya kararlıydı.

Geçmiş, bugün ve gelecek... Büyüsünü daima iyilik için kullanacaktı.

Şu andan başlayarak.

Derin bir nefes alan Kiva, Naari'yi daha sıkı kavradı ve gözlerini kapatarak kanındaki büyüye seslendi. İhtimallerin karanlığına güç vermeyi reddederek zihninin korku yoluna sapmasına izin vermedi.

Kendi kendine, "Ben iyiyim. Kontrol bende. Ve korkmuyorum," diye fısıldadı.

Zor olacağını, savaşması ve büyüüne boyun eğdirmek için onunla kapışması gerektiğini sanmıştı ama sanki büyüü artık onu çağırmasını, kucaklamasını ve kabul etmesini bekliyor gibiydi. Gücü nazik, iyileştirici dalgalar hâlinde dışarı akarken

kapalı göz kapaklarının arasından altın ışık sızmadan hemen önce parmakları karıncalanmaya ve damarlarına sıcaklık yayılmaya başladı.

Kiva, içinden geçen duygu, büyüsünün saflığı ve iyiliği karşısında neredeyse ağlayacaktı. Büyüsü kötü değildi... *Kiva* kötü değildi.

Bir yandan ağlayıp bir yandan gülerek gücünü Zuleeka'nın gölgelerini yok etmek ve onun Naari'nin üzerindeki hâkimiyetini serbest bırakmak için kullandı.

Muhafızın parmakları seğirdi...

Kiva sıçradı, gözlerini açtığı anda şifa ışığının söndüğünü ve beraberinde ölüm büyüsünün tüm izlerini de sildiğini gördü.

Zuleeka'nın gölgeleri gitmişti.

Bunu Kiva yapmıştı. Hiç de *zor* olmamıştı. Kendinden *korkmaması*, kendine inanması gerekiyordu.

"Naari?" diye fısıldadı hafifçe sallanarak. Büyüsünü kullandıktan sonra ne kadar bitkin düştüğünü unutmuştu. "Naari, ben Kiva. Beni duyabili..."

Kadının amber gözleri fal taşı gibi açıldı.

Naari inanılmaz derecede hızlı bir hareketle yataktan fırladı ve Kiva'ya saldırdı. İkisi de yere yuvarlandılar, çarşaf bacaklarına dolaştı ve yatağın perdeleri yırtılıp üzerlerine düştü.

"*Ne yapıyorsun...*" diye bağırdı Kiva ancak muhafızın parmakları boğazını sarmadan önce yapabildiği tek şey bu oldu.

Kiva, Naari'nin ağırlığı aniden kaybolmadan önce bir anlık panik yaşadı. Kadın yukarıya doğru çekilirken elleri Kiva'nın boynundan ayrıldı.

"Naari, dur!"

Kiva, zaten korkudan kilitlenmemiş olsaydı bile, Jaren'in emrini duyunca donup kalırdı. Karanlık revirin içinden onun Naari ile kapıştığını ve kadını zapt etmeye çalıştığını görebiliyordu.

"*Bırak beni!*" diye hırladı Naari. "Ablası Engerek! O bir Corentine! O..."

“Dur!” diye daha kararlı bir şekilde tekrarladı Jaren. “Biliyorum. *Biliyoruz*. Dur da açıklayayım.”

Bu sözyle birlikte, vücudu gerginlikten kilitlenmesine ve gözleri çılgına dönmesine rağmen Naari boğuşmayı bıraktı. Etrafına bakacak kadar kendine geldi, yüz hatlarına şaşkınlık yayılmıştı.

“Gümüşdiken’de miyiz?” diye sordu, sıra sıra duran boş revir yataklarını inceleyerek.

Hâlâ yerde olan Kiva, Jaren’a bakıp, “Buraya kadar peşimden mi geldin?” diye sordu.

“Elbette geldim,” dedi Jaren hızla. “Geceleri üssün etrafında tek başına dolaşman konusunda sana gerçekten güveneceğimi mi sanıyorsun?”

“Üs mü?” diye sordu Naari. “Ne üssü?”

Fakat aniden kalbi sızlayan Kiva, Jaren’ın cevabını duymadı. Her şey göz önüne alındığında prensin sözlerine bu kadar üzülmesi mantıksızdı. Ancak hissettiği acı inkâr edilemezdi.

“Burada neler oluyor?” Revirin girişinden Caldon’un sesi geldi. Karanlıkta gözlerini kıstı ve hızla onlara doğru yürüdü. “Gürültünüz koğuşun yarısını uyandırdı...”

Onları daha net görebilecek kadar yaklaştığında durakladı. Jaren artık komada olmayan Naari’yi tutuyor, Kiva ise çarşafa dolanmış vaziyette yerde duruyordu.

“Ah,” dedi. “Boş verin.” Doğrudan Kiva’ya gitti ve onu ayağa kaldırdı, ardından muhafıza döndü. Caldon’un rahatladığı yüz ifadesinden açıkça belli oluyordu. “Tekrar hoş geldin, Naari.”

“Tekrar mı?” Tehdit eder gibi bir sesle gürledi: “Biri konuşmaya başlasa iyi olur, yoksa...”

Jaren ona, Kiva’nın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledikten sonra Naari’yi tutmayı bırakıp onu revirden çıkarmak için ilerletti.

Onu Tipp’le birlikte gördüğü andan farklı olarak, bu kez arkasına baktı ve gözleri Kiva’nın kollarıyla buluştu.

“Teşekkür ederim,” dedi sessiz ama samimi bir minnettarlıkla.

İnanılmaz kırgınlığının acısını hâlâ hissetse de bu iki kelime -ve bunları söyleme şekli- Kiva için her şey demekti.

“İyi iş çıkardın, gün ışığı,” diye mırıldandı Caldon, Jaren ve Naari kapının önünde gözden kaybolurken. Kolunu ona doladı ve kızı kendine çekip kucakladı. “Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama düzelecek. Söz veriyorum.”

Ertesi sabah, Caldon’un sözünün yakın zamanda gerçekleşmeyeceği belli oldu.

Planlandığı gibi, toplamda on kişiden oluşan grup Jiirva’ya doğru yola çıkmak için erkenden kalkmıştı: Jaren, Caldon, Naari, Tipp, Cresta, Torell, Galdric ve Ashlyn ile birlikte ürkütücü derecede sessiz olan Eidran ve hepsinin ardında kalan Kiva. Ashlyn geldiğinde, hepsini Stoneforg’a ait atlarına binmiş hâlde görüp kaşlarını çatmış, dikkat çekmek istemiyorlarsa grubu bölmeleri gerektiğini söylemişti. Fakat Tipp, Jaren ve Caldon’dan ayrılmayı, Ashlyn de Torell ve Cresta’yı gözünün önünden ayırmayı reddetti. Artık maskeli balodan bu yana olup biten her şeyin farkında olan Naari, Jaren’ın yanına yapışmıştı. Seyahat sürelerini hızlandırmak için Galdric’e ihtiyaçları vardı ve dört yüzüğün hepsine birden sahip olduklarında Tanrıların Eli’ni kullanabilecek tek kişi Kiva’ydı. Değerli dakikalarını bu konu hakkında tartışarak harcadıktan sonra Ashlyn, grubun bir noktada ayrılacağını söyleyerek uzlaştı... Yarıyı yüzüklere yarıyı da Eidran’la birlikte anomali topluluklarına gidecekti.

Gruplarda kimlerin olacağını söylemese de herkes onunla aynı fikirde olduğu için sonunda yolculuklarına başladılar.

Jiirva’nın başkenti Yirin, Wenderall’ın kuzeybatı ucunda yer aldığından, planları doğrudan Caramor’a geçmeden önce Mirraven’a geçmek ve bunu, yaralı Prens Voshell sınırların kapatılması için haber göndermeden önce yapabilmekti. Hedeflerine yeterince yaklaştıklarında Galdric yolun geri kalanında onlara rüzgâr tüneli oluşturacaktı ama yine de o noktaya ulaşmaları için

at sırtında bir hafta geçirmeleri gerekiyordu. Kiva bundan pek hoşlanmamıştı ve bunun nedeni sadece benekli gri atı Zephyr'ın onu Jaren, Naari ve Tipp kadar sevmesi değildi.

“Onların benden nefret etmek için nedenleri var,” dedi atın boynunu eğip bacağına üzerinden geçirmeye çalışırken. “Ama sana elma verdim, seni sefil canavar.”

Zephyr'ın sürekli kişnemesi dışında, at sürmenin ilk birkaç saati fena değildi. Hava ılık, gökyüzü açık ve ortamda genel bir beklenti hissi vardı. Tipp, Eidran'ın askerî ahırlarda bulduğu midillinin üzerinde hoplayıp zıplıyor, maceraları için çılgınca heyecanlanıyordu... Daha doğrusu Kiva ona yaklaşmaya çalışana kadar öyleydi zira çocuk Kiva ona yaklaştıktan sonra tüm duygularını bastırdı. Hâlâ Kiva'yla tek kelime etmemişti ve Kiva Zephyr'i her yaklaştırdığında, Tipp middillisi ilerlesin diye onu yanlardan hafifçe tekmeliyor ve genç kız yokmuş gibi davranıyordu.

Tipp gibi Jaren ve Naari de Kiva'ya soğuk davranıyordu ki Kiva bunu beklediği hâlde, yolculuğu yine de rahatsız edici geçiyordu. Caldon ona moral vermeye çalıştı ama o da ablasıyla aynı ortamda olduğundan kendi şeytanlarıyla uğraşıyordu. Mirraven'a geçtiklerinde Caldon, Cresta'yla birlikte devriye gezen gri askerlerin yerlerini tespit etmek için önden gitti.

“Üç yıl geçti ve o hâlâ benim yakınımdaya dayanamıyor,” dedi Ashlyn, Kiva'nın yanında giderken suratsız bir şekilde. “Ebeveynlerimizi *ben* öldürmedim.”

Kiva prensesi teselli etmek istedi ama verdiği tek tavsiye herkesten duyduğu şeydi: “Ona biraz zaman ver.”

Saatler geçmeye devam ederken grup, seyahat hızlarını gayet iyi koruyordu. Öğle yemeği için kısa bir molanın ardından Kiva kendini Torell'in yanında at sürerken buldu. Mahremiyetlerinin sınırlı olduğunun farkında olmasına rağmen abisinin bütün gün ne kadar sessiz ve içe dönük olduğundan endişelenerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Gözleri önce Kiva'ya, sonra uzaklara dönen Tor onu başıyla onayladı.

Konuşmak istemediği belliydi ama Kiva onun ciddi yüz hatları ve zümrüt gözlerindeki donuk, acı dolu bakış karşısında telaşlandı.

"Burada olmana gerçekten çok sevindim," demeyi denedi, Zephyr'in Tor'un atını dişlemesini engellemeye çalışarak. "Başka seçeneğin olmadığını biliyorum ama..."

"Ben de burada olduğuma seviniyorum," dedi Tor. Kıza tekrar baktığında yüzü yumuşamış ama gözleri uzaklara dalmıştı.

Kiva atını yaklaştırıp sesini alçaltarak, "Benimle konuşabilirsin, Tor. Seni üzen bir şey olduğunun farkındayım," dedi. Risk alıp bir tahminde bulundu: "Eğer Zuleeka ile ilgiliyse..."

"Zuleeka'yla ilgili konuşmak istemiyorum."

Sözleri keskindi. Ve acı doluydu.

Kiva dikkatlice, "Belki de konuşmalısın. Ne hissettiğini hayal edemiyorum ama..." demeye çalıştı.

"Haklısın, hayal edemezsin," dedi Tor, dizginleri kavrayan parmakları gerilmişti.

Kiva bu işi burada bırakmayı reddetti. On yıldır ayrı olabilirlerdi ama öncesinde Torell her zaman onun yanında olmuştu... Sadece abisi olarak değil, arkadaşı olarak da. Yeniden bir araya geldikten sonra bile, defalarca onun iyiliğini kendisinininkinden üstün tutmuştu. Öyle ki Kiva'yı korurken neredeyse hayatını kaybedecekti.

Ama Kiva'nın onun korumasına ihtiyacı yoktu. Ve sırf Kiva onun kalbinde taşıdığı acının yükünü paylaşmak zorunda kalmasın diye hislerini iltihaplanana kadar saklamasına izin veremezdi.

"Seni bıçakladı, Tor," dedi Kiva sessizce. "Ve senin, tamamen varlığından habersiz olduğun o ölüm büyüleriyle sana saldıracaktı. Bunun sana bir yük gibi geldiğinin farkındayım."

"Kiva, konuşmak istemediğimi söyledim..."

“Ne söylediğin umurumda değil,” dedi Kiva, sert bir şekilde. “Beni istediğin kadar görmezden gelebilirsin ama öngörülebilir gelecekte birbirimize bağlıyız ve öyle ya da böyle bu konuşmayı yapacağız. Benim tercihim şimdi yapmak ama eğer sen...”

Tor, perişan bir ifadeyle ona dönerek, “Beni neredeyse öldürüyordu, Kiva,” diye çıkıştı. “Ablamız... kendi canımız, kendi kanımız. Yıllardır insanları öldürüyordu ve benim bununla ilgili hiçbir fikrim yoktu. On yıldan fazla bir süre boyunca bana yalan söyledi. Sence bu bana kendimi nasıl hissettiriyor olabilir? Ne kadar utanıyorum? Ne kadar *suçluyum*? *Onların kanı* benim elle-rime de bulaşmış olabilir.”

“Tor,” diye fısıldadı Kiva.

“Yapma,” dedi Tor boğuk bir sesle. “Bana bunun benim hatam olmadığını söyleme. Anlamalıydım, onu *durdurmalıydım*. Eğer durdursaydım bunların hiçbiri olmazdı. Ve belki de an-nem...” Duraksadı ama acısını gizleyecek kadar hızlı değildi.

Kiva onun ne söylemek üzere olduğunu biliyordu: *Belki de annem hâlâ hayatta olurdu*.

“Beni dinle,” dedi sertçe, Zephyr’in izin verdiği kadar yakla-şarak. “Zuleeka gücünü bir nedenden dolayı gizli tuttu çünkü *senin* bilmeni *istemedi*. Bu yüzden her ne kadar kendini suçluyor olduğunu anlasam da...” Kendi acı verici duyguları göz önüne alındığında bu yetersiz bir ifadeydi. “...sen onun yaptığı hiçbir şeyden sorumlu değilsin. Anneme gelince de...” diyen Kiva, de-vam etmeden önce Tor’un tüm dikkatini kendisine verdiğiinden emin oldu. “Ölüm büyüsünü ilk kez kullandığı an, onun için so-nun başlangıcı oldu. Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu,” dedi.

“Ama ben...”

“Ama yok,” dedi Kiva. “Hissettiklerin doğru ama aynı zaman-da *yanlış*.” Daha sakın bir sesle devam etti: “Sen iyi bir insansın, Tor. Ve eğer bana inanmıyorsan şuna cevap ver: Zuleeka’nın her-hangi birini incitmesini engelleyebilseydin, bunu yapar mıydın?”.

Tor inanamaz gözlerle Kiva'ya bakıyordu. "Elbette! Zaten söyledim ya..."

"O hâlde suçluluk ve utanç duymak yerine," diye abisinin sözünü kesti Kiva, "buna tutun. Çünkü senin onurunu ve kalbini gösteren en net şey bu."

Torell ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı... Kiva'nın sözlerini düşünceli bir ifadeyle sindirmeye çalıştı. Sonunda, "Belki de haklıydın," diye tiraf etti.

"Genelde haklıyım," dedi Kiva. "Ama özellikle hangi konuda?"

Tor, "Bununla ilgili konuşmam gerektiği konusunda," dedi. "İstemesem bile."

Kiva, "Zor konuşmalar asla kolay olmaz," dedi.

Tor homurdandı. "Bu korkunç bir cümle."

Kiva, her ne kadar çok hevesli olmasa da abisinin espri yapıyor olmasından dolayı rahatladı.

Ama sonra Tor ciddileşerek, "Nasıl hissettiğimi anlamam zaman alacak ama söz veriyorum deneyeceğim. Böyle düşünüyor olmam benim nasıl biri olduğumu gösterir, bilmiyorum ama Zuleeka'nın yaptıklarının bedelini ödeyeceğini bilmek beni rahatlatıyor. O bizim kardeşimiz olabilir ancak her eylemin sonuçları vardır ve yakında bir gün o da bunu öğrenecek," dedi.

Sonlara doğru sesi o kadar sert çıktı ki Kiva ürperdi ve onun asilerin generali olmasının bir nedeni olduğunu hatırladı. Tor bir generaldi ve bunun nedeni onun arkadaş canlısı tavrı değildi.

Konuyu değiştirmenin en iyisi olduğunu düşünen Kiva, "Aklında başka bir şey var mı?" dedi. Ardından, "Galdric'in *yaşıyor olması* konusunda ne hissettiğini sorma şansım olmadı," diye ekledi.

Tor'un bakışları, onları duyamayacak kadar uzakta olan söz konusu adama kaydı. "Dürüst olayım mı? Ne hissettiğimden emin değilim."

"Bir zamanlar yakındınız, değil mi?"

"Öyle sanıyordum," diye yanıtladı Tor. "Ama bana bu kadar yalan söyledikten sonra en sevdiğim kişi sayılmaz."

Eğer bana Zuleeka'nın büyüünden yıllar önce bahsetmiş olsaydı, o zaman..." Susup başını salladı. "Geçmişini değiştiremem. Ama yine de bundan rahatsız olabilirim."

"İşte bu tam bir hayat mottosu," dedi Kiva kuru bir sesle.

Tor'un dudakları kıvrıldı. Ama sonra, "*Sen* olanlar konusunda nasıl hissediyorsun? Zalindov? Navok? Zuleeka..." Tereddütle ekledi: "Jaren?" Abisi tarafından sorgulanmayı hiç beklemediği için Kiva donakaldı. "Ben..."

Yakındaki bir devriyeyle ilgili uyarıda bulunan ve gri askerler ilerleyene kadar ara vermelerini öneren Caldon ve Cresta'nın geri dönmesiyle, Kiva cevap vermekten ve yalan söylemekten kurtuldu.

Devam etmek için yol yeterince güvenli olduğunda Kiva, Zephyr'i hızla Eidran'ın atının yanına konumlandırdı ve abisinin sorduğu sorulara yanıt almadığını unutmaması için dua etti. Ashlyn, Torell'i konuşturup onunla birlikte atını sürerken Kiva da rahat bir nefes aldı. Eidran ona garip bir şekilde baktı ama hiçbir şey söylemedi ve saatler geçtikçe de aynı şekilde sessiz kalmaya devam etti. Varlığı sakinleştirici ve kararlıydı, şefkatli sessizliği Kiva'nın uzun zamandır olmadığı kadar mutlu hissetmesine neden oluyordu. Sırtının ağrımaya başlaması ve kaslarının sertleşmesinin bir önemi yoktu... Eidran'ın yanındaki huzurlu yerinden manzaranın tadını çıkarmaya başlamıştı.

Fakat daha derinlere doğru ilerledikçe manzara değişmeye başladı.

Güney Mirraven'in sarp, gri, çorak arazisini gören Kiva, kuze-ye yaptığı son yolculuğu hatırlayarak ürperdi.

Bu sefer Zадria'nın yakınına gitmeye cesaret edememişlerdi ama yine de gözlerini kapattığında Navok'un yakışıklı yüzünü görebiliyor... ve tokadının yanağına indiğini hissedebiliyordu. Yanağı artık acıımıyordu, yılan öpücüğü iyileşmesini hızlandırmaya devam edecek kadar sisteminde kalmıştı. Gün boyu süren yolculuğun sonuna doğru omzu biraz acımıştı ama korktuğu kadar büyük bir ağrı hissetmemişti.

İlk gece açık alanda, dışarıda uyumak tatsızdı. Zemin sertti, Mirraven havası Caldon'un büyüleriyle yaktığı ateşe rağmen soğuktu. Getirdikleri çadır bezinden barınakları çantalarından çıkarmadılar ve Ashlyn, hava durumu gerektirmediği sürece tam bir kamp kurmakla vakit kaybetmemeye karar verdi. Bu da onları ateşin etrafında, kayalıklı toprakta, yol yüzünden zaten ağrıyan bedenlerine artık daha fazla acı vermeyecek kadar yumuşak olan bir yer bulmaya çalışmak zorunda bıraktı.

Bütün gün at sürmek Kiva'yı bitkin düşürmüştü ama ekmek, peynir ve kurutulmuş etlerden oluşan hızlı bir yemekten sonra etrafındakiler kadar çabuk uykuya dalmayı başaramamıştı. Sorun yalnızca altındaki her çakıl taşının bir kaya gibi hissettirmesi ya da Galdric'in ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle horlaması değildi. Jaren sadece bir buçuk metre uzağındaydı. En son birbirlerine bu kadar yakın, hatta *daha da yakın* uyudukları gece, Kraliçe Ariana'nın büyüleri saldırısından sonra onun kollarında uyuyakaldığı zaman olmuştu. Ama şimdi aradan sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Zihnini susturamayan Kiva, nihayet uykuya dalmayı başardığında da kâbuslarla boğuştu. Rüyasında Zalindov'a geri dönüyordu. Navok, Xuru'ya ona saldırmasını emrediyor, Zuleeka'nın gölgeleri onu boğuyordu. Kâbuslar bütün gece devam edip uykusunu böldü ve biri tarafından omzunun sarsılmasıyla şiddetli bir şekilde irkilerek uyandı.

"Şafak vakti," dedi Caldon battaniyesini üzerinden çekerken.

"Gitme vakti geldi mi?" diye geveleyen Kiva, gözlerini kısıarak ona baktı.

Etraflarında yankılanmaya devam eden horultuların arasından, "Henüz değil," diye yanıtladı Caldon. "Antrenman vakti, gün ışığı."

Kiva inledi ve battaniyesini geri almaya çalıştı ama Caldon onu ulaşamayacağı bir yere fırlattı.

“Kalk,” diye emretti Caldon ve ona birkaç yeni kıyafet fırlattı. “Beş dakikan var.”

Kiva, burada olmasına dayanabilen az sayıdaki insandan birinden nefret etmek istemiyordu ama Caldon bunu zorlaştırıyordu. Yakınlarında kamp kurdukları dereye doğru sendeleyerek yürürken ona aklına gelen tüm kötü sözleri sıraladı. Ancak yüzüne soğuk su çarpıp Ashlyn’in deri üniformalarından bir başkasını giydikten sonra *neden* antrenman yapması gerektiğini hatırlayacak kadar insan olduğunu hissedebilmişti.

Kampa geri döndüğünde, atları için gece kurdukları derme çatma ağılın arkasında duran Caldon’u fark etmesi biraz zaman aldı. Atların uyuduğu ağılın etrafında dolaşırken, Caldon’un yalnız olmadığını fark etti: Jaren, Naari ve Eidran çoktan dövüşe başlamıştı. Kiva, Torell’in de orada, Ashlyn ile dövüştüğünü görünce şaşırdı.

Kiva için, bir grup gerçek savaşçıyla seyahat ettiğini unutmak kolaydı. Kraliyet görevlileri, muhafızlar, generaller, casuslar... Arkadaşları vücutlarını silah hâline getirmek için yıllarını harcamıştı. Silahsız dövüş yapmalarını izlemek, birbirlerinin kılıçlarını geçmelerine tanık olmak kadar hayranlık uyandırıcıydı. Ashlyn ile endişe verici bir hızla dövüşen abisine bile, sabahın erken saatlerindeki zayıf gün ışığında parıldayan bir kılıç verilmişti.

“Sanırım Zalindov’dayken egzersizlerine devam ettiğini varsaymak biraz fazla olur?” diye sordu kollarını kavuşturan Caldon, ardından bakışlarını dövüşenlerden çevirerek Kiva’ya odaklandı.

Yanlarına yaklaşırken Cresta esneyerek, “Etti,” dedi. “Ben de ona eşlik ettim. O yüzden bugün ben de size katılacağım.”

“Büyü antrenmanı yapacağımı sanıyordum?” dedi Kiva, Caldon’un Cresta’ya itiraz etmesine fırsat vermeden.

“İkisini de yapacaksın,” dedi Caldon. “Büyü güç gerektirir, güç ise dayanıklılık. Fiziksel olarak formda olmak sana daha fazla enerji verir ve seni daha güçlü kılar.” Omzunu silkerek,

“Element büyüsü böyle çalışır. Şifa büyüsü de böyledir diye düşünüyorum,” diye itiraf etti.

Kiva, Galdric ve Tipp’in hâlâ uyumakta olduğu kampa baktı. “Belki de beklememiz gerekir...”

“Esnemeye başla, tadı yanak,” dedi Caldon, dönüp Cresta’yı süzmeden önce. “Sen de.”

“Ne yani, bana aşağılayıcı bir lakap takmak yok mu?” diye sordu Cresta kirpiklerini kırıştıtararak.

“Sana taktığım lakabı duymak istemezsin,” diye yanıtladı Caldon ve dönüp Jaren, Naari ve Eidran’a doğru uzun adımlarla ilerledi.

Cresta’nın ela gözlerinde ilgi oldu bir ışıltı belirince Kiva içten içe inledi ama Caldon ter içindeki Eidran’la birlikte geri döndüğünde kızıl saçlı onlara kilitlendi.

Muhafız sağlam yapısını eleştirel bir gözle incelediği Cresta’ya, “Hiç dövüş eğitimi aldın mı?” diye sordu.

“Biraz,” diye yanıtladı Cresta.

Kiva, eski maden işçisinin Zalindov’da çıkardığı kavgaları düşünüp bunların eğitimden sayılıp sayılmadığından şüphe ederek homurdandı.

Ancak Caldon kıza bir yumruk savurduğunda Cresta, Kiva’nın kendi içinde yaptığı espriyi yok etti. Gelen yumruk yüzünden göğüs kemiğinin morarmasını beklerken, Cresta yana doğru fırladı ve Caldon’un elini yakaladı. Çizmesini Caldon’un dizinin arkasına doğru bükerek onu öne doğru çekti. Caldon yere düşmeden kızın elinden kurtulmak için hızlı bir ayak hareketi yapmak zorunda kaldı, ardından ona etkilenmiş bir şekilde sırtıttı ve çenesini Eidran’a doğru kaldırarak, “Güzel,” dedi.

“Bakalım başka neler yapabiliyorsun,” dedi muhafız, dövüşen çiftlerin ötesindeki açık alana doğru yolu göstererek.

“Beş yıl oldu ama hâlâ insanı şaşırtmanın yollarını bulabiliyor,” diye dalga geçti Kiva, onların gidişini izlerken.

“Bir dövüşçü gibi hareket ediyor” dedi Caldon. “Fark etmedin mi?”

Kiva, Cresta’nın Zalindov’dan önceki hayatıyla ilgili anlattığı şeyleri hatırlamaya çalıştı ancak herhangi bir dövüş eğitimi aldığına dair hiçbir şey söylememişti. Yine de o ve annesi, ailelerinin geri kalanını kaybettikten ve her gün hayatta kalmak için savaştıktan sonra yalnız seyahat etmişlerdi, bu yüzden bazı savunma hamleleri öğrenmiş olması mantıklıydı.

“Esnediğini görmüyorum,” dedi Caldon anlamlı bir şekilde.

Caldon onun kondisyon seviyesini test ettikten sonra, Kiva hızla kaslarını gevşetmeye başladı. Terleyerek içinden ona küfrederken, Nehir Sarayı’nda eğitime başladıkları zamandan bu yana en azından biraz ilerleme kaydettiğini fark etti.

“Küçük de olsa adım, adımdır,” dedi Caldon bilge bir ifadeyle.

Ama sıra büyüsunü güçlendirmeye geldiğinde, âdeta taştan bir duvara çarpmış gibi oldular. Kiva’nın gücünü toplamaya çalıştığı yaklaşık yarım saatin ardından Caldon, “Bununla neden bu kadar uğraştığını anlamıyorum,” dedi. “Artık kendinden korkmadığını söylediğini sanıyordum?”

“Korkmuyorum,” dedi Kiva. Herkes antrenmanı bitirmişti ve Eidran ile Torell kampın toplanmasına yardım ediyordu. Jaren, Naari, Ashlyn ve Cresta ise hâlâ serinliyor ve deri tulumlardan su içerek Kiva’nın art arda başarısız oluşunu izliyorlardı. “Ya da... bilmiyorum. Muhtemelen aklımın bir köşesinde her zaman korkuyor olacağım ama şu anda beni durduran şey bu değil.”

“Peki, ne o zaman?” diye sordu Caldon.

“Az önce bana elimi sallamamı ve ‘parlak şeyi yapmamı’ söyledin. Bu işler böyle yürümüyor,” dedi Kiva bıkkınlıkla. “Bu, senin etrafa fırlatabileceğin ateş büyünle aynı değil.”

“O hâlde nasıl bir şey?” diye bastırdı Caldon. “Nasıl çalışıyor?”

Kiva kollarını iki yana açtı. “Bunu bilseydim eğitime ihtiyacım olmazdı, değil mi?”

Caldon ona kaşlarını çatı, o da Caldon’a kaşlarını çatı.

Uyanır uyanmaz eğitimin ortasında onlara katılan Galdric, “Baskıyı artırdığım için üzgünüm,” dedi. Kiva’nın ilerleme eksikliği herkesin dikkatini çekmeden önce, Ashlyn’e rüzgâr tüneli kullanmanın temellerini açıklamaya yeni başlamıştı. “Fakat Prens Caldon haklı... Gücünü temel büyüye benzer şekilde *kullanabilmelisin*. Tilda da şifa büyüsu yaparken böyle öğrenmişti. Ve senin de bizzat gördüğün üzere, Zuleeka da ölüm büyüsunü kullanırken bunu yaptı. Aynı şeyin senin için de geçerli olmaması için hiçbir neden yok.”

Kiva kaşlarını çatı. “Bana ne yapmam gerektiğini söylemekle, bunu *nasıl* yapacağımı söylemek arasında fark var. Şu âna kadar ilkinin çok duydum ama ikincisini hiç duymadım.” Bakışları Caldon’a döndü. “*Hiç kimseden.*”

Prensin dudakları seğirdi. “Huysuzken çok hoş oluyorsun.”

“Ben huysuz değilim,” dedi Kiva, ayağını yere vurmamak için direnerek. “Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok ve sen bunu değiştirmeme yardımcı olmuyorsun.”

“Ben...”

“Öteâlem aşkına,” dedi Cresta, Caldon’un sözünü keserek. Bunun üzerine herkes onun Jaren’in yanındaki kayanın üzerinde oturduğu yere doğru baktı. Hiçbiri gözlerini kırpmaya bile fırsat bulamadan, antrenman yaptığı kılıcı alıp doğrudan Jaren’in uyluğuna sapladı.

Jaren acıyla haykırdı ve sonra aynı anda üç şey oldu:

Birincisi, Naari ve Ashlyn’in Cresta’ya saldırmasıydı, bu sırada Cresta Caldon’a, “Tut onu!” diye bağırdı.

İkincisi, Caldon’un kollarını Kiva’ya çelik bantlar gibi sararak Jaren’in yanına koşmasını engellemesiydi.

Üçüncüsü ise Jaren’in bacağından fışkıran kanı ve acısını gören, acısını *hisseden* Kiva’nın düşünmeden, sadece içgüdüleriyle harekete geçmesi oldu. Büyü içinden fışkırdı ve aralarındaki mesafeyi kateden kör edici bir kuyruklu yıldız gibi Jaren’a doğru fırladı. Caldon kulağına yaratıcı bir küfür tısladı ve Naari, Ashlyn ve Cresta bile izlemek için boğuşmaya ara verdi.

Olay saniyeler içinde bitmiş, ışık geldiği kadar çabuk sönmüştü. Jaren'ın yarası sanki hiçbir zaman var olmamış gibi gitmiş ve arkasında siyah deri üzerinde ıslak kan lekeleri ve sersemlemiş ama bunun dışında tamamen sağlıklı bir Jaren bırakmıştı.

"Gördünüz mü?" dedi Cresta, Naari ve Ashlyn tarafından yere yatırılmış hâlde durmasına rağmen kibirli bir tavırla. "Sadece doğru motivasyona ihtiyacı var."

Kiva, Cresta'ya öfkeyle baktı. "*Bu da neydi böyle?*"

Gözleri neşeyle parlayan Cresta'nın tek cevabı, "Bir şey değil," oldu.

"Sende çok yanlış bir şey var," diye çıktı Kiva. Aynı öfkeli gözlerle bu kez Caldon'a döndü. "Ve sen... Neden beni durdurdun?"

"Çünkü Cresta'nın ne yaptığını anladım," dedi Caldon hiç utanmadan. "Haklıydı. Motivasyona ihtiyacın vardı."

Kiva'nın kanı kaynıyordu. Caldon'un yüzüne doğru yaklaştı ve "Bu iş böyle mi yürüyecek? Büyüyü her kullanmamı istediğinde Jaren'a olan hislerimi bana karşı kullanıp ona zarar mı vereceksin? Zaten benim yüzümden *yeterince* acı çekmedi mi?" diye sordu.

Ağır nefesler alıyor ve damarlarında duygular dolaşıyordu, bu yüzden az önce ne söylediğini ve kimin duyduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Jaren'ın gözlerine bakamayan Kiva, sert bir tavırla ona dönüp kanlı bacağına bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

Jaren o kadar uzun süre cevap vermedi ki Kiva başını kaldırıp yüzüne bakmak zorunda kaldı ve genç adamın gözlerinde anlamadığı bir duygu gördü.

"İyiyim," dedi sonunda Jaren.

Yeterince utanan ve öfkelenen Kiva bunu duyunca rahatladı. Kısa ve öz bir şekilde başını salladı ve uzaklaştı.

Günün geri kalanında da kimseyle konuşmadı.

BÖLÜM ON BEŞ

S onraki günler de ilk günkü gibi devam etti. Tek değişiklik, manzaranın Mirraven'ın sarp arazisinden Caramor'un çorak, rüzgârlı ovalarına kaymasıydı. İttifakın bozulduğu haberi henüz yayılmamıştı, bu yüzden sınırı geçmekte hiçbir sorun yaşamadılar. Kiva, Navok'un büyük ölçüde gri ve ıssız olan krallığıyla karşılaştırıldığında, Caramor'un da kahverengi, sarı ve aynı derecede kasvetli olduğunu hemen fark etti. Krallığın kuzey kısmının, özellikle de deniz kıyısındaki başkent Terith'e doğru çok daha yaşanabilir olduğu söyleniyordu ancak grup olarak o kadar uzağa gitmeye cesaret edemediler ve bunun yerine geniş Wicker Ormanları'nın kenarından geçip Hadries'e doğru ilerlediler.

Günler geçtikçe, Kiva'nın vücudu saatlerce eyerde oturmaktan ve her gece sert zeminde bir o yana bir bu yana dönüp durmaktan dolayı acımasızca ağrıyordu. Diğerleri de aynı rahatsızlığı hissettiyse de hiçbiri şikâyet etmedi, Kiva'nın konuşma girişimlerini görmezden gelmeye devam eden Tipp bile. Jaren ve Naari de ona farklı davranmıyordu ancak Kiva, sabah antrenman sırasında Jaren'ın gözlerinin kendisinde olup olmadığını sık sık merak ediyordu. Ama ne zaman dönse, Jaren hep başka bir yere bakıyor ve Kiva'nın sadece görmek *istediği* şeyi hayal ettiğini düşünmesine neden oluyordu.

Caldon, bıçaklama sonrası yaşadığı patlamadan bu yana Kiva'ya karşı çok daha temkinli davranıyordu ama bir daha hiç kimse -yani Jaren- antrenmanı uğruna yaralanmamış olsa da

Kiva, büyüsünü kendi emriyle çağırma konusunda çok az başarılı oluyor ve ellerini birinin üzerine koymadan büyüsünü kullanamıyordu. Kiva, gücünü kontrol etmeyi öğrenememesi hâlinde ne kadar çok şeyin tehlikede olacağını bilen seyahat arkadaşlarının endişelerinin giderek daha fazla farkına varıyordu.

Stoneforge'dan ayrıldıktan bir hafta sonra nihayet Hadriss sınırına yaklaştılar ve Galdric artık Jiirva'ya, onları Terkedilmiş Topraklar üzerinden Yirin'e kadar rüzgâr tüneli ile yönlendirebilecek derecede yakın olduklarını açıkladı. Ashlyn, her sabah eski asi liderle birlikte çalışmasına rağmen kendini birkaç metreden fazla taşımayı başaramamıştı, bu yüzden yalnızca Galdric'in büyüsüne güvenebilirlerdi. Galdric geçen seferin aksine, hedeflerine ulaştıklarında bayılmayacağından emindi. Bunun daha önce başına hiç gelmediğini ve Navok'un zindanlarından kaçmanın getirdiği yüksek baskıyla beraber yorgun, aç ve ayrıca hırpalanmış olmasından kaynaklandığını iddia etti. Askerler onu düşündüğünden daha zayıf düşürmüş olmalıydı.

"Hapse ilk a-atıldığında ne-neden ka-kaçmak için si-sihrini kullanmadın?" diye sormuştu Tipp, bir gece kamp ateşinin etrafındayken. Galdric de ona rüzgâr tünelinin yalnızca dışarıda ve tüm doğa şartlarına erişebiliyorken işe yaradığını söylemişti. Üstelik büyüsü onu nesnelerin veya duvarların *içinden* değil, yalnızca üzerinden geçirebilirdi.

Cevabı Cresta dışında herkesi tatmin etmişti. "Çocuğun asıl sorduğu soruya cevap vermedin. Ashlyn'in seni dışarı çıkarmak için gücünü kullandığı gibi, sen neden hücrenden daha önce kaçmadın? *Vuuufian* önce dışarı çıkman gerekiyordu." Parmaklarıyla daireler çizdi. "Yani özgürlüğe uçman için."

"Kendi başıma mı?" diye karşılık verdi Galdric kaşını kaldırarak. "Üç kişi olmamıza ve General Ashlyn tam gücünü kullanmasına rağmen kaçmayı zar zor başardık. Yardım olmadan gri askerlere karşı hiç şansım yoktu. Bilgelik bana zamanımı beklememi söyledi."

“Bilgelik benimle de konuşuyor,” diye yanıtladı Cresta, alevlere bir sopa fırlatırken. “Ama konu sen olduğunda daha geveze oluyor.”

Galdric onun bu sivri sözünden etkilenmemiş ve kimse açıklamasından şüphe ettiğine dair bir belirti göstermediğinden, konuyla ilgili başka hiçbir şey söylenmemişti. Ancak Kiva, Cresta’nın ona karşı tutumuna takılmış, bunun ne kadarının kızıl saçlının Zalindov’daki yıllarından (güvenin neredeyse her zaman ölümle sonuçlanan bir zaaf olduğu o yerden) kaynaklandığını, ne kadarının Cresta’nın doğal huysuz kişiliğinin aralarındaki muhalefeti kışkırtmaya çalışmasından kaynaklandığını merak etmişti.

Bir haftadır birbirlerine çok yakın olmalarına rağmen Kiva hâlâ bir cevap bulamamış, bu yüzden bunu aklının bir köşesine yerleştirmiş ve sonunda rüzgâr tüneliyle Yirin’e gitme vakti geldiğinde çok sevinmişti.

Galdric, grubun yanına gelmesini işaret ederek, “Herkes toplansın,” diye seslendi.

Kiva, kısılmış kulaklarını görmezden gelerek Zephyr’i diğerlerine doğru daha da yaklaştırdı. Tüm çabalarına rağmen at hâlâ ondan nefret ediyordu. Jaren ile at arasında ruhani bir bağ olduğunu öğrense buna şaşırmasdı. Ama at onu iki krallık boyunca taşımış ve tek taraflı olsa bile Kiva bu nefret dolu canavara bağlanmıştı.

“Seni kazanacağım,” diye mırıldandı altında tedirgin bir şekilde kıpırdanan atı sakinleştirmek için boynunu okşayarak.

“Kiva, dinliyor musun?”

Galdric’in sorusu üzerine başını kaldırınca herkesin kendisine baktığını gördü. Kıpırmızı olmuştu. “Üzgünüm.”

“Diyordum ki, Terkedilmiş Topraklar’ın üzerindeki hava akımları Mirraven’in sarp tepeleri arasındaki fırtınalar kadar çalkantılı olmadığı için bu kez geçen sefere göre daha yumuşak olacaktır ama yine de atlar rahatsız olur. Kendinizi hazırlayın.”

Kiva, aslında yüzlerce kilometre hızla *uçmadan* önce atlarından inmelerini önermek üzereydi ama o daha bunu yapamadan Galdric ellerini kaldırdı ve sanki bir rüzgâr onlara çarpmış gibi oldu. Sağlam bir hava duvarı.

Zephyr homurdandı, kasları fırlamaya hazırmış gibi güçleniyordu ama Galdric'in büyüğü daha hızlıydı ve onları havaya fırlattı. Caramor'un kahverengileri ve sarıları, Hadris'in kuzey bölgelerinin kırmızıları ve turuncularına ve ardından Jiirva'nın güneşli topraklarının altın kumlarına karışırken Kiva eyerde zar zor durabildi.

Kiva'nın, tıpkı geçen seferki gibi yolculuğun ne kadar sürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu, sadece endişe vericiydi ve Galdric'in daha sorunsuz olacağını iddia etmesine rağmen yine de tatsızdı. Grupları nihayet büyük bir kum taşı şehrinin kumullu eteklerine indiğinde, Zephyr rüzgârla birlikte şahlanıp onu sırtından fırlattı. Başı yeterince dönen Kiva'nın tutunma şansı yoktu.

Genç kız o kadar hızlı bir şekilde yere çarptı ki rüzgâr bile onu tutmaya fırsat bulamadı. Havayı içine çekmeye, *hareket etmeye* çalıştı ama Zephyr tekrar ayağa kalkıp onun tam üstüne gelerek arka bacaklarını büktüğü için Kiva'nın buna fırsatı olmadı.

Hâlâ düşüşünü atlatmaya çalışan Kiva'nın yapabildiği tek şey, başını korumak için kollarını kaldırmak oldu... Birden fazla paniklemiş ses tarafından adının haykırıldığını duyuyordu... En gürültüsü de Jaren'inkiydi. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan genç adam sanki büyü yaparak onu güvenli bir yere götürmek istermiş gibi elini uzatmış bir yandan da kendi ürkmüş bineğini sakinleştirmeye çalışıyordu fakat gücü olmadığı için hiçbir şey yapamamıştı.

Ve sonra Zephyr'in toynakları binlerce kiloluk ağırlığı ile toprağa doğru, Kiva'yı ezmeye hazır vaziyette inmeye başladı.

Kiva gözlerini kapattı ve darbeye hazırlandı ama sonra sanki dev bir el onu kavıyormuş gibi gövdesini saran sert bir rüzgâr onu sıcak kumların üzerinden güvenli bir yere kaydırdı.

Kiva gözlerini tekrar açtı ve şaşkınlıkla Jaren'a baktı ama prens artık kendi atının dizginlerini tutuyor ve ondan uzaklaşarak doğrudan Ashlyn'e bakıyordu.

Jaren yüzündeki hayal kırıklığı ve nefret ifadesini yeterince hızlı saklamayı başaramamış ve Kiva'nın kalbi yine paramparça olmuştu. Sanki bir an için Tanrıların Gözü'nün ondan ne aldığını unutmuş ve şimdi her şeyi yeniden hatırlamak zorunda kalmış gibiydi.

Genç adamın yüzünde böyle bir ifade gördüğü için Kiva'nın canı yandı. Ama Jaren hemen kendini toparladı. Yine de Kiva onun içgüdüsel olarak kendisini kurtarmak istemiş olmasına sevindi. Çünkü bu kez, bunu hayal etmemiştir.

"İyi misin?" diye seslendi, Kiva'yı ayağa kaldırmak için rüzgâr büyüsunü kullanan Ashlyn. "Daha hızlı davranmadığım için özür dilerim... Spirit neredeyse beni üzerinden atacaktı, bu yüzden herkesin bağırıldığını duyana kadar ne olduğunu anlayamadım."

Kiva üniformasının içine kaçan kumları temizledi ve artık yeniden nefes alabildiği için düzgün bir şekilde cevap verdi: "İyiyim." Bir adım atınca yüzünü buruşturdu ve kalçasını ovuşturdu. "Biraz yaralıyım ama hayatta kalırım. Sağ ol Ashlyn."

"Emin misin?" diye sordu Torell, ürkek atından inip ona dikkatle bakarken. "Çok sert düştün."

Ona endişeyle bakan tek kişi abisi değildi ama Kiva'nın dikkatini en çok çeken endişeli yüz Tipp'e aitti. Endişesini fark ettiğini anlayınca Tipp bakışlarını hızla diğer tarafa çevirdi. Yine de tıpkı Jaren'ın içgüdüsel tepkisinde olduğu gibi, Kiva kalbinin uzun zamandır olduğundan daha dolu olduğunu hissetti.

"İyiyim," diye tekrarladı kardeşine, ardından Caldon'un da aynı soruyu sorması üzerine cevabını üçüncü kez tekrarladı.

"Bu at canına okudu," dedi Cresta, Zephyr'i dizginlerden tutup yönlendirirken.

Kiva ileri doğru aksayarak ilerledi ve korkuya yenik düşmeden yeniden atına bindi. “Rüzgâr tünelini beklemiyordu,” dedi, birkaç dakika önce onu öldürebilecek olan yaratığı neden koruduğundan emin olamayarak.

“Çok üzgünüm,” dedi perişan görünen Galdric. “Daha önce büyümü insanlardan başka bir şey üzerinde kullanmamıştım, bu yüzden böyle olacağını tahmin edemedim...”

“Bir dahaki sefere ilk önce attan inmem için bana bir fırsat ver,” diye sözünü kesti utancı daha da artan Kiva. Önlerinde yükselen şehre doğru elini salladı. “Sanırım burası Yirin?”

“Evet,” diye onayladı Naari.

Kiva cevap vermesine şaşırarak ona baktı. Ancak muhafızın gerilmiş, karanlık yüz hatlarını fark ettiğinde, geç de olsa bunun Naari’nin Jiirva’ya ilk ziyareti olmadığını hatırladı.

Hayatımın çoğunu yozlaşmış yöneticilerin baskısı altında, perişan ve nefret dolu vatandaşlarla dolu bir krallıkta geçirdim, demişti muhafız ona Nehir Sarayı’nda.

Yüzbaşı Veris bile, Naari’nin Evalon’a yaptığı yolculukla ilgili bir hikâye paylaşmış, onun Jiirvan arenasından nasıl kaçtığını ve Terkedilmiş Topraklar’ı sırtında kılıçlardan başka bir şey olmadan nasıl geçtiğini anlatmıştı.

Kiva, Naari’ye, kaçmak için hayatını riske attığı krallığa geri dönmenin üstesinden nasıl geldiğini sormak istedi ama muhafız ona sert bir bakış atınca, sözcükleri söyleyemeden geri yuttu.

Gözlerini şehre çevirdi, etkileyici dış duvarın ötesindeki kum taşı binalara baktı. Mimari, daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu... Mızrak atan, kılıç kaldıran ve yay çeken zırhlı erkek ve kadınların dev sarı taş heykellerinin arasına serpiştirilmiş altın kuleler vardı.

Jiirvanlar, Wenderall’ın geri kalanı tarafından savaşçı olarak bilinirdi ancak Kiva, başkentlerinin görünümünün de bunu destekleyeceğini düşünmemişti. Tepesindeki kavurucu güneşe

rağmen şehirden yayılan vahşet karşısında omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Yirin'in tam ortasında, duvarın içinde, üzerinde bir sarayın yerleştirildiği yükseltilmiş bir alan ve onun yanında da şüphe götürmez bir şekilde Jiirva'nın ünlü arenalarından biri olduğunu görünce, korkusu daha da arttı.

Kiva endişeyle tekrar Naari'ye baktı ama muhafız ne hissettiğini hiç belli etmiyordu.

"Plan nedir?" diye sordu, gözlerini parıltıdan koruyarak şehre doğru bakan Caldon. "Sarana, Jiirva'nın eski yöneticileriyle dost ilişkisi kurmuş olabilir ama Ryuu ve Thembi misafirperverlikleriyle tanınmazlar. Gerçekten yüzüğü direkt teslim etmelerini mi bekliyoruz?"

Kiva, Kral Ryuu ve Kral Thembi'nin Jiirva'nın kardeş kralları olduğunu yolculukları sırasında öğrenmişti. Evalon'la, atalarının bir zamanlar olduğu kadar yakın değillerdi ama aynı zamanda düşman da değillerdi. Bunun, görevlerinin sonucu açısından ne anlama geldiğini kimse bilmiyordu.

Tüm gözler Galdric'e döndüğünde, adam açıkladı: "Size daha önce de söylediğim gibi, yüzükler yalnızca korunmak amacıyla verildi. Sizler Sarana'nın mirasçıları olduğunuza göre, sizin hakkınız olanı iade etmemeleri için hiçbir nedenleri yok."

Galdric'in sesi kendinden emin çıkıyordu ama Kiva etrafına baktığında şüpheleri olan tek kişinin kendisi olmadığını gördü.

"Jiirvan anomalilerin yerleşim yerlerine ne kadar uzakta?" diye sordu Eidran, Galdric'e. Bu belki de günlerdir söylediği ilk sözlerdi.

"Navok'un bana söylediğine göre aşağı yukarı birkaç saat," diye yanıtladı Galdric.

Eidran başını salladı ve sonra gruba dönüp, "Sizinle daha sonra sarayda buluşuruz," dedi. Ardından Galdric'e, "Sen benimle geliyorsun," diye bilgi verdi.

Eski asi lideri itiraz etmek istiyor gibiydi ama Ashlyn, “Anomalileri nasıl bulacağını bilen tek kişi sensin. Eidran’la git. Bu bir emirdir,” dedi.

Galdric’in yüzü düştü ama mırıldanarak emri kabul ettiğini söyledi.

Ashlyn, Torell ve Cresta’ya döndü. “Siz de onlarla gidin.”

Cresta’nın gözleri kısıldı. “Size ayak bağı olmamızı istemiyorsun.”

Prences bunu inkâr etmeyince Cresta karşılık olarak homurdandı.

Fakat Torell, bu görevin kendisine verilmesinden pek rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ya da belki de görev Ashlyn tarafından verildiği için rahatsız olmamıştı. Kiva, geçen hafta iki generalin etkileşimini izlemiş ve Ashlyn’in başlangıçta abisine olan güvensizliğine rağmen Tor saygılı ve nazik olmaya devam ettikçe aralarında bir şeylerin değiştiğini fark etmişti. Her sabah birlikte çalışıyorlar, hatta her gün ve günün büyük bölümünde yan yana at sürüyorlardı. Bazen sessizce konuşup gülüyorlar bazen de birbirlerinin yanında sessizce durmaktan keyif alıyor gibiydiler. Kiva, ortada olmayan bir şeyi mi anlamıştı, hatta bu şey eğer ortada varsa bile onu ilgilendiren bir şey miydi, emin değildi. Abisini mi Ashlyn’den uzak durması için uyarmalıydı, yoksa Ashlyn’i mi abisinden uzak durması için uyarmalıydı, bunu da bilemiyordu. Caldon’un Tor’a olan tek taraflı hayranlığına rağmen Kiva, abisi ve Rhessinda’nın arkadaşlıktan daha öte bir yolda olduklarını düşünmüştü. Ancak Tor’u bazen Ashlyn’e bakarken yakaladığını da düşününce, artık hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Kiva daha kendi aşk hayatıyla -ya da olmayan aşk hayatıyla- bile baş edemezken, başka birininkine karışmamanın daha iyi olacağını farkındaydı. Şu an Torell ile Ashlyn arasında olup biten şey her ne olursa olsun Eidran atını dürterek uzaklaşırken, Cresta ve Galdric de çok daha gönülsüzce onların peşinden gitti. Torell de hiç tartışmadan Eidran’ı takip etmekten çok memnundu.

Kiva ve arkadaşları, bir zamanlar kum tepelerinin ötesinde gözden kaybolan küçük figürler olan Yirin'in devasa kemerli girişine doğru ilerlediler. Bej renginde zırhları olan muhafızlar onları durdurup neden geldiklerini açıklamalarını istedi. Kim olduklarını ve yanlarında üç Evalon kraliyet mensubunun bulunduğunu öğrendikten sonra, onları saraya kadar götürecek bir refakatçi sağlandı.

Hedeflerine vardıklarında, Kiva'nın gözleri şehrin içindeki parlaklıktan yanıyordu. Güneş yollardan duvarlara ve çatılara kadar her yere vuruyor ve etrafı altın, krem rengi ve sarıya dönüştürüyordu. İnsanlar bile açık renkli kıyafetler giymişlerdi ancak çoğu, muhafızları görünce hemen kaçtı.

Sarayın kendisi bile bu kadar yakından bakınca hayranlık uyandırıyor. Kiva'nın şimdiye kadar gördüğü en büyük savaşçı heykelleri, silahlarını sanki savaştaymış gibi kaldırmıştı ve çevreledikleri konik kulelerin kıvrımlı bir birleşimi gibi görünüyordu. Nefret dolu gözleri onu takip ediyormuş gibi bir yanılsama yaratan en yakınındaki heykel yüzünden Kiva'nın tüyleri diken diken oldu.

Hepsi atlarından indiğinde kraliyet hizmetkârları atlarını almıştı. Ardından Kiva'nın yanında duran Cresta, "Ne coşkulu bir yer," diye mırıldandı.

"Sen Mirravenlisin," diye mırıldandı Kiva da karşılık olarak "Bu tip bir coşkuya alışkın olmalısın."

Cresta'nın bakışları içe döndü, konuşurken yılan dövmesinin üzerindeki teri parlıyordu. "Orası her zaman bu kadar kötü değildi."

Kiva'nın genç kadının verdiği cevabı tam olarak anlaması birkaç saniye sürdü ama tam anladığında gözlerini kıpırttırarak bir şey fark etti...

Tam cevap verecekken, Ashlyn araya girip, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Neden Eidran'la gitmedin?"

Cresta omuz silkti. "Sizi takip etmek için sıvıştım. Böylesi çok daha ilginç olacak." Ona kaşlarını çatarak bakan Ashlyn'e iğrenç bir öpücük gönderdi ve ardından homurdanmasını gizleyemeyen Caldon'a göz kırptı.

"Bu durumda tüm bunlar sona erdiğinde seni Zalindov'a geri gönderebilecek insanları kendine düşman etmeyi yeniden düşünmek isteyebilirsin," dedi Kiva kuru bir sesle.

Cresta'nın gözleri neşeyle parladı. "Cesaret edemezler."

Kiva onu bir kez daha uyaramadan önce, tertemiz beyaz tunikler giymiş bir grup hizmetçi onları saraya yönlendirdi. Hizmetkârlarla kıyaslanınca Kiva kendini pis hissetti. Cildi sıcaktan nemliydi, saçları darmadağınikti ve bir zamanlar onlarınki kadar beyaz olan üniforması şimdi tozla kaplıydı. Ancak kraliyet üyesi arkadaşlarını örnek aldı, devasa sütunların ve parlak kemerlerin arasından geçerek cömert, havadar bir odaya doğru ilerlerken başını dik tuttu. Üstlerindeki tavan yüksekti ve normalde bir duvarın olması gereken yerde, alan doğrudan uzaktaki uçurum kenarındaki okyanusa ve sarı şehre bakan geniş bir balkona açılıyordu.

Bu zenginlik karşısında iyice gerilen Kiva, sonunda akrep şeklinde ve iğneleri kıvrılmış, saldırmaya hazır gibi görünen bir çift tahtın bulunduğu yaldızlı halıda arkadaşlarını takip etti. Göz korkutan tahtlarda bronz tenli, hizmetkârları gibi beyaz giyinmiş iki adam oturuyordu ancak kıyafetleri zengin detaylı işlemelerle parlıyordu. Yüzleri altın rengi boyayla çizilmişti ve ikisinin de uzun siyah saçları taçlarının arkasında toplanmıştı. Şeyden yapılmış taçlarının...

Arkadaş grubu tahtların önünde dururken cevabı içgüdüsel olarak tahmin eden Kiva yutkundu.

Kemikten... Taçlar *kemikten* yapılmıştı.

Kiva göz ucuyla Naari'nin Tipp ve Cresta'yı dürttüğünü, üçünün de reverans yaptığını gördü. Cresta o kadar asabiydi ki saldırganın sınırındaydı ama Kiva hızla aynısını yaptı. Jaren, Ashlyn ve Caldon dimdik dururken, Jaren krallara hitap etmek için öne çıktı.

“Thembi, Ryuu, bizi bu kadar kısa sürede şehrinizde ağırladığınız için teşekkür ederiz,” dedi kardeşlere saygılı bir selam vererek. Kiva, kralların ikiz olduklarını fark etti; biri sakallı, diğeri traşlı olmasına rağmen birbirlerine ıpatıp benziyorlardı.

“Son görüşmemizden bu yana çok uzun zaman geçti.”

“Gerçekten de öyle, Deverick,” dedi sakallı ikiz, aksanı bal gibi kumun üzerine damlarcasına belirgindi. Kiva onların yaşlarını tahmin etmekte zorlandı ama kırklı yaşlarının başında olduklarını düşündü, gözleri kurnaz bakıyordu ve kaslıydılar. Bu da onların sadece savaşçı yetiştirmediklerini, aynı zamanda kendilerinin de savaşçı olduğunu gösteriyordu. “Krallığınızı artık yeni bir kraliçenin yönettiğine dair söylentiler göz önüne alındığında, ziyaretinizin bir sürpriz olduğunu söyleyebiliriz.”

Jaren gözünü bile kırpmadı. “Söylentileri dinlememeniz gerektiğini bilmelisiniz,” dedi yumuşak bir sesle. “Babam kısa bir süre önce öteâleme göçtü ama annem Nehir Sarayı’nda kalıyor ve ablam bu yas döneminde yalnızca kraliçelik görevlerine yardımcı oluyor.”

Söylediği hiçbir şey yalan değildi ama yine de Kiva onun gerçeği çarpıtma yeteneğine hayret etti... Gerçi Mirryn’den bahsederken çenesi hafifçe kasılmıştı. Kraliyet siyaseti Kiva’yı aşan bir şeydi ama o bile Jiirvan krallarına Evalon’daki istikrarsız durumla ilgili onay vermenin tehlikeli olacağını farkındaydı.

Sakalsız olan ikiz, Thembi, “İçim rahatladı,” dedi. Sesini alçaltarak, “Gerçi Ryuu ve ben Stellan’ın başına gelenleri duyduğumuza çok üzüldük. O iyi bir adamdı,” diye ekledi.

Jaren, üzüntüsünün derinliğini gizledi ve sadece, “Öyleydi,” demekle yetindi.

Kiva, Caldon’un durumu anlattığı geceden bu yana Jaren’in, babası hakkında konuştuğunu hiç duymamıştı. Çaresizce eline uzanmak istedi ama yabancı savaşçı kralların önünde durmuyor olsalar bile Jaren’in onun şefkatine açık olmayacağını biliyordu. Ya da dokunuşuna.

“Lütfen izinsiz girişimizi affedin,” dedi Ashlyn, Jaren’ın yanına gelerek. “Bir haberci gönderecektik ama zaten yolda olduğumuz ve uzun süre kalmayı planlamadığımız için habersiz varmamız daha hızlı olur diye düşündük.”

Ryuu, prensesin söylediklerini çok önemsemedi. “Jiirva her zaman Evalon’un dostu olmuştur. Sizi altın şehrimize getiren nedir?” Bakışları Vallentis kraliyet ailesinin arkasına, Naari, Cresta, Tipp ve Kiva’nın durduğu yere kaydı. “Peki arkadaşlarınız kimler?”

Ashlyn onları tanıtmaya başladı: Tipp, adı söylendiğinde neşeli bir şekilde el salladı ve Naari başını eğip gözlerini halıdan ayırmadı. Kiva, kralların Naari gibi kaçak bir genci önemsediklerinden şüpheliydi ama muhafızın dikkat çekmeme arzusunu anlıyordu.

Ashlyn’in işi bittiğinde sözü tekrar Jaren devraldı ve Sarana’nın kardeş krallıkların atalarına bir yüzük emanet etmiş olduğunu açıkladı. Ne kadar önemli olduğunu veya diğerleriyle birleştirildiğinde ne işe yaradığını söylemedi, sadece ailesinin mülkiyetine geri verilmesi talebinde bulundu. Kiva, yüzüğün gerçek değerini bilip bilmediklerini görmek için kralları dikkatle izledi ancak yüz ifadeleri granit gibi sertti.

Jaren sözlerini bitirdiğinde, ikizler hızlıca birbirlerine baktılar ve ardından Thembi en yakındaki hizmetçi grubuna parmaklarını şıklatıp onlarla hızlı bir şekilde Jiirvan dilinde konuştu. Kiva çeviri için Naari’ye baktı ama hemen ardından Thembi ortak dilde, “İkramlar geliyor,” dedi.

“Bu çok nazik bir davranış,” dedi Jaren, “ama Ashlyn’in de belirttiği gibi, oyalanmayı planlamıyoruz. Eminim bu zor dönemde annemden gereğinden fazla ayrı kalmamayı tercih ettiğimi takdir edersiniz, bu yüzden Evalon’a mümkün olduğu kadar çabuk dönmemiz gerekiyor.”

Jaren yalan söylüyordu ama prensin takındığı ifadenin aynısını yansıtan Kiva, diğerlerinin de -özellikle de Tipp ve Cresta’nın- bunu yapması için dua etti.

Ryuu, emri üzerine aceleyle gelen bir çift hizmetçiye işaret ederek, “En azından bir şeyler için,” dedi. Hizmetçilerin ellerinde altın kadehlerin bulunduğu tepsiler vardı ve içecekler hızla Kiva ve arkadaşlarına ikram edildi. “Yolculuk yüzünden susuz kalmışsınızdır.”

Kiva, içeceğini tatmadan önce Jaren, Ashlyn ve Caldon’un kendi içeceklerini yudumlamalarını bekledi. Meyveli sunum alışılmışın dışındaydı ama serin ve ferahlatıcıydı, ayrıca anında Kiva’nın rahatlamasını sağladı.

“Yijapilly,” dedi, Kiva’yı pembe renkli sıvıyı koklarken yakalayan Thembi. “Krallığımıza özgü sert çekirdekli bir meyvedir. Pek çok başka meyvenin kuruyup çürüdüğü yaz aylarında bile çölde yetişir.”

Kiva’dan bir tepki bekliyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden Ashlyn’in başını zar zor fark edilecek şekilde onaylar gibi sallaması üzerine Kiva, “Çok lezzetli. Teşekkür ederiz, majesteleri,” dedi.

Tatmin olmuş görünen Jiirvan Kralı, kardeşine baktıktan sonra ikisi de dikkatlerini yeniden Vallentis kraliyet ailesine çevirdi.

“Sarana’nın verdiği yüzüğü biliyoruz,” dedi Ryuu doğrudan ve Kiva derin bir rahatlama hissetti, bu his o kadar güçlüydü ki başını döndürdü. Galdric yüzüğün burada olduğundan emindi ama yanılmış olabilirdi veya yüzük, eski Vallentis kraliçesinin onu Jiirvanlı dostlarına emanet etmesinden bu yana geçen yüzlerce yıl içinde kaybolmuş da olabilirdi.

“Bunun size ait olduğu iddiasında haklısın,” diye devam etti Ryuu. “Ve bunun atalarımıza bir gün soyunuzdan birinin almaya geleceği anlayışıyla emanet edildiğini biliyoruz.”

“Harika,” dedi Caldon öne çıkarak. “Eğer onu verirsiniz...” Tökezledi.

Sadece küçük bir ayak burkulmasıydı ama Caldon *asla* tökezlemezdi. Bacaklarını sağlam tutmayı başardı ama yine de şaşkınlıkla aşağıya bakarak âdeta zihnini temizlemek istermiş gibi başını iki yana salladı.

“Farkında olmadığınız şey,” dedi Thembi, kemik tacını düzelterek, “yüzükle birlikte verilen talimatlar.”

“Talimatlar mı?” diye tekrarladı Jaren gözlerini kısarak.

Kiva, Jaren’ın sesinde bir terslik olduğunu düşündü. Kendisi mi böyle işitmişti yoksa Jaren gerçekten geveleyerek mi konuşmuştu emin olamadı, bu yüzden kulaklarını ovuşturdu.

“Onu size öylece veremeyiz.” Ryuu’nun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Önce ona layık olduğunuzu kanıtlamalısınız. Onu hak etmelisiniz.”

“Bu da ne demek?” diye sordu elini kafasına bastırıp hafifçe sallanan Ashlyn.

Ancak Naari bir heykel kadar hareketsizleşmiş, yüzü kül rengine dönmüştü.

Kiva neler olduğunu soramadan önce gözüne bir hareket çarptı. Akrep tahtlarının canlandığı, iğnelerinin sanki saldırıya hazırlanıyormuş gibi havada hareket ettiği imkânsız görüntü karşısında nefesi kesildi.

Geriye doğru sıçradı, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu.

Başka kimse bunu fark etmemiş gibi görünüyordu, bu yüzden uyarıda bulunmak için ağzını açtı ama ardından gözlerini kırptırdığında tahtlar yine cansızdı.

Neler olduğunu anlayan Kiva, altın kadehine bakarken buz kesildi.

Caldon’un tökezlemesi. Jaren’ın gevelemesi. Ashlyn’in sallanması. Kendisinin halüsinasyon görmesi.

Kraliyet görgü kurallarını göz ardı ederek, artık bulanık olan bakışlarını krallara doğru yöneltti ve hırıltılı bir şekilde, “Bize ilaç verdiniz,” diye bağırdı.

Kiva daha bu sözleri söylerken, Tipp bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı.

Kiva ona doğru hamle yaptı ama dizlerinin bağı çözüldü ve çocuğun yanına çöktü. Aniden o kadar yorgun hissetti ki gözlerini açık tutmakta güçlük çekiyordu. Ashlyn, Jaren, Caldon ve

Cresta'nın birbiri ardına devrilmelerini zar zor görebildi. Aralarında içeceği içmemiş tek kişi olan Naari kılıcını çekti ama tek bir hamle bile yapamadan bej renkte üniforma giymiş olan muhafızlar taht odasına akın etti.

“Korkmayın,” dedi Ryuu tatlı bir şekilde. Sözleri çok uzaklardan geliyordu. “Arzavaara’ya kadar etkisi geçecektir. Hatta sizin...”

Konuşmaya devam ediyordu ama vücudu tamamen ilaca teslim olan Kiva daha fazlasını duyamadı.

BÖLÜM ON ALTI

‘Uyan, kahrolası!’

Yanağındaki ani acıyla Kiva’nın gözleri birden açıldı ve Cresta’nın yanında çömeldiğini gördü, kızıl saçlının kolu sanki ona tekrar tokat atmaya hazırlanıyormuş gibi havaya kalkmıştı.

Kiva acıyan yüzüne dokundu. “Ne...”

Gürültülü bir ses sözünü kesti. Kiva acı verecek kadar parlak ışığın arasından gözlerini kısarak Cresta’ya baktı. Gördükleri karşısında içi korkuyla doldu.

“Kalk, *kalk!*” dedi Cresta, ısrarla Kiva’yı ayağa kaldırarak.

Fakat Kiva’nın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu, zaten doğrulmaya başlamıştı.

Baş dönmesi geçti, zihni çaresizce nerede olduğunu ve daha da endişe vericisi, *nedenini* anlamaya çalışıyordu.

Çünkü bir arenanın ortasındaydı.

Duyduğu gürültü kalabalığın sesiydi. Binlerce insan açık havadaki çanak şeklindeki alanın kenarında duran yükseltilmiş platformlarda bir araya toplanmıştı. Her şeyi gözetlemek ister gibi yükselen vahşi savaşçı heykellerinin sırtları dik ve sanki yarıda bulunuyormuş gibi kolları çaprazdı.

Bu göz korkutan manzara karşısında Kiva’nın tüyleri diken diken oldu ama sonra dikkati arenanın merkezine, *ayakta durduğu yere* kaydı ve korkusu daha da arttı. Zemin üç parçaya bölünmüştü: suyla dolu bir iç halka, uyandığı yerde ayaklarının altında kum bulunan orta halka ve...

Topraktan alevlerin yükseldiği ve ateşin içini doldurduğu, her türlü kaçıışı bir bariyer gibi önleyen dış halkayı görünce Kiva'nın nefesi kesildi.

Kapana kısılmıştı.

Kapana *kısılmışlardı*.

Çünkü arenada sadece o ve Cresta yoktu. Ashlyn ve Naari de oradaydı. İkisinin de bilinci yeni açılmıştı ve yüzleri gergin bir hâlde aceleyle onlara doğru geliyorlardı.

Özellikle de Naari.

“Ne halt oluyor böyle?” diye sordu Cresta, prenses ve muhafız yanlarına vardığında.

Kimse cevap veremeden Kral Thembi'nin güçlendirilmiş sesi arenada yankılandı ve kalabalığı susturdu.

“Gersot, gersot! Ka tannem vu sentis rayi takaak zeg Arzavaar!”

Jiirvan dilindeki bu sözcükler Kiva için hiçbir şey ifade etmiyordu ama konuşan kralı gözleriyle aradı ve onu tıkiş tıkiş arenanın bir tarafında, yüksek bir kürsünün üzerinde buldu. Kardeşinin yanında oturuyordu, ikisi de güneş ışığında parıldayan farklı akrep tahtlarındaydı ve yanlarında...

Kiva, birbirlerine bağlanmış olarak duran Jaren, Caldon ve Tipp'i görünce otomatik olarak öne doğru bir adım attı. Sağlam dikey direklere kolları başlarının üzerinde, ayakları zar zor yere değecek şekilde bağlanmışlardı. Yüz ifadelerini seçemeyecek kadar uzaktaydılar ama Kiva sıkıntılarını hayal etmekte hiç zorlanmadı. Daha fazla hareket edemedi Naari'nin eli Kiva'nın dirseğini kavrayıp onu durdurdu. Muhafızın yüzünde uyarıcı bir bakış vardı, uyarıcı ve *korku dolu*.

Thembi kendi ana dilinde konuşmaya devam edince Kiva, “Ne diyor?” diye sordu.

“Seyircileri selamlıyor,” diye cevap verdi Ashlyn. “Onlara, Arzavaar'a katılarak değerimizi kanıtlamak isteyen ziyaretçiler olduğumuzu söylüyor.”

Onu size öylece veremeyiz, demişti Kral Ryuu, Sarana'nın yüzüğü için. Onu hak etmelisiniz.

Kiva'nın midesinde kötü bir his oluşmaya başladı. "Arzavaar ne?"

"Başarısız olursak yoldaşlarımızın öldürüleceğini de söylüyor," dedi Cresta. Ashlyn'e kaşını kaldırdı. "O kısmı atladin."

Prencesin çenesi seğirdi. "Kiva'yı panikletmek istemedim. Peki, sen ne zamandan beri Jiirvanca biliyorsun?"

Cresta omuz silkti. "Zalindov'da çok sayıda Jiirvanlı var. Beş yılda çok şey öğrenebilirsin. Ayrıca biraz Hadrisanca da bilirim ve Odonca'daki tüm küfürleri ve biraz da..."

"Affedersiniz," diye tısladı Kiva, Cresta'nın nasıl birden fazla dil konuştuğunu umursamadan, "ama onların öldürülmesiyle ilgili kısma geri dönebilir misiniz?"

"Bu, kalabalığı heyecanlandırmayı amaçlayan boş bir tehdit," diye hemen Kiva'ya güvence verdi Ashlyn. "Zarar vermeye cesaret edemezler."

"Ederler."

Alçak sesle ve ciddi bir şekilde söylenen bu cevap Naari'den gelmişti. Doğrudan Kiva'ya baktı ve "Bundan sonra ne olursa olsun, kesinlikle gücünü burada kullanmamalısın. Krallar büyüye göz dikerler, özellikle de savaşçılarındaki büyüye. Ancak çoğu insan gibi onlar da anomalilerin nadir olduğuna inanırlar. Daha önce hiç şifa büyüsü görmediklerinden de eminim. Eğer neler yapabileceğini öğrenirlerse, Yirin'den ayrılmana asla izin vermezler. Anladın mı?" dedi.

Kiva yutkundu ve hızla başını öne doğru salladı. Naari'nin onu bir hafta boyunca görmezden gelmesinin ardından, başına gelecekler konusunda neden endişelendiğini sorgulamadı. Bunun yerine korkudan boğuk bir şekilde çıkan sesiyle, "Arzavaar nedir?" diye tekrarladı

Thembi konuşmayı bıraktı ama sonra Ryuu başladı, sözleri kalabalığın bağırıp alkışlamasına ve ayaklarını yere vurmasına neden oldu.

Naari aceleyle, "Jiirva'daki kadınlar özel türde savaşçılar olarak kabul edilir ve genellikle erkeklerden daha öldürücüdür.

Krallıkta, on yaşına gelen her kız Rakavan'a (Elit Muhafızlara) sunulur ve umut vadedenler eğitim için en yakın arenaya davet edilir. Bunu neredeyse hepsi kabul eder çünkü seçilmek büyük bir onurdur... Bir Jiirvanlı ailenin sahip olabileceği en büyük onur. Daha sonra en fazla potansiyele sahip kızlar buraya, başkente getirilir. On beş yaşına geldiklerinde eğitimleri sona erer. Şöhret, zenginlik elde ederler. Kalabalığı eğlendirmek için birbirleriyle dövüşürler," dedi.

Kehribar rengi gözleri su halkasından yangın bariyerine kadar etrafı taradı, ardından çığlık atan seyircilere doğru baktı ve "Arzavaar 'Savaşçı İmtihanı' anlamına geliyor. Eğer arena savaşlarının ötesine geçmek ve tam teşekküllü bir Rakavan olmak istiyorlarsa bu kadınların katlanması gereken şey budur. Değerlerini ancak bu şekilde kanıtlarlar ve görünüşe göre biz de kendi değerimizi bu şekilde kanıtlayacağız," diye açıkladı.

Kiva'dan boğuk bir ses çıktı. "*Savaşçı İmtihanı* mı? Ama biz..."

Kral Ryuu'nun söylediği bir şey hem Naari hem de Ashlyn'in silahlarına uzanmasına neden oldu. Prenses kılıçlarından birini Cresta'ya verdi ve Naari de kemerinden uzun bir hançer çıkarıp Kiva'ya doğru uzattı.

Kiva hançeri almadı.

Naari yaklaştı. "Rakiplerimiz çaresiz kalacak. Yıllardır uğruna çalıştıkları her şeye sadece bir mücadele kadar uzaktalar ve imtihan için kendilerini bir kez aday gösterdiklerinde, zafer ilan etmek için sadece tek bir şansları olur." Devam ederken yüz hatları sertleşti. "Arzavaar ölümüne bir mücadeledir, Kiva. Ölmek ya da öldürmek... Tek seçeneğimiz bunlar."

Kiva'nın ağzı açık kaldı ama Naari'nin konuşması henüz bitmemişti: "Eğer Jaren, Caldon ve Tipp'i kurtarmak istiyorsan, *herhangi birimizin* buradan çıkmasını istiyorsan o zaman hayatta kalmalısın. Hayatta *kalmalıyız*."

Bu kez Naari hançeri uzattığında Kiva uyuşmuş parmaklarıyla kabzayı kavradı.

Ölümcül bıçağa bakarak, “Ben bunu kullanamam,” dedi. “Sadece *nasıl* yapılacağını bilmediğim için değil, aynı zamanda bir şifacı olduğum için de. Birinin canını yakamam...”

Ashlyn biraz daha yaklaşarak, “Bize yakın dur,” dedi. “Kimse-nin sana ulaşmasına izin vermeyiz.”

Naari ve Cresta onun kadar öz güvenli görünmüyorlardı, yüz-leri asıktı.

“Büyünle ilgili söylediklerimi unutma,” diye uyardı Naari bir kez daha. “Ne olursa olsun, yapamazsın...”

“Evalonlu dostlar!” Yüksek sesle ve ortak dilde yankılanan Kral Ryuu’nun sesiyle Naari’nin sözü kesildi. “Aradığınız şeyi ta-lep etmek için önce Arzavaar’ın galipleri ilan edilmelisiniz. İşte rakipleriniz!”

Alevli bariyer aralandığında kalabalıktan neredeyse sağır edici bir kükrete yükseldi ve orta halkaya adım atan altı kadın ortaya çıktı. Onlar halkadan geçtikten sonra ateş geri döndü. İkisi so-luk, ikisi koyu diğer ikisi ise bronz tenli olan bu kadınların hepsi esnek kırmızı zırh giymişti. Deri etekleri ve göğüs zırhları gümüş kaplamayla parlıyor, baldırları parlak zırhlarla korunuyordu, bi-leklerine metal kayışlar bağlanmıştı.

Dörde karşı altı, diye fark etti Kiva, elindeki hançer titrerken.

“Erkek yoldaşlarınız büyülerini kullanarak müdahale etme-meleri konusunda uyarıldılar, aksi takdirde anında diskalifiye olursunuz,” diye devam etti Kral Ryuu. Kiva, Sarana’nın yüzüğü-nü vermek istemedikleri hissine kapıldı. *Ölümüne dövüş* sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. “Ancak, sizin veya rakiplerinizin üzerinde böyle bir kısıtlama yok.”

Savaşçı kadınlardan biri genişçe sırtınca ağızındaki sivri diş-ler ortaya çıktı. Soluk parmağının bir hareketiyle rüzgâr Kiva, Cresta, Ashlyn ve Naari’ye çarptı. Ashlyn bile büyüünün onları uçurmasını engellemek için zamanında tepki gösteremedi.

“Bir dakika, bir dakika,” dedi Riyuu seyirciler çılgına döner-ken, “henüz oynamaya başlamadık.”

Kiva ayağa kalktı ve yere sert bir şekilde düşen arkadaşlarının hiçbirinin yanlışıyla kendilerini bıçaklamamış olmalarına şaşırdı.

“O benim,” diye homurdandı Ashlyn, gözlerini hâlâ sırttan savaşıya doğru kısararak.

Kiva kahkahasını bastırdı zira içlerinde element büyüsüne sahip tek kişi olan Ashlyn’in bu anomaliyle yüzleşmesi gerektiği açıktı.

Fakat sonra alev gibi kızıl saçları olan başka bir kadın sırttı ve avucuna ateşi çağırarak aralarında *iki* anomali olduğunu ortaya çıkardı. Naari, kralların büyülü savaşçılara göz diktiği konusunda onu uyarmıştı ama bu...

“Lanet olsun,” diye tısladı Ashlyn. “Onu da almam gerekecek.”

Kiva’nın daha önce hızla çarpan kalbi şimdi göğsüne saplanmış bir çekiç gibiydi. Cresta ve Naari’ye, “Eğer ikinizden biri büyüsünü saklıyorsa,” dedi, “şimdi bunu söylemenin zamanı.”

Naari’nin yüzündeki ifade, aralarında yalnızca bir kişinin böyle bir sırrı sakladığını söylüyordu... Ve o kişi de Kiva’nın kendisiydi.

Cresta da gözlerini devirerek, “Eğer Zalindov’dan büyüyle çıkabilseydim orada bu kadar uzun süre kalır mıydım sanıyorsun? Yalnızca prensin böyle bir şey yapacak kadar aptaldı,” dedi.

Kiva cevap veremeden Kral Thembi ikizinin yerine söz aldı ve “Arzavaar’ın kuralları basit: hiçbir kural yok!” dedi. Kalabalık her zamankinden daha yüksek bir sesle tekrar kükredi ve Thembi ardından, “En iyi olan savaşçılar kazansın! *Gantaark!*” diye bağırdı.

Kralın az önce “*Saldırın!*” diye bağırdığını anlaması için Kiva’nın Jiirvanca bilmesine gerek yoktu çünkü hemen sonra altı savaşçı da kılıçlarını, mızraklarını ve kalkanlarını kaldırmış hâlde üzerlerine doğru koştu. Hava elementine sahip olan anomali koşarken elini dışarı doğru fırlatıp başka bir saldırı girişiminde bulundu ancak Ashlyn bu sefer hazırды ve bir el hareketiyle bu saldırıya karşı koydu. Aralarındaki kum göz yaşartıcı bir sağanak hâlinde patladı. Kızıl saçlı kadın da benzer şekilde onlara bir ateş

topu göndermeye çalıştı ama Ashlyn alevlerin havasını boğarak herhangi bir hasara yol açmadan onları söndürdü.

Kiva bir an için bir umut ışığı hissetti. Jiirvan anomalileri daha önce bir Vallentis prensesiyle, ya da bir Vallentis *generaliyle* savaşmamıştı. Bire karşı iki olabilirlerdi ama Ashlyn'in kendi soyundan gelen bir deneyimi ve gücü vardı. Üstelik iki elementi tek başına kullanıyordu ve hızla büyüsünü kullanmaya başlayarak önce toprağı yardı ve altı savaşçıyı yana sıçrayarak yönlerini değiştirmeye zorladı, böylece Kiva ve arkadaşları hazırlanmak için fazladan zaman bulmuş oldu.

Ancak daha sonra iki anomali birbirine baktı ve görünmez bir işaretleşmenin ardından yalnızca Ashlyn'e yönelik eş zamanlı saldırılar başlatarak prensesin dikkatini dağıtıp diğer dört savaşçı kadına onlara yaklaşma fırsatı verdi.

Naari ve Cresta hiç tereddüt etmeden silahlarını kaldırarak rakipleriyle buluşmak için hızla ilerlerken, Ashlyn iki büyülü düşmanına rüzgâr okları ve sarmaşıklar göndererek onları kendi alanlarına kilitledi.

Bir şeyler yap! diye bağırdı Kiva'nın iç sesi. *Onlara yardım et!*

Ama Kiva önlerine çıkıp arkadaşlarından birinin incinmesine neden olacağından korktuğu için olduğu yerde donakalmıştı.

Çılgınca bakışları Ashlyn'den ve element mücadelesinden, dört savaşçıyla karşılaşan ve silahlarının sesleri arenada çınlayan Cresta ve Naari'ye çevrildi. Sadece kılıçlara karşı savunma yapmak zorunda değillerdi... Geniş omuzlu bir kadın, orak ile tırpan karışımı korkunç bir mızrakla savaşıırken, çilli arkadaşının bir elinde metal bir zincir, diğerinde çivili bir topuz vardı. Sadece son iki kadın (birinin zırhında altın takılıydı ve diğeri boynuzlu bir miğfer giymişti) Kiva'nın arkadaşlarına karşı daha dengeli silahlar kullanıyordu ancak o kadar gaddarca savaşıyorlardı ki onlarla aynı savaşçı eğitimini almış olan Naari bile savunmasını sürdürmek için çabalamak zorunda kalıyordu. Ve Cresta...

Kiva onu izlerken Cresta geniş omuzlu, mızraklı kadına karşı sabrını yitirdi ve bir savaş çılgılığı attıktan sonra beline doğru

eğilip doğrudan kadının orta kısmına çarparak onu yere düşürdü. Düşerken silahları savruldu ve ikisi de silahsız bir şekilde, tutunacak bir şeyleri olmadan dövüşmeye başladı. Ancak Kiva eski maden işçisi için endişelenmiyordu. Asıl endişelendiği, kalan üç savaşçının birden odaklandığı kişi olan Naari'ydi.

İnsanlar çok uzun zamandır Kiva'yı kurtarıyordu. Kiva, Jaren sayesinde Hüküm İmtihanı'ndan sağ çıkabilmişti. Yakın zamanda Zalindov'da Cresta ona göz kulak olmuştu. Blackmount Kalesi'nde bile Ashlyn onun kaçmasına yardım etmişti. Naari, Caldon, Torell... Hepsi onu şu ya da bu tehlikeden kurtarmıştı. Kiva her zaman onlara güvenmek zorunda kalmıştı ama artık öyle olmayacaktı. Dövüş tecrübesi olmayabilir ve fiziksel eğitimi sınırlı olabilirdi ama şu anda arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı.

Naari'nin ona ihtiyacı vardı.

Dehşete kapılan ama bir o kadar da kararlı olan Kiva, hançerini daha sıkı kavradı ve Naari'nin üç kadınla savaştığı yere doğru koştu. Koşarken miğferli savaşçının dengesini kaybettiğini ve savunmasız yanını açtığını gördü. Naari bu avantajdan yararlanarak hızlı bir hamleyle kılıcını bir, iki, üç kez sapladı ve kadın acı dolu bir çığlıkla yere düştü, o yerde hareketsiz kalırken çığlığı hızla sessizliğe dönüştü.

Savaşçının gözleri kapanırken Kiva'nın kalbi kasıldı ve Naari'nin sözleri bir kez daha zihninde yankılandı: *Ölmek ya da öldürmek. Tek seçeneğimiz bunlar.*

Kiva'nın arenada yaşanan anlamsız şiddeti işlemek için daha sonra vakti olacaktı. Şimdilik bunu yapabilmek için yeterince uzun süre hayatta kalması ve arkadaşlarının da bunu başarmasını sağlaması gerekiyordu. Çünkü Cresta hâlâ geniş omuzlu kadınla boğuşuyor, her darbeye homurdanıyor ve inliyordu... Ashlyn ise element savaşında kendini ateşe ve rüzgâra karşı savunmaya devam ediyordu ve Naari hâlâ hem topuz ve zincir kullanan hem de altın zırhlı olan kadınla savaşıyordu.

Kiva'nın hedef aldığı kişi altın zırhlı savaşçı oldu. Kadının Naari'nin korumasız sırtına saldırmasını engellemek için

hızla koştu. Tamamen çaresizlikten güç alan Kiva, kristal mavi gözleri neşeyle parlayarak kılıcını Naari'ye doğru kaldıran kadınla arasındaki mesafeyi bir sıçrayışta kapattı. Kadının kılıcıyla buluşmaya hazır şekilde havada süzülürken hançerini uzattı.

Fakat birdenbire artık altın zırhlı savaşçıya doğru sıçramadığını fark etti çünkü şiddetli bir rüzgâr onu yakaladı ve uzağa, doğrudan su dolu iç çembere fırlattı.

Kiva şaşkın bir hâlde suya battı. İlk başta Ashlyn'in onu güvende tutmaya çalıştığını düşündü ancak kısa sürede yukarıya çıkıp başka bir rüzgârın onu tekrar aşağıya itmesiyle bu düşüncesi ortadan kalktı.

İçini bir korku kapladı. Tekrar tekrar yüzeye çıkıp bir kez daha aşağıya itilmeden önce her seferinde zorlukla yeteri kadar hava solumaya çalıştı. Yukarı çıkma denemelerinden birinde kuma kısa bir bakış attı ve Ashlyn'in, Kiva'nın içinde bulunduğu kötü durumdan habersiz olduğunu ve ateşli dış halkayı dev bir alevli pitona dönüştüren kızıl saçlı anomali tarafından tamamen meşgul edildiğini gördü. Ashlyn'in tüm dikkati canlı canlı yanmamak üzerine yoğunlaşmıştı. Yılana benzeyen kahrolası yarattığı boğmak için hem rüzgâr hem de toprak büyüsünü kullanıyordu. Bu arada, hava anomalisi sivri dişleriyle Kiva'ya doğru sırtarak onu su altı hapisanesinde tutmaya devam ediyordu.

Fakat sonunda element savaşçısının oyun oynadığını anlayan Kiva'nın canına tak etti çünkü zorla suyun altına tekrar itildiğinde katı bir hava bariyeri onun yüzeye çıkmasını engelledi.

Hem de tamamen.

Kiva'nın ciğerleri saniyeler içinde yanmaya başladı, bu Kiva'ya Kraliçe Ariana'nın Nehir Sarayı'nda kendisine saldırışını ve Su İmtihani'nı hatırlattı. Tıpkı şu an olduğu gibi, önceki iki olayda da neredeyse boğulmak üzereydi.

Görünmez bariyeri yumruklarken, *bu şekilde değil*, diye yalvardı. Her nasılsa, hançeri hâlâ parmaklarının arasında duruyordu ama anomalinin büyüsüne karşı hançerinin hiçbir faydası olmadı.

Acı boğazına ve göğsüne doğru yayıldı, daralmış solunum yolları kasılırken kalbi hızla atıyordu. Havaya ihtiyacı vardı. *Havaya ihtiyacı vardı*. Ama etrafı sularla çevriliydi ve bir kaçış yolu yoktu.

O sırada Jaren'in yüzü aklına geldi... Madenin derinliklerine dalan ve ona yeniden hayat veren Jaren'in yüzü. Onu korumak için kendi annesiyle mücadele eden ve sonrasında bütün gece onu kucaklayan Jaren'in.

Bu sefer Jaren ona yardım edemezdi.

Kiva, seçim hakkı verilse Jaren'in bunu yapıp yapmayacağını bile bilmiyordu. Ama hayır. Bu doğru değildi. Çünkü Kiva'nın ona yaşattığı onca kalp kırıklığına rağmen, kendisi dâhil kimsenin acı çekmesine izin vermek Jaren'in doğasında yoktu. Hatta belki de özellikle Kiva'nın acı çekmesine. Onu her zaman kurtarırdı... Kiva bundan adı kadar emindi. Ve onu bir daha hiç görmeme, hayatını bu sefil Jiirvan arenasında teslim etme ve aralarını düzeltme şansı bulamadan ölme düşüncesi Kiva için dayanılmazdı.

Ciğerleri oksijen için çılgık atıyordu. Görüşü kararmaya başlamıştı ama son gücünü toplayıp vücudunu yukarı doğru iterek hançerli eliyle hava bariyerine vurdu ve bariyerin artık orada olmadığını fark etti.

Yüzeyi yarıp geçti. Öksürüyor ve öğürüyor, zorlukla kıyıya doğru yüzüyordu. Hiçbir direnişle karşılaşmadan kendini kumun üzerine çekti. Arkadaşlarının hâlâ hayatları için mücadele ettiğinin bilincinde olarak boğazındaki suyu tükürdü ve acı dolu, kesik nefesler aldı. Kendine beş saniye izin verip titreyerek ayağa kalktı.

Hızlıca etrafa bakınca, Cresta'nın artık yerde cansız durumda olan geniş omuzlu savaşçıyı yendiğini gördü. Eski maden işçisi, ateş ve hava anomalilerine karşı şu an Ashlyn'le omuz omuza çarpışıyor ve bu da Kiva'nın neden birdenbire serbest kaldığını açıklıyordu. Cresta'nın büyüü yoktu ama kılıçlarını savaşçılara karşı korkusuzca kullanıyor, hatta düşen rakibinden çaldığı yıldız şeklindeki korkunç bıçakları bile fırlatıyordu. O ve Ashlyn,

iki anomalinin birlikte yaptıkları büyü ve alevli bir kasırgaya dönüşen pitonla dövüşüyordu.

Ancak Naari, elinde zincir taşıyan çilli kadına ve altın zırhlı savaşçıya karşı mücadele ediyordu... İkisi de amansızca ve acımasızca saldırıyor, hızlı hareketleri yüzünden silahları bulanık görünüyordu. Muhafız, bazıları endişe verici derecede derin olan birçok yarısından dolayı kan kaybediyordu ve gücünün tükendiği açıktı.

Kiva ikinci kez korkusunu bir kenara bırakıp arkadaşına doğru koşarken üzerinden sular ve kumlar uçuşuyordu. Ancak ne kadar hızlı koşarsa koşsun, çilli savaşçı zincirini Naari'nin botuna dolamayı başarıp onu şiddetli bir şekilde çekiştirip düşürdüğünde, Kiva hâlâ birkaç adım uzaktaydı. Kadının çivili topuzu Naari'nin başına doğru iniyordu.

Naari tökezleyip kolunu güçlükle ama tam zamanında kaldırıncı Kiva'nın kalbi durdu... Muhafız çivili silahın darbesine protez eliyle karşılık vermişti. Zincir bir kez daha çekilince muhafız dengesini tamamen yitirdi ve dizlerinin üzerine çökmeye zorlanarak tehlikeli bir pozisyonda kaldı... Tek odak noktası kendisini çilli kadının sonraki darbesinden korumak olduğu için, bu durum kılıcını sırtına doğru savuran altın zırhlı savaşçının hamlesine tamamen açık olduğu anlamına geliyordu.

Bu ölümcül bir saldırıydı.

Ancak kılıcı Naari'ye değmedi çünkü Kiva tam zamanında müdahale ederek kadının kılıcını engelledi. İçgüdüsel olarak hareket etti ve Naari'ye ayağa kalkıp kontrolü tekrar ele geçirme şansı vermek amacıyla savaşçıyı geri itmek için hançerini yukarı doğru salladı.

Fakat altın zırhlı savaşçı, Kiva'nın hareketini yanlış yorumladı ve kaçmak yerine yanlış tarafa doğru kıvrılarak ileri atıldı.

Bu da Kiva'nın yukarıya dönük duran hançerinin doğrudan kadının göğsüne saplanmasına neden oldu.

Savaşçının kristal mavisi gözleri şokla genişledi ve Kiva'nın kendi dehşet dolu bakışını yansıttı. İkisi birlikte yavaşça aşağıya bakıp bıçağın kadının gövdesinden çıktığını gördüler.

Zaman durdu ve kadın düştü, kanı kumun üzerine akarak vücudunun altında birikmeye başladı.

Altın zırhlı savaşçıya ağzı açık bakan Kiva, kadının boğulur gibi bir ses çıkarttığını duydu. Savaşçının boş gözleri artık hiçliğe bakıyordu.

Kiva ölüme yabancı değildi. Özellikle Zalindov'da geçirdiği süre boyunca hastalıktan, yaralanmalardan ya da aşırı şiddetten dolayı kendi payına düşenden çok daha fazlasının öteâleme gittiğine tanık olmuştu. Ama birinin ölümüne *sebep olmak*?

Kiva daha önce hiç kimseyi öldürmemişti.

Elleri kaygan, sıcak kanla kaplıydı. Artık titremiyorlardı, donakalmışlardı. *Kiva* buz kesilmişti.

Kükreyen kalabalığı, Naari'nin hâlâ çilli kadınla dövüştüğünü, hava anomalisinin kaybettğini ve yalnızca kızıl saçlı ile alevli büyü savaşında ilerleme kaydeden Ashlyn ve Cresta'yı fark etti. Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın, gözlerini kanla ıslanmış kumdan ve göğsüne bir hançer -*Kiva'nın* hançeri- gömülü olan savaşçıdan alamadı.

Daha sonra olan her şey bulanıktı. Naari en sonunda rakibini alt etti ve gözlerinde korkuyla Kiva'ya doğru ilerleyip onu sakinleştirmeye çalıştı ama sonra kızın üzerindeki kanın ona ait olmadığını anladı.

Kiva şokta olduğunu... o an bir şok yaşadığını fark etti.

Naari de kısa sürede aynı şeyi fark edip onu sertçe sarstı. Bu az da olsa işe yaradı.

Derken son rakipleri olan ateş anomalisini alt eden Cresta ve Ashlyn de yanma geldi. Eski maden işçisi hiç tereddüt etmeden daha öncesinde de yaptığı şeyi tekrar yaptı ve Kiva'nın suratına bir tokat attı.

"Kendine gel," diye emretti. "Bundan daha kötüsünü binlerce kez gördün."

Kiva görmüştü.

Ama hiçbir zaman gördüklerinin sorumlusu olmamıştı.

“Cresta,” diye bağırdı Ashlyn, eski maden işçisi Kiva’ya tekrar tokat atmak için elini kaldırıncı. “Bırak onu.”

Naari, Kiva’nın güçlükle nefes alıp verişini duyabileceği kadar yakınında duruyordu. O da hafifçe sallanıyordu ve sonunda Kiva’nın bakışlarını altın zırhlı savaşçıdan uzaklaştıran şey de bu oldu. Naari’nin vücudundaki yaraları gören Kiva, bilinçsizce onu iyileştirmek için uzandı ama muhafız onun niyetini anladı ve geri çekildi.

Kiva bir saniyeliğine acıdan âdeta kör oldu. Naari’yi kurtarmak için *birini öldürmüştü* ama muhafız hâlâ onun dokunuşunu reddedecek kadar kendisinden nefret ediyordu. Fakat sonra Kiva yaşadığı şokun bulanıklığını atlattı ve Naari’nin uyarısını hatırladı... Eğer krallar onun büyüüne fark ederse, gitmesine asla izin vermezlerdi.

Kiva hızla ellerini yumruk yaptı ve içgüdüsel olarak çağırma-ya başladığı gücü gömdü. Naari’nin, tıpkı Ashlyn ve Cresta gibi iyileşmek için beklemesi gerekecekti. Ashlyn ve Cresta, yanıklarla ve küçük sıyrıklarla kaplıydı ve rüzgârın kırbaçladığı kumdan kaynaklanan ufak yaraları vardı.

Yaralıydılar ama hayattaydılar.

Hepsi.

Kiva gözlerini altı savaşçı kadının yattığı yere çevirmedi.

Öl ya da öldür, demişti Naari.

Hayatta kalmak için gereken şeyi yapmışlardı.

Ancak Kiva, yine de hissettiği suçluluk duygusunu yok sayamadı ve altın zırhlı savaşçının yaşamını yitirirken yüzünde beliren dehşet ifadesini de unutmadı.

Safra boğazını yaktı ama şu an burada, binlerce insan onları izlerken ne hissettiğini belli edemeyeceğini bilerek onu yuttu. Sadece birkaç dakika daha güçlü kalması gerekiyordu.

Ardından yalnız kaldığında, istediği kadar ağlayabilirdi.

Kürsüdeki krallar tahtlarından kalktılar ve ellerini kaldırıp, çığlık atan kalabalığı susturdular.

“Dukkar, dukkar!” dedi Thembi kendi ana dilinde. “Tuk eka-an Arzavaar du ventek unt Evalon!”

Kral doğrudan Kiva, Ashlyn, Cresta ve Naari ile ortak dilde konuşmadan önce seyirciler bir kez daha kükredi: “Arzavaar’da kazandıkları zaferden dolayı Evalonlu dostlarımızı tebrik ederiz! Savaşçı olarak değerinizi kanıtladınız, şimdi gelin ve ödülünüzü alın!”

Onun sözleriyle, ateş çemberi (artık yanan bir piton değildi) sönerek geride kavrulmuş toprak ve arenadan çıkmaya açık bir yol bıraktı. Bej zırlı muhafızlardan oluşan iki grup ortaya çıktı. Bir grup Kiva ve arkadaşlarına doğru ilerliyor, geri kalanlar ise düşenleri taşımak için sedyeler taşıyordu.

Kiva ikinci gruba, özellikle de altın zırlı savaşçıya yaklaşan iki muhafıza bakmadı. Gözlerini yerden ayırmadan, arenadan çıkarılan arkadaşlarını takip etti.

Thembi’nin daveti üzerine Kiva, onların doğrudan yükseltilmiş kürsüye götürüleceklerini varsaymıştı ama muhafızlar tribünlere yönelmedi. Arenanın duvarlarını kesen dar, gölgeli bir yürüyüş yolundan geçerek bir kez daha kavurucu güneş ışığına çıktıklarında kalabalığın çığlığı da azaldı. Kısa bir yürüyüşün ardından saraya ulaştılar ve burada kaldıkları süre boyunca misafir odaları olacak gibi görünen bir yere götürüldüler.

Kiva, yürüyüş boyunca gözlerini yerden kaldırmadığı için yer değişikliğini bulanık bir şekilde fark etti. Olanları *-yaptığı şeyleri-* haklı çıkarmaya çalışıp başarısız olduğu için, arena ile saray arasında bir yerde âdeta uyuşup kalmıştı. Ama sonra biri hariç tüm muhafızlar kapıdan dışarı çıkınca Kiva nihayet başını kaldırdı. Sersemlemiş gözlerle şöminenin önünde büyük beyaz minderlerin zemini kapladığı aydınlık, dairesel bir odada durduğunu ve arenaya değil de (çok şükür ki) şehrin diğer yakasına bakan bir balkon olduğunu gördü.

“Majesteleri bu gece sizin onurunuzla bir ziyafet verileceğini ilan ettiler,” dedi yanlarında kalan muhafız, kapı eşiğinde beklerken. Aksanı o kadar belirgindi ki Kiva’nın onun sözlerini anlaması biraz zaman aldı. Anladığında ise umutsuzca Ashlyn’e baktı.

Prensesin sinirli ifadesi Kiva’ya yüzüğü alıp hemen yollarına devam edemeyeceklerini söylüyordu. Önce nazik siyaset oyunu oynamaları gerekecekti.

“Yıkayıp dinlenin. Bir refakatçi sizi ziyafet salonuna götürmek için geri dönecek,” diye devam etti muhafız. “Gece kıyafetlerinizi odanızda bulacaksınız.” Kiva hızla odayı incelerken gözden kaçırdığı kapalı kapıları işaret etti. Sadece bir tanesi aralıktı ve köşedeki devasa küvetin kenarı görünüyordu.

Söyleyecek başka bir şeyi olmayan muhafız dışarı çıktı ve diğer tarafta durup kapıyı açık bıraktı.

Kiva onun ziyafete kadar nöbet tutmayı planlayıp planlamadığını merak ederken, hızla gelen ayak sesleri duydu ve Jaren, Caldon ve Tipp ortaya çıktı. Muhafız onlar içeri girdikten sonra kapıyı kapattı ve hepsini kendi mahremiyetleriyle baş başa bıraktı.

Herkes birbirine bakarken bir süre hiç kimse konuşmadı. Kiva, hâlâ nemli olan saçlarının ve kıyafetlerinin her zamankinden daha fazla farkındaydı; özellikle de ellerinde artık kurumuş olan kan lekelerinin.

Jaren, Caldon ve Tipp her şeyi görmüştü.

Altı kadının ölümünü izlemişlerdi.

Bu kadınlardan birini bizzat Kiva’nın öldürdüğüne tanık olmuşlardı.

Onlara bakmaya dayanamıyor, utancı ve suçluluk duygusu midesinin bulanmasına, gözlerinin yanmasına neden oluyordu.

Ama sonra bir hıçkırık duydu ve başını kaldırıp baktığında Tipp’in gözyaşları içinde kendisine doğru koştuğunu gördü.

Çocuğun küçük bedeni onunkiyile çarpıştığında Kiva şaşkınlıkla kalakaldı ve geriye doğru bir adım sendeledi.

Tipp kollarını ona dolayıp yüzünü göğsüne gömdüğünde, Kiva ne yapacağını bilemez hâlde öylece kaldı.

“N-n-neredeyse ölüyordun!” diye feryat etti Tipp, sesi Kiva’nın deri zırhı yüzünden boğuk çıkmıştı. “Ne-neredeyse beni terk ediyordun!”

“Tipp,” diye fısıldadı boğazı tıkanan Kiva. Çocuğun küs olduğunu hatırlayıp onu uzaklaştıracığından korkarak, o da Tipp’e sarıldı. Ama çocuk onu uzaklaştırmadı... Hatta daha da sıkı kucakladı.

“Ö-özür dilerim!” diye bağırdı çocuk. Yaşlarla ıslanmış yüzünü geriye doğru eğerek sulu mavi gözleriyle ona baktı. “Ço-çok üzgünüm! Ja-Jaren seni affetmem gerektiğini, başka seçeneğin olmadığını ve sadece beni korumak için yalan söylediğini söyledi ama ben çok kızgındım! Neredeyse senden nefret ettiğimi düşünerek ölecektin! Etmiyorum! Senden nefret etmiyorum, K-Kiva! Senden asla nefret edemem! Seni seviyorum! Lütfen b-bana inan!”

Hıçkırıkları yoğunlaşırken tekrar yüzünü gömdü. Bu sözleri Kiva’nın da onunla birlikte ağlamak istemesine neden oldu. Her ne kadar Tipp’i rahatlatmak istese de çocuğun az önce açıkladığı şeyler karşısında fazlasıyla şaşkınlık içindeydi. Hayret dolu bakışları Jaren’a doğru yöneldi ve onu boş şömineye dik dik bakarken buldu.

Ancak Caldon ablasına doğru yürüyordu, yüzü solgundu ama ifadesi kararlıydı. Caldon ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve yine açtı. Ardından başını sallayıp Ashlyn’i kollarına çekti.

Metanetli prenses bir heykel gibi hareketsizdi.

Ve sonra bir anda gözyaşlarına boğuldu.

“Çok üzgünüm, Ashy,” dedi Caldon sessizce. “Seni görme düşüncesi her zaman çok acı vericiydi. Bu durum her zaman bana onları hatırlatıyordu ve onlar (ya da sen) hiç var olmamışsınız gibi davranmak daha kolay geliyordu. Ama bugün seni izlerken seni de kaybedebileceğimi fark ettim... Uzak durmakla hata ettim. Bencilceydi ve seni incittiğimi biliyorum. Beni affedebilir misin?”

Ashlyn daha da ağladı ama kardeşinin göğsüne doğru başını salladı. “Tabii ki affederim, seni koca aptal ahmak,” diye hıçkırdı, sonra yaslanıp kardeşinin omzuna yumruk attı. Sert bir yumruk.

Caldon homurdandı ve kolunu ovuşturarak ona dik dik baktı. “Bu ne içindi?”

“Bunu hak ettin,” dedi gümüşü gözleri hâlâ yaşlarla ıslak, yanakları kırmızı ve şiş olan Ashlyn. Ama ifadesinde daha önce olmayan bir hafiflik vardı, artık omuzlarından bir yük kalkmıştı. Sözlerine rağmen kardeşine parlak bir şekilde gülümsedi ve “Aslında çok daha fazlasını hak ediyorsun ama neyse ki ben cömert biriyim,” dedi.

Caldon’un bakışı derinleşti. “Senden özür dilediğime pişman olacağım, değil mi?”

“Artık çok geç,” dedi Ashlyn, yüzünü silip daha geniş bir şekilde sırtarak. Şu anda üzerindeki zırh kanlı olmasına rağmen hiç de sert bir generale benzemiyordu. Ashlyn şu anda, küçük erkek kardeşiyle dalga geçen bir abladan başka bir şey değildi.

“Bu ne kadar sevimli olsa da,” diye araya girdi Cresta, tiksinti dolu ifadesini saklamaya bile çalışmıyordu. “Biri biz arenadan ayrıldıktan sonra ne olduğunu açıklamak ister mi? Krallar yüzüğü teslim etti mi?”

“Ziyafette teslim edecekler,” diye yanıtlayan Caldon, ablasının üzerindeki pisliği kendisine bulaştırdığını görünce burnunu buruşturdu.

“Jiirvan kanunlarına göre Arzavaar’ı tamamladığımız için bizi ödüllendirmeleri gerekiyor,” dedi Naari, elini hâlâ taze kanın aktığı yarasına bastırarak. “Yani yüzüğü vermek zorundalar...”

Cümlesini bitiremeden dizlerinin bağı çözüldü ve acı dolu bir sesle inleyerek beyaz bir yastığa yığıldı.

Kiva ve Jaren ileri atılıp onu tuttular. Kiva, Naari’nin yaralarını endişeyle inceledi. Kendi teninde kurumuş kanı görünce elleri titredi ama derin bir nefes aldı ve tekrar sakinleşene kadar tüm hislerini bastırdı.

Jaren'ın yakınlığı Kiva'nın dikkatini toplamasını zorlaştırıyordu, oysa tek istediği şey ona yaslanmak ve Tipp'i neden onu affetmeye teşvik ettiğini sormaktı. Ancak Naari'nin yaralarının ne kadar derin olduğunu fark edince ona odaklandı.

Onunla aynı şeyi fark eden Jaren, "Tanrılar adına," diye mırıldandı.

"Bu *kemik* mi?" diye sordu Cresta, omuzlarının üzerinden bakarak. "Ah." Caldon hızla kolunu kıza dolayıp onu odanın uzak köşesine doğru sürükledi.

"O-o-iyileşecek mi?" diye sordu Tipp, Kiva'nın diğer yanında diz çökerek. Kiva'ya baktı ve "Onu iyileştirebilirsin, değil mi?" dedi. Kiva'nın arenayı terk ettiğinden beri hissettiği uyuşukluk buharlaştı ve çocuk ona büyük bir güvenle, büyük bir umutla bakmaya devam ederken uyuşukluğun yerini giderek büyüyen bir sıcaklık aldı. Böylece büyüsü zahmetsizce yüzeye çıktı. Nefes almak kadar doğal bir histi bu, muhteşem altın rengi bir ışıkla bedeninden dışarıya akıyor, sadece Naari'nin en büyük yarasını değil aynı zamanda arenada aldığı diğer yaraları da iyileştiriyordu.

Ve sadece Naari'ninkileri de iyileştirmiyordu.

Kiva'nın büyüsünün parıltısı Naari'den dışarı doğru yayılıp odayı doldururken Ashlyn'in derin bir nefes aldığını ve Cresta'nın da hayret dolu bir ses çıkardığını duydu. Kiva başını kaldırıp baktığında ikisinin de az evvel yanmış ve çizilmiş ama şimdi tertemiz olan tenlerine hayretle baktıklarını gördü.

"Bunu bilerek mi yaptın? Herkesi aynı anda iyileştirmeyi?"

Bu sessiz soru Jaren'dan gelmişti. Kiva ona döndüğünde nefesini kesecek kadar yakında olduğunu gördü.

"Hayır," diye yanıtladı, sesinin ne kadar boğuk çıktığını fark etmemiş olmasını umarak. "Ama her zamankinden daha kolay oldu. Bunu düşünmeme bile gerek kalmadı. Sadece... *oluverdi*."

Kapı çalınınca Jaren ve diğerleri Kiva'ya cevap veremedi ve hepsi hızla ayağa fırladı. Kiva'nın nabızı, birinin doğal olmayan ışık parıltısını gördüğü düşüncesiyle hızlandı ancak dışarıdaki

parlak güneş ışığı nedeniyle balkondan gelen ani bir ışık patlaması bile fark edilmezdi.

İki beyaz önlüklü hizmetçinin bir tepsi meyve, peynir ve içi sıvı dolu bir kapla odaya girdiklerini görünce rahatladı. Selam verip odadan çıkmadan önce hızla ana dillerinde konuştular.

“Akşam yemeğine kadar bizi idare edecek ikramlar,” diye tercüme etti Jaren.

Sözde Jiirvan misafirperverliğini en son kabul ettiklerinde yaşadıkları göz önüne alınınca, hiçbiri bu ikrama el sürecektir gibi bakmadı.

“Pas,” dedi Cresta yemeğe dik dik bakarak.

Ancak Naari doğrudan tepsinin yanına gitti ve kendine bir içecek doldurdu. Daha önce yijapilly suyunu reddeden tek kişi o olduğu için herkes ona şaşkınlıkla baktı.

İçeceği yarısını içtikten sonra, “Bizi arenaya götürmek için ilaç vermişlerdi,” dedi. “Uğruna geldiğimiz şeyi zaten hak ettik. Bize daha fazla zarar vermek için hiçbir nedenleri yok ve kendi kanunları da bunu yasaklıyor.” İçkisinin geri kalanını da içip bardağını yeniden doldurdu. “Güvenli. Hepsi.”

Diğerleri onu daha yavaş takip ederken Tipp’in atlayıp ağzını tıka basa doldurmaya başlamadan önce duyması gereken tek şey buydu.

Kiva onları izlerken çok yorulduğunu hissetti, az önce kullandığı büyüye ve o gün katlandığı onca şeye bakınca bu gecikmiş bir tepkiydi.

Arkadaşlarına katılmak yerine en yakın kapıdan geçip yatak odasına girdi. Ortak salon gibi burası da aydınlık ve lükstü. Aralarından güneş ışığı sızan perdeleri hızla kapatarak odayı karanlığa gömdü. Yastıklarla dolu yatağa girdi ve Tipp’in sarılışının onda uyandırdığı hissi hatırlamayı dileyerek bir top gibi kıvrıldı ama bunun yerine, altın zırhlı savaşçının gözlerini terk eden ruhunu hatırladı.

BÖLÜM ON YEDİ

Kiva'nın o gece ziyafeti nasıl atlattığına dair hiçbir fikri yoktu. Saatler bulanık parlak renkler, neşeli müzik, baharatlı yiyecekler ve gürültülü kahkahalarla geçti. Krallar kendi hâllerinde, yiyeceklerle dolu masalarla kaplı ve tepesi, gökyüzünde parıldayan yıldızlar gibi bir dizi hâlinde luminiyum ışıkla süslenmiş olan sarayın devasa ziyafet salonunda yüzlerce konuğunu ağırılıyorlardı.

Kiva ve arkadaşları onur konukları olarak, ikizler ve kraliyet konseyi ile birlikte baş masada oturuyorlardı. Muhafızlar gelmeden önce hepsi banyo yapmayı başarmış, üzerlerinde yolculuktan ya da arenadaki kandan hiçbir iz kalmamıştı. Yine de Kiva, hâlâ elleri kanla kaplıymış gibi *hissediyordu*.

Ashlyn, Cresta, Naari ve Kiva dalgalı uzun etekler ve omuzları açık üstler giyerken Jaren, Caldon ve Tipp pantolon ve ince keten malzemeden yapılmış açık yakalı gömlekler giymişti. Tipp'in kıyafetleri saçlarıyla fena hâlde uyumsuz görünen parlak turuncu renkteydi ama Caldon'un ki çekici bir orman yeşiliydi, Jaren'in ki ise koyu lacivertti ve Kiva onu görünce nefesinin kesildiğini hissetmişti. Kendisi de dikkat çekici bir turkuaz rengi elbise giymişti ama her utandığında, parlak pembe giysileri içinde kaşlarını çatan Cresta'ya bakıp, kıyafetinin şu ankinden çok daha kötü de olabileceğini düşünüp hâline şükrediyordu.

Nihayet krallar ayağa kalkıp misafirlerini susturunca, Kiva sevinçten ağlayacak gibi oldu çünkü daha fazla uzatmadan Jaren'a küçük bir deri kese vermişlerdi. Thembi kadehini kaldırdı ve bir tebrik konuşması yaptı ama Kiva onu duymadı. Keseyi açıp tepesinde devasa bir yakut bulunan altın yüzüğü çıkartan Jaren'a odaklanmıştı.

Ateş yüzüğü.

Biri gitti, üçü kaldı, diye düşündü Kiva, yaşadıkları her şeyden bunalmış bir hâlde. Ama bunu neden yaptıklarını kendine hatırlattı: Navok'un Tanrıların Eli'ne sahip olmasını ve büyülü ordusunu genişletmesini engellemek için. Daha da bencilce bir sebep de -en azından Kiva için- Jaren'ın element güçlerini geri almaktı.

Çünkü belki o zaman Jaren onu affedebilirdi.

Ziyafetin geri kalanı hızla geçip gitti ama artık yüzüğü aldıkları için Kiva, bir an evvel diğer üçünü de aramaya gitmek istediği için gergindi. Arkadaşlarının da aynı şeyi hissettiklerini biliyordu. Jaren, Ashlyn ve Caldon'un tüm krallıklarının (ve ailelerinin) şu anda bir psikopatın ellerinde olduğu göz önüne alındığında, yola devam etmek istemeleri için daha fazla nedenleri vardı. Ancak Yirin'de kaldıkları sürece, Zuleeka ya da Navok'a yapabilecekleri hiçbir şey yoktu ve bilgelik, yalnızca aptalların Jiirvan'ın sert çölünde yolculuğa gece vakti çıkacağı konusunda onları uyarıyordu. Sabırları tükenmiş olsa bile, buradan ayrılmak için sabahı beklemek zorundaydılar.

Krallar nihayet ziyafetin bittiğini ilan ettiğinde, Kiva muhafızlar eşliğinde hızla odalarına geri döndükleri için rahatladı. Torell, Eidran ve Galdric'in minderlerde oturmuş onları beklediklerini görünce rahatlaması daha da arttı.

"Tam zamanında geldiniz," dedi Caldon, yanlarına çöküp uzun bacaklarını uzatarak. "Anomalilerle nasıl gitti?"

Eidran, Caldon'un ayaklarını tekmeleyerek itti. "Gitmedi."

Muhafız geveze biri değildi, bu yüzden Kiva daha fazla bilgi için abisine baktı.

“Köyü bulduk,” dedi Torell, “ama kimse bizimle konuşmadı. Yanımıza bile yaklaşmadılar. Sanki vebalıymışız gibi davranıldı.”

“Herhangi bir büyü izi de görmedik,” dedi morali bozuk olan Galdric. “Bir anomali kalmışsa bile, gücünü gizlemeye dikkat etti.”

Eidran parmaklarını kısa siyah saçlarının arasında gezdirirken, “Bizden korktular,” dedi. “Navok’un onları ordusuna katılmaya nasıl ikna ettiğini öğrenmeyi umuyorduk ama bizi karşılama şekillerine bakılacak olursa, kanıtlar onların bir şekilde zorlandığını gösteriyor.”

Galdric, muhafıza ve Vallentis kraliyet ailesine bakıp, “Bildğim iki yerleşim yeri daha var, Hadriss ve Valorn’da. Belki bunlarla daha fazla şansımız olur,” dedi.

Kiva da öyle umuyordu. Navok’un planlarını ve elemental takipçilerini neyin motive ettiğini bilmek, onların Evalon’u ve Wenderall’ı korumak için atacakları sonraki adımları belirlemelerine yardımcı olacaktı.

“Peki ya siz? Yüzüğü aldınız mı?” diye sordu Torell iyi giyimli gruba bakarak.

Cevap olarak Jaren öne çıktı ve deri keseyi tekrar açtı.

Bunu *nasıl* hak ettiklerinden bahsetmediği için Kiva ona minnettardı. Eğer abisi arenada ne yaptıklarını -*Kiva’nın* ne yaptığını- öğrenecek olursa, içinde büyüyen kargaşanın farkına varırdı. Altın zırhlı savaşçının yüzü durmadan gözünün önüne geldiği için midesi fena hâlde bulanana Kiva, zaten akşam yemeğine zar zor dokunmuştu. O öğleden sonra herkesten biraz uzaklaşmanın yoluna devam etmesine yardımcı olacağını düşünmüş ama kendini daha da suçlu hissetmişti.

Bir kadın ölmüştü. *Altı* kadın ölmüştü. Nasıl tüm bunlar hiç olmamış gibi davranacaktı? Ashlyn, Cresta ve Naari etkilenmemiş gibi görünüyordu ama Kiva... hissettikleriyle nasıl başa çıkacağını hâlâ bilmiyordu.

“Ammma büyükmüş,” dedi Torell, yüzüğe daha yakından bakmak için eğilerek.

Galdric ve Eidran da aynısını yaparken Kiva, Caldon'un yanına oturdu. Tipp de gelip onun yanına oturdu. Çocuk, Tor'un ona şaşkın bir bakış atmasına yetecek kadar Kiva'nın yakındaydı ama sonra çocuğun artık Kiva'yı görmezden gelmediğini fark ettiğinde Tor'un ifadesi ısındı. Bu sıcaklık hızla meraka dönüştü ama Kiva pek çok nedenden dolayı bu konuya girmek istemediği için başını iki yana salladı.

Tipp, yanma oturduktan birkaç saniye sonra başını Kiva'nın omzuna koydu ve uykulu gözlerle kızın turkuaz rengi kıyafetindeki boncuklarla uğraşırken, günün olayları ve uzun yolculuk saatleri yüzünden bitap düştüğü için gözlerini zar zor açık tuttu.

Kiva tam herkese yatmayı önermek üzereyken Cresta, Jaren'a yaklaşp, "Sarana'nın büyüsünün zaten içinde olup olmadığını nasıl bileceğiz?" diye sordu.

Tüm gözler sanki cevap verebilecekmiş gibi yakuta döndü. Kiva, takmakta olduğu tılsımı ve Jaren büyüsünü gönderdiğinde değerli taşların normale dönmeden önce nasıl parıldadıklarını düşündü. Üzerindeki tılsıma bakıp yüzüğe kıyasla nasıl olduğunu görmek istedi ama son anda vazgeçti. Yolculukları sırasında Jaren'a geri vermeyi düşünüp durmuştu ancak korkusu onu durdurmuştu. Jaren'ın ne söyleyeceğinden ve ne hatırlayabileceğinden korkuyordu. Tılsım onu korumuş ama aynı zamanda Zuleeka'yı da Jaren'ın büyüsünden korumuş ve sonunda Jaren'ın mahvolmasına yol açmıştı. Bu nedenle Kiva, Jaren'ın iyiliği için onu gözden uzak tutmaya çalışmış ama sabah antrenmanları sırasında tılsım ara sıra kıyafetinin altından sıyrılmıştı. Jaren'ın çenesini sıkıp arkasını dönmeden önce tılsıma baktığını görmüş ve bunu saklamaya çalışmakta ne kadar haklı olduğunu anlamıştı.

Şimdi bunu düşünürken, tılsım âdeta göğsünün üzerinde yanıyor gibiydi ama dikkatleri ona çekme dürtüsüne direndi. Ancak yüzükteki yakutun, normal zamanda değil, yalnızca içine büyü uygulandığında parlayıp parlamadığını ve tılsımla benzer olup olmadığını merak etti.

Kiva ile aynı fikirde gibi görünen Jaren sonunda cevap verdi: “Kesin olarak bilmenin bir yolu yok.” Keseyi Caldon’a uzattı. “Sonradan üzölmektense şimdi güvende olması daha iyi.”

Caldon önce yüzüğe, sonra kuzenine ve sonra tekrar yüzüğe baktı. “Dördünü de alıncaya kadar beklememiz gerekmez mi?”

Cevap veren Galdric oldu: “Eğer bir şey olur ve ayrılırsak, onu kullanıma hazır tutmak daha akıllıca olur. Özellikle de Sarana’nın gücünü zaten *barındırmıyorsa*. Sen...” Caldon’a doğru başını salladı. “...ve prenses...” Bu sefer Ashlyn’e doğru işaret etti. “...dört elementten üçüne hükmediyorsunuz. Ateş büyüünüzü şimdi ona gönderirseniz, Kiva’nın yüzükleri kullanma zamanı geldiğinde şansa daha az yer kalmış olur.”

Kiva tek başına ne yapacağını düşünürken hissettiği baskıdan midesi bulanmaya başladı. Ancak Caldon, Galdric’in mantığını kabul edip yüzüğü keseden çıkarırken Kiva’nın dikkati dağıldı. Caldon parmağını kırmızı değerli taş dokundurdu, yüzünde ender görölen bir ciddiyet vardı. Yakut anında parlamaya başladı ve Kiva’yı, Jaren’in annesinin saldırısının hemen ardından tılsımı ona hediye ettiği geceye geri götürdü. Yakutun parıltısı kaybolurken, Jaren’in da aralarındaki o hassas ânı hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Jaren’in yüzündeki sert ifadeyi görünce tahmininin doğru olabileceğini düşündü, özellikle de Kiva’nın gözlerinden kaçmaya çalıştığı için.

Yakut sönünce Caldon yüzüğü tekrar keseye koydu ve Jaren’a geri verdi. O da keseyi saklamak üzere cebine koydu.

“Bu beklenmedik bir durumdu,” dedi Cresta.

“Bugün yaşananlardan sonra gerçekten daha fazla heyecan mı istiyorsun?” diye hayretle sordu Caldon.

“Ne tür bir heyecan olacağına bağlı,” diye karşılık verdi Cresta ve imalı bir şekilde ona göz kırptı. Şaşıran Caldon şeytani bir gülümsemeyle sırtıttı.

Homurdanan Kiva, aralarına üç metre mesafe koymalarını söylemek istedi ama buna fırsat bulamadan Torell araya girdi.

“Bugün ne oldu?” diye doğrudan sordu. Kaşlarını endişeyle çatmıştı.

“Hiçbir şey,” diye hızlıca cevapladı Kiva, herkesin bakışlarından kaçınarak. “Thembi ve Ryu birer drama kraliçeleri. Daha doğrusu drama kralları.” Gülmeye çalıştı ama bu zorlama ve panik dolu bir kahkahaydı. Tanrılara şükürler olsun ki Tipp tam o anda omzunda uykuya dalmış ve yüksek sesle horlamaya başlamıştı.

“Hepimiz için uzun bir gün oldu,” dedi Ashlyn çocuğu uyandırmayacak kadar sessiz bir şekilde. “Kralların bu gece ne kadar çok içtiğini göz önüne alırsak, onlar uyanmadan gizlice kaçma şansımız olabilir. Ama her ihtimale karşı buradan erkenden ayrılmayı hedeflemeliyiz.”

Bir plan yaptılar ve Hadris’e yolculuklarına başlamak için şafak vakti ortak salonda buluşmaya karar verdiler. Kiva tam da birinden Tipp’i yatağa taşımasına yardım etmesini isteyecekken, Jaren gelmiş çocuğa uzanıyordu bile. Onu güvenli bir şekilde kaldırmaya çalışırken eli Kiva’nın beline dokundu, gözleri bir anlığına buluştu. Kiva, bu dokunuşun tesadüfi olduğunu bilmesine rağmen birbirlerine bakarken dünyanın durduğunu hissetti ama sonra Jaren’in yanağında bir kas seğirdi ve genç adam bakışlarını başka tarafa çevirdi. Sonra Tipp’i kaldırdı ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Kiva’nın kalbi hızla atıyordu, yüzü sıcacık olmuştu. Herkesin gözünü üzerinde hissettiğinden, onlara iyi geceler dilemeden önce boğazını temizledi ve güvenli odasına doğru koştu.

Fakat yalnız kaldığı anda, tüm düşünceler zihnini istila etti. Jiirvan geceliklerini giyip yatağına girmişken ve buradan erkenden ayrılmadan önce dinlenmeye ihtiyacı olduğunu bilmesine rağmen bir türlü uyuyamadı.

Dönüp duran Kiva sonunda pes etti ve penceresine yöneldi, perdeleri açarak luminiyumla aydınlanmış şehre baktı. Devasa heykeller gözüne çarptı, dövüş pozisyonları ona arenadaki kadınları hatırlatmıştı, altın zırhlı savaşçının yüzü artık kalıcı olarak düşüncelerine gömülmüştü.

Kapının sessizce vurulmasıyla arkasını döndü. Kalbini durduran bir an için Jaren'ın geldiğini sandı ama prensin onu teselli etmeye geldiği günlerin çoktan geride kaldığını hatırladı.

Buna rağmen kapıyı açan kişi de Kiva'yı neredeyse aynı derecede şaşırtmıştı çünkü gelen kişi Naari'ydi.

Muhafız odaya girdikten sonra hiçbir şey söylemedi, doğrudan Kiva'nın yanına geldi. İkisi de sessizce şehre bakıyordu. Kiva ne düşüneceğini bilmediği için dakikalar geçtikçe nabızı hızlanmaya başlıyordu. İlk konuşan Naari oldu.

"İlk kez birini öldürdükten sonra saatlerce kusmuştum." Kiva sertçe muhafıza döndü.

"Rakavan tarafından seçildiğimde on yaşındaydım," diye devam etti Naari. "Ailem için çok şey ifade ediyordu ve o yaşta tek istediğim onları memnun etmektir, bu yüzden eğitime başlama davetini kabul ettim. Buraya, Yirin'e getirilmeye degecek kadar gelecek vadediyordum. On beş yaşındayken, ilk arena mücadelem sırasında iki kızı öldürdüm. İkisi de yıllardır yanlarında eğitim aldığım arkadaşlarımdı."

Kiva'nın kalbi sıkıştı. Uzanıp onu teselli etmemek için kendini zor tuttu ve ellerini yumruk yaptı. Hâlâ muhafızla aralarının nasıl olduğu konusunda emin değildi.

"Öl ya da öldür, bugün sana bunu söyledim," dedi Naari sessizce. "Ben her gün böyle yaşadım, o arenaya her girdiğimde değer verdiğim biriyle yüzleşmek zorunda kaldım, beni devirmeye çalışırken onların gözlerinde de aynı kararlılığı gördüm. Zenginlik, şan ve şeref için."

Son söz ağzından yarım yamalak çıktı. Naari anılara dalmış bir hâlde kollarını kendine sardı. "Bu durum beni mahvediyordu, bunu hissedebiliyordum. Benden aldıkları onca şeyden sonra Arzavaar'a katılma düşüncesine katlanamıyordum. Onlara *verdiğim* her şeyden sonra. Ama hayatta daha fazla kalamayacağımı da biliyordum. Güçlüydüm. Hızlıydım. İnsanları öldürmekte *iyiydim*. Ancak... ruhlarının gözlerini terk ettiğini görmek hiçbir zaman kolay olmadı. Asla da olmaz." Derin bir nefes aldı.

“Bu yüzden kaçtım. Yetenekli bir savaşçıydım ama hâlâ gençtim ve adım çok fazla bilinmiyordu, bu yüzden haber vermeden oradan kaybolabileceğimden, ailemi onursuzlukla lekelenmekten kurtarabileceğimden emindim... ve haklıydım da. Haftalarca arkama bakarak kaçtım ama kimse peşimden gelmedi ve sonunda büyüdüğüm köye geri dönebildim. Fakat sonra ailem...”

Gözlerini yavaşça kapattı ve çatlak bir sesle, “Korkak olarak gördükleri bir kız çocuğuna sahip olmaya dayanamadılar. Bana sırtlarını döndüler. Bu terk edişleri, beni farklı bir hayatta kalma mücadelesine zorladı,” dedi. Kendini toplamak için duraksadı. “Sonra ne oldu, biliyor musun? Ersâ’ya giden yolu buldum ve Yüzbaşı Veris’in gemisine gizlice bindim, onunla birlikte Vallenia’ya yelken açtık ve sonunda kraliyet muhafızlarına katıldım. Ama diğer ayrıntıları, sana anlattığım şeyleri hiç kimse bilmiyor. Jaren bile.”

Kiva’nın boğazı o kadar kurumuştur ki konuşamıyordu ama Naari döndü ve Kiva’nın gözlerindeki soruyu, bu kadar kişisel bir hikâyeyi neden onunla paylaştığını bilmek istediğini gördü.

Kiva’nın gözlerine bakan Naari, alçak ve duygu dolu bir sesle, “Bugün olanların senin için zor olduğunu biliyorum. Beni kurtarmak için o kadını öldürdüğünü ve bunun, içini kemirdiğini de biliyorum,” dedi.

Altın zırhlı savaşçı bir kez daha gözlerinin önüne gelen Kiva gerildi. Naari, “Bütün yalanlar ve ihanetler konusunda sana ne kadar kızgın olsam da,” diye devam etti, “burada olmamın tek nedeninin sen olduğunu da biliyorum.”

Kiva bir şey söyleyemeden Naari onu sert ama içten bir kucaklamayla kendine çekti.

Kulağına, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Ellerini Kiva’nın omuzlarına koydu ve kehribar rengi bakışlarını yeniden genç kıza çevirdi. “Suçluluk hissetmen senin için bir onurdur. Bu senin insan olduğun anlamına gelir. Bu senin *Kiva* olduğun anlamına gelir. Ama sen nefsi müdafaa amacıyla hareket ettin ve bunu yaparak hayatımı kurtardın. Bu yüzden, kaybedilenlerin üzerinde

durmak yerine, ölenlerin yasını tutmanın ne kadar önemli olduğunu ve yaşayanları kutlamanın da aynı derecede kıymetli olduğunu hatırlamaya çalış.”

Naari, Kiva'nın omuzlarını hafifçe sıkıp, “Öldürdüğümüz altı savaşçı için üzülüyorum ama yaptıklarımızdan da pişman değilim. Çünkü başarılı olsalardı hepimiz ölmüş olurduk,” diye fısıldadı. Kiva'yı bırakmadan önce son bir kez daha sarıldı. “O kadınlar bugün gösterdiğin cesareti ilk alkışlayan kişiler olurdu. Neyi riske attıklarını bilerek Arzavaar'a çıktılar ve tam istedikleri gibi onurlu bir şekilde öldüler. Şimdi ve sonsuza kadar huzur içinde olacaklar. Bu yüzden kâbus gördüğünde bunu düşün. Ve eğer düşünemezsen...” Naari'nin dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Bu ifade Kiva'ya, muhafızın onu affettiğini her şeyden daha net anlatıyordu. “Gel ve beni uyandır. Senin için şeytanlarınla savaşırım.”

Bu derin konuşmanın ardından döndü ve odadan çıktı.

Kiva kapalı kapıya bakıp konuşmalarını zihninde tekrarlar-ken uzun dakikalar geçti. Gözlerinden yaşlar akıyordu ama bunların kederden mi yoksa sevinçten mi olduğundan emin değildi.

Tipp onu affetmişti ve şimdi Naari de affetmişti.

Kiva yüzünü silip pencereden ayrılmadan önce gözyaşlarının iyice akmasına izin verdi. Sonra gidip yatağına kıvrıldı. Bu sefer uykusu çabuk geldi.

Kâbusları da öyle.

Ama her uyandığında Naari'nin sözlerini hatırladı. O kadınlar -altın zırhlı savaşçı da dâhil- riskleri biliyorlardı ve artık huzur içindeydiler.

Buna tutunmaya devam eden Kiva, kısa sürede kâbuslarının azaldığını; zihni yaşananları ve bu olaydaki rolünü kabul etmesine olanak sağladıkça kâbuslarının gücünün kaybolduğunu hissetti.

Ancak o zaman zihni rahatladı ve son bir kez daha uykuya daldı.

BÖLÜM ON SEKİZ

Kiva ve grubu için sonraki birkaç gün, çölde yolculuk yapararak kavurucu güneş ve sisli kum rüzgârlarıyla geçti. Okyanus melteminden yararlanmak için kıyı şeridine yakın durdular ve yalnızca uçurum kenarındaki patika, atları için fazla tehlikeli hâle geldiğinde iç kısımlara doğru hareket ettiler.

Kiva her sabah önce fiziksel antrenmanları, sonra gücü ve büyüü için Caldon'la çalışmaya devam etti. Caldon, arenadaki mücadelesinin *her anını* ona yeniden yaşatan metodik çalışmalar yaptırıyor, çok rakipli bir senaryoda kullanabileceği bir dizi savunma hamlesi gösteriyor, Kiva'nın bir daha asla bu duruma düşmeyeceği ile ilgili iddialarını duymazdan geliyordu. Ya da öyle bir duruma düşmemeyi *umduğu*. Naari'yle konuşmaları sayesinde olup bitenlerle yüzleşebilmişti ama altın zırhlı savaşçı aklından hiç çıkmıyordu. Kiva, kadının aklından tamamen çıkacağından şüpheliydi. Bu, birini öldürmenin getirdiği bir sonuçtu ve sonsuza kadar birlikte yaşayacağı bir yük gibiydi.

Olayın büyü kısmındaysa Kiva, rüzgâr tüneline büyük gelişmeler gösteren Ashlyn'i giderek daha fazla kıskanıyordu. Ashlyn, görüş alanı dışında herhangi bir yere ulaşamamış olsa bile, kendisini uzakta görebildiği herhangi bir noktaya kadar taşıyabiliyordu. Galdric onun bu kadar hızlı öğrenmesinden etkilenmişti. Ashlyn'in tam tersine, Kiva'nın kendi gücünü dışarıya yönlendirme girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmaya devam etti.

Arzavaar'dan sonra Naari'yi iyileştirmek ve şifasını dokunmaya gerek kalmadan Ashlyn ve Cresta'ya yaymak Kiva için ne kadar zahmetsiz olmuş olsa da o zamandan bu yana çok az ilerleme elde etmişti. Büyüsü tam olarak huysuzdu ve onda hiç de azımsanmayacak bir hayal kırıklığı yaratıyordu.

Yirin'den ayrıldıktan sonraki üçüncü günde, baskı sonunda onu o kadar etkiledi ki antrenmanın ortasında ellerini havaya kaldırıp, "İşe yaramıyor! Zuleeka'nın yaptığını asla yapamayacağım!" diye bağırdı.

"Aslında bu bizim istediğimizin tam tersi," dedi Caldon kuru bir sesle. "Ölüm büyüsü, kötüdür. Hatırlıyor musun?"

Kiva kaşlarını çattı ve kuma tekme attı. "Ben üzgünken komik olmaya çalışma."

Caldon düz bir yüz ifadesiyle cevap verdi: "Ölüm büyüsünün komik bir yanı yok. Demek ki kara mizah hoşuna gidiyor, gün ışığı." Daha sonra gülümsedi ve kızı dürterek, "Neşelen, tatlı yanak. Kimse senden her şeyi bir günde öğrenmeni beklemiyor," dedi.

Belki beklemiyorlardı ama Kiva şu anki hızından daha hızlı öğrenmeyi çok istiyordu. Kaydettiği onca ilerlemeye rağmen büyüünde bir gelişme olmamıştı.

Kiva iç çekerek sonsuz gibi görünen kum tepelerine baktı; sabah güneşi, günün yine kavurucu geçeceğinin sinyalini veriyordu.

Geceyi geçirmek için kamp yapmak adına küçük bir vaha bulmuşlardı, su birikintisi azdı ama etrafı yeterince çalılıkla çevriliydi ve her biri biraz mahremiyetle vücutlarındaki teri ve kiri temizleyebilmişti. Kiva, o sabah uyandığında dört gün sonra ilk kez neredeyse insan gibi hissetmişti ama artık artan öfkesi ruh hâlini sabote ediyordu.

Sefil bir sesle, "Nasıl yapılacağını bilmiyorum. Yaralı birine dokunduğumda sihrim içgüdüsel bir şekilde serbest kalıyor. Ama ya normal zamanlarda?" dedi. Başını iki yana salladı ve kumlara baktı. "Galdric annemin benim güçlü olduğumu düşündüğünü

ama benim kendimi güçlü hissetmediğimi söylüyor. Tek hissettiğim şey korku.”

Caldon nazikçe, “Korku mu?” diye tekrarladı.

“Sizi hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum,” diye itiraf etti Kiva, yumuşak bir sesle. “Hepinizin Zuleeka’yı durdurabileceğime güvendiğinizi biliyorum ama ya yapamazsam? Ya dünyadaki tüm eğitimler bile beni ona hazırlayamazsa? Sadece büyümü çağırmak için bile çok çabalamam gerekiyor, peki ya...”

“Gözlerini kapat.”

Kiva, Jaren’in bu sessiz emri karşısında irkildi ve döndüğünde prensin kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Saçları ıslaktı ve cildi antrenmandan dolayı kızarmıştı. Naari ile dövüşmüşlerdi ama muhafız şimdi Eidran ve Cresta ile üçlü antrenman yapıyordu, bu sırada Galdric’le eğitimini bitiren Ashlyn de Torell’le mücadele ediyordu.

Kiva çok kısa bir an için abisini izledi, Ashlyn ona saldırdığında yüzündeki geniş sırıtışı gördü; ikisi de özgürce gülerek yere yuvarlandılar. Kiva’nın henüz ona sorma şansı olmamıştı ama aralarında kesinlikle bir kıvılcım vardı... Caldon bile ablasının her zaman iyi olanları çaldığından şikâyet ederek homurdanmıştı. Ancak Kiva, Caldon’un ilgisini çoktan başka bir yere, kızıl saçlı eski bir maden işçisine yönlendirdiğini hissediyordu. Gerçi vakitlerini flört etmekten ziyade, birbirlerini yok sayarak harcıyorlardı.

Aralarındaki gerginlik grubun geri kalanı için rahatsız edici bir hâl almaya başlamıştı ama Kiva, kendisinin veliaht prensine karşı hissettiği gerilim göz önüne alındığında bu konuda pek konuşamıyordu.

Şu anda karşısında durmuş emrine uymasını bekleyen veliaht prensine.

“Anlamadım?” diye sordu göğsü aniden sıkışan Kiva.

Sabırsızlık, hatta öfke görmeyi bekliyordu ama Jaren sözünü tekrarlarlarken bakışları sabitti. “Gözlerini kapat, Kiva.”

Adını söyleme şekli Kiva'yı etkiledi, sanki nazik parmaklar omurgasından aşağı doğru geziniyor ve ürpermesine neden oluyormuş gibi hissetti. "Gözlerimi mi... kapatayım?" diye sordu biraz nefes nefese ve tamamen sersemlemiş bir hâlde. Jaren o kadar yakındaydı ki yeniden yan yana geldiklerinden beri ona kendi isteğiyle ilk kez bu kadar yakın duruyordu.

"Gücünü çağırmak için çabaladığını söyledin," dedi Jaren. Görünüşe bakılırsa az evvel Caldon'a patlarken söylediklerini duymuştu. Bu çok utanç vericiydi. Kiva yanaklarının kızarmaması için mücadele etti. "Ayrıca sana güvendiğimizi de söyledin ve haklısın, güveniyoruz."

Kiva, onun başarılı olmasına belki de herkesten daha çok ihtiyaç duyan tek kişinin onayını duyunca irkildi.

"Artık büyüye sahip olmayabilirim," dedi Jaren. Kiva, her ne kadar onun sesinde hiçbir öfke izi duymasa da yüz ifadesinde göreceği şeyden korkarak hızla başka tarafa baktı. "Ama yine de bunun nasıl çalıştığını biliyorum. Bu yüzden lütfen gözlerini kapat ve bana güven."

Kiva onun bu kadar yakınındayken nefes almaya cesaret edemiyordu, özellikle de Jaren ona olan nefretini bir an için bir kenara bırakmış gibi görünürken. Jaren'a güvenmekte hiçbir sorunu yoktu. Ona güvenmekte *hiçbir zaman* zorluk çekmemişti, hatta güvenmemesi gerektiğinde bile. Kiva için bu nefes almak kadar kolaydı, bu yüzden Jaren'ın sessiz emrini takip etmekte hiçbir sorun yaşamadı.

"Büyünü kullandığında ne hissediyorsun?" diye sordu Jaren, sesi yumuşak ve o kadar yakındı ki Kiva tekrar ürperdi. "Sıcak? Soğuk? Mutlu? Üzgün? Nasıl hissettiriyor?"

Jaren'ın bu kadar yakınında durması Kiva'nın midesini altüst etti ama cevap verirken gözlerini sıkıca kapalı tuttu. "Sanki kanım ısınıyor gibi ve daha hareket edemedim parmaklarımda bir karıncalanma hissi oluşuyor. Bir nevi... içimden fışkırıyor."

"Peki, bu rahatsız edici mi?"

“Hayır, asla. Mutlu değil ama saf hissettiriyor. Temiz. Sanki...” Söзlerini düşünmek için biraz durdu. “*Hayat* gibi hissettiriyor.”

“Peki, Naari’yi ve Yirin’deki diğerlerini iyileştirdiğinde ne hissettin?” diye bastırdı Jaren. “Sana bunun her zamankinden daha kolay geldiğini, öylece *gerçekleştiğini* söylemiştin. O âna geri dön... Farklı olan ne vardı?”

Kiva hafızasını zorladı. Büyüsünü kolayca çağırmasıyla ilgili herhangi farklı bir şey anımsayamadı, bir şey hariç...

Sessizce ve utanarak, “Tipp beni affetmişti,” dedi. “Bana Naari’yi iyileştirebileceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi, inanarak bakıyordu. Ben... ben...” Kendini toparlamak için duraksadı. “Çok fazla şey hissettim çünkü Tipp’in yapabileceklerini ve doğal olarak *kim olduğumu* kabul ettiğini anlamıştım. Bana olan güveni, *sevgisi*...” Söзünü tamamlayamadan sesindeki duyguyu temizlemek zorunda kaldı. “...büyüm zahmetsizce geldi. Bunu düşünmeme bile gerek kalmadı.”

Kiva’nın, Jaren’in gidip gitmediğini merak etmesine yetecek kadar uzun süren ağır bir sessizlik oldu. Tam göz kapaklarını açıp konuşacak mı diye kontrol etmek üzereydi ki Jaren’in alçak ve hâlâ yakın bir şekilde gelen sesini duydu.

“Element büyüsü bilinçli düşünce tarafından harekete geçirilir,” dedi Jaren. “El ya da ayak parmaklarını hareket ettirmek istediğinde, beyninin ellerine veya ayaklarına bir mesaj göndermesi gibi, benzer türde dikkatli bir koşullanma da büyülü bir tepki yaratır. Bir alev çağırarak. Bir ağaç büyütme. Yağmur yağdırmak. Bir esinti yaratmak. İster kasıtlı ister tepkisel olsun, tek gereken zihinsel bir emirdir.” Duraksadı. “Fakat senin büyüün sanki daha çok duygusal düzeyden etkileniyormuş gibi görünüyor. Yirin’de olanları yok sayarsak, geçmişte insanları iyileştirirken hissettiğin baskın duygu neydi?”

Kiva, Zalindov’da Tipp’i, Vallenia kıyısında kardeşini, Nehir Sarayı’nda Jaren’i iyileştirdiği anları düşündü. Bu üç durumda da ölümlerine sadece birkaç dakika kalmıştı. Cevap kolayca geldi, “Çaresizlik.”

Jaren sessizce iç çekince Kiva, onun da bıçaklandığı geceyi hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Onu iyileştirdiğinde Jaren'ın bilinci kapalıydı, bu yüzden onu kurtaramayacağından ne kadar korktuğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ancak Caldon bu olayın her travmatik anına tanık olmuş ve muhtemelen daha sonra da hepsini ona anlatmıştı.

Jaren boğazını temizledikten sonra, "Mantıklı," dedi. "Kimse senin başı belada değilken gücünü çağırmada bu kadar zorluk çekmenin nedeni de muhtemelen budur. Çünkü büyünü yalnızca zor durumlarda yönlendirmeye alıştın."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye sordu Caldon. Kiva, Jaren gelmeden önce onunla antrenman yaptığını unutarak irkildi.

"Bu, onun zihnini yeniden eğitmesi gerektiği anlamına geliyor," dedi Jaren. "Eğer gücü duygularına bağlıysa, o zaman onu doğru duygularla beslemesi gerekiyor. Korkuyla değil, umut ve sevinçle yönlendirilen duygularla ve..." Jaren sözünü tamamlamadı.

Ancak Kiva'nın Tipp'le ilgili söylediklerini duyan Caldon, onun yerine cümlesini bitirdi: "Sevgi. Sevgiye odaklanması gerekiyor."

Kiva, sırf iki prensin bakışmasını göremediği için gözlerinin hâlâ kapalı olmasına sevindi.

"Doğru," dedi Jaren, sesi öncesine göre daha sertti. Ama sonra tekrar Kiva'ya hitap ederek konuşurken her şey normale döndü. "Bir anıyı düşünmeni istiyorum, güzel bir anıyı."

Sana az önce konuştuğumuz şeyleri hissettiren bir anıyı. Belki Tipp'in seni affettiği ânı düşünebilirsin. Ya da belki çocukluğuna ait bir an, zihninde güçlü ve net olan, sadece düşününce bile kendini daha hafif hissetmeni sağlayan bir şey."

"Sevgiyle dolu bir anı," diye ekledi Caldon. Görünüşe bakılırsa kuzeninin yeni eğitim tekniğini kabul etmişti.

Kiva'nın zihni binlerce olasılığın üzerinde hızla hareket etti; Tipp'in yüzü gözünün önüne geldi, sonra Torell'in, babasının, hatta Caldon'un yüzü. Her biri kendisini hafif hissettiren birden fazla anıya bağlıydı ancak bunları zihninde tutmakta zorluk çekiyor, görüntüler hızla kayboluyordu. Sadece tek bir anı aklında ön plana çıktı. Bu anısı dizlerinin zayıflamasına ve midesinin yeniden altüst olmasına neden oldu.

Maskeli balo gecesi... Her şey ters gitmeden önceki anlar. Jaren'la ilk kez öpüştükleri gece.

Korktuğunu biliyorum, diye fısıldamıştı, dudakları onunkine dokunmadan hemen önce. *Ama söz veriyorum, korkmana gerek yok. Benimle güvendesin, Kiva. Benimle her zaman güvende olacaksın.*

Kiva o zamandan beri gecenin bu kısmını düşünmemiş, bunun zavallı ve kederli kalbine ne yapabileceğinden korkmuştu. Ancak hissetmesi istenen her şeye uyan bir anı olduğunu inkâr etmesi mümkün değildi. Sevgiyle dolu güzel bir anı olduğunu.

"Bulabildin mi?" diye sordu Jaren usulca.

"Evet," diye fısıldadı Kiva, yanaklarının hissettiği kadar kızarmamış olmasını umarak. Eğer Kiva'nın düşüncelerinde *rol aldığına* dair bir fikri varsa bile, Jaren bunu belli etmedi. "Güzel. Şimdi ellerini, sanki avuçlarına su alıyormuşsun gibi uzat," dedi.

Kiva denileni yaptı, içinde akan duygudan dolayı kolları titriyordu.

"O anıyı tekrarlamaya devam et," dedi artık sesi arkadan gelen Jaren. Kiva'nın sırtında onun sıcaklığını, kulağında onun nefesini hissedebileceği kadar yakındaydı. "O sırada hissettiğin her şeyi düşüncelerinin merkezinde tut. Ve sonra bu duyguyu, sanki sihrinle dolu bir kuyuya girip yüzeye taşıyormuşçasına, kendi içinin derinliklerine dalmak için kullan. Ağır değil, hafif. Umut dolu, sevinç dolu, sevgi dolu."

Jaren bu kelimeyi vurgulayarak söyledi ama Kiva onu zar zor duydu çünkü vücudunu kaplayan karıncalanmaların,

arkasında duran Jaren’la hiçbir ilgisi olmayan sıcaklığın fazlasıyla farkındaydı.

Gözlerini a , tatlım.

Bu sözler artık Jaren’dan gelmiyordu, bunlar onun o geceki anılarının bir parçasıydı... Jaren bunları inanılmaz derecede yumuşak bir şekilde dile getirmiş ve Kiva itaat ederek Jaren’ın onun için hissettiği her şeyin yüz ifadesinde açığa çıktığını görmüştü.

Gerçek Jaren, “Gözlerini a , Kiva,” diye fısıldayınca kızın nabzı hızlandı.

Fakat bu kez gözünü a tı ında, Jaren kalbi ağzında bir şekilde karşısında beklemiyordu. Kiva, bunun yerine a a ıya baktı ve ellerinin parıldadı ını, avuçlarının arasında duran ve yönlendirilmeyi bekleyen sabit, parlak ı ı ı gördü.

Sanki içinde bir şey harekete geçmiş gibiydi... Farkında olmadığı ya da belki de bastırđı ı bir i   d . Ellerini iki yana uzatarak açtı, iki elinde de ışık parıldıyordu. Sonra Kiva elini yumruk yapıp avucundaki ışık topunu havaya fırlattı, serbest eliyle onu tekrar yakaladı ve elini sallayıp durduğu yerden altın renkli bir ışık kemerinin    metre, be  metre ve on metre kadar genişleyip yaldızlı bir g kku a ı gibi dışarı doğru yayılmasını sağladı. Sonra ı ı ı tekrar kendine çağırdı. Ancak o zaman gücünü bırakmayı başardı, karıncalanmalar ve sıcaklık da ışıkla birlikte kaybolup gitti.

Kiva bir an için sersemlemiş hâlde öylece kalakaldı.

Ama sonra bir *vuuuup* sesi duydu ve Caldon onu yerden kaldıarak döndürmeye başladı.

“Yapabilece ini biliyordum!” dedi Kiva’yı tekrar kuma bırakarak. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “ imdi dayanıklılığını artırmak ve tekniğini geliştirmek için çalışmamız gerekiyor. Nasıl hissediyorsun? Yorgun? Bitkin?”

Kiva ikisini de hissetmiyordu ya da en azından büyüsünü kullandıktan sonra normalde hissettiği seviyede hissetmiyordu. Büyüsünü çağırmak için mücadele etmek, *yalvarmak* zorunda kalmadığı için normalde harcadığı kadar enerji harcamamı tı.

Büyüsü çağrılmayı *istemişti*. Onu beslediği mutluluğu, onu ikna etmek için kullandığı sevgiyi hissetmek *istemişti*.

Kiva, ablasının gücüne karşı koyması gerektiğini öğrendiğinden beri ilk kez umutla gülümsedi. “Kendimi iyi hissediyorum. Gerçekten çok iyi.” Yavaşça Jaren’ın ne söyleyeceğini duymak için döndü. Yüzünde onu onayladığına dair bir ifade hatta, bir tebessüm görmek istiyordu... Bunları görmeyi her şeyden çok özlemişti.

Ama etrafına baktığında gördüğü tek şey uzaklaşmakta olan Jaren’ın sırtı oldu.

Kızın yüzünün düştüğünü gören Caldon, “Boş ver onu,” dedi ve tüm içtenliğiyle hafifçe omzuna vurdu. “Antrenmanımız bitmedi. Büyünü tekrar çağır ve bu sefer on beş metre dene. Aynı zamanda sanki bir şeyi hedefliyormuş gibi, çizgiyi de düz tut.”

Kiva hemen harekete geçmeyince Caldon ayağını yere vurup, “Ne bekliyorsun? Şimdi, gün ışığı,” dedi. Jaren’ın bir kez daha sanki o yokmuş gibi davrandığını ve kılıcını kınından çıkarıp idmana geri döndüğünü görünce, Kiva da yüzünü çevirdi.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM ON DOKUZ

O gece Kiva ateşin önünde tek başına oturdu. Sadece alevlerden değil, aynı zamanda avuçlarının arasında tuttuğu büyüden de yumuşak bir parıltı yayılıyordu. Yepyeni bir şaşkınlıkla, neler yapabileceğine yeniden hayret ederek ışıltıya baktı.

Tüm gün boyunca yakıcı çölde ilerlerken Caldon yanında durmuş, gücünü kendi emriyle çağırmasını sağlamış, hatta at sürmekten yorulmuş olan uzaktaki arkadaşlarının ağırlarını bile hafifletmişti.

Bu o kadar kolay ve *doğal* olmuştu ki Kiva'nın içinden kaha kaha atmak gelmişti. Enerjisi Zephyr'in sırtından düşme riskine girecek kadar azaldığında -gerçi bu, canavarın umurunda bile değildi- sıkça mola verme ihtiyacı duymuştu ama önceki ölümcül iyileştirmelerinde olduğu gibi, yorgunluktan bitkin düşmemişti. Şimdi bile vücudunda, zorlu bir fiziksel antrenmandan sonra hissettiğine benzer bir halsizlik vardı.

Caldon dayanıklılık geliştirmesi gerektiğini söylemişti ve Kiva, Vallenia'ya döndüklerinde çok iyi durumda olmasının onun için ne kadar hayati olduğunu bilerek bunu yapmaya kararlıydı.

Gelip yanına oturan Torell, "Bu işi gerçekten kıvırmaya başladın," dedi. Diğerlerinin hiçbiri ortalıkta yoktu, her birinin gece rutinlerinin bir parçası olarak yapacak işleri vardı. O akşam yemek görevi verilmiş olan Kiva ateşte kaynayan yahniyi dikkatle izliyordu.

“Daha öğrenecek çok şeyim var,” dedi Kiva, büyüsunü tekrar çağırmadan önce uzaklaştırarak. Bu, Caldon’un o gün ona öğrettiği birçok temel güçlendirme hareketinden biriydi. “Diğerleri henüz dönmedi mi?”

Her akşam kamp kurduklarında olduğu gibi, iki arkadaşları uyurken onları tehdit edecek kadar yakınlarda kötü sürprizlerin veya istenmeyen misafirlerin olmadığından emin olmak için bölgeyi keşfe çıkmışlardı. Bu gece birlikte gitmeyi teklif ederek son üç yılda kaçırdıkları her şeyi yavaş yavaş telafi etmeye çalışan Caldon ve Ashlyn kardeşler için Kiva’nın kalbi sıcacık olmuştu.

“Henüz değil,” diye yanıtladı Tor, attığı birkaç dalla ateşi besleyerek.

Başka bir vaha bulacak kadar şanslıydılar. Bu kez buldukları öncekinden çok daha büyüktü ve atların yemeye başladıkları bol miktarda çöl otu da dâhil, daha fazla yeşillik vardı. Tipp ve Galdric şu anda tüm binekleri kontrol edip sıvazlıyor ve çok uzakta olmalarına rağmen Kiva, çocuğun eski asi lideriyle hiç durmadan konuştuğunu duyabiliyordu. Kelimeleri anlayamıyordu ama çocuğun şen şakrak, mutlu ses tonu Kiva’nın memnuniyetle iç çekmesine neden oldu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Tor, sesi duyup ona endişeyle bakarak. Zümrüt gözleri ve siyah saçları ateşin ışığını yansıtıyordu.

Kiva son birkaç hafta içinde yön değiştiren hayat yolculuğunu ve gittikçe azalan kâbus gibi günlerini düşünerek, “Uzun zamandır olduğundan çok daha iyi,” diye yanıtladı. Hâlâ karanlık anlar yaşıyor, zihni sıklıkla Zalindov, Navok ya da arena mücadelesine dair anıların yanı sıra Vallenia’da Zuleeka ve Mirryn ile neler olabileceğine dair korkularla meşgul oluyordu. Ama şu anda bunların hepsi uzakmış gibi geliyordu.

Tor dikkatli bir şekilde, “Bu sabah Jaren’la aranız iyi gibiydi,” dedi.

Bu çok önemli bir konuydu. Kiva su tulumlarını doldurmaya giden ve her an geri dönebilecek olan Jaren etrafta mı diye baktı. “Umutlanmak istemiyorum,” dedi sessizce. “Ama benden o kadar da nefret etmiyor gibi görünüyor. Belki. Emin değilim.”

“Onunla konuştun mu?”

Kiva büyüsunü yavaşça bir avucundan diğerine attı. “Onunla konuşmak mı?”

Tor’un dudakları seğirdi. “Evet, fare. Hani ağzını hareket ettirsin de birtakım sözcükler çıkar ya, işte onu diyorum?”

Kiva yüzünü buruşturunca Tor kıkırdadı.

“Cidden,” dedi. “Ne oldu? Yan yana gelmenizin üzerinden on iki gün geçti...”

“On üç,” diye mırıldandı Kiva.

“...ve hâlâ olup bitenleri açıklamaya çalışmadın mı? *Ben* bile onunla konuşup olayları kendi açımdan anlattım.”

Kiva’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Konuştun mu?”

“En iyi arkadaş olacağımızdan şüpheliyim,” dedi Tor, alaycı bir tavırla “Ama artık beni uykumda bıçaklayacağı konusunda endişelenmiyorum. Hatta birlikte antrenman bile yaptık, fark etmedin mi?” Cevabını beklemeden, “Beni yanlış anlama, hayatımın en rahatsız edici konuşmalarından biriydi. İnsanın hatalarına sahip çıkması asla kolay değildir. Zaten kolay da olmaması *gerekir*. Ama her zaman buna değer. Neden tereddüt ettiğini anlıyorum ama...” diye ekledi. Sonra kaşlarını çatıp, “Aslında hayır, anlamıyorum. Neden hâlâ onunla konuşmadın?” dedi.

Kiva boynundaki gerilimi üzerinden attı. Tor’un Jaren’la ilişkisini düzeltmeye çalıştığını duyunca çok şaşırmıştı. Yine de ikisinin durumu farklıydı. Tor, Jaren’a âşık değildi ve ona ihanet etmemişti.

Kiva sonunda, “Bu biraz karmaşık,” dedi.

Torell homurdandı. “Bu yetersiz bir ifade. Ama onunla yüzleşmekten korkmaya devam edersen, karışıklık asla çözülmeyecek.”

“Korkmuyorum.”

Yalan söylediği o kadar açıktı ki Torell kahkahalara boğuldu.

“Hayır, korkuyorsun,” dedi neşeyle. Kızın omzunu dürtüp nazikçe, “En kötü ne olabilir? Senden daha mı fazla nefret eder?” diye sordu.

Kiva dudağını ısırdı ve Jaren’in daha önce gözden kaybolduğu, solmakta olan alaca karanlığın içinden su kaynağına doğru uzun adımlarla yürüdüğü yere baktı. Çılgın bir an için onun peşinden gitmeyi düşündü ama sonra cesareti kaçtı ve sorgulamayı hızla kardeşine yönlendirdi. “Jaren’la olanları unut. Ashlyn’le aranızda neler oluyor?”

Torell irkildi. “Ne demek istiyorsun?”

Bu kez homurdanan Kiva oldu. “Aptala yatma. Caldon bile fark etti.” Sonra da, “Üstelik bu kadar üzülmesine rağmen,” diye ekledi.

Tor’un alını kırıştı. “Ashlyn’i bu kadar kıskandığını bilmiyordum.”

Kiva gözlerini devirdi. “Sanırım kıskanmaktan çok senin dikkatini çeken kişinin o değil de Ashlyn olmasına üzüldü.”

“O değil de...” diye gözlerini kırıştırdı Torell. “Ah.” Utanarak çenesini kaşıdı. “Ben de neden her arkamı döndüğümde onu bana ilgiyle bakarken bulduğumu merak ediyordum. Hayal gördüğümü düşünmeye başlamıştım.”

Kiva boğulacak gibi oldu. “Sen... Bilmiyor muydun?” diye kıkırdadı. “Ama o kadar *bariz* ki.”

Torell ateşe daha fazla dal attı, yanakları kızarmıştı. “Ben de o ve Cresta’nın...”

“Rüyasında görür,” dedi Cresta, birdenbire ortaya çıkıp Kiva’yı korkudan zıplatarak. Karşılarına oturdu ve Eidran’ın hediyeye ettiği kılıcını kınından çıkarıp bileme taşıyla keskinleştirmeye başladı.

Cresta’nın yüz hatlarındaki neşeli parıltıya rağmen, Kiva kızın yüzündeki beklentiyi de fark etti. İki arkadaşının oynadığı bu kedi-fare oyununu anlayamayarak başını iki yana salladı.

Kimin kedi kimin fare olduğunu hâlâ çözememişti.

Kardeşine dönerek, “Caldon’u daha önce fark etmiş olsan, ilgisine karşılık verir miydin?” diye sordu. Ayrı geçirdikleri onca yıldan sonra bu konuşmayı yapmak ona kendini tuhaf hissettiriyordu. “Peki ya Rhessinda? Ben ikinizin... Bilirsin işte...” Rahatsız olup konuşmayı kesti.

Torell’den neşeli bir ses çıktı. “Rhess ve ben mi? Hayır. *Kesinlikle* hayır. O benim kız kardeşim gibidir.” Komik bir şekilde ürperdi. “Yani, onu seviyorum ve onun için her şeyi yaparım ve bunun karşılıklı olduğunu biliyorum. Ama aramızda romantik bir şey yok. Üstelik,” diye ekledi, “erkeklere karşı böyle şeyler hissetmiyor. Veya kadınlara. İnsanları şiddetle sever ve değer verdiği insanlar onun için her şey demektir ama yatağını bir başkası yerine çikolatalı çöreklerle ısıtmayı tercih ettiğini söyleyen ilk kişi o olabilir.” Bunu düşününce gülümsedi. “Bu cümle doğrudan onun ağzından çıktı.”

Kiva ikisi konusunda ne kadar yanıldığına hayret etti.

Gerçi Kiva, hamur işlerine olan düşkünlüğü için Rhess’i suçlayamazdı.

“Peki ya Caldon?” diye bastırdı.

Bu kez Torell’in yanıt vermesi daha uzun sürdü, düşünceli bir şekilde ateşe baktıktan sonra, “İtiraf ediyorum, gururum okşandı. Cal tabii ki çok hoş biri ve kibrini bir kez aştığında, onu neden bu kadar önemseydiğini anlayabiliyorum. Ama aramızda bir kıvılcım yok, en azından benim açımdan. Cazibenin dış görünüşten çok daha derinlerde olması gerekir,” dedi.

Kiva bu cevap üzerine düşündü ve etkileşimlerinde gördükleri göz önüne alındığında pek de şaşırmadı. “O hâlde Ashlyn’le ilgili soruma dönelim?”

Torell bakışlarını kaçırdı, dudaklarında şapşal bir gülümseme belirdi. “O özel biri.”

“Offf,” diye mırıldandı Cresta, duyduklarını bastıracağını umarcasına bilek taşıyı daha da sert vurarak.

“Kimse senden bize katılmanı istemedi,” dedi Kiva.

“Yemek için buradayım,” dedi Cresta. “Bu her ne ise buna katlanmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim.”

“Tor’un duygularını itiraf etmekten korkmamasını kıskanıyorsun,” dedi Kiva. “Sen ve Caldon’un yaptığığın aksine.”

Cresta sırtarak, “Bu hiç eğlenceli değil,” dedi. “Tor’un seçimi gün batımında uzun yürüyüşler ve yanaktan iffetli öpücükler demek. Benimki ise bastırılmış bir hüsrana ve sıcak, dumanı tüten...”

“Tanrılar adına, cümleleri *tamamlama*,” dedi Ashlyn, Caldon’la birlikte karanlığın içinden belirerek. Caldon kıkırdarak Cresta’ya göz kırptı. Aralarındaki oyunu oynamaya devam eden Cresta onu tamamen görmezden geldi.

Vallentis kardeşlerin konuşulanların ne kadarını duyduklarından endişelenen Torell, Kiva’nın yanında kaskatı kesildi. Ancak Ashlyn onun yanına oturup gizlice sabote ettiği asi saldırılarından birini sorduğunda tekrar rahatladı ve sorularını tereddüt etmeden yanıtladı.

Kiva onlara hayret etti. Karşıt soylardan gelen ve birbirleriyle anlaşmayı başaran iki general farklılıklarını bir kenara bırakmış ve birbirlerine karşı hisler geliştirmişti. Çünkü duygusal anlamda yatırım yapan sadece Torell değildi, Ashlyn’in ona bakış şekli de sanki dünyadaki tek kişi oymuş gibi görünüyordu. Ya da en azından *Ashlyn*’in dünyasındaki tek kişi.

Kiva’nın diğer yanına oturan Caldon, “Onlardan nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

Kiva gülümsemesini saklamaya bile çalışmadı. “Etmiyorsun.”

Caldon iç çekti. “Tamam. Etmiyorum. Ama bu kadar mıç mıç olmak zorundalar mı?”

Kiva, yahniyi kontrol etmek için öne doğru eğilerek, “Aralarında on santim kadar boşluk var,” dedi kuru bir sesle. “Ve savaş stratejilerini tartışıyorlar. Çok da mıç mıç olduklarını sanmıyorum.”

“Ablamın hava büyüü olduğunu unutuyorsun,” diye karşılık verdi Caldon. “Elinin bir hareketiyle -vufff- Torell’in kıyafetlerini çıkarabilir. Buna tanık olmak istediğimi mi sanıyorsun? Hayır, teşekkürler.” Başını eğdi. “Aslında isterim ama sadece...”

“Seni duyabiliyoruz, pislik,” dedi Ashlyn dönüp ona kaşlarını çatarak.

Cresta bir kahkaha attı ve Kiva, Caldon’un az önce aklına yerleştirdiği nahoş görüntüye rağmen gülmeye başladı.

“Lütfen bana bir daha böyle bir şey söyleme,” diye yalvardı Kiva.

“Veya herhangi birine,” dedi Ashlyn, kaşlarını çatmaya devam ederek. Daha sonra yüzü aydınlandı ve yüzünde muzip bir bakışla ekledi: “Ama madem bu kadar meraklısın söyleyeyim. Büyüm pek de o şekilde çalışmıyor. Tokalar ve kemerler yüzünden kıyafetler zor iş. Dokunabilmek için ellerimi kullanmayı tercih ederim...”

“La-la-la,” diye sözünü kesti Caldon bir çocuk gibi kulaklarını tıkayarak. “Ablamı ve Tor’u düşünmüyorum...”

“Burada neler oluyor?” diye sordu arkasında Eidran’la gelen Naari.

Caldon’a şeytani bir sırıtışla bakan Cresta, “Tercih edilen yöntemleri tartışıyorduk sadece...” dedi.

“Büyüyü kullanma konusunda,” diye araya girdi Caldon. “Ama şimdi Kiva bize yemeğin hazır olup olmadığını söyleyecek ve hep birlikte yemeğimizi yiyeceğiz. Sessizce.”

Caldon’un dizini okşayan Kiva onun bu alışılmadık rahatsızlığı karşısında gülmemek için kendini zor tuttu. Ayağa kalkıp, “Yemek pişti,” diye onayladı. “Gidip diğerlerine de söyleyeyim.”

Uzaklaşırken Caldon’un, “Beni bu hainlerle bırakma,” diye yalvardığını duyduğuna yemin edebilirdi. Karanlığa doğru kıkırdadı.

Dikkatlice çalılarının ve hurma ağaçlarının arasından atlar için geçici ağıl kurdukları yere doğru ilerledi. Yolun yarısında

büyüsünü çağırdı ve parıltısının, takılıp düşmesini önleyecek kadar yolunu aydınlattığını keşfetmekten mutluluk duydu. Ancak kısa süre sonra buna gerek kalmadı çünkü Tipp ve Galdric, Ashlyn ve Caldon'un yeni dönmüş olan bineklerini kontrol ederken luminium el fenerleri kullanıyorlardı. Caldon'un kısırağı Fury, Galdric'in masajını tamamlamasını sabırsızlıkla beklerken, Spirit çoktan sakinleşmiş ve mutlu bir şekilde otlarını yemeye başlamıştı.

Tipp'e doğru bakan Kiva, onun takımlarını temizlemeyi yeni bitirdiğini gördü. Çocuk her şeyi düzenli ve verimli yığınlara ayırıyordu. Her şeyi titizlikle kontrol edip memnuniyetle başını salladığını görünce, Kiva'nın içini gurur kapladı. Tipp o sırada dönüp Kiva'yı gördü ve yüzü anında parladı.

"K-Kiva!" diye aralık dişli bir gülümsemeyle kızı selamladı. "La-lapa konusunda haklıydın Whistlefoot'un şişliği neredeyse tamamen yok oldu!"

Gülümsemesine karşılık veren Kiva, insanlara yönelik bir tedavinin Tipp'in sevgili midillisinde işe yarayıp yaramayacağını *bilmediğinden* ama yine de onun adına sevindiğinden bahsetmedi.

"Akşam yemeği hazır," dedi. "Senin için fazladan arpacık soğanı da ekledim."

Kimse kireç tadındaki bu çöl yumrularından hazzetmiyordu ama Tipp, kendisini doyurduğu sürece pisliği bile lezzetli bulan mideye sahip, büyümekte olan bir çocuktü.

Daha da çok sırtıp Kiva'ya sarılmak için hızlıca sıçradı, ardından ateşe doğru dönüp omzunun üzerinden, "U-umarım ba-ba-na da biraz bı-bırmışlardır!" diye seslendi.

Kiva, diğerlerinin dokunmadığı soğanların tencerenin dibinde onu bekleyeceğine bahse girmeye hazırdu. Kıkırdadı ve su kaynağına giden palmiye ağaçlarına bakmadan önce başını iki yana salladı. Gidip Jaren'ı bulması mı gerekiyordu yoksa onun dönmesine beklemesi mi, karar veremiyordu.

Galdric boğazını temizleyip dikkatini çekene kadar hâlâ karar verememişti.

“Çok fazla konuşma fırsatımız olmadı,” dedi Galdric sallanarak. Fury heyecanla ayaklarını yere vurunca Galdric kendini toparladı ve elini hayvanın sırtında gezdirerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Kiva, Galdric’in ne tartışmak istediğini sormadan önce, boynuna doğru esen bir hava dalgası ile Zephyr’in arkasından yaklaştığını gördü. Ona ihtiyatlı bir şekilde baktı ama at onu ısırmağa çalışmak yerine sadece ağzıyla dürttü.

“Aha,” dedi atın ipeksi gri yanağını okşarken. “Benden hoşlanacağını biliyordum.”

“Bu at okşanmayı sevmez,” dedi Galdric. “Onun kimseden hoşlanacağını sanmıyorum.”

Zephyr kızın ilgisinden bıkip onu ısırmağa kalkışınca, Kiva elini hızla hareket ettirerek, “Sadece biraz seçici,” dedi. İlişkilerinin gelişmesi gerektiği açıkça görülüyordu ama Caldon’un bir zamanlar ona söylediği gibi küçük de olsa adım, adımdı.

Kiva’dan sıkılan Zephyr yanlarından uzaklaştı. Kiva’nın da tüm dikkati Galdric’e odaklandı.

“Bunun bana düşmediğini biliyorum ve bunu duymak isteyip istemediğini bile bilmiyorum ama annen...” Duraksayarak sakalını çekti. “O... annen...” diye kalın bir sesle tekrar denedi: “Tilda benim için çok değerliydi. Baban öldükten sonra yakınlaşmıştık.” Paniğe kapılarak, “O anlamda değil. Annen Faran’ı, kalbini başkasına veremeyecek kadar çok seviyordu. Ama ben...” İtiraf ederken bakışlarını Fury’ye sabitledi, “Asla karşılık vermeyeceğini bilsem bile ona karşı birtakım hisler beslemekten kendimi alamadım.”

Kiva ne söyleyeceğini bilemeden öylece kalakaldı. Galdric’i tanıdığından beri sahip olduğunu sandığı, sonra kaybettiği ve sonra hiç tanımadığını fark ettiği annesi, tekrar çocukluğundan hatırladığı kişi hâline gelmişti. Ancak yine de ne zaman Tilda’yı

düşünse aralarındaki mesafeyi hissediyordu. Sadece ayrı kaldıkları yıllar yüzünden değil yalanlarından, yarı gerçeklerden ve annesinin yaptığı seçimlerden de...

Kiva'yı on yıl boyunca Zalindov'da tek başına bırakan seçimlerden.

"Sana neden gelip beni almadığını hiç anlattı mı?" diye sordu on iki yaşından sonra istediği zaman serbest bırakılabileceğini daha yeni öğrenen Kiva. Zuleeka, Kiva'nın büyüünün asi hareketini nasıl tehlikeye atabileceğine dair dayanaksız bir bahane sunmuştu ama Kiva, bundan daha fazlası olması gerektiğini biliyordu çünkü hem Tilda *hem de* Zuleeka bu süre içerisinde güçlerini kullanmaya devam etmişti.

"Ah," dedi Galdric kıpırdanarak. "Korkarım bu benim hatam olabilir."

Kiva adamın yüzündeki suçluluk duygusu karşısında gözlerini kıstı.

"Görüyorsun," dedi, "Ben... şey... özür dilerim, bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama Tilda'ya reşit olmayanların serbest bırakılmasına izin veren yasanın asi sempatizanı olmakla suçlananlar için geçerli olmadığını söyledim. Bana güvendi ve ben de bundan faydalandım." Kiva'nın acı dolu bakışını görünce hemen ekledi: "Onu koruduğumu sanıyordum. Faran o zamanlar hâlâ hayattaydı ve eğer annen seni almaya gelseydi, Faran'ın hâlâ hapiste olduğunu bilerek asla oradan ayrılmaz, o da Faran'la birlikte orada kilitli kalırdı. Ancak bir yıl sonra Faran'ın ölüm haberi geldiğinde yalan söylediğimi kabul edemeyecek kadar utandım. Zaten ona âşık olmuşum ve o kadar korktum ki..." Sesi kesildi, pişmanlık dolu bakışları Kiva'ninkilerle buluştu. "Çok üzgünüm. Senden beni affetmeni istemeyeceğim. Ama onun tek istediği seni sevmek, seni korumak, seninle birlikte olmakken, annenin kötü biri olduğunu düşünmen içime sinmez. Ben olmasaydım seni çıkarırdı."

Kiva nefes almakta zorlanıyordu. Bir şekilde, “Ama Zuleeka biliyordu. Annemin orada kalmamın en iyisi olacağını düşündüğünü söylemişti...” demeyi başardı.

Galdric, “Zuleeka diğer asi liderlerinden biriyle bu konuyla ilgili konuştuğumu, onlara Tilda’yı güvende tutma planlarımı anlattığımı duymuş,” diye açıkladı. Daha da utanmış görünüyordu. “Anneni kaybetmekten o kadar korkuyordu ki sessiz kalmayı hemen kabul etti.”

Kiva, Zalindov’a gönderildiğinde yedi yaşındaydı. Zuleeka ise on bir. Hiçbir zaman Kiva’nın Torell’e, hatta küçük kardeşi Kerrin’a karşı hissettiği kadar yakın olmamıştı. Ama yine de Zuleeka’nın, Kiva’yı bu kadar önemsememiş olması ve onu kurtarmanın -özellikle de babaları öldükten sonra- bu kadar kolay olduğu bilgisini gizlemesi Kiva’nın göğsüne çok ağır bir şey oturmuş gibi hissetmesine neden oldu.

“Özür dilerim,” dedi Galdric fısıldayarak. “Sana söyleyip söylememeyi çok düşündüm. Tanışmamızın çok öncesinden beri bu konuda kendimle kavga ediyorum. Ama sanırım senin yerinde olsaydım bilmek isterdim. Ve annenin seni terk ettiğine inanmana vicdanım el vermedi. Annen seni çok seviyordu. Ve birçok kez bir kurtarma operasyonu düzenleyip düzenleyemeyeceğimizi sordu ama ben her zaman ona, bunun çok tehlikeli olduğunu söyledim. Ve her seferinde kalbinin biraz daha kırıldığını gördüm, ta ki artık hayır diyemediğim güne kadar.”

“O zaman da annemle birlikte Navok’a gittin,” dedi Kiva kısık sesle.

“Evet. Ama annen o sırada o kadar hastaydı ki...” Galdric sustu ve sonra sessizce, “Şansımızın zayıf olduğunu biliyordum ama en azından seni ölmeden önce görebileceğini umdum,” dedi.

“Zalindov’a vardığında kördü,” dedi, artık tamamen uyuşmuş hisseden Kiva. “Bunu biliyor muydun? Beni bir kere bile göremedi. Ateşten o kadar çılgına dönmüştü ki çoğu zaman kim olduğumu bile bildiğini sanmıyorum.”

Galdric'ten acı dolu bir inilti çıktı. "Çok bekledik. Ona daha erken yardım etmeliydim. *Dinlemeliydim*. Bunun yerine, Zuleeka'nın dibe doğru inişiyle sonunda bir şeylerin yapılması gerektiğine, *sana ihtiyacımız olduğuna* ikna oldum."

"Çok üzgünüm," diye fısıldayan Galdric'in sesi pişmanlık doluydu.

İçinde sessiz bir savaş yaşayan Kiva adamın gözlerine baktı. Annesine yalan söylendiğini duymak... Bunu nasıl sindireceğini bilmiyordu ya da Tilda'nın onu hiçbir zaman gerçek anlamda ya da isteyerek terk etmediğini bilmenin getirdiği kalp ağrısını. Tilda da tıpkı Torell gibi Kiva'nın serbest kalabileceğini bilmiyordu.

Galdric yüzünden.

Ve Zuleeka.

Belki de Kiva fazla bağışlayıcıydı ama Galdric'in bunu yapma nedenini anlayabiliyordu. O zamanlar onu kişisel olarak tanımıyordu ve sevdiği kadını korumak istemişti. Kesinlikle itiraf etmediği daha çok şey olsa (asi hareketine öncülük etmeye devam edebilmesi için Tilda'yı hapisneden uzak tutma arzusu gibi) ve bunlar Kiva'nın yıllarını kaybetmesine yol açmış olsa da adamın nedenleri çoğunlukla safçaydı.

Ama ya Zuleeka?

O, Kiva'nın *ablasıydı*. Anneleri için endişelenmiş olsa bile yine de Kiva'yı da onun özgür kalmasını *isteyecek* kadar önemsemesi gerekirdi. Tabii eğer...

"Zuleeka büyü yapabildiğini ne zaman fark etti?" diye sordu Kiva.

Galdric cevap vermeden önce tereddüt etti. "Ailen bize katıldıktan kısa bir süre sonra. Ama bunu gizli tuttu ve sadece Tilda'ya söyledi, o da elbette bana söyledi."

"Peki, ölüm büyüsunü ne zaman kullanmaya başladı?"

Bu sefer Galdric'in tereddütü daha uzun sürdü. "Emin olamıyorum ama sanırım ne yapabileceğini hemen anladı. Ancak şifa büyüü üzerine yalnızca annenle birlikte çalıştı, bu yüzden henüz

Tilda gibi çürüten hastalığa yenik düşmedi... Ayrıca bunu Tilda gibi bastıramadığı, üstelik daha genç oldupu için vücudu bu hastalığa karşı dayanıklı. Ölüm büyüsunü aktif olarak kullanmaya başlaması birkaç yıl aldı ve işte o zaman annen onu korumayı seçti.”

Kiva artık tamamen karanlık olan vahaya baktı, ay ışığı hurma ağaçlarının yapraklarını öpüyor ve onları gümüşü bir renk le gölgelendiriyordu. “Yani, eğer Zuleeka kendisinin ve benim ne yapabileceğimi biliyorduyse, muhtemelen benim gücümün onunkine karşı neler yapabileceğini de tahmin edebilirdi.”

“Gençti,” dedi Galdric yumuşak bir sesle. “Ama eğer tahminde bulunmam gerekirse evet, sanırım bu seni uzak tutmasını istemek için bir neden vermiş olabilir. Bir de...”

“Bir de ne?”

Galdric iç çekti. “Zuleeka her zaman kıskanç biriydi. Bunu asi kamplarında defalarca gördüm, özellikle de abin kendine gelip eğitiminde başarılı olmaya başladığında. Bir başkasının kendisinden daha fazla ilgi görmesi ya da övgü alması Zuleeka’nın asla hoşuna gitmezdi. Ve sanırım bu yüzden seni annenin sevgisi için bir tehdit olarak görüyordu. Tilda, sen daha büyüünü gerektiği gibi kullanmadan önce bile her zaman ne kadar güçlü olduğunu söylerdi. Sanırım Zuleeka, eğer sen Zalindov’dan çıkarsan kendisinin bir kenara itilebileceğinden korkuyordu.”

Kiva’nın göğsündeki o ağırlık hissi şimdi eskisinden daha kötüydü. Bir kez daha karanlığa baktı ve istemsiz bir şekilde su kaynağına doğru döndü. Galdric’in az önce paylaştığı şeylerle ilgili bir zamanlar acısı geçene kadar onu kucaklayan Jaren’la konuşmak için her şeyini verirdi.

Bunu özlemişti... *Onu* özlemişti.

Belki de Torell haklıydı. Belki de Jaren’la konuşmasının zamanı gelmişti. Naari gibi Tipp de Kiva’yı affetmişti. Ve Caldon öfkesini onu affetmeye *ihtiyaç duyacak* kadar uzun süre sürdürmemişti. Yan yana geldiklerinden itibaren yaklaşık iki hafta

boyunca, Jaren'ın onun Naari'yi iyileştirdiğine tanıklık etmesinden -iki kez- ve sırf büyüsunü geri almak için bir yüzük uğruna onun arenada arkadaşlarıyla birlikte verdiği mücadeleyi izlemesinden sonra, Kiva'yı dinlemeye *elbette* istekli olurdu, değil mi?

Kiva bundan emin değildi ama özellikle o sabah Jaren'ın kendisine nasıl yardım ettiğini, ona (kendi isteğiyle) nasıl dokunacak kadar yakın olduğunu hatırlayınca, kalbinde umudun titreştiğini hissetti.

Öğrendiği şey yüzünden Jaren'ın sunacağı teselliye bekleme-
mesi gerektiğini biliyordu ama belki de o noktaya geri dönmek için çalışmaya başlayabilirlerdi, tabii eğer Kiva onunla yüzleşip aralarındaki şeyi onarmaya başlayacak cesareti bulabilirse.

Küçük de olsa adım, adımdır.

Caldon'un bu bilgece sözü bir kez daha aklına geldi ve kararını netleştirdi.

Cesaretini kaybetmeden Jaren'ı bulmak isteyen Kiva, "Bana bunları anlattığın için teşekkür ederim," dedi Galdric'e. "Annemi önemsedığın ve onu korumaya çalıştığın için de teşekkür ederim. Yaptıklarını onaylamıyorum ama zor bir durumda olduğunu ve en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını anlayabiliyorum."

Galdric onun kabulü karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu, eli Fury'nin sırtında donakalmıştı.

"Şimdi izin verirsen," diye devam etti Kiva, "yapmam gereken bir şey var."

Döndü ve su kaynağına doğru yöneldi, çöldeki çalılıklar arasında ilerleyip ay ışığının altında dalgalanan su birikintisini görene kadar kalbi küt küt atıyordu.

İçi titreyerek, *bunu yapabilirim*, dedi kendi kendine.

O Jaren'dı... Kiva onu tanıyordu.

Jaren onu dinlerdi.

Dinlemek *zorundaydı*.

Fakat Kiva nihayet suya ulaştığında Jaren görünürde yoktu. Çoktan ateşin başına dönmüş olabileceğini fark edince cesareti kırıldı.

Bir anlığına, onunla özel konuşmak için kenara çekmeyi düşündü ama bu sadece herkesin ilgisini üzerlerine çekmek olurdu.

Hayır, Kiva'nın başka bir fırsatı beklemesi gerekecekti.

Yarın... Yarın onunla konuşma şansı bulurdu. Kendi kendine başını sallayarak suya baktı ve Galdric'le konuşmasının ardından hissettiği karmaşanın sakinleşmesine izin verdi. Yeniden huzura kavuştuğunda arkadaşlarının yanına döndü, Tipp'in kendisi için sakladığı yahniyi kabul etti ve gecenin geri kalanında, yüzündeki özlemi Jaren görmesin diye ona bakmamak için elinden geleni yaptı.

BÖLÜM YİRMİ

Kiva, ertesi sabah uyandığında Jaren'la konuşma planını uygulamaya kararlıydı. Ancak Jaren Kiva'dan uzak durmayı sanat hâline getirdiğinden, Kiva onu yalnızca başka insanlarla birlikte olduğu zamanlarda görüyordu.

Caldon'la olan antrenman süresinin tamamı boyunca bir gözünü Jaren'ın vahanın dış kenarındaki geniş, açık alanda Naari ile dövüştüğü yerden ayırmadı. Kısmen de olsa vücudunun şeklini, kaslarının bir hareketle nasıl toplanıp akışkan bir şekilde hareket ettiğini takdir etmemek suç sayılırdı. Ama aynı zamanda antrenmanı ne zaman bitireceğini görebilmek için de izliyor, yola çıkmadan önce Jaren'ı yalnız yakalamak istiyordu.

“Fazla mı hayal kuruyorsun?”

Caldon'un sesi, Kiva'nın kafasını çevirip onu kendisine sırtırken bulmasına neden oldu. Kiva buna hem kızmış hem de yanaklarının yandığını hissetmişti.

“Anlıyorum” dedi Caldon, başparmağını terden sıırıslık-
lam olmuş olan kuzenine doğru uzatarak. “İnan bana, anlıyo-
rum.” Gözleri önce Torell'in Ashlyn'le dövüştüğü yere, ardından
Eidran'la dövüşen Cresta'ya kaydı. Sersemlemiş ifadesini atıp
Kiva'ya kaşlarını çatana kadar kızıl saçlıya baktı. “Ama bunu mo-
lada yap.”

Konsantre olması gerektiğini bilen Kiva, suçluluk duygusuyla başını öne doğru salladı. Vahanın etrafında koşmak ve onu ter içinde, nefes nefese bir hâlde bırakmak da dâhil olmak üzere

tüm beden eğitimi antrenmanlarını çoktan bitirmişlerdi ve şimdi Kiva'nın büyüğü üzerinde çalışıyorlardı. İçten içe Jaren'ın tekrar onlara katılabileceğini ummuş, hatta hâlâ gücünü toplamakta zorlanıyormuş gibi davranmayı bile düşünmüştü ama Jaren'ın dikkatini dağıtmak istemedi. Ayrıca, artık büyüünü olumlu duygular ve anılarla beslediği için onu kullanmanın gerçekten çok daha kolay olduğunu fark ediyor ve eğitimini ilerletmeye devam etmeleri gerektiğini biliyordu. Eğer güçlük yaşamaya devam ediyormuş gibi davranırsa bunu yapamazlardı.

“Dün gece Zuleeka'nın büyüünü düşünüyordum,” dedi Caldon, “O gölgeleri Nehir Odası'nda bize doğru nasıl fırlattığını hatırlıyor musun?”

Kiva ona donuk bir bakış attı. “Hayır. Bunu neden hatırlayayım ki?”

Caldon kıkırdadı. “Tanrım, sabahları çok huysuz oluyorsun.” Ardından ciddileşti ve devam etti: “Onunla bir daha karşılaştığında, büyüünün sana çarpmasını önleyeceğinden emin olmalıyız çünkü hemen arkasından hangi hareketi yapacağını bilemeyiz. Bizi vurduğu o anlık felci tekrarlayabilir ama aynı zamanda kalbini durdurmak ya da beyin kanaması yaratmak gibi daha kötü bir şey de yapabilir. Kendini iyileştiremediğin için de sanayeler içinde ölürsün.”

Kiva'nın midesi bulandı. Zuleeka gerçekten böyle bir şey yapar mıydı? Kendi *kız kardeşine*? Ama sonra Zuleeka'nın Torell'i nasıl bıçakladığını ve Delora nineyi nasıl öldürdüğünü düşündü. Özellikle kendini tehdit altında hissettiğinde ne kadar aşırıya kaçacağını kestirmek gerçekten mümkün değildi.

“Bu yüzden büyüne ve dayanıklılığına odaklanmanın yanı sıra,” diye devam etti Caldon, “sanırım tepki hızın üzerinde de çalışmamız gerekiyor.”

Kiva, prensin yüzündeki hevesli ifadeden hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamıyordu. “Nasıl?”

“Aslında bir fikrim var,” dedi heyecanla topuklarının üzerinde zıplarken Tipp’e çok benzeyen Caldon. “Ve paniğe kapılmadan önce beni dinle.”

Kiva *bundan* dolayı pek öz güvenle dolmuş olmasa da, “Dinliyorum,” dedi.

“Sana büyümü fırlatacağım ve sen de kendi büyünü çağırıp, benimki sana değmeden önce onunla havada kapışmayı deneyeceksin.”

Kiva bir an için ona dümdüz baktı.

Sonra güldü.

“Vay canına, beni bir anlığına gerçekten ikna ettin,” dedi kıkırdayarak.

Caldon kollarını kavuşturdu. “Ben ciddiylim, gün ışığı. Büyülü saldırılara alışman gerekiyor. Eğer donakalırsan ya da yeterince hızlı tepki vermezsen Zuleeka’nın tek darbesi ölmen için yeterli olabilir.”

“Bunun farkındayım,” dedi Kiva, gözleri parlayarak. Tüm neşesi sönmüştü. “Ama unuttuysan diye söylüyorum, bende şifa büyüsü var ve sen *ateş atıyorsun*. Zuleeka’nın gölgelerini etkisiz hâle getirebilirim -ki bu hâlâ büyük bir soru işareti- ama benim gücüm seninkini durduramaz. Beni tavuk gibi kızartırsın.”

“Ah, seni inançsız,” dedi Caldon gözlerini devirerek. “Boynundaki ne, tatlı yanak? *Seni büyüden koruyabilecek* bir tılsım olabilir mi?”

Kiva’nın elleri otomatik olarak kıyafetinin altındaki tılsıma gitti.

Caldon’un ona zarar verme riskine gireceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissederek dudağını ısırды ve ona özür diler gibi mahcup bir bakış attı.

“Hadi, zaman boşa gidiyor,” dedi Caldon ellerini sallayarak. Tam aksine, Kiva’nın şüphe etmesi onu eğlendirmiş gibi görünüyordu, kobalt rengi gözleri neşeyle parlıyordu.

Kiva tılsımı çabucak deri kabından çıkardı. Caldon parmağıyla ona dokunarak ateş elementi gücünü değerli yakut taşına gönderdi. Tıpkı yüzükte olduğu gibi kırmızı mücevher de normale dönmeden önce ısı ısı ısı parladı.

“Gördün mü? Artık sana istediğim zaman saldırabilirim ve hiçbir zarar görmezsin,” dedi yüzü gülererek.

Kiva gecenin bir yarısı alevlerle çevrili bir şekilde uyandığını hayal edip, “Sanırım bazı temel kurallar koymamız gerekiyor,” dedi.

“Bunun için vaktimiz yok,” diye yanıtladı Caldon ve uzun adımlarla uzaklaştı. “Hazır mısınız?”

“Ben...”

Kiva cümlesini tamamlayamadan bir ateş topu doğrudan üzerine geldi.

Bir anda kendini Navok’un taht odasında, Xuru tarafından saldırıldığı anda buldu. Damarları dondu, uzuvları gerildi ve alevler ona çarpmadan yüzünü korumak için zar zor ellerini kaldırmayı başardı.

Fakat bu sefer hiçbir şey olmadı, tılsım alevleri söndürdü.

“*SEN NE HALT EDİYORSUN?*”

Kiva bir yaprak gibi titriyordu ama Jaren’in çileden çıkmış gibi kükrediğini duyunca kollarını indirdi ve onu üzerine doğru koşarken buldu. Kınından çektiği kılıcı sabahın ilk ışıklarında parlıyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Aralarında sadece birkaç adım mesafe kalmışken Jaren yavaşladı ve bakışları tılsıma kaydı. Ardından herhangi bir yerinde yanık olup olmadığını kontrol etmek için parmaklarıyla Kiva’nın her yerine dokundu. Sonunda neler olduğunun farkına varınca yanakları kızardı ve Caldon’a bakmamaya çalışarak gergin bir sesle, “Tılsımdaki büyüü yeniledin mi diye baktım. Çünkü eğer içindeki büyü biterse...” dedi.

“Hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermem,” dedi Caldon gücenerek. Sesini alçaltarak ekledi: “Onu sürekli inciten bazılarının aksine.”

Jaren kasıldı ve Kiva’ya bakmadan koşarak antrenman sahasına doğru geri döndü.

“Hey... Jaren, *bekle!*” diye seslendi Kiva ve veliaht prensin peşinden koşmadan önce Caldon’a öfkeli bir bakış attı. Az önce olanlardan dolayı hâlâ titriyordu ve Jaren’ın durduğu yere yaklaştığı her adımda zamanlamasının doğru olup olmadığını merak ediyordu. Öte yandan şansını ve cesaretini kaybetmeden önce onunla konuşması gerektiğini de biliyordu.

Jaren onun bakışlarından kaçınmaya devam etse de çağrısına itaat etti ve kızın kendisine yetişmesini bekledi. Kiva sırtını dikleştirip ona doğru yaklaşıırken, az evvel Jaren’ın panikle kükreyen sesi hâlâ kulaklarındaydı.

Kiva’nın içindeki umut neredeyse patlama noktasına gelmişti. Ona az önceki tepkisinin nedenini sormayı çok istiyordu. Ancak Jaren’ın karşısında durduğunda (Caldon ve sabahın erken saatinde hâlâ dövüş antrenmanı yapan diğerlerinin tam arasında bir noktada) aklındaki tüm sözcükler bir anda uçup gitti.

Kiva sessizliğini uzun süre bozmayınca, “Bir şey mi istedin?” diye sordu Jaren kılıcını kavrayan parmaklarını esneterek.

Sesindeki sabırsızlık Kiva’nın ürküp bir anda, “Galdric yerince uzağa gitmiş olacağımızı düşünüyor, bugün uygun bir saatte Ers’a giden yolun geri kalanında bizi rüzgâr tüneliyle götürecektir,” dedi. Jaren hiçbir şey söylemeyince Kiva kumlarını tekmeleyerek gevelemeye devam etti: “Terkedilmiş Topraklar’dan geçmek zorunda kalmamamız iyi bir şey. Orayla ilgili duyduklarım...”

“Naari’nin yanına dönmem gerekiyor,” diye sözünü kesti Jaren iyice sabırsızlanarak. “Hepsi bu mu?”

Kiva yutkundu, gözleri Naari'nin diğerleriyle dövüşmekle meşgul olduğu yere kayınca Jaren'ın yalanı ortaya çıktı. Prens sadece *Kiva*'nın olmadığı bir yerde olmak istiyordu.

Kiva'nın canına tak etti.

Derin bir nefes alıp, "Hayır, hepsi bu değil," dedi.

Kılıcını kınına koyan Jaren, kollarını kavuşturup bekledi.

Ancak Kiva bir anda Caldon'un onları izlediğini fark etti, ayrıca Torell, Ashlyn, Cresta ve Naari bile onlara bakıyordu. Yalnızca Eidran tamamen antrenmanına odaklanmış görünüyordu. Muhtemelen muhafız onlara biraz mahremiyet tanımayı tercih ediyordu.

Bir karara varan Kiva, "Seninle özel olarak..." diye sorarken Jaren'a uzandı. Konuşurken onu meraklı gözlerden uzaklaştıracak içgüdüsel bir hareketti bu. Ancak Jaren geri çekilince cümlesi yarım kaldı.

Kiva'nın eli boşa düştü, Jaren'ın tepkisi midesine inen bir yumruk gibiydi. Ama hemen toparlandı ve "...konuşabilir miyiz? Bir dakikalığına?" diye sordu.

"Zaten konuşuyoruz."

Şu an ses tonu ve yüz ifadesi bomboş olan Jaren ona hiçbir şey sunmuyordu.

Kiva nasıl devam edeceğinden emin olamadı... Ya da devam edip etmemesi gerektiğinden. Ama bu şekilde devam etmek istemediğini de biliyordu, o yüzden çenesini kaldırıp, "Diğerlerinden uzakta," dedi.

Jaren'a cevap verme şansı tanımadan açık eğitim alanını terk etti ve su kenarını hedef alarak vahanın derinliklerine yöneldi. Arkasından gelen ayak seslerini duyamıyor ama dönüp kontrol etmeye de cesaret edemiyordu. Ancak suyun hemen yanında yer alan bir hurma ağacının gölgesinde durduğunda, Jaren'ın peşinden gelip gelmediğini görmek için baktı.

Geldiğini görünce rahat bir nefes aldı ve Jaren'ın yüzündeki duygusuz ifade karşısında aldığı nefes ciğerlerinde hapsoldü.

“Ne istiyorsun, Kiva?” diye sordu Jaren düz, hatta sıkılmış gibi bir sesle.

Kiva birçok şey istiyordu ama daha çok sadece *onu* istiyordu.

Omzundaki yanık izini görünce Jaren'ın yüzünde beliren ifadeyi, Naari'yi uyandırdıktan sonra ona teşekkür etme şeklini, büyüünü çağırmak için ona nasıl nazikçe rehberlik edip talimatlar verdiğini ve sadece birkaç dakika önce Caldon'a bağırdığını anımsayınca, kararlılığı daha da arttı. Bunlar onu umursamayan birinin tepkileri değildi.

Korkusunu ve şüphesini bir kenara bırakarak doğrudan Jaren'ın gözlerinin içine baktı ve “Olanlarla ilgili konuşmak istiyorum. Zuleeka ile olanlarla ilgili,” dedi. Artık kalbi çok hızlı atıyordu. “Bu konudaki payımdan dolayı özür dilemek istiyorum. Sana her şeyi açıklamak istiyorum.”

Jaren başını yana eğdi. “Neden?”

Kiva gözlerini kırptırdı. “Neden mi?”

Jaren kollarını tekrar kavuşturunca, Kiva'nın bakışları bilinçsiz bir şekilde, onun gerilen kaslarına kaydı. Kiva anında içinden kendine bir tokat atıp odaklanması gerektiğini hatırlattı.

“Bu konuda neden konuşmak istiyorsun?” diye sorusunu netleştirdi Jaren.

Kiva oyalararak saçını kulağının arkasına attı. Gerçek mantığını, kendisini affetmesini ve onu yine aşkla sevmesini özlediğini açıklamak konusunda rahatsızdı. Bunun yerine, “Sanırım aramızdaki gerginliği sona erdirmemiz ikimiz için de iyi olur,” dedi.

Jaren'dan hafif bir kahkaha yükseldi.

Neşeli bir kahkaha değildi.

“Sonra ne olacak?” diye sordu.

Kiva'nın cesareti kırılmaya başlıyordu. Belki de *onun* hazır olup olmadığını hesaba katmadan, bu konuşmayı başlatmanın zamanı geldiğini düşünmekle hata yapmıştı. Hızla geri adım attı, “Belki de biz...”

Jaren ona bu konuşmayı ertelemek için bir bahane fırsatı vermeden sözünü kesti.

“Çünkü benim açımdan,” dedi kızın gözlerine bakarak, “ne söyleyeceğin gerçekten umurumda değil.”

Bunu sakın ve düz bir sesle söylemişti ama Kiva yumruk yemiş gibi hissetti ve geriye doğru sendeledi.

Tepkisini fark eden Jaren’in gözleri kısa bir an için titredi ama bu onu sözlerine devam etmekten alıkoymadı: “Caldon zaten hikâyenin senin tarafından olan kısmını bana anlattı. Aynı şeyi bir daha duymama gerek yok.”

Kiva’nın boğazı aniden etraflarındaki çöl kadar kurudu. “Beni savunmasını takdir ediyorum ama bilmediği şeyler var. Gerçekten açıklamak istediğim şeyler.”

Jaren sert bir ses çıkarıp ellerini saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çatarak suya doğru baktı. Hemen ardından bir karara varmış gibi tekrar Kiva’ya döndü, gözleri artık duygusuz değildi, aksine duygu yoğunluğuyla parlıyordu.

“Eğer bunu gerçekten yapmak istiyorsan, o zaman tamam, hadi yapalım. Ama önce ben başlayacağım.” Sesi öfkeliydi, ateşli bakışları kızın gözlerini âdeta hapsediyordu. “Bana yalan söyledin. İkiyüzlülük edip aynısını sana asla yapmadığımı söylemeyeceğim çünkü ikimiz de yaptığımı biliyoruz. Ama fark şu ki ben bu konuda temize çıktım. Sana kim olduğumu söyledim ve o andan itibaren sana *her şeyi* anlattım. Seni hayatıma, *evime* aldım. Sen sadece kim olduğunu saklamakla kalmadın. Bunu o kadar iyi yaptın ki ben...” Yavaşça küfretti ve öfkeyle kumlara baktıktan sonra gözlerini tekrar Kiva’ya çevirdi. Gözünü bile kırpmadan, “Beni bir yalana âşık ettin. Kim olduğunu bile bilmiyorum ve açıkçası bilmek de istemiyorum,” diye ekledi.

Bu sözler Kiva’nın kulaklarında ruhunu parçalayan bir lanet gibi çınladı. Jaren ona âşık olduğunu ilk kez itiraf ediyordu... Ve bunu öyle bir acıyla, öyle bir öfkeyle söylüyordu ki bunun için Kiva’ya ne kadar kızdığı görülmeyecek gibi değildi. *Kendine* ne

kadar kızdığı. Kiva'nın gözleri şiddetli bir şekilde yanıyordu ama Jaren ağlamak üzere olduğunu görmesin diye başını dik tuttu.

“Bana göre,” dedi, henüz onu parçalamayı bitirmemiş olan Jaren, “halkımı korumama ve krallığımı kurtarmama yardım edecek kişi sensin. Hepsi bu. Dün sana büyüyle ilgili yardım ettim çünkü ablanla yüzleşebilmene ihtiyacım var. Bu iş bittiğinde, sen ve ben birbirimizi bir daha asla görmek zorunda kalmayacağız,” dedi. Sanki nihayet içindekileri dökerek rahatlamış gibi bir nefes verdi ve “Şimdi, sen bana ne söylemek istiyordun?” diye sordu.

Kiva'nın dudakları uyuşmuştu. Bütün vücudu uyuşmuştu.

Sen ve ben birbirimizi bir daha asla görmek zorunda kalmayacağız.

Tanrım, bu sadece canını acıtmakla kalmamış, onu tamamen mahvetmişti. Jaren'ın tek istediğinin bu olduğunu, onu sadece büyüğü için kullandığını bilmek, hatta bunu *hak ettiğinin* farkında olmak...

Vahanın tam ortasında, Kiva'nın içinde değerli bir şey kuruyup öldü.

Dönüp ondan kaçmak, hurma ağaçlarının arasında kaybolmak ve dünyadan saklanmak, içindeki acı dinene kadar ağlamak istiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapmadı çünkü Jaren, Kiva'nın yapmaya bu kadar kararlı olduğu açıklamayı duymaya hazır bir şekilde bekliyordu.

Ama Kiva artık bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyordu.

Jaren onu asla affetmeyecekti.

Çünkü onunla hiçbir işi olsun istemiyordu.

Sen ve ben birbirimizi bir daha asla görmek zorunda kalmayacağız.

Kiva'nın içinde dolaşan duygu, dünyadaki hiçbir büyüünün asla iyileştiremeyeceği güçlü bir yara gibiydi. Ama bir şekilde, Jaren'a söyleyeceklerini bastırdığı gibi duygularını da bastırdı.

Cevap verme gücünü ancak bu şekilde bulabilirdi, konuşurken sesi kendi kulağına bile ölü gibi geldi ve “Hiçbir şey. Haklısın... Caldon muhtemelen sana bilmen gereken her şeyi anlatmıştır,” dedi.

Jaren irkildi ama Kiva yanlış anlamaması gerektiğini biliyordu zira prens tüm hislerini yeterince net bir şekilde ifade etmişti.

“Diğerlerinin yanma dönmeliyiz,” dedi aynı ses tonuyla. Omzunun üzerinden bakarken Jaren’ın yüzündeki ifadeyi kaçırdı. “Birazdan gitmek isteyeceklerdir.”

“Kiva...”

“Kampta görüşürüz,” dedi çoktan arkasını dönen Kiva. Jaren’ın nazik ses tonunu kaldıramıyordu, eğer kalırsa kendini utandıracak şeyler yapacağını farkındaydı. Jaren ona şefkat borçlu değildi ve istediği son şey, bunu teklif ederek ona kendini suçlu hissettirmesiydi. Jaren ne istediğini net bir şekilde söylemişti ve artık buna saygı duymasının vakti gelmişti. Zaman, inanmaya cesaret ettiği umudunu boşa çıkarmıştı. Onlar için bir gelecek yoktu.

Ve Kiva, farklı düşündüğü için tam bir aptaldı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Kiva'nın sonraki birkaç saat içinde ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, zihni kanayan kalbini korumak için kendi içine çekilmişti.

Çölde ilerlerken, Tipp'in onun içindeki kargaşaya aldırış etmeden yanında gevezelik ettiğinin farkındaydı ama diğerleri Kiva'nın hislerini ve ruh hâlini anlayabilmişti. Hepsi onun Jaren'la birlikte vahaya doğru gözden kaybolmasını ancak tek başına geri dönmesini izlemişlerdi. Kiva'nın yüzünde gördükleri onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatıyordu.

Caldon onunla konuşmaya çalışmıştı, sesi sakinleştirici ve endişeliydi ama Kiva büyü antrenmanına at sırtında devam edeceğini söyleyip onu savuşturmuştu. Şaşırmış gibi görünen Caldon, ona daha yakından bakınca dikkatini dağıtmaya fazlasıyla ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Yan yana ilerlerken Zephyr'e değmemesine dikkat ederek ona minik tutmaya çalıştığı alev topları fırlatmıştı. Kiva'nın atı bu büyü saldırılarından heyecanlanmamış ama tüm çabalarına rağmen genç kızı üzerinden atamadığı için sonunda alev toplarına alışmak zorunda kalmıştı.

Kiva'nın, Caldon'un fırlattığı alev toplarına havada karşılık verebilmeyi başarması saatler sürdü ve bunu yaptığında, Tipp o kadar yüksek sesle bağırdı ki Jaren dâhil herkes onlara döndü.

Kiva ona bakmadı.

Jaren'ı vahada bıraktığı ve prensin onu kitabından bir sayfa çıkartır gibi yok saydığı andan beri Kiva ona bakmamıştı.

Bu şekilde onu görmezden gelmek, inkâr içinde yaşamak daha kolaydı. Hiçbir şey bu hissi tamamen ortadan kaldıramayacak olsa da en azından acısı bu şekilde daha az hissediliyordu.

Kiva, Caldon'un saldırısını başarıyla karşıladıktan kısa bir süre sonra Tipp ve Caldon'la birlikte at sürmeye devam ederlerken, Cresta kendi bineğini dürtüp yanlarına yaklaşarak, "Aklıma bir şey geldi," dedi.

Caldon ona, "Şu an bir şey yapıyoruz," dedi.

"Kiva'nın molaya ihtiyacı var," diye karşılık verdi Cresta. "Çok yoruldu."

"Yorulmadı, o..." Caldon her ne söylemek üzereyse, Kiva'nın gizlemeyi başaramadığı ızdırabını görünce fikrini hemen değiştirdi.

"B-ben de ç-çok yo-yorulдум," dedi Tipp, bacaklarını esnetmek için üzengilerinin üzerinde dururken. "Hem de a-acıktım. Sizce rü-rüzgâr tü-tüneli yapacağımız ye-yere yeterince ya-yaklaşmış mıyızdır?"

Kiva, dikkatleri kendisinden uzaklaştırdığı için onu öpebilirdi.

"Az kaldı, evlat," dedi Caldon, Cresta'ya dönmeden önce. "Aklına ne geldi?"

Kiva, bunun için de Caldon'u öpebilirdi..

Az evvelki o kısa ve rahatsız edici an hiç yaşanmamış gibi davranan Cresta, "Arenada o iki anomali savaşçıyla olanları ve Navok'un büyülü bir ordu kurmuş olmasını düşünüyordum."

Artık Caldon'un tüm dikkati ondaydı. Ama sadece Caldon değil, herkes dinlemek için Cresta'ya yaklaşmıştı. "Ve?" diye sordu Caldon.

"Sanırım sen ve Ash..." Başıyla prensesi gösterdi. "...sabah antrenmanlarımızda büyünüzü üzerimizde kullanmaya başlamalısınız. Asıl rakiplerle yüzleşmemiz gereken zaman gelirse, onlara karşı kendimizi savunurken daha tecrübeli olmamız işimize yarar."

Caldon başını yana eğdi. “Bu El işi bittikten sonra da bizimle birlikte kavga etmeye istekliymişsin gibi görünüyor.”

Ses tonu şaka yapar gibi hafifti ama Cresta kasıldı ve başka tarafa baktı. Grubun ve Evalon’un başına gelenleri önemseddiği ortaya çıkınca utanmıştı. Beş yılı aşkın bir süredir tutuklu olan biri olarak, Vallentis kraliyet ailesi ve krallıklarının kaderiyle ilgili en ufak bir endişeye kapılmamak onun için kolay olurdu. Burası onun asıl memleketi bile değildi, sadece çocukluğunda kaçtığı bir yerdi. İleriyi düşünüyor olması, kaybettiklerini geri alma konusunda onlara yardım etmek istediği anlamına geliyordu.

Kiva bir an için, tanışmalarından bu yana Cresta’nın ne kadar uzun bir yol katettiğini fark etti ve kızıl saçlı arkadaşının şu an topladığı ilgiden nefret ettiğini bilse de bu yeni hâliyle gurur duydu.

Aynı şeyi fark eden Caldon cevap vermesi için Cresta’yı zorlamadı. “İyi fikir,” dedi, “ama sadece Ash yapmalı. Elimizde tek bir tılsım var, bu yüzden eğer tılsımı elden ele dolaştırmazsak benim saldırdığım herkes yanar.”

Bu sefer başını yana eğen Cresta oldu. “Navok’un anomalilerinin bizi incitmeyi umursayacağını mı sanıyorsun?”

Caldon’un buna bir cevabı yoktu.

“Ayrıca,” diye devam etti Cresta, çenesini Kiva’ya doğru uzatarak, “yanımızda kendi büyümlü şifacımız var. Ona sürekli nasıl pratik yapması gerektiğini söyleyip duruyorsun... Bari kıza pratik yapabileceği bir şeyler ver.”

“Bu akıllıca bir düşünce,” diyen Jaren, Kiva’nın gerilmesine neden oldu. Ona doğru bakmamak için gözlerini Zephyr’in ipeksi yelesine dikti. “Bu antrenman benim işime de yarar, özellikle de bir element saldırısına büyümü çağırarak karşılık vermeyeceğim için,” diye devam etti Jaren.

Artık olmayan büyüsünü.

Kiva’nın bunu duyması için sözlerin Jaren’in ağzından dökülmesine gerek yoktu.

Dizginleri daha da sıkı kavrayınca deri, avucunun içine battı. “Be-ben de öğrenebilir miyim?” diye sordu Tipp hevesle.

Jaren hoşgörülü, hatta alaycı bir sesle cevap verdi: “Bunun için biz seni yatağından kaldırıp midillinin üzerine sürüklemek zorunda kalmadan önce uyanman gerekir.”

Jaren’in ses tonundaki şefkati duymak Kiva’nın gözlerini yerde tutmasını neredeyse imkânsız hâle getirdi. Prensın tekrar öne geçip yanlarından *gitmesi* için bu konuşmanın hemen bitmesine ihtiyacı vardı.

“Şey, e-eğer şafak va-vakti gü-günün daha geç bir sa-saatinde o-olsa...” dedi morali bozulan Tipp.

Ashlyn, “Deneyelim derim,” diye araya girdi. “İyi düşündün, Cresta. Yarın sabah başlayalım.”

Cresta övgüye herhangi bir tepki vermemek için mücadele ettiğini belli ederek dudaklarını birbirine bastırdı. Sertçe başını salladı ve ileri doğru atılarak gruplarının önceki pozisyona geri dönmesini sağladı. Bunun üzerine çok rahatlayan Kiva’nın dizginleri sıkıca kavrayan elleri gevşedi.

Kiva için Jiirvan’ın zorlu çölündeki yolculuklarının geri kalanı, duygularını bastırmaya çalışması ve Cresta’nın önceki tahminini doğrulayarak bitkin düşene kadar Caldon’un üst üste gelen hamlelerine karşılık vermesiyle geçti. Ama yorgunluğu en azından zihnini susturmasını ve acı çeken kalbini görmezden gelmesini kolaylaştırıyordu. Ve Galdric nihayet Hadris’in başkentine yolun geri kalanını rüzgâr tüneli ile gitmelerine yetecek kadar yakın olduklarını açıkladığında, Kiva yolculuklarının sonuna yaklaştıkları için rahatlamak dışında başka hiçbir şey hissedemeyecek kadar yorgundu.

Galdric hava büyüleriyle onları tekrar uçurmadan hemen önce Kiva bu kez atından inmeyi akıl edebildi.

Zephyr, bu kez kumun ürkütücü bir gri -hatta neredeyse siyah- renkte olduğu farklı bir türde çölün eteklerine indiklerinde bir kuzu kadar sakindi. Kiva, bakışlarını önlerindeki şehre

çevirmeden önce olağan dışı tonlarına hayran kaldığı kumları botuyla dürttü.

Zadria ve Yirin'in aksine, Ersâ'nın etrafında güçlendirilmiş duvarlar yoktu, bu yüzden mürekkep rengi kum tepeleri şehrin hemen kıyısındaki binaların kenarlarına kadar uzanıyordu. Fakat Kiva'nın asıl dikkatini çeken de bu binalardı çünkü onlar da sanki abanoz kum taşından dövülmüş gibi siyaha yakın bir renkteydi. Düz çatıları, birden fazla yapının üst üste istiflenmesine ve gökyüzüne doğru yükselmesine olanak sağlıyor ve aralarındaki rengârenk tüller ve dizi dizi fenerler gelişigüzel bir şekilde havada sallanıyordu.

"Bu şehrin ne kadar karanlık olduğunu unutmuşum," diye mırıldandı Cresta, uzaktan bile kasvetli ve düzensiz görünen sokaklara bakarken.

Kiva ona şaşkınlıkla baktı. "Buraya daha önce geldin mi?"

Cresta sanki hayatıyla ilgili daha fazla bilgi paylaşıp paylaşmamayı düşünüyormuş gibi tereddüt etti ama sonunda, "Çok küçükken bir kez gelmişim," dedi. "Annemin burada arkadaşları vardı, bu yüzden kız kardeşimi ve beni getirmişti...." Kız kardeşinin trajik sonunu hatırlayınca çenesi kasıldı ve başını çevirdi. Cümlesini acı dolu bir sesle bitirdi: "Babam bu kadar uzağa onsuz gitmemizden memnun olmadı. Eve döndükten sonra da hepimizin bunu iyice fark etmemizi sağladı."

Kiva, Cresta'nın babasının hâlâ hayatta olmasını, böylece koruması gereken kişilere karşı gösterdiği davranışların bedelini ödemesini diledi. Caldon'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu düşüncesinde yalnız değildi.

Fakat Cresta ikisinin de ifadesini yakaladı ve kaşlarını çatarak onların şefkatine ihtiyacı olmadığını açıkça gösterdi.

Caldon hemen bakışlarını şehre çevirdi. "Ersa ile aşk-nefret tarzı bir ilişkim var," dedi. "Estetik olarak benzersiz bir yer ama aynı zamanda alışılmadık bir meyve parçasını açıp içinin çürümüş olduğunu bulmak gibi bir şey."

Jaren, atı Nightshade'in dizginlerinden tutarak yanlarına geldi. "Diğer yöneticilerin, özellikle de en yakın müttefiklerimiz olmasa da kesinlikle düşmanımız olmayanların, krallıklarını nasıl yönettikleriyle ilgili kötü konuşmak hoş bir davranış değil. Ama Hadris'in, Kral Sibley'nin hükümdarlığı döneminde acı çektiğine katılıyorum. Vatandaşlarının altınlarını yiyecek, içecek ve kadınlara harcamakla meşgul olduğu için sarayın ötesine hiç bakmadı. Ersâda suç kol geziyor ama kraliyet muhafızlarına, sokaklarda devriye gezmek yerine, gün boyu eğlenen krallarının yanında olmaları emredilmiş. Buraya en son geldiğimde, kendi şehrinde ve altında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu."

Jaren konuşurken Kiva bakışlarını dikkatle ondan uzak tutsa da karanlık bina yığınının doğru kaşlarını çattığını fark etti.

"Altında ne-neler o-oluyor?" diye sordu Tipp gözlerini kısıp kuma bakarak.

Caldon, "Zehirden insana kadar insanlığın en kötü ticaretinin yapıldığı dolambaçlı, ölümcül yer altı sokaklarından oluşan bir labirent orası," diye yanıtladı. Tipp'in gözlerinin büyüdüğünü ve fark edilmemesi imkânsız olan merakını gören Kiva hafif bir ses çıkarınca, hatasını fark eden Caldon hemen, "Kahvaltı olarak genç erkek çocukları yiyorlar. Onları canlı canlı büyük bir tencerede haşlıyorlar. O yüzden gitmeyi aklından bile geçirme çünkü peşinden gelmeyiz," diye ekledi.

Caldon'un yalan söylediğini anlayan Tipp kıkırdadı.

"Cal haklı," dedi Ashlyn, Tipp'in neşesinin şoka dönüşmesine neden olarak. "Yamyamlık konusunda değil, saçmalama. Ama burası tehlikeli bir şehir ve hepimizin bir arada kalması gerekiyor. Yani yüzüğü almaya gidenlerimiz. Eidran, sen anomalileri aramaya devam edecek misin?"

Muhafız başını salladı. "Bu sefer farklı bir strateji uygulayacağım. Galdric'in bilgisi doğruysa, bu topluluk şehre bir öncekinden daha yakın yaşıyor ama güneş neredeyse batmak üzere.

O yüzden şimdi sanki şehirden geçiyormuşuz gibi yapıp, gece kalmak için bir han bulalım. İnsanlar birkaç içki içtikten sonra daha konuşkan olurlar. Yanımızda rahat olmaya başladıklarında onlardan bazı cevaplar almaya çalışırız.”

Ashlyn başını sallayarak onayladı ve Galdric’e baktı. “Sen yine onunlasın.”

Galdric artık buna razı olmuş gibi görünüyordu. Eidran’ı anomali yerleşkesine götürebilecek tek kişi olduğunun farkındaydı ama bunu söylediğine pişman olmuştu.

“Onlarla başka kim gidiyor?” diye sordu Ashlyn.

Kiva’nın, prensesin Cresta ve Torell’e Eidran’la gitmelerini emrettiği son seferle bu sefer arasındaki fark dikkatini çekmişti. Tabii Cresta bu emri dikkate almamış olsa da. Bu, ikilinin artık bir asi generali ve kaçak bir mahkûm yerine, ekibin birer parçası olarak görüldüklerinin bir başka kanıtıydı.

“Ben giderim,” dedi Tor. Kiva’nın sorgulayıcı bakışını görünce, “Bu şehre bakmak bile kendimi klostrofobik hissetmeme neden oluyor,” diye itiraf etti.

Eidran gruba bakıp, “Sanırım yanımızda bir kadının da olması gerekiyor. Üç adamın birlikte seyahat etmesi insanları tedirgin eder,” dedi.

Kiva, *özellikle de bu adamlardan ikisi savaşçılar gibi iri yapıltıysa*, diye düşündü.

“Bana göre bizimle gelmesi gereken kişi de sensin, Ashlyn,” diye devam etti Eidran. “Element büyüsünü kullanabilen başka birini görürlerse konuşmaya daha istekli olabilirler.”

Ashlyn, Jaren ve Caldon’a dönmeden önce bir an düşündü. “Sibley’yi ben olmadan halledebilir misiniz?”

“Gençken Sibley’nin sana bakışından hep nefret ederdim... Sanki gözleriyle seni soyuyormuş gibi bakardı,” dedi Caldon tiksinererek. “Bizimle olmamanı *tercih ederim*.”

Jaren, Ashlyn’in sorusunu, “Hallederiz,” diye yanıtladı. “Daha önce de Sibley ile uğraştım. Sevimsiz biridir ama bunun

tek sebebi herkesin hayatı kendisi gibi kutlaması gerektiğini düşünmesi. Bu ve..." Öksürünce Kiva ona yanaklarının hafifçe kızardığını görecektir kadar hızlı bir bakış attı.

Caldon, kuzeninin sırtına vururken kıkırdarak, "Bu ve onu en son gördüğünde, seni on altı kızının hepsiyle evlenmen için kandırmaya çalışması," diye tamamladı Jaren'in cümlesini.

"On altı mı?" dedi Torell ağzı açık bir şekilde. "Zavallı anneleri."

"Sibley tek eşliliğe inanmaz," diye açıkladı Ashlyn. "Çoğu Hadrisli bunu inanmaz. Çocukları farklı kadınlardan."

Torell bunu düşünemediği için utanmış görünüyordu ama Kiva bile Ashlyn'in açıklamasına kadar kafasında hesaplama yapıyordu.

Oyalanmaları yüzünden sabırsızlanan Naari, "Gün ışığını kaybediyoruz," dedi. "Eidran, Galdric, Tor ve Ash köye, geri kalanımız da yüzüğü almak için Kral Sibley'ye gidiyoruz. Her şeyin planlandığı gibi gittiğini varsayarsak, yarın sabah burada buluşup Valorn'a gitmek üzere güneye doğru yola çıkarız."

Kiva, bir sonraki şehrin ne kadar uzakta ve Vallenia'ya dönmekten önce yapmaları gereken ne çok iş olduğunu düşünmekten yorulmuştu ama kendine her seferinde tek bir mücadeleye odaklanması gerektiğini hatırlattı. Hadris'in herhangi bir arenası yoktu, dolayısıyla ikinci yüzüğü almak için karşılaşacakları bir savaş olmayacaktı. Sadece Kral Sibley'den bunu istemeleri ve sonra tekrar uzaklaşabilmeleri için onun misafirperverliğiyle dolu bir gecenin tadını çıkarmaları -veya belki de buna katlanmaları- gerekiyordu.

Fakat gruplarının yolları ayrılırken Kiva, hedeflerine ulaşmalarını engelleyecek yeni bir karmaşa olabileceği yönündeki korkusunu görmezden gelemedi. Pis sokaklardan geçerek şehrin diğer tarafındaki saraya doğru yol alırken, kendi kendine paranoya yaptığını söylüyordu ama bu his hâlâ içindeydi. Dikkatinin,

Jaren'dan ve umutsuzca içinde biriktirdiği şeylerden uzaklaşmasına yardımcı olduğu için neredeyse rahatladı.

Sonunda Kral Sibley'nin meskenine ulaştıklarında Kiva manzaraya hayret etti çünkü adamın sarayı, devasa bir tersaneye ve geniş Corin Denizi'ne bakan bir uçurumun üzerine inşa edilmişti.

Saray, şehrin geri kalanıyla aynı koyu kum taşından yapılmış olsa da dış cephesi tüller, bayraklar ve pankartlarla renklendirilmişti. Her türlü şekil ve boyutlardaki bu süsler mümkün olan her yüzeyden görünüyor ve rüzgârda dalgalanıyordu.

“Ü-üzerine gö-gökkuşağı kusmuş gibi görünüyor,” diye gözlemledi Tipp, başını yana eğerek. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Be-beğendim.”

“İçeriye görene kadar bekle,” dedi Caldon burnunu buruşturarak. “Gözlerin kanıyormuş gibi hissedeceksin.”

Elbette bir grup muhafız tarafından kapıda durdurulduktan sonra hızla içeri girmelerine izin verildi ve atlarına bakılması emredildi. Saraya kadar kendilerine eşlik edilirken, Caldon'un iddiasının doğru olduğu kanıtlandı. Kiva, iç dekorasyonu hiç beğenmedi, çatışan renkleri ve tatsız portreleri fark etti. Bu portrelerden bazıları o kadar müstehcendi ki yanlarından geçerken Tipp'in gözlerini kapattı.

Özellikle bir grafik tablonun önünden geçerlerken Caldon, “Hiç kimse bu kadar esnek olamaz,” diye mırıldandı.

Cresta, “Kendi adına konuş,” diye karşılık verince, Caldon boğulur gibi bir ses çıkarttı.

Kiva, muhafızlar onları bir kabul odasına götürüp kralın kâhyasını beklemelerini söyleyene kadar bakışlarını yere indirdi ve elleriyle Tipp'in yüzünü sıkıca kapattı.

Kiva etrafına baktı. Güneş sarısı halı ve fuşya duvar kâğıdıyla eşleştirilmiş, limon yeşili bir kilimin üzerinde parlak turuncu minderleri olan şaşırtıcı derecede mavi kanepelere bakarken yüz ifadesini kontrol etmeye çalıştı. İçini rahatlatan tek şey,

duvarlarda çok fazla portre olmasına rağmen, en azından içlerindeki tüm insanların giyinik olmasıydı.

Cresta, gözlerini sanki bir parıltıdan koruyormuşçasına, “Dekorasyonu yapanların kör olduğu çok açık,” dedi. .

Sadece Tipp odaya tepki göstermedi ve küçük bir masanın üzerinde duran meyve ve peynir tabağının yanındaki kanepeye doğru sıçradı. Yiyecekleri ağzına tıkmaya başladı, dudaklarından kırıntılar saçarak, “Si-sizce Kral S-Sibley bize Yirin’deki gibi bir ziyafet verir mi?” diye sordu.

“Tanrılar adına, vermemesini umsak iyi olur,” dedi Naari alçak sesle.

“Sibley’nin sunduğu ziyafetler senin hoşuna gidecek türden ziyafetler değil, dostum,” dedi Jaren. Gözlerinin etrafındaki gerginlik yabancı kralın eğilimlerine karşı duyduğu hoşnutsuzluğu açığa vuruyordu.

Kiva, prene baktığının anlaşıldığını fark edince hızla arkasını döndü ve renkli bir tahtın üzerinde, bir elinde şarap kadehi, diğerinde bir salkım üzümle oturan iri bir adamın resmini inceledi. “Bu...”

Tablonun krala ait olup olmadığını sormayı bitiremeden kapı açıldı ve sorusu yanıtlanmış oldu.

“Deverick, seni yaşlı köpek!” diye bağırdı portredeki adam. Elinde üzüm yoktu ama dolu bir kadeh vardı. Ayrıca üzerindeki kırmızı pantolonu ve mor yeğniyle birlikte neredeyse odaya zorlukla girecek kadar tumbul bir yapıya sahipti. Ona tam olarak uyan tek şey başının üzerindeki mücevherli taçtı.

“Sibley, teşekkür ederim...”

“Buraya gel, oğlum, buraya gel!” Kral, Jaren’ın sözünü kesti ve tek koluyla onu sıkı bir şekilde kucakladı, diğer kolunu şarabını dökmek için uzatmıştı. Tekrar geri çekildiğinde Kiva, adamın gözlerindeki donuk ifadenin yanı sıra terden nemlenmiş yüzünün kırmızılığını da fark etti.

Kral sarhoştı. Veya kafası güzeldi. Muhtemelen her ikisi de. Ancak geveleyerek konuşmuyordu, demek ki böyle bir durumda bile asaletini koruyabilecek kadar tecrübeliydi.

“Ne kadar da iyi bir genç adama dönüştün,” dedi Sibley, rahatsız görünen Jaren’in göğsünü sıvazlayarak. Eğildi ve ekledi: “Biliyor musun, kızlarımın yarısı hâlâ...”

“Sibley, seni görmek her zaman çok özel bir deneyim,” diye araya giren Caldon, kuzenini kurtardı.

Kral, Caldon’a döndü ama bunu yaparken odadaki diğerlerini de fark etti. Dikkati merakla Naari’den Tipp’e kaydı, sonra gözleri Kiva’ya kilitlendi. Jaren anlamlı bir şekilde boğazını temizleyene kadar, kral dudaklarını yalayarak kıza baktı. Sibley daha sonra bakışlarını aceleyle Cresta’ya kaydırды, gözleri benzer ancak daha hızlı bir şekilde kızın önce vücudunu sonra da yüzünü inceleyip oraya sabitlendi.

Cresta’nın güzel olduğuna şüphe yoktu ancak yırtıcı ve korkutucu bir şekilde. Yılan dövmesi, taliplerini uyarmak için yeterliydi. Ancak Sibley bakmaya devam ettiği için bu mesajı anlamamış gibi görünüyordu.

Ellerini kalçalarına koyan Cresta, “Hoşuna giden bir şey mi gördün?” dedi.

Kral sanki zihnini temizlemek istermiş gibi başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Senin başka biri olduğunu sandım. Ölmüş biri...”

Cresta kaşını kaldırdı. “Sana ölmüş gibi mi görünüyorum?”

Kral gülerek elini sallayınca şarabı neredeyse dökülecekti. “Söylediklerimi unut. Zaten o bir çocuktı. Ama sen kesinlikle *değilsin*.” Tekrar Cresta’ya baktı, gözleri Caldon’un uyarı niteliğinde homurdandığı yerlerde takılı kaldı.

Kral nihayet odadaki havanın farkına vardı ve hızla arkasına, kapı eşiğinde beceriksizce duran kambur bir adamın olduğu yere baktı. “İçkileri gönder, Tanton. Arkadaşlarım ve ben sohbet ederken biraz kutlama yapalım.”

Kiva, adamın Evalon'daki tahtı devralmayla ilgili söylentileri duyup duymadığını merak etti ama sonra Jaren'ın, Sibley'nin kendi şehrinde neler olup bittiğini bile zar zor bildiğine dair söylediklerini hatırladı. En azından bu, *sohbet ederken* katlanmak zorunda kalmayacakları bir konuydu.

"Aslında Sibley, buraya gezmeye gelmedik," dedi Jaren. "Sarana'nın yüzüğü için geldik. Yıllar önce atalarınıza emanet ettiği yüzük için."

Gözle görülür bir şekilde hareketsiz kalan kral, daha sonra kadehini kaldırıp büyük bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. Ardından tamamını içti.

Güler yüzle, "Kasam ıvır zıvırla dolu, sevgili oğlum," dedi. "Delicesine mücevherim var: kolyeler, bilezikler, taşlar. Kılıçlar, hançerler ve sonsuz değerde silahlar. Eminim tozlu, eski bir yüzükten daha çok seveceğin başka bir şey bulabiliriz."

Kiva gerildi, kralın yüzündeki panik dolu ifadeyi görünce az evvelki hisleri geri geldi.

Alnındaki teri silerek ayağa kalkan Sibley, kocaman sırıtıp hafifçe sallanarak, "Kâhyam size kasaya kadar eşlik etsin, siz de seçtiğiniz herhangi bir parçayı alın. Her biriniz. Dostluğumuzu kutlamak için hediyem olsun. Daha sonra birlikte yemek yiyip içki içeriz. Keyfini çıkarabilmemiz için en iyi eğlenceyi düzenleyeceğim..." dedi.

"Sibley," dedi kralın lafını kesen Jaren emreder gibi, "Sarana'nın yüzüğü nerede?"

Hadris Hükümdarı kadehini tekrar kaldırdı, boş olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. İç çekip isteksizce, "Bende değil," diye itiraf etti.

Caldon küfrederek, "Kimde?" diye sordu.

"Daha fazla şaraba ihtiyacım var. Biraz şarap ister misin? Sen, oğlum..." Sibley, Tipp'i işaret etti. "...biraz şarap içmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Tipp irkildi. "Şey..."

“O on bir yaşında,” dedi Kiva düz bir sesle. Tipp’in yakında on iki yaşına gireceğine dair mırıldanmasını duymazlıktan geldi ve devam etti: “Yani şarap istemiyor. Şimdi soruyu cevapla.”

Kral ona döndü, büyüleyici olduğunu düşündüğü bir şekilde sırtırken gıdısı titriyordu. “Duydunuz mu bilmiyorum ama her zaman haremime katılacak yeni hazineler ararım. Sana favori olacağını söyleyebilirim...” Jaren tehditkâr bir adım atınca kral hemen sustu.

Prens alçak ve tehlikeli bir sesle, “Yüzük nerede, Sibley?” diye sordu.

Kral, Jaren’ın ifadesinde ne gördüyse, alnını bu defa daha da çaresiz bir ifadeyle sildi. “Onu Zofia Sage adında bir kadına verdim.”

Naari, Caldon ve Jaren aynı anda lafa girdi. Biri, “Neden?” diğeri, “Ne zaman?” sonuncusu ise, “Kadın nerede?” diye sordu.

İyice telaşlanan kral, “Onu buraya falıma bakması için davet etmiştim. Kadın bir mistik, biliyor musunuz? Çok iyi ve çok nadir bir mistik. Ama ödeme olarak altını değil, yalnızca yüzüğü kabul etti. Yüzlerce yıl oldu, ailenizden hiç kimse yüzüğü almak için gelmedi. Sizlerin ben hayattayken ortaya çıkacağınızı nasıl bilebilirdim ki?” Bir şeyi söndürür gibi, korkunç bir *hırıltı* sesi çıkardı.

“Kadını nasıl buluruz?” diye sordu Jaren.

“Gece Yarısı Pazarı’nda bir dükkânı var,” dedi Sibley. Caldon tekrar küfretti ve Naari de şaşırtıcı bir şekilde ona katıldı. “Ama yüzüğü öylece teslim etmeyeceği konusunda sizi uyarayım. Ödeme yapmanız gerekecek ve altın kabul etmiyor. Onun yerine hazinelerimi ziyaret etme teklifimi kabul etmenizi şiddetle tavsiye ederim.”

Jaren arkasını dönüp oda boyunca volta attı. Jaren’ın hareketlerini takip eden Kiva, bir yandan onun ne düşündüğünü merak ediyor, bir yandan o sabah söylediklerini sürekli hatırlamamak için yanında olmamayı diliyordu.

Sen ve ben bir daha asla birbirimizi görmek zorunda kalmayacağız.

Caldon'un endişeli bakışlarını görmezden gelen Kiva, kollarını birleştirip yüzünü buruşturdu.

Jaren nihayet, "Şu an saat kaç?" diye sordu.

Kral, kambur kâhyaya bakınca adam hemen cevap verdi:

"Gece yarısına hâlâ birkaç saat var," dedi adam ve Jaren'in başını sallamasıyla Kiva, Gece Yarısı Pazarı'nın sandığından daha gerçek olduğunu fark etti. "Bu arada, dinlenecek bir yere ihtiyacımız var. Bize bir yer ayarlayabilir misin?"

Prens bunu kibarca sormuştu ama içinde gizli bir öfke ve hayal kırıklığı dalgası da vardı ve kral sarhoş bile olsa bunu gözden kaçırmadı. Hemen, "Elbette, elbette. Benim için bir zevktir," diye cevapladı. Ellerini çırpı ve "Tanton! Onları mavi süite götür," diye emretti. Jaren'a gülümseyerek, "Arkadaşlarım için en iyi oda," dedikten sonra başıyla ona teşekkür etti.

"Daha sonra bana katılmak isterseniz, bazı sevdiklerimle birlikte yemek salonunda olacağım," dedi Sibley. Göz kırparak, "Gecenin ilerleyen saatlerine kadar birbirimizin tadını çıkaracağız. Pazar ziyaretinizden sonra gelip bizimle eğlenebilirsiniz," diye ekledi.

Öğürür gibi bir ses çıkartan Cresta, Jaren'ı cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

Krala veda etmeden kambur Tanton'un peşinden odadan çıktılar. Müstehcen portrelerin yanından geçtikleri sırada Kiva bir kez daha Tipp'in gözlerini kapattı. Kum taşı koridorlarda yürürken kralı düşündü. Ersä'nın onun gözetimi altında çıldırmış olmasına şaşırmadı. Thembi ve Ryuu, Jiirvan vatandaşlarının itaatinin emreden savaşçılarken, Sibley'de herhangi bir otorite duygusu yoktu ve her şeyden çok kendi rahatıyla ilgileniyordu. Jaren sadece bir prens olmasına rağmen -artık teknik olarak prens bile değildi- Sibley yine de Jaren'dan korkuyordu. Saygı uyandıran bir kral değildi ve bunu umursuyor gibi görünmüyordu.

Kiva, Evalon'dan uzaklaştıkça, kendi krallığının Vallentis ailesinin yönetimi altında olduğu için ne kadar şanslı olduğunu daha çok anlıyordu. Elbette, mümkün olan en kısa sürede düzeltilceğini umduğu mevcut koşulları göz ardı ediyordu.

"İşte geldik: mavi süit," dedi Tanton, rahatsız edici bir aksanla. Kiva, krallığa geldiğinden beri yerli Hadrisan dilini henüz duymamıştı ancak Zalindov'da bu dille birçok kez karşılaşmıştı, dolayısıyla kaba sesli harflere ve baskın ünsüzlere aşinaydı.

Kâhyanın açık tuttuğu kapıdan içeri adım attığında zemin-den duvarlara, tavana ve tüm mobilyalara kadar her şeyin mavi olduğunu görünce şaşırmadı. Lacivert, gök mavisi, safir, turku-az... Hayal edilebilecek her mavi tonu karşılarındaydı. Kapalı, büyük balkonun manzarası bile herhangi bir soluklanma imkânı sunmuyordu çünkü gün batımında parıldayan masmavi Corin Denizi'ne bakıyordu. Ama bu, en azından odadaki mavi patlamasının aksine, biraz doğal güzellik sağlıyordu.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı Cresta, sanki kişisel anlamda rahatsız olmuş gibi boşluğa dik dik bakarak.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen zili çalın," dedi Tanton, kapının yanında asılı olan bir kordonu işaret ederek. "Muhafızlar akşam planlarınızdan haberdar edilecektir, böylece kapılardan istediğiniz gibi geçmekte özgür olacaksınız." Biraz tereddütle, "Pazarda dikkatli olun. Orası majestelerinin yetki alanı dışındadır. Bir sorunla karşılaşırsanız size yardım edemez," diye ekledi.

Bu uyarıyla birlikte hafifçe selam verdi ve onları yalnız bıraktı.

"Bu pazarın olayı ne?" diye sordu Cresta, salyangoz şeklindeki kanepeye çökerek.

Az evvel kabul odasında yediği onca şeye rağmen, köşede bir tepsi hamur işi bulunca gözleri parlayan Tipp, "Pe-peki mi-mi-mistik nedir?" diye sordu .

"İkisi de kötü haber," diye yanıtladı yüz hatları gergin olan Naari.

Jaren balkona doğru uzun adımlarla yürüdü, halının bittiği yerde durdu ve düşünceli bir şekilde okyanusa baktı.

“İyi misin?” diye fısıldadı Caldon, Kiva’ya.

Kiva kafası karışmış gibi yaptı. “Neden iyi olmayayım ki?”

Kiva’nın numarasını yemeyen Caldon dudaklarını sımsıkı bastırdı ama kızın üzerine gitmeye fırsat bulamadan Jaren onlara dönüp, “Gece Yarısı Pazarı *keşke uzak durabilsek* diyeceğim bir yer,” dedi.

Caldon homurdandı. “Oraya son gidişimizi hatırladığın için böyle söylüyorsun.”

O sırada Kiva’nın aklına Vallentis ailesiyle Nehir Sarayı’nda yediği akşam yemeği ve Jaren’ı utandıran hikâyeler anlattıkları geldi. Caldon içkisine ilaç kattıktan sonra Gece Yarısı Pazarı’nda geceyi nasıl dans ederek geçirdiğiyle ilgili bir hikâye de buna dâhildi.

“Hatırlamamaya çalışıyorum,” dedi Jaren sertçe. Geri kalanlara, “Pazarın iki yarısı var. Bir yarısı yer üstüne taşan, çoğunlukla güvenli olan ve şenliklerle kutlamalara odaklanan kısım. Burayı bir karnaval gibi düşünün ancak tüm yıl boyunca süren bir karnaval.”

“Pe-peki ya diğer yarısı?” diye sordu meyveli bir tart ısırarak Tipp.

“Diğer yarısı Ersä’nın yer altının bir parçası, Cal’ın daha önce de bahsettiği şeylerin gerçekleştiği yer. Yani yasa dışı madde ticareti, insan ticareti, suikastçıların ve casusların bulunduğu yer.” Jaren’ın kaşları çatıldı. “Gerçekten gitmemizi istediğim bir yer değil.”

Cresta ayaklarını kanepeye çekip uzandı. “Yine de sanırım hepimiz mistiki hangi tarafta bulacağımızı tahmin edebiliyoruz.”

Jaren hüsrana uğramış bir şekilde kızı onaylayan bir ses çıkardı.

“Mi-mistikin ne olduğunu söylemediniz,” diye ısrar etti Tipp.

Kiva da merak ediyordu çünkü bu onun alışık olduğu bir terim değildi.

“Kral Sibley’nin de dediği gibi, mistikler inanılmaz derecede nadirdir,” diye yanıtlayan Naari, Tipp’e doğru ilerleyip tepside bir kek aldı. “Okyanusun ötesinden gelirler, çoğunlukla Adastria’dan ama bazıları Mahari’den. Ne kadar batıda olduğumuzu düşünürsek, Zofia Sage muhtemelen ikincisinden geliyor olmalı. Eğer en doğudan olsaydı Wenderall’ı geçip buraya kadar geleceğini sanmam.”

“Peki, n-ne *ya-yapıyor?*” diye sordu Tipp. “K-kral o-onun falına ba-baktığını söyledi. Bu mümkün mü?”

Cresta’nın yanma oturabilmek için kızın bacaklarını kanepeden iten Caldon, “Mistiklerin tam olarak neler yapabileceğini kimse bilmiyor,” dedi. Cresta’nın bakışlarını görmezden gelerek devam etti: “Efsaneye göre onların akıl sanatlarında yetenekli oldukları iddia ediliyor, burada Wenderall’da hakkında çok az şey bildiğimiz özel bir sihir türü. Geleceği tahmin etmekten, birinin en derin sırlarını öğrenmeye kadar her şeyi yapabildikleri söylenir. Bazıları nesneleri dokunmadan hareket ettirebilirken bazıları doğrudan zihninizde konuşabiliyor.”

“*Vay canına,*” dedi Tipp. Kiva da onunla aynı fikirdeydi.

“Peki, planımız ne?” diye sordu Naari kekini ısıtırken.

“Bir seçeneğimiz yok,” dedi Jaren, hoşnutsuz bir şekilde. “Yüzüğe ihtiyacımız var, bu da onu bulmamız ve kadının istediği bedeli ödememiz gerektiği anlamına geliyor.”

“Ya ilk doğan çocuklarımızı isterse?” diye sordu Cresta kaşlarını çatarak. “Ya da böbreklerimizi?”

“Böbreklerimizi mi?” Caldon’un kaşları yukarı kalktı. “Endişelendiğin şey *bu* mu?”

Kızıl saçlı, düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. “Muhtemelen ona bir tanesini verebilirim. Ama ikisini birden alamaz.”

“Cresta haklı,” dedi Naari. “Böbrekler konusunda değil, onu boş verin.” Cresta yüzünü buruşturup başını iki yana salladı.

“Ama herhangi bir şey teklif etmeye istekli olmanın riskli olduğu konusunda haklı. Mistikin bizden ne isteyebileceğine dair hiçbir fikrimiz yok.”

Jaren, “Bu yine de almamız gereken bir risk,” diye devam etti.

Kimse durumdan memnun değildi ama hepsi başka alternatif olmadığını biliyordu. Zofia Sage’in ödeyebilecekleri bir bedel karşılığında yüzüğü bırakacağını ummak zorundaydılar.

Hızlı bir eylem planı hazırlayarak gece yarısı tekrar buluşmadan önce, hepsi süite bağlı ayrı yatak odalarında birkaç saat dinlenmeye karar verdiler. Ancak diğerlerinden farklı olarak Kiva, yalnız kaldığında uyumaya çalışmadı. O sabahtan bu yana ilk kez dikkati dağılmadığından, Jaren’la yaptığı konuşmanın her ayrıntısı aklında tekrar tekrar canlanırken, bütün gün yok saydığı şeyi artık içinde tutamadı.

Beni bir yalana âşık ettin.

Kim olduğunu bile bilmiyorum ve açıkçası bilmek de istemiyorum.

Ve belki de en kötüsü:

Sen ve ben bir daha birbirimizi asla görmek zorunda kalmayacağız.

Turuncu renkli yatağında top gibi kıvrıldı; kollarını dizlerinin etrafına sardı, yaralı kalbi donuk bir şekilde küt küt atıyordu. Ve sonunda, saatlerce mücadele ettiği gözyaşlarını serbest bıraktı. Gözyaşlarının, yanaklarından sessiz nehirler hâlinde akmasına izin verdi ve hissettiği acının dinmesi için yalvardı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Kiva, o gecenin ilerleyen saatlerinde Jaren, Caldon ve Tipp ile Gece Yarısı Pazarı'na doğru yürürken kendini boşlukta hissetti.

Cresta ve Nàari akşam erkenden yola çıkmış, dinlenmek yerine önden keşif yapmayı seçmişlerdi. Kiva, onlara eşlik etmek için vaktinde kalkabilmiş olmayı diledi çünkü şu an aralarında özellikle uzak durmak istediği birinin de olduğu, çok daha samimi bir grubun içine sıkışıp kalmıştı.

Jaren'ı görmezden gelmek için elinden geleni yaparak enerjisini, gözlerini Tipp'in üzerinde tutmaya harcadı. Çocuğun sarayda kalmasını istemişti ama kralla karşılaşmaları onu yalnız bırakma konusunda temkinli davranmasına neden olmuştu. Her ne kadar kendisi de onunla kalmayı teklif edecek olsa da tehlikeli yer altı pazarında, büyüüne arkadaşlarının ihtiyaç duyabileceklerinin de farkındaydı.

Sonunda pazara varmış ve dördü birden Ersal'nın yer altı ağına inen, halka açık pek çok girişten birinden inmişlerdi. Yer üstündeki kapaklarda Zalindov'dakilere ürkütücü derecede benzeyen bir dizi merdiven ortaya çıkmıştı. Caldon, geçmiş ziyaretleri sırasında kullandıkları diğer girişlerin -kum taşı merdivenler ve hatta luminiyumla çalışan mekanik şaftların yanı sıra daha çok merdiven, halat, makara ve kaydırak içeren farklı kapakların- böyle olmadığını söylemişti. Ersalılar, şehrin her yerinden suç dünyasına erişmeyi ve oradan hızla kaçmayı fazlasıyla kolaylaştırmışlardı.

“Burası çok kötü kokuyor,” dedi Tipp, uçsuz bucaksız bir sokakta ilerlerken burnunu buruşturarak.

Kiva, kendini yer altındaymış gibi hissetmiyordu. Başını kaldırıp karanlık, kayalık tavana bakmadığı sürece bu satıcıların yol kenarlarına sıralandığı, bazılarının mallarını sattığı, bazılarının ise tezgâhların arkasında sessizce oturup onların geçişini izlediği normal bir sokakta yürümek gibiydi. Ayrıca şaşırtıcı sayıda Ersalı, bir tezgâhtan diğerine hareket ediyor, bazıları da dar geçitlerden gizlice geçerek toprağa oyulmuş gizli kapılardan içeri giriyordu. Kiva bu gizli mekânları, içerdikleri şeyleri ve kum taşından nasıl yontulduklarını merak etmeden duramadı. Ancak kendisinin ve arkadaşlarının ne kadar güvende olduğu sorusu üzerinde durmadı ve başlarının üstünde koskoca bir şehrin bulunduğunu unutmaya çalıştı.

“Ayrılmalı mıyız?” diye sordu Caldon, kollarına ve boynuna üç yılan dolanmış ve cam fanusların içinde satılık düzinelerce yılanı bulunan bir kadının yanından geçerken. Yılanların siyah pullarındaki kırmızı çizgiler, tek bir ısırtığı bile saniyeler içinde ölüme neden olabilecek nekro engerekleri olduklarını gösteriyordu. Tipp daha yakından bakmak için sokulunca Kiva onu hızla geri çekti.

“Belki de birine Zofia’yı nerede bulabileceğimizi sormalıyız,” dedi Kiva. Ayrılmaları Jaren’dan uzaklaşacağı anlamına gelse de ayrılmak istemiyordu. Odasından çıkmadan önce yüzünü yıka-mıştı ama gözleri ağlamaktan hâlâ kırmızıydı. Tipp bu konuda endişesini dile getirdiğinde, ona kumdan rahatsız olduğuna dair bir şeyler mırıldanmıştı. Tipp yalanına inanmıştı ama Caldon’un bakışlarından ona inanmadığı anlaşıyordu.

Kiva, Jaren’a bakmaya cesaret edememişti.

“Ayrılırsak daha hızlı oluruz ama bir arada kalmamız daha güvenli,” diye yanıtladı Jaren, kalabalığa kaşlarını çatarak. “Böyle bir yerde yaptığımız şeye dikkat çekmek istemeyiz ama Kiva haklı, muhtemelen yön sormamız gerekecek.”

“Ah, ba-ba-bakın!” diye gülümsedi Tipp ilerideki bir tezgâhı işaret ederek. “Bir e-eczacı. Ona so-soralım. Herkes eczacıların i-insanlara ya-yardım ettiğini bilir.”

Kiva, kendisine karşı düşünceli ve nazik olmasına rağmen hastalarına bilerek yanlış teşhis koyarak onlar üzerinde deneysel tedaviler deneyip birden fazla ölüme neden olan Zalindovlu Mot’u düşünmeden edemedi.

Gece Yarısı Pazarı onun başarılı olacağı türden bir yerdi bu yüzden Kiva, şişelerle kaplı bir tezgâhın arkasındaki kadına doğru atlayan Tipp’i dikkatle takip etti. Tezgâhın yanlarında ve tepesinde çok sayıda bitki, çiçek ve sarmaşık asılıydı. Gözlerini kocaman açmasına neden olan son derece zehirli birkaç tomurcuk dışında Kiva bunların çoğunu bilmiyordu. Tezgâhta mümkün olan her yüzeye dağılmış ve hiçbirisi etiketlenmemiş olan çok sayıda tıpalı matara ve şişeler, ayrıca kadının malzemeleri titizlikle doğrayıp büyük bir karıştırma kabına aktardığı bir hazırlama alanı da vardı.

Kiva bunların hepsini hızla kavradı ama asıl dikkatini çeken şey kadın ya da yaptığı şey değil, arkasında duran ve içleri tanıdık altın renkteki tozla dolu şeffaf kapların bulunduğu raftı.

Melek tozu.

Çok fazla melek tozu vardı. Kiva’nın şimdiye kadar bir arada gördüğünden çok daha fazlası.

İçi burkuldu ve gözlerini başka yöne çevirdi.

Tipp, tezgâha yaklaşarak Kiva, Caldon ya da Jaren onu durdurmaya fırsat bulamadan, “A-affedersiniz,” diye seslendi. “Biz Zofia Sa-Sage’i a-arıyoruz.”

Kadın başını kaldırmadı, eli hançerinin üzerinde kaldı ve doğramaya devam etti.

Jaren öne çıktı ve gırtlaktan gelen Hadrise dilinde konuştu.

Kadın ortak dilde, “Çocuğu duydum,” diye yanıtladı. Neredeyse hiç aksanı yoktu. “Bundan benim çıkarım ne olacak?”

“Size minnet duymamız,” dedi Caldon, kadına kocaman gülümseyerek.

“Minnettarlık kralın vergilerini ödemez,” diye karşılık verdi kadın.

Jaren küçük bir altın kese çıkardı. “Hayır ama bu öder. Vereceğiniz bilgi ve sessizliğiniz için.”

Kadın sonunda avucunu uzatarak kafasını kaldırdı. Jaren keseyi verirken kadın elindekini düşünceli bir şekilde tarttı, ardından ağzını açarak bir dizi talimat verdi. Kiva söylediği hiçbir şeyi anlamadı ama Jaren ve Caldon onu dikkatle dinleyip teşekkür ettiler.

Eczacı onları bir kez daha görmezden gelerek işine geri döndü.

Ayrılmak üzere döndüler ama tam gideceklerken Tipp, içinde kana benzeyen soluk bir rengin yüzdüğü büyük bir kavanozu işaret ederek, “Bu da ne?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Kiva hızla Tipp’in kolunu yakalayıp onu sürükleyerek. Midesi altüst olmuştu. Caldon bile sessizce öğürürken, Jaren sanki görüntüyü zihninden silmeyi umuyormuş gibi gözlerini ovuşturarak eczacının tezgâhından aceleyle uzaklaştı.

Dördü caddede ilerlemeye devam etti. Kafeslerdeki egzotik yaratıklardan, prenslerin takdirini toplayan garip silahlara kadar birçok şeyin önünden geçtiler. Ayrıca daha fazla melek tozu, haşhaş sütü ve Kiva’nın tanımlayamadığı ilaçlarla dolu tezgâhlar da vardı. Bu da Kiva’nın ışıltılı melek tozunun izini her gördüğünde kaygısının artmasına neden oluyordu. Hâlâ kimseye, özellikle de Jaren’a Zalindov’da neler yaşadığını ve dehşet dolu bağımlılığını anlatmamıştı.

Luminium fenerlerin altında masumca parıldayan melek tozunu görmesi bile, aklını şu anda tutmasına ve zar zor hayatta kaldığı o kâbusa geri dönmemek için mücadele etmesine neden oluyor, bu da kalp atışlarının hızlanıp avuçlarının terlemesine yetiyordu.

“İyi misin?”

Bu sessiz cümle Caldon ya da Tipp'ten değil, Jaren'dan gelmişti. Kiva kasıldı ve gözlerini dümdüz ileriye dikip boynunda sadece bir yaka ve zincirle dans eden gömleksiz bir adama odaklanarak, "Tabii ki," diye cevap verdi.

Ağır bir duraksamanın ardından Jaren, "Çok yakından bakmasan iyi olur. Bu onların dünyası, onların normali. Onlar bura-yı bizim gördüğümüz gibi görmüyorlar. Zaten mümkün olan en kısa sürede buradan gideceğiz," dedi.

Jaren, onun zihninde pazarla boğuştuğunu sanıyordu ama aslında Kiva anılarıyla boğuşuyordu.

"Ben iyiyim." Sesi, Jaren'ın haftalardır olduğu gibi kayıtsızdı. "Caldon insanlığın en kötü kısmının burada yaşadığını söyledi ama ben on yılımı insanlığın en kötü hâleriyle geçirdim. Bu sadece onların normali değil, benim de normalim. Buna alışkınım."

Bu bariz bir yalandı, özellikle de o kanlı kavanozda gördüklerini hatırladığında. Ancak ihtiyacı olan son şey, Jaren'ın yanlış bir görev sorumluluğuyla kendisi için endişelenmek zorunda kalmasıydı. Ya da daha kötüsü, suçluluk hissetmesi.

Tekrarlanan ağır bir sessizliğin ardından Jaren konuşmaya çalıştı: "Ki..."

"İşte buradasınız!" Az önce döndükleri bir ara sokaktan onlara doğru yaklaşan Naari'nin sesiyle, Jaren sözünü yarıda kesti. "Zofia'yı bulduk. Buradan sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde."

Kiva, Jaren'ın söylemek üzere olduğu şeyi böldüğü için muhafıza sessizce teşekkür edip peşinden gitti. Naari onları önce dar bir sokağa ve ardından az önce ayrıldıkları sokağın neredeyse aynısı olan başka bir büyük caddeye götürdü. Ancak bu taraf daha taze kokuyordu, yukarı doğru eğimliydi ve hafif bir esinti vardı. Uzaktan gelen müzik sesi, Gece Yarısı Pazarı'nın dışında şenliklerin gerçekleştiği yere doğru çıktıklarını işaret ediyordu.

"Cresta nerede?" diye sordu Caldon, başka şüpheli tezgâhların yanından geçtikleri sırada.

Yolun ortasında yüksek sesle pazarlık yapan bir erkek ve kadından uzaklaşan Naari, “Mistiki yüzüğü vermesi için ikna etmeye çalışıyor,” diye yanıtladı. “Zofia hepimiz oraya varıncaya kadar pazarlık yapmayı reddetti. Bir şekilde iki kişiden fazla olduğumuzu biliyordu.”

Yaklaşmak üzere oldukları kadının tuhaf büyüsunü düşünürken Kiva’nın üzerine bir ürperti çöktü ve bu ürperti, Naari onları başka bir karanlığa doğru yönlendirdiğinde daha da arttı. Bir ara sokaktaki kum taşına sabitlenmiş ve üzerinde Hadrisan dilinde bir cümlenin yazılı olduğu yeşim kapıyı iterek açtı.

“Cesaretin varsa gir içeri ama bunun tamamen farkında ol, hazırlaman gereken bir ödeme var: Kalp sana en çok önemsendiğin şeyi söyleyecektir,” diye okudu Caldon.

Jaren, “İçimde kötü bir his var,” diye mırıldandı ama yine de Naari’nin arkasından diğerleriyle birlikte içeriye girdi.

“Ah,” dedi Tipp, kapı arkalarından kapanır kapanmaz. “Burası ç-çok daha güzel ko-kokuyor.”

Kiva, yoğun tütsü kokusundan zar zor nefes alıyordu. Odayı görmek için duman pusunun içinden gözlerini kısarak bakarken, elini savurmak zorunda kaldı. Ortasındaki tek mobilyanın, yani Kiva’nın şimdiye dek gördüğü en güzel kadının oturduğu ahşap taburenin bulunduğu alanı, luminium küreler değil, mumlar aydınlatıyordu. Kadının teni etrafını saran kum taşı kadar koyuydu; teni Kiva’nınbilmediği eski bir dilde, gümüş dövmelerle kaplı yoğun bir abanoz rengiydi. Mürekkep ellerinden kollarına doğru ilerliyor, hatta boynunun çevresini sarıyor ve sade tuniğinin altında kayboluyordu. Saçları ve gözleri de aynı olağanüstü gümüş rengindeydi. Kadın gülümseyip onlara yaklaşmaları için işaret ederken gözleri doğal olmayan bir ışıltıyla parladı.

Cresta çoktan kollarını kavuşturup oturmuştu. Naari içeri girdiğinde yüzüğü geri alamadığını belirten bir ifadeyle kaşlarını çattı.

Mistik, “Hoş geldiniz,” dedi, Kiva’nın daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen yumuşak aksanı ve sakın, melodik sesiyle. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Cresta, fısıldayarak orada ne amaçla bulunduklarını defalarca söylediğini homurdandı ama Zofia nazıkçe gülümsemeye devam etti. Kiva kadının kaç yaşında olduğunu merak etmişti. Genç görünüyordu ama onda yaşlanmayan, sıra dışı bakışlarında sessiz bilgeliğini anlatan bir şey vardı.

Caldon, Jaren’ı güçlü bir şekilde ileri doğru itince, Jaren dönüp kuzenine dik dik baktı. Ardından yüz ifadesini düzelterek güzel kadına yaklaştı. “Ben...”

“Evalon Prensi Deverick Jaren Vallentis,” dedi Zofia daha da fazla gülümseyerek. “Bu benim için bir zevk, majesteleri. Her ne kadar şu anda ünvanınız bu olmasa da, öyle değil mi? Yine de, siz şüphesiz söylediğim kişisiniz.”

Jaren, Naari ve Cresta’ya baktı ama ikisi de kafalarını iki yana salladı, ciddi yüz ifadelerinden mistikle onunla ilgili hiçbir şey paylaşmadıkları anlaşılıyordu.

Kiva’nın omurgasından aşağı bir ürperti daha yayıldı ve bu, genç kızın titremesine neden oldu. Diğerleri Zofia’ya yaklaşıırken, içgüdüğü ona mesafesini korumasını söylediği için Kiva biraz daha geride durdu.

“Kim olduğumu biliyorsan,” dedi Jaren tereddütsüz bir şekilde, “o zaman neden burada olduğumu da biliyorsundur. Kral Sibley sana asla vermemesi gereken bir yüzük verdi. O yüzük atalarımıza aitti ve şimdi de bana ait. Onu geri istiyorum, lütfen.”

Zofia başını yana eğdi, gümüş rengi saçları düzgün bir şekilde omzunun üzerinden dökülüyordu. “Durumunuzu anlıyorum, prensim. Ama bunu karşılıksız veremem. Korumam gereken bir itibarım var.”

“Ki-kimseye söylemeyiz,” dedi Tipp, kadına antik bir tanrıçaymış gibi bakarak.

Kadının ona bakarken gözleri ve ses tonu daha da yumuşadı, “Çok iyi bir kalbin var, canım. Annen seninle gurur duyardı.”

Tipp irkilince Kiva düşünmeden ileri doğru hareket etti ancak Jaren’ın çocuğu rahatlatmak için elini omzuna koyduğunu görünce durdu.

“Yüzüğün karşılığında ne istiyorsun?” diye sordu Jaren, kadının Tipp’i rahat bırakması gerektiğini açıkça belirten bir sesle. Özenle söylenen sözler bile yıkıcı olabilirdi, Kiva bunu herkesten daha iyi bilirdi.

Zofia düşünceli bir şekilde prene baktı ve parmağını dudaklarına götürdü. Daha sonra düşünceli bakışlarını Caldon’a, Naari’ye, ardından Cresta’ya çevirdi ve sonunda arkalarına bakıp Kiva’yı buldu. Gümüş rengi gözleri parladı, dudakları yukarı doğru kıvrılarak, “İşkence çeken bir ruhun var,” dedi. Gülümsemesi genişledi. “Benimle gel.”

Zofia ayağa kalkıp odanın arka tarafındaki bir kapıya doğru ilerlerken Kiva’nın kalbi tekledi.

Jaren inatçı bir ses tonuyla, “Seninle hiçbir yere gelmiyor,” dedi.

Zofia arkasına bile dönmedi. “Yüzüğünü istiyorsan geliyor. Bedelini sevgilin ödeyecek.”

Sevgilin.

Tanrılar adına, bu Kiva’nın *canını yaktı*. İçi acıyla parçalandı ve gözlerini kapatmak zorunda kaldı ama kolunda onu nazik ve sıkıca tutan bir el hissedince gözleri tekrar açıldı.

“Onunla gitmek zorunda değilsin,” dedi Jaren, sessiz ve telaşlı bir sesle. “Başka bir yol buluruz.”

Kolunu çeken Kiva geriye doğru o kadar hızlı hareket etti ki neredeyse tökezliyordu. Bu tepkisi Jaren’ın yüzünün gerilmesine neden oldu ama Kiva, ona bu kadar yakın olmaya ve gönderdiği karışık mesajlara dayanamadığı için hızla arkasını döndü.

Kim olduğunu bile bilmiyorum ve açıkçası bilmek de istemiyorum.

Jaren'ın ona söylediklerini ve ona karşı gerçekte nasıl hissettiğini unutamazdı. Onu korumak Jaren'ın doğasında vardı... Bu elinde olmadan yaptığı bir şeydi. Ama bu sadece bir içgüdüydü, başka bir şey değil.

Sen ve ben birbirimizi bir daha asla görmek zorunda kalmayacağız.

İkisi için hiç umut kalmamıştı, Kiva artık bunu biliyordu. Jaren açıkça belirtmişti. Ancak amaçları değişmemişti ve mistikin istediği bedeli ödemek anlamına gelse bile, Kiva amaçlarına ulaşmak için üzerine düşeni yapmaya kararlıydı.

“Kiva,” dedi Caldon öne çıkarak. “Emin misin?”

“Eminim. Birazdan dönerim.”

Bunun doğru olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu ama Tipp'e kendinden emin bir gülümseme gönderdi. Ardından endişeli yüzlerle kendisine bakan Cresta, Naari ve Caldon'a belli belirsiz gülümsedi ve yan odaya açılan, Zofia'nın beklediği kapıya gitti.

Kiva, Jaren'a bakmadı. Kalbi bunu kaldıramazdı.

Zofia, ona doğru yaklaşan Kiva'nın arkadaşlarına doğru kıkırdarak, “Kiva Corentine için korkmanıza gerek yok. Birazdan çıkacak,” dedi.

Kiva'nın omurgasından aşağıya bir ürperti daha yayıldı. Bu seferki daha da güçlüydü çünkü Cresta veya Naari'nin kadına adını söylediklerini hiç sanmıyordu. Ama mistik eşikten geçip kapıyı arkalarından kapatırken, Kiva paniği bir kenara bırakıp çenesini kaldırdı.

Oda küçüktü ama bir önceki odaya göre daha rahattı, içinde bir çift büyük zümrüt rengi minder ve minderlerin arasında da alçak bir masa vardı.

“Lütfen otur,” dedi Zofia karşısındaki minderi işaret ederek. Dövmeli ellerini kayıtsız bir şekilde masaya koydu.

Kiva tüylü mindere çöktü ve bu odada çok yoğun bir tütsü kokusu olmadığını fark edince rahatlardı ancak alanda hâlâ çok sayıda mum vardı ve bu da ortamın neredeyse rüya gibi görünmesini sağlıyordu.

Zofia sessizce Kiva'yı izledi, ardından elini karşıdaki duvar boyunca uzanan bir rafa doğru salladı. İki nesne hemen onlara doğru uçtu, bu da Kiva'nın yabancı büyüü sert bir şekilde solumasına neden oldu ancak kendine Jaren'ın da bir zamanlar hava elementini kullanarak benzer şeyler yaptığını hatırlattı. Bu farklı türde bir güçtü ama tanıdık olmaması ondan korkmak için herhangi bir nedeni olduğu anlamına gelmiyordu.

Mistik, sanki Kiva'nın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi uğultulu bir ses çıkararak onu onayladı. Kiva rahatsız olmuş bir vaziyette kıvrılırken belki de *okuyabiliyordur*, diye düşündü. Ancak daha fazla strese girmesine gerek kalmadan, Zofia nesnelerden birini masanın ortasına yerleştirdi.

Bu Sarana'nın ikinci yüzüğüydü, halkası ilki gibi altından yapılmıştı ama ortasında yakut yerine büyük beyaz bir topaz vardı.

Hava yüzüğü.

Kiva onu kapıp kaçmak istedi ama az önce gördüğü sihir ve Zofia'nın gözlerindeki eğlenceli uyarıyı göz önüne alınca bunu denememesi gerektiğinin farkındaydı. Bunun yerine, "Bedelini söyle," dedi.

Bu tehlikeli bir istekti ama mistik hiç de aptal değildi. Kiva ve arkadaşlarının ne kadar çaresiz olduğu açıktı.

"Tek seçeneğin var," dedi Zofia öne doğru eğilerek. "En çok korktuğun iki şeyden biri olacak. Yüzüğü geri almak için onlardan biriyle yüzleşmelisin."

Kiva tırnaklarını bacağındaki solmuş yara izlerinin üzerine batırdı. "Çok fazla korkum var. Daha açık olman gerekiyor."

Zofia'nın ağzı yine kıvrıldı, gümüş rengi gözleri bir kez daha parlamıştı. Kiva'nın gözünün önüne birtakım görüntüler gelmeden, zihninde bazı anılar (*kendi* anıları) canlanmadan önce aldığı tek uyarı bu oldu. Jaren'la tanıştığı gün, onun kanlar içinde

ve ölümün eşiğinde olduğu gün. İkinci imtihandan bir önceki gece, onun kollarında ilk kez uyuduğu gün. Revirin bahçesinde neredeyse öpüştükleri an. Jaren'ın madende ona hayat soluduğu an. Tünellerdeki kavgaları ve Jaren'ın kim olduğunu ortaya çıkaran ihanet.

Zofia kızın zihnini tarayıp Vallenia'daki tüm hassas anlarını tekrar tekrar oynatırken anıları Kiva'ya birer yumruk gibi ini-yordu. Jaren'm sevgi dolu dokunuşu, nazik sözleri, onu yavaş ama emin adımlarla ve farkına bile varmadan, ailesi yerine kendisini seçmeye ikna etme şekli... Jaren onun hem saygısını hem de sevgisini kazanmıştı. Ve Zofia nihayet, maskeli balo gecesinde Jaren'ın onu özlem ve tutkuyla öptüğü âna geldiğinde Kiva, "Yeter!" diye bağırdı. Bunun ardından ne geleceğini biliyordu. O geceyi ve o günden bu yana geçen ayları takip eden yıkımı bir daha görmesine gerek yoktu. Bir daha görmek *istemiyordu*.

Kiva'nın emriyle görüntüler durdu ve genç kız sanki bir yarışta koşmuş gibi nefes nefese minderine yaslanıp mistike dik dik baktı.

"Prens senin korkularından biri," dedi Zofia yumuşak bir sesle. "Yüzüğün bedelini onunla yüzleşerek ödemeyi seçersen, tek yapman gereken bir öpücük."

Hayret ve korku Kiva'yı âdeta boğacak gibi oldu. "Ne?" diye sordu nefes nefese.

Zofia, "Beni duydun," dedi. "Bir öpücük karşılığında yüzük."

Bunu düşünmesine gerek bile olmayan Kiva başını iki yana salladı. "Yapamam."

Zofia, "Onu zaten öptün," dedi. "Bir farkı olmayacak."

Beni bir yalana âşık ettin.

Jaren'ın sözleri Kiva'nın zihninde yankılandı. Hırıltılı bir şekilde bağırarak, "Yanılıyorsun. Onu beni öpmeye zorlamayacağım. Bunu ona yapamam," dedi. Jaren şikâyet listesine fiziksel tacizi eklemekten de zaten ondan yeterince nefret ediyordu. "Bu bedeli benim ödeyeceğimi söyledin, onun değil. İkinci seçeneğim ne?"

O sırada Zofia'nın üzerine neredeyse pişmanlığa benzeyen garip bir ruh hâli çöktü. Anılarının tekrar ihlal edileceğini düşünen Kiva'nın, kendini buna hazırlaması yeterliydi ama mistik bu sefer onun zihninin derinlerine inmedi. Bunun yerine aldığı ikinci nesneyi masanın üzerine, yüzüğün hemen yanına koydu.

Kiva küçük kadife kutuyu inceledi ve her ne olursa olsun bunun Jaren'la rızası olmadan öpüşmek zorunda kalmaktan daha kötü olamayacağını anlayınca rahatladı.

Ama sonra Zofia kutuyu açtı ve Kiva'nın damarları anında buz kesildi.

Çünkü kutunun içinde küçük bir melek tozu şişesi vardı.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Hayır,” diye soludu Kiva ayağa fırlayıp geri çekilerek. “*Hayır.*” Zofia özür dileyerek ellerini iki yana açtı. “Bu senin ikinci korkun.

Hangisiyle yüzleşeceğin konusunda seçim senin.”

“Yapamam,” dedi Kiva nefes nefese. “*Ben... yapamam...*”

Mistik öylece oturup sabırla Kiva’nın kararını bekledi.

“Başka bir şey daha olmalı,” diye yalvardı Kiva, gözleri altın toza odaklanmış bir hâlde. “Lütfen. Her şeyi yaparım. Bunun dışında her şeyi...” Sözüünü bitiremedi, dehşet içindeydi. Sakinleşmek istiyor ama yapamıyordu. Tek düşünebildiği, kendisine sunulan iki imkânsız seçimdi.

Beni bir yalana âşık ettin.

Tanrılar, *tanrılar* adına, Kiva bunu yapamazdı. Jaren’a bunu yaşatamazdı. *Kendine* bunu yaşatamazdı. Jaren’ı öpmek, henüz iyileştirmeye bile *başlamadığı* bir yarayı parçalardı. Hem sadece kendini değil, onu da incitirdi. Bunu biliyordu. Ve lanet olsun ki sadece bunu düşünmek bile canını daha çok yakıyordu. İkisinin de artık aralarında olmayan şeyi kabullenmek ve *yollarına devam etmek* için zamana ihtiyacı vardı. Jaren’ı öpmesi bunu daha da zorlaştırırdı.

Ama melek tozu...

Kiva, kadife kutunun içinde masum bir şekilde duran şişeye bakarken titredi. Bu küçük bir miktardı, tekrar tam bir yoksunluk

yaşamısına yetecek kadar değildi ama sadece iki buçuk ay önce ne kadar bağımlı olduğu düşünülürse, melek tozu onu sert ve hızlı bir şekilde etkileyecek ve sonrasında saatlerce kendisini berbat hissetmesine neden olacaktı.

Gerçi sadece bir gecelikti. Çok kötü olurdu ama sonra geçerdi. Fakat eğer Jaren'ı öperse...

Her ikisine de onarılamayacak derecede zarar vermektense tek başına acı çekmek onun için daha iyiydi. *Kendinde onarılacak başka bir şey daha.*

Kararının netleştiğini gören Zofia, "Dikkatli düşün, Kiva," diye uyardı. "Bu seçimlerden biri kolay, diğeri zor. Ama ikisi de aynı sonuca varıyor."

Kiva, Zofia'nın ne demek istediğini anlayamayacak kadar kendi içinde savaşıyor, *iki* seçeneğin de kolay olmadığını ve *her ikisinin de* yıkıcı sonuçlara yol açacağını biliyordu. "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye fısıldadı. "Bu nasıl altından daha değerli olabilir?"

Mistikin güzel yüz hatları yumuşadı. "Buna inanmanın zor olacağını biliyorum ama sana yardım etmeye çalışıyorum. Bir gün bana minnettar kalacaksın."

Yaşlar Kiva'nın gözlerini yakıyordu. Hayal kırıklığı, öfke ve korkunun güçlü karışımından oluşan gözyaşları... Zofia'ya ne kadar yanıldığını, bu seçimden iyi bir şey çıkmayacağını söylememesi gerektiğini biliyordu. Onun yerine mindere gömüldü, şişeyi kadife kutudan çıkardı ve elleriyle tarttı.

Kapağı açtığında şişenin içindeki altın renkli toz hareket etti, tanıdık karamel kokusu Kiva'ya korku ve özlemin hastalıklı bir karışımını hissettiriyordu. Onu en çok korkutan şey, buna karşı duyduğu özlemdi. Ve bu, neredeyse şişeyi yeniden mühürlemesine neden olacaktı. Ama sonra Jaren'ın sert, duygusuz gözlerini düşündü ve ruhunun *-işkence* çeken ruhunun- derinliklerinde onu öpemeyeceğini kabul etti. Jaren bunun her saniyesinden nefret ederdi ama Kiva...

Etmezdi.

İşleri bittiğinde Kiva'nın Jaren'in dudakları, ağzındaki tadı ve tenindeki dokunuşuyla ilgili bir anısının daha olması dışında hiçbir şey değişmeyecekti.

Kiva buna dayanamazdı.

Melek tozu en azından sabaha vücudundan çıkmış olurdu. İçinden, *anlık bir rahatsızlık olacak, sadece bu*, dedi..

Bunun bir yalan olduğunu, kendisine verebileceği kalıcı hasarı, yeniden uyandıracığı kâbusları görmezden geldiğini biliyordu. Karanlık, son seferinde onu ele geçirmeyi başaramamıştı ama hâlâ işini bitirmeye hazır bir şekilde bekliyordu.

Yine de bir seçim yapması gerekiyordu.

Ve sonrasında buna katlanarak yaşayabileceği tek bir seçim vardı.

Fikrini değiştirmeden önce şişeyi dudaklarına götürdü ve içindekileri yuttu.

Yutarken altın toz boğazını kapladı ve bir karamel şurubu gibi eridi. Etkilerini hissetmeye başlaması sadece birkaç saniye sürdü, titremeleri yavaşlayıp hafifledi. Haftalardır ilk defa, bütün dertleri önemsiz görünüyordu.

Zofia iç çekti. "Zor bir seçim yaptın, bunu bil. Onu öpmen senin için çok daha kolay olurdu."

Kiva, mistikin artık bulanık olan şekline başını salladı ve boş şişeyi masanın üzerine bıraktı.

Zofia yumuşak bir sesle, "Geçmiş atlatmayana kadar asla ilerleyemezsin," dedi. "Öyle ya da böyle, sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın." Öne doğru eğildi ve fısıldadı: "Kalbini paylaşmaktan korkma, canım. Ancak o zaman gerçekten iyileşebilirsiniz." Daha sessizce ekledi: "*Her ikiniz de.*"

Bu sözler Kiva'nın nabzının hızla atmasına neden oldu ama oda etrafında dönmeye başlayınca korkusu da azaldı. Ateşli mum fitilleri alevli çizgilere dönüşüyordu. Bir yanı endişelenmesi gerektiğini biliyordu ama bunun yerine neden orada olduğunu

hatırlamak için mücadele etti, sonunda sebep belirsiz ve bulanık bir şekilde aklına geldi.

“Bana bir yüzük borçlusun,” diye geveledi melek tozunun aklını başından almasına çok az kaldığının farkında olan Kiva. Rüya gibi bir durumun ona hâkim olduğunu, rahat ve coşkulu bir hissin zihnini ve bedenini âdeta sıvılaştırdığını şimdiden hissedebiliyordu.

Zofia masanın üzerinden uzanarak Kiva’nın elini tuttu ve güvenle saklaması için Sarana’nın yüzüğünü parmağına taktı.

Kiva yüzüğün üzerindeki topaza baktı, mum ışığında nasıl parıldadığını görünce büyüledi fakat sonra hızla bulanık zihni arkadaşlarının beklediğini hatırladı. Ayağa kalktı ve dik durmayı başarana kadar üç adım boyunca tökezledi. Kıkırdadı ama normal davranması gerektiğini ve bunu kimsenin *bilmemesi* gerektiğini düşünerek eliyle ağzını kapattı. Eğer onun melek tozunu almayı isteyerek seçtiğini öğrenirlerse *nedenini* bilmek isterlerdi. Ve anlamazlardı. Hiçbiri anlamazdı.

Zofia minderinde kıpırdamadan, “Sen ve muhafızın dışarı çıkabilirsiniz,” dedi. “Sana en iyisini diliyorum, Kiva Corentine. Geleceğin yıldızlar kadar parlak.”

Ne güzel bir söz, diye düşündü Kiva sendeleyerek kapıya doğru giderken. Mistike karşı beslediği tüm düşmanca hisler melek tozu tarafından silinip süpürülmüştü. Diğerlerine başarısını anlatmaya hazırlanarak dumanlı odaya geri adım atmadan önce, uyuşturucu yüzünden gülmeyi bırakması gerektiğini hatırladı.

Ama odada sadece Naari vardı.

Melek tozu onu iyice dibe çekmeden önce Kiva’nın coşkusu azaldı. Arkadaşlarının gitmiş olması önemli değildi. Gitmeleri *iyi olmuştu* çünkü bu onu sorgulamaya çalışmayacakları anlamına geliyordu. Ama sonra Naari’nin yüzündeki ifadeyi gördü ve derinleşen bulanıklığının arasından bir parça tedirginlik hissetti.

“Yüzüğü aldın mı?” diye sordu muhafız.

Sözlerinin ağzından geveleyerek çıkacağını bilen Kiva, cevap olarak elini kaldırdı.

Naari rahatlamış görünüyordu ama yüz hatları gergindi. “Paniğe kapılma ama Tipp kaçtı. Pazarlara olan ilgisini göz önüne alıp ona daha çok dikkat etmeliydik ama sıvışmasını beklemiyorduk. Diğerleri onu arıyor. Sana söylemek için bekledim ama aramaya katılmamız gerekiyor.”

Kiva başım boynunu eğecek kadar sallayarak onayladı. Paniğe kapılması gerektiğini, on bir yaşındaki meraklı bir çocuğun kontrolden çıkması gereken son yerin ölümcül Gece Yarısı Pazar’ı olduğunu biliyordu ama uyuşturucu onun endişelerini bulanık ve anlamsız gösteriyordu. Tipp’e bir şey olmazdı. Çocuğun biraz eğlenmesine izin vermeleri gerekirdi. Bunu söylemek için ağzını açacaktı ama Naari, kızın sessizliğinden dehşete kapıldığı düşünmüştü ve kendisini takip edeceğini varsayarak Zofia’nın dükkânından çıkmadan önce ona güven veren bir bakış attı.

Kiva onu takip etti.

Ama sonra takip etmeyi bıraktı.

Çünkü kalabalık sokağa ulaştıklarında Naari aceleyle bir yöne doğru koşarken Kiva uzaktaki müziği dinlemek için duraksadı.

Güzel şarkı, diye düşündü. Artık tamamen melek tozuna teslim olduğundan iç sesi bile geveleyerek konuşuyordu. Kendini en son ne zaman bu kadar hafif, bu kadar mutlu, bu kadar özgür hissettiğini hatırlamıyordu.

Kiva sırtı ve ileri atlayıp Naari’den uzaklaşarak daha temiz havaya doğru yükselen yokuştan yukarı çıktı. Yaylı çalgıların ve davulların sesleri her adımda daha da yükseliyor, içinde dans edip şarkı söyleme isteği uyandırıyor. Kiva da öyle yaptı, kendini bir şekilde yerin üstünde, renkli ve parlak luminiyum ışıklarla dolu uzun, karanlık binaların arasında buldu. İnsanlar her yerde müzik eşliğinde zıplıyor ve dönüyordu.

Birtakım eller onu ileri doğru çekip uçuşan kolların ve bacakların arasına, bir kişiden diğerine doğru sürüklerken Kiva’dan

hoşnut bir ses çıktı. Başını sevinçle geriye atarak önce tek başına sonra gruplarla dans etti.

Her şey o kadar güzeldi ki hilal şeklindeki ay gökyüzünde gülümsüyor gibiydi. Müzik onu tekrar alıp götürmeden önce uzun bir süre aya baktı, baktı, baktı ve baktı.

Nerede olduğunu bilmiyor, daha da iyisi hiçbir şeyi umursamıyordu. Onun dünyasında her şey yolundaydı. Zuleeka ve Navok yoktu, büyü çalan hançerler ya da büyü veren yüzükler yoktu. Savaşan aileler, kızgın prensler ve hepsinden önemlisi kırık kalpler yoktu. Sadece Kiva ve müziğin yanı sıra tezahürat yapan insanlar, gökkuşağı renkleri ve çevresinde bulanıklaşan parlak ışıklar vardı.

Ama sonra bir el kolunu kavradı ve onu hızla dönen neşeli vücutların arasından çekip çıkardı.

“Sen ne *yaptığını* sanıyorsun?” diye onu kalabalıktan uzaklaştıran Jaren’in öfkeli sesi duyuldu.

“Ay gülümsüyor. Bizim de onunla birlikte gülümsememiz lazım,” diye geveledi Kiva, tökezleyerek peşinden giderken. Jaren aniden durunca ona çarptı. “Ups,” dedi kıkırdayarak. “Çarpıştık.”

Jaren göz açıp kapayıncaya kadar karşısında belirdi, yüzü sadece birkaç santim ötedeydi ve kızı yakından incelerken mavi-altın gözleri *tam* önündeydi.

“Güzel,” diye fısıldadı Kiva, ona dokunmak için uzanarak.

Daha eli temas edemedi Jaren geriye doğru çekildi, neler olduğunu anlayınca gözleri büyüdü. “*Kafan mı iyi?*”

Kiva yukarıya, kum taşından yapılmış yüksek binalara baktı. “İyi,” dedi, işaret ederek. “Çok iyi.”

Jaren yüksek sesle küfretti. “Sana inanamıyorum. Onca şeyden sonra...” Bir küfür daha savurdu ve sonra kızın kolunu tekrar yakaladı. “Hadi. Tipp’i mistikin yanında bulduk, o iyi. Herkes saraya gidiyor.”

“Doğru saraya değil,” dedi Kiva. Jaren onu karanlık sokakta yönlendirirken Kiva tökezledi, festival sesleri arkalarında

kayboluyordu. “Doğru saray, Nehir Sarayı’dır. Nehir Sarayı, evdir.”

Jaren’ın parmakları sanki şaşırmış gibi kasıldı. Kiva’nın canı acımadı ama ona bir şeyi hatırlattı.

“Bana dokunmamalısm. Hayır, bu doğru değil. Sana dokunmamalıyım.” Yüzünü buruşturdu ve bir çığlık atarak, “Sana dokunmamı *istemiyorsun*. Hepsi bu,” dedi.

“Sessiz ol, Kiva,” dedi Jaren, sert bir sesle. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

“Yine kızdın,” diye nefes verdi Kiva. “Seni hep kızdırıyorum.”

“Kızgın değilim,” dedi Jaren, onu başka bir ara sokağa yönlendirirken. “Çok öfkeliyim. Kafanı güzel eden şeyi içerken ne düşünüyordun? Neydi o? Gümüş arzu mu? Hayalet kan mı?” Yaklaştı ve kızı kokladı, sonra tekrar geriye çekilerek bariz bir tiksintiyle, “Melek tozu. İnanılmaz,” dedi.

Kiva’nın etrafındaki her şey dönüyor, renkli tüller floresan yaralar gibi kanatlarını çırpıyordu. Yerdeki bir şey dikkatini çekti ve neşeyle alkışladı. “Mutlu kedicik!”

Jaren, Kiva yerdeki şeyi sevmeye çalışmadan onu geri çekti. “Bu ölü bir fare.”

Jaren onu geri çekerken Kiva somurttu. “Üzgün kedicik.”

“Öteâlem yardımcım olsun,” diye mırıldandı Jaren.

“Yorulдум,” dedi Kiva ve tam orada, pisliğin ortasında ve karanlık sokakta dizlerini büküp yere yığıldı. Jaren tekrar küfredince Kiva gözlerini kısarak ona baktı ve “Artık eskisinden daha fazla küfrediyorsun,” dedi.

“Neden acaba,” dedi Jaren alçak sesle.

Kiva daha sonra kendini Jaren’ın kucağında karanlığa doğru ilerlerken buldu.

“Çok güçlüsün.” Memnuniyetle iç çekip yüzünü Jaren’ın boynuna gömdü. “Fazla mükemmelsin.”

Jaren'ın Kiva'yı taşıyan kolları gerildi ama cevap vermedi. Kiva gözlerini kapatıp kokusunu içine çekti. Tanıdık kokusu, melek tozunun bile yatıştıramayacağı derinlerdeki bir şeyi gevşetti.

Kiva, tenine doğru, "Seni özledim," diye fısıldayarak Jaren'ın daha da fazla gerilmesine neden oldu. "Hem de çok."

O andan itibaren Kiva için zamanın hiçbir anlamı kalmadı, uyuşturucu bildiği her şeyi çarpıttı. Ta ki etrafındaki diğer insanları ve odanın fazlasıyla mavi olduğunu fark edene kadar. Tam yumuşak bir şeyin üzerine indirilirken yeniden odaklanmaya çalıştı ve Jaren'ı sıkıca tutan kolları serbest kaldı.

"Hayır," diye sızlandı. "Geri dön."

Diğerleri görüş alanına girdiğinde Jaren onu duymazlıktan gelerek uzaklaştı. Sesleri Kiva'ya sanki bir rüyadan geliyormuş gibiydi.

"Ne demek kafası iyi?" dedi Caldon.

"Hadi, Tipp," diye mırıldandı Naari. "Hadi gidip Kral Sibley'nin mutfağını arayalım. Gece yarısı atıştırmalıklarına ihtiyacım var."

"Ama Kiva..." diye başladı Tipp ama Jaren sessizce araya girdi: "Onu böyle görmeni istemez, dostum."

Bu arada Cresta, Evalon'dan bile duyulacak kadar yüksek sesle küfrediyordu.

Kiva, Naari'nin Tipp'i odadan çıkardığını belli belirsiz fark etti ama bulanık gözleri eski maden işçisine kilitlenmişti. "Yapmak zorundaydım," diye geveledi. "Başka seçeneğim yoktu." Güldü. "Şey, *vardı* ama *ben seçmedim*."

"Bu neden söz ediyor?" dedi Caldon.

"Onu bulduğumdan beri saçma sapan şeyler geveliyor," dedi sesi hâlâ öfke dolu olan Jaren. "Ağzından laf alamazsın... Uyması lazım."

"Bu ona göre değil," diye Kiva'yı savundu Caldon. "Bir şey olmuş olmalı..."

Cresta, “İkiniz de çenenizi kapayın,” diye çıkıştı. “Onun neler yaşadığıyla ilgili hiçbir fikriniz yok...”

“*HAYIR!*” diye bağırarak Kiva doğruldu, oda hâlâ etrafında dö-nüyordu. Ani panik dalgası geldiği kadar çabuk geçti ama, “On-lara anlatma,” diyecek kadar da kendindeydi.

“Sen de çeneni kapatabilirsin,” dedi Cresta, Kiva’yı tekrar yere itip önünde çömelerek. “Seni bir kez kurtarmayı başardım, yine yaparım. Bağımlılığında son kurtulduğunda zar zor hayatta kaldığını bildiğin ve sözde şifacı olduğun için bunu yapmaman gerektiğini bilmeliydin.”

“İstemedim...”

“Sen neden söz ediyorsun?” diye sözünü kesti gözlerinde bu defa öfke yerine tehlikeli bir telaş beliren Jaren. Caldon da ya-nında kıpırdamadan duruyordu. “Kiva daha önce hiç melek tozu kullanmamıştı.”

“Kullanmamıştı, ta ki psikopat ablası -ve senin kardeşin-Vallenia’dan Zalindov’a kadar olan tüm yolculuk boyunca onun uyuşturulmasını emredene kadar,” diye açıkça ifade etti Cresta. “Geldiğinde o kadar bağımlıydı ki tekrar düzelmesi *haftalar* sür-dü. Onu sefaletinden kurtarmam için bana nasıl bağırdığı hâlâ kâbuslarımda. Ve ne kadar kötü durumda olduğu göz önüne alı-nırsa, onu sefaletinden kurtarmayı düşündüğümü itiraf etmek-ten utanmıyorum.”

Hem Jaren hem de Caldon sanki tokat yemiş gibi görünüyorlardı.

Kiva’nın bir yanı yine paniğe kapılmıştı ama melek tozu bu paniği hızla dindirdi. Yapılacak en iyi şeyin her ikisini de gör-mezden gelmek ve doğrudan Cresta’yla konuşmak olduğuna karar verdi ve geveleyerek, “Merak etme, fazla almadım,” dedi. Daha sonra yüksek sesle esnedi ve kanepeye sindi, bitkinliği uyuşturucuyla birleşerek onu tamamen gevşetmişti. Gözleri ka-pandı ve artık kimseyi göremediği için iki prensin odada oldu-ğunu anında unuttu ve sadece Cresta ile konuşmaya devam etti:

“Bunu yapmak zorundaydım yoksa güzel zihin okuyucusu beni Jaren’ı öpmeye zorlayacaktı. İsteddiği bedel buydu. İki korkumdan biriyle yüzleşmek zorundaydım: Jaren ya da melek tozuyla. Melek tozunu almak istemedim. Geçen sefer neredeyse beni öldürüyordu. Ama Jaren benden *nefret ediyor*. Eğer onu öpseydim, benden daha çok nefret edecekti.”

Odada çınlayan ölüm sessizliğinden habersiz yana doğru yuvarlandı.

Düşünceleri dağılmış bir hâlde mırıldandı: “Ona Kerrin’den bahsetme fırsatım bile olmadı. Onun öldüğünü gördüm, biliyor muydun? Küçük erkek kardeşim sadece beş yaşındaydı ve kraliyet muhafızları tarafından öldürüldü. Yüzbaşı Veris beni tuttu, bu yüzden onu iyileştirme şansım olmadı. O zamanlar büyümü kullanabileceğimi bilmiyordum. Bilseydim onu kurtarabilirdim.” Kiva tekrar esnedi. “Yüzbaşı Veris’i seviyorum. Sevmemeliyim ama seviyorum. Jaren’ı da sevmemeliyim. Veya Caldon’u. Veya Ashlyn’i. Veya onlardan herhangi birini. Ama hepsi çok sevimli. Sen de aynısını hissediyorsun, bunu anlayabiliyorum. İstemesen bile. Senin neden istemediğinden emin değilim. Belki de bu senin huysuz Mirraven doğana aykırısıdır.” Kiva kıkırdadı. “Huysuz. Bu çok komik bir kelime.”

Rahat edemediği için döndü ve kolunu yüzüne kapadı, gevezelik etmeye devam ederken sözleri artık boğuk çıkıyordu. “Rooke babamı öldürdü... Jaren’a bunu söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum. Bu sabah bundan bahsedecektim ama anlatacağım hiçbir şeyi duymak istemedi. Ayrıca ailemin Zalindov’dan önce asla asi olmadığını, tüm bunların ben ve babam Zalindov’a gönderildikten sonra gerçekleştiğini söyleyecektim. O hayatı ben seçmedim. Ve nihayet bu seçimi yapmakta özgür olduğumda da seçemedim.” Sonra daha sessiz bir şekilde devam etti: “Hatalar yaptım ama bilerek yapmadım. Ve bunları ona anlatamadım çünkü beni dinlemek istemedi. İşte bu yüzden onu öpemezdim.

Dysa isterdim... *hem de çok*. Ama sadece yüzüğü alabilmemiz için buna evet diyeceğini de biliyorum. Bunu bilmek de *canını yakıyor*. Beni istemediğini bilmek, beni öldürüyor. Ona her baktığımda *nefes alamıyormuş* gibi hissediyorum... Sanki bir şey göğsümü sıkıştırıp ciğerlerimi boğuyor ve...”

“Kiva,” diye mırıldandı Cresta, “belki de...”

“Ona âşığım, buna inanabiliyor musun?” dedi Kiva gülerek. Gözlerini açtığında Cresta’nın irkildiğini ve yana doğru baktığını gördü ama nedenini anlamadığı için devam etti: “İnandığını biliyorum. Çünkü sana Zalindov’da *her gün* bunu anlattım ve ben hepsine katlanmak zorunda kaldın. En azından bağımlılığım geçene kadar. Sonra da beni kendimi öldürmekten alıkoymak zorunda kaldın.”

Bakışları hâlâ yan tarafa dönük olan Cresta bu kez daha çok irkildi.

“Ve bir şekilde bunu başardın,” dedi Kiva. “Yani beni durdurdun. Beni kurtardın. Yaşamak için bir nedenim olduğunu hatırlamama yardım ettin.” Düşünceli bir tavırla ekledi: “Kalbim zaten Jaren’a ait olmasaydı sanırım sana âşık olurdum. Ama o zaman da Caldon bana kızardı ve ben artık hiç kimsenin bana kızmasını istemiyorum.” Üzülerek fısıldadı: “Jaren’ın benden nefret etmesinden nefret ediyorum. Ama anlıyorum çünkü yaptığım onca şeyden sonra, bunu hak ediyorum...”

“Tamam, bu kadar yeter,” dedi Cresta sert bir sesle. “Kurban rolünü oynamayı bitirdin mi?”

Kiva kızıl saçlıya odaklanmakta güçlük çekti ama o tarafa doğru bakarak, “Ben kurban değilim,” diye geveledi

“Bu doğru,” dedi Cresta. “Sen kurban *değilsin*. Sen *bir hayatta kalansın*.” Kiva’nın bulanık gözlerine baktı. “O yüzden, öyle davranmaya başla.”

“Ama ben...”

“Kardeşin öldü, baban öldü, hatta annen bile öldü. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok,” dedi Cresta merhametsizce. “Bu dünyada kötü şeyler oluyor ve sen onlarla başa çıkıyorsun. Jaren’ın senden nefret ettiğini, seninle hiçbir şey yapmak istemediğini mi söylüyorsun? O zaman bununla da başa çıkarsın. Ama ne yapmıyorsun, biliyor musun?” Kiva’ya cevap verme şansı tanımadı. “Vazgeçmiyorsun. Kendine acıyarak debelenmiyorsun. Ve sen, ne kadar aptalca sebeplerin olursa olsun, bir öpücük yerine melek tozunu seçiyorsun. Öteâlem yardımcım olsun, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum ama ayıldığında seni sözlerimle döveceğime inansan iyi olur.”

“Ama yüzüğü aldım,” dedi Kiva huysuzca elini kaldırarak. “Jaren’ın sihrini geri alabilmesi için yüzüklere ihtiyacımız var.”

“Navok’un onları almasını engellemek ve değerli Evalon’unu kurtarmak için yüzüklere ihtiyacımız var,” diye düzeltti Cresta. “Ama sonuç olarak sen herhangi bir aptal yüzükten daha önemlisin ve bu gece kendini sebepsiz yere riske attın. Eğer Jaren seni bulmasaydı...”

“Jaren beni her zaman bulur,” dedi Kiva kendinden emin bir şekilde, göz kapakları iradesi dışında titreyerek kapanınca bir kez daha esnedi. “Benimle hiç tanışmamış olmayı diliyor olsa bile beni her zaman koruyacaktır. Elinde değil. O çok iyi biri. Fazla saf. Hiçbirimiz onu hak etmiyoruz. Özellikle de ben.”

“Sanırım biraz kustum,” diye mırıldandı Cresta, yüksek sesle nefes vermeden önce. Ardından biraz daha şefkatli bir sesle, “Zor bir sabahla karşı karşıyasın, o yüzden konuşmayı bırak ve fırsatın varken uyumaya çalış. Bunların hiçbirini hatırlamamak için dua etsen iyi olur.”

“Neden?” diye sordu Kiva, artık uykuya sürüklenmeye başladığı için daha da belirgin bir şekilde geveliyordu. “Bundan daha kötü hâllerimi de gördün.” Eski maden işçisine dokunmak için uzanıp, “Sen iyi bir arkadaşınsın, Cresta. Aileni kaybettiğin için üzgünüm ama artık bizim bir parçamız olduğun için de mutluyum,” dedi.

Açıklamasının ardından gelen sessizlik Kiva'nın uykuya dalmasına yetecek kadar uzundu. Bilincini korumak için mücadele ederken kulaklarında fısıltılar uğuldadı. Bunlardan biri Cresta'nın, ikincisi gergin bir erkeğin ve üçüncüsü de yine gergin ama içini ısıtacak kadar tanıdık başka bir erkeğin sesiydi. Yaklaşan, sessizce mırıldanarak onu sakinleştiren bir sestti. Derken Kiva, bir çift güçlü kola doğru dikkatle çekilmeden önce nazik parmakların yanağında gezindiğini hissetti.

Aylardır olduğundan daha güvende hisseden Kiva, iç çekerek sıcak vücuda sarıldı ve "Jaren," diye fısıldadı.

"Uyu, Kiva," diye fısıldadı o da karşılık olarak.

Sonra hareket ettiğini hissetti ve tekrar yumuşak bir zemine indirilip üzerine battaniyeler örtülürken, bir koza gibi kıvrıldı.

Sonunda uykuya yenik düşmeden önce hissettiği son şey, dudaklarındaki inanılmaz derecede yumuşak bir baskıydı.

İşte o zaman anladı, çoktan rüya görüyor olmalıydı.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Kiva uyandığında yer kayıyordu.

Yukarı doğru sendeleyerek yataktan kalktı ancak nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Mavi yatak odasında değildi. *Sarayda* bile değildi. Çünkü çıtalı ahşap duvardaki küçük, yuvarlak pencereden bakıldığında...

Okyanus'tan başka bir şey görünmüyordu.

Yer, sisteminden atılan melek tozu yüzünden kaymıyordu. Bir gemide olduğu için kayıyordu.

Kiva zemin sallanırken inledi ve eliyle hızla ağzını kapattı. Kutu gibi olan kabinden hiç düşünmeden kaçtı, kısa koridor boyunca hızla ilerledi ve dar bir merdivenden çıkıp parlak gün ışığına ulaşarak güverteyi zar zor geçti. Ahşap parmaklığın üzerinden eğilerek kustu.

Onu bu hâlde bulan Caldon neşeyle, "Seni birkaç dakika yalnız bırakıyorum ve sen uyanmak için *o* zamanı mı buluyorsun? Zamanlama, gün ışığı. Seninle zamanlaman üzerine çalışmamız lazım," dedi.

Kiva tekrar öğürdü ve ağzından safradan başka bir şey çıkmadı. Önceki gün pek bir şey yememişti ama yemiş olsa bile, gece kusup kusmadığını hatırlayamıyordu. Hatırladığı tek şey...

Ani bir korkuyla Gece Yarısı Pazarı'na gittikten sonra gelişen olayları, yaptığı ve *söylediği* şeyleri net bir şekilde hatırladı.

Ve daha da kötüsü, söylediklerini kimlerin *duyduğunu*.

O anın bulanıklığı içinde Jaren ve Caldon'u unutmuş olabildi ama Cresta ile gevezelik ettiği süre boyunca onlar da mavi süitteydiler. Ve Jaren...

Kiva tekrar öğürdü ama bu melek tozuna bir tepki değildi. İçini o kadar büyük bir utanç kaplamıştı ki dışarı atacak hiçbir şeyi kalmamışken bile yine de küpeştenin üzerinden eğildi ve gerçekten suya atlayıp bir daha yüzeye çıkmaması gerektiğini düşündü.

"Bunu aklından bile geçirme," diye homurdandı Caldon, aklını okuyarak ya da sadece yüzündeki sefil ifadeyi fark ederek.

Kiva sertçe döndüğünde, prensi bir elinde nemli bir bez ve diğer elinde de su dolu bir bardağı kendisine doğru uzatırken gördü. Verilenleri aldı, suyu içmeden önce ağzını sildi. Caldon'un gözlerine bakamayacak kadar utanıyordu. Ama sonra Caldon kolunu uzattı ve bakışları buluşana kadar başını eğdi.

Melek tozunu seçtiği için öfkeleneneğini ve ona Zalindov'da olanları anlatmadığı için belki de daha fazla kızacağını düşünerek, vereceği tepkiye hazırlandı. Caldon onun en iyi arkadaşıydı ve buna rağmen Kiva hapishanedeki ilk günlerinde ne kadar kötü olduğunu ona anlatamayacak kadar utanmıştı.

Fakat Caldon ona bağırmadı. Yüzünde tek bir öfke izi bile yoktu. Bunun yerine sadece, "Sabahki antrenmanını kaçırdın," dedi.

Duyguyla sarsılan Kiva'nın dudakları titredi.

"Ağlama," dedi Caldon kararlı bir şekilde. "Sen ağlarsan ben de ağlarım. Kimse bunu görmek istemez."

Uyarısına rağmen kızın gözlerinden yaşlar aktı.

"Ben sana az önce ne söyledim?" dedi Caldon kaşlarını çatarak. Ama sonra iç çekti ve Kiva'yı kollarının arasına aldı.

Hıçkırmaya başlayan Kiva tam anlamıyla ağlamaya başlamadan önce kendini kontrol altına almayı başardı. "Özür dilerim," dedi titrek bir sesle. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

“Dilediğin kadar vaktin var, gün ışığı,” dedi Caldon, onu çenesinin altına sıkıştırırken. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Nazik sözleri Kiva’nın içindeki sivri bir şeyi yumuşattı ve çok geçmeden geri çekilip ona, “Dün gece gerçekten her şeyi berbat ettim,” dedi.

“Her zamankinden daha fazla değil.” Caldon’un dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Bu artık senin için normal bir şey hâline geldi. Neyse ki bu sefer kimse bıçaklanmadı.”

“Ama ben bıçaklanmışım gibi hissediyorum,” dedi Kiva, elini zonklayan kafasına bastırarak. Artık önceliği midesini boşaltmak olmadığından, zonklayan şakaklarının ve yorgun, ağrıyan kaslarının giderek daha fazla farkına varıyordu. “Bugün antrenman yapmadığımıza emin misin? Kendimi dayak yemiş gibi hissediyorum.”

“Cresta birkaç saat içinde rahatlayacağını söylüyor,” dedi Caldon, Kiva’nın omzunun üzerinden başını sallayarak. “Ama o zamana kadar kendini berbat hissedeceksin.”

Kiva, Caldon’un geminin ön kısmına doğru uzanan bakışlarını takip etti ve orada kızıl saçlının hem Torell hem de Ashlyn ile dövüştüğünü gördü. Ashlyn kızın kılıcıyla çarpışıyor ve hem hava hem de toprak büyüyle amansızca saldırıp ikisini de tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Kiva onların becerilerine hayran kaldı. Yalnızca iki generalin değil, yavaş yavaş üstünlük sağlayan Cresta’ninkine de.

Bir dövüşçü gibi hareket ediyor.

Kiva, Caldon’un haftalar önce söylediklerini anımsadı ve şimdi bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti. Yetenekli rakiplerle düzenli antrenman yapan Cresta’nın kılıç kullanma konusunda ne kadar yetenekli olduğu ve ne kadar kararlı bir şekilde odaklandığı inkâr edilemezdi.

Fakat Kiva gözlerini uzun süre bu üçlünün üzerinde tutmadı. Bunun yerine endişeyle güvertenin geri kalanını taradı. Eidran ile Naari’nin pruva direğinin gölgesinde oturup silahlarını temizlediklerini, Tipp’in ise Galdric ile birlikte geminin arka

tarafındaki daha yüksek bir güvertede ayakta durup doğal olmayan miktardaki rüzgâra karşı zorlanan yelkenleri işaret ettiğini gördü. O an, suda normalden çok daha hızlı süzöldüklerini fark etti ve bu da Galdric'in onları ileri doğru itmek için büyüsünü kullanıp kullanmadığını merak etmesine neden oldu.

Kiva, en çok endişelendiği soruyu -yani Jaren'in nerede olduğu sorusunu- erteleyerek biraz aptalca da olsa başka bir soru sordu: "Neden bir gemideyiz?"

Caldon cebinden bir elma çıkarıp uzattı. Cevap vermeden önce genç kızın bir ısırık almasını bekledi. "Diğerlerinin anomaliler konusunda şansları yaver gitmedi ama Lyras'ın Ersâ'dan ne kadar uzakta olduğunu düşünülünce, yelken açarak daha hızlı gideceğimizi fark ettiler. Özellikle de aramızda hava elementi kullanabilen iki kişi varken."

Demek ki Kiva haklıydı. Galdric büyüsünü yolculuklarını hızlandırmak için kullanıyordu.

"Bu Sibley'nin gemilerinden biri," dedi Caldon korkuluklara hafifçe vurarak. "Mürettebat da onun ama büyü yaparken bize aval aval bakmaları dışında çoğunlukla kendi aralarında takılıyorlar. Onlara göre biz, efsanelerden fırlamış şeyler gibiyiz." Başını salladı ve neşeyle devam etti: "Bir aşçı var, bu da birkaç gün boyunca erzak için endişelenmeyeceğimiz anlamına geliyor, ayrıca atları sakinleştiren bir seyis de var. Senin şu canavar için endişeleniyorsan, merak etme, hepsi aşağıda." Tek kaşını kaldırıp, "Ve senin sormaya çok istekli olduğun ama cevaptan korktuğunu bildiğimden söylüyorum, Jaren şu anda kaptanın yanında, bu yüzden bir anda ortaya çıkacak diye korkmayı bırakabilirsin," dedi.

Kiva sanki neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi davrandı. Caldon kıkırdadı ve Kiva'nın hızla solan neşesi endişeye dönüştü. "Bu küçük bir gemi, tatlı yanak. Yolun geri kalanı boyunca, rüzgâr tüneli yapmaya uygun bir yere yaklaşıncaya kadar birkaç gün daha tıkiş tıkiş olacağız. Ondan kaçamayacaksın. Ve sanırım dün gece duyduklarından sonra Jaren..." dedi.

“Lütfen yapma,” diye sözünü kesti Kiva boğuk bir sesle. Melek tozu detoksu yüzünden miydi yoksa bu konuşma yüzünden miydi, bilmiyordu ama elma da pek hoşuna gitmemişti. “Olanları gerçekten unutmak istiyorum.”

“Sen istediğin her şeyi unutabilirsin,” dedi Caldon, “ama bu Jaren’ın da unutacağı anlamına gelmiyor.”

Kiva, okyanusa bakmak için dönmeden önce kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Titreyen bir fısıltıyla, “Diğerlerinin dün gecedен haberi var mı?” diye sordu.

Caldon homurdandı. “Sence abin bilseydi, şu anda antrenman yapıyor olur muydu? Ona kendini iyi hissetmediğini ve uyumak için moradin toniği aldığını söyledik. Jaren seni gemiye taşıırken abin kılını bile kıpırdatmadı.”

Kiva gözünde canlanan bu manzarayı hızla bastırdı. “Peki ya Tipp? Naari’nin bir şey söylemeyeceğini biliyorum ama Tipp...”

“Jaren ona senin, Tor’un olanları bilmesini istemeyeceğini söyledi,” dedi Caldon, “bu yüzden Tipp sessiz kalacağına söz verdi. Ancak seni uyarıyorum. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca sana yapışacaktır çünkü seni o hâlde görmek hiç hoşuna gitmedi.” Caldon kızın omzunu dürttü. “Hiçbirimizin gitmedi.”

Kiva gülümsemeye çalıştı. “Beni bir de Zalindov’da görecektin.”

Caldon’un yüzü kararınca Kiva sözlerinden anında pişman oldu.

Hapishanede yaşadıklarını Caldon’un aklından çıkarmak için hemen, “Daha önce hiç gemiye binmemiştim. Bilmem gereken bir şey var mı? Ya da yapmam?” diye sordu.

• “Bugünlük sadece dinlenmeye ihtiyacın var,” dedi Caldon. “Mideni boşaltacak kadar kusma riskiyle karşı karşıya kalmadığında, zamanımızı en iyi şekilde değerlendirir ve Galdric bizi Lyras’a büyüyle götürene kadar elimizden geldiğince antrenman yaparız. Ondan sonra pek fazla antrenman yapma şansımız

olmayacak çünkü Lyras ve Arden aralarında rüzgâr tüneli oluşturabileceğimiz kadar yakın mesafedeler. Arden'den sonra da..."

"Vallenia'ya geri dönüyoruz," dedi ablasıyla yüzleşme düşüncesiyle midesi bulanana Kiva.

"Hey, çok ileri gitme," dedi Caldon, onu bir kez daha dürterek. "Her seferinde bir gün."

"Ama hâlâ öğrenecek çok şeyim var," dedi, zonklaması arttığı için şakaklarını ovuşturana Kiva. "Ya yapamazsam..."

Caldon sözünü kesti: "Eğer yapamazsam diyerek yaşamamanın bir anlamı yok. Henüz var olmayan sorunlardan korkarak enerjini boşa harcama."

"Ama Zuleeka gerçekten var."

"Evet, ama onunla yüzleşmene *bugün* gerek yok."

Kiva yine de bastırdı: "Navok da var."

"Navok senin sorunun değil," dedi Caldon kararlı bir şekilde.

"Üzgünüm ama neredeyse onunla *evlenmek* zorunda kaldığım kısmı kaçırdın herhalde?" diye kekeledi Kiva.

"O zaman başka türlü ifade edeyim: Navok *yalnızca* senin sorunun değil," dedi Caldon. "Evet, tamam, seni ve büyünü ele geçirmek için can attığını hepimiz biliyoruz ama büyük resme odaklanırsak; Navok, dünyayı ele geçirmek istediği için *hepimizin* sorunu. Ve bir anomali ordusuyla muhtemelen bunu yapabilir. Biz de bu yüzden bu saçma arayışın içindeyiz, bunun olmasını *engellemek* için. Zaten elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, gün ışığı, bu yüzden endişelerini bir kenara bırak ve sürece güven."

Kiva, Caldon'un sözleri üzerine düşündü, bakışları hâlâ parmağında olan Sarana'nın ikinci yüzüğüne kaydı. Akıllı bir düşünceden diğerine atladı ve sonunda, "Artık yüzüklerden iki tanesine sahibiz, diğerlerini oldukları yerde mi bıraksak? Navok son ikisini kendi başına bulsa bile elimizdekilere ihtiyacı olacak," dedi. Fakat işi şansa bırakamayacak kadar çok bilinmeyenin olduğunu fark etti. Ashlyn bir ara yüzükleri geri alarak Navok'un ekmeğine yağ sürüp sürmediklerini merak etmişti ve Jaren da muhtemelen

öyle olduğunu kabul etmişti ama en azından Tanrıların Eli onlardayken güvende olacaktı ve onu Navok'a *karşı* kullanabilirlerdi. Kiva'nın yüzüklerle ilgili asıl amacı, yani Jaren'a büyüsünü geri verme amacı da değişmemişti. Belki o zaman kendini her şeyi tüketen suçluluk duygusundan kurtarabilir ve sonunda Jaren'a karşı hissettiklerinden uzaklaşabilirdi. Tanrılar adına, dün geceki aşağılayıcı olaylardan sonra buna çok ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, cevabı kendin bulmuşsun," dedi Caldon. Başını güneşe doğru eğdi ve gözlerini kapattı, altın rengi saçları esintiyle dalgalanıyordu. "Fakat bunu doğrulamak çok riskli. Eğer tüm yüzüklere sahip olursak, tüm güce de sahibiz demektir. Ve Navok, Evalon'a karşı harekete geçerse biz de onunkilerle savaşmak adına, bu gücü kendi anomalilerimizi yaratmak için kullanabiliriz."

"Yine de El'i yalnızca bunu kabul eden insanlar üzerinde kullanırsınız, değil mi?" diye sordu Kiva dikkatle. "Büyüyü gerçekten isteyen ve savaşmaya gönüllü olanlarda?"

Caldon kaşlarını çatarak, "Bunu sorduğuna inanamıyorum," dedi.

Kiva anında pişmanlık duydu. Birini istemediği bir şeye zorlamanın Vallentislerin tarzı olmadığını biliyordu. "Üzgünüm. Ben sadece..."

Dudakları aniden kapandı ama bu, Caldon'un öfkeli ifadesi yüzünden değil, güvertede iki yeni kişi belirdiği içindi. Biri tüylü kaptan şapkası takıyordu, diğeri ise...

Jaren'dı.

Jaren onu görünce irkildi ve yanındaki kısa boylu, koyu tenli kaptana hızlıca bir şeyler söyledi. Ardından ikisi birden Caldon'la Kiva'nın durduğu yere doğru yaklaştılar.

Telaşlanan Kiva, saçma sapan şeyler gevelemeye başladı. "Baş ağrısı. Uyumak. Şimdi. Daha sonra." Sonra Caldon'un yanından koşarak kaçtı ve arkasından öfkeyle seslenen genç adamı

duymazlıktan geldi. Tek bildiği Jaren'la yüzleşemeyeceğiydi. Henüz değil. Böylece geldiği yöne aceleyle geri döndü ve içerisinde uyandığı kutu gibi kabini bulmadan önce neredeyse dar merdivenlerden aşağı yuvarlanacak gibi oldu. Artık daha dikkatliydi, kabinde bir değil, iki küçük yatak olduğunu fark etti ama ranza arkadaşının kim olduğunu düşünmekle vakit kaybetmedi. Kapıyı çarpıp kilitledi ve ahşaba sırtını dayayıp yere kayd.

Bir dakika sonra kapı gürültüyle vuruldu ve ardından kapı kolunun tıkırdama sesi duyuldu.

“Kiva, beni içeri al.”

Jaren'ın emri Kiva'nın hızla atan kalbinin teklemesine neden oldu. Donakalmıştı, önceki geceden ve melek tozunun etkisi altındaiken söylediği şeylerden başka hiçbir şey düşünemiyordu.

“Lütfen, Kiva,” dedi, sesi ahşap kapı yüzünden boğuk çıkan Jaren. “Konuşmamız lazım.”

Fakat Kiva konuşmak istemiyordu. Onun neden geldiğini biliyordu. Çünkü o *Jaren'dı*. Kiva önceki gece çok fazla şey söylemişti ve Jaren artık onun ne hissettiğini tam olarak biliyordu.

Beni istemediğini bilmek, beni öldürüyor. Ona her baktığımda nefes alamıyormuş gibi hissediyorum.

Kiva yeniden utanç duygusuna kapılırken gözlerini kapattı.

Ona âşığıym, buna inanabiliyor musun?

Yüzünü kapattı ve dizlerini göğsüne doğru çekti, zamanda geriye gidebilmeyi ve her şeyi *unutabilmeyi* diledi.

Ama dilekler aptallar içindi. Böylece Kiva orada öylece oturdu. Kapının arkasından gelen bir iç çekiş ve ardından uzaklaşan ayak seslerini duyana kadar bekledi. Ancak o zaman gerginliği azaldı ve adrenalini kaybolurken omuzları çöktü, şakaklarındaki ağrı artık çığlık atıyordu. Ancak hareket etmedi, daha rahat olmaya çalışmadı. Onun yerine kalbinin parçalarını birleştirmeye çalıştı ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Çünkü artık olan olmuştu.

Kiva günün geri kalanını kamarasında kilitli olarak geçirdi ancak vaktini somurtarak veya endişelenerek harcamadı. Midesinin sakinleşmesi birkaç saat sürdü ve vücudundaki son melek tozunun da temizlenmesiyle, baş ağrısının ve kas ağrılarının hafiflemesi birkaç saat daha aldı ama Kiva, bu zamanı düşünmek ve strateji oluşturmak için kullandı.

Evet, önceki gece kendini aptal durumuna düşürmüştü. Evet, hiç kimsenin, özellikle de Jaren'ın duymamasını dilediği şeyler söylemişti. Ama geçmişti değiştiremezdi, bu yüzden artık bununla yaşamak zorundaydı.

O gece küçük kabinden ayrılmasına ve gürültücü seslerin ardından bir kez daha güverteye çıkmasına neden olan şey gün içinde yaşadığı farkındalıktı. Teknenin arka tarafında, o sabah Tipp ile Galdric'in üst güvertede durdukları yerin altındaki açık bir kapıya ulaşana kadar ilerledi. Kiva yaklaştığında buranın kaptanın odası olduğunu fark etti ve kaptan içeride Kiva'nın arkadaşlarıyla ve muhtemelen gürültücü mürettebatının çoğuyla birlikte dumanı tüten yiyeceklerle dolu büyük bir ahşap masanın başında yemek yiyordu. Pişmiş et ve taze ekmek kokuları burnuna çarptığında midesi guruldamaya başladı. Kiva, acıkmış mıydı yoksa midesi mi bulanıyordu, emin olamayarak elini karnına bastırdı. Ama tekrar korkuluklara doğru koşma dürtüsü hissetmedi, bu yüzden santim santim masaya doğru ilerledi. Jaren'ın kalabalık masada Tipp ve Torell'in yanında oturduğunu, ikisinin de çocuğun söylediği her şeye güldüğünü görünce sinirleri zonkladı.

Gördükleri karşısında nefesi kesilen Kiva, duraksamış olmalıydı çünkü Jaren başını kaldırdı ve onu gördü, yüzünden Kiva'nın anlayamadığı bir ifade geçti. Ancak genç kız bu kez arkasını dönmedi. Odada daha da ilerleyip kaptan ve mürettebatının geri kalan arkadaşlarıyla yeterince meşgul olduğunu ve kendisini fark etmediklerini görünce rahatlayarak Caldon'un yanındaki boş tabureye kaptı.

“Eğitimimin işe yaradığını bilmek güzel,” dedi Caldon ona bir sepet sıcak ekmek uzatarak.

“Anlamadım?” dedi Kiva, sinirlerini yatıştırmaya çalışarak.

“Daha önce hiç bugünkü kadar hızlı koştuğunu görmemiştim.”

Yüzünü buruşturan Kiva özür dilemek için Caldon’a dönünce, genç adamın bastırdığı kahkahasını gözlerindeki ışıltıdan fark etti. Yüzünü tekrar buruşturunca Caldon kıkırdadı.

“İyi misin?” diye sordu. “Yoksa başka bir çılgın hamle daha beklemeli miyiz?”

“İyiyim,” dedi Kiva. Ekmekten ihtiyatlı bir ısırık alırken hamurun yumuşak, tereyağlı tadından neredeyse inler gibi bir ses çıkardı. “Bugün biraz... aşırı tepki göstermiş olabilirim.”

Caldon başparmağını ve işaret parmağını kaldırıp birbirine bastırarak, “Birazcık,” dedi.

“Ama...”

“Açıklamana gerek yok,” dedi Caldon kızın tabağını yiyeceklerle doldururken. “Panikledin. Bu en iyilerimizin bile başına gelir. Şimdi yemeğini ye çünkü bu akşam biraz antrenman yapabiliriz. Ve bil diye söylüyorum, Cresta vicdan azabı hissetmeden sana bağırabilmek için bütün gün senin iyileşmeni bekledi. Bence bu durumla aç karnına yüzleşmek istemezsin.”

Kiva irkildi ve kızıl saçlının Naari, Ashlyn ve kaptanla konuştuğu yere bakmaya cesaret edemedi. Eski maden işçisinin söyleyeceklerini hak ettiğini biliyordu. Bunun yerine mürettebatın tanıdık olmayan yüzlerine baktı ve “Galdric nerede? Ve Eidran?” diye sordu

“Galdric dinleniyor.” Caldon ahşap bardağından bir yudum aldı. “Gün içerisinde büyüsünü çok sık kullanıyor ve tamamen tükenmemeye dikkat etmesi gerekiyor, yoksa Valorn’a yeterince yaklaştığımızda bizi rüzgâr tüneliyle götüremez. Ash bu gece onun yerine geçecek ve önümüzdeki birkaç gün boyunca yükü ikisi paylaşacak.”

“Ya Eidran?”

“Zavallı herifi deniz tutuyor,” dedi Caldon ama sesi neşeliydi. “Öğle yemeğinden hemen sonra fenalaştı. Kimin daha kötü bir gün geçirdiğinden emin değilim. Sen mi, o mu?”

Endişelenen Kiva, “Neden biri gelip beni çağırmadı?” diye sordu.

Tekrar tekrar içeceğini yudumlayan Caldon, “Büyün deniz tutmasında işe yarıyor mu?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama işe yaramasa bile ben yine de bir şifacıyım,” dedi. “Ona başka bir şekilde yardım edebilirdim.”

“Belki. Ama o zaman da kapının kilidini açman gerekirdi,” dedi Caldon kuru bir sesle.

Bu, Kiva’nın yanaklarının ısınmasına neden oldu. “Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.”

“Peki bu zamanın sana faydası oldu mu?”

Caldon konuşurken Jaren ayağa kalktı ve Torell’e başını sallayıp Tipp’in saçlarını okşadıktan sonra, masadan ayrılırken yanlarından geçtiği mürettebata gülümseyerek kapıya gitti.

Kiva’nın ağzı kurudu ve nabızı hızlandı ama Caldon’un sorusuna hemen cevap verdi: “Tam olarak bunu öğrenmek üzereyim.”

Sonra taburesini geriye itti ve fikrini değiştirmeden aceleyle veliaht prensin peşinden gitti.

Kiva kaptan kamarasından çıktığında, Jaren zaten güvertenin yarısına ulaşmıştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki Kiva arkasından seslenmek zorunda kaldı. Jaren şaşırarak döndü.

Kiva yavaşça ona doğru yaklaştı. Gece karanlıktı ama gemi, ahşabın üzerine yumuşak bir ışık saçan luminium fenerlerle aydınlatılıyor, ayrıca ay ışığı tepedeki beyaz yelkenlerden yansıyor. Ortam saçma derecede romantikti ama Kiva bu düşünceyi bir kenara bıraktı ve tüm gün boyunca ezberlediği konuşmaya odaklandı.

Jaren'in birkaç adım ötesindeyken kendini toparlamak için durdu ve bilinçsizce prensin koyu deri üniformasının nasıl göründüğüne baktı. Kıyafet, Jaren'in üzerine mükemmel bir şekilde oturmuştu ve güçlü kaslarını ön plana çıkarıyordu...

Hayır! Kiva, genç adamın ne kadar iyi göründüğüne hayran kalmanın sırası *olmadığını* bildiğinden kendini sert bir şekilde azarladı. Bu zaten onun için yeterince zor olacaktı.

Cesaretinin son zerresini de toplayarak, omzunun üzerinden okyanusa baktı ve "Dün gece olanlarla ilgili, yaptıklarım ve söylediklerim için özür dilemek istiyorum," dedi. Topaz işlemeli yüzüğü parmağından çıkardı ve Jaren'in tenine dokunmamaya dikkat ederek avucuna bıraktı. "Bunun senin için rahatsız edici olduğunu biliyorum, sadece annenle ilgili olanlardan dolayı değil, melek tozunun da aynı şekilde. Ben... Yani şey, yakın zamanda bu konuda bazı sorunlar yaşadığımı biliyorsun..." Tuhaf bir şekilde kollarını kavuşturdu. "...ama bunu kendi *isteğimle* seçmedim. Dün gece de söylediğim gibi mistik, bunun benim en büyük korkularımdan biri olduğunu gördü ve bunu kullandı." Kiva, *diğer* en büyük korkusunun ne olduğuna dair bir şey söylemeye de konunun oraya gittiğini fark edince telaşla ekledi: "Netleştirmek için söylüyorum, eğer bu konuda herhangi bir endişen varsa diye, gelecekte bu tekrar yapmayı isteyeceğim bir şey değil."

Kiva, başarısız bir konuşma yaptığının farkındaydı ve bir sonraki bölümün daha da zorlayıcı olacağını bilerek hızla devam etti: "Seninle ilgili söylediğim şeylere gelince, sanırım ikimizin de bütün bunları... şey... unutmaya çalışmamız en iyisi olur." Gözleri Jaren'in gözleriyle buluşmadan önce, imalı konuştuğu için bir kez daha irkildi. Jaren'in yüzünde yolculukları boyunca olduğu gibi boş ve duygusuz bir ifade olmadığını fark etti ancak bunu düşünmeye cesaret edemedi ve sadece açık bir dürüstlikle, "Uyuşturucu etkisi altında olsam da olmasam da bunu sana yüklemem adil değildi. Sen duygularını açıkça ifade ettin."

Bana söylediklerine tamamen saygı duyuyorum. İsteyeceğim son şey senin merhametin, bu yüzden lütfen yapma...” dedi. Sesi çatladı ama öksürerek daha güçlü bir şekilde devam etti: “Sanırım bu işi arkamızda bırakmamız ve hiçbir şey olmamış gibi ilerlememiz daha iyi olacak.” Derin bir nefes alıp Caldon’un o günün başında söylediklerinin bir kısmını tekrarlayarak sözlerini bitirdi.

“Bu küçük bir gemi ve tekrar karaya çıkana kadar bir süre daha tıkiş tıkiş olmak zorundayız. Ama söz veriyorum yüzükleri aldığımızda ve Zuleeka ile Navok ortadan kalktığında, dileğin gerçekleşecek ve beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın.”

Kiva bu sözleri söylerken, kalbindeki acıyı kararlı bir şekilde görmezden geldi; içinden ağlıyor olsa bile dışarıdan hiçbir şeyi açığa vurmadı. Jaren’in önünde yıkılamazdı, karşısında zaten bir ömre yetecek kadar aşağılanmıştı.

Konuşmasını bitirdikten sonra Jaren’in tepkisini bekledi. Bir yanı o daha konuşmadan buradan kaçmak istese de diğer yanı sorunlarından kaçmaktansa onlarla yüzleşme vaktinin geldiğinin farkındaydı.

Şans eseri Tipp, arkasından gelen diğerleriyle birlikte kaptanın odasından çıkmak için o ânı seçmişti. Çocuk hemen Kiva’nın yanına geldi ve iyice sokulup endişeli gözlerle bakarak, “Da-daha iyi-iyi misin?” diye sordu.

Çok duygulanan Kiva onu kendine doğru çekerek, “Evet, ufaklık. Teşekkürler,” dedi.

Bu doğrudu ve iyi olan sadece fiziksel durumu değildi. Konuşmaları bölünmeden önce Jaren ona cevap verme fırsatı bulamamış olsa da, onunla yüzleştiği için Kiva artık kendini hafiflemiş hissediyordu. *Belki böylesi daha iyidir*, diye düşündü. İkisi de nerede durduklarını biliyordu. Kiva olanları görmezden gelip yoluna devam etmek istediğini açıkça belirtmişti. Jaren buna saygı duyar, hatta muhtemelen *takdir ederdi*.

Fakat yine de Kiva, sonunda yollarını ayırabilecekleri gün gelene kadar ondan mümkün olduğunca uzak durmaya niyetliydi. Kendini *ondan* korumak için bildiği tek yol buydu.

Sohbetleri bölündüğü için grup, uyku düzenleri ve ertesi günkü planlarla ilgili Jaren'la konuşmaya başladı. Kiva, Caldon'un ona birkaç saat boyunca antrenman yaptırmasına izin verdiği için hiç suçluluk duymadı. Daha da uzun süre devam edebilirlerdi ama Cresta sonunda sabrını yitirdi ve Kiva'yı görünüşe göre ortak kabinleri olan odaya geri sürükledi. Kızıl saçlı daha sonra yüksek sesle, uzun uzun bağırmaya başladı ve ardından Kiva'dan melek tozunu *bir daha asla* kullanmayacağına dair söz istedi. Ardından Kiva'yı sertçe çekerek ona sarıldı ve sonra kendini diğer boş yatağa atıp hemen uykuya daldı.

Kiva günün büyük bölümünde dinlendiği için, tekne altında sallanırken uyumakta zorlandı. Jaren'ı düşünmemek için aklını yüzük arayışlarına çevirdi, Sarana Vallentis hakkında bildiklerini düşünürken bilinçsizce boynundaki tılsımla oynuyor, parmakları armadaki mücevherlerin üzerinde geziniyordu. Tanrıların Eli'nde son zamanlarda onu rahatsız etmeye başlayan bir şeyler vardı ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. O gece de durum farklı değildi ve düşüncelerini netleştirmek için ne kadar çabalasa da hiçbir sonuç alamadı. Ancak bu girişim zihninin yeterince sakinleşmesine yardımcı oldu ve sonunda kendisini içine çeken uykuya daha fazla karşı koyamadı.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Kiva, planına sadık kalarak sonraki birkaç gün boyunca Jaren'dan uzak durmayı başardı ve günün çoğunu üst güvertede Caldon ve hatta Ashlyn ile antrenman yaparak geçirdi. Ashlyn, topaz yüzüğünü kendi gücüyle doldurduktan sonra tılsımı hem hava, hem de toprak büyüleriyle doldurdu. Prenses, Kiva'ya saldırmadığı zamanlarda dikkatini tekneyi ileri itmek ve rüzgâr tünelini kullanma alıştırmaları yapmak arasında bölüş-türüyor, artık gemiden kıyıya ve ardından tekrar gemiye gidip gelebiliyordu. Hâlâ Galdric gibi seyahat edemiyordu ama artık gideceği yeri görmesi gerekmiyor ve her seferinde daha da ileriye gidiyordu.

Kiva'nın kendi büyü eğitimi de geliyordu. Artık mutlu anılara tutunması gerekmiyordu, gücü her zamankinden daha içgüdüsel ve hızlı bir şekilde geliyordu. Caldon'un alevleriyle yüzleşmek en kolayıydı, hatta Ashlyn'in kayalarına, sarmaşıklarına ve toprak elementiyile yarattığı diğer her şeye bile kolayca karşı koyabiliyordu. Ancak rüzgâr saldırıları... Tılsımın koruması olmasa bunlar Kiva'yı doğrudan tekneden düşürürdü. Ancak Kiva yine de görünmez bir rakibe karşı antrenman yapmalıydı çünkü Vallenia'ya dönüşlerine mümkün olduğu kadar hazırlıklı olmaya kararlıydı. Zuleeka onu bekliyordu ve Kiva da onunla yüzleşmeye hazır olacaktı.

Antrenman yapmadığı birkaç dakikada Kiva zamanını atları kontrol ederek, Tipp ile tekneyi keşfederek ve Eidran'ı

rahatlatarak geçiriyordu. Çok şükür ki büyüğü Eidran'ın deniz tutmasını iyileştirmişti ve midesi her bulandığında kızın yardımını minnetle kabul ediyordu. Kiva birlikte at sürerlerken olduğu gibi, casus muhafızın sessiz ve istikrarlı arkadaşlığından gerçekten keyif aldığını fark etti. Onu çok az tanıyor olması önemli değildi, *hiç kimsenin* onu çok iyi tanıdığını sanmıyordu ve Eidran da böyle olmasını tercih ediyordu. Ancak bu Eidran'ın grubun hayati bir parçası olmadığı veya kendince hepsiyle ilgilenmediği anlamına gelmiyordu. Sadece uyum sağlamak için sosyalleşmek yerine, bağımsızlığa ve yalnızlığa yatkın, farklı türde bir kişiliğe sahipti. İnsanlar çoğu zaman böyle bir mizacın tuhaf, hatta kaba olduğunu düşünürdü ama Kiva bunu bir güç olarak görüyordu. Eidran kim olduğunu biliyor ve özerkliğini Kiva'nın kışkırttığı bir memnuniyetle kucaklıyordu. Onunla sessizce oturmak Kiva için zahmetsizdi; ikisi de düşüncelerine dalıyor, konuşmaya ihtiyaç duymuyor, yalnızca *var oluyorlardı*. Kiva adamın yanından ayrılırken, onun yanına geldiğinde olduğundan çok daha sakin oluyordu. Çoğu zaman ne kadar sıkıntılı hissettiği göz önüne alındığında, bu gerçek bir nimetti.

Corin Denizi boyunca güneye doğru yolculuk ederken günler hızla akıp geçti.

Hadris ve Valorn arasındaki mesafe hızla kapandı.

Gruptaki savaşçılar (Naari, Eidran, Caldon, Jaren, Ashlyn, Torell ve Cresta) uyanık oldukları saatleri hem fiziksel durumlarını hem de büyümlü saldırılara karşı dövüş yeteneklerini geliştirerek geçirdiler. Cresta hepsini gölgede bırakmaya devam ediyordu. Kiva bir gece ona neden bu kadar şiddetli antrenman yaptığını sordu ve kızın tek cevabı omuz silkip, "Her zaman senden daha güçlü biri olacaktır. Hazırlıklı olmaktan zarar gelmez," demek oldu.

Kiva bundan daha fazlası olduğunu hissetse bile kızın mantığında hata yoktu. Cresta'da bir şeyler değişmişti. O artık gruplarıyla sessizce alay eden yabancı değildi. Onlara tamamen uyum

sağlamıştı. Kiva, onu Tipp'e rakibinin uyluk atardamarını kesmenin en iyi yolunu öğretirken yakalamış ve bu dersle ilgili pek heyecanlanmamış olsa da kızın sabrına, hatta aralarındaki düşünceli etkileşime karşı yüreği ısınmıştı.

Galdric de gruptaki yerini Cresta kadar derin olmasa da bulan ve grubun hızla ilerlemesini sağlamak için gösterdiği yorulmak bilmez çabalar sayesinde kolektif saygıyı kazanan bir diğer kişiydi. Ayrıca -geçici olarak- Kiva'ya annesiyle ilgili hikâyeler anlatmayı teklif etmiş ama Kiva annesinin asi hayatıyla ilgili bilgi edinmek istemediği için onu geri çevirmişti.

Eğer Tilda, Kiva'yı gerçekten Galdric'in iddia ettiği gibi sevmişse, o zaman Zalindov'dan önceki süreçte yani çocukluğunda tanıdığı annesini, bu anıları lekeleyecek hiçbir şey olmadan hatırlamak istiyordu. Başka öğreneceği bir şey olursa Torell'den isteyebilirdi ama onun her saniyesini Ashlyn'le geçirmede bir zamanda. İkisi hâlâ birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı ama durumun nereye gittiği herkes için açıktı.

Her ne kadar iki generali bir arada görünce yalnız kalbi bir özlem sancısı çekse de Kiva, abisi adına mutluydu. Her olayda, hatta Jaren'ın gözlerini üzerinde hissettiği anlarda bile (ki bu giderek daha sık oluyordu) ona bakmaktan dikkatle kaçınıyordu. Jaren'dan uzak durma konusundaki kararlılığına rağmen, genç adam sürekli onu izliyor ama bunu her yaptığında, Kiva mucize eseri ya başka şeylerle ya da birileriyle konuşmakla meşgul oluyordu. Bu durum da Jaren'ı aklındaki şeyleri söylemekten alıko-yuyordu. Jaren'ın aralarındaki mesafeyi koruma arzusunu kabul etmediği açıkça görülüyor ve Kiva'ya yaklaşma girişimlerinden dolayı kızın öfkesi giderek artıyordu. Kiva'ya göre ikisi de söylenmesi gereken her şeyi söylemişti ve Jaren'ın şimdi daha fazlasını söylemek istemesi bu zor durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. Bu yüzden hem kendisinin hem de onun iyiliği için Jaren'dan uzak durmak adına elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Gemide dört buçuk gün kapalı kaldıktan sonra Galdric, nihayet yolun geri kalanını rüzgâr tüneliyle aşmak için Lyras'a yeterince yakın olduklarını söyledi. Eşyalarını toplamak ve atlarını güverteye çıkarmak biraz zaman aldı ama ayrılmaya hazır oldukları anda Kaptan Temi ve mürettebatı onları uğurlamaya hazırды. Galdric büyüsunü çağırıp onları havalandırırken vedalaşmışlardı.

Rüzgâr tüneli bir kez daha hoş olmayan bir deneyim oldu ve varış noktalarına ulaştıklarında denize alışan bacakları yeniden karaya alışmaya çalışırken Kiva yalpaladı. Büyüden heyecanlanan Zephyr -ya da eşek arısı gibi öfkeli mizacından dolayı- ona dişlerini göstererek hırladı. Kiva da kaşlarını çattı ve dikkatini manzaraya çevirmeden önce, "Terbiyeli ol," diye mırıldandı.

Ersa, kararmış bir çölün ortasında koyu kum taşından yapılmış bir şehirken, Lyras onun tam tersiydi. Batık bir vadide yer alan başkent, tamamı karla kaplı zirvelere benzeyen tepelerle çevrili büyük, kristal bir saraya giden soluk renkli binalardan oluşuyordu. Ancak Kiva zirveleri kaplayan şeyin buz olmadığını biliyordu... Valorn, Wenderall'daki tüm tuz dağlarına sahip olan tek krallıktı. Doğal olarak değişken maden yataklarının üzerinde oluşan tehlikeli yamaçlar, büyük ölçüde değişken olan toprağın sürekli hareket etmesi ve belirlenemeyen, ölümcül yarıklar yaratması nedeniyle en cesur yürüyüşçüleri bile öldürmesiyle ünlüydü.

Dağlara bakan Kiva ürperdi, özellikle de diğer dağların üzerinde yükselen bir tepeyi gördüğünde. Tepenin beyaz zirvesi aptalları uzaklaşmaları için uyaran bir işaret fişeği gibi gökyüzüne doğru yükseliyordu.

"Bunlar Z-Zalindov'un etrafındaki da-dağlara benziyorlar," dedi Tipp, huzursuz bir şekilde. Ama sonra şehre odaklandığında heyecanlanmaya başladı ve "Sa-sarayları buzdan mı yapılmış? Erimiyor mu?" diye sordu.

"Buz değil, ufaklık," dedi Caldon. "Bu, luminiumla işlenmiş rafine tuz. Buradaki çoğu bina için de durum aynı. Bu şehrin görsel anlamda hiçbir krallıkta eşi benzeri yok."

Lyras elbette güzeldi ama Kiva, Vallenia'ya ve onun altın Nehir Sarayı'na bağlıydı. Bu, şehrin kendisinden mi yoksa onu yöneten insanlardan mı kaynaklanıyordu, düşünmemeye çalıştı.

Ashlyn atıyla grubun önüne geçti. "Şimdiye kadar şansımızın hiç gülmediği göz önüne alındığında, bu kez anomali köyünü aramamıza değip değmeyeceğini düşünüyordum," dedi. "Ama burası Galdric'in Navok'tan duyduğu son yerleşim yeri, o yüzden planı sonuna kadar götürsek iyi olur. Ayrıca burada Mirraven'dan çok daha uzaktayız; köylüler konuşurken kendilerini daha güvende hissedebilirler, özellikle de onlara nereli olduğumuzu söylersek."

Kiva, Valorn'un en güneydeki Nerine Krallığı'yla birlikte Evalon'un en güçlü müttefiklerinden biri olduğunu biliyordu. Eğer yakın ilişkilerinin, köylüleri onlara güvenmeye ikna etme şansı varsa, o zaman Ashlyn bunun denemeye değer olduğu konusunda haklıydı.

"Gruplar geçen seferkiyle aynı olacak," diye duyurdu prenses. "Geri kalanınız Kraliçe Issa ve Bayan Sessizlik ile buluşurken ben de Eidran, Galdric ve Tor'la birlikte köye gideceğim."

"Bayan S-Sessizlik mi?" diye sordu Tipp.

"Issa'nın danışmanı," diye yanıtladı Ashlyn.

Hem Tipp'in hem de Kiva'nın yüzlerindeki şaşkın ifadeyi gören Jaren yaklaştı ve "Issa'nın annesi doğum sırasında öldü ve babası da birkaç yıl önce beklenmedik bir şekilde vefat edince Issa onların tek mirasçıları oldu. Ancak Issa henüz reşit olmadığı için Sessizlik hem akıl hocası hem de danışman olarak çalışıyor ve Issa'nın aldığı her karara imza atıyor. Biri olmadan diğerini göremeyiz."

"Yine de çok sayıda sevgi dolu saray mensubuyla karşılaşacağız," dedi Caldon ve Kiva onun istekli mi yoksa isteksiz mi olduğunu anlayamadı. "Valornian misafirperverliğini reddetmek suçtur, bu yüzden eğer size bir şey teklif ederlerse, kabul etmeniz en iyisi olur."

Jaren, Kiva'nın endişeli ifadesini görünce, "Tabii mantıklı tekliflerini," diye ekledi.

Kiva başını sallayıp Jaren'dan uzaklaşınca genç adamın yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. Hâlâ hem onu hem de kendisini korumaya çalışan Kiva, bunu görmezden gelip Galdric'e, "Geç oluyor, anomali köyü uzakta mı?" diye sordu.

Galdric, "Son ikisinden daha uzakta. Ama gece olmadan bunu halletmeliyiz," diye yanıtladı.

Kiva, en yakın dağların ötesinde toplanan fırtınaları işaret etti. "Bulutlara dikkat etmelisiniz."

Torell ve Eidran kaşlarını çatarak gökyüzüne bakarken, Ashlyn sessizce küfredip, "Bu gece hep birlikte kalabilmemiz için vaktinde döneceğimizi umuyordum ama yine bir han bulmamız gerekecekmiş gibi görünüyor." Açık renk saçlarını omzuna atıp iç çekti. "Sanırım sizinle yarın sabah burada buluşacağız."

Dört anomali avcısı atlarına binip dağdaki bir boşluğa doğru yola çıkmadan önce birkaç ayrıntıyı daha gözden geçirdiler. Kiva ve grubu da şehre doğru yola koyuldu. Ersä gibi Lyras'ın da şehri saran duvarları yoktu (dağlar olası saldırganlar için doğal bir caydırıcı güçtü) ve yine, önceki şehirlerde olduğu gibi onlara doğrudan saraya kadar eşlik eden bir grup devriye muhafızına yakalandılar.

Tuz ve luminium bileşimi yakından bakıldığında gerçekten benzersizdi ve kristal mimarinin dünya dışı görünmesini sağlıyordu. Kiva, arkadaşlarıyla birlikte atlarını hizmetkârlara bırakıp içeri adım attıktan sonra, sayısız luminium küreyle kaplı buzlu tavanlara doğru sarmal şeklinde yükselen sütunlarla buluşan beyaz mermer patikalarla dolu iç mekânın bir rüyadan fırlamış gibi olduğunu düşündü.

Geniş koridorlarda yönlendirilirken Kiva, ağzını kapalı tutmakta zorlandı. Resmî elbiseleri ve mükemmel tarzlarıyla üç kıkırdayan saray mensubu onlara doğru yaklaştığında Kiva, seyahatten dolayı yıpranmış olan kendi görünümünü fark ederek

bu ulaşılmaz havaya uyum sağlamaya çalıştı. Gemide geçirdiği süre ona en azından kıyafetlerini ve vücudunu iyice yıkama fırsatı tanımış olsa da karşısındaki kadınların muhteşem kıyafetleriyle, kendi üzerindeki fonksiyonel deri giysiler arasında çok büyük bir fark vardı.

Bunu neden umursadığını merak ederek içinden başını iki yana salladı. Nasıl göründüğü önemli değildi. Hem Jaren hem de Caldon'un zırhları bir şekilde onunkinden daha iyi görünüyor olsa da sonuç olarak hepsi aynı gemideydiler.

Özellikle de Jaren çok iyi görünüyordu.

Kes şunu, diye içinden kendini azarladı Kiva ve onlara eşlik eden muhafızlar, saray mensuplarına daha fazla yaklaşmasınlar diye gitmelerini işaret edince çok sevindi.

Sonsuz koridorlarda ve soluk taş merdivenlerde yaptıkları uzun bir yürüyüşten sonra, muhafızlar onları etkileyici beyaz bir duvara bakan krem rengi koltukların ve meşe bir masanın bulunduğu rahat, kabul odasına götürdü. Masada on iki yaşından büyük olmayan bir kız oturuyordu. Kahverengi teni, dağınık saçları ve inanılmaz derecede iri gözleri onu olduğundan daha kk gösteriyordu.

Kızın hemen arkasında gri saçlı, burnunun üzerinde kare gözlüğü olan, sert görünümlü bir kadın duruyordu. Ancak günlerini blenin kim olduğunu görünce yüzündeki korkutucu ifade yumuşadı.

Bayan Sessizlik kocaman bir tebessümle, "Prens Deverick, ne beklenmedik bir zevk," dedi. "Ve Prens Caldon. Sizi görmek ne güzel."

Kiva kadının sesinde bir yalan aradı ama onları gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi.

Kraliçe Issa masadan aceleyle kalkıp, "Jaren, çok uzun zaman oldu," diyerek genç adama sevinçle sarıldı. Kiva bunu görünce mantıksız bir kıskançlık hissiyle mücadele etmeye çalıştı.

“Yüzün biraz yeşile döndü, tatlı yanak,” diye mırıldandı yanında duran Caldon. “Kıskançlık sana yakışmıyor.”

Kiva ona bir bakış attı ve Caldon da yanıt olarak hafifçe kıkırdadı. Bu ses, genç kraliçenin Jaren’dan uzaklaşıp kendini Caldon’un kollarına atmasına neden oldu ama bu Kiva’yı hiç rahatsız etmedi. Aslında Issa’nın prenslerle bu kadar samimi olmasını oldukça sevimli buluyordu. Fakat Bayan Sessizlik... “Majesteleri, derslerinizi hatırlayın,” dedi yaşlı kadın, sanki görgü kuralları aralarında sık sık tekrarlanan bir konuymuş gibi yorğun bir sesle.

“Ama bunlar Jaren ve Cal,” dedi Issa sızlanarak. “Onlar benim arkadaşlarım.”

“Bir kraliçenin arkadaşları olmaz,” dedi Sessizlik.

Issa, Caldon’a daha sıkı sarıldı. “Bu kraliçenin olur. Özellikle de bu kadar yakışıklılarsa.”

Tipp kıkırdadı ve Kiva bile kahkahasını gizlemek için öksürmek zorunda kaldı. Genç kraliçenin zevki kusursuzdu.

Tipp’in mizah anlayışı dikkatini çeken Issa, Caldon’dan uzaklaşıp grubun geri kalanına yaklaştı. Koyu renk gözleri Tipp’i uzun süre inceleyince çocuğun yanakları kızardı. “Sen kimsin?” diye sordu Issa.

Kiva, bu sorunun hepsine mi yoksa sadece Tipp’e mi yönelik olduğundan emin değildi. Tipp de emin olamadığı için gözlerini çaresizce Jaren’a çevirdi.

“Naari’yi zaten tanıyorsun,” dedi prens. Issa, muhafıza doğru neşeyle el salladı. “Yanıdakiler de Cresta Voss, Tipp Peridon ve Kiva Corentine.”

Kraliçenin başı Kiva’ya doğru döndü. “*Corentine mi?* Yoksa o...”

“Kendisi dostumuzdur,” dedi Jaren kesin bir dille.

Kiva bu açıklamanın ona hissettirdiği duyguyu görmezden geldi çünkü bunu sadece muhafızlar onu yakalamasın diye yaptığını biliyordu. Yakın bir müttefik olarak Issa, asilerin durumunun ve harekete öncülük eden soyun son derece farkındaydı.

“Ne kadar ilginç,” dedi Issa sessizce. Kiva’ya farklı bir şekilde bakıyordu. Artık hayat dolu bir çocuk değil, onun yerine hesapçı bir kraliçe ve bir gün dönüşeceği kadın gibi izliyordu.

“Belki de Prens Deverick ve arkadaşlarına oturmalarını teklif etmek istersin?” dedi Bayan Sessizlik.

“Ah! Ne düşüncesizim!” Issa, Caldon ve Jaren’ı öne doğru iterek, “Lütfen rahatınıza bakın,” dedi.

Masanın önünde sadece dört sandalye vardı ama zaten Naari de Cresta da oturmaya istekli görünmüyordu. Diğerleri peluş malzemenin üzerine çökerken, ikisi de sessiz nöbetçiler gibi beklediler.

Kraliçe Issa bir kez daha masasının arkasından, “Bu akşam kesinlikle benimle yemek yemelisiniz,” dedi. “Rahat rahat sohbet ederiz. Ama birkaç dakika sonra başka bir toplantım var, belki neden geldiğinizi paylaşmak istersiniz? Evalon’dan haber almaya lı haftalar oldu. Aslında aylar. O kadar endişelenmeye başladım ki her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmesi için bir elçi gönderdim. Her an geri gelebilir. Ama sanırım artık siz burada olduğunuza göre onun raporunu duymama gerek kalmayacak. O kadar heyecanlıyım ki...”

Bayan Sessizlik boğazını temizleyince, gevezelik ettiğini fark eden Issa’nın yüzü kızardı. “Üzgünüm,” diye mırıldandı, yüzünü buruşturarak. “Bir dakika, özür dilemek istemiyorum. Kraliçeler özür dilemez. Ama... ah, üzgünüm.” Tekrar irkildi ve sonra daha dik oturarak resmî şekilde, “Lütfen bize neden burada olduğunuzu anlatın,” dedi.

Caldon sanki kahkahasını tutmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu ama Jaren soğukkanlılığını korumayı başardı. Genç kraliçenin utancını hemen hafifleten nazik bir ifade takındı. Kiva, genç adamın yüzündeki o ifadeyi görünce neredeyse iç çekecekti.

“Seni toplantımdan alıkoymayalım. Bu akşam seninle birlikte yemek yemekten onur duyar, teşekkür ederiz,” dedi Jaren. Kiva onun kaskatı duruşundan asla yemek yemeyi tercih

etmediğini anladı. Neyse ki Issa, Vallenia'daki durumu henüz duymamıştı, bu da onları tahtın el değiştirmesi konusunda konuşmaktan kurtarıyordu. "Neden burada olduğumuza gelince, babanın sana söyleme fırsatı olup olmadığından emin değilim ama uzun zaman önce atalarım saklaması için senin atalarına bir şey emanet etmişti ve biz de onu geri almaya geldik."

Jaren'ın aksine Kiva, Issa'nın ailesinin erken ölümleri yüzünden yüzükten habersiz olabileceğini düşünmemişti ve Issa'nın soru sorar gibi Sessizlik'e bakması üzerine ani bir endişe hissetti.

Ama sonra genç kraliçe Jaren'a döndü ve "Sarana'nın yüzüğünü mü kastediyorsun?" diye sordu.

Kiva anında rahatladı. Jaren ve Caldon'un da sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi rahatladıklarını gördü.

"Evet," diye yanıtladı Jaren, koltuğunda öne doğru eğilerek. "Sende mi?"

Önceki iki yüzüğün getirdiği zorluklar göz önüne alındığında, kraliçenin cevabını beklerken Kiva'nın nabızı hızlandı.

Issa tekrar Sessizlik'e baktı ve dudağını ısırды. Danışmanın yüzü hiçbir şeyi açığa vurmuyordu ama cesaret verir gibi başını salladı.

"Ben de *sayılır*," dedi Issa yavaşça.

Belirsiz ifadesi Kiva'nın kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Cresta keskin bir sesle, "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Sadece..." Issa burnunu kaşıdı ve gözlerini onlardan kaçırdı. "Babam, bunu kimin talep edebileceği konusunda bize açık talimatlar verildiğini söyledi. Talimatlar yüzükle birlikte bizzat Sarana tarafından iletilmiş."

Caldon homurdandı, Kiva da uyuşturulup arenaya atılmadan önce Jiirva'da da benzer bir şeyin söylendiğini hatırlayarak aynı şekilde tepki verdi.

Vücudu her ne kadar gerilse de Jaren, kraliçenin sözlerine tepki vermedi. "Peki, bu talimatlar nelerdi?"

Issa, Bayan Sessizlik'e yalvarırcasına baktı, bu yüzden danışman konuşmayı devraldı: "Sarana, yüzüğü Issa'nın atalarına emanet ettiğinde, bunu bir gün Vallentis ve Corentine soyunun her zaman kan düşmanı olmayacakları umuduyla yaptı."

Hem Silence hem de Issa'nın gözlerinin kendisine çevrilmesiyle Kiva olduğu yerde âdeta kıvrandı.

"Yani," diye devam etti danışman, "yüzük Sarana'nın soyuna ait olsa da onun yalnızca dostane ilişkiler içinde olan bir Vallentis ve bir Corentine tarafından alınabileceği talimatını verdi."

Caldon rahatlayarak güldü ve Kiva'yı işaret ederek, "Size onun bir Corentine olduğunu zaten söyledik. Ve kesinlikle dostuz. Yani Sarana'nın talimatlarını çoktan yerine getirmiş oluyoruz," dedi.

Kraliçe Issa, Bayan Sessizlik'in fürtmesi üzerine kıpırdanarak, "Evet ama sorun şu ki... az önce 'sayılır' derken kastettiğim şey, yüzüğün nerede olduğunu bilsem de onu size veremeyeceğimdi," dedi. "Onu siz gidip almalısınız. Bir Vallentis ve bir Corentine. Birlikte."

Jaren, "Gidip *nereden* alacağız?" diye sorunca Kiva korkuyla kasıldı.

Kraliçenin kabul odasında, doğrudan kararmakta olan şehir ve ötesindeki tuz dağlarına, özellikle de diğerlerinden daha yüksekte görünen en büyük dağa bakan tek bir pencere vardı.

Issa cevap verirken tam olarak bu zirveye bakıyordu, "Yüzük, Nebu Dağı'nın tepesindeki bir mağarada. Bir mistik, yüzlerce yıl önce bir koruma büyüsü yaparak onu dağdan sadece bir Vallentis ile bir Corentine'in birlikte indirmesini garantiledi. Gitmeniz gereken yer orası. Ama sadece ikiniz... Sarana'nın talimatları bunlardı."

Gözlerinde bir özür vardı ama Kiva'nın aklı şimdiden kendisinin şu anda Lyras'taki tek Corentine olduğu fikrine gitmişti. Torell'in diğerleriyle birlikte gitmemiş olmasını diledi, hatta Ashlyn ya da Galdric'in onları zirveye yönlendirmek için yanlarında olmalarını da diledi. Ancak her iki seçenek de

mevcut değildi, bu yüzden hemen durumu kontrol altına aldı ve “Caldon’la birlikte gideriz,” dedi.

Caldon kaşlarını kaldırarak Kiva’ya baktı ama kızın yüzündeki çaresizliği görünce başını sallayarak, “Elbette. Yanımıza atıştırma-
lık da alırız. Çok eğlenceli olur,” dedi.

Kiva, gözlerini kesinlikle Jaren’dan uzak tutarak Caldon’a minnettar bir gülümsemeyle baktı. Jaren’ın ne düşündüğünü bilmesine gerek yoktu, isteyeceği son şeyin kendisiyle birlikte bir dağa tırmanmak olduğundan emindi çünkü bu *Kiva’nın da* istediği son şeydi.

“Yürüyüş tehlikeli olacaktır,” diye uyardı Bayan Sessizlik. “Artık gitmeniz için çok geç. Eğer gece çökmeden geri dönmek istiyorsanız, şehirden şafak sökmeden ayrılmalısınız. Ve eğer hava değişecek olursa mağaralardan birine sığınmanız gerekecek.”

“Dağlarda hava genelde sık sık değişir,” dedi artık kimsenin kendisine bağırmayacağını bildiği için daha mutlu olan Issa. “O yüzden her şeye hazırlıklı olun.”

Kraliçe ve danışmanı izlenecek en iyi yolla ilgili talimatlar verirken, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu yinelediler. Hizmetkârlarına malzemeleri organize etmelerini emrederlerken Kiva’nın avuçları buz kesmişti. Daha sonra toplantıları için izin istediler. Kiva ile arkadaşlarını sarayın geri kalanı kadar hoş olan özel bir odaya götürmek için bir refakatçi geldi. Tekrar yalnız kaldıklarında birbirlerine asık suratlarla baktılar... Tipp hariç.

Rüyadaymış gibi iç çeken çocuk, Kiva’ya döndü ve “İnsan â-âşık olduğunu na-nasıl anlar?” diye sordu.

Kiva’nın gözleri tamamen bilinçsiz bir tepkiyle Jaren’a döndü ve Jaren’ın da ona baktığını fark etti. Bir an yüzünde sıcak bir ifade gördüğünü sandı ama ona daha fazla bakamayacak kadar paniklemişti, o yüzden gözlerini hızla pencereden dışarıya çevirdi. Tek görebildiği, alaca karanlıkla aydınlanan Nebu Dağı’nın üzerinde oluşan ve midesinin bulanmasına neden olan fırtına bulutlarıydı. Tipp’e döndü ve “Bu konuşmayı başka bir güne saklamaya ne dersin?” dedi.

Cresta -tanrılar onu korusun- araya girip Kiva ile Caldon'u göstererek, "Bu ikisi şuraya tırmanırken biz gerçekten kışımızın üzerine oturup bekleyecek miyiz?" diye sordu. Gökyüzünde bir şimşek çakarken parmağını pencereye doğru salladı.

"Başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor," diye yanıtladı Naari. Muhafızın yeşim küpesi, luminium kürelerin altında ısı ısı parlıyordu.

"Hiç endişeli değilim," dedi Caldon. Bej bir kanepeye uzanırken gerçekten de rahat görünüyordu. "Siz uyanamadan gitmiş oluruz ve siz daha bizi özleme fırsatı bile bulamadan yüzüğü alıp geri döneriz." Kiva'ya göz kırptı, kendine olan güveni kızın sakinleşmesine yardımcı oluyordu.

Naari ve Cresta birkaç şikâyetle daha bulunduktan sonra nihayet Sarana'nın talimatlarının açık olduğunu ve eğer kadim bir mistik onu korumak için büyü yaptıysa, talimatları yok saymanın büyük bir risk olacağını kabul ettiler. Jaren tartışma sırasında sessiz kalıp pencereden dışarı bakarken, Tipp birkaç dakikada bir rüyada gibi iç çekmeye devam ediyordu; zihni (ve muhtemelen kalbi) genç kraliçe tarafından çalınmıştı. Kiva, ertesi gün için getirilmekle meşgul olmasa, bu durumu sevimli bulurdu.

Akşam yemeği saati geldiğinde Kiva, şafaktan önce yola çıkmadan evvel erkenden yatmak için Issa'nın davetini kibarca reddetti. Caldon bu kadar kolay reddedemezdi ama Kiva'ya geç saatlere kadar dışarıda kalmayacağını söyledi ve bir saate odada olacağına dair söz verdi. Kiva homurdandı. Daha sonra arkadaşlarına iyi geceler dileyip vedalaşırken, Cresta ve Naari'den Tipp'e göz kulak olmalarını istedi. Jaren'ın ise sadece omzuna baktı ve yüzüğü almak için elinden geleni yapacağına söz verdi. Jaren'ın tepkisini beklemeden yatak odalarından birine geçti, perdelerini hızla çekerek şehri kamçılayan yağmurun ve ilerisindeki öfkeli dağın görüntüsünü kapattı.

Aklındaki tüm düşünceleri silerek yatağa uzanan Kiva, uymakta zorluk çekeceğinden endişelendi ama bir mucize eseri kolaylıkla uykuya daldı ve güne hazır, yenilenmiş bir şekilde uyandı.

Hızlıca giyindi ve penceresinden dışarı bakmaktan kendini alamadı ancak luminiyumla aydınlatılmış şehir sokakları dışında görülecek çok az şey vardı, güneşin dağların tepesinden doğmasına daha çok vardı. En azından yağmur durmuştu. Kiva onu dinleyenlere bir teşekkür duası gönderdi.

Ortak odaya adım attığında duası yarım kaldı çünkü onu bekleyen Caldon değil, Jaren'di.

Kiva aniden durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Hizmetkârların hazırladığı paketleri inceleyen Jaren, "Cal akşam yemeğinde çok fazla içti," diye yanıtladı. "Birkaç saat daha uyur ve günün büyük bölümünde işe yaramaz."

Kalbi hızla atan Kiva, büyüünün sarhoş ve uykusuz bir aptalı iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak ederek gözlerini Caldon'un yerleştiği yatak odasına doğru çevirdi. Ama biliyordu ki umut etmekten daha iyisi olmalıydı ve onu bu duruma soktuğu için Caldon'a çok kızdı.

"Belki de yarma kadar beklemeliyiz," dedi normalden daha yüksek bir sesle. "Tor bugün döner, diğerleri de öyle. Belki de..."

Kendi güvenli odasına geri dönüp dönmemeyi düşünürken, Jaren ona doğru uzun adımlarla yürüyünce sustu. Kaskatı kesildi ama Jaren sırt çantalarını sağ ve sol omzuna takıp iyice sabitlemek için kayışlarını ayarlamak dışında bir şey yapmadı. Hareketleri nazik ama etkiliydi.

Kiva zorlukla nefes alıyordu, Jaren'ın vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyor, genç adam işiyle ilgilenirken yüzü *tam karşısında* duruyordu.

Yaptığı şeyden tatmin olan Jaren geri çekildi ve "Önümüzde uzun bir yol var. Hadi gidelim," dedi.

Kiva'ya itiraz etme fırsatı vermeden odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

Jaren'ın şefkatli hareketleri karşısında onu kapıya kadar takip etmekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşkına dönen Kiva, zaten istese de itiraz edemezdi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Neyse ki yürüyüşlerinin ilk birkaç saati olaysız geçti. Tüm şehir uyurken yola çıkmışlardı. Tepelere ulaştıklarında hâlâ lacivert olan gökyüzü çivit rengine dönmeye başlamıştı. Konuşmamaları Kiva'nın sinirlerinin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu çünkü Jaren'ın olduğu yöne bakmadığı sürece yanındaki Caldon olduğunu hayal edebiliyordu.

Nebu Dağı'nın eteğine varmışlardı. At sırtında kolayca geçilebilen, dağın üçte birini çıkmalarını sağlayan açık bir yol bulduklarında Kiva'nın gerginliği azalmaya başladı. Bu noktada ağaçlar daha seyrek ve yukarı çıktıkça kayaların derinliklerine işlemiş olan tuz yüzünden ayaklarının altındaki toprak ufalanmaya başlıyordu. Kraliçe Issa ve Bayan Sessizlik onları dağın zeminine dikkat etmeleri konusunda uyarmışlar, aynı zamanda atların dönüş yolculuğuna kadar rahat etmesini sağlayacak kadar samanla dolu olan bir keçi çobanı mağarası olduğunu ve oraya gidiş yolunu da tarif etmişlerdi.

Zephyr ve Nightshade'i mağaraya yerleştirdikten sonra Kiva ve Jaren yürüyerek yola çıktılar. Gökyüzü artık tozpembe bir renkteydi ve bulutlardan arınmıştı ama önlerinde hâlâ saatlerce tırmanmalarını gerektirecek bir yol vardı. Kiva, havanın değişmesi ihtimali için endişelenmemeye çalıştı ve yukarı doğru devam ederken bir ayağını diğerinin önüne atmaya odaklandı. Zephyr'in ilave ağırlığı olmadığı için ayağının altındaki zeminin

ufalanma şansı yoktu ama takılıp düşmemeye dikkat etmesini gerektirecek kadar kayalıktı. Jaren'ın şifa büyüsü olmadığından, eğer bileği burkulursa prens onu taşımak zorunda kalacaktı ve bu ne pahasına olursa olsun Kiva'nın istemediği bir şeydi.

Eğim yoğunlaştıkça Kiva kısıp kısıp nefesler almaya başladı ve daha yükseğe tırmandıkça nefesi daha da ağırlaştı. Hâlâ ağaç sınırının altındaydılar. Sık sık girişini kayaların kapatmış olduğu yuvalanmış mağaralar görüyor, bu da ona acil bir sığınak aramaları gerektiğini hatırlatıyordu. Ancak şu âna kadar her şey yolunda gitmişti ve Kiva zirveye ulaşp rekor sürede geri dönecekleri konusunda umutluydu.

Ağaçlar seyrelmeye başladığında Jaren, "Hadi bir ara verelim," dedi. Saatlerdir ilk konuştukları şey bu oldu.

Kiva başını sallayıp yere çöktü, çantasını indirdi ve inleyerek yorgun omuzlarını ovuşturdu.

"Yolculuk nasıl gidiyor?" diye sordu Jaren, kendi çantasından bir kese fındık ve meyveyle birlikte bir su tulumu çıkarırken.

Kiva'nın midesi guruldadı ve o da aynı erzakları bulana kadar kendi malzemelerini karıştırdı. "Biraz ağrım var ama korkunç sayılmaz," diye yanıtladı. Havadan sudan konuşan, kibar ve rahat iki yabancı gibiydiler. Kiva bunu yapabiliirdi. Aslında Jaren'la birlikteyken kendini uzun zamandır olduğundan daha rahat hissediyordu. Enerjisini tırmanışı atlatmaya adanmış sinirlerini gerekcek yakıtı kalmamıştı. "Ya senin?"

"Aynı," dedi Jaren.

Fiziği göz önüne alındığında Kiva cevabından şüphe etti. *Jaren* hiç de nefes nefese değildi ve Kiva bu molayı yalnızca onun iyiliği için önerdiğinden emindi. Ama hiçbir şey söylemedi, bu düşünceli tavrına minnettardı ve dostane sessizliklerine geri dönmek için can atıyordu.

Yakında ağaçların sağladığı mahremiyetten yoksun kalacaklarını bildiklerinden, ikisi de devam etmeden önce kişisel ihtiyaçlarını halletmeye karar verdiler. Ardından tekrar yola koyuldular.

Eğim, uyluk yakıcı seviyelere ulaşmıştı ve patika ağaçlarla birlikte kayboluyordu. Kısa süre sonra geriye sadece sivri ve keskin kayalar kalmıştı, hepsini dikkatli bir şekilde geçmek ve çoğunlukla üzerlerinden tırmanmak zorunda kaldılar. Jaren, Kiva'ya yardım etmek için birden fazla kez elini uzattı ve Kiva her seferinde, elini bıraktıktan çok sonra bile Jaren'ın dokunuşunun tenini yaktığını hissetti.

Güneş gökyüzünde yükseldikçe gri çökelti yerini beyaz tuza bıraktı, bu da zirveye yaklaştıklarını gösteriyordu. Tırmanış artık daha zorlaştığı için sık sık mola vermek zorunda kalıyorlardı. Fakat ağaç sınırının tepesindeki rüzgârın serinliği, tekrar yola çıkmadan önce biraz su ve birkaç ağız dolusu yiyecek tüketmekten başka bir şeye izin vermeyecek kadar acı vericiydi.

Tam da bu molalardan birinden sonra ilk çatlağa rastladılar: tuzlanmış toprak ikiye bölünmüştü. Biri sanki bir bıçak alıp dağı delip geçmiş gibi oluşmuş olan yarık, göz alabildiğince uzanıyordu. Kiva bu görüntü karşısında donakaldı, uçuşunun kenarından aşağıya bakarken adrenalinle doldu. Uçuşunun ne kadar derine indiğini göremiyordu, bu da nerede olduklarını ve ne kadar riskli bir yolculuk yaptıklarını hatırlayıp korkuyla karışık bir heyecan hissetmesine neden oldu.

“Üzerinden atlamamız gerekecek,” dedi uçuşundan aşağıya bakan Jaren.

Kiva yutkundu, yarığın dibini görebilmek için tekrar yüze baktı ve her iki yönde de pürüzlü çizgilerden başka bir şey göremedi.

“Hey,” dedi Jaren onun korkusunu fark edip eline uzanarak. “Sadece birkaç metre. Birlikte atlarız.”

Kiva, prensin parmaklarının kendi parmaklarıyla iç içe geçmiş olduğu yere uyuşmuş gibi baktı ve aniden çok fazla şey hissetti. Hızla geri çekilip, “Önce sen git. Ben de peşinden gelirim,” diye bağırdı.

Jaren onu uzun bir süre izledi, muhtemelen korkusunun arttığını ve bunun artık yalnızca dağdan kaynaklanmadığını görmüştü. Yavaşça başını sallayarak, “Güvenli bir şekilde karşıya geçmek için koşarak atla,” dedi. “Bu şekilde.”

Birkaç adım geriledi ve sonra ileri doğru atılarak yarığı kolaylıkla geçti ve hafifçe diğer tarafa indi.

“Şimdi sıra sende,” diye seslendi.

Kiva ne yaptığını düşünmedi, düşünürse daha iyi bir karar vereceğini biliyordu. Bunun yerine geri çekildi ve ileri atılarak sert beyaz tuzdan uzaklaşıp doğrudan boşluğun üzerinden atladı. İnerken biraz tökezledi, çantasının ağırlığı onu geriye doğru hafifçe çekiştirince bir an dehşete kapıldı. Ama Jaren yanındaydı, kollarını ona dolamış ve yarıktan güvenli bir mesafeye gelene kadar ileri doğru çekmeye başlamıştı. Kiva’nın kalbi kükrüyor, bacakları titriyordu ve Jaren onu vücuduna bastırmış olduğundan hareket edemiyordu.

“İyi misin?” diye sessizce sordu Jaren.

Kiva, kısmen az önce olanlardan dolayı ama aynı zamanda Jaren’ın onu hâlâ bırakmamış olmasından dolayı hemen cevap veremedi. Her nasılsa kendini toparlamayı ve Jaren’dan uzaklaşmayı başardı. Titreyen eliyle saçını kulağının arkasına atarken kafasını salladı ve boğuk bir sesle, “Teşekkür ederim,” diye yanıtladı.

Titremesinin geçmesi biraz zaman aldı fakat gördükleri her yeni yarıқта yeniden titremeye başlıyordu. Pürüzlü yarıklar, yükseldikçe endişe verici bir düzenle dağları kesiyordu. Bazılarının etrafından dolaşılabilirdi ancak bazıları ilki gibiydi ve üzerinden atlamaları gerekiyordu. Kiva artık çantasına dikkat ediyor ve daha fazla sürpriz kucaklaşmadan kaçınmak için atlamalarına fazladan mesafe ekliyordu.

Çok geçmeden yarıklarla ilgili endişelerinin yerini hava durumuyla ilgili korkuları aldı. Tam tırmandıkları yerin yakınında endişe verici derecede kara bulutlar oluşmaya başlamıştı.

Hem o hem de Jaren tedirginlikle yukarıya doğru tırmanmaya devam ettiler ve yağmurun ilk damlası Kiva'nın yanağına dokunduğunda, kız sığınacak bir yer bulmayı düşünmeleri gereken noktaya ulaştıklarını anladı.

Ama sonra onu gördü: dağın zirvesindeki mağarayı.

Jaren da görmüş ve ona kocaman gülümsemek için dönmüştü. İfadesi o kadar neşeli, o kadar kaygısızdı ki Kiva sendeleyerek durdu.

İşte toprak tam o an hareket etti.

Kiva sanki uyanmış büyük bir canavarın sırtında duruyormuş gibi hissetti. Tuzlar kayıyor, yer çatlıyor, dağ çevresi boyunca yüce bir kükreme yankılanıyordu. Ses kulaklarını kapatmak istemesine neden oldu ama dengede durmaya çalışmakla çok meşguldü, eli bilinçsizce Jaren'ın eline uzandı ve zirve ikiye bölündüğünde onu yakaladı...

Hem de tam oldukları yerden bölünmüştü.

Kiva korkarak bir çığlık attı ve Jaren'ı da yanında çekerek geriye doğru sıçradı ama yarık, zirvede öfkeli bir çatlak gibi açılırken Jaren'ın altındaki tuz, ağırlığını taşıyamadığı için ufalandı.

Ardından Jaren düşmeye başladı.

"*HAYIR!*" diye bağırды Kiva, Jaren yarığın içine düşerken. Jaren'ın ağırlığı onu da aşağıya çekiyordu ama yüzüstü yere kapaklanan Kiva canı pahasına, yarığın kenarından sarkan genç adamın elini tuttu. Daha da sıkı tutabilmek için diğer elini de uzattı ve ağırlığına karşı kendini zorladı. Onu tek başına kaldırmaya gücünün yetmeyeceğini fark ettiğinde yeni bir korku dalgası içini kapladı.

"Bana yardım etmen lazım!" diye seslendi Kiva.

Ancak Jaren da zaten bunu yapmaya çalışıyordu. Sol elini uzattı, çıkıntıya tutunup kendini yukarı çekmeye başlarken parmak eklemleri bembeyaz oldu. Kiva da kendi kuvvetiyle çekerken tüm gücüyle hareket etti.

Derken Jaren aniden yarıktan çıktı ve hızı yüzünden ikisi de geriye doğru yuvarlandı. Jaren, Kiva'nın üzerine düşmüştü.

İkisi de öylece yatıyor, şiddetle nefes almaya çalışıyor ve hiç hareket etmiyorlardı.

Kiva kimin daha çok titrediğinden emin değildi. Kolları içgüdüsel olarak Jaren'a dolandı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kendi nefesini bile zar zor duyabiliyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, elinde olmadan korku dolu bir tepki veriyordu. Tıpkı Jaren'm uzaklaşması gerektiğini bildiği hâlde, gitmesine izin veremediği gibi.

Ona ne kadar süre sarıldığından emin değildi. Jaren sonunda dirseklerinin üzerine doğrulmayı başardı ve şaşkınlıkla altında yatan Kiva'ya bakıp, "Hayatımı kurtardın," dedi.

Kendine gelen Kiva onu göğsünden itti ama Jaren yerinden kıpırdamadı.

"Sen de beni birçok kez kurtardın," dedi zayıf bir sesle. Yağmur damlaları üzerlerine hafifçe serpilmeye başladı. *Pıt pıt pıt* diye sessizce inen damlalar Kiva'nın yüzüne dokunuyor ve göz yaşlarına karışıyordu.

Jaren hafifçe doğruldu ve elini kızın yanağına götürdü. Parmakları gözyaşlarının izlerini takip ederken, ikisi de istemsiz bir şekilde ürperdi. "Neden ağlıyorsun?"

Kiva onu tekrar itti ve yeni bir panikle sarsıldı. "Lütfen kalkar mısın?"

Jaren kımıldamadı. "Neden ağlıyorsun, Kiva?"

"Sence neden?" diye sordu, artık öfkelenmeye başlayan Kiva. Öfke iyi bir şeydi. Öfke, şu anda yaşadığı duyguları hissetmek zorunda olmadığı anlamına geliyordu. "Az önce senin bir *dağın içine* düşüşünü izledim. Ölebilirdin."

"Ve buna mı üzüldün?"

Kiva ağzı açık bir vaziyette ona baktı, sonra tüm gücüyle genç adamı itip altından sıyrılarak ayağa kalkmaya çalıştı. Sırt çantasının üzerine düşünce canı yandı ama acısını boş verip ayağa kalkan Jaren'a dik dik baktı. İkisi de yeni oluşan yarıktan uzak durmaya dikkat ediyordu. Dağ tekrar sakinleşmişti ama Kiva içindeki her şeyin tehlikeli bir biçimde yer değiştirdiğini hissediyordu.

“Gerçekten bunu sordun mu?” diye tısladı, yüzünü silip serpintilerin atmasıyla kaşlarını çatarak gökyüzüne bakan Kiva. Uzaklardan gelen bir gök gürültüsü, yıldırım düşmeden önce mağaraya doğru acele etmeleri gerektiğini fark etmesine neden oldu ancak Jaren’ın cevabını beklediği için hareket edemedi.

“Sordum,” dedi kızın gözlerinin içine odaklanan Jaren. “Benden kaçırıyorsun. Nasıl hissettiğine dair hiçbir fikrim yok. O yüzden sordum.”

Kiva’nın aksine, prens sanki az önce yaşanan şeyi atlatmış gibi artık hiç titremiyordu ve tamamen ona odaklanmıştı.

Öfkesi artan Kiva, öne doğru eğilerek, “Senden kaçıyorum çünkü *istediğin* buydu,” dedi.

“Günlerdir seninle konuşmaya çalışıyorum ve bunu biliyorsun. İnanılmaz derecede sinir bozucuydu,” diye karşılık verdi, sakın sesi ile yüz ifadesi çelişen Jaren. “Korktuğun için benden kaçırıyorsun.”

Kiva ona baktı. “Korkmuyorum.”

“Korkuyorsun,” dedi Jaren. “Haftalardır bana neredeyse hiç bakmadın.”

Kiva, az önce yaşananların sarsıntısı yüzünden tepkisini süzgeçten geçiremeyecek kadar sersemlemiş bir hâlde kollarını iki yana açtı. “Bana bakmayan sensin! Bana benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledin, ben de sana istediğini *verdim!*”

“Yalan söyledim.”

Duyduğu iki kelimeyle birlikte Kiva’nın her parçası sakinleşti, öfkesi tuhaf bir hâl aldı ve Jaren’ın dürüst, açık yüz ifadesini görünce âdeta uyuştı. Ardından içini bir panik kapladı ve başını sertçe iki yana salladı. Geriye doğru bir adım attı, kalbi yeniden hızlanmaya başlamıştı. “Yalan söylemedin. Sadece kafan karışık. Sen... Sen benden nefret ediyorsun.”

Jaren’ın yüz hatları, saf ve bariz bir acıyla kaplanmıştı. Gözlerini yavaşça kapattı ve tekrar açtığı anda acı hâlâ oradaydı. “Senden asla nefret edemem, Kiva.”

Kiva bu kez kararlı bir tavırla, onu dinlemeyi reddederek başını yine iki yana salladı. “Ediyorsun. Ve bunda... bir sorun yok. Etmiyormuşsun gibi davranmana gerek yok. Yaptıklarımın sonra...”

“Ne yaptın?” dedi ona bir adım yaklaşan Jaren.

Kiva’nın ağzı açılıp kapandı, sözleri yetersiz kalıyordu çünkü Jaren onun *tam olarak* ne yaptığını biliyordu. “Ben... Zuleeka... O gece...”

Jaren başını yana doğru eğdi. “Ablana tılsımı sen mi verdin?”

Kiva bu soru karşısında sarsıldı ve ardından ablasının Nehir Odası’nda söylediği yalanlar yüzünden Jaren’in nasıl yıkıldığını hatırladı. Bu kez gözlerini kapatmak zorunda kalan Kiva olmuştu. “Hayır,” diye yanıtladı çatlak bir sesle. “Onu benden çaldığını bile bilmiyordum. Ama...”

“Ona büyümü, dört elementin hepsini birden kullanabildiğimi sen mi söyledin??” diye araya giren Jaren, bir adım daha yaklaştı.

Kiva geriye doğru kaydı ama sonra durmak zorunda kaldı çünkü yarığa çok yaklaşmıştı. “Ben...”

“Söyledin mi?” diye bastırdı Jaren.

“Hayır,” dedi Kiva tekrar. Jaren ona bu sırrı emanet etmişti ve Kiva da söz verdiği gibi hiç kimseye söylememişti.

“Kanun Kitabı’nı çalmasına yardım ettin mi?”

Kiva, ablasının yaptığı bir şeyden dolayı Tipp’in nasıl suçlandırıldığını hatırlayınca bir top gibi kıvrıldı. “Hayır,” diye hırladı.

Jaren ona doğru bir adım daha attı, sesi artık iyice yumuşamıştı. “Hançeri ona sen mi verdin?”

Kiva, bu kez olduğu yerde kaldı ve titreyerek fısıldadı: “Elbette hayır. Hançerin tam olarak ne olduğu ya da ne yapabileceğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Asla...” Sesi çatladı ve cümlesini tamamlayamadı.

Ama buna gerek yoktu çünkü Jaren şu anda tam karşısındaydı ve fısıldayarak, “O hâlde olanlar yüzünden neden kendini suçluyorsun?” diye sordu.

Kiva onun şefkatli, anlayışlı gözlerine bakmaya dayanamadı, ölümle karşı karşıya kaldığı ânın şoku geçtiğinde karşılaşacağını bildiği şeyi kaldıramazdı. Jaren onun yaptığı her şeyi ve kim olduğunu hatırlayacaktı. Dudakları titreyerek, “Ona Kraliyet Üçlüsü’nden ben bahsettim. *Her şeyini* benim yüzümden kaybettin,” dedi.

“Kraliyet Üçlüsü Zuleeka’nın pek de umurunda değildi,” dedi Jaren. “O gece onu duydun, başından beri Tanrıların Gözü’nü alıp benim üzerimde kullanmayı planlamıştı. Amacı *buydu*. Ve Üçlü’den haberi olmadığı hâlde Evalon’u ele geçirmeyi yıllardır planladığını kendisi itiraf etti. Paylaştığın bilgiler ona bu olayları hızlandırmak için ek bir destek sağladı.”

“Aynı zamanda ona *sebep* de verdi. Yaptığı her şey...”

“*Onun* yaptığı her şey,” diye sözünü kesti Jaren sert bir şekilde. “Zuleeka’nın yaptığı şeyler senin değildi. Onun seçimleri senin değildi. O gece sen olmasaydın ablan beni öldürürdü. Hayatımı kurtardın. Neden kendini hikâyenin kötüsüymüş gibi anlatıyorsun?”

Bu soru Kiva’nın kulaklarında yankılandı ama başını iki yana sallamadan edemedi, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Artık kelimeler onu aşıyordu ama Jaren konuşmayı bitirmemişti. Parmaklarıyla kızın çenesinin altına dokunmak için uzandı, ona bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar Kiva’nın başını geriye doğru kaldırdı ve gözlerinin içine bakıp duygu dolu bir sesle sordu: “Bunu ne zaman göreceksin? O gece olanlar için seni suçlamadığımı?”

“Suçluyorsun,” diye hırladı Kiva, onun olanları unutmamasına izin vermeyerek. “Suçluyorsun ve suçlamalısın da.”

“Öfkeliydim,” dedi Jaren alçak bir sesle. “Canım yanmıştı. Ve tüm bunların acısını en kolay çıkartabileceğim kişi sendin. Hata ettim ve üzgünüm. Ama sana çölde söylediklerim doğru değildi. Ve melek tozunun etkisindeyken anlattıkların...” Bu sefer çatlayan Jaren’ın sesiydi, duygu dolu bir ifadeyle fısıldadı: ‘Bir kez bile, en kötü günlerimde bile senden nefret etmedim.

Senden nefret ettiğimi düşündüğünü duymak, *yaşamak* istemediğini bilmek..." O lanetli bakışları tekrar yüzüne döndü. "Tekrar kalbimden bıçaklanmış gibi hissettim."

Kiva, sözlerinin doğru olduğunu görse bile ona inanamayacak kadar korkuyordu.

"Ama sana yalan söyledim," diye fısıldadı genç kız. Gözyaşları artık hızla akıyor, daha da yoğunlaşan yağmur damlalarına karışıyordu. "Sen de... Sen de bir yalana âşık olduğunu söyledin."

Jaren, görebileceği tek şey o olana kadar öne doğru ilerledi. "Bir yalana âşık *oldum* ama o yalan *sendin*. Sana âşık oldum, Kiva. Sana âşığım. Ne o zaman ne de şimdi bu konuda hiçbir şey değişmedi... Artık gerçek seni tanıyor olmam dışında."

Kiva dinleyemedi, sözleri çok acı vericiydi. "Lütfen dur..." Jaren'ı uzak tutmak için elini uzattı, ona yanıldığını hatırlatmak istiyor, içinde güneşin altında açan bir çiçek gibi büyüyen tehlikeli umuttan kendini korumak istiyordu. Ama aralarında yeterince mesafe kalmamıştı ve Jaren kızın parmaklarını kavrayıp göğsüne bastırdı. Güçlü eli Kiva'nın elini kapladı.

"Sana, asla bana yalan söylediğin için kızmadım," dedi Jaren, yumuşak bir sesle. "Bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmediğin için kızdım."

Gözleri Kiva'nın kilitlenmişti ve Kiva onun hissettiği her şeyi net bir şekilde görebiliyordu. "Caldon senin bütün sırlarını biliyor ve seni yine de seviyordu. Bana bu şansı hiç vermedin. Yaşadığımız onca şeye rağmen bana güvenmedin. O yüzden bu kadar üzüldüm. Kontrolün dışındaki şeyler yüzünden değil, hatta yaptığın hatalar yüzünden bile değil. Beni asla kalbinin içine almadığın için. Sana her parçamı verdim ve senin de bana her parçanı verdiğini sanıyordum ama bu süre boyunca gerçekte kim olduğunu bile bilmiyordum."

Bunları duyan Kiva'nın altındaki zemin bir kez daha sarsıldı ama bu seferki dağdan gelen bir sarsıntı değildi. Vermesi gereken bir karar olduğunun farkına varmasından kaynaklanan bir sarsıntıydı. Bir daha böyle bir acıyı hissetme riskine girmemek

için kalbini koruyarak Jaren'dan kaçmaya devam edebilirdi. Ya da Jaren'a az önce onun kendisine verdiği şeyi verebilirdi: gerçeği, her ne kadar dağılmış ve kırılmış olsa da.

Titreyerek nefes alan Kiva seçimini yaptı.

"Kim olduğumu biliyordun." Sesi o kadar boğuktu ki Jaren'ın onu duyabilmesi bir mucizeydi. Jaren'ın onun ellerini tutan ellerine baktı ve kendisini devam etmeye zorladı: "Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyordun. On yıldır ölüydüm ve sen bana yeniden hayat verdin. Beni kurtardın. Beni serbest bıraktın. Beni sen *yarattın*. Ve bana kim olduğunu göstererek; aileni, krallığını ve hayatını, hatta *kalbini* benimle paylaşarak, bana kendi yolumu çizme gücü verdin." Jaren'ın duygu dolu gözlerine bakıp devam ederken gözlerinden daha çok yaş süzüldü. "Haklısın... Sana kendimle ilgili şeyleri anlatmalıyım. Ama bunun nedeni sana güvenmemem değildi. Sana *güvenmememi* imkânsız hâle getirmiştin. Sadece... Sanırım sana gerçeği söylersem, kendi ailem ile seninki arasında kalacağımı düşündüm..." Sesi çatallandı ve hırıltılı bir şekilde, "Seni kaybetmekten korktum," dedi.

Jaren'ın bakışları o kadar yoğundu ki gözleri âdeta yanıyordu ama Kiva, son korkusunu da bir kenara iterek gözlerini kaçırmadan, "Sadece kendin olarak, ne istediğimi anlamama yardım ettin. Ablama ve asilere hayır diyebilmem için bana cesaret verdin," dedi. Tüm vücudu titriyordu ama kendini zorlayarak fısıldadı: "Ben seni seçtim, Jaren. Her zaman seni seçeceğim. Çünkü seni seviyorum..."

Jaren dudaklarını onunkine bastırınca, Kiva cümlesini tamamlayamadı.

Dudaklarından şaşkın bir ses kaçtı ama sonra zihni olanları fark etti ve Kiva güçlü kollarıyla kendisini kucaklayan Jaren'a daha sıkı sarıldı.

Öpüşmeleri nazik değildi, şiddetli ve yaralayıcıydı. İkisinin de haftalar, hatta *aylardır* bastırdıkları şeylerle doluydu. Kiva bir elini Jaren'ın sırtına dolayıp çantasının altına kaydırırken, diğer elini adamın yağmurdan ıslanmış saçlarına doğru hareket ettirerek

yüzünü kendisine doğru yaklaştırdı. Nefes almak için ara verdiklerinde elinde olmadan inledi, hissettikleri karşısında fazlasıyla bunalmıştı. Ama Jaren onu tekrar öpmeye başladı, dili ağzının içinde geziniyor ve Kiva'nın dudaklarına doğru inlemesine neden oluyordu. Dizlerinin bağı çözüldü ve prens kızın tüm ağırlığını kucaklayarak öpüşmelerini daha da derinleştirdi. Jaren'ın iniltisi Kiva'nın tüm vücudundan akarak, içinin karıncalanmasına neden oldu. Midesinde sıcaklık birikti, teninde ateş parladı, bedeni onun ellerinin altında canlandı. Jaren'ın gitmesine asla izin vermek istemedi, onu bırakabileceğinden bile emin değildi...

Ama sonra şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu ve tutkulu anlarını yarıp geçti. İkisi de gökyüzüne baktı; yağmurun ciddi bir şekilde yağmaya başladığını, kıyafetlerini ıslattığını ve ayaklarının dibindeki kaya tuzuna damladığını fark etmemişlerdi.

Kiva nefes nefeseydi. Parmakları Jaren'ın şu an karmakarışık olan saçlarına dolanmıştı. Kolu sanki hayatı buna bağılıymış gibi onu sıkıca sarıyordu. Sersemlemiş bir hâlde Jaren'a bakınca göz göze geldiler. Jaren'ın yüzünde de aynı ifade vardı. Sanki... sanki...

Titreyerek, "Benden gerçekten nefret etmiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı..

Yumuşak bir kahkaha atan Jaren'ın sesi o kadar hafifti ki Kiva'nın gözleri yeni yaşlarla doldu ve kalbindeki boşluk bir şekilde yeniden birleşmeye başladı.

"Hayır, tatlım," diye fısıldadı Jaren, kızın yanaklarından süzülen gözyaşlarını öperek. Dudakları tenindeyken, "Gerçekten nefret etmiyorum," diye mırıldandı.

Kiva kendini tutamadı... Jaren'ın kollarının arasında ağlamaya başladı, omuzları titriyor, göğsü sanki içindeki her şeyi temizleyip dalgalar hâlinde fışkırmıyormuş gibi inip kalkıyordu. Jaren'ın sırtını sıvazladığının ve kulağına mırıldandığı rahatlatıcı sözlerin farkındaydı. Ama ondan istediği bu değildi. Adını soluyarak başını kaldırıncaya Jaren'ın hep olduğu, her zaman da olacağı gibi şefkatli, sevgi dolu ağzı bir şekilde onunkiyle buluştu.

“Üzgünüm,” dedi Kiva, prensin dudaklarına doğru. Bu sözleri söylemeye ihtiyacı vardı, Jaren’ın onun ciddi olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı. “Çok üzgünüm.”

“Artık özür dilemek yok,” diye fısıldadı Jaren kızın dudaklarına doğru.

“Ama ben...”

Jaren onu öperek, itirazını dudaklarından aldı ve Kiva’ya ona söylemek üzere olduğu şeyi... *kendi adını* bile unutturdu. Jaren’ın neşesi, bağışlaması, *sevgisi*... Kiva’nın bildiği tek şey buydu, kalbi o kadar doluydu ki bu canını acıtıyordu ve dinmeyen bu acı fazla güzel, fazla mükemmeldi.

Ama sonra başka bir gök gürültüsü uğuldadı. Ardından bir ışık parladı. Artık tehlikeyi görmezden gelemezlerdi.

Jaren dudaklarını onunkinden çekti, gözleri parlak ve alev alev, yüzü kırmızı, nefesi ağırdı. Ancak Kiva’dan daha hızlı bir şekilde kendine gelmeyi başardı ve kızın elini tutarak, “Mağaraya gitmemiz gerekiyor,” dedi.

Kiva, prensin kendininkine değen tenine hayran kaldı, son derece kolay ve istekli dokunuşu Kiva’nın bunun gerçek olduğuna inanmasını zorlaştırıyordu. Ama Jaren’a baktığında gerçeğin tam karşısında durmuş, kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Jaren ondan nefret etmiyordu.

Onu suçlamıyordu.

Onu seviyordu.

Tıpkı söylediği gibi.

“Gerçekten, buna devam etmeyi ne kadar istesem de...” Jaren’ın sesi boğuktu, kızın dudaklarına bakarken gözleri kararıyordu. “Ve inan bana, gerçekten ama gerçekten *istiyorum*...”

Gök yine çatırdadı ve ardından yine bir ışık patlaması göründü, şimşek şu an çok daha yakındı.

Daha fazla teşvik edilmeye ihtiyacı olmayan Kiva, “Burada öylece dikiliyoruz,” diyerek Jaren’ın cümlesini tamamladı. Çok büyük bir çaba gerektirse de az önce yaşananları bir kenara

bırakıp onu ileri doğru itti. Gökyüzü iyice yarılmış, yağmur aniden bardaktan boşalırcasına yağmaya başlamıştı. Görüşleri kısıtlanmış, Kiva'nın herhangi bir şeyi, hatta kendi düşüncelerini bile duymasını imkânsız hâle getirmişti.

Yarıkla aralarına mesafe koyup körü körüne ileri doğru koştu- lar, ince yosun tabakalarının büyüdüğü ve yağmurdan kayganlaşmış olan tuzlu dağ zirvesinin bazı yerlerinde ayakları kaydı. Bir mucize eseri olarak düşmemeyi başardılar ve her adımda mağara ile aralarındaki mesafeyi kapattıkları sırada artık etraflarında sürekli olarak şimşekler çakıyordu.

Sonunda başarabildiler ve tam da bir yıldırım dağa çarparken mağaranın girişine doğru atladılar. Yıldırım, Kiva'nın tenindeki statığı hissedebileceği kadar yakına düşmüş ve ona eşlik eden gök gürültüsünün sesi kulaklarına çarpmıştı.

"Bu biraz fazla yakındı," diye mırıldandı Jaren derin bir nefes alarak.

Kiva yanıt veremedi, ciğerlerine hava çekmeye çalışmakla meşguldü. Sonunda hırıltısı durduğunda, yüzüne düşen saçlarını savurdu ve vücudundan akan suya kaşlarını çatıp, bariz olanı söylemekten kendini alamadı: "Boğulan bir fareye benziyorum."

Jaren'ın dudakları seğirdi. "Belki biraz."

Oysa Jaren, üzerinden bir nehir dolusu su damlıyor olmasına rağmen elbette her zamanki gibi mükemmel görünmeyi başarıyordu. Ona bakarak burnunu buruşturan Kiva, bunun hiç de adil olmadığını düşündü.

Jaren kıkırdayarak ona doğru uzandı, gözlerinde ikisinin de ne kadar ıslak olduğunu, hatta nihayet hedeflerine ulaşmış olduklarını umursamayan bir ifade vardı. Kiva yüzüğü aramaları gerektiğinin farkındaydı ama dışarıdaki fırtına şiddetlendiği için bir süre hiçbir yere gidemeyeceklerdi. Zamanları vardı. Bu ânı birbirleriyle özlem gidermek için kullanabilirlerdi...

Kiva'nın düşünceleri, Jaren'ın elindeki kanı görünce durdu.

“Ne oldu?” diye sordu Kiva, genç adamın elini avucunun içine aldı ve yarayı inceleyebilmek için ışık arayarak mağara girişine yaklaştı.

“Önemli bir şey değil,” dedi Jaren. “Yarığın kenarı keskindi, hepsi bu.”

Kiva onun kendisini nasıl yukarı çekmeye çalıştığını hatırladı, o andan beri yaralıydı ve Kiva bunu fark etmemişti.

O an Jaren’a bakan Kiva, başka bir karar vermeye çalıştı.

Az önce yaşadıkları şeyler ve birbirlerine yaptıkları açıklamalar göz önüne alındığında, bu kez daha kolay olmalıydı. Ama Jaren’ın gözlerine bakıp büyüsünü çağırırken yine de midesi kasıldı. Altın renkli ışıltı anında belirerek mağarayı aydınlattı ve yumuşak bir şekilde Kiva’dan Jaren’a doğru aktı.

Kiva, genç adamın yüz ifadesinde göreceği şeyden korkarak başını çevirmek istedi. Bu mantıksızdı. Jaren onun şifa büyüsü olduğunu biliyordu, haftalarca bunu geliştirmeye çalışmasını izlemişti. Bunu yapmasına yardım etmişti. Ama hayatını kurtardığı gecedan beri büyüyü ilk kez Jaren’ın üzerinde uyguluyordu. Bu, Kiva’nın kim olduğunun açık bir kanıtıydı.

Bir Corentine.

Kendi soyuna ihanet eden ve Jaren’ın bir zamanlar yeminli düşmanı olan kişi.

Jaren’ın nasıl tepki vereceği ve Kiva’nın uzun zamandır korktuğu şeyin farkına varıp varmayacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Yani ikisi için bir umut olmadığının, karşılardaki güçlüklerin fazlasıyla büyük olduğunun.

Ama bu olmadı.

Bunun yerine Jaren boşta kalan eliyle kızın yüzünü avucunun içine aldı, Kiva’dan yayılan altın sarısı ışık bir hale gibi ikisini de çevrelerken, “Güzel,” diye fısıldadı.

Duygularının ağırlığı altında daha fazla dayanamayan Kiva gözlerini kapatıp ona doğru uzandı. Büyüsünün kaybolduğunu, Jaren’ın yarasının artık tamamen iyileştiğini hissettiği sırada, alnında onun nazik ve hassas dudaklarını hissetti. Ancak o an

gözlerini açabildi ve Jaren'ın yüzünde açıkça belli olan bir sevgi ifadesinin parladığını gördü.

"Çok güzel," diye mırıldandı Jaren. Ama bu kez altın ışık yoktu. Artık bahsettiği şey Kiva'nın büyüğü değil, *kendisiydi*.

Kiva'mn yüzündeki farkındalığı, derinlerinde bir şeylerin düzeldiğini, yüreğindeki son parçaların da birleştiğini ve bunun sadece Jaren'da olan bir büyü ile iyileştiğini görünce genç adamın yüzü yumuşadı. Kiva sessizce iç çekti ve öne doğru eğilip yüzünü Jaren'ın boynuna gömdü. Dışarıdaki fırtına devam ederken öylece ona tutundu. Uzun bir ayrılıktan sonra ikisinin de bu sade ve onları rahatlatan içten kucaklaşmadan fazlasına ihtiyaçları yoktu.

Uzun bir süre hareket etmediler; gök gürültüsünün dinmesine ve yağmurun hafiflemesine yetecek kadar uzun bir süre. Yine de yağmur, dışarı çıkma riskini göze alamayacakları kadar yoğunlu.

Ancak Kiva sonunda geri çekildi ve "Artık yüzüğü aramaya başlasak iyi olur," dedi.

Derin bir nefes alan Jaren, başını sallayarak onu onayladı. Kızı saran kolunu gevşetse de mağaranın karanlığına doğru dönüp birlikte gözlerini kısıp yürürlerken, Kiva'nın yanından ayrılmadı.

"Sanırım çantalarımızda herhangi bir luminium fener görmedin, değil mi?" diye sordu Kiva. Girişten uzaklaştıkça ışık kayboluyordu.

"Gördüğüm kadarıyla yok," diye yanıtladı Jaren. Ciddi bir sesle, "İçimizden birinin parlayan bir büyüğü olsaydı harika olmaz mıydı?" diye ekledi.

Kiva kızardı ve hemen gücünü geri çağırdı, avucunu Jaren'a uzatıp etrafı aydınlatırken genç adamın sessizce güldüğünü duymazdan geldi.

Mağara derin değildi. Fırtına olmasa Kiva'nın büyüğüne ihtiyaç duymazlardı ama büyü onların arka duvara doğru ilerlerken engebeli zeminde takılıp düşmelerini engelliyordu. Tam karşıda, kayanın içinde bir oyuk bulmuşlardı ve bunun tam ortasında

Sarana'nın toprak elementi yüzüğü duruyordu. Kiva'nın ışığı oyuğa ulaştığında zümrüt parlamaya başladı.

Kiva, ona yüzüğü güvende tutmak için büyüleyen mistiki hatırlatan, oyuğun içindeki doğal olmayan mavimsi ışığı fark edince teni karıncalandı. Bir araya gelmiş bir Vallentis ve Corentine olmasa, Navok'un bu yüzüğü asla çalamayacağını fark etti. Ama bunun bir önemi yoktu. Dört yüzüğün de ellerinde olmasının kendileri için en iyisi olduğunu biliyordu. Hem artık yine Kiva ve Jaren olmuşlardı... *Kiva ve Jaren...* Kiva'nın, Jaren'a büyüsünü geri verme amacı kesinlikle değişmemişti. Artık kendisini affetmesine gerek kalmamış da olsa, bu hâlâ Kiva'nın önceliği idi.

"Öylece alsak mı acaba?" diye sordu Kiva endişeyle mavi ışığa bakarak.

Jaren kızın elini avucunun içine aldı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Birlikte kollarını ileri doğru hareket ettirdiler, parmakları boşluktan direnç göstermeden geçti ve yüzüğü alıp ellerini geri çektiler.

Kiva endişeyle kıpırdandı ve yaptıklarının onları tuzağa düşüreceğine, lanetleyeceğine ya da aynı derecede rahatsız edici bir şeye neden olacağına dair bir işaret bekledi. Ama hiçbir şey olmadı.

"Kolay oldu," dedi Jaren, hissettiği kadar rahatlamış bir sesle.

Kiva yine de homurdandı. "Tabii eğer tırmanışı, yarıkları, birden fazla kez ölüme yaklaştığımızı ve fırtınayı saymazsan. Yaşadığımız duygusal dramdan bahsetmiyorum bile."

Jaren'ın dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Duygusal dram mı?"

Kiva elini salladı. "Sen buna ne ad verirdin?"

Jaren'm yüzü neşeyle parladı. "Bu duruma bir isim verdiğimiz bilmiyordum. Şuna ne dersin? Dağda Geçen Süre Sonunda Senin *Nihayet...*"

Kiva eliyle Jaren'ın ağzını kapattı. "Haklısın, isim vermeye gerek yok."

Jaren onun avucunu öperken gözleri dans ediyordu. Bu görüntü Kiva'nın içine bir sıcaklığın yayılmasına yol açtı. Kız rüyadaymış gibi, sakince iç çekti.

Ama sonra kendini toparladı ve "Burası berbat kokuyor. Yağmurun dinmesini beklerken, daha iyi hava akışı olan rahat bir yer bulalım," dedi.

Mağaranın girişine geri döndüler ve ıslanmış çantalarını bir kenara atıp ıslak kayaya yaslanarak oturdular. Jaren'a yaslanması, Jaren'ın kolunu ona dolaması ve uzun süre bu şekilde oturup rahat bir sessizlik içinde yağmura bakmaları Kiva'ya çok doğal geldi.

Başını kaldırıp baktığında Jaren'ın da ona baktığını görmesi, ilk onun veya Jaren'ın eğilip dudaklarının birbirini bulması da Kiva'ya aynı şekilde doğal geliyordu. Bu seferki öpüşmeleri çılgınca değildi. Daha yavaş, şefkatli ve tatlı bir keşif gibiydi. Aceleleri yoktu ve söylenmemiş bir anlaşma yapmış gibi, işlerin fazla kızılmamasına dikkat ediyorlardı. Özellikle de bir dağın tepesindeki pis kokulu bir mağarada herhangi bir şey için acele etmek istemiyorlardı. Artık zamanları vardı, önlerinde koca bir gelecek duruyordu.

Bu düşünce Kiva'nın tekrar rüyadaymış gibi iç çekmesine neden oldu, ardından başını Jaren'ın göğsüne yasladı. Jaren kollarını ona dolayıp kendisine doğru iyice çekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jaren sessizce.

"Bütün iyi şeyleri," dedi Kiva, sesi de iç çekişi kadar rüyadaymış gibi çıkmıştı.

Jaren'ın vücudunun gülmekten sarsıldığını hissetti. "Biraz daha detay verebilir misin?"

Kiva, o gün yaşadıkları onca şeyden sonra bunu ondan saklamak için hiçbir neden göremedi.

"Sadece geleceği düşünüyordum. Geleceğimizi."

Jaren memnun olmuş gibi bir ses çıkardı. “Peki, ne görüyorsun?”

Kiva onu tam kalbinin üzerinden öptü ve “Bütün iyi şeyleri,” diye tekrarladı.

Jaren bu kez sesli güldü. Ama sonra ciddileşti ve “Bir keresinde bana Gümüşdiken Akademisinde okumanın hayalin olduğunu söylemiştin. Bu konuda ciddi miydin?” diye sordu.

Kiva gözlerini kapattı ve prens onu affetmiş olsa da hâlâ yeniden inşa etmek için ihtiyaç duydukları güven katmanlarının olduğunu fark etti. Jaren’a daha da çok sokulup kısık bir sesle, “Ailemi ve büyümü saklamanın dışında, sana söylediğim her şey doğrudur. Yani evet, Zuleeka ve Navok’un var olmadığı, senin büyünü ve krallığını hiç kaybetmediğin, her yerin gün ışığı ve papatyalarla dolu olduğu ideal bir dünyada; Gümüşdiken benim hayalimin bir parçasıydı,” dedi.

“Parçası mı?” diye tekrarladı Jaren.

Kiva aslında ne sormaya çalıştığını bildiği için gözlerini devirdi ama tereddüdünün ortadan kalkmasına da minnettardı. “Bu hayalde senin de bir rolün olabilir. Belki.”

Bir kahkaha atan Jaren kızın başını öptü. “Bunu duymak çok güzel çünkü sen de benim gelecekle ilgili hayallerimdesin. Eğer sen başka birini hayal ediyor olsaydın, bu ikimiz için de rahatsız edici olurdu.”

Kiva kıkırdadı ama ona daha da çok sokuldu. Kalbi patlayacak gibiydi. “Sanırım ikimiz de bu konuda bir rekabet olmadığını biliyoruz.”

Jaren tekrar memnun bir sesle mırıldandı ama sonra ciddileşerek, “Gelecekten bahsetmişken... Muhtemelen Zuleeka’yla ilgili de konuşmalıyız,” dedi.

Kiva gerildi. “Ne olmuş Zuleeka’ya?”

Jaren yine tereddütle cevap verdi ama bu kez farklı bir tereddüdü vardı. “Tilda, Galdric ve diğer herkes Zuleeka’yla yüzleşmek zorunda kalacağını ve bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğunu söylüyor. Ben bile sana beklentimin bu olduğunu

söylemiştim ama çölde söylediğim her şey gibi, seni buna da inandırmamam gerekirdi. Bu yükü tek başına sana yüklemem affedilemez bir hataydı.”

Kiva kaşlarını çattı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Jaren sessizce, “O senin ablan,” dedi.

Başka bir şey söylemeyince, Kiva, “Bunun farkındayım. Sorun ne?” diye sordu.

Jaren kıpırdandı ve dikkatli bir şekilde, “Tor ve Zuleeka geriye kalan tek ailen. Eğer onunla yüzleşmek istemezsen, eğer büyünü ona karşı kullanma fikrini kaldıramazsan... bunu anlarım. Hepimiz anlarız. Hiçbirimiz sana isteğin dışında bir şey yaptırmayız. Başka bir yol buluruz,” dedi.

Kiva’nın gerginliği Jaren’in ağzından çıkan her kelimeyle daha da artıyordu ama kendini toparladı.

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim,” dedi Kiva, biraz boğuk bir sesle. “Benim için anlamı çok büyük.”

Jaren tekrar rahatlamıştı. “Başka bir çözüm buluruz,” dedi onu alnından öperek. Yüzünde en ufak bir öfke ya da hayal kırıklığı yoktu, sadece tam bir anlayış vardı.

Fakat Kiva başını iki yana salladı çünkü sözlerini bitirmemişti. “Benim için anlamı çok büyük...” diye tekrarladı. “...ama Zuleeka’nın durdurulması gerekiyor. Ve eğer annem onun içindeki karanlığı iyileştirebilecek tek kişinin ben olduğumu düşünmüşse, o zaman bunu denemek zorundayım.” Zuleeka bir tehdit olarak kaldığı sürece tehlikede olacaklarını bildiği sevdiklerini düşündü ve “Eğer yapmazsam, bunu bilerek asla kendimle yaşayamam,” diye ekledi.

“Ama o senin ablan,” diye tekrarladı Jaren, yumuşak bir sesle.

“Bir zamanlar öyleydi,” dedi Kiva, on yılı aşkın bir süre önce tanıdığı kız çocuğunu hatırlayarak. O kız gitmiş, yerini insanlara zarar vermekten çekinmeyen sert, genç bir kadın almıştı. Kiva’ya ve Tor’a, yani kendi ailesine bile zarar vermekten çekinmemişti. “Şu anda onun kim olduğunu, kara büyü tarafından mı yönetildiğini yoksa eylemlerinin bilinçli mi olduğunu bilmiyorum.

Ancak her iki durumda da sahip olduğu güç çok tehlikeli. Bunu görmezden gelemem ve gelmeyeceğim de.” Kiva, Jaren’in göğüs kafesinin üzerindeki dikişle oynayarak, “Gerçi kimse onu iyileştirmeyi başırırsam ne olacağını söylemedi. Ben... Ben...” dedi.

Jaren hızla cevap verdi: “Kimse senden ona zarar vermeni beklemiyor.” Kızı rahatlatmak için ona daha sıkı sarıldı. “Kara büyüü yok olur olmaz, senin işin de bitmiş olacak. Gerisini sonra çözeriz.”

Kiva, Zuleeka’nın geleceğinin nasıl olabileceği konusunu düşünmedi ve minnettarlıkla başını salladı. Jaren’a söylediği her şey doğrudu ama bir zamanlar sevdiği ablasını düşünmek ona hâlâ acı veriyordu.

O bizim kardeşimiz olabilir ama her eylemin sonuçları vardır ve yakında bir gün o da bunu öğrenecek.

Kiva, Torell’in yolculuklarının başında söylediklerini hatırladı. Tor’un sarsılmaz adalet duygusu, içini rahatlatmıştı. Zuleeka’nın kaderi yakında belirlenecek ve bu gerçekleştiğinde Kiva durumu yalnızca kabul etmekle kalmayacak, aynı zamanda bunun bir parçası da olacaktı.

Ve kendini ilk kez hazır hissediyordu.

Zalindov Hapishanesinden bir değil, iki kez kaçmıştı. Melek tozu bağımlılığının üstesinden gelmiş, kendini en derin karanlıklardan çıkarmış ve yaşamaya devam etmek için bir amaç bulmuştu. Jiirvan’daki arenada dövüşmüş ve bir kadını öldürmüştü, bu deneyimin dehşeti onu yaralamış olsa da kırmamıştı.

Zuleeka da onu kıramazdı.

Kiva hâlâ çok korkuyordu, özellikle de ablasının sahip olduğu gücü bildiği için ama kendisi de güçlüydü. Her şeyiyle savaştık, sahip olduğu her şeyi verecekti çünkü arkadaşları ona güveniyordu.

Ve zamanı geldiğinde onları yarı yolda bırakmayacaktı.

Kiva kararlı bir şekilde iç hesaplaşmasını bitirdi ve bu kararının varlığını içinde somut bir şekilde hissetti. Artık Zuleeka’yı tartışmak istemediğinden ya da buna gerek duymadığından

avucunu Jaren'in sert karnına bastırıp, "Ablalardan bahsetmişken..." dedi.

Jaren'in vücudu gerildi.

Kiva dikkatli, çok dikkatli bir şekilde devam etti: "Mirryn'i gördüğünde ne olacağını düşündün mü? Yaptığı şeyden sonra... Bunun canını acıtacağını biliyorum... *Acıttığını* biliyorum."

Jaren yavaşça gözlerini kapatarak başını salladı. "Aramızda bir kıskançlık olduğunun hep farkındaydım ama bu kadarını hiç hayal etmemiştim..."

Kiva'ya tekrar baktığında, yüzündeki ifade kızın gözyaşlarını engellemek için çabalamasına neden oldu.

"En kötüsü de bunu neden yaptığını anlıyor olmam," diye devam etti Jaren. "Seninle ilgili hissettiklerim... Eğer Mirryn, Serafine'e karşı bunun *birazını* bile hissediyorsa..." Sustu ve ardından daha sessiz bir şekilde devam etti: "Keşke bize ihanet etmek yerine Navok'un taleplerini ve kendi öfkesini anlatsaydı. Bunu konuşup birlikte çözüm üretebilirdik ama şimdi..." İç çekti. "Ona ne olacağı benim elimde değil. Annemin de. Mirryn ülkesine ihanet etti... Evalon'u geri almayı başarırırsak, cezasına kraliyet konseyi karar verecek ve biz de buna uymak zorunda kalacağız."

Sesindeki kırgınlığı duyan Kiva, ne hissettiğini çok iyi anladığı için ona daha sıkı sarıldı. İkisinin ablası da kendi seçimlerini yapmışlardı ve her şey planlandığı gibi giderse, her ikisinin de bu seçimlerin bedelini ödemesi gerekecekti. Fakat bu, hiçbiri için yaşanacakların kolay olacağı anlamına gelmiyordu.

"Tanrım, aileler neden bu kadar zor?" diye mırıldandı Kiva.

Jaren hafifçe kıkırdadı ama zayıf da olsa gülüşü, ikisinin de üzerine çöken ağır duyguyu kırmaya yardımcı oldu. "Bu yüzyıllardır sorulan bir soru."

Kiva da onun gibi iç çekti ve elbisesinin altındaki tılsımı çıkarıp, pürüzsüz kenarlarına ve pürüzlü taşlarına dokunarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Her ikisinin de iyiliği için konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde yakut, topaz ve zümrüt taşlarına

bakıp, “Şu anda yüzüklerin üçü bizde. Bu da geriye sadece bir tane kaldığı anlamına geliyor,” dedi.

Jaren mırıldanarak onu onayladı ve yüzükleri içinde taşıdığı deri keseye uzanıp Kiva'ya uzattı. Sonra sanki Kiva'ya dokunmadan duramıyormuş gibi dalgın dalgın koluna desenler çizmeye başladı.

Üzerinde giysiler olmasına rağmen bu duygu Kiva'nın dikkatini dağıtmaya yetti ama kendini odaklayıp bir süredir aklında olan bir şeyi paylaşmayı başardı. “Sarana'nın ailenden hiç kimseye söylemeden yüzükleri dağıtması sence de tuhaf değil mi?”

Jaren omuz silkti. “Muhtemelen söylemiştir ama zaman içinde unutulmuştur.”

Kiva keseyi elinde çevirdi ve ardından içindekileri çıkardı. “Torvin'in hançeri, yani Tanrıların Gözü benim ailemde nesilden nesile aktarılan bir şeydi. Büyükannem onun gerçek gücünü biliyordu. Annem ve Zuleeka da. Bu bilgi zamanla kaybolmadı.” Yüzüklere kaşlarını çatarak baktı. “Ryuu ve Thembi, Sibley, hatta Issa... Hepsinin ataları kendilerine ne emanet edildiğini bilmelerini sağladı. Sarana'nın neden kendi mirasçıları için aynı şeyi garanti etmediğini merak etmeden duramıyorum.”

Jaren tekrar omuz silkti. “Tahminin benimki kadar iyi. Ayrıca sözde müttefiklerimizden hiçbirinin neden laf arasında bile olsa bu durumla ilgili hiçbir şey söylemediğini bilmek isterdim.” Duraksadı. “Bunun, onlara verilen talimatların bir parçası olduğunu varsayıyorum... Yani yüzükleri sadece ihtiyacımız olduğunda talimatlara uyarak geri alabilmemiz gerekiyordu. Yine de...” Bir nefes verdi. “El'e gerçekten ihtiyacımız olmadan önce onunla ilgili bilgi sahibi olsak güzel olurdu.” Sesini alçaltarak, “Tıpkı ailemin sahip olduğu hançerin gerçek Göz olmadığını bilmenin güzel olacağı gibi. Hoş bir sürpriz değildi,” diye ekledi.

Ses tonu alaycıydı ve acıdan eser yoktu ama Kiva elini yüzüklerin üzerine kapatıp dikkatini Jaren'a yönelterek usulca, “Özledin mi?” diye sordu.

“Tanrıların Gözü'nü mü?” diye şaşırarak sordu Jaren.

Kiva tam hayır diyecekken, Jaren devam etti.

“Cal ile birlikte Highworth Kalesi'ne vardığımızda Ashlyn'in eşyalarını karıştırdım. Oradaki hançeri Tanrıların Gözü ile tamamen aynı görünüyordu. Tıpkı resmî etkinliklerde kullandığım kopyası gibi, mükemmeldi. Benzerlikleri şaşırtıcıydı. Ama eğer sorduğun buysa, onu almak istemedim. Gerçek Göz olmadığı için buna gerek görmedim.”

Kiva başını iki yana salladı. “Hayır, ben büyünü kastetmişim. Onu özledin mi?”

Bunu neden sorduğunu kendisi de bilmiyordu... Jaren elbette büyüsünü özlüyordu. Ama Kiva, Jaren'ın her parçasını, hatta acı veren kısımlarını bile öğrenmek istiyordu. Özellikle acı veren kısımlarını.

Cevabını düşünen Jaren sustu. Bir yandan da sanki bunu yapınca rahatlıyormuş gibi, kızın koluna desen çizmeye devam etti.

Sonunda itiraf etti: “İlk başlarda zorlandım. İlk günler en zoruydu. Sanki hayalet bir uzvum varmış gibiydi. Zihnim bana hâlâ büyüye sahip olduğumu söylüyordu ama onu ne zaman kullanmaya çalışsam hiçbir şey olmuyordu.”

Sonra eli hareket etti, parmakları yavaşça kızın omzunun üzerinden yukarı doğru ilerledi ve Kiva'nın saçlarıyla oynamaya başladı. “İster inan ister inanma ama aslında bana bir bakıma yardımcı oldun.”

Kiva irkildi ve ona bakmak için döndü. “Ben mi?”

“Cal bana gücünden, on yıl boyunca onu nasıl bastırdığından, birisi ne yapabildiklerini fark ederse neler olacağından korktuğun anları anlattı.” Düşünceli bir sesle devam etti: “Anlattıkları böyle bir özgürlüğe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark etmemi sağladı. O gün birlikte Gümüşdiken'e gitmiş ve çocukları ziyaret etmiştik. Ben hayatım boyunca bu tip şeyler yapabiliştim.” O anda yüzünde hüznün belirdi ama konuşurken

sanki Kiva'ya bakamıyormuş gibi, gözleri kızın saçlarıyla oynayan parmaklarından hiç ayrılmadı. "En çok bunu özlüyorum. Savaş eğitimini ya da büyümü günlük kullandığım anları değil, başkalarını neşelendirmek için kullandığım anları. Annemin Nehir Festivali'nde ve ailemin geri kalanının diğer mevsimsel kutlamalarda yaptığı gibi, büyümüzü kullanmak bizim için çok az çaba gerektiriyor ama halkımız için bu her şey anlamına geliyor. Bu yüzden bu kısımdan vazgeçmek zor oldu. Bir de..."

Söylemek üzere olduğu şeyden pişman olacakmış gibi hızla duraksadı..

"Bir de ne?" diye nazikçe ısrar etti Kiva.

Jaren'in cevap vermesi tam bir dakika sürdü. Gözlerini kaçırmaya devam ederek, "Annemin varisi olarak seçilmemin nedeninin, dört elementi de kullanabiliyor olmam olduğunu zaten biliyorsun. Dört elementi de kullanabilirim... *Kullanabilirdim,*" diye rahatsız bir şekilde düzeltti.

Kiva, cesaret verir gibi elini sıkınca Jaren devam etti: "Eğer Evalon'u geri almayı başarırız, kraliyet konseyi büyük ihtimalle veliaht prens ünvanım benden alacak. Mirryn'in tüm bunlarda oynadığı rol nedeniyle nasıl suçlanacağından daha önce bahsetmiştim. Yani bu, Evalon'un varisi olarak Oriel'in seçilmesi gerektiği anlamına geliyor."

Jaren'in sesindeki hüznü duyan Kiva ona daha sıkı sarıldı. Ancak sonraki sözleri onu şaşırttı çünkü Jaren kendisi için üzülüyordu.

"Ori çok genç," dedi Jaren kederli bir şekilde. "Bu karar çocukluğunun geri kalanını da elinden alacak. Öğrenmesi gereken o kadar çok şey var ki bunların çoğunda babam bana yardımcı oldu ama şimdi o..." Jaren boğazını temizlemek için durdu, acısı tazelendiği için sesi sertti. "Şimdi benim Ori'ye yardım etmem gerekecek. Ve edeceğim, elbette yardım edeceğim. Ama keşke bu yük ona kalmasaydı."

Kiva'nın kalbi, birçok neden yüzünden Jaren için sızlıyordu. "Baban için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Keşke o sırada yanında olabilseydim."

Jaren dudaklarını Kiva'nın şakağına dayadı ve aynı yumuşaklıkla karşılık verdi:

"Zalindov'a geri gönderildiğin için üzgünüm. Seni Stoneforge'da gördüğüm ilk gece, Cresta bize nerede olduğunu, Zuleeka ve Mirryn'in neler yaptığını, Rooke'un seni tünellerde görevlendirdiğini anlattığında..." Titreyerek sustu.

Olanları hatırlamak istemediği ve bunların Jaren'ı daha da üzdüğünü düşünen Kiva bu konuyla ilgili daha fazla konuşmak istemeyerek, "Hayatta kaldım," dedi. "Ama büyün ve Oriel konusunda unutup durduğun bir şey var."

Hâlâ elinde tuttuğu yüzükleri görmesi için avucunu açtı.

Jaren fırtınalı bir denizi andıran gözleriyle kızın gözlerine baktı. "El'i benim üzerimde kullanmak istediğini biliyorum ve inan bana, eğer bu gerçekten Galdric'in iddia ettiği şeyi sağlıyorsa o zaman ben de bunu istiyorum. Sadece... Umutlanmak istemiyorum. Şu an sahip olmadıklarına değil, sahip olduklarıma odaklanmam gerekiyor. Eğer büyümü geri alırsam sonsuza kadar minnettar olurum. Fakat eğer alamazsam..."

Sözleri tekrar yarıda kaldı ama bitirmesine gerek yoktu. Kiva onun tereddüdünü anlıyor, hatta saygı duyuyordu. Öte yandan, Jaren bu durumu kabullenme noktasına gelmiş olsa bile Kiva, prensin büyüsunü daha önce hiç aklına gelmeyecek sebepler yüzünden kaybettiği için acı çektiğini biliyordu. Jaren'ın büyüsunü kaybetmesinin, ünvanını ve ülkeyi yönetme hakkını nasıl etkileyeceğini bir kez olsun düşünmemişti. Artık bunu bildiği için, kaybettiği şeyi geri kazanmasına yardım etmeye daha da kararlıydı. Oriel'in iyi bir hükümdar olacağına inansa da (özellikle de Jaren'ın sabırlı rehberliğiyle) Jaren'ın kral olmak için doğduğundan emindi. *Bu* Jaren'ın geleceğiydi ve Kiva bunun gerçekleşmesini sağlamak için *elinden gelen her şeyi* yapacaktı.

“Yine düşünceli ifadeni takınmışsın,” dedi Jaren, parmağını kızın alnındaki kırıışıklığa dokundurarak. “Şu anda aklından neler geçtiğini bilmek ister miyim?”

Kiva sıırttı. “Muhtemelen istemezsin.” Zaten çok geçmeden, son yüzüğü de aldıklarında öğrenecekti. Sadece bir şehir daha kalmıştı, ardından Jaren büyüünü geri kazanacaktı. Kiva buna inanmak zorundaydı. Jaren umutlanmak istemese bile Kiva’nın umudu olmalıydı.

Ani bir sessizlik olunca Kiva mağaranın girişine baktı ve yağmurun nihayet hafıflediğini gördü. Öğleden sonra olması gerekiyordu. Gece karanlığında dağdan aşağı inmeleri mümkün değildi ama o zamana kadar ağaç sınırına ulaşırlarsa yarığa düşme tehlikeleri ortadan kalkmış olurdu. Ve atlarına ulaştıklarında, yolun geri kalan kısmı karanlık olsa bile çok daha kolay ilerleyebilirlerdi. Yine de yolu aydınlatmak için büyüünü kullanmaya devam edecekti. Kiva, Jaren’ı bütün gece kendine saklama fikrinin cazibesini düşünse de sıcaklığın çoktan düştüğü göz önüne alındığında, pis kokulu mağarada uyumaya pek istekli değildi. Işık daha fazla kaybolmadan Lyras’a dönmeye çalışmaları onlar için daha iyi olacaktı.

Jaren da aynı fikirde görünüyordu. “Sanırım artık...”

Mağaranın girişinden bir hava duvarı üzerlerine çarptığında sözü yarım kaldı. Jaren, Kiva’yı kendine doğru çekip vücuduyla onu korumaya çalıştı. Ancak rüzgâr geldiği kadar çabuk gitti.

Hem Kiva hem de Jaren ayağa kalkıp şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

“Bu da neydi...”

Kiva cümlesini tamamlayamadan, Ashlyn karşılarında belirdi. Yüzü bembeyazdı.

“Ash, ne...” diye söze başladı Jaren ama kuzeni araya girdi.

“Navok’un anomalileri Evalon’da. Vallenia’yı kuşatmışlar ve saldırmak üzerelermiş.”

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Ashlyn'in açıklaması Kiva'nın donakalmasına neden oldu ama Jaren öne atılarak kuzeninin karşısına dikildi.

"Her şeyi anlat," dedi telaşlı ve alçak bir sesle.

Prenses hemen açıklamaya koyuldu. "Konuşmak isteyen bir köylü bulduk. Navok'un aylardır gizlice Evalon'a anomaliler sızdığını, hepsinin sınırdan ikişer üçer -dikkat çekmeyecek kadar küçük sayılarda- geçtiklerini ve güneye yani Vallenia'ya gidip onun emrini beklediklerini anlattı."

Ashlyn bir nefes alıp devam etti: "Navok ailelerini kaçırdığı için ona itaat ediyorlarmış. Kocalarını, karılarını, erkek ve kız kardeşlerini, hatta çocuklarını yani sevdikleri herkesi kendi çıkarları için askerleri aracılığıyla kaçırıp Darkwell Kalesi'ne kapatmış." Kiva'ya dönüp hızla, "Orası büyüye sahip olanların bile aşamayacakları bir kaledir," diye açıkladı. Ardından tekrar Jaren'a dönüp asık suratla, "Eğer anomaliler güçlerini Navok için kullanmazsa, değer verdikleri insanları öldürecek. Yani kaybedecek hiçbir şeyleri yok değil, aksine *her şeylerini* kaybedebilirler. Ve bunun farkındalar," dedi.

Dişlerini sıkan Kiva bu durumun anomalileri ne kadar tehlikeli bir hâle getirdiğini fark etti. Navok'a olan bağlılıkları nedeniyle değil, çaresiz oldukları için savaşıyorlardı. Ve böyle bir güce sahip çaresiz bir düşman...

Tanrılar adına, diye düşündü tüyleri ürperen Kiva.

“Saldırmak üzere olduklarını söyledin,” dedi Jaren kuzenine. “O köylü bunu nasıl bilebilir ki? Navok’un ne yaptığını ve ne planladığını bilmesi mümkün ama...”

Ashlyn, “Bu haberi bize söyleyen o köylü değildi,” dedi. “İssa, Evalon’a bir elçi göndermiş çünkü aylardır bizden hiçbir haber alamadığı için endişelenmiş.”

Kiva, kraliçenin dünkü toplantılarında bundan bahsettiğini hatırladı.

“O elçi bugün geri döndü. Tam diğerleriyle birlikte köyden döndüğüm sırada geldi,” diye açıkladı Ashlyn. “Haberi paylaşan oydu. Anomalileri kendi gözleriyle görmüş.”

Jaren küfretti ama kuzeninin anlatacakları henüz bitmemişti.

“Daha da kötüleşiyor,” dedi Ashlyn. “Navok’un kendisi de yoldaymış. Tıpkı bizim Ersâ’dan yaptığımız gibi, hava anomalileri yolculuğu hızlandırarak kıyı boyunca ilerliyormuş.”

Jaren daha fazla üzölmek yerine doğruldu ve “Donanmalarımız onu durdurur. Fazla ileri gidemez,” dedi.

“Gider. *Gitmiş*,” dedi, yüz hatları artık daha da sert olan Ashlyn. “Yanında sadece rüzgâr elementleri değil, bir gemi dolusu anomali daha var. Sırf Navok’un gücünü göstermek için kıyı şeridini yerle bir ediyorlar. Bütün köyler ateşe veriliyor, deniz seviyesindeki yerleşim yerleri dalgalar kullanılarak sular altında bırakılıyor, Navok’un emriyle toprak yarıılıyor. Onunla mücadele etmek için gönderilen tüm gemilerimiz, tek bir top ateşleyecek kadar yaklaşmadan parçalanmış. Bu bir uyarı ve bir yemin: Navok yola çıkmış ve merhamet göstermeyecek.”

Ashlyn’in bu lanetli açıklamasının ardından bir sessizlik oldu. Kiva, prensesin tarif ettiğı korkunç görüntüyü hayal etmekten başka bir şey yapamadı.

“Gelmesine ne kadar kaldı?” diye sordu, vücudundaki tüm kasları gerilen Jaren.

“Her an gelebilir.” Ashlyn, Kiva’ya döndü. “Annenle yaptığı anlaşmayı asla yerine getirmeyecekti. Bütün bunlar onun sadece

asileri kullandığını, içerip girip krallığımızı çalmak için Zuleeka ve Mirryn'in bizi zayıflatmasını beklediğini kanıtlıyor. Bizim sağladığımız koruma bitene kadar bekledi ve Evalon artık toplaması için olgun bir meyve hâline geldi."

Kiva, Navok'un anlaşmayı yerine getirmeme niyetine değil, kendisiyle evlenmeden ilerlemesine şaşırmıştı, özellikle de...

"Zuleeka, Navok'u durdurabilecek büyüye sahipken, Vallenia'yı ele geçirmesine asla izin vermeyecektir," dedi. Bunu düşünmek bile midesini bulandırıyor ama en azından ablasının ölümcül gücünden yararlanacak iyi bir şey vardı. O da Navok'un bu güce karşı savunmasız olmasıydı.

"Zuleeka kendini saraya kapattı," dedi gümüşü gözleri parlayan Ashlyn. "Şehri saldırıya karşı hazırlamak için hiçbir şey yapmıyor. *Hem de hiç*. Halkımızın korunmaya ihtiyacı var ve o..."

Ashlyn durdu ve derin bir nefes aldıktan sonra çok daha sakin bir tavırla, "Ablanın şu anda kendini kurtarmaktan başka bir şey yapacağına güvenebileceğimizi sanmıyorum. En iyi yaptığı şey buymuş gibi görünüyor," dedi.

Kiva yere baktı. İçinde yıkım, öfke ve utanç savaşıyordu. Ama sonra Jaren'in elini tuttuğunu hissetti ve bunların hiçbirini için Jaren tarafından suçlanmadığını kendine hatırlattı.

"Şansımız varsa, Navok geldiğinde Zuleeka ile yüzleşir," diye devam etti, ikisi arasındaki sessiz iletişimden bihaber olan Ashlyn. "O zaman ablanın kendini savunması gerekecek ve umarım o sırada Navok'u ortadan kaldırır. Ama sanırım hepimiz Navok'un bunun için fazla akıllı olduğunu biliyoruz."

"Bu da Navok'un başka bir planı olduğu anlamına gelir," dedi Jaren hesap yaparak.

"Ya da Zuleeka'nın gücünü küçümsediği anlamına," diye karşılık verdi Ashlyn.

Kiva orada öylece dikilip saatlerce tahmin oyunları oynasalar da bunun hiç kimseye bir faydası olmayacağını bildiği için, "Ne yapacağız?" diye sordu.

“Vallenia’ya geri dönmemiz gerekiyor,” diye yanıtladı Jaren anında ve Kiva bu cevabı verdiği için onunla gurur duydu. Büyüsü ve tacı olmasa bile, Jaren halkını korumak için ne gerekiyorsa yapardı.

Ama Ashlyn kafasını iki yana salladı. “Hayır, son yüzüğü de almalısınız. Artık Tanrıların Eli’ne her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Issa’nın habercisi kaç tane anomali olduğunu söyleyemedi ama şu anda bizim tarafımızda olan elementaller yalnızca Cal, Galdric, Ariana teyze, Oriel ve benim. Yardım almadan elementallerden oluşan bir ordunun üstesinden gelemez.” Mağaranın derinliklerine baktı. “Sanırım üçüncü yüzüğü buldunuz?”

Kiva elini uzattı, üçü de hâlâ avucunun içindeydi.

Ashlyn parmağını zümrüde dokundurdu ve ona toprak büyü-sünü aşıladı, yeşil mücevher ıslı ıslı parlayıp söndü.

Kiva, hepsini keseye koyup Jaren’a geri verirken Ashlyn, “Şimdi sadece sonuncuya ihtiyacın var,” dedi.

“Ash, Vallenia’yı öylece bırakamayız...”

“Son yüzüğü *almanız* gerektiğini söyledim,” diye sözünü kesti Ashlyn, Jaren’ın. “Hepimizin birden gitmesi gerektiğini söylemedim. Bu kez değil.”

Jaren’ın gözleri kısıldı. “Ne düşünüyorsun?”

“Eidran, Tor ve ben doğrudan Vallenia’ya geri döneceğiz, geri kalanınız da Arden’e gidecek,” dedi Ashlyn. “Şu anda hazırlanıyorlar. Issa bize fazladan at vermeyi kabul etti, böylece hiç durmadan güçlü bir şekilde ilerleyebiliriz. Her ne kadar rüzgâr tünelini Galdric gibi kullanamasam da ondan daha güçlüyüm ve enerjim daha hızlı yenileniyor. Daha sık ama daha küçük atlayışlar yaparım ve vardığımızda bizi götürmeye yetecek kadar büyüye sahip olabilirim. Yarın gece dönmemize yeteceğini umuyorum.”

“Neden siz üçünüz?” dedi Jaren. “Neden ben...”

“Çünkü Kraliçe Lorah sana tapıyor,” dedi Ashlyn. “Şimdiye kadar her yüzüğü bir güçlüğün üstesinden gelerek aldık ama artık

kaybedecek vaktimiz yok. Nerine Hükümdarı'nın ilgisine sahip olmak biraz da olsa işe yarayacaksa, bundan faydalanmalısın."

Kiva, Issa'nın da Jaren'a hayran olduğunu ama buna rağmen ölümcül bir dağı tırmanarak koca bir günü kaybettiklerini söylemenin sırası olmadığını düşündü.

"Ve neden üçümüz gidiyoruz dersin," diye devam etti Ashlyn, "Jiirva'ya doğru yola çıkmadan önce muhafızlarımdan bazılarının Vallenia'ya gönderilmesi emrini vermiştim. Yeterli sayıda değillerdi, keşke daha fazlasını gönderseydim ama *böyle olacağını* hiç hayal etmemiştim..." Kaşlarını çattı, sonra silkindi ve devam etti: "Beni onlarla birlikte görmeleri, karşılaşacağımız şeylere karşı onları yönlendireceğimi bilmeleri gerekiyor. Eidran da kraliyet muhafızları için aynısını yapacak ancak Yüzbaşı Veris'in Zuleeka'nın izni olsun ya da olmasın onları şehri savunmak için hazırlayacağını da varsayabiliriz. Ve Tor..." Ashlyn'in gözleri Kiva'ya çevrildi. "...asileri toparlamaya çalışacak. Tor onların generaliydi, bu yüzden onunla savaşmaya hâlâ istekli olmalarını umuyor. Bu uzak bir ihtimal ama..."

"Ortak düşman," diye mırıldandı Jaren.

"Kesinlikle," dedi Ashlyn.

Kiva yumruklarını sıkarken, arkadaşlarının ve abisinin başına neler gelebileceğini düşündü ve bu, midesini bulandırdı.

Ashlyn, "Galdric geri kalanınızı doğrudan Lyras'tan Arden'e yönlendirecek," dedi. "Yüzüğü aldıktan sonra, mümkün olan en kısa sürede bizimle Vallenia'da buluş. Seni hemen tekrar rüzgâr tüneline sokamaz ama..."

"Bir şeyler buluruz," diye sözünü kesti Jaren başını sallayarak.

Kiva, prensin bu plandan memnun olmadığını görebiliyordu. Acele edip şehrine ve ailesine yardım etme konusundaki çaresizliği, son yüzüğün şanslarını eşitleme ihtimaliyle çelişiyordu. Sadece kendi anomali askerlerini yaratmak için değil, aynı zamanda Jaren'ın büyüye karşı büyüyle karşılık verebilmesi için de.

“Bunun zor olduğunu biliyorum,” dedi Ashlyn, Jaren’ın iç kargaşasını görerek. “Ancak şunu unutma, büyü olmasa bile muhafızlarımız iyi eğitilmiş ve korkusuzdur. Kendi başlarının çaresine bakabilirler. Ve Veris de kraliyet muhafızlarının güçlü durmasını sağlar. Yani vaktin var ama fazla değil.”

“Navok geldiğinde bu süre oldukça kısılacak,” dedi Jaren sertçe. “Anomalilerine saldırı emri vermek için uzun süre bekleyeceğinden şüpheliyim.”

Ashlyn anlamlı bir şekilde, “O hâlde oraya Navok’tan önce ulaş,” dedi.

“Belki de bir saldırı planlamıyordur,” dedi Kiva. “Belki de sadece göz korkutmak ve bize saldıracaklarını *düşünmemizi* sağlamak için oradadırlar.”

Jaren ve Ashlyn’in inanılmaz gözlerle ona bakışını fark eden Kiva utandı.

“Asla bilemezsiniz,” diye mırıldandı.

Utanmasına rağmen Jaren’ın dudaklarının hafifçe seğirdiğini görünce rahatladı. Hiçbir şey olmasa bile, en azından bir an için gerginliğini hafifletmeyi başarmıştı.

“Dağdan inmemiz lazım,” dedi Ashlyn onları mağaradan dışarı çağırarak. “Hava çok kötü olduğu için buraya daha önce rüzgâr tüneli yapamadım ama en azından birinin atlarınızı almasını sağladık ve çoktan saraya getirildiler bile. Herkes ayrılmaya hazır bir şekilde bizim oraya varmamızı bekliyor.”

Kiva, Vallentis’in saldırı tehdidi altında olduğu düşüncesiyle fiziksel olarak kendini hasta gibi hissetti.

Ama prensesin gelmesine şükreliyordu çünkü Ashlyn’in gelişi, bu dik inişten yürüyerek geçmek zorunda kalmayacakları anlamına geliyordu. Jaren’ın dudakları bir kez daha seğirdiğine göre, bu düşünce Kiva’nın yüz ifadesinden de anlaşılıyor olmalıydı. Jaren’ın yüz hatları gergindi -ve Kiva bunun yakın zamanda değişeceğinden şüpheliydi- ancak genç adamın korkularına kapılmak yerine kontrol edebilecekleri şeye odaklanmayı seçtiği açıktı.

Kiva, Ashlyn'in peşinden giderlerken Jaren'in elini, onun yanında olduğunu ve her ne olursa olsun üstesinden geleceklerini ima eder gibi sıktı.

Buna cevaben Jaren'in yüzü yumuşadı ve birleşmiş olan ellerini çekip Kiva'nın parmaklarını minnetle öptü. Ashlyn de tam bu sırada durup onlara dönmüştü.

Prensesin kaşları havalandı ama büyüsünü çağırıp rüzgâr onları götürmeden önce tek şey söyledi: "Vakit geldi."

Nebu Dağı ile Lyras arasındaki mesafe o kadar kısaydı ki birkaç saniye içinde kristal sarayın önüne indiklerinde, Zephyr ve Nightshade de dâhil olmak üzere tüm atların eyerlenmiş ve gitmeye hazır olduğunu gördüler. Tor ve Eidran, Issa'nın sunduğu yedek bineklerle ilgilenen bir çift seyisle konuşuyordu ama onların dışında seyahat ekibinin görünürdeki tek üyesi Cresta'ydı.

"Nihayet!" diye bağırdı kızıl saçlı, onları karşılamak için ayağa kalkarak. "Orada ne yapıyordunuz? Pasta mı pişiriyordunuz?"

Kiva şu an gülmenin sırası olmadığını bilerek dudaklarını birbirine bastırdı.

Ancak Cresta onun bu neşeli hâlini fark etti ve kaşlarını çatarak, "Navok ve Serafine'in Vallenia'ya doğru yola çıktıkları kısmı kaçırdın mı? Bunun nesi komik?" diye sordu.

"Sera, Navok'la birlikte mi?" diye sordu Jaren.

"Issa'nın elçisi öyle duymuş," diye yanıtladı Ashlyn. "Ama emin değiliz."

"Birlikte," dedi Cresta sert bir sesle. "Eğer savunmasız kız kardeşini savaşa sürükleyecek kadar aşağılık biri varsa, o da Navok'tur." Kiva, Cresta'nın beklenmedik öfkesini sorgulayamadan Caldon arkasında Tipp, Naari ve Galdric ile birlikte saray kapısında belirdi. Üçlü, Ashlyn'in Kiva ve Jaren'la birlikte döndüğünü görünce rahatlamış görünüyordu ama Caldon...

Caldon sarayın merdivenlerinden onlara doğru hızla inerken Kiva ona bakakaldı. Caldon'un yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Jaren'la birlikte durdukları yere geldi ve kobalt rengi gözlerini kuzenine saplar gibi bakıp, "Değdi mi bari?" diye sordu.

Kiva, şaşkınlıkla Jaren'a baktı. O da sakın bir şekilde, tek kelimeyle cevap verdi: "Değdi."

İşte o zaman, Caldon'un bakışları ikisinin iç içe geçmiş olan ellerine kaydı ve öfkesi bir anda uçup gitti.

Ama yine de Jaren'a parmağını sallayarak, "Bunu benden rica etmen yeterliydi. O lanet dağa tırmanmak *istediğimi mi* sandın?" dedi. "Beni bayıltmana gerek yoktu, özellikle de seyreltilmemiş moradinin midemi ne kadar bulandırdığını bildiğin hâlde. Bütün sabahı kusarak geçirdim."

Söylenmesine rağmen ikisini de sıkıca kucakladı.

"İkiniz de aptalsınız," diye homurdandı kulaklarına. "Sizi neden sevdiğimi bilmiyorum. Açıkçası daha iyisini hak ediyorum." Sonra da Kiva'nın ve Jaren'ın yanaklarından yüksek sesle öperek, "Sevgililer artık kavgalı değil. Zavallı küçük kalbim buna dayanamıyordu," dedi.

Kiva, gözlerinde şaşkınlık ve soru sorar gibi bir suçlamayla Jaren'a döndü.

Hafifçe kızaran Jaren, "Caldon'un partide içkiyi fazla kaçırdığına dair biraz yalan söylemiş olabilirim," diye itiraf etti.

Caldon homurdanarak, "Aslında hiç içmedim," diye mırıldandı.

Kiva'nın gözleri utançtan kıvranan Jaren'ın üzerindeydi. Az önce öğrendikleri tehdide rağmen

Jaren kızın vereceği tepki için endişe ediyordu. Sırf onu yalnız yakalayabilmek için Jaren'ın Caldon'a ilaç vermeyi bile göze aldığını öğrenen Kiva, parmaklarının üzerine yükselip Jaren'ın dudaklarına hafif ve şefkatli bir öpücük kondurmadan edemedi.

"E-EVET!"

İkisi de tepki veremedi Tipp onlara sarıldı. Neredeyse yere düşeceklerdi. Kollarını onlara sıkıca dolayan Tipp, zıplamaya başladı. O kadar geniş gülümsüyordu ki Kiva çocuğun yanaklarının ağrıdığından emindi.

“Acele etmeyin,” dedi Cresta. “Nasıl da acelemiz falan yok.”

Sözleri keskindi ama Kiva dönüp baktığında Cresta’nın el gözlerindeki mutluluğu gördü. Kızıl saçlı, Kiva’nın en kötü hâlini görmüştü. Jaren’ı kaybettiği için ne kadar yıkıldığını biliyordu ve bu nedenle Kiva’nın onu geri kazanmasının ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi anlıyordu.

Ama yine de Cresta haklıydı. Yola çıkmaları gerekiyordu.

Jaren ve Kiva birlikte Tipp’in kollarını kendi başına ayakta duruncaya yavaşça gevşettiler. Çocuğun yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. Ancak kutlama yapmanın sırası olmadığını anlamış gibiydi ve Galdric öne çıktığında sevincini dizginlemeyi başardı.

“Yüzüğü aldınız mı?” diye sordu, deri bandından fişkırان saçları yorgun yüzünün etrafına tutamlar hâlinde düşen eski asi lider. Kiva, bu kadar kısa sürede adamın onları tekrar rüzgâr tüneline sokabilecek kadar güçlü olup olmadığını merak ederek, planladıkları gibi doğrudan Arden’e gidebilmeleri için dua etti.

“Aldık,” diye onayladı Jaren; tam da Ashlyn, Eidran ve Torell adarı ve eşyalarıyla birlikte gruba katılırken.

“Gitme vakti,” dedi prenses. Kardeşine doğru ilerledi ve onu hızlı bir şekilde sıkıca kucakladı, ardından aynısını Jaren’a da yaptı, ikisi de ona dikkatli olması konusunda söz verdirdiği için gözlerini devirdi. Prensesin, Evalon’un ordularının generali olduğunu unutmak kolaydı. Şu anda onların gözünde Ashlyn sadece bir kız kardeş, kuzen ve arkadaşı.

Kiva, Ashlyn’i dövüşürken görmüştü. Prensesin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu. Ama atı Spirit’le birlikte yola çıkmak için hazırlanmasını izlerken, yine de onun için korktu. *Hepsi için korkuyordu.*

“Birkaç güne görüşürüz,” dedi gruba veda eden Eidran. Arından Kiva ile göz göze geldi ve bakışlarını Jaren’a kaydırıp ikisine de sırtıttı. Kiva onu ilk kez gülümserken görüyordu. Bu ifadesi, Jaren imalı bir şekilde öksürünceye kadar gözlerini kamaştırmaya yetti. Yanakları kızaran Kiva, dönünce Jaren’ın gözlerindeki neşeli bakışları görüp daha da çok kızardı.

“Eidran’ın yalnızlığı tercih etmesinin bir nedeni var,” dedi Jaren, neşeli bir sesle. “Dikkat etmezse, hayranları ona boğabilir.”

Kiva buna inanabilirdi çünkü hâlâ adamın gülümsemesinin yarattığı güçlü etkiyle mücadele ediyordu. Ancak abisi yanına yaklaştığında irkildi ve onunla biraz yalnız kalabilmek için Jaren’ın yanından uzaklaştı.

Tor ağzını açtı ama önce Kiva araya girip, “Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver,” dedi.

Tor’un zümrüt yeşili gözleri ciddiydi ama hafif bir neşeyle, “Aptalcayı tanımla,” diye cevap verdi.

“Ben ciddiyim,” dedi Kiva. “Ashlyn, senin asileri toplamaya çalışacağını söylüyor. Ama işe yaramazsa, seni dinlemezlerse ve eğer Zuleeka peşine düşecek olursa...”

“Söz veririm,” dedi Tor yavaşça. “Tabii sen de söz verirsen.”

“Tehlikeye atılan ben değilim,” dedi Kiva, içinden söylediği *henüz* kelimesini eklememeyi tercih ederek. “Zuleeka’yı bir kenara bırakalım ama eğer Navok’un anomalileri saldırırsa, element büyüüne karşı savaşıyor olacaksın. Bu senin bile yüzleşmediğin bir savaş.”

“Bunun için antrenman yaptık,” diye hatırlattı Tor ona. “Benim için endişelenmene gerek yok.”

“Sen benim abimsin. Senin için *her zaman* endişeleneceğim.”

Tor’un buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, o yüzden sadece kollarını açtı ve Kiva’yı sertçe kucakladı. Kiva ona sarılmaya devam etmek, onu her zaman görebileceği bir yerde güvende tutmak istiyordu ancak ikisi de herkesin onları beklediğinin farkındaydı, bu yüzden hemen ayrılıp gruba geri döndüler.

Torell, doğrudan Jaren'a baktı ve "Onu koru," dedi.

Jaren, Kiva'nın şimdiye dek hiç görmediği kadar ciddi bir tavırla, "Hayatım pahasına," diye yanıtladı.

Kiva, eğer birbirlerine bakışlarını görüp yüreğinin acıdığını ama aynı anda dolduğunu da hissetmese, onlara ölümcül bir hapisanede tam on yıl boyunca hayatta kaldığını hatırlatırdı. Sonunda birbirlerine başlarını sallayarak selamlaşırken, sadece Kiva'ya fazlasıyla değer veren iki kişi değil, aynı zamanda iki lider, iki savaşçı ve iki prenslerdi. Birbirlerinin saygısını kazanmışlardı. Belki bundan da fazlasıydı çünkü yaşadıkları onca şeyden sonra aralarında bir dostluk oluşmuştu.

Kiva, gözleri yaşlarla yansa da gözyaşlarının akmasına izin vermedi.

"Seni seviyorum, fare," dedi Tor, atma binip geri çekilerek. "Sen farkına bile varmadan tekrar birlikte olacağız."

Ardından Ashlyn'e işaret verdi ve prenses büyüsunü çağırarak üçünü de görüş alanından uzaklaştırdı.

Kiva yavaş bir nefes aldı ve ardından gruptan geriye kalanlara baktı.

"Sıra bizde," diyen Naari, Zephyr ile Nightshade'i Kiva ve Jaren'ın yanına götürdü. "Herkes hazır mı?"

Onayları üzerine Galdric öne çıktı ve Kiva, Zephyr'in dizginlerini sıkıca tuttu. Büyü onu havaya kaldırmadan önce hâlâ bir duvar gibi çarpıyor, rüzgâr tünelinin tatsızlığı hiç azalmıyordu.

Dağdan aşağıya yapılan yolculuğun aksine, Lyras ile Arden arasındaki mesafe o kadar fazlaydı ki sonunda orman şehrinin dışına indiklerinde Kiva, baş dönmesi geçene kadar Zephyr'e yaslanmak zorunda kaldı. At, ilk kez onu ısırmaya çalışmıyordu. Koşulları bu kadar kötü olmasaydı Kiva sevinçten bağırırdı ama bunun yerine dikkatini nihai varış noktalarına çevirdi.

Nerine, yemyeşil ormanlarıyla tanınan bir krallıktı; bu nedenle başkentinin, ormanın nerede bitip şehrin nerede başladığını söyleyemeyecek kadar fazla bitki örtüsüyle çevrili olduğunu

görmek şaşırtıcı değildi. Binalar bile sanki doğaya aitmiş gibi görünüyordu. Silindir tabanları yuvarlak çatılarla buluşuyordu, yükseklikleri ve genişlikleri farklıydı ve hepsi toprak yeşili, kah-verengi ve sarı renkteydi.

Manzaraya hayran kalan Kiva, Arden'de dünya dışı, hatta neredeyse büyülü bir şey olduğunu düşündü, özellikle de ağaçların arasındaki ateş böcekleri misali, yosun kaplı sokaklara dizilmiş luminiyum küreleri fark ettiğinde. Bir de solmakta olan öğleden sonra ışığında parıldayan, çok katlı şehrin üzerinde altın bir mantar gibi yükselen büyüleyici saray vardı.

Tipp, nefesi kesilerek, "Peri masallarından fırlamış bir şehre benziyor," dedi.

Kiva çocuğun şaşkınlığını paylaşarak başını salladı. Saraya doğru kıvrılan ormanlık yollarda ilerlemeye, ziyaret ettikleri diğer yerlerden daha istekliydi. Fakat o ve arkadaşları, bir grup yeşil zırlı muhafızın büyük bir ahşap kapıdan çıkıp onları durdurmasından önce atlarına binmeye fırsat bulamamıştı. Ve sadece muhafızlar da değil; ortalarında gri saçlarına çiçekli bir taç örülmüş, gözleri şaşırtıcı bir ametist renginde, elbisesi saf, parlak beyaz, adil görünüşlü ve ait olduğu orman şehri kadar ruhani, anaç bir kadın vardı.

"Kraliçe Lorah," dedi Jaren eğilerek. Tüm seyahatleri boyunca ilk kez yabancı yöneticilerden biri için, sanki aralarında kasıtlı olarak saygılı bir mesafe bırakıyormuş gibi reverans yapmıştı.

"Jaren, canım," dedi sesi rüzgârdaki çanları andıran kadın. "Seni bebekliğinden beri tanıyorum. Bana *Lorie teyze* demeni sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Caldon eline doğru öksürdü ama gülüşünü tam olarak gizleyemedi.

Kiva bile Jaren'ın rahatsızlığını görünce, kendi gülüşünü bastırmakta zorlandı. Ashlyn'in kraliçenin ona hayran olduğunu söylediğini hatırladı. Kiva, çok daha farklı bir şey hayal etmişti... ve çok daha genç biri.

Kraliçe Lorah, onun yanıtını beklemeden devam etti: “Muhafızlarımla at sürerken sizin şeyle geldiğinizi gördüm... Neydi o? Kasırga mı?” Alnı hafifçe kırıştı ama sanki bu şimdiye kadar gördüğü en tuhaf şey değilmiş gibi omuz silkip devam etti: “Mera-kım bekleyemeyecek kadar tetiklendi. Sadece gelip seni bu kadar beklenmedik bir şekilde bana getiren şeyin ne olduğunu görmek istedim.” Caldon’a döndü. “Seni son gördüğümünden bu yana en az on santim uzamış olmalısın, genç adam. Artık beni hiç ziyarete gelmiyorsun.”

“Alerji,” dedi Caldon düz bir yüzle.

Bu kez öksürmek zorunda kalan ve istemeden kraliçenin bakışlarını üzerine çeken Kiva oldu. Ancak kadının ametist gözleri kızın üzerinde sadece kısa bir süre oyalandı ve muhtemelen zaten tanıyor olduğu Naari’den Tipp, Cresta ve Galdric’e kadar grubun geri kalanına baktı.

Sonra Jaren’a dönüp, “Neden geldiğinizi açıklamak ister misin? Yoksa arkadaşlarıyla birlikte saraya dönüp çay içerken mi anlatmak istersin?” diye sordu.

Lorah hâlâ atının üstünde olduğundan, Nightshade’in yanında duran Jaren cevap verirken kafasını kaldırarak kadına cevap vermek zorunda kaldı. “Maalesef bu bir ziyaret değil, mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde Vallenia’ya dönmemiz gerekiyor.” Kadının son haftalarda -ya da son *günlerde*- Evalon hakkında herhangi bir söylenti duyup duymadığını sormadı ve sadece, “Sarana’nın yüzüğü için geldik,” dedi. “Yüzük sizde mi?”

Daha önceki üç şehirle karşılaştırıldığında talebinin bu kadar kısa süre içerisinde ulaşması, Kiva’ya ne kadar acilen yola çıkmaları gerektiğini hatırlattı. Gergin bir şekilde kraliçenin tepkisini bekledi, kendilerini başka bir zaman alıcı mücadelenin bekleme-sinden korkuyordu. Fakat Lorah yalnızca başını yana eğdi, kaş-larının arasında bir kırıklılık oluştu ve “Sarana’nın yüzüğü mü?” diye sordu.

Kiva'nın içini anında bir korku kapladı. Eğer Lorah yüzüğü bilmiyorsa veya yüzük zaman içinde kaybolduysa...

"Onu uzun zaman önce ailenize vermişti," dedi Jaren, kadının hafızasını canlandırmayı umar gibi. Sesi sabitti ama Kiva onun nabzının da kendisinininki kadar hızlı attığını biliyordu. Aynı grubun geri kalanı için de geçerliydi ve hepsi tamamen sessizdi. "Onu geri almamız hayati önem taşıyor," diye devam etti Jaren. "O yüzden eğer nerede olduğunu biliyorsanız..." Lorah sadece kafasını iki yana salladı ve Kiva'nın korkusunun daha da artmasına neden oldu. Ama sonra kraliçenin gri kaşları havalandı ve "Yüzüğün nerede olduğunu zaten biliyorsun, sevgili oğlum. Sarana bunu aileme hiçbir zaman vermedi... Daha doğrusu verecekti ama senin ailende kalmasına karar verdi."

Kiva'nın bir an için duyduğu tek ses böceklerin vızıltısı ve tepedeki kuşların cıvıltısı oldu. Normalde rahatlatıcı olan orman sesleri, Lorah'nın açıklamasının onda yarattığı paniği dindirme konusunda hiçbir işe yaramıyordu.

Çünkü bununla birlikte bir şey hatırladı:

Kraliçe Ariana'nın parmağındaki altın yüzüğü.

Kraliyet Mührü... Kraliyet Üçlüsü'nün bir parçası.

Zuleeka'nın çaldığı yüzük.

Kiva onları en son Nehir Sarayı'nın altındaki zindanlarda gördüğünde yüzüğü Mirryn takıyordu.

Jaren'a sertçe dönen Kiva, onun da yüzünde şok geçirir gibi bir ifade olduğunu gördü.

"Bu doğru olamaz," dedi neredeyse çaresizce. "Mühür sihri iletmiyor ki."

"Yüzüklerin hiçbiri, diğerleri olmadan bunu yapamaz," diye mırıldandı Galdric bitkin bir sesle. "Tek başlarına neler yapabileceklerini asla bilemezsiniz."

Kiva, Arden'e vardıklarından beri ilk kez ona yakından baktı ve adamın olduğu yerde sallandığını, alnından ter damladığını fark etti. İki gün içinde iki kez rüzgâr tüneli yapmak ona çok

pahalıya patlamıştı ama adam kızın endişeli bakışını yakalayınca, şu an endişelenmesi gereken daha acil şeyler olduğunu hatırlatır gibi başını salladı.

“Hemen Vallenia’ya gitmemiz lazım,” dedi Jaren sert bir sesle. “Yüzüğü Zuleeka’dan nasıl alacağımızı bilmiyorum ama...”

Kiva, “Yüzük Zuleeka’da değil,” diye bağırınca tüm bakışları üzerine çekti. “Mirryn’de.”

Hem Naari hem de Caldon küfretti ama Kiva, yüzüğü Mirryn’den alma ihtimallerinin Zuleeka’dan çalma ihtimallerinden daha yüksek olduğunu düşünüyordu. Jaren solgunlaşmıştı ama yüzündeki kararlı ifadeden onun da Kiva ile aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu.

“Biri bana bilgi vermek ister mi?” diye sordu Kraliçe Lorah nazikçe. “Jaren, hayatım...”

“Üzgünüm ama kalamayız,” diye kadının sözünü kesti Jaren ve atına atladı. Kiva ve diğerleri de hızla onu takip ettiler. “Lütfen bizi bağışlayın. Gitmemiz gerek.”

Kraliyet görgü kurallarını -ya da *herhangi bir* görgü kuralını- göz ardı ederek Nightshade’i Arden’in ters yönüne doğru çevirdi ve hemen arkasında Kiva, Caldon, Naari, Tipp, Cresta ve Galdric’le birlikte orman yolundan aşağı doğru ilerledi.

Başka bir zaman olsa Kiva, ağaç şehre girme fırsatı olmadığı için hayal kırıklığına uğrardı ama şimdi tek düşüncesi, Vallenia’ya ne kadar çabuk geri dönebilecek olma ihtimalleriydi. Bütün gün ve gece boyunca var güçleriyle at sürseler bile sınırı geçerek Evalon’a ulaşmaları günler alırdı, başkente ulaşmaları ise daha uzun sürerdi. Hem artık Tanrıların Eli’yle ya da Jaren’ın büyü-sünü geri alarak da dönemezlerdi. Krallıklarını güvende tutmak için gereken her şey hâlâ önlerindeydi ve belirsizlik Kiva’nın dizlerini zayıflatmaya yetiyordu. Ama uyluklarını Zephyr’e daha sıkı sardı ve sorunlu zihnini susturdu. Biraz şansları varsa, Galdric gücünü hemen tekrar kazanabilir ve yolun büyük bir kısmında onlara rüzgâr tüneli açmayı başarabilirdi. Her ne kadar zor da olsa, Kiva’nın umudu bu yöndeydi.

Nerine'in yoğun ormanlarında aceleyle ilerlerken saatler geçti, hiçbiri konuşmuyor ve sadece dinlenmek için çok kısa molalar veriyorlardı. Gece çöktüğünde, herhangi bir ağaca çarpmamak için Kiva'nın büyüsünün parlaklığını kullanmış ve hiç durmamışlardı. Ancak atları biraz nefes alma ihtiyacı hissedince nihayet daha uzun bir mola verdiler ve birkaç saat boyunca uykuya kavuştular. Buna rağmen Kiva, içlerinden herhangi birinin gerçekten uyuduğundan şüpheliydi.

Şafağın ilk ışıklarıyla yeniden yola koyulmaya hazır vaziyette ayağa kalktıklarında ortama yoğun bir endişe hâkimdi. Kiva, arkadaşlarını, özellikle de şimdiye dek hiç bu kadar gergin olduğunu görmediği Jaren'ı biraz rahatlatmayı diliyordu. Bir de artık sallanmayan ancak yolculuklarının hızıyla mücadele ettiği açıkça belli olan Galdric vardı. Tipp de midillisinden düşecekmiş gibi görünüyordu ama Kiva dinlenmek için daha fazla zamana ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda, çocuk inatla iyi olduğunu iddia etti. Jaren dışında yalnızca Caldon, Naari ve Cresta bu zorlu yolculuğun üstesinden geliyordu. Kiva, arkadaşlarının yorgun kaslarını gevşetip enerjilerini artırmak için onlara belirli aralıklarla iyileştirme büyüsü yapıyordu.

Ne yazık ki Kiva'nın gücü, Galdric'in büyüsünün yenilenmesine yardımcı olma konusunda etkisizdi. Ama sonunda, zorlu yolculuklarının üçüncü gününün ortasında, Kiva tam da adamın daha ne kadar dayanabileceğini merak ederken, Galdric onlara seslendi ve, "Sanırım artık rüzgâr tüneli açabilirim. Bizi tam istediğimiz hedefe ulaştıramam ama mümkün olduğunca yakınlaştıırırım," dedi.

Gruptaki herkes iç çekti ve hızla atlarından ayrılıp bir araya toplandılar. Galdric her kilometrede çabalarken rüzgâr büyüsü onları daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde sürükledi. Sonunda farklı bir ormanın kenarına indiklerinde, Kiva mide bulantısını bastırdı ve Galdric yere düşerken aceleyle onun yanına gitti.

“İyiym,” diyen adam, derin nefesler alıyordu ve terden sırlıklam olmuştu. “Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Bir dakikadan fazlasına ihtiyacın var,” dedi Kiva sertçe. Adama şifa büyüsünü gönderdi ama bunun, hızlı atan nabzını yavaşlatmak ve yüzüne renk getirmek dışında pek bir faydası olmadı. Galdric’in büyüyle iyileştirilmeye değil, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Kiva diğerlerine dönüp hepsine dikkatle baktı. Tipp, Whistlefoot’a iyice yaslanmıştı; hem çocuk hem de midilli, sanki çökmelerine iki saniye kalmış gibi görünüyorlardı. Jaren ve Naari etraflarında turlayıp birbirlerine mırıldanarak gidecekleri doğru yönü bulmaya çalışıyordu. Cresta bir eliyle Eidran’ın ona verdiği kılıcı kavramış, diğer eliyle yolda başka birinden aldığı hançeri tutuyordu. İki silah da beline takılıydı ama ifadesi onları kullanmayı ne kadar çok istediğini gösteriyordu. Yalnızca Caldon Kiva’ya baktı ve sorgularcasına kaşlarını kaldırarak kızı izledi.

Kiva tam düşüncelerini paylaşmak üzereyken Naari araya girip, “Burası Emelda Ormanı, bundan eminim. Oakhollow’un hemen dışındayız,” dedi.

Kiva şaşkın bakışlarını Galdric’e çevirdi. Rüzgâr tüneliyle onları bu kadar uzağa taşımayı başarmasına hayret etmişti. Ama sonra midesi kasıldı çünkü gerçekten Oakhollow’un yakınlarına yaklaşmışlarsa, Vallenia sadece yarım saat uzaktaydı.

Artık çok yaklaşmışlardı.

Zuleeka’ya çok yaklaşmışlardı.

Kiva korkunun onu ele geçirmesine izin vermedi. Bunun yerine, “Tipp ve Galdric bu şekilde devam edemez. Dinlenmeleri gerekiyor, yoksa şehre ulaşmadan bayılırlar,” dedi.

“Ama çok yaklaştık,” dedi çenesi kasılarak Kiva’nın düşüncelerini tekrarlayan Cresta.

Kiva başını salladı ve ayağa kalkıp doğrudan Caldon’un yanına gitti. Alçak sesle ona, “Vallenia’ya gitmeliyim. O yüzüğü almalı ve El’i kullanarak Jaren’a büyüsünü geri vermeliyim. Ardından ablamla yüzleşmeliyim. Bunun *sona ermesi* gerekiyor,” dedi.

“Neden bana zaten bildiğim şeyleri söylüyorsun?” diye sordu Caldon gözlerini kısarak.

“Çünkü senin burada, Tipp ve Galdric’in yanında kalmana ihtiyacım var.” Caldon itiraz etmeye başlayamadan, hızla devam etti: “Jaren’in yanımda olması gerekiyor ki El’i üzerinde kullanabileyim. Ve Naari’nin onun yanından ayrılmayacağını zaten biliyorsun. Cresta’ya gelince...” İkisi de çoktan atına binmiş ve onlarla ya da onlardan ayrı bir şekilde yola çıkmaya hazır olan kızıl saçlıya baktılar. “...dövüşmek için can atıyor. Onların yanında kalmasını istesem beni dinlemez.”

Caldon kollarını kavuşturdu. “Peki, *benim* neden seni dinleyeceğimi düşünüyorsun?”

“Çünkü Galdric’e saygı dışında pek bir şey hissetmiyor olabilirsin ama Tipp’i kardeşin gibi seviyorsun,” dedi Kiva, yüzünü buruşturup bitkin hâldeki çocuğa bakarak. Üstü başı toz içindeydi, saçları kırmızı bir kuş yuvasına benziyordu. “Onu güvenli bir şekilde şehre götürmeni ve korunduğundan emin olmanı istiyorum. Hem kılıcın hem de büyün bunu sağlayabilir.” Gözlerini Caldon’a kilitledi ve “Lütfen, Cal. Çok şey istediğimin farkındayım,” diye fısıldadı.

Caldon, “Kibirli görünme riskini göze alarak, krallıktaki en iyi dövüşçülerden biri olduğumu söyleyebilirim,” diye cevap verdi.

“Biliyorum, beni sen eğittin,” dedi Kiva usulca.

“Ve sen bana bebek bakıcılığı görevi veriyorsun.”

Kiva dudağını ısırdı ve yapraklarla kaplı zemine baktı.

“Anlaştık,” dedi Caldon. “İkisi de tekrar hareket edebilene kadar bekler, sonra onları şehre götürüp güvenli bir yere saklarım ama sonra yanına gelirim. Ne söylediğin umurumda değil, bana ihtiyacın olacak. Ve ihtiyacın olmasa bile ablanla tek başına yüzleşmene izin vermemin hiçbir yolu yok. Bu işte birlikteyiz, gün ışığı. Sen ve ben. Anladın mı?”

Gözyaşları Kiva'nın gözlerini bulanıklaştırdı. Caldon'u kucaklamak için öne atılarak kulağına, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Tanrım, neden bana sarılırken hep ağlıyorsun?" diye mırıldandı Caldon kızın sırtını okşayarak. "Bununla ilgili gerçekten çalışmamız gerekiyor."

Gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalışan Kiva geri çekildi. "Çalışacağız. Söz veriyorum. Ama şimdi..."

Prens iç çekti ve, "Gitmen gerek," diyerek Kiva'nın cümlesini tamamladı. Caldon'un bu plandan hiç hoşlanmadığının (*hem de hiç*) farkındaydı ama Tipp'in yanında olmaya ve onu korumaya istekli olması Kiva için her şey demekti.

"Seni bunun için seviyorum," dedi Kiva ona ciddiyetle.

"Beni birçok nedenden dolayı seviyorsun," dedi Caldon kendini beğenmiş bir tavırla. Ama sonra ciddileşti. "Veda etmek yok. Yakında görüşürüz."

Kiva eğildi ve dostunu yanağından öptü. "Yakında," diye onayladı.

Sonra uzun adımlarla Tipp ve Galdric'in yanına giderek, "İkiniz de burada Caldon'la kalıp biraz dinleneceksiniz, sonra bizimle Vallenia'da buluşacaksınız," dedi.

Tipp inatla başını iki yana salladı ama Kiva elini nazikçe onun omzuna koydu ve açıklamak için yanına yaklaştı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorsun ve eğer senin için endişelenirsem bunu yapamam. Lütfen, Tipp, güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Ayrıca midillinden düşüp boynunu kırmayacağından da emin olmam gerekiyor. O yüzden düşmeden ayakta durabilene kadar Caldon'la birlikte bizi bekle, sen daha farkına bile varmadan tekrar bir araya gelmiş olacağız. Tamam mı?"

Tipp'in itiraz etmek istediğini görebiliyordu ama çocuk isteksizce başını öne doğru sallayana kadar Kiva onun gözlerine bakmaya devam etti.

"Di-dikkatli ol," dedi Tipp. Sesi yorgunluktan çatlıyordu.

“Olurum,” diye fısıldadı Kiva ve çocuğu sıkıca kucaklayıp ardından tekrar yere bıraktı. Galdric’e dönüp, “El hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı? Yüzükleri takıp büyümüş onlara göndermem yeterli mi?” diye sordu.

“Zaten Vallentis büyüsüne sahip oldukları için tek yapman gereken bu olmalı,” diye doğruladı Galdric. Sesi o kadar zayıftı ki zar zor duyulabiliyordu.

Kiva adamın kolunu hafifçe sıktı. “Kendini bizim için bu kadar zorlamandan dolayı teşekkür ederim,” dedi duygulu bir şekilde. “Şimdi dinlen ve bırak Caldon seninle ilgilensin. Şifacının emrine uy.”

Uzaklaşmaya başlarken Galdric arkasından, “Bekle... Kiva...” diye seslendi. Arkasını dönen Kiva adamın duygu dolu, kahverengi gözleriyle karşılaştı. “Önce ablanın saldırmamasına izin verme. Onun neler yapabileceğini unutma. Tereddüt etme,” dedi Galdric.

Midesi tekrar bulan Kiva yine de kararlı bir şekilde sırtını dikleştirdi. “Etmem.”

Ardından Zephyr’e bindi ve Jaren, Naari ve Cresta’nın kısa vedalaşmalarını dinledi. Sonra dördü birden yol boyunca hızla ilerlediler. Bu kez yolları tanıdıktı. Ormandan ayrılıp kıyı şeridi boyunca âdeta uçtular. Hava mükemmeldi ve Kiva önlerinde ne olduğunu bilmeseydi, keyifli bir öğlen yolculuğuna çıktıklarını bile düşünebilirdi. Ama sonra, son deniz kayalığının zirvesine ulaştılar ve önlerinde uzanan Vallenia’yı gördüler.

Şoke olmuş bir vaziyette aniden durmuşlardı.

Çünkü şehrin üzerinde parlayarak yükselen Nehir Sarayı vardı.

Ve saray yanıyordu.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Navok gelmişti.

Kiva, arkadaşlarıyla birlikte Vallenia'ya kalan mesafeyi dört-nala koşarken yalnızca bunu düşünebiliyordu.

Mirraven Kralı'nın yolda olduğunu öğrendikleri andan beri, ondan bir adım önde olmaları ve kral ,anomalilerine saldırı emri vermeden önce oraya ulaşabilmeleri için dua ediyordu. Ama umutları boşa çıkmıştı. Ve şimdi son yüzüğü almak zorunda ol-malarının yanında, bir de hem Navok *hem de* Zuleeka ile aynı anda yüzleşmeleri gerekecekti.

En azından anomaliler şehre saldırmamıştı... *henüz*. Sade-ce saray yanıyordu ve Kiva yaklaştıkça nehrin hem batı hem de doğu yakasındaki kışlalar, ahırlar ve arazilerdeki alevlerin kontrol altına alındığını daha net görebiliyordu. Buna rağmen Vallenia sokakları kargaşa içindeydi. Vatandaşlar çığlık atıyor ve şehir merkezinden mümkün olduğunca uzağa koşuyorlardı. *Tehlikeye doğru* at sürecek kadar aptal olan sadece Kiva, Jaren, Naari ve Cresta vardı. Fakat yine de durmamış ve sonunda saray kapıları-na ulaşana dek atlarını sürmeye devam etmişlerdi.

Etrafta muhafızlar yoktu, hepsi zorla saraya kapatılmıştı.

Jaren küfrederken, hepsi birden hızla atlarından inip olanları daha iyi görebilmek için demir çitlere doğru atıldılar. Buradan bakınca, saraya giden yolu çevreleyen geniş bahçelerin büyük bir bölümünü görebiliyorlardı ve bu bahçeler normalde mükemmel

bir şekilde bakımlıyken şu anda darmadağın bir hâlde görünüyordu. Toprak kayıyor ve çatlıyordu, bitkiler doğal olmayan bir şekilde büyümüştü; birçok yer ateşle kavruluyor, bazı yerler nehir dalgalarıyla kırbaçlanıyor ve tüm bunların ortasında hem büyü hem de sıradan silahlarla vahşice savaşan muhafızlar ve anomaliler duruyordu.

Kiva, Evalon muhafızlarının koyu ve kraliyet muhafızlarının gümüşü zırhlarını, hatta Navok'un anomalilerinin ve Mirraven için savaşan herkes büyü kullanmadığından dolayı gri askerlerin giydiği gri deri zırhları bile ayırt edebildi. Neyse ki ittifakları dağıldığı için Caramor'dan hiç asker yoktu. Ancak Kiva'nın rahatlığı günlük kıyafetler giymiş insanları görünce tamamen kayboldu. Savaşın tam ortasında duran ve sivillere liderlik eden figürü görünce kalbi sıkıştı. Lider, Kiva'nın duyamayacağı kadar uzakta talimatlar savururken kılıcını havaya kaldırdı.

Torell.

Asileri toplamıştı. Ve onunla sırt sırta dövüşen Rhessinda da oradaydı, kendisini ve generalini savunurken kül rengi örgü saçları çılgınca savruluyordu.

Kiva çitleri aşıp yardıma koşmak istedi ama bu büyük çaplı savaşta işe yaramayacağını, sadece onlara ayak bağı olacağını biliyordu. Bu Kiva'ya, Tor'un kılıcını sallayıp hamleler yaparak gri askerleri savuşturmasını ve anomalilerin büyülerinden kurtulmasını izlerken, onun kendi başının çaresine bakabileceğini hatırlattı. Yine de abisini güvenli bir yere çekmeyi istedi. Gerçi Tor bunu yapmasına asla izin vermezdi. Kiva, abisini tanıyordu, o her zaman inandığı şey için savaşırdı. Ve şu anda Evalon için savaşıyordu.

Hayır... Vallentis ailesi için savaşıyordu.

Çünkü ondan birkaç metre ötede dövüşen Ashlyn, bir eliyle kılıcını savurup diğer eliyle büyü yaparak gri askerleri ve anomalileri havaya uçururken, sadık askerleri de doğaüstü rakiplerine karşı aynı derecede korkusuzdu.

“Oraya girmemiz lazım,” dedi Jaren telaşla. Demirleri kavrayan parmakları bembeyaz olmuştu. “Onlara yardım etmemiz lazım.”

“Yapamayız, sarayın içine girmemiz gerekiyor,” diyen Kiva zorlukla konuşmuştu. “Önceliklerimiz değişmedi: yüzükler, Navok ve Zuleeka.”

“Eğer Navok’u haklarsak anomalilerinin savaşmak için bir sebebi kalmaz,” dedi, asık suratla karşısındaki savaşı izleyen Naari. “Kiva haklı, onlara yardım ederek zaman kaybedemeyiz. Doğrudan saraya gitmemiz gerekiyor.”

Cresta, çarpışan bedenleri ve büyü karmaşasını işaret ederek, “*Buradan* nasıl geçmeyi planlıyorsunuz?” diye sordu.

Jaren, gerginliği elle tutulur seviyede olmasına rağmen gözlerini savaştan ayırdı. “*Buradan* geçmeyeceğiz.” Bakışları yere indi. “Altından geçeceğiz.”

Kiva onun ne demek istediğini anlayınca derin bir nefes alıp, “Tünellerden,” diye karşılık verdi.

Yalnızca Cresta’nın kafası karışmış görünüyordu ama tekrar atlarına binip sarayın arkasındaki gizli girişe doğru giderlerken soru sormadı. Atlarını orada bırakmak zorunda kalmışlardı. Kiva, yerdeki demir ızgaraya inmeden önce Zephyr’i hızlı ve minnettar bir şekilde hafifçe sıvazladı. Gizli geçit tıpkı en son aşağıya indiği seferki gibi zifirî karanlıktı ama yollarını aydınlatmak için çabucak büyüünü kullandı.

Dar geçitten koşup Kiva’nın bir zamanlar kraliyet konseyiyle ilgili casusluk yapmak için kullandığı yol ayrımına ulaştıkları sırada hiçbiri konuşmadı. Ancak sonrasında o yönde devam etmediler ve yukarıya doğru ilerleyerek dik, kayalık basamakları tırmandılar. Sonunda nehrin altından geçen ve sarayın iki yakasını birbirine bağlayan daha büyük bir yer altı yoluna giden kapıyı gıcırdatarak açıp çıktılar.

Nefeslenmek için durakladıktan sonra soru sorarcasına birbirlerine baktılar.

“Şimdi nereye?” diye sordu Cresta luminiyumla aydınlatılmış sütunlu alanda sağa sola bakarak.

“Mirryn’i bulmamız lazım,” dedi Kiva nefes nefese. Jaren kılıçla da iyi dövüşebiliyordu ama büyüyle çok daha fazlasını yapabiliirdi. Navok’un anomalileri çaresiz oldukları için savaşıyordu. Hayatlarının büyük bir kısmını huzurlu köylerinde yaşayarak geçirmişlerdi ve aldıkları eğitim ne olursa olsun Kiva’nın yer üstünde gördükleri göz önüne alındığında, savaşta mücadele edecek yeterli donanımına sahip değillerdi. Eğer güçlerini nasıl etkili bir şekilde kullanacaklarını biliyor olsaydılar, Ashlyn’in muhafızlarını ve Tor’un asilerini ellerini sallayarak katlediyor olurlardı. Ancak bunun aksine bocalıyorlardı. Yarattıkları hasar gerçekti ama aslında olabileceklerle karşılaştırıldığında önemsizdi. Ancak Jaren, tüm hayatını savaş senaryolarında büyüünü kullanabileceği şekilde eğitimler alarak geçirmişti. Kiva onu bu tünellerde ailesine karşı antrenman yaparken *görmüştü*. Eğer ona güçlerini geri verebilirse, o zaman...

“Peki, Mirryn *nere*de?” diye sordu Cresta dişlerini sıkarak. “Navok’u da unutmayın. Benim...”

“Bu taraftan,” diye araya girdi Jaren, tekrar ileri doğru koşup batıya yönelerek.

Kiva, Jaren’ın onları yerin üstüne çıkarmak dışında başka bir planı olduğundan şüphelendi ama hiçbir şey söylemedi. Cresta’nın sabrının azaldığının bilincinde olarak Jaren’ın peşinden koştu. Eski maden işçisinin neden bu kadar hevesli olduğundan emin değildi ve bunun yalnızca Zalindov günleri ve kızıl saçlının şiddete olan aşırı açlığıyla ilgili olduğunu varsayabiliyordu. Cresta’nın savaşın bir parçası olması gerekiyordu, kenardan izlemesi değil. Ancak Kiva zaten uzun süre bu şekilde kalamayacaklarını biliyordu. Çünkü Navok veya *Zuleeka* orada olduklarını anlar anlamaz... Özellikle de *Kiva’nın* orada olduğunu anlar anlamaz...

Cresta'nın dövüşmeye fırsatı olacaktı. Kiva'nın bundan şüphesi yoktu.

Tünelin sonuna doğru koşan dörtlü, daha çok merdiven çıkıp sonunda batı sarayının parlak beyaz ve altın rengindeki giriş salonuna ulaştı. Ama onlar daha fazla ilerleyemeden, süslü ön kapılar açıldı ve Eidran ile Yüzbaşı Veris geriye doğru sendeleyerek fırladı. Neyse ki büyü gücü olmayan altı gri kıyafetli rakiple dövüşüyorlardı.

Jaren, Naari ve Cresta ileri atılarak kılıçlarını kınlarından çıkardılar ve doğrudan çatışmanın içine daldılar.

Altı gri askerin tamamı arkadaşları tarafından yollarından çekilmeden önce; Kiva'nın nasıl yardım edebileceğini düşünmek şöyle dursun, gözlerini bile kırpacak zamanı olmamıştı. Arkadaşlarına katılmak için sertçe hareket ederken askerlere bakmadı, artık onlar için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bildiği hâlde şifacı şefkati ile mantığı savaşıyordu.

Veris şiddetle nefes alıyordu ama yine de çenesiyle Jaren'ı selamlamayı başardı. "Majesteleri, General Ashlyn yolda olduğunuzu söyledi."

Eidran, Jaren'a bakıp rapor verirken göğsü hızla inip kalkıyordu. "Anomalilerin eğitimi sınırlı ancak sayıları çok fazla. Ve bir gri asker lejyonuyla birlikte geldiler. Onları çok uzun süre oyalayamayız..."

Daha çok gri üniformalı savaşçı kapılardan içeri akıp silahlarını kaldırmadan ve dışarıdaki savaş artık sarayın içine kadar gelmeden önce söyleyebildiği tek şey bu oldu.

İki adam kükreyerek üzerine hücum ederken Jaren, Kiva'yı geri itti. Onları kolayca savuşturan Jaren iki kişiyi daha indirdi. Bu sırada Naari ve Cresta da Veris ve Eidran'ın yanında korkusuzca savaşıyordu. Ama ne kadar gri askeri alt ederlerse etsinler, kapılarda daha fazlası belirliyordu.

“Navok nerede?” diye bağırdı Cresta, yüzbaşıya. Birbirine çarpan kılıçların ve acı dolu inlemelerin arasında sesi zar zor duyuluyordu.

Veris onun kim olduğunu sorgulamadan bağırarak karşılık verdi: “En son Serafine’i kütüphaneye kapattığını duydum ama bu bir süre önceydi. Şu an her yerde olabilir!” Cresta bir adamın göğsüne tekme atıp onu havaya uçururken homurdandı. Kimsenin kendisini durdurmasına fırsat vermeden giriş salonundan fırladı ama sahadaki savaşa giden kapılara değil, sarayın derinliklerine doğru gidiyordu.

“*Cresta!*” diye bağırdı arkasından Kiva hayretle. Navok’u gerçekten sarayın bu çok katlı labirentinde bulmayı mı bekliyordu? Öteâlem adına, bu sarayın *iki kanadı* vardı ve Veris’in söylediği gibi Mirraven Kralı *her yerde* olabilirdi. Cresta onu bulsa bile ne yapmayı düşünüyordu?

Muhtemelen etrafı anomalilerle çevrilmiş olacaktı, Cresta ona saldıramazdı bile.

Fakat Kiva her ne kadar aptal ve inatçı arkadaşı için korksa da artık diğer arkadaşları için de endişeleniyordu çünkü kapılardan hâlâ bir sürü savaşçı akıyordu ve bu kez aralarında büyü kullananlar da vardı. Orada durup izlemeye dayanamayan Kiva ileri atılarak, düşen bir silah bulmak için zemini taradı. Ancak daha iki adım atamadan, mermer fayanslar ayaklarının altında yarıldı ve tekrar geriye doğru koşmak zorunda kaldı.

Jaren, bacaklarına dolanan sarmaşıklarından kurtulmaya çalışırken, “Ablam nerede?” diye sordu Eidran’a.

“Kraliçenin odasında,” diye seslenen Eidran, bir ateş elementaline doğru hançerini fırlattı. Hamlesi ölümcüldü. “Korumasız ama...”

Bir hava anomalisi onu odanın öbür ucuna fırlatınca cümlesini bitiremedi ama Naari tam vaktinde araya girdi ve büyüünü bir kez daha kullanmasına fırsat vermeden kadını indirdi.

Eidran silkelenip kavgaya geri döndü. Jaren da bu sırada Kiva'ya doğru koşup onu bir sütunun arkasına çekti, böylece ikisi de gözlerden uzak bir yere gizlenmiş oldu.

"Gitmemiz lazım," dedi Jaren nefes nefese.

Kiva etraflarında gerçekleşen savaş alanına baktı ve başını iki yana salladı. "Sana burada ihtiyaçları var."

"Ama..."

"Bu kavgada bir yardımım dokunmaz," diye sözünü kes-ti Kiva. "Ama kraliçenin odasına nasıl gidileceğini biliyorum. Eidran, Mirryn'in korumasız olduğunu söyledi; bana bir şey olmayacak. Bunu yapabilirim." Tek başına yola devam etme düşüncesiyle nabızı hızlandı ama sadece birkaç dakika ayrı kalacaklardı ve söyledikleri de doğrudu. Jaren'a burada ihtiyaç vardı ama ona yoktu.

Jaren savaşan arkadaşlarına baktı, sonra çelişkili gözlerle tekrar Kiva'ya döndü. Ama sonunda başını salladı ve elini cebine atarak ilk üç yüzüğün bulunduğu deri keseyi çıkarıp kızın avucuna bastırdı. "Mührü al, sonra gelip beni bul." Eğildi ve onu şiddetle öpüp geri çekildikten sonra, "Eğer Zuleeka saklandığı yerden çıkarsa kaçacaksın. Biz yanına gelip sana destek olmadan onunla yüzleşmeye kalkışmayacaksın, anladın mı?" diye emretti. Cevap vermesini beklemeden kızın göğsündeki tılsıma dokundu. "Ve ne yaparsan yap, bunu sakın çıkarma. Mirryn kılıç konusunda senden daha kötüdür. Bunu taktığın sürece sana zarar veremez."

Tılsım hâlâ Caldon ve Ashlyn'in büyüyle dolu olduğundan, Kiva bunun onu su büyüü hariç her şeyden koruyacağını biliyordu. Mirryn'le yüzleşmekten korkmuyordu ama Jaren'a bakarken, kısa süreliğine de olsa onu terk etme düşüncesi cesaretini kırdı. Kendisi için değil, Jaren için korkuyordu. Ve sadece onun için de değil, sütunun hemen arkasında savaşan Naari, Eidran ve Veris, dışarıdaki alanda savaşan Torell, Ashlyn, Rhessinda ve tanrılar adına kim bilir nereye kaybolan Cresta için de. Kiva'yı rahatlatan tek şey Caldon, Tipp ve Galdric'in diğer arkadaşlarının şu an karşı karşıya oldukları sayısız düşmandan uzakta,

güvenli bir şekilde Vallenia'ya gidiyor olmalarıydı. Ancak herkes tehlike altındayken bu onu sakinleştirmeye yetmiyordu.

Kızın gözlerinde büyüyen endişeyi gören Jaren, "Git, Kiva," dedi yumuşak bir sesle. Onu bir kez daha öptü ve dudakları birbirine temas ederken, "Git," diye tekrarladı.

Ardından arkasını döndü ve doğrudan kargaşanın içine koştu. Bu sırada daha da fazla gri asker gelmişti ama artık sayıları dengelemeye yardımcı olacak kadar gümüş zırhlı kraliyet muhafızı da gelmişti. Eidran, Veris ve Naari'nin etrafı buna rağmen kuşatılmıştı ve Jaren onlara yardım etmek için hemen atıldı.

Kiva onun kılıcını nasıl savurduğunu izlemek için kendine iki saniye izin verdi, büyüsu olmadan bile ne kadar yetenekli olduğunu gördü ve arkasını dönüp uzaklaşmadan önce kendi kendine Jaren'a hiçbir şey olmayacağını, *olamayacağını* söyledi.

Bulanıklaşan beyaz ve altın renkli koridorları, duvarlardaki portreleri, hazır vaziyette bekleyen heykelleri zar zor fark etti. Sarayın uzun koridorlarında ve kırmızı halıyla kaplı merdivenlerde, elinden geldikince hızlı koşmaya odaklanmıştı. Yükseldikçe her katta ciğerleri çığlık atıyordu, sonunda aradığı geçitten hızla geçti. Kraliçenin odasının yaldızlı kapıları artık görüş alanındaydı ve her adımda daha da yaklaşıyordu.

Kiva kapıları iterek açtı ve hızla içeri girerken kapılar arkasından duvara çarptı.

Ancak karşısında gördüğü şey onu durdurdu.

Nefes nefese bir vaziyette, "Ne?" derken, sözcük ağzında güçlkle çıktı.

Kiva, artık daha yavaş bir şekilde etrafını çevreleyen tanıdık zenginliğin, yüksek tavanların ve yumuşak halıların, lüks şöminenin, kristal piyanonun; doğrudan şu an savaş alanına dönmüş olan bahçelere bakan pencerelerin ve sarayın iki yakasını birleştiren nehir üzerindeki köprüünün farkında olarak odanın içine doğru ilerledi. Ancak Kiva odayı ya da ötesinde olup bitenleri düşünemiyordu, dikkati yalnızca kraliçenin kırmızı kadife kaneplerine serilmiş üç kişinin üzerindeydi.

Kiva buraya vardığında ne bekleyeceğini bilmiyordu. Mirryn'i tek başına bulacağını varsaymıştı ve yüzüğü elinden almak için onunla boğuşmayı planlamıştı. Sadece Mirryn'in değil, Ariana ve genç Oriel'in da odada olacaklarını hiç hayal etmemiş ve üçünün de uykuda olacağını *kesinlikle* tahmin etmemişti.

Ama uyumuyorlardı. Çünkü Kiva yaklaştıkça etraflarında dönen siyah gölgeleri gördü.

Zuleeka'nın büyüü... Tıpkı Naari'nin başına gelen o doğal olmayan koma gibi.

Kiva, ablasının ne kadar güçlü olduğunu hatırlayınca ürperdi ama korkusunu bir kenara bırakıp Mirryn'e doğru koştu. Oriel'in yanından geçerken nabzını kontrol etmek için eğildi, ancak Flox'un bir yastığın arkasından fırlaması üzerine tekrar geriye sıçradı, normalde sakin olan gümüş ayı ona doğru tıslayıp hamle yaptı.

"Sakin ol, ufaklık," dedi Kiva, hayvanın keskin dişlerinden ve pençelerinden uzaklaşarak. "Onları bir dakika içinde kurtaracağım." Öncelikle Mirryn'in baygınlığından faydalanması gerekiyordu.

Aralarındaki mesafeyi kapatarak altın renkte saçları olan prensese baktı ve Zuleeka ile aralarında bir şeyler geçtiğini anladı. Demek ki ona yanlış yapmış ve sonunda Zuleeka'nın büyüüyle karşılaşmıştı. Eşit ortaklıkları, eşit *kraliçelikleri* sona ermiş olmalıydı.

Kiva, merakına rağmen şu anda bunu düşünmekle vakit kaybedemezdi. Mirryn'in ellerine uzandı ve aradı, aradı, aradı.

Ama prenses yüzük takmıyordu.

Kiva çaresizlik içinde prensesin elbiselerini yokladı ve mavi elbisesinin ceplerini kontrol etti ama hiçbir şey bulamayınca küfretti. Artık tek bir seçeneği kalmıştı, Mirryn'i uyandırıp yüzüğün nerede olduğunu sorması gerekiyordu. Eğer Zuleeka almışsa...

Paniğe kapılmak için başka bir nedene daha ihtiyacı olmayan Kiva kendi kendine, *bunu düşünme*, dedi. Büyüsünü çağırdı ve

onu prensese göndererek gölgeleri yok etmeye ve Zuleeka'nın gücünü tersine çevirmeye odaklandı. Daha sonra şifa ışığını Ariana ve Oriel'a doğru yönlendirdi, onları kısa bir an için bile olsa daha fazla lanetlenmiş vaziyette bırakmak istemiyordu.

Gölgeler yavaşça buharlaşıırken, Kiva bir hata yaptığını fark etti.

Sadece Mirryn gözlerini kırptırarak doğrulduğu ve kraliçe ile oğlu da aynı şeyi yaptıkları için değil. Hiç dinlenmeden günlerce yolculuk ederken enerjisinin ne kadar düştüğünü fark etmediği için. Ve her ne kadar kolayca çağırırsa da bu kadar büyüü bir kerede kullandığı için...

Olduğu yerde sallandı ve elini alnına götürdü.

Kiva, gücünün kendisinden bu kadar çok şeyi en son ne zaman alıp götürdüğünü hatırlamıyordu. Büyüsünü olumlu duygularla beslemeyi öğrendiğinden beri, bu onun için neredeyse zahmetsiz hâle gelmişti. Neredeyse hiç tükenmiyor, sadece çok fazla idman yaptığında yoruluyordu. Ama şimdi tükendiğini hissediyordu.

Ve Zuleeka hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğundan, Kiva tam gücünde olmamak için en kötü zamanı seçmişti.

Ancak geriye dönmesi için artık çok geçti, bu yüzden derin nefes alıp nasıl hissettiğini değerlendirdi ve durumun korktuğu kadar kötü olmadığını görünce rahatladı. Bunu açıklayamıyordu ama sanki büyüünün kendini yenilediğini hissedebiliyordu, sanki yakında karşılaşacağı tehdidi biliyormuş ve hazır olmak istiyormuş gibiydi. Eğer odadaki üç sersemlemiş kraliyet üyesi olmasa sevinçten ağlayabilirdi. Üçü de sendeleyerek ayağa kalktı.

"Anne!" diye bağırdı Oriel, elinde artık çok daha mutlu olan Flox'la birlikte Kraliçe Ariana'ya doğru sendeleyerek yürürken. Annesi gözyaşlarına boğulurken, oğlunu kendine doğru çekti. Bu, Kiva'nın çok kısa bir süre için de olsa dikkatini dağıtmaya yetecek kadar hassas bir hareketti.

Ama sonra karşısında titreyerek duran ve daha önceki kibirli ve otoriter hâlinden eser bile kalmamış olan Mirryn'e döndü.

“Burada ne yapıyorsun?” dedi prenses nefes nefese. Pencere-lerden alanda olup bitenleri gören mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. “Neler...”

“Kraliyet Mührü nerede?” diye sözünü kesti Kiva.

“Ben... Ne?” Bakışları Kiva’ya döndüğünde Mirryn’in yüzü solgundu. Derken kendine geldi ve Kiva’nın ellerini tutmak için telaşla atıldı, “Yemin ederim onu durdurmaya çalıştım. Bir hata yaptım... Şimdiye dek yaptığım en kötü hataydı. Ama bunu düzeltmeye çalıştığım da... Düzeltmeye çalıştığımız da...” Annesi ve erkek kardeşine bakarken gözleri yaşlarla doldu. “...Zuleeka bunu bekliyordu ve biz onun üzerinde kendi büyümümüzü kullanamadan bize saldırdı. Denedim... *Denedik...*” Hıçkırmaya başladı. “Lütfen, Kiva, bana inanmalısın. Bir hata ya-yaptım.” Yine hıçkırdı, artık gözyaşları hızla yanaklarından aşağı süzülüyordu, “Navok, Se-Serafine ile birlikte olabileceğime söz verdi. Ama yalan söyledi. Yaptığım her şey, i-incittiğim herkes boşunaydı,” diye fısıldadı.

Kiva, prensesin acıyan kalbi ya da görünüşe bakılırsa samimi pişmanlığıyla ilgili ne hissedeceğini bilmiyordu. Bir yanı Mirryn’e karşı yumuşamaktan kendini alamıyordu, özellikle de kendi korkunç hataları ve uzun süredir taşıdığı suçluluk duygusu yüzünden. Ancak Kiva aynı zamanda şu an bunu tartışmanın sırası olmadığını da farkındaydı.

Ellerini Mirryn’in ellerinden kurtaran Kiva, yan yana duran Ariana ve Oriel’a baktı, ikisi de gözle görülür bir şekilde şoke olmuşlardı. “Bunu daha sonra konuşabiliriz ama Navok şu an burada. Saray saldırı altında.” Pencere-leri ve alanda devam eden savaşı, yayılan yangını, daha da yarılmış ve sular altında kalmış olan toprağı, savaşı-yan zırhlı bedenleri, birçoğu yerde hareketsiz yatan insanları gösterdi. “Nedenini açıklayacak zamanım yok,” diye devam etti, “ama Kraliyet Mührü’nün nerede olduğunu bil-mem gerekiyor.”

“Bende,” dedi Ariana anında. Kiva’nın kimin tarafında olduğunu doğrulamak için soru bile sormadı. Bu da Mirryn veya Zuleeka’nın, Kiva’nın kime sadık olduğunu zaten söyledikleri

anlamına geliyordu. Kraliçenin yaptığı tek şey elini kaldırıp parmağındaki yüzüğü göstermek oldu.

Kiva'nın dizlerinin bağı çözüldü. O anda, Mirryn'in pişmanlığının rol olmadığını fark etti. Mührü annesine geri vermişse, demek ki Zuleeka artık Kraliyet Üçlüsü'ne sahip değildi. Bu da tahta sahip olmasına izin veren maddeyi geçersiz kılıyordu.

Fakat yaşananlar göz önüne alındığında Kiva artık hiç kimse- nin eski kanunları önemseyemediğini sanmıyordu.

Düşüncelerinden sıyrılan Kiva, doğruca Ariana'ya yöneldi ve deri kesedeki diğer üç yüzüğü avucuna aldı. Kraliçenin safir rengi gözleri büyüdü, yüzündeki şok ve *farkındalık* ifadesi Kiva'ya, Ariana'nın o yüzüklerin tam olarak ne olduklarını ve neler yapabileceklerini anladığını gösterdi.

Ancak ikisi de diğerinden bir açıklama talep edemedi, Galdric kraliçenin odasının girdi. Gözleri Kiva'nın avucundan, dördüncü yüzüğün net bir şekilde görüldüğü, kraliçenin havadaki eline kaydı.

Yıpranmış yüz hatlarında bir tebessüm belirdi. "Görünüşe bakılırsa tam vaktinde gelmişim."

Kiva, ağzı bir karış açık vaziyette ona bakarken, adamın buraya nasıl geldiğini anlayamadı. Oakhollow yakınlarında dinlenmesi ya da en azından şehre doğru yavaş yavaş yaklaşıyor olması gerekiyordu. Belki de Caldon'un bulduğu güvenli yerde yeterince dinlenmişlerdi. Ama Galdric sarayda *başka bir yere gitmemiş* ve sanki Kiva'nın tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi kraliçenin odasına gelmişti. Ancak Kiva bunların nasıl mümkün olduğunu sorma şansı bulamadı çünkü kapılardan içeriye bir düzineye yakın insan hücum etti. Girenlerin hepsi gri deri zırhlar giymişti ve hiçbiri fiziksel silah taşımıyordu.

Anomaliler.

Ve hemen arkalarından, yakışıklı yüzünde tatmin olmuş bir sırıtışla Kral Navok içeri girip Galdric'in yanında durdu.

Fakat Kiva, Navok'u umursamıyordu.

Bir kral veya mahkûmu gibi değil de, şu an düşman olmadıklarını hatta belki de hiçbir zaman düşman olmadıklarını gösteren bir şekilde, Galdric ile birbirlerine bakıp sırtmalarını da umursamıyordu.

Kiva'nın tek umursadığı şey Tipp'ti.

Çünkü Navok, çocuğu kendine doğru çekmiş...

Ve boğazına bir hançer dayamıştı.

"Tipp!" diye bağırarak Oriel, Flox'u bırakıp arkadaşına doğru hamle yaptı ancak Navok'un anomalileri harekete geçince, Ariana oğlunu tutup geri çekti.

Kral, Vallentis kraliyet ailesinin üç mensubunu, cık cıklayarak azarlarken Tipp'i daha da sıkı tuttu. "Kişisel korumalarım gözlerini bile kırpmadan öldürmek üzere eğitildiler. Büyünüzü çağırmaya kalkışırsanız, hiç düşünmeden sizi alaşağı ederler."

Anomalilere hızlı bir bakış atan Kiva, Navok'un yalan söylemediğini anladı. Bu anomaliler dışarıdakilerden farklıydı. Amaçları belirsiz, niyetleri karanlık ve ölümcüldü. Bunu biliyordu çünkü siyah gözlerinde hevesli bir beklentiyle ona bakan ateş büyücüsü Xuru da aralarında idi.

Tipp'e dönüp çocuğun kırmızı, şişkin yüzüne ve yanaklarından aşağıya süzülen gözyaşlarına bakan Kiva'nın nabızı kulaklarında atmaya başladı. Çocuğun yüzündeki ifade korku değil, daha kötü bir şeydi.

Yıkım.

Izdırap.

Yas.

Yüzündeki bu ifadeleri fark eden Kiva'nın kanı dondu. Çünkü anlamıştı... *Anlamıştı*... Tipp'in ona bu şekilde bakmasının tek bir nedeni vardı. Çocuğun gözlerinin içine baktı ve "Caldon nerede?" diye bağırdı.

Ağzını açıp iki sessiz kelime söylerken, Tipp'in gözlerinden daha çok yaş boşaldı:

"O öl-öldü."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Kiva, bir an için kulaklarındaki çınlama dışında hiçbir şey duymadı. Ariana'nın bembeyaz kesildiğini, Oriel'in annesinin kollarında gevşediğini, Mirryn'in dehşet içinde elleriyle ağzını kapattığını fark etti. Ama Kiva'nın yapabildiği tek şey, Tipp'e bakıp onun şişmiş kırmızı gözlerindeki onaylama ifadesini görmek oldu.

“Korkarım çocuk haklı,” dedi Galdric, Kiva'nın nefes almayı ve *düşünmeyi* bıraktığını fark etmeden.

“Gerçekten çok kolay oldu... Hepinizin güya bitkinmişim gibi rol yapmamı yuttuğunuza inanamıyorum. Sanki tüm yol boyunca rüzgâr tüneli oluşturmaya ve sonrası için ihtiyacım olacak enerjiye sahip olduğumdan emin değilmişim gibi.” Dalga geçer gibi homurdandı. “Siz gittiğiniz anda yapmam gereken tek şey inlemek oldu ve kibirli prens beni kontrol etmek için yanıma koştu. Ama bıçağımın geldiğini asla görmedi.”

Kiva başını iki yana salladı.

Hayır.

Buna inanmayı reddediyordu.

Caldon güçlüydü... Kiva'nın tanıdığı en güçlü insanlardan biriydi. Daha önce de bıçak yaralarından kurtulmuştu. *Kiva* onu daha önce bir kez bıçaklamış ve Caldon iyileşmişti. Kiva'nın inanması gerekiyordu...

“Kabul ediyorum, sadece yüzeysel bir yaraydı...”

Bunu duyunca rahatlayan Kiva yere yığılacaktı.

“...ama ucunda bir orduyu indirmeye yetecek kadar nekros zehri vardı.”

Kiva'nın kulakları, bu kez daha yüksek sesle tekrar çınladı ve görüşü bulanıklaştı.

Nekros zehri... Bir nekros engereğinden.

Tek bir ısırığı bir yetişkini öldürebilirdi.

Saniyeler içinde.

“*Hayır.*” Kelimeyi bu kez yüksek sesle söyledi, sesi tanınmaz hâldeydi. “Ben... Sana inanmıyorum.” Tüm vücudu titriyor, bedeni zihninin kabullenemediği şeye tepki gösteriyordu.

“Bana inanmaman gerçeği değiştirmez,” dedi Galdric omuz silkerek. “Prens şu anda bir hendekte çürüyor.” Bir kahkaha atarak Tipp'i işaret etti. “Prens boğularak son nefesini verirken çocuk boğazından aşağı su itmeye çalıştı. Su! Sanki bu bir işe yarayacakmış gibi!” Bir kahkaha daha attı. “Asistanın olarak geçirdiği onca yıldan sonra ancak bunu yapabildi. Çocuğun öğreneceği çok şey olduğu kesin. Ama senin büyüden başka hiçbir şey prensi kurtaramazdı... Wenderall'ın hiçbir yerinde nekros zehrinin tedavisi yok.”

Tipp'in yüzünden daha fazla gözyaşı aktı ama Kiva'nın gözleri kupkuruydu. Onun gibi ağlamak istemediğinden değil, *ağlayamadığı* için. Caldon'un öldüğü düşüncesi çok fazla, çok boğucuydu...

Ariana'dan hıçkırıklar yükselince Kiva, Caldon'un ailesinin yanında durduğunu hatırladı.

Ama şu an bunu düşünemiyordu.

Caldon'u hiç düşünemiyor, az evvel kendisine anlatılanları reddediyor, Galdric'in keyif dolu gülümsemesini ve Tipp'in gözlerindeki ızdırabın gerçekliğini yok sayıyordu. Bunun yerine Kiva, damarlarına yayılan uyuşukluğu memnuniyetle karşıladı çünkü yere yığılmasını engelleyen tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Sert dudaklarının arasından tek bir kelime fısıldadı: “Neden?”

“Prensi neden mi öldürdüm?” diye sordu umursamaz bir cevap vermeden önce Galdric. “Üstesinden gelinmesi gereken bir Vallentis veleti daha eksilmiş oldu da o yüzden. Ondan benimle kalmasını isteyerek bana mükemmel bir fırsat verdin. Bunun için sana teşekkür ederim. Daha önce de söylediğim gibi, işimi çok kolaylaştırdın.”

Kiva adamın sözlerinin, içine nüfuz etmesine izin vermese de bu sözleri tüm vücudunu kaplayan buzun içinden geçmişti bile.

Caldon ölmüştü.

Caldon ölmüştü.

Kiva, hissettiği uyuşukluğa rağmen yine de kalbinin göğsünde çatladığını hissedebiliyordu.

Ama kendini zorlayarak, “Hayır... Bunu neden yaptın? Neden Navok’la birlikte buradasın?” diye boğuk bir sesle sordu.

“Bu çok açık değil mi?” diye cevap verdi Galdric başını yana eğerek. “En başından beri seninle oynuyordum.”

Kiva, bunu zaten anlamış olsa da irkildi.

“Annemi sevdim... Bu konuda sana asla yalan söylemedim,” dedi Galdric yumuşak bir sesle. Sonra sert bir ifadeyle devam etti: “Ama bir kez daha düşünüp Zuleeka’yı iyileştirmen için seni serbest bırakmak isteyince ve kendi soyunun tahtı yönetmeyi hak edip etmediğini sorgulamaya başlayınca, işte o zaman anladım ki... asiler bensiz çok daha iyiydiler.” Yüzü karardı. “Ailem, Torvin’in dönemine kadar yüzyıllar boyunca Corentine soyuna hizmet etti. Ancak neslimiz boyunca asileri birleştiren, bize hükmetmeye istekli asil bir kan bulan tek kişi *bendim*. Annem de hükmetmeyi *istiyordu*... Ta ki bir gün istemeyi bırakana kadar. Ailesini çok fazla önemsiyordu. Zayıf noktası buydu. Ve tersine hareket etme sebebi de.”

Kiva adamın gözlerindeki ifade karşısında yutkundu ama Navok sıkılmış gibi bir sesle araya girdi.

“Biraz acele edebilir miyiz?” Hançerini Tipp’in boğazına daha da sıkı bastırınca bıçakta bir damla kan belirip çocuğun irkilmesine ve Kiva’nın midesinin bulanmasına neden oldu.

“Sabırlı ol, dostum,” dedi Galdric. “Anlamayı hak ediyor.”

“Biz dost falan değiliz.” Navok’un açık kahverengi gözleri parladı. “Ve onun neyi hak ettiği de umurumda değil. Ona maddelerini daha sonra anlatabilirsin.”

Galdric iç çekti, ardından Kiva’ya döndü ve öncekinden daha hızlı bir şekilde, “Sana söylediğim her şey doğrudur, yani Tilda’nın bir anlaşma yapmak için Navok’a gitmesiyle ilgili. Ama onun peşinden sadakatimden, hatta sevgimden dolayı gitmedim. Onun peşinden gittim çünkü kendi anlaşmamı yapmak niyetindeydim.”

Kiva ellerini yumruk yapmıştı; yüzükler avucuna saplanıyor, dikkati Galdric ile Navok arasında gidip geliyordu.

“Mirraven’ın yeni kralının büyüyle ne kadar ilgilendiğini duymuştum, bu yüzden onunla pazarlık yapmak için oraya gittim ve kendisine bilgi vermeyi teklif ettim. Tanrıların Eli’yle ilgili,” diye açıkladı Galdric. “Tilda’yla anlaşmasını zaten yapmıştı ve bu yüzden Zalindov’dan çıkmanı sağlayıp seninle evlenmeyi ve seni Zuleeka’ya karşı kullanmayı düşünüyordu ama artık yeni bir nedeni daha vardı: yüzükleri sadece senin kullanabiliyor olman.”

“Evet, evet,” dedi Navok sabırsızca. “Bir anlaşma yaptık. Galdric benim tutsağım gibi davranacaktı ve sen de onu serbest bırakacaktın. Bu kadar şaşırma, ne yapacağını tahmin etmek çok kolay. Galdric’i biraz hırpaladım. Senin kaçmanı engellemeye çalıştığımı düşünmeni sağlamak daha da kolay oldu, oysa aslında başından beri plan buydu.” Sesi sert bir hâl aldı. “Gerçi Ashlyn’in sarayıma sızdığını fark etmediğimi itiraf etmeliyim. Bunun bedelini yakında ödeyecek.”

Navok halıya ters ters baktı ama devam ederken yüzü yine parladı, “Sen Galdric’i serbest bıraktıktan sonra, o da sana yüzükleri benim gibi tehlikeli bir ufaklıktan uzak tutmanın senin için *ne kadar önemli* olduğundan bahsedecekti.”

Kral dişlerini göstererek gülümsedi. “Sonra dördünü de toplamana yardım edecek ve El’i ilk önce onun üzerinde kullanacağını için ödülünü alacaktı. Ordum Vallentis ailesini ve onların sadık muhafızlarını haritadan silip tacı ele geçirmesi için tahtı gerçek asi lidere bırakacaktı. Evalon vatandaşları kendilerine hükmeden bir Vallentis ya da Corentine kalmayınca, element büyüüne sahip herhangi bir krala boyun eğecekti... Ve senin sayende, bu Galdric büyüye sahip olacaktı.”

“Pazarlığımız bu,” dedi Galdric, Kiva’ya. “İkimiz de büyüye sahip oluyoruz ve ben Evalon’u, Navok ise Wenderall’ın geri kalanını alıyor. Krallıkları teker teker ele geçiriyor ve ilerledikçe anomali ordusunu büyütüyor.”

“Ayrıca ben bir şey daha alıyorum,” dedi gözleri Kiva’nın kılcalıklara takılıp kalan Navok. “Ablanı ortadan kaldırdıktan sonra sen de benimle birlikte krallığa hükmedeceksin. Ne de olsa annenle yaptığım ve uymam gereken bir anlaşma var. Ölü bile olsa, biriyle yaptığım anlaşmayı bozma riskine girmem.”

Ağır ağır nefes alan Kiva, olanlara inanamamanın cesaretiyle sordu: “Tüm bunları yapmanıza neden yardım edeyim? Beni büyümüyü kullanmaya zorlayamazsın. Bana bunu *yaptıramazsın*...”

Galdric, bilmiş bir ifadeyle kızın sözünü kesti: “Çünkü sen de annenle aynı ölümcül kusura sahipsin. Ailene çok fazla değer veriyorsun.”

Navok’un bıçağı daha da derine saplanınca Tipp bir çığlık attı; artık kan boynundan damlamıyor, hızla akıyordu.

“HAYIR!” diye haykıran Kiva ileri doğru atıldı ama Navok’un gözlerindeki uyarı dolu bakış karşısında durdu.

Kral, “Bu odada öldüklerini görmek istemeyeceğin kadar değer verdiğin dört kişi var,” dedi. “Gerekirse her birinin ölümünü teker teker deneyimleriz. Eğer bu da işe yaramazsa *onun* peşine düşeriz.” Bakışları pencereye doğru kaydı ve Kiva dışarı bakıp daha önce boş olan ama şimdi gri askerler ve anomalilerle kaplı yaldızlı köprüyü gördü. Karşılarında onları zar zor durdurmayı başaran sadece bir avuç gümüş zırhlı kraliyet muhafızı ve

siyah deri zırhlı askerler kalmıştı. Serin'den bir su duvarı yükseldi ve hem Evalon hem de Mirraven'dan gelen savaşçıların doğrudan korkulukların üzerinden yuvarlanmasına neden oldu. Diğerleri ise saldırıya devam etmeden önce hazırlanmak için durdu.

Kiva tüm bunları göz açıp kapayıncaya kadar izlemişti çünkü tam Navok'un işaret ettiği yerde, hepsinin merkezinde dövüşen kişi aniden dikkatini çekti.

"Jaren," diye sızlandı üç aydan uzun bir süre sonra abisini ilk kez gören Oriel.

Kiva bundan daha kötü hissedebileceğini düşünemezdi. Yani Tipp'i boğazına bıçak dayamış hâlde gördükten ve Caldon'un...

Hayır.

Her şey yetmezmiş gibi bir de bununla baş edemeyeceğini bildiği için düşüncelerini bastırdı. Şimdilik inkâr içinde yaşamak zorundaydı. Caldon, önündeki mücadeleye odaklanmasını söyleyecek ilk kişi olurdu, diğer şeyler bekleyebilirdi.

Korkusu, paniği, dehşeti... Şu an Kiva'nın dikkatini yöneltmesi gereken şey buydu ve hiçbirinin daha da kötüleşebileceğini düşünmüyordu.

Ta ki o köprüde Jaren'ı görene kadar.

Çünkü Kiva, Navok'un gözlerindeki hevesli bakış karşısında eğer ona itaat etmezse neler olabileceğini tam olarak anlamıştı.

Navok ve Galdric'e istediklerini vermezse, sevdiği herkesin acı çekerek ölmesini izlemek zorunda kalacaktı. Suçluluk duygusundan ve kalp ağrısından asla kurtulamazdı. Öte yandan krala ve Galdric'e itaat edip gücünü ve El'i kullanır, tüm krallık ve tüm *kıta* üzerinde önemseddiği kişileri seçerse... onları bir daha hiçbir şey durduramazdı.

Ve bu Kiva'nın suçu olurdu.

"Sorun değil, Kiva," diye fısıldadı Ariana. "Sarana bir gün böyle bir şeyin olabileceğini biliyordu. Her şey yoluna girecek."

Kiva sadece çaresizce başını iki yana salladı çünkü Ariana yanıliyordu... *Hiçbir* şey yoluna girmeyecekti. Ancak kendi dehşetinin bir yansımasını görmeyi bekleyerek kraliçeye döndüğünde,

Ariana'nın gözlerinde doğal olmayan bir sakinlik fark etti. Sanki kraliçe ona bir mesaj göndermeye çalışıyormuş gibiydi ama Kiva ne olduğunu anlayamadı.

Gözleri birbirine kenetli bir hâldeyken Ariana, Mührü parmağından çıkarıp ona uzattı.

Kiva ona bir yılanmış gibi baktı.

“Al onu,” diye emretti Galdric yaklaşarak.

Tipp'i sıkıca tutan Navok, yanındaki anomali askerleriyle birlikte olduğu yerde kaldı.

Kiva yüzüğü almadı.

Alamadı.

Ama sonra Tipp tekrar çığlık attı çünkü boynundaki kesik daha da derinleşmiş, kan artık yakasından aşağıya akmaya başlamıştı.

Kiva yüzüğü kaptı.

“Bekle, önce onun büyüğü gerekiyor,” diye hatırlattı Galdric. Ariana'ya dönüp, “Ne yapacağını biliyorsun. Ama sakın başka bir şey denemeyi düşünme. Sadece yüzük,” dedi.

Kraliçe kafasını salladı ve yüzüğe dokunmak için uzandı. Kiva'nın avucunda duran diğer yüzükler gibi büyük bir mücevheri yoktu, bunun yerine altından yapılmış ve Kraliyet Mührü'nün belirleyici işareti olan Vallentis armasıyla damgalanmış bir yüzüktü. Üzerinde Kiva'nın daha önce hiç fark etmediği minik mavi safirler gömülüydü. Ariana'nın büyüyle hepsi birden parlayıp söndü. Tüm bu süre boyunca kraliçe, Kiva'nın gözlerinin içine bakıp onunla konuşmaya devam etti.

Fakat Kiva hâlâ onun ne söylediğini anlamıyordu.

Ta ki Ariana'nın bakışları kısa bir süreliğine başka tarafa kayana kadar. Çok hafif bir hareketi, hiç kimsenin anlayamayacağı ama Kiva'nın gözlerinin büyümesine yetecek kadar hafif bir hareket.

Sarana bir gün bunun olabileceğini biliyordu.

Kiva'nın zihnine düşünceler, anılar ve sorular doluştu; her ne kadar inanmaya ve umut etmeye cesaret edemese de Ariana'nın sözleri artık yeni bir anlam taşıyordu.

"Ne yapacağını biliyorsun, Kiva," dedi gözleri heyecanlı bir beklentiyle parlayan Galdric. "Onları tak ve büyünü önce yüzüklere, sonra da bana yönelt. Tüm gereken bu. Nefes almak kadar kolay."

Kiva şu an nefes almakta zorlanıyordu, bu yüzden adamın bu benzetmesi çok anlamsızdı. Ama Ariana'nın gözlerine bakmaya devam etti. Kraliçenin ona verdiği güvence güçlü ve boyun eğmezdi, kalbi göğüs kafesinin içinde güm güm atarken bile Kiva'nın öz güveni arttı.

"Eğer o yüzükleri üç saniye içinde takmazsan," dedi Navok, "yeni bir rehineye ihtiyacım olacak."

Kiva'nın nabızı hızlandı ve Ariana'nın başını sallaması üzerine yüzükleri taktı. Yakut. Topaz. Zümrüt. Safir.

Tanrıların Eli.

"İnanılmaz," diye nefes aldı Galdric, kızın parmaklarına bakarak.

Adam ona doğru uzanınca Kiva geri çekildi ama Galdric kaçmasına izin vermedi. Kiva'nın bileğini tuttu ve avucunu göğsüne bastırdı.

Galdric, "Yap şunu," diye emretti.

Kiva direndi.

"Yap, yoksa çocuk ölür," diye tehdit etti Navok.

Ariana, "Yapabilirsin, canım," diye fısıldadığında Kiva söz dinledi.

Kraliçeyi doğru anlamış olması ve son birkaç haftadır kafasında var olan soru ve şüphelerin buna değmesi için dua eden Kiva, derin bir nefes aldı ve büyüsünü çağırdı.

Elinde altın ışık görüldüğü anda yüzükler canlandı, şifa ışıltısı içlerinde şiddetli bir şekilde parlayarak bir renk cümbüşü yarattı: kırmızı, beyaz, yeşil ve mavi. Işık o kadar parlaktı ki tüm odayı aydınlatıyordu. Kiva, bu gökkuşağı alevinden gözlerini

korumak zorunda kaldı. Parmakları *yanıyordu*, acısı şaşırtıcı ve endişe vericiydi. Galdric avucunu zorla göğsüne bastırmasa Kiva kolunu geri çekerti.

Ve sonra durdu.

Acı yok oldu, renkler kayboldu ve Kiva dikkatlice büyüsünü serbest bıraktı; parıltı bir kez daha solmuştu.

“İşe yaradı mı?” diye sordu Navok.

“Bi-bilmiyorum,” dedi Galdric, kaşlarını çatarak.

“Bunu hissetmen gerekmez mi?” diye sordu Mirraven Kralı.

“Bir şeyi çağırmayı dene. Ateş, hava, su, toprak. *Bir şey yap.*”

Fakat Galdric konsantre olduğunda hiçbir şey olmadı.

Öfkeli gözlerini Kiva’ya çevirdi. “Ne yaptın?”

“Tam olarak istediğin şeyi,” dedi Kiva, adamın yüzündeki öldürücü ifade karşısında korkusu artıyordu.

“Yalan söylüyorsun. Sen...” Aniden durdu ve Kraliçe Ariana’ya dik dik baktı. “Sen,” diye çıkıştı. “Bir şey biliyorsun. Sarana senin atandı. Bana bunu nasıl çalıştıracağımı söyle.”

Ariana dehşete düşmüş gibi görünüyordu, en azından dışarıdan.

Fakat Kiva, kraliçenin gözlerindeki muzaffer ışığı görebilmişti, bunu sadece Kiva gördü çünkü o ifadeyi arıyordu.

“Ona cevap ver,” dedi Navok, “yoksa anomalilerim çocuklarını toza çevirir.”

Ariana’nın beti benzi attı, yüz ifadesinden dolayı kadını az önce yanlış anlamış olabileceğini düşünen Kiva, bir an için endişelendi. Ama kraliçenin gözlerinde hâlâ aynı ışık vardı ve Kiva’nın elindeki tek güvence buydu.

Ariana neredeyse *fazla* titrek bir sesle, “Yüzükleri takman gerekiyor,” dedi Galdric’e. “Yüzüklere hem Vallentis hem de Corentine büyüsü aktarılması gerekiyordu ancak Kiva’nın şifa büyüsünün temel gücünü sana aktarabilmesi için yüzükleri takmalısın. El böyle çalışır, onu kullanan kişi *sen* olmalısın.”

Galdric'in hararetli bakışları Kiva'ya döndü. "Onları bana ver."

Kiva, kraliçenin ne yaptığını biliyor olması için dua ederek denileni yaptı.

Bir, iki, üç, dört. Galdric tüm yüzükleri parmaklarına taktı. Eline baktıktan sonra gözlerini Ariana'ya çevirdi. "Şimdi ne olacak?"

Kraliçe anında titremeyi kesti ve dudakları keskin, ölümcül bir gülümsemeyle kıvrıldı. Neredeyse tatlı bir sesle, "Şimdi Sarana ve Torvin'le tanışacaksın," dedi.

Galdric kaşlarını çattı ve ağzını açtı...

Ama ağzından çıkan tek şey bir çığlık oldu.

Yüzükler alev almış ve kolundan yukarıya doğru yükselerek tüm vücudunu sarmıştı.

Hem Galdric hem de yüzükler külden başka bir şeye dönüşmeden önce bu kadim ve güçlü büyü beş saniye kadar sürmüştü.

Kiva öylece durup halının üzerindeki gri yığına baktı, az kal-sın kusacaktı.

Ama buna vakti yoktu çünkü Navok, "*NE YAPTIN?*" diye kükredi.

Derken Flox sahiplerini koruma vaktinin geldiğine karar verdi ve atlayıp dişlerini Navok'un bacağına geçirdi.

Mirraven Kralı haykırdı ve otomatik olarak hançerini yaratığa savurdu. Ama bunu yaparken Tipp de elinden kurtulmuş oldu.

Ariana'nın beklediği şey de buydu.

"ŞİMDİ!" diye bağırdı kraliçe ve odadan birdenbire su, hava ve toprak fışkırmaya başladı. Mirryn ve Oriel da kraliçe ile birlikte büyülerini kullanarak doğrudan anomalilere ateş etmeye başladılar.

İçgüdüsel davranan Kiva, bu karmaşadan yararlanarak ileri atıldı ve Tipp'i yakalayıp kristal piyanonun arkasına çekti. Et-rafa baktığında Vallentis kraliyet ailesine ateş açan anomalileri, havada mızrak gibi ilerleyen buzları, tavandan düşen mermerleri,

odayı delip geçen rüzgârı gördü. Xuru kendinden geçmiş bir şekilde alevlerini fırlatıyor, halının ve kanepelerin yanmasına neden oluyordu. Ariana'nın suyu alevleri söndürdükten sonra havaya yükselen dumanlar mide bulandırıcıydı.

Bu arada Navok, sıçrayarak dişleri ve pençeleriyle bacaklarına saldıran Flox'u faydasız bir şekilde engellemeye devam etti. Eğer oda şu an havaya uçuyor olmasaydı, bu görüntü çok komik olabilirdi.

Kiva, tam o anda şunu fark etti: Vallentis kraliyet ailesi, Tipp Navok'un hançerinden kurtulana kadar beklemiş ve artık zincirlerini kırmışlardı. Ezici sayıdaki rakibe karşı bile, hayatlarını böyle bir büyülü savaşta mücadele edebilecek şekilde eğitim alarak geçirmeleri sayesinde oldukça önemli bir güçteydiler. Tıpkı...

Jaren gibi. Kiva'nın ona ulaşması gerekiyordu. Ama önce...

"Ariana!" diye seslendi Kiva, geniş odanın en uzak köşesine savrulan kraliçeye el sallayarak.

Kraliçenin etrafı sarılmış, dikkati Kiva'nın çağrısını duyamayacak kadar dağılmıştı.

Neyse ki Oriel, koşarak gelecek kadar yakındı ve piyanonun arkasına eğildi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama yine de ailesine yardım etmek için büyüsünü düşmana göndermeye devam ediyordu.

Ne yapması gerektiğini bilen Kiva, Tipp'e döndü ve çocuğun korku dolu gözlerine bakıp, "Buradan kıpırdama, duydun mu beni? Ortam güvenli olana kadar burada kal," diye emretti.

Tipp başını sallayarak onaylayınca, Kiva genç prense bakarak, "Ona göz kulak ol," diye yalvardı.

"Olurum," diye söz verdi Oriel. Prens, saklandıklarını fark eden ve onlara doğru ilerleyen anomaliye bir kaya fırlattı. Fırlattığı kaya adamın kafasına sert bir şekilde çarpıp ayaklarını yerden kesti ve adam bir daha ayağa kalkamadı.

Kiva daha fazla oyalanmadı, çömeldiği yerden kalkıp odanın diğer ucuna doğru hızla koşmaya başladı. Üzerine sert bir rüzgâr

çarptı ama hiçbir etkisi olmadı, tılsımındaki büyü onu koruyordu. Ama sonra Navok'un anomalilerinden birinden bir su dalgası geldi ve Kiva'ya çarpıp onu yere itti. Mirryn hemen yanında belirdi, kızı kaldırdı ve elini uzatarak anomaliyi havaya uçurdu.

"İyi misin?" diye sordu prenses, kırılan camların ve çatlayan duvarların sesleri arasından.

"Annene ulaşmam lazım," dedi Kiva. Sırılsıklam bir hâldeydi ve öksürüyordu.

Mirryn, Kiva'yı ileri iterek, "Seni koruyacağım," dedi.

Yeniden koşan Kiva, tılsımın tükenme riskini göze alamayacağı için büyüğü hamlelerden mümkün olduğunca kaçtı. Tılsım düşündüğü gibi tükenmeyecek olsa bile.

Sonunda odanın karşı tarafına vardığında, şöminenin yanındaki koyu kırmızı bir kanepenin arkasına sığındı. Ariana dimdik ve gururlu bir şekilde ayakta duruyor, koridordan içeri girmeye devam edenler de dâhil olmak üzere birçok anomaliyle aynı anda mücadele ediyordu.

"Konu asla yüzükler değildi, değil mi?" diye seslendi Kiva, kraliçenin *Sarana bir gün bunun olabileceğini biliyordu*, dediğini hatırlayarak. Ariana çok kısa bir an için dönüp baktı ve gözlerinde bir ışık parlayıp söndü.

Tılsıma bakıyordu.

"Bir zamanlar öyleydi," diye soludu Ariana, bir sarmaşığın üzerinden atlayıp buz bıçağıyla onu ikiye bölerek. "Fakat Sarana onları vermek yerine, biri onları ölüm tuzağı gibi kullanmak isterse diye, kopyalarını yaptırdı. Bizi başka şekillerde korumak için gerçek yüzükleri eritip ailemizde tuttu."

Kiva tılsıma dokundu, şüpheleri doğru çıkmıştı. Başından beri Tanrıların Eli'ni takıyordu.

"Hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu. Büyüsünü asla Vallentis armasına aktarmaya çalışmamış, bunu hiç *düşünmemişti* bile. Ama eğer bu bir Vallentis arması değil de gerçekten Tanrıların Eli'yse...

Ariana bir alev mızrağını atlatıp bir su mızrağını da geri fırlattı, ardından Kiva'nın yanına diz çöktü ve parmağını safire bastırdı. Mücevher mavi bir ışıkla parlarken ona büyüsunü aktardı ve dört değerli taşın koruyucu gücünü tamamladı.

Hâlâ nefes nefese bir vaziyette, "İşe yarayacak ama yalnızca bir kez. Sarana gerçek yüzükleri eritmenin El'in gücünü azaltmak anlamına geleceğini biliyordu ama düşmanlarının eline geçme riskinden daha güvenli olduğunu düşünüyordu," dedi. Kiva'nın gözlerinin içine baktı. "Tek bir şansın var. İyi kullan."

Ve sonra yeniden ayağa kalktı ve iki anomalinin saldırısını daha karşıladı.

Kiva onların düşüşünü görmeyi beklemedi çünkü çoktan koşmaya başlamıştı.

Tek bir şansın var. İyi kullan.

Kiva kapılardan dışarı fırlayıp beyaz ve altın rengi koridor boyunca ilerlerken bu sözler kulaklarında yankılandı, bir yandan da Navok'un kükreyerek adını haykırdığını duyuyordu. Adamın onu takip ettiğini fark ettiğinde neredeyse dengesini kaybetmek üzereydi. Tam omzunun üzerinden baktığı anda Xuru'nun kendisine doğru bir alev topu fırlattığını gördü. Alev topu ona arkadan çarptı ancak tılsım, alevleri ona zarar vermeden emdi. Kızın görüşü kırmızı ve turuncu renklerle bulandı.

Kiva bir daha arkasına bakmadı. Alevler, Navok'un anomalilerinin fırlattığı su, rüzgâr ve toprakla birlikte üzerine gelmeye devam ederken bile hiç yavaşlamadan koşmaya devam etti. Tılsım onu her saldırıdan koruyor, büyüleri ona dokunamıyordu.

Ama bu Kiva'nın korkudan delirmediği anlamına gelmiyordu. Buna rağmen koşmaya devam etti, kraliçenin odasıyla aynı kattan uzanan köprü girişi görüş alanına girdi, nehrin üzerinden doğudaki saraya doğru dümdüz uzanıyordu.

Ardından Jaren belirdi.

Kiva artık onu, gri askerleri ve kemerli altın köprünün en yüksek noktasında duran anomalileri savuştururken, iki elinde de

birer hançerle görebiliyordu. Veris'i ya da Eidran'ı göremedi. Jaren'ın yanında savaşılan diğer kraliyet muhafızlarını ya da siyah deri zırhlar giymiş olan askerleri tanımıyordu ancak onun ötesinde, doğu sarayına daha yakın olan bir noktada, etrafı bir sürü gri zırhlı rakip askerlerle çevrili Naari'yi görebiliyordu.

Sonunda köprüye ulaşan Kiva, yalnızca her yerde uçuşan büyüden değil, aynı zamanda silahlardan da kaçınarak kendini ceset yığınının içine attı. Tılsım onu bir bıçaktan koruyamazdı ama bunu düşünecek durumda değildi. Kiva koştu, koştu, doğrudan Jaren'a doğru *koştı*.

Ve sonra tam önünde bir boşluk açıldı. Jaren'ın, geldiğini anlaması için ona seslendi; Kiva, onu başka bir düşman sanma riskini göze alarak üzerine atladı. Jaren onu yakalarken gözleri kocaman oldu, geriye doğru sendeledi ve elindeki bıçakları kıza bir şekilde batırmamayı başardı.

"Kiva... ne..." dedi nefes nefese.

Kız ona cümlesini tamamlama fırsatı vermedi. Boynundaki muskayı çıkardığı gibi genç adamın göğsüne bastırdı ve büyüünü çağırıp mührün içine aktardı.

Kör edici bir ışık gözlerini kapladı, o kadar parlaktı ki Kiva gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Sıvı gibi bir sıcaklık, güneşte damlayan şurup misali kolundan aşağıya doğru ilerledi ve parmak uçlarından doğrudan Jaren'a aktı.

Elinin altındaki tılsımın çatladığını hissetmesi sadece bir saniye sürdü, derken ışık gözlerini yeniden açmasına yetecek kadar azaldı ve mührün dört parçaya ayrıldığını gördü... Değerli taşlar ve yüzükler için birer parça.

Tek bir şansın var. İyi kullan.

Tılsımın gücü gitmişti, artık Tanrıların Eli yoktu.

Fakat Jaren...

Jaren ona bakıp ne yaptığını anladığında, gözlerinin altın rengi alev alev yanıyordu.

Derken Jaren, Kiva'nın görmediği ve saldırmak üzere olan üç gri askeri elinin bir hareketiyle köprüden attı.

Jaren avucuna baktı, yüzündeki şaşkınlık kızın onun yanından ayrılmak istememesine yetiyordu.

Jaren'ın büyüğü geri dönmüştü.

Üstelik tam zamanında çünkü Navok köprüye ulaşmış, yakın korumaları savaşan rakiplerini yolundan temizlemiş ve birleştirdikleri büyü güçleriyle doğrudan Kiva ve Jaren'ın durduğu yere odaklanmıştı.

Kiva bir alev duvarının hızla yaklaştığını izlerken zaman âdeta yavaşladı. Bir kasırganın Serin'i ölüm dalgası gibi yükselen bir öfkeye sürüklediğini, köprünün ayaklarının altında çatlayıp gıcırdadığını fark etti. Tılsımın artık onu koruyamayacağını keşinlikle farkındaydı.

Ama ona ihtiyacı yoktu. Çünkü Jaren'ın elinin bir başka hareketiyle ateş duvarı cızırdayarak su hortumuna dönüştü, dalga zararsız bir şekilde nehre çarptı ve onu altlarındaki mermer zemine sabitlendi.

Arazide savaş devam ederken, köprüde tam bir sessizlik hâkimdi. Herkes -Mirravenliler ve Evalonlular- Jaren'ın bu güçlü büyüleri kolayca savuşturması karşısında sersemlemişti.

Ancak prens için bu hiç de kolay olmamıştı.

Kiva onun zorlu nefes alışını duyacak ve yorgunluktan titrediğini hissedecek kadar yakınındaydı.

Jaren'ın büyüğü geri dönmüş olabilirdi ancak bu kadar uzun süre onsuz kaldıktan sonra, prens tam gücünde değildi. Gücünü yeniden toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Az önce yaptığı şey içgüdüsel, yıllarca süren eğitime dayanan bir tepkiydi ama özellikle saraya vardıklarından beri aralıksız savaştıktan sonra çaresizce büyü yapmaya yetecek enerjisi yoktu. Yorgundu, bu da hem büyüünün hem de vücudunun sonsuza kadar dayanamayacağı anlamına geliyordu. Az önce karşılaştıkları saldırıya benzer bir saldırı daha olursa...

Kiva, Jaren'ın halkını ve *onu* güvende tutmak için her şeyi vereceğini biliyordu. Öte yandan, verebileceklerinin bir sınırı olduğunu da biliyordu.

Navok da bunun farkında gibiydi çünkü Xuru'ya ve diğer yakın korumalarına onlardan gelecek yeni bir saldırıyı engellemeleri için işaret verdi ve temizledikleri alana çıktı. Köprüdeki savaş durmuştu; sanki her iki taraf da nefesini tutmuş, bundan sonra neler olacağını bekliyordu.

Mirraven Kralı yavaşça Kiva ve Jaren'a doğru yürüdü, saçları yükselen bronz alevler, gözleri bir öfke fırtınası gibiydi.

Jaren, Kiva'yı arkasına doğru itmeye çalıştı ama kız kımlıdamadı. Navok'un yüzündeki öfkenin sebebi Kiva'ydı, özlemini duyduğu büyüyü asla elde edememesinin ve element ordusunu büyütememesinin sebebi oydu. Şu anda sahip olduğu anomaliler elindeki tek şeydi ve sayıları her geçen dakika azalıyordu. Araziye bakınca onların kraliyet muhafızları, Ashlyn'in muhafızları ve Tor'un asileri tarafından katledildiği görülüyordu. Eğer Navok'un gri askerleri büyülü yoldaşlarını savunmuyor olsaydı savaş neredeyse bitmek üzere olurdu. Ancak Mirraven'ın tarafında çok fazla, Evalon'un tarafında ise çok az savaşçı kalmıştı. Ariana ve Mirryn de savaşa katılıp savunma ve saldırı için güçlerini kullanmış olsalar bile düşmanları hâlâ çok fazlaydı.

"Burada neler olduğunu görüyor musun?" diye seslendi Navok, Jaren'a. Aralarındaki mesafeyi dikkatle koruyup harap olan savaş alanını işaret etti. "Ordumun seninkini yok etmesi an meselesi. Tanrıların Eli olsa da olmasa da bu şehri, bu krallığı, bu *kıtayı* alacağım."

Kiva, Navok'un sadece sözlerinden değil aynı zamanda *kendinden bu denli emin* olmasından dolayı da ürpermişti. Sanki sonları kaçınılmazmış gibi, adamın gözlerinde en ufak bir şüphe belirtisi bile yoktu.

Kral tekrar işaret etti. "Etrafına bak," dedi öfkesi kibre dönüşmüş bir vaziyette. "Bunu *ben* yaptım. Kendi babamı, harekete geçemeyecek kadar zayıf ve omurgasız olduğundan öldürdüm

ve son sekiz ayımı anomalilerden oluşan ordumu kurmak için savaşçıları Wenderall'ın en uzak köşelerine göndererek geçirdim. *Hayatım boyunca* bu günü planladım. Ve sen..." Navok, Jaren'a alaycı bir tavırla baktı ve sonra sözlerini tamamladı: "Büyüne rağmen sen, cehennemle yüzleşecek olan bir kor zerresisin. Beni yenmeyi umut edemezsin."

Jaren'ın yüzünde kararlı bir ifade vardı ama daha cevap vermeden başka bir ses araya girdi.

"O yenemez. Ama ben yenebilirim."

Kiva, bu sözler karşısında ve sözlerin sahibinin köprüye adım atmasıyla donakaldı.

Gelen Cresta'ydı.

Yanında, yüzü ağlamaktan şişmiş ama dudaklarında sevincini gizleyemiyormuş gibi kocaman ve parlak bir tebessüm olan Prenses Serafine vardı.

Bu gülümsemeyi gören Kiva'nın aklı daha da karıştı. Navok'un neden aniden bir hayalete bakıyormuş gibi görüldüğünü de anlamıyordu.

Serafine'e bir şeyler mırıldanan Cresta'nın ela gözleri Navok'un gözlerine kilitlendi. Serafine başını sallayıp saraya geri döndü. Eski maden işçisi öne doğru bir adım attı. Krala yaklaşıırken onu durduran hiç kimse olmadı. Navok'un birkaç adım ötesine gelip durdu.

Kiva bir krala bir Cresta'ya bakıyor, zihninin kavramaya çalıştığı şeyi görmeye başladıkça kalp atışları daha da hızlanıyordu:

Aynı keskin çene hatları. Aynı uzun, düz burunlar. Aynı vahşi, sağlam güzellik.

Bu mümkün değildi. Bu mümkün *olamazdı*.

Cresta öfkeli ve korkusuz bir şekilde Navok'un cevap vermesini bekledi.

Navok nihayet konuştuğunda sesi boğuk çıkmıştı. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

Yüzüne tehlikeli bir tebessüm yayılan Cresta herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Sana da merhaba, abi," dedi.

BÖLÜM OTUZ

A bi.
Navok Kildarion, Cresta'nın *abisiydi*.

Kiva ağzı açık onlara baktı, sonra Jaren'a döndü ve yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördü.

Bilmiyordu. *Hiçbiri* bilmiyordu.

Evde işler iyi değildi.

Cresta'nın bir zamanlar yaşadıklarını anlatan sesi, Kiva'nın zihninde çınladı. Cresta'nın istismarcı babası, *Kral Arakkis*'ti. Demek ki adamın zayıf ve değersiz olarak gördüğü kız kardeş de Serafine'di. Fakat... Cresta bir *abisi* olduğundan hiç bahsetmemişti. Bahsetseydi Kiva bunu hatırlar ve *meraklanırdı*. Birlikte geçirdikleri onca zamana rağmen Cresta'nın kim olduğuna dair herhangi bir şeyden şüphe etmemiş olmasına inanamadı.

Başkalarının bilmesini istemediğin şeyleri saklamak kolay oluyor, demişti Cresta haftalar önce. *Bunu en iyi sen bilirsin*.

Gerçek en başından beri karşısında, Cresta'nın yalanlarının arasına gizlenmişti.

Ancak Kiva hafızasını zorladığında, kızın önemli detaylar hariç -*bir abisi* olduğu gibi- hiç yalan söylemediğini fark etti. Artık bir ailesi olmadığını anlatmış ama bir kere bile öldüklerine dair bir şey söylememişti. Sözlerinden anlam çıkaran ve soru sormayan Kiva'ydı. Çünkü Kiva, daha derinlemesine bakmayı düşüne-meyecek kadar kendi sorunlarına kapılmıştı.

Bir gecede annem dışında herkesi kaybettim.

Kiva hikâyeyi biliyordu. Arakkis'in karısı ondan o kadar korkmuştu ki ailesini terk ederek kaçmıştı, kısa süre sonra da yakalanıp öldürüldüğü söylentisi vardı. Ancak o hikâyeye yanılttı. Kadın öldürülmemiş ve tek başına kaçmamıştı, Cresta'yı da yanına almıştı. Herkesi geride bırakmışlardı. Hatta Serafine'i bile.

Kiva şimdi bunu düşününce Cresta'nın Navok'u bulmak için değil, kız kardeşini bulmak için giriş salonundan çıkmış olabileceğini ve Yüzbaşı Veris'in, kralın Serafine'i kütüphaneye kapattığını söylemesinin hemen ardından kaçtığını fark etti.

Kız kardeşimin sahip olduğu tek şey bendim.

Kiva, Cresta'nın bu sözleri söylerken sesinde hissedilen acıyı hâlâ hatırlıyordu. Bu acı Kiva'nın sandığı gibi kız kardeşi öldü diye değil, onunla ayrıldılar diyeydi. Kiva nedenini bilmiyordu ama Navok ile Cresta'nın birbirlerine bakışlarını izlerken, öğrenmek için nefesini tutarak bekledi.

"Babam seni o gece öldürdü," dedi Navok sesinde hâlâ bir şok dalgasıyla. "Bana, çok öfkelenip kendini kaybettiğini, Serafine'in onu durdurmaya çalıştığını ama o zamana kadar senin toparlanamayacak kadar zarar gördüğünü söyledi. Annem bu yüzden kaçtı. Artık babama daha fazla bakmaya dayanamadığı için."

Cresta'nın yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Sanırım ikimize de yalan söylendi çünkü kendime geldiğimde annem bana *Sera'nın* öldüğünü söyledi. Bu yüzden beni babamdan ve *senden* korumak için Blackmount'tan götürdü." Başını yana eğdi. "Sonunda gerçeği öğrendiğimde nasıl hissettiğimi hayal edebiliyor musun? Sera'nın hayatta olduğunu? Bir değil *iki* canavarla yalnız bırakıldığını?" Cresta'nın gözleri kısıldı. "Geri gelip ikinizi de parçalamak istedim ama ne yazık ki bunu yapacak durumda değildim."

Zalindov, diye fark etti Kiva, kalbi arkadaşı için sızlıyordu. Cresta oraya kapatıldığı beş yıl içinde, Serafine'in hayatta olduğunu bir şekilde öğrenmiş olmalıydı.

“Şanslıyım ki,” diye devam etti Cresta, “sen babamın icabına baktın.” Dudaklarında kedi gibi bir tebessüm belirdi. “Ve şimdi ben de senin icabına bakacağım. Mirraven çok fazla zorba kral gördü. Artık bunun değişmesinin vakti geldi.”

Kimse sözlerindeki tehdidi algılayamadan, Cresta yüksek ve coşkulu bir sesle, “Doğduğumuz ülkenin yasalarına göre ben Crestoria Vossendi Kildarion, sen Navok Arakkis Kildarion’a kanlı bir dövüş teklif ederek meydan okuyorum,” dedi.

Kiva fazlasıyla gerildi, köprüdeki gri giyimli Mirravenlar şoke olmuş bir hâlde nefes alıp veriyordu. Yanında duran Jaren bile kaskatı kesilmişti.

Kiva’nın zihninde bu kez Kraliçe Ariana’nın aylar önce sarayın altındaki kraliyet konseyi toplantısında söylediği sözler yankılandı: *Mirraven yasalarına göre, kraliyet soyundan gelen biri krala meydan okur ve onu dövüşte yenerse, tahtta hak iddia edebilir.*

Cresta, tıpkı Navok’un bir zamanlar kendi babasına meydan okuduğu gibi, Navok’a meydan okuyordu. Eğer onu yenerse...

Mirraven’ın kraliçesi olacaktı.

Kiva, Zalindov’dan ayrıldıklarından beri, kızın ne kadar saplantılı bir şekilde antrenman yaptığını hatırlayınca arkadaşına baktı.

Her zaman senden daha güçlü biri olacaktır. Hazırlıklı olmaktan zarar gelmez.

Cresta kendini *buna* hazırlıyordu.

Navok karanlık ve çirkin bir kahkaha patlattı. Kiva ondan bu sözlerle karşı çıkmasını, hatta Cresta’ya dövüşten vazgeçmesi için bir şans vermesini bekliyordu. Ama Navok bunun yerine, “Sen her zaman küstah ve aptal bir çocuktun,” dedi. Cresta gibi keskin ve vahşi bir şekilde sırtarak, “İlk seferde yasını tutmadım. Bu sefer de tutmayacağım,” diye devam etti.

Ve sonra yıldırım hızıyla hareket edip aniden bir hançer çekti ve doğrudan kıza fırlattı.

Kiva bir uyarı ılığı attı ama buna gerek yoktu. Zira Cresta bu ani hareketi önceden tahmin etmişti. Yan tarafına doğru döndü ve Navok'un savurduğu hançer yanından uçarak geçip kralın muhafızlarından birinin göğsüne saplandı. Adam ığlık atarak birinin üzerine doğru sendeledi ve sonra yere yığıldı.

Cresta kılıcını kınından çıkardı ve tam da Navok'un kendi kılıcını çekip ona doğru hücum etmesiyle ikisi de deliye döndü ve silahları havada bulundu. Ama tek gerçekleşen bu değildi, saldırıları köprüdeki büyüyü bozmuş ve herkes aniden tekrar harekete geçmişti.

Jaren, Kiva'yı yakaladı ve onu korkuluklara doğru bastırarak eğilmesi için bağırdı. Gri askerlere ve sahip oldukları her şeyi ona fırlatan anomalilere karşı savaşmak için kılıçlarını ve büyüsünü kullanarak kızın önünde durdu. Aralarındaki sözsüz bir anlaşmadan ya da belki de Mirraven kanunlarından dolayı askerlerin hiçbiri güçlerini Cresta'ya yneltmedi. Müdahale etmeden Navok'la düello yapması için onu görmezden geliyorlardı. Kiva, Cresta'nın -prensese- hançerini savurmasını, hamleleri engellemesini, eğilip zıplamasını ve doğru hareketlerle Navok'un her saldırısına karşılık vermesini şaşkınlıkla izledi. Bu arada köprü kargaşaya yenik dşmşti. Jaren, anomalilerin altlarındaki köprüyü parçalamasını ve hepsini nehre dökmesini önlemek için büyüsünün sınırlarını zorladı.

Kiva'nın kulakları metallerin ve bedenlerin çarpma ve iniltileriyle ınılıyor, burnu ter ve kan kokusundan sızlıyor, gözleri alevlerden yanıyor ve görüş alanı boyunca su parlıyordu. Korkulukların arasından Torell ve Ashlyn'in artık saraya daha yakın olduğunu, Mirryn ile Ariana'nın büyülerini yukarıdaki hllerine kıyasla daha yavaş kullandıklarını ve yorgunluktan yere düşmek üzere olduklarını gördü. Oriel ve Tipp'in içeride, belki de Cresta'nın kız kardeşine bu savaştan uzaklaşmasını söylediği yerde güvenli bir şekilde saklanıyor olmaları için dua etti. Ama saray bile güvende değildi. Çünkü Kiva olanları izlerken batıdaki konutun tabanında bir çatlak oluştu ve bu çatlak, luminiumla

güçlendirilmiş yüzey boyunca yukarıdaki en yüksek kuleye kadar uzandı. Köprü sallanıyor, nehir gürlüyordu ancak buna neden olan anomaliler kana bulanmış Rhessinda tarafından alaşağı edilince, sarsıntı bir anda kesildi.

İşte Kiva o an arkadaşlarının ve abisinin izini kaybetti. Sahadaki kargaşaya yetişmesi çok zordu ve karşı karşıya olduğu tehlike, tüm dikkatini onlara veremeyeceği kadar gerçektir. Çünkü Jaren umutsuzca saldırganları uzak tutmaya çalışırken, şimdi her iki taraftan da üzerine doğru geliyorlar ve prensin zaten sınırda olan büyü, onu tamamen başarısızlığa uğratmadan önce parçalanıp köze dönüşmeye başlıyordu. Kraliyet muhafızları ve Evalonlu muhafızlar rakiplerini geri püskürtmeye yardım etse bile Jaren savunmasını daha uzun süre devam ettiremezdi. Ve Kiva da kurtarılmayı bekleyen zavallı bir genç kız gibi onun arkasına saklanmaya devam edemezdi.

Jaren'ın yere eğilmesi için verdiği emri yok sayarak en yakındaki cesede doğru ilerledi ve düşen kadının kılıcını aldı. Kılıç ağırdı ama bu, bir gri asker Jaren'ın savunmasız tarafına doğru koşarken Kiva'nın onu çalgınca savurmasına engel olmadı. Teknik anlamdaki eksikliğin bir önemi yoktu. Arenada öldürdüğü altın savaşçının görüntüsü ve Naari'nin sözleri aklına geldi: *Öl ya da öldür*. Aynı şeyi yaşadığını bilen Kiva, kılıcıyla adama hamle yaparken hiç tereddüt etmedi, aşağıyı hedef aldı ve adamın aşil tendonunu koparmak için deri çizmesini kesti. Adam bağırdı ve bacağına kavramak isterken silahını düşürdü; sesi Jaren'ın gözlerinin kocaman açılarak onlara dönmesine neden olmuştu. Ardından Jaren'ın gözleri daha irileşti ancak bunun nedeni kızın yaptığı şeye şaşırması değildi... *Korktuğu* içindi.

Kiva'nın dönüp Xuru'nun alevlerinin kendisine doğru geldiğini görmeye, midesinde korku hissetmeye, teninin kemiklerine kadar kavrulmasına hazırlanmaya yetecek kadar vakti vardı... Fakat düşündüğü hiçbir şey gerçekleşmedi. Çünkü artık alevlerle savaşacak kadar büyü olmayan Jaren onun önüne atladı ve vücuduyla onu korudu.

Kiva, Xuru'nun saldırısıyla yayılan sıcaklığı hissetti, yanık saçının kokusunu alabiliyordu. Hatta başka zarar görmemiş olmasına rağmen, kolundaki alevleri tokatlayarak söndürmek zorunda kaldı. Ama Jaren... Jaren yere düşerken, Kiva kılıcını bıraktı ve kollarını ona arkadan dolayıp düşüşünü yavaşlatmaya çalıştı. Jaren acı acı inleyerek düştü. "*Hayır, hayır, hayır,*" dedi Kiva. Genç adamın göğsündeki hasarı, siyah deri zırhının belinden yukarısının parçalandığını; açıkta kalan gövdesinde kapkara kül ve erimiş deriye bulaşan kandan başka bir şey olmadığını görünce soluk soluğa kalmıştı.

Yutkunarak ağzına gelen safrayı bastırdı ve Jaren'ın acı dolu, yarı kapalı gözlerine baktı. "So-sorun yok. İ-iyisin."

Ama Jaren iyi değildi. Kiva da iyi değildi çünkü hâlâ savaşılan bir köprünün ortasındaydılar ve Xuru şimdi yüzünde bir sırtışı onlara doğru yürüyor, elleri fırlatmaya hazır olduğu daha fazla alevle parlıyordu.

Ancak anomali alevlerini tekrar fırlatma şansı bulamadı çünkü arkadan bir kılıç göğsünü delerken, sırtışı sessiz bir çığlığa dönüştü.

Naari'nin kılıcı.

Kehribar gözlü muhafız, Xuru'nun bedeninin parçalanmasını beklemedi. Kılıcını çıkardı ve kalan mesafeyi aşarak Kiva ile Jaren'a doğru koştu. Silahını sallayarak, ikisine doğru yaklaşan askerlere savurdu.

Kiva titreyerek bir nefes aldı ve Naari'nin arkasına gizlenip büyüünü çağırdı. Kör eden altın renkli parıltı Jaren'a doğru akarken genç adam bir kez daha inledi ama bu defa sesi rahatlamış gibi çıkıyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen. Kiva acele etmesi için büyüüne yalvardı.

Tıpkı Jaren'ın ailesini uyandırdığı zamanki gibi tekrar bitkin düştüğünü fark etti ama bunu görmezden geldi ve gücünü Jaren'ın tenini onarmaya odakladı. İyileşmesi sadece saniyeler sürmüştü olsa da savaşın ortasındayken Kiva'ya saatler gibi gelmişti.

Ta ki *sonunda* Jaren'ın göğsü pürüzsüzleşene, yanık tamamen iyileşip derisi pembe ve taze bir renk alana kadar.

Kiva'nın büyüğü soldu. Kız sersemlemiş bir vaziyette olduğu yerde sallanıyordu. Jaren onu dengelemek için uzandı. Sanki birkaç dakika önce gövdesinin yarısı eriyen o değilmiş gibi yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"İyiyim," dedi Kiva ama sesi zayıftı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. *Hepsinin* dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ancak Navok'un ordusu da tıpkı kendisi gibi amansızdı. O ve Cresta hâlâ şiddetli bir şekilde dövüşüyordu. Her ikisi de artık kanlı kesikler ve sıyrıklarla kaplıydı ve ikisi de herhangi bir ilerleme kaydediyor gibi görünmüyordu.

Ama sonra durdular.

Herkes durdu.

Çünkü köprü bir anda gölgelerle kaplandı.

Hayır, diye düşündü Kiva. Uzuvarları doğal olmayan bir şekilde donup kalırken, dehşet dolu gözleri Jaren'inkilerle buluştu. İkisi de hâlâ yerdeydi, Kiva onun yanma çömelmişti ama köprünün doğu tarafını görüyorlardı. Batı yarısı ve orta bölümü çok sıkıştı ama oradaki alan artık çok daha temizdi. Bu da Kiva'nın gözlerini, bir avuç dolusu hareketsiz savaşçının arasında sakince dolaşan kişiye sabitleyebileceği anlamına geliyordu.

Zuleeka'ya.

BÖLÜM OTUZ BİR

Ablasının ağır ağır ilerleyişini izleyen Kiva'nın korkusu, göğsünü bir yılan gibi sıkıyordu.

Zuleeka'nın siyah saçları örülerek bir omzunun üzerinden sarkıtılmıştı, ay gibi soluk teni karanlık zırhının üzerinde neredeyse parlıyor ve gölgeler etrafında dönüyordu. Attığı her adımda, birçoğu silahları havada heykel gibi duran askerleri, muhafızları ve anomalileri görmezden geliyor, onlara bakmaya zahmet bile etmiyordu.

Gücünün ne kadar tükendiğinin farkında olan Kiva, *şimdi olmaz*, diye düşündü çaresizce. Ashlyn'in de söylediği gibi, Zuleeka'nın savaş bitene kadar kendini saraya kapatıp korunacağına inanmıştı. Ama işte buradaydı. Şahin gibi yüzü yana doğru eğilmiş, bal sarısı rengindeki gözleri uzaktan bile parlıyordu.

"Penceremden büyüğü gördüğümü sandım," diye seslendi Zuleeka, köprünün karşı tarafından. "Oynamaya mı geldin, küçük kardeşim?"

Zuleeka'nın dikkatini asıl çeken şeyin Kiva'nın şifa ışıltısı olduğunu ve manzaranın direnemeyeceği kadar çekici görüldüğünü fark edince, Kiva'nın göğsünü sıkan yılan daha da kasıldı. Gözlerinde delilik emareleri vardı ama Kiva bunun kara büyü'nün kanını bozmasından mı, yoksa sonunda dünyadaki bütün güçlerin bile onu bir krallığın komutasında tutamayacağını anladığından mı kaynaklandığını bilmiyordu. O gün savaşı kim kazanırsa kazansın, Evalon artık Zuleeka'ya ait değildi.

Ancak onun deli gibi bakan gözlerini gören Kiva, Zuleeka'nın bunu umursamadığını anladı. Teslim olmayacaktı.

Ve onu durdurabilecek tek kişi vardı.

Kiva büyüsünü çağırarak kendini onu tutan gölgelerden kurtardı. Gücüne mal olsa da, aldığı eğitimler karşılığını veriyor ve büyüsünü artık zahmetsizce çağırabiliyordu. Anlık gelen baş dönmesini de tıpkı Jaren'ın ona olan bakışlarını görmezden geldiği gibi dikkate almadı. Prensın gözleri onu serbest bırakması ve Zuleeka'yla tek başına yüzleşmemesi için âdeta yalvarıyordu.

Fakat bu Jaren'ın onu koruyamayacağı bir savaştı ve Zuleeka'nın genç adamı kendine karşı kullanma riskine de giremezdi.

Bu kez değil.

"Bunu yapmak zorunda değiliz, Zuleeka," dedi Kiva, yavaşça ablasına doğru yürürken. Sözlerini umursamayacağını biliyordu ama oyalanıyor, büyüsüne mümkün olduğu kadar yenilenme şansı vermeye çalışıyordu. "Annem bunu yapmanı asla istemezdi. İkimizin de yapmasını istemezdi."

Zuleeka tısladı. "Onun ne istediğini bilmiyorsun."

"Sandığından daha fazlasını biliyorum," dedi, üç gri askerin yanından geçerken gözleri korkuyla dolan Kiva. "Mesela, beni Zalindov'dan *seni* kurtarmam için çıkarmak istediğini biliyorum."

Zuleeka dalga geçer gibi, "Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Özellikle de ben bunu yapabiliyorken," dedi.

Elinin bir hareketiyle, en yakınındaki iki anomaliyi bıraktı ve oluşan yeni gölgeler onlara doğru mızrak gibi savruldu; ikisinin de göğsüne saplanan gölgeler, anomalilerin boğularak yere yığılmalarına neden oldu.

Ölmüşlerdi.

Kiva tepki vermemeye çalıştı ama ablasının acımasız saldırısı karşısında dehşete kapıldı. Kendilerini savunamamışlardı bile. Ve Kiva... bunu durdurabilirdi. Ama çok yavaş davranmış, büyüsünü çağırmayı bile akıl edememişti. Bu, tekrar yapmayı göze alamayacağı bir hataydı.

“Annem hedeflerimizi gözden kaçırdı,” dedi, sanki kullandığı her büyü ruhunu daha da karartıyormuş gibi gözleri şimdi iyice çılgına dönen Zuleeka. “Sahip olduğumuz gerçek gücü, Torvin’in artık bizim kontrolümüzde olan ölümcül gücünün kıymetini bilemedi. Bende ve sende olan güç, Kiva.” Öne doğru eğildi, yüzü ateşliydi. “Beni kurtarmana gerek yok, küçük kardeşim... Bana *katılabildiğin* sürece buna gerek yok.”

Kiva, içindeki her şeyin geri çekildiğini hissetmesine rağmen, bir kez daha tepki vermemeye dikkat etti.

“Zayıf şifa büyüünü bırak ve gölgeleri kucakla,” diye devam etti Zuleeka, huşu dolu bir sesle. Elini uzattı, bir tutam karanlık çağırdı ve ona hayranlıkla baktı. “Birlikte durdurulamaz olacağız ve bize ait olan her şeyi alacağız.”

Kiva gölgeleri görünce gerildi ama kendini toparladı. *Bekle*, diye ısrar etti zihnindeki sessiz bir ses.

“Konu da bu zaten, Zulee,” dedi Kiva usulca. “Bize ait *değil*.”

Köprüdekilerin tamamen farklı bir tehditle karşı karşıya olduğundan habersiz, hâlâ sahada savaşmakta olan ordulara baktı. “Aşağıdakiler senin asilerin ama senin için savaşmıyorlar. Onlara Tor liderlik ediyor çünkü bu hakkı ve onların *saygısını* kazanmış. Ama yine de bu onun krallığı kazandığı anlamına gelmiyor. Krallık bizim değil, *asla da* bizim olmadı. Ve sanırım annem de bunu anladı. Bu, senin benliğini kaybetmeni engelleyeceği anlamına geliyorsa, senin için krallıktan ve amacından vazgeçmeye hazır-
dı.” Kiva fısıldayarak elini uzattı. “Sana yardım etmeme izin ver, Zulee. Tıpkı annemin istediği gibi.”

Kiva bir an için ablasına ulaşmış olabileceğini düşündü.

Ama sonra Zuleeka’nın yüzü karardı ve genç kadın alçak ve tehlikeli bir sesle, “Annem soyumuza asla sırt çevirmemeliydi. O bir haindi, sen de öylesin. Bana katılmayacaksan, *ona* katılabilirsin,” dedi.

Sonra elini uzattı ve karanlık, ölümcül büyüü aralarındaki mesafeyi kapattı. Ama Kiva hazır-
dı. Caldon’u ve alev toplarını fırlatarak ona defalarca nasıl idman yaptırdığını düşününce kalbi

sızladı. Artık yeterince hızlı tepki verebilmesi ve şifa büyüsünün Zuleeka'nın gölgeleriyle çarpışıp onları havada eriterek yok etmesi Caldon'un sayesindeydi.

Ablasının yüzündeki sersemlemiş şaşkınlık ifadesi, başka zaman olsa, Kiva'yı tatmin ederdi.

"Görünüşe bakılırsa yeni numaralar öğrenmişsin," diye tısladı Zuleeka, bal sarısı gözleri parlarken.

Ve sonra yeniden saldırdı.

Art arda gelen gölgelere karşı, ölüm büyüsünü uzak tutmak için -ucu ucuna da olsa- kendi gücünü fırlattı. Saldırı bitmek bilmiyor; Kiva'nın alnından terler damlamasına, ellerinin titremesine, dizlerinin zayıflamasına neden oluyordu. Yine de hamle üstüne hamle yaparak büyüsünü çağırmaya ve ablasını uzak tutmaya devam ediyordu.

Derken Zuleeka aniden hüsrana uğramış gibi çığlık attı ve karanlığı köprüünün üzerinden uzaklaştırarak, yeniden uyanan karmaşayı davet etti. Askerler ve anomaliler göz açıp kapayana kadar çözülüp saldırılarına devam ederken, Cresta ve Navok'un öfkeli düelloları da sürüyordu. Kiva, Jaren'ın kendisine doğru koştuğunu gördü ama prens bir grup gri asker tarafından pusuya düşürülerek çarpışmaya zorlandı ve bıçakları tarafından yolundan saptırıldı. Kiva daha sonra Jaren'ı bile göremedi çünkü ablasının gölgeleri her zamankinden daha vahşi bir şekilde yeniden üzerine geliyordu.

"Neden... ölmüyorsun!" diye homurdandı hamlelerine devam eden ve her seferinde daha da yaklaşan Zuleeka. Çok geçmeden tükürükler saçacak kadar yakınlaştı ve işte o an, Kiva'nın beklemediği bir şey yaptı. Yanından koşarak geçen bir kraliyet muhafızına dokundu, büyüsü Kiva'nın kadını ölümden koruyamayacağı kadar hızlı çalıştı ve ardından Zuleeka kadının düşürdüğü kılıcı yakalayıp ileri doğru savurdu.

Kiva yana atladı ve bir silah bulmak için yerleri taradı ama tam o anda Naari geldi ve Zuleeka'nın kılıcını durdurmak için önüne atladı.

Zuleeka tekrar ılık attı ve intikamla karşılık verdi. Birbirlerinin etrafında döndüklerini görmek Kiva'ya aralarındaki düşmanlığı ve Zuleeka'nın yıllar önce Naari'nin elini kaybetmesine neden olmasına rağmen sadece birkaç ay önce muhafızı büyülü bir komaya soktuğunu hatırlattı. Naari şu an kana susamıştı ama Zuleeka büyüsü ve kılıç ustalığı ile ölümcül bir rakipti.

Kiva, Zuleeka ile savaşırken gölgelerin Naari'ye dokunmasını önlemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Bir yandan etraflarında gerçekleşen büyülü ve sıradan saldırılardan kaçarken, bir yanda da ablasının karanlık gücünü etkisiz hâle getirmek için onlara yakın durdu. Gücü tükenmeye başlıyordu ama daha fazla devam edemeyeceğini bilmesine rağmen derinliklerine ulaşarak daha fazlası için yalvardı. Yaptıkları *işe yaramıyordu*. Naari'nin yardımıyla bile Zuleeka zayıflamıyordu. Hiç kimse özgürce günü ona karşı kullanamıyordu. Jaren hâlâ askerler tarafından kuşatılmış durumdaydı ve büyüsü tamamen tükenmişti. Tüm dikkatini erkek kardeşine odaklamış olan Cresta, Navok'la yaptığı dövüşte kaybolmuştu. Diğer herkes sahadaydı ve hepsi de yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Kiva'nın büyüsünden geriye kalansa, rüzgârda titreşen bir mum gibiydi.

Sevgi. Sevgiye odaklanması gerekiyor.

Caldon'un sesi zihninde fısıldadı ve boğazına bir hıçkırık takılmasına neden oldu. şu anda prensi ya da prensin ona Zuleeka ile tek başına yüzleşmesine izin vermeyeceğine dair söylediği son sözleri dşünmemeliydi: *Bu işte birlikteyiz, gün ışığı. Sen ve ben.*

Ama Caldon yanında değildi. Ve Kiva, Zuleeka'yla o olmadan yzleşiyordu. Kalbi yine paramparça oldu.

Ama artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

Sevgi. Sevgiye odaklanması gerekiyordu.

Antrenmanlarına rağmen, elinde kalan tüm büyü şu anda çaresizlikle besleniyordu ama bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Büyüsünün büyümesi için *daha fazla* ışığa ihtiyacı vardı.

Bir anıyı düşünmeni istiyorum, demişti Jaren ona haftalar önce, *güzel bir anıyı*.

Sevgiyle dolu bir anı, diye eklemişti Caldon.

Savaşın ortasında bile bu Kiva için zor olmadı çünkü tek yapması gereken *onları* düşünmekti.

Jaren ve Caldon'u.

Tipp ve Naari'yi.

Cresta, Torell ve Ashlyn'i.

Onunla birlikte ve onun için savaşan, onun için çok değerli olan tüm insanları. Dağın zirvesinde Jaren'ı öptüğü, Caldon'un kollarında ağladığı ânı düşündü. Tipp'in aralık dişlerini gösterek gülümsediğini ve Naari'nin sert korumacılığını. Cresta'nın beklenmedik dostluğunu, Torell'in gözü kara sadakatini ve hak etmediği hâlde Ashlyn'in verdiği nezaketi...

Onlar Kiva'nın umuduydu.

Onlar Kiva'nın gücüydü.

Onlar Kiva'nın vazgeçmemesinin nedeniydi.

Vazgeçmemesinin...

Ve Zuleeka nihayet şanslı bir hamle yapıp kılıcını Naari'nin gövdesine saplayarak onu yere düşürdüğünde, Kiva tereddüt etmedi. Bir kolu muhafıza doğru uzandı ve altın ışık yarayı tekrar birleştirdi, diğer kolu ise doğrudan Zuleeka'ya dönüktü. Hissettiği tüm sevgi, umut ve güç; güneş kadar parlak bir alevle çıkıp ablasının göğsüne saplandı.

Zuleeka kılıcını düşürdü ve dizlerinin üzerine çöküp bir çığlık atarak gölgelerini çağırmaya çalıştı.

Karanlık ve aydınlık.

Aydınlık ve karanlık.

Zuleeka direnmeye devam ettikçe korku Kiva'yı alt etmeye çalışıyor ama o buna izin vermiyordu. Yalnızca sevdiklerini ve sevginin kendisine verdiği gücü düşünüyordu.

Derken Zuleeka'nın gölgeleri aniden kayboldu.

Kiva beklenmedik direnç eksikliği yüzünden öne doğru eğildi, neredeyse dengesini kaybedecekti.

Etraflarındaki köprüde savaş devam ediyordu ama sanki onlar birbirlerine bir baloncuğun içindelermiş gibi bakıyorlardı.

Göğüsleri güçlkle inip kalkıyor; zümrüt yeşili gözler, bal sarısı gözlerin içine bakıyordu.

Kiva'nın nabzı hızlanırken, içinden, "*Bitti mi?*" diye sordu. Naari'nin ayağa kalkmaya çalıştığının ancak henüz başaramadığının, Jaren'in nihayet rakiplerinden kurtulup ona doğru koştuğunun farkındaydı. Ama bakışları yalnızca hâlâ yenilgiyle diz çökmüş, duygu dolu gözlerle ona bakan Zuleeka'nın üzerindeydi.

Gölgeleri gitmişti.

Ölüm büyüsü yanarak kaybolmuştu.

Zuleeka iyileşmişti.

Kiva titreyerek öylece duruyor, buna inanmaya cesaret edemiyordu.

Zuleeka konuşmak için ağzını açtığında, sesi bile kırık bir hırıltı hâlindeydi. "Yaptığım her şey ailemiz içindi," diye fısıldadı. "Başardığım her şey... *istediğim* her şey... bizim içindi."

Kiva yutkundu. "Bu asla senin asıl istediğin şey olmadı."

Zuleeka onu duymadı. Dinlemedi. Sesi değişti, çelik kadar sertleşti ve tıslarcasına konuştu: "Onu benden almaya çalıştın. Şimdi ben de *senin* istediğin her şeyi elinden alacağım."

Yüksek sesli, acı dolu bir çığlık, Kiva'nın başının tam zamanında yana doğru dönmesine neden oldu. Cresta kılıcını onun göğsünden çekerken, Navok'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Kral geriye doğru tökezlemeden önce elleriyle ölümcül yarasını kavradı ve korkuluğun üzerinden aşağıdaki nehre düştü.

Cresta başarmıştı.

Navok'u yenmişti.

O artık Mirraven Kraliçesi'ydi.

Bu da savaşı *derhâl* iptal edebileceği anlamına geliyordu.

Ama sonra Kiva yaptığı ölümcül hatanın farkında vardı. Dikkatinin dağılmasının ona neye mal olduğunu görmek için hızla Zuleeka'ya döndü.

Ablasının elinde tanıdık bir hançer vardı. Kiva'nın, etrafındaki tüm tehlikelere rağmen unuttuğu bir şeydi bu, hepsinin hatırlamaya özen göstermeleri gereken tek silah.

Tanrıların Gözü.

Zuleeka yüzünde şeytani, öldürücü bir sırıtışla hançeri havaya fırlattı.

Ama asıl hedefi Kiva değildi.

Şimdi ben de senin istediğin her şeyi elinden alacağım.

Hançerin nereye gittiğini gören ve karar vermek için bir saniyeden az zamanı olduğunu bilen Kiva'nın kulaklarında Zuleeka'nın bu sözleri yankılandı.

Kiva tereddüt etmedi.

Çünkü Göz, Jaren'ı hedef almıştı. Büyüsünü elinden tekrar-alabilecek tek silahtı. Ve bu kez büyüsünü geri alma umudu da kalmayacaktı. Sadece güçlerini değil, yönetme hakkını da kaybedecekti. Ve bu Kiva'nın kabul edemeyeceği, bir kez daha izin veremeyeceği bir şeydi.

Böylece hançerin önüne atladı.

Acı... Köprüye sertçe düşerken yakıcı, *kör edici* bir acı içini delip geçti. Ama bu yalnızca midesinin derinliklerine saplanan hançerin acısı değil, damarlarında çılgılık atan büyüsünün buz gibi soğuk hissiydi. Gücünün Göz tarafından emildiğini hissedebiliyordu. Büyüsünün onu terk ettiğini, ondan çalındığını hissedebiliyordu.

Derken büyüsü yok oldu. Bir anda, hiç var olmamış gibi.

Kiva hıçkırdı ama ne az önce kaybettiği şeyin yasını tutacak ne de yarısından yayılan uyuşukluktan endişe duyacak vakti vardı. Bunun yerine hissettiği şey korkuydu... Çünkü Jaren'ın şimdiye kadar ona ulaşması gerekirdi. Naari'nin hemen yanma koşması gerekirdi. Cresta bile koşarak gelmeliydi.

Ama Kiva yalnızdı, köprü sessiz ve hareketsizdi...

Ve gölgelerle kaplıydı.

Hayır, dedi içinden. Zuleeka dudaklarında çılgın ve muzaffer bir sırıtışla yaklaşıyordu.

Başından beri yenilmemişti, ölüm büyüsü her zamanki kadar güçlüydü. Kiva yine hıçkırdı ancak bu sefer sadece acı ve kayıptan değil, aynı zamanda yıkımdan da.

Çünkü başarısız olmuştu.

Ve artık verecek hiçbir şeyi kalmamıştı, şifa gücü sonsuza kadar gitmişti.

Zuleeka, Kiva'ya ulaştığında durdu ve yanına çömelerek nazik ve alaycı bir tavırla, parmağını yüzünde gezdirdi.

Kiva uzaklaşamıyordu, vücudu çok zayıf, acısı çok büyüktü. Karnını tutup kanını durdurmaya çalışmak için büyük bir çaba sarf etti.

“Bu çok aptalcaydı,” dedi Zuleeka neşeyle. “Neye istersen ona inan, küçük kardeşim. Ama iş bu noktaya geldiği için üzgünüm. Keşke bana katılsaydın da bunların hiçbirisi olmasaydı.”

Kiva öksürdü ve ağzından gelen kan çenesinden aşağıya doğru damladı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Çok vaktinin kalmadığını biliyordu.

Ve ne yapması gerektiğini de biliyordu.

Yapabildiği tek şey, boynunu çevirmek oldu ama Kiva'nın Jaren'la göz göze gelmesi yeterliydi. Jaren'ın yalnızca birkaç adım ötede donakaldığını, Zuleeka'nın büyüünün onu koşarken durdurduğunu fark etti. Bakışları dehşet içindeydi, yüzü çarşaf kadar beyazdı ve iyileşmiş göğsünün taze pembe rengiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Kiva onunla sessizce konuşmaya çalıştı, onu ne kadar sevdiğini, az önce yaptıkları her şeye değdiğini, olacaklar için ne kadar üzgün olduğunu anlatmaya çalıştı. Ama sonra ablası konuşmaya devam etti ve Kiva başını yeniden çevirip dikkatle ona baktı.

“Endişelenme,” dedi Zuleeka, gözleri eğlenerek Jaren'a doğru kayarken. “Ona acı çekirtmeyeceğim. Bunu sana son hediyem olarak kabul et, sevdiğin adam için hızlı bir ölüm.” Ardından eğilip dudaklarını Kiva'nın alnına bastırdı ve kulağına, “Hoşça kal, kardeşim.” diye fısıldadı.

Kiva da konuşmayı başardı ve boğuk bir sesle, “Hoşça kal, Zuleeka,” dedi.

Ve daha ablası ne yaptığını bile anlayamadan Kiva, son gücünü kullanarak hançeri karnından çıkardı. Ani acı öncekinden ve daha önce hissettiği her şeyden daha kötüydü. Ama hançeri kaldırıp savurmayı başardı. Gözleri irileşen Zuleeka sendeleyerek uzaklaştı.

Çok yavaştı, hançer yanağının üzerinden geçiyordu.

Ufak bir yaraydı, küçücük bir çizikti.

Ama yeterliydi.

Elini yüzüne götüren Zuleeka'dan koca bir çığlık yükseldi. Köprüdeki gölgeler, dökülen mürekkebin tekrar kabına dolması gibi, anında onun içine doğru çekildi. Birkaç saniye içinde gücü hiçbir iz bırakmadan yok oldu, esir tuttuğu herkes yeniden ve sonsuza kadar serbest kalmıştı.

Derken Naari onu kenara itti ama Zuleeka karşı koymadı, vücudu gevşekti ve direnmiyordu.

Bitmişti.

Sona ermişti.

Derken aniden Jaren belirdi.

“Kiva, tatlım, bana bak,” diye yalvardı. Titreyen elleriyle kızın yüzünü avuçladı. “Benimle kal. Gözlerini kapatma.”

Sonra bağırdı. Ona değil, yardım için bağırdı.

Kiva daha fazla elin ona dokunduğunu hissetti. Cresta, karnına sert bir şekilde baskı yapıyor ve bir şeyler söyleyerek Kiva'ya bağıırıyordu ama Kiva anlayamıyordu, düşünceleri yoğun ve uyuşuktu. Acı hissetmesi gerektiğini, acı çekmesi gerektiğini biliyordu. Ama hiçbir şey yoktu.

Sadece kan vardı.

Çok, çok fazla kan.

Kiva'nın görebildiği tek şey buydu. Ta ki gözleri kapanana kadar.

Ve sonra...

Her yer karardı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Ağrı.
Kan.

Bağırışlar.

Sessizlik.

Saniyeler, dakikalar, saatler, günler boyunca Kiva hiçbir şey bilmeden, unutkanlık denizinin ortasında yüzdü. Göz kapakları bir açılıp bir kapanıyor ve her seferinde farklı birini görüyordu.

Jaren, Tipp, Cresta, Torell, Naari, Ashlyn.

Onunla konuşuyorlar, yalvarıyorlar ama Kiva ne söylediklerini anlamıyor, onlara cevap veremiyordu.

Kiva, onların yanında olduğu ve savaştan sağ çıktıkları için rahatlamak istiyordu. Öte yandan sessiz olmalarını da istiyordu ki acının, kavganın, korkunun olmadığı kendi mutlu hiçliğine geri dönebilsin.

Sadece huzur istiyordu.

Üzerinde dolaşan başka yüzler de gördü. Beyaz önlükler giymiş, -fazla temiz kokan, alçak, endişeli seslerle mırıldanarak gelip giden, tanımadığı insanlar. Tanıdığı tek kişi, tel çerçeveli gözlüğünün ardında nazik bir yüze sahip, koyu tenli, yaşlı bir kadındı. Onda rahatlatıcı, güven verici bir şeyler vardı. Ancak Kiva rüyadaymış gibi hissettiği için kadının neden güven verdiğini hatırlayamıyordu.

Biri elini tutuyordu.

Dudaklar yanağına dokunuyordu.
Mavi-altın renkli gözler ona bakıyordu.
Kederli bir ses kulağına fısıldıyor, ona ne kadar sevildiğini,
dayanması gerektiğini söylüyordu.
Jaren...
Kiva onu rahatlatmak, gözyaşlarını silmek istiyordu.
Ama karanlık onu yine ele geçirdi.
Ve bu kez onu bırakmadı.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Kiva yavaş yavaş uyandı, göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Bulanık görüşü nerede olduğunu görebileceği kadar netleşene dek bir, iki, üç kez gözlerini kırptırıp açmak için mücadele etti.

Gümüşdiken, diye fısıldadı zihninin yorgun kısmı. Odasındaki küçük pencere şifa akademisinin merkezinde bulunan tanıdık bahçeyi ortaya çıkarıyordu.

Bir yanı oraya nasıl geldiğini merak ederken, yorgun düşünceleri hafızasındaki boşlukları doldurmaya çalıştı. Bir yandan da midesindeki sessiz ağrıyı fark etti. Ancak diğer yanı, daha ısrarcı bir şekilde ondan yatağının yanındaki sandalyede oturan ve orada görmeyi en son beklediği kişiye odaklanmasını istiyordu.

Çünkü yanında oturan kişi Caldon'du.

Genç adam bir cesetten daha solgundu, altın rengi saçları darmadağınaktı ama, "Seni birkaç saatliğine yalnız bıraktım ve olanlara bak," derken, kobalt rengi gözleri parlıyordu.

Kiva ona baktı.

Baktı, baktı ve baktı.

Derken yüzü buruştu ve ağlamaya başladı.

Caldon küfrederek sandalyesinden fırladı. Kızın yatağına kayıp çok ama çok dikkatli bir şekilde onu kollarının arasına aldı.

"Bunu konuşmuştuk," dedi kulağına, bir eliyle onu sakinleştirmek için kolunu sıvazlayıp, diğer eliyle onu kendine doğru

çekerken. “Ben sana sarılırken gözyaşı dökmek yok. Kuralımız buydu.”

“Se-senin ö-öldüğünü sa-sanıyordum,” diye hıçkırdı Kiva, vücudu inip kalkarken midesindeki acı hafifliyor ama hislerine engel olamıyordu. Caldon’un öldüğünü öğrendiğinde bastırıldığı her şey yüzeye çıkmıştı: korku, dehşet ve ızdırıp. Artık hepsi o kadar şiddetli bir rahatlamaıyla aşılmıştı ki Kiva zar zor nefes alıyordu.

“Neredeyse ölüyordum,” dedi Caldon sessizce, parmaklarını ve sesini onu sakinleştirmek için kullanarak. “Eğer sakın olursan neler olduğunu sana anlatırım. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var ve çok fazla heyecanlanırsan Başşifacı Maddis buraya hücum edip bana yine bağırır.”

“Yi-yine mi?” diye sordu Kiva hıçkırarak.

“Teknik olarak yataktan çıkmamam gerekiyor,” dedi Caldon. “Fakat Jaren’a acil bir kraliyet konseyi toplantısında ihtiyaç duyuldu ve burada oturmak boyanın kurumasını izlemek kadar eğlenceli olsa da ona seni yalnız bırakmayacağıma dair söz verdim.” Gözleri kızınkilere takıldı ve neşeyle, “Uykunda salyaların akıyor, biliyor muydun?” dedi.

Kiva’nın utanmaya hâli yoktu. Ama sonunda gözyaşlarını durdurmayı başardı ve hayret dolu, kısık bir sesle sordu: “Buraya nasıl geldin? Galdric dedi ki...”

“Ah, evet, *Galdric*.” Caldon’un gözleri karardı. “Ariana teyze bize yüzüklerin ona ne yaptığını anlattı. Daha iyi bir adam olsa başına bunlar gelmezdi.” Öfkesi geldiği gibi hızla uçup gitti ve “Tipp’in sayesinde buradayım. Hayatımı kurtardı,” dedi.

Kiva’nın beklediği şey bu değildi, özellikle de Caldon’un ölümünü ona Tipp söylediği için. Rol yapmamıştı... Kiva çocuğun gözlerindeki kederi, yüzünden aşağı akan yaşları görmüştü.

“Beni kurtardığını *bilmiyordu*,” dedi Caldon, kızın kafasının karıştığını fark ederek. “Sanırım cesedimi almaya gittiklerinde

kaburgalarımından birini kırdı ve o sırada nefes aldığımı fark etti. Bu kadar küçük biri için kesinlikle güçlü. Sülük gibi.”

“Ama *nasıl?*” diye sordu Kiva şaşkınlıkla. “Galdric, nekros zehri kullandığını söyledi. Bunun tedavisi yok. O dedi ki... Dedi ki...” Zihnini zorladı, üzerine çöken yorgunluğu hissedebiliyordu. “Tipp’in sana *sız* vermeye çalıştığını söyledi. Bunun...”

Caldon, “Su değildi,” dedi. “Gece Yarısı Pazarı’nda sen yüzüğü alırken Tipp’in nasıl gizlice kaçtığını hatırlıyor musun?”

Kiva o geceyi unutamazdı. Başını öne doğru salladı.

“Eh, sen aya serenat yaparken ya da her ne yapıyorsan, biz panik içinde onu aramak için koşturduk ama sonra mistikin yanına dönmüş olduğunu gördük. Görünüşe bakılırsa, oldukça keyifli bir sohbet etmişler. Kadın ona bir şişe sıvı verip ‘dokuzuncu günün sabahı’ bunu su tulumuna koymasını ve ‘yılan saldırdığında’ kullanmasını söylemiş. Zavallı çocuk aklını kaçırdığını düşünüp, kadını dinlediği için deli olduğunu sanmayalım diye hiçbirimize anlatmamış. Ama günleri saymış ve kadının talimatlarına uyarak, Galdric ne kadar şanslı olduğunu söyleyip...” Caldon gömleğini kaldırıp göğüs kafesinin hemen altındaki beyaz bandajı gösterdi. “...bana zehir verdiği ile övününce, Tipp bununla ilgili uyarılmış olduğunu fark edip su tulumunun içindekini bana zorla içirdi.” Caldon’un yüzü gölgelendi. “İnan bana hiç hoş değildi. Ama Galdric onu zorla başımdan almadan önce birkaç yudum içtim.” Omuz silkerek “Ve işte karşıdayım,” diye sözlerini bitirdi.

“Ama... Ama...” Hikâyeyi tam kavrayamayan Kiva, “nekros zehrinin tedavisi yok. Wenderall’ın hiçbir yerinde,” diye tekrarladı.

“Kesinlikle,” dedi Caldon. “*Wenderall*’da yok. Ama mistik, *Wenderall*’dan değil, öyle değil mi?”

Kiva, Zofia Sage’i, esrarengiz zihinsel büyüsünü ve okyanusun ötesinden nasıl geldiğini düşünürken meraklandı. “İnanılmaz,” diye fısıldadı.

“Bunu söylediğim için üzgünüm, gün ışıdı,” dedi Caldon. “Ama Tipp, seni ‘favori kişiler’ listemin tepesinden indirdi. Lüt-fen kişisel algılama.”

Kiva ağırlığını Caldon’a verip, “Benim listemin en tepesinde de o var,” dedi.

Caldon’un gözleri sıcacık oldu ve kızın kafasını öptü. “Kendi mi hâlâ yarı ölü gibi hissediyorum ama hepimizin gerçekten endişelendiğı kişi sensin. Günlerdir bir gelip bir gidiyordun.”

Kiva donakaldı. “*Günlerdir mi?*”

“Yaklaşık bir haftadır baygındın,” diye açıkladı Caldon. “Bı-çak karaciğerini, ciğerlerini ya da oradaki şeylerden birini par-çalamış. İç kanama dedi Maddis. Seni aramızda tutmak için 24 saat çalıştılar.”

Sözleri hafıftı ama Kiva sesindeki korkuyu duyabiliyordu. Kendisinin Caldon’u kaybettiğini sandığında hissettiğı korku-nun aynısıydı. Yanağını Caldon’un göğsüne bastırdı, karnındaki yenilenen zonklamayla yüzünü buruşturdu. Artık daha çok ağ-rıyordu çünkü ağladığı için daha da kötüleşmişti ama yine de...

“İç kanama olduğundan emin misin? Acıyor ama *o kadar da* kötü değil.”

Caldon sıırttı. “İlaçlar yüzünden. Ama haşhaş sütü değil,” dedi çabucak. “Cresta onlara melek tozuyla ilgili geçmişinden bahsetti ve onlar da bağımlılık yapan herhangi bir şeyden ka-çınmanın en iyisi olacağına karar verdiler. Sana ne verdiler bil-miyorum, sadece acını dindirmek ve uykunu getirmek içinmiş. Konuşmamız boyunca uyanık kalmayı becerebilmene gerçekten şaşırdım.”

Kiva uykusunun geldiğini hissediyordu ama Caldon ona baş-ka bir şeyi hatırlatmıştı, o yüzden gözlerini açık tutmaya zorladı.

“Cresta... O...”

“Bir Kildarion olması mı?” dedi Caldon kocaman sırıtarak. “Bu, saklamak zorunda olduğu leziz ve küçük bir sırda bence.”

Kiva ağzı açık ona baktı. “*Biliyor muydun?*”

Caldon gözlerini devirdi. “Benim *her şeyi* bildiğimi ne zaman anlayacaksın?”

“Ama... *nasıl?*” diye kekeledi Kiva. “Peki neden bir şey söylemedin?”

“Öncelikle,” dedi Caldon, “bunu anlatmak bana düşmezdi.” Prensın onun sırlarını da sakladığını hatırlatan imalı bakışları, Kiva’nın dudağını ısırmasına neden oldu. Caldon devam etti: “Dürüst olmak gerekirse ilk başta bilmiyordum. Onda her zaman tanıdık bir şeyler vardı, tam olarak anlayamadığım bir şeyler ama parçaları ancak seyahatimizin ortasında bir araya getirmeye başladım. Hareket etme şekli, görünüşü... Bazı yabancı yöneticilerin onu gördüklerinde sanki onu nereden tanıdıklarını anlayamamışlar gibi tepki verdiklerini, ailesine olan benzerliğinin onları tetiklediğini fark ettim.” Homurdanarak, “Benden daha fazla dili akıcı konuşabilmesini ve sanki elinde bir hançerle doğmuş gibi dövüşmesini saymıyorum bile,” diye ekledi.

Caldon her şeyi anlatınca Kiva, bunları daha önce hiç fark etmediği için kendini aptal gibi hissetti. Soracağı milyonlarca soru için ağzını açtı. Seyahatleri sırasında ilişkilerinin yavaş yavaş geliştiğini dikkate aldığında, bu sorulardan biri Cresta’nın kraliyet soyunun Caldon için kişisel olarak ne anlama geldiğiydi. Ama daha tek kelime edemeden odasının kapısı açıldı ve Başşifacı Maddis girişte belirdi.

Kadın eşikte durakladı ve gri kaşlarını çatı.

“Eyvah,” dedi Caldon. “Yakalandık.”

Ama yerinden kıpırdamadı.

Başşifacı uzun ve yüksek sesle iç çekti, ardından onlara doğru yürüyüp, “Dinlenmeniz gerekiyor. *İkinizin de,*” dedi.

Caldon yatakta uzanmakta olan bedenlerini işaret etti. “Daha nasıl dinlenebiliriz ki?”

Maddis onu duymazlıktan geldi ve Kiva’ya baktı. “Seni uyanık görmek çok güzel, canım.”

“Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim,” diye yanıtladı Kiva sessiz, hatta utangaç bir tavırla.

Gümüşdiken’in başşifacısına olan saygısı her görüştüklerinde daha da artıyordu.

Başşifacı, Kiva’nın minnettarlığını görmezden geldi. “Nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?”

Kiva dürüstçe, “Biraz,” diye yanıtladı.

Maddis beyaz cübbesinden bir şişe çıkardı. “İç bunu. Hepsini.”

Karşı çıkmaması gerektiğini bilen Kiva, şişeye uzanırken kolunun ne kadar zayıf hissettirdiğini fark etti. Tüm *vücudu* zayıf düşmüştü. Toniği yuttuğunda bu his geçmedi, acı ve topraksı tat karşısında yüzünü buruşturdu ancak acısının neredeyse anında hafıflediğini hissetti, karnındaki zonklama donuk bir ağrıya dönüştü.

Gözleri kapanmaya başladı. İlaç bilincini çalıyordu ama Maddis’in söylediklerini dinlemek için mücadele etti. “Burada birkaç gün daha gözlem altında kalman, sonra da bir süre kendine karşı çok dikkatli davranman gerekecek. Tamamen iyileşmen gerekiyor.”

“Bu iyi bir haber,” diye geveledi Kiva.

Ardından bilincini kaybetti. Son duyduğu şey, Maddis’in çok uzaklardan gelen sesi olmuştu. Kadın, Caldon’a, “Beni, seni kendi yatağına bağlamak zorunda bırakma, genç adam,” diyordu.

Ardından Caldon’un arsız cevabını duydu: “Ne kadar ayıp.”

Hemen sonra Kiva, dudaklarında bir gülümsemeyle uykuya yenik düştü.

Kiva bir sonraki uyanışında hâlâ yorgun ve sancılıydı, penceresinden dışarının karanlık olduğunu gördü. Yatağına bir figür yaklaşana kadar yalnız olduğunu sanıyordu, zayıf luminium ışıklar bir yılan dövmesini ve kısmen iyileşmiş kesikler ve morluklarla dolu benekli bir yüzü ortaya çıkardı.

Kiva ve Cresta uzun bir süre öylece birbirlerine baktılar.

Sonra Kiva, "Eğer önünde eğilmemi istiyorsan, kalkmama yardım etmelisin," dedi.

Cresta'nın rahatladığı belli oluyordu, yatağın yanındaki sandalyeye çöktü. Ağır ağır nefes verip, "Eğer bir santim bile kıpırdarsam o korkunç şifacı kadın buraya gelip beni dışarı sürükler," dedi.

Cresta'nın -eskiden maden işçisi, şimdi ise kraliçe olan Cresta'nın- Başşifacı Maddis'den korktuğunu düşününce Kiva'nın dudakları seğirdi.

"Sanırım onunla başa çıkabilirsin," diye yanıtladı. Hafifçe kıpırdadı ama acıdan yüzünü buruşturdu.

Aralarında uzun bir sessizlik daha oldu, sonra Cresta iç çekip, "Sana anlatmak istedim," dedi. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır, yalan. Kimsenin bilmesini istemedim çünkü bu konuda bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu." Karışık kırmızı buklelerini yüzünden çekerek, "Serafine'i kurtarmak, onu korumak istediğimi biliyordum... Amacım her zaman buydu. Ama bunu yapmak için Navok'a meydan okumama gerek yoktu," diye itiraf etti.

"O hâlde bunu neden yaptın?"

"Senin yüzünden," dedi Cresta, aniden kaşlarını çatarak. "Senin ve o aptal melek tozun yüzünden."

Kiva'nın kaşları havalandı. "Affedersin?"

"Ersa'da." Cresta, Kiva'yı taklit ederek sesini yükseltti. "*Sen iyi bir arkadaşsın, Cresta. Aileni kaybettiğin için üzgünüm ama artık bizim bir parçamız olduğun için de seviniyorum.* Bunu söylediğin için senden nefret ettim çünkü bunun doğru olduğunu anlamamı sağladın. Oysa ben hepinizden uzak durmaya çalışmışım ancak başaramadım." Kaşlarını daha da çok çattı. "Öncesinde Vallentis ailesi umurumda değildi. Veya Evalon. Ama sizi tanımak, umursamamayı imkânsız hâle getirdi. Ve öz kardeşimin seni kullanıp onları öldürmeye kararlı olduğunu fark ettiğimde öylece oturup bunun olmasına izin veremeyeceğimi anladım." Kaş çatışı suçlu bir bakışa dönüştü. "Ama onu köprüde görene

kadar bundan emin değildim. İşte o zaman, ne yaptığıma dair hiçbir fikrim olmasa bile, Mirraven'ın ondan başka biri tarafından yönetilmesinin daha iyi olacağını fark ettim."

"Buna değdi," dedi Kiva sessizce. "Bence sen harika bir kraliçe olacaksın."

Cresta eliyle yüzünü ovuşturdu. "Göreceğiz."

"Serafine sana yardım eder," dedi, şefkatli prensesin ablasını kurtlara bırakmayacağından emin olan Kiva.

"Ben de buna güveniyorum. Özellikle de yapmam gereken ilk şeylerden birinin Caramor'a ulaşmak ve Nav'ın onlarla aramızda oluşturduğu karışıklığı düzeltmek olduğu düşünülürse," dedi Cresta öfkeyle.

Kiva'nın gözleri kocaman oldu. "Sera'yı evlendirmeyeceksin herhalde..."

"Tanrılar adına, elbette hayır," dedi Cresta hemen. "Ama o ve Vosh bebekliklerinden beri arkadaşlar. Caramor'un kabaran tüylerini yatıştırabilecek biri varsa o da Sera'dır. Ve Mirryn de yardım eder. Hayatı boyunca entrikalar ve siyasetle uğraştı. Onun yanındayken her zaman arkamı kollamak zorunda olsam bile, bunlar gideceğimiz yerde çok işime yarar." Mırıldanarak ekledi: "Öteâlem aşkına, kardeşimin onda ne bulduğunu bilmiyorum."

"Bekle," dedi Kiva. "Mirryn de mi sizinle geliyor?"

Cresta kaşlarını çatı. "Jaren sana söylemedi mi?"

Kiva odasını gösterdi ve hareket edince tekrar midesi bulandığı için yüzünü buruşturdu. "Onu görmedim."

Cresta tereddütlü görünüyordu ama, "Kraliyet konseyi Mirryn'i vatana ihanetle suçladı," dedi.

Kiva donakaldı. "Ama o..."

"Fikrini değiştirdiğinin ve durumu düzeltmeye çalıştığının farkındalar ama bir örnek oluşturmaları gerektiğini söylediler," diye açıkladı Cresta. "Serafine bana bir şeyler yapmam için yalvardı, ben de ceza olarak sürgünü önerdim." Sanki bu onun için hiçbir şey değilmiş gibi omuz silkti ve "Yani evet, Mirryn bizimle Mirraven'a geliyor. Ve orada kalacak," diye sözlerini bitirdi.

Kiva, Mirryn için olduğu kadar ailesi için de rahatladı. Kraliyet konseyi prensesi ölüme de mahkûm edebilirdi. Sürgün iyi bir şey değildi ama en azından kız hâlâ nefes alıyor olacaktı.

“Bu, Vallentisli misafirlere sık sık açık olacağın anlamına mı geliyor?” dedi Kiva, Jaren ve diğerlerinin, ihanetine rağmen hâlâ Mirryn’i görmek isteyeceklerini düşünerek. Ancak sözler ağzından çıkar çıkmaz aklı prenesten uzaklaştı ve başını kaldırıp, “Belki de yakışıklı bir prensin ziyaretine?” diye eklemekten edemedi.

Cresta omzundaki görünmez kirleri silkti. “Belki Jaren’ın ziyaretine izin verebilirim, özellikle de sen o tembel kışını kaldırıp beni görmeye gelebilirsen.”

Cresta’nın ne demek istediğini anlayan Kiva’nın kalbi sıcacık oldu. Çünkü onun Cresta dilinde, birbirlerini her gün görmeseler de aralarındaki dostluğun devam edeceğini söylediğinin farkındaydı. Ama konudan sapmadı ve “Ben başka bir yakışıklı prenesten bahsediyorum,” dedi.

Cresta burnunu buruşturdu. “Oriel biraz genç, sence de öyle değil mi?”

Kiva bir kahkaha attı ve hemen pişman oldu çünkü karnındaki ağrı alevlenmişti. Dişlerini gıcırdattı ve “Kimden bahsettiğimi biliyorsun,” dedi.

Cresta cevap vermeden önce duraksadı. “*Sanırım* Caldon da ziyaret edebilir. O koca kafasının kale kapılarından geçeceğini varsayarsak tabii.”

Kiva, iradesi dışında bir kahkaha daha attı ve “İkinizin çok tuhaf bir ilişkisi var,” demeden önce acısını bastırmak zorunda kaldı.

“Aramızdaki şey göz önüne alındığında, *ilişki* çok güçlü bir kelime olur,” diye pis pis sırıttı. Ama sonra uyarır gibi, “Geleceğin bize ne getireceğini bilmiyorum. Artık işler eskisinden daha karmaşık. Ama...” diye devam etti. Tekrar Kiva’nın gözleriyle buluşmadan önce yatağa baktı ve daha yumuşak bir sesle, “Göreceğiz,” dedi.

Bu, Kiva'nın beklediği itiraftan daha fazlasıydı, bu yüzden gülümseyerek, "Bu benim için yeterli," diye cevap verdi.

Cresta sadece başını salladı ve tavana baktı ama sonra öne doğru eğilerek Kiva'nın yatağının kenarındaki masadan bir şey alıp kıza verdi.

Bu bir ilaç şişesiydi. Maddis'in o gün Kiva'ya verdiğinin aynısı.

"İç şunu," dedi Cresta dizini dürterek. "İrkildiğini gördüm, acı çekiyorsun. Uyuman gerek."

"Günlerdir uyuyorum," diye homurdandı Kiva ama aynı zamanda dinlenirse daha hızlı iyileşeceğini de biliyordu, bu yüzden acı toniği içti. Ağrısı bir kez daha neredeyse anında dindi ama gözleri de kapanmaya başladı. "Veda etmeden Mirraven'a gitmesen iyi olur," diye mırıldandı yatağında aşağı doğru kayarken.

"Gitmem," dedi Cresta zayıf bir sesle. "Ayrıca, senle benim hâlâ bitmemiş bir işimiz daha var."

Fakat Kiva yeniden uykuya dalmadan önce kıza neyden bahsettiğini sorma fırsatı bulamadı.

Gün ışığı sabahın erken saatlerinde Kiva'yı uyandırdı. Tıpkı son seferde olduğu gibi yine odasında yalnız değildi. Ama bu kez yanında iki kişi vardı. Biri sandalyede yüksek sesle horlayan Tipp, diğeri ise yatakta yanma sokulmuş oturan kişi.

Kiva, Jaren'a sokuldu ve element kokusunu içine çekti. Kalbinin dolduğunu hissetti. Jaren kızın hareket ettiğini hissedince kıpırdandı, gözleri yavaşça açıldı ve ona bakmak için çenesini indirdi.

Tipp'i uyandırmamak için alçak ama uykulu ve boğuk bir sesle, "Uyanmışsın," dedi.

Kiva gülümsedi ve dalga geçerek, "Belki de sen rüya görüyorsundur," diye cevap verdi.

Jaren'ın parmakları Kiva'nın elmacık kemiğinin üzerindeydi ve dokunuşu inanılmaz derecede hassastı. "Ah, kesinlikle rüya

görüyorum,” dedi. Şakağına yumuşak öpücükler kondurup kızın gözlerine bakarak, “Beni korkuttun,” dedi.

Kiva, adamın sesindeki acıyı, gizleyemediği korkuyu hissedip, “Özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Yaptığın şey...”

“Yine yapardım.”

Jaren gerildi.

Kiva ne kadar ciddi olduğunu anlaması için, “Hem de hiç düşünmeden,” diye ekledi.

Adamın gözleri yoğun duygularla parladı. Bakışlarında aşk, keder, dehşet, rahatlama ve çok daha fazlası vardı. Ama sonra çok dikkatli bir şekilde, sanki kızın unutmuş olmasından endişeleniyormuş gibi konuştu: “Büyün...” Kiva, o altın ışıltıyı bir daha asla göremeyeceğinin bilincinde olarak ellerine baktı ve bu yüzden nasıl hissettiğini anlamaya çalıştı. On yıl boyunca gücünü görmezden gelmiş, onu elinden geldiği kadar bastırmıştı. Sonunda onu serbest bıraktığındaysa aylar boyunca ondan korkmuştu. Sadece kontrol edememe ihtimalinden değil, aynı zamanda bir canavara dönüşme ihtimalinden de. Onu kucaklamaya, ona *değer vermeye* daha yeni başlamıştı. Ve bir parçasının (özellikle de onun sonsuza dek gittiğini bilen parçasının) kaybının yasını tutacağını inkâr edemezdi.

Fakat daha büyük bir parçası da rahatlamıştı. Çünkü artık soyunun karanlık tarafına teslim olma ihtimali kesinlikle yoktu. Delora nine, kendi büyüsünü ortadan kaldırmak için Tanrıların Gözü’nü kendi üzerinde kullanmış, herhangi bir risk almamak için bu seçimi yapmıştı. Ve Kiva aynı seçeneğin kendisine de verilmesini dilemişti, o yüzden üzüntüsünün geçeceğini biliyordu.

Kiva ona tüm bunları fısıldayarak anlattı ve sözlerini sessizce, “Büyüm olmadan yaşayabilirim ama senin kendi büyünü ve bununla birlikte her şeyi kaybettiğini bilerek yaşayamazdım,” diye bitirdi.

Jaren'in gözlerindeki bakış, Kiva'nın nefesini kesti. Ama kendini zorlayarak ekledi: "Ayrıca, beni bir şifacı yapan büyüm değildi, tıpkı daha iyi bir şifacı olmamı da engelleyemeyeceği gibi." Jaren onun ne demek istediğini hemen anladı ve hırıltılı bir sesle, "Bu, Maddis'in burada eğitim alman için sunduğu teklifi kabul edeceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Kiva parmaklarını onun dudaklarının üzerinde gezdirmek için uzandı. "Vallentis'te kalmak istemem için birkaç nedenim var. Sanırım bu da onlardan biri olabilir."

Jaren'in ifadesindeki belirsizlik ve endişe silinmişti. "Birkaç neden, ha?" diye sordu, gözleri parlayarak.

Kiva eğildi, karnındaki sızıyı görmezden gelip adamın dudaklarına dokunarak, "En azından bir tane var," dedi.

Jaren hırladı ve kızı ensesinden kavradı. Onu daha da çok öptü, dili diline değince Kiva'nın nefesi kesildi.

Karnından itiraz çılgınları yükselmesine rağmen, prence daha da yaklaşmak için eğildi ve bu kez acıdan değil, zevkten inledi.

Jaren anında durdu, kızı yeniden yatağına yatırırken ona özür diler gibi baktı.

"İyice düzelene kadar öpmek yok," dedi sert bir sesle.

Ne kadar nefes nefese olduğu göz önüne alındığında, Kiva onun fikrini değiştirebileceğinden kesinlikle emindi. Birkaç gün içinde bile değiştirebilirdi... Yani her hareket ettiğinde içi parçalanacakmış gibi hissetmediğinde.

Kiva, ikisini de sakinleştirmek için konuyu değiştirdi: "Sormaya korkuyorum ama... Köprüde ne oldu? En sonunda yani. Ben... bayıldıktan sonra."

Jaren onun gerçekte ne bilmek istediğinin farkındaydı ve olabildiğince nazik bir şekilde cevap verdi: "Zuleeka saray zindanlarına kapatıldı. O... Üzgünüm, tatlım ama hiç pişmanlık göstermedi. Tor onunla konuşmaya çalıştı ama Zuleeka ona bağırdı, hain dedi ve defolup gitmesini söyledi."

Kiva gözlerini kapattı ve "Ona ne olacak?" diye sordu.

Jaren'in kolları kasıldı. "Kraliyet konseyi onu Zalindov'a mahkûm etti."

Kiva aslında cevabı zaten biliyordu ama bunu duymak yine de üzücüydü. Yüzünü Jaren'in göğsüne gömdü, her şeyin farklı sonuçlanmasını dilerdi ama başka seçenekleri olmadığını biliyordu. Zuleeka bir krallığı çalmıştı. Sayılamayacak kadar çok insanı öldürmüştü. O, Mirryn gibi değildi. Öylece sürgüne gönderip sessizce gitmesini bekleyemezlerdi. Büyüsü olmasa bile çok tehlikeliydi, çok değişkendi ve Jaren'in söylediği gibi, yaptıklarından hiç pişmanlık duymuyordu.

"Üzgünüm, tatlım," dedi Jaren tekrar. "Başka bir yolu olsaydı..."

"Biliyorum," diye fısıldadı Kiva, bir açıklamaya ihtiyaç duymadan. "Biliyorum."

Daha sonra sustular, öylece yatıp birbirlerine sarıldılar. Kiva, Gümüşdiken'de uyandığından beri ilk kez uykunun cazibesine kapılmadı ve çok geçmeden Jaren'a daha fazla soru sormaya başladı. Savaşı, kaç kişiyi kaybettiklerini, sarayın ne kadar hasar gördüğünü ve yeniden inşa etme planlarının neler olduğunu sordu. Evalon vatandaşlarının Vallentis ailesinin yeniden iktidara gelmesiyle ilgili ne hissettiklerini ve Mirraven'la yapılan beklenmedik yeni ittifaka dair düşüncelerinin neler olduğunu sordu. Tanrıların Gözü'nü ve hançerin emniyete alınıp alınmadığını sordu. Jaren da hançerin artık güvenli bir şekilde Vallentis'in elinde olduğunu doğruladı. Kiva'nın dudaklarından ardı ardına sorular dökülüyor, Jaren da onun baygınken kaçırdığı her şeyi ona anlatıyordu.

Tüm bunların ortasında Tipp uyandı ve Kiva'ya sarılmak için sandalyesinden fırladığında Jaren onu dizginlemek zorunda kaldı. Çocuğa Kiva'nın iyileşmek için hâlâ zamana ihtiyacı olduğunu hatırlattı.

Ardından daha fazla ziyaretçi geldi. Caldon kendi odasından gizlice sıvışmış ve kısa süre sonra Cresta da şüpheli bir şekilde ortaya çıkmıştı. Ardından Ashlyn ve Torell geldi. İkisi de Kiva'nın

uyandığını görünce çok rahatlamışlardı, özellikle Tor onu sıkıca kucakladı ve kendisini bir daha asla böyle endişelendirmemesini söyledi. Kiva'nın isteği üzerine, o ve Ashlyn savaşı kendi ağızlarından, Vallentis'e vardıklarından bu yana olanları anlattı. Tor biraz da utanarak, asileri savaşmaya ikna etmesinin onun için çok kolay olduğundan bahsetti. Kiva şaşırmamıştı. Abisiyle Oakhol-low'un dışındaki asi kampına yaptığı ziyareti, general olarak herkesin ona nasıl taptığını hâlâ hatırlıyordu.

Kısa bir süre sonra Rhessinda, elinde çikolata dolu bir sepetle ortaya çıktı ve Kiva çikolataları *dikkatle* ağzına tıkmaya başladı. Torell, sarayın işleri bittikten sonra Rhess ile birlikte Ashlyn'i Highworth Kalesi'ndeki merkezî ordu üssüne kadar takip edeceklerini söylediğinde, Kiva'nın hissettiği hüznün hafiflemeye başladı. Tor bunun, asilerin tekrar asi *olmamaları* için onların uyum sağlamasına yarayacak bir strateji üzerinde birlikte çalışabilmeleri için yaptıklarını iddia etti ancak Kiva, bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Bunu, Ashlyn ile birbirlerine gizlice attıkları bakışlarda görmüş ve Rhess'in "garip üçüncü tekerlek" olmakla ilgili komik yorumlarında duymuştu. Ancak Rhess'in de bir sonraki maceraları için heyecanlı olduğu açıktı ve Tor nereye giderse gitsin, genç kadının onu takip edeceği de aynı derecede ortadaydı. Bunun sebebi romantik nedenler değil, tamamen sadakatti.

Sabah boyunca daha pek çok ziyaretçi geldi. Naari, Kiva'yı kontrol etmek için birkaç kez girip çıktı, hatta Eidran bile bir kez uğradı ve hiçbir şey söylemedi. Sadece başını sallayıp gitti. Yüzbaşı Veris de kısa bir süreliğine, Kiva'nın iyi olduğunu kendi gözleriyle görmek isteyen Kraliçe Ariana ve Oriel ile birlikte geldi.

Maalesef tam o sırada Başşifacı Maddis, Kiva'yı kontrole geldi ve odanın ağzına kadar dolu olduğunu gördü. Aralarında kaçak bir hasta da vardı. Daha da kötüsü, Oriel, Flox'u yanında getirmişti ve gümüş rengi canavar şu anda Kiva'nın ayakları üzerine bir yuva inşa etme sürecindeydi. Maddis, gözlerini diğerlerine çevirmeden önce yaratığa bir kez baktı ve ardından parmağıyla

kapıyı işaret etti. Herkes derhâl odadan dışarı çıkmaya başladı, kraliçe bile.

Kiva, onların gitmesinin ardından hissettiği ani yorgunluk olmasa, Başşifacı Maddis'in onları bu şekilde azarlamasına gülerdi. Kadın bu sırada Kiva'ya bir şişe sıvı daha içirdi.

Kiva, uykuya sürüklenmeden önce son bir soru sormayı başardı ve başşifacıya ona daha önce yaptığı öğrencilik teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını sordu.

"Sana daha önce de söylediğim gibi," dedi Maddis nezaketle, "Gümüştiken'de sana her zaman yerimiz var."

Bunu duyan Kiva'nın gözleri yaşlarla doldu, kendini bekleyen geleceği görünce içini derin bir tatmin duygusu doldurdu. Bu gelecek tıpkı rüyalarındaki gibiydi.

Başşifacı Maddis sonunda Kiva'nın taburcu olacak kadar iyi olduğunu söyleyene kadar, günler bulanık uyku ve acı toniklerle geçti. Bundan sonra, Kiva'nın yüzünü buruşturmadan yürümesi bir hafta sürdü ve çok daha hızlı bir şekilde kuvvetlenen Caldon'la hafif antrenmanlara başlayabilmesi için bir iki hafta daha gerekti.

Kiva'nın bedeninin kendi kendine iyileşmesini beklemesi acı vericiydi ama alternatifi düşünülecek olursa, sağ kaldığına şükreliyordu.

Gümüştiken'den taburcu olmasından bir ay sonra Kiva, kış sarayının avlusunda gergin bir şekilde kıpırdanarak duruyordu. Yapmak üzere olduğu şey karşısında Tanestra Dağları'nın muhteşem manzarası bile onu sakinleştiremiyordu. Ama zamanının geldiğini biliyordu... Zaten bunu çok uzun süre ertelemişti.

"Hazır mısın?" diye sordu Jaren, elini uzatarak.

Kiva iç çekti ve Jaren'ın elini tuttu. "Her zaman hazır olacağım."

İkisi de avludaki çeşmenin etrafında sabırla bekleyen arkadaşlarına döndü.

Caldon, Cresta, Tipp, Naari, Torell, Ashlyn ve Eidran. Galdric hariç tüm seyahat grubu son bir mücadele için yeniden bir araya gelmişti. Serafine de Mirryn gibi onlarla birlikte Valenia'dan gelme cesaretini göstermişti. Burası, Vallentis Prensesi'nin Evalon'daki son durağıydı. Buradan Cresta ile birlikte kuzeye, Zadria'ya gideceklerdi ama bugünlük, Kiva ve arkadaşları görevlerini yerine getirirken iki prenses de yanlarında olacaktı.

Bu hoş bir şey olmasa da Kiva'nın yapması gereken bir şeydi. Torell'in de. Hatta Cresta, Tipp, Jaren ve Naari'nin bile... Hepsinin farklı sebepleri vardı. Yalnızca Ashlyn, Caldon ve Eidran manevi destek için gelmişlerdi ve yanında olmaları Kiva için her şeyden önemliydi.

"Bunu yapıyor muyuz?" diye sordu Caldon.

Kiva tüm cesaretini topladı ve Ashlyn'e bakarak başını salladı. General de ona başıyla selam verip, elini sallayarak büyüsunü çağırdı.

Jaren artık güçleri geri döndüğü için kuzeninden rüzgâr tüneline öğrenmeye başlamıştı ama Ashlyn daha uzun süredir çalışıyordu ve bugün seyahat edecekleri mesafe sadece onun başarabileceği bir uzaklıktaydı. Rüzgârı etraflarını sardı ve onları havaya kaldırarak nihai hedeflerine ulaştırmadan önce dağların derinlerine götürdü.

Kiva, görkemli demir kapılara ve ruhsuz kireç taşı duvarlara baktı, her zamanki gibi misafirperver olmayan Zalindov Hapishanesini fark etti.

Ama oraya hoş karşılanmak için gitmemiştii

Veda etmeye gitmişti.

Zuleeka onlardan ayrı gitmiş, cezası gereği tıpkı tüm yeni mahkûmlar gibi o da hapishane aracıyla nakledilmişti. Hepsinin birlikte gitmeleri Kiva'nın fikriydi. Bunu bir gece Jaren'a utanarak, sanki ablasını uğurlamak istediği için kendisini

yargılamasından korkuyormuş gibi söylemişti. Ama prens onu sadece usulca öpmüş ve bunu gerçekleştireceğine söz vermişti.

Kiva, kapının önünde duran hapishane aracına bakarken neden bu kadar zahmet ettiğini merak etti. Kiva Nehir Sarayı'nın zindanlarına her gittiğinde Zuleeka onunla konuşmayı reddetmiş, arkasını dönmüş ve onu görmezden gelmişti. Torell bunun ona küfrederek ve çılgılık atarak uzaklaşmasından daha iyi olduğunu savunmuştu ama Kiva emin değildi. Ayrıca Zuleeka'nın davranışının onları *kan haini* olarak gördüğünden mi, yoksa ölüm büyüsunün ona verdiği zarardan mı kaynaklandığından da emin değildi. Ama her iki durumda da artık bunun bir önemi yoktu, özellikle de demir kapılar açılıp Başgardıyan Rooke arkasında bir grup siyah üniformalı gardiyanla birlikte görüldüğünde.

Kiva, Jaren'in elini sıktı. Cresta'nın dişlerini gıcırdattığını duyabiliyor, Caldon'un Tipp'i rahatlatmak için bir kolunu çocuğun omzuna attığını görebiliyordu. Kiva çocuğun bugün onlarla birlikte gelmesini istememiş ama o ısrar etmişti. Kendisinin de Zuleeka ile arasındaki meseleyi kapatması gerektiğini söylemiş ve Kiva buna itiraz edememişti.

"Majesteleri," dedi Başgardıyan Rooke. Birkaç adım ötede durup eğilerek selam verirken yüzünde limon yemiş gibi bir ifade vardı. "Mesajınızı aldım. Transferi tamamlamaya hazır mısınız?"

Jaren, Kiva'ya döndü. Kiva onun elini bırakıp Torell'le birlikte öne çıktı. Birlikte hapishane aracına yaklaşıp parmaklıkların arasından baktılar. Zuleeka köşede oturuyordu, bal rengi gözleri kısılmıştı. Artık Kiva'yı görmezden gelmiyor, Torell'e bağırıyordu. Bunun yerine, acı bir sesle, "Bu beni yalvartacağınız bölüm mü?" diye sordu.

Tor omuzları birbirine değene kadar Kiva'ya yaklaşarak kıza yanında olduğunu, bu işte birlikte olduklarını hatırlattı.

O bizim kardeşimiz olabilir ancak her eylemin sonuçları vardır ve yakında bir gün o da bunu öğrenecek.

Tor bu sözleri haftalar önce söylemişti.

Bugünse o sözler gerçek oluyordu.

“Hayır, Zulee,” dedi Tor sessizce. “Burası vedalaşacağımız bölüm.”

Kiva’ya baktı ama o ve Zuleeka, Nehir Sarayı’nın arasındaki köprüde çoktan vedalaşmışlardı. Tor transfer gardiyanlarına işaret verdiğinde, Kiva’ya sadece ablasının öfkeli gözlerine bakmak ve hapishane aracı demir kapılardan içeri doğru girerken gözlerini gözlerinden ayırmamak kalmıştı.

Ve sonra araç gözden kayboldu.

Kiva, abisine dönerken titrek bir sesle iç çekti. “İyi misin?”

“Hayır,” diye yanıtladı Tor. “Ya sen?”

“Hayır,” diye fısıldadı Kiva.

Ama iyi oldukları günler de gelecekti.

Yavaş yavaş arkadaşlarının beklediği yere doğru yürüdüler. Rooke gitmeleri için sabırsızlanıyor gibiydi ama aynı zamanda iki krallığın yöneticileriyle birlikte olduğunun da farkındaydı ve görgü kuralları, onlar söyleyene kadar beklemesini gerektiriyordu.

Ancak ona gitmesini söylemediler.

Çünkü Kiva, Jaren’ın yanına yaklaşıp Ashlyn’e gitmeye hazır olduklarını söyleyecekken, Jaren öne çıktı ve Rooke’a mühürlü bir mektup uzattı.

Başgardiyan mektubu açıp içindekileri okumadan önce gözlerini kısarak baktı. Koyu renk yüzü bembeyaz olmuştu. “Nedir bu?”

Kiva onun daha önce hiç *korkmuş* gibi konuştuğunu duymamıştı.

Soru sorar gibi Jaren’a baktı ama o bunu sorduğu sırada, Caldon’un dudaklarındaki tebessüm, Naari’nin kehribar rengi gözlerindeki ışık, Ashlyn’in yüzündeki memnun ifade ve Tipp’in yüzündeki ısıltılı gülümseme gözünden kaçmadı.

Ve Cresta...

Onun şeytani neşesini tarif etmenin bir yolu yoktu.

“Alabastor Rooke,” dedi Jaren. Kiva onun nadiren duyduğu bu prens sesiyle konuşmasını duyunca sustu. “Kitlesel soykırım ve işlediğin insanlık suçları nedeniyle suçlu bulundun. Bu nedenle başgardiyalık görevin elinden alındı. Tam da bu suçları işlediğin hapisanede ömür boyu hapis cezasına çarptırıldın.”

Kiva’nın nefesi kesildi, şaşkınlık damarlarında uğuldamaya başladı.

Jaren’in işareti üzerine, Rooke’un kendi gardiyanları öne çıktılar. Başgardiyanın gözlerinde bir şimşek çaktı.

“Bunu yapamazsınız,” diye çıkıştı. “Ben emirleri Evalon’dan almıyorum. Sekiz krallığın hepsine hesap veriyorum. Sizin bunu yapmaya gücünüz yok...”

“Yoktu,” diye sözünü kesti Cresta. “Ama yakın zamanda bir tiranın Wenderall’ı fethetme planını engellediğimiz için, diğer krallıkların yöneticileri bize *minnettar kaldılar* diyebiliriz.” Sevinci paylaştıkça artıyordu. “Her birinden ufak bir iyilik istemek hiç sorun olmadı.” Başıyla, Rooke’un avucunda sıkıldığı parşömen parçasını işaret etti. “Hepsinin imzası var. Kendin de görebilirsin.”

Başgardiyan parşömeni zaten okumuş olduğundan tekrar bakmadı.

“Bunu yapamazsınız,” dedi yine ama bu sefer öfkesi alevlenmiş, korkusu artmıştı.

“Yapabiliriz ve yaptık,” dedi Cresta, fazlasıyla keyif alarak.

Kiva hâlâ donakalmış vaziyette, sonunda adaletin Rooke için de yerine geldiğini göreceğine inanmaya cesaret edemiyordu. Yaptıklarının karşılığını, babası dâhil öldürdüğü tüm insanlar için yaptıklarının karşılığını alacaktı.

“Bir şey daha var,” dedi Jaren kayıtsızca. “İnsanlığa karşı işlediğin suçlar Zalindov için müebbet hapis anlamına geliyor ama Evalon’un veliaht prensine...” Kendinden bahsediyordu. “...ve Mirraven’in yeni kraliçesine karşı işlediğin suçlar...”

Orta parmağıyla selam veren Cresta'yı işaret etti. "...fazladan bir şeyleri hak ediyordu."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Rooke biraz daha öfkelenerek

Jaren, Tipp'e döndü. "Bu onuru sen üstlenmek ister misin?"

Çocuk, yüzünde Kiva'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir sırıtışla bakıyordu.

Cresta'nın takındığı ifadeye ürkütücü derecede benziyordu. Yüksek sesle, "Şu-şu an bu-burada Hü-Hüküm İm-İmtihanı'na mahkûm edildin. Sağ kalırsan özgür bırakılırsın. Ama başarısız olursan..." Tipp sırtıtmaya devam ederek omuz silkti. "Nasıl bittiğini biliyorsun."

Kiva şaşkınlık içinde öylece durdu ama Rooke ileri atılmadan önce bu sözcükleri ve neredeyse kesin ölüm cezası anlamına geldiğini hazmetme şansı olmadı. Kendi gardiyanları Rooke'u durdurdu; onu kollarından tutarak, bağırırları eşliğinde geri çektiler. Rooke bırakmaları için haykırdı ama gardiyanlar onu daha sıkı kavradılar.

Cresta yavaş ve telaşsız bir şekilde ileri doğru yürüdü ama Rooke'un yanına vardığında bir yılan kadar hızlı saldırıp, adamın sol kolunu kendine doğru çekti ve kemerinden bir hançer çıkardı. Göz açıp kapayınca kadar, elinin üstüne üç kısa, keskin çizgi çizmeyi başardı, Z şeklinin etrafında anında kanlar fışkırdı.

"Şimdi oldu," dedi adamın acı ve öfke dolu kükremelerinin arasından. Gardiyanlara, "Götürün onu," diye emretti.

Gardiyanlar hiç tereddüt etmediler, Rooke tekmeler atıp çığlıklar savururken onu alıp, Zuleeka gibi gözden kayboluncaya kadar demir kapıların içine doğru sürüklediler.

İçinde duygu fırtınaları kopan Kiva, kaskatı bir şekilde arkadaşlarına döndü.

Jaren hemen kızın yanına gitti. "Sorun olmadı, değil mi? Ne olur ne olmaz diye sana daha önce söylemek istemedik..."

Kiva parmaklarını Jaren'ın dudaklarının üzerine koydu, göz yaşları yanaklarından süzülürken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Diğerlerine bakıp, "Hepinize," diye ekledi.

"Bunu sadece senin için yapmadık," dedi Cresta gözlerini devirerek.

Kiva bunu biliyordu. Cresta, farklı şekillerde de olsa, Rooke yüzünden aynı derecede acı çekmişti. Tipp de üç yıl boyunca Zalindov'da aynı şeyleri yaşamıştı.

Hapishanedeki kısa ama unutulmaz konaklamalarında Jaren ve Naari bile. Hepsi başgardıyan tarafından zarar görmüştü, bazılarınin yara izleri görünürde, bazılarıninkiyse gizliydi. Ama artık hiç kimsenin onun yüzünden acı çekmesine gerek yoktu, korku saltanatı sona ermişti. Tipp ayağa kalkarak, "Ge-gerisini de anlatmalısın," dedi.

"Dahası da mı var?" diye hırladı Kiva.

Bu kez konuşan Eidran oldu ve sakın bir sesle, "Rooke'un yerine uygun birini bulana kadar geçici başgardıyan görevini ben üstleneceğim. Buradayken de yetkilerini kötüye kullanan tüm gardıyanları ayıklayıp, yaptıklarından sorumlu tutulmalarını sağlayacağım," dedi.

Kiva, bakışlarını Cresta'ya çevirirken *Kemik ve Kasap* diye düşündü. Cresta sadece sırttı, bunların hiçbirisi onun için yeni haber değildi.

"Sadece bu da değil," diye araya girdi Ashlyn. "Diğer krallıklar da aynı fikirde... Zalindov'un değişmesi gerekiyor. Zaman alacak ama cezanın suça uygun olduğundan emin olmak için gereken yargı sistemlerini uygulayacağız. Bazı insanların çıkmasına asla izin verilmeyecek..." Kiva'nın, ablasının bu kategoride olduğunu bilmesi için Zuleeka'nın adının söylenmesine gerek yoktu. "...ama diğerleri için buraya gelmek artık bir ölüm cezası olmayacak. Yakında mahkûmlar özgürlüklerine kavuşabilecekler."

Zalindov'dan kurtulmak. Kiva bir zamanlar böyle bir fikri hayal bile edemezdi.

Ama şimdi...

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi arkadaşlarına çatlak bir sesle. Hepsi de onun tepkisinden memnun görünüyordu.

“Tekrar ediyorum, bunu sadece senin için yapmadık,” diyen Cresta hariç.

Nedeninin önemi yoktu. Zalindov uzun yıllar boyunca Kiva'nın düşüncelerini rahatsız etmiş ve kâbuslarında yer almıştı. Gelecekteki mahkûmların aynı acıdan kurtulabileceğini, Zalindov'dan sonra bir hayatlarının olabileceğini bilmek...

Kiva'nın omuzlarından kaldırılan yük, yerini hak ve adalet duygusuna bıraktı.

Ama sadece bu da değildi. Kireç taşı duvarlara bakarken birdenbire, yaklaşan değişiklikler olsa da olmasa da, Zalindov'un artık onun üzerinde hiçbir gücünün kalmadığını fark etti. Zalindov artık onun geçmişindeydi ve orada kalacaktı.

Kiva hayattâ kalmıştı.

Artık *yaşama* vakti gelmişti.

Bunu derinlerinde hissederek Kiva, Jaren'a, arkadaşlarına ve abisine baktı. Merak ve umut dolu bir sesle, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Cevap veren Jaren'dı.

Eğilerek Kiva'nın kulağına üç mükemmel sözcük fısıldadı:

“Şimdi, hayal kuracağız.”

TEŞEKKÜRLER

Vay canına, gerçekten buraya kadar geldiğime inanamıyorum. Buraya kadar gelebildiğimize. *Hapishane Şifacısı* çıkmadan önce, salgının dehşeti ve belirsizliğinin ilk günlerinde, kitap çıktığı zaman dünyanın var olup olmayacağını merak ettiğimi net şekilde hatırlıyorum. (Siz de en az bir kez aynısını düşünmemişsiniz gibi davranmayın!) Ve işte şimdi karşınızdayız. Üçleme tamamlandı ve ellerinizde!

Yalan söylemeyeceğim, bu kitap benim için tam bir meydan okumaydı. Altın Kafesin Esiri'nde hiçbir şeyin beni bu kadar sınamayacağını düşünmüştüm ama Tanrım, bundan sonra tahaya falan vurmalıydım çünkü *Kan Haini* işleri yalnızca daha zor bir seviyeye taşımakla kalmadı, tamamen yeni bir stratosfere de taşıdı.

Ama yine de...

Bu kitap... *Dostlarım, bu kitap...* Gerçekten bu kitabı çok seviyorum. Kitabın bir amacı var!! Bir amacın sevilmeyecek nesi olabilir!! Ve Jaren.... Aman Tanrım, onu nasıl SEVMEYE-BİLİRSİNİZ Kİ?! Caldon'dan bahsetmiyorum bile! Ve Cresta! CRESTA! En iyi karakter! (Evet, şu anda kendi karakterlerime takıntılı bir hayran gibi davrandığımın farkındayım... ONLARI SEVİYORUM, tamam mı?)

Fakat *Kan Haini*'nin ortaya çıkışından ne kadar memnun olsam da bu süreçte çok berbat anlar da yaşadım. Gerçekten bir daha asla tek bir kelime bile yazmamayı düşündüm. (Şaka yapmıyorum... En kötü anlarımda yeni kariyer yolları araştırmaya bile başladım.) Belki de bunun nedeni her şeyimi elimden almasıydı.

Çek Cumhuriyeti (Albatros/Fragment) ve ve Fransa (Hachette Romans) gibi yayın ekiplerine... Tüm muhteşem çevirilerinizi görmek için sabırsızlanıyorum!

Ciğerlerim patlayana kadar çığlık atmamı her zaman hak edecek harika yazar arkadaşlarım olduğu için çok şanslıyım. Onları seviyorum. Jessica Townsend'e, haftalık sahil yürüyüşlerimiz (aslında nadiren haftalık olan) ve tüm samimi, eğlenceli sohbetlerimiz için teşekkür ederim. Sen, zihnimde bana insan olmanın sorun olmadığını hatırlatan sessin (kendi bilgeliğini dinlememe rağmen) ve sana çok minnettarım. Ve Sarah J. Maas'a, dünyam yıkılıyormuş gibi hissettiğimde *Skype* üzerinden sana çirkin bir şekilde ağlamama izin verdiğin için teşekkür ederim. Hâlâ utanıyorum ama aynı zamanda sana *arkadaşım* diyebildiğim için çok minnettarım ve onur duyuyorum. Ayrıca, hepsini çok az tanıdığım genç süper starlar Alexandra Bracken, Adalyn Grace, Stephanie Garber ve Brigid Kemmerer'a da teşekkür etmek isterim. Özellikle bu yeni çevrim içi salgının olduğu dönemde bana tavsiye ve nezaketinizi göstermekte her zaman çok nazik ve hızlıydınız. Bir gün hepinizle şahsen tanışmayı çok istiyorum ancak o zamana kadar, bu sıradan Avustralyalı yazara karşı bu kadar iyi davrandığınız için teşekkür ederim!

Müzik çalmaya ve ben teşekkür etmekten kovulmadan önce, Bridey Morris'e bu kitabın ilk okuyucularından biri olduğu ve bana berbat olmadığını söyleyip beni içime kapanmaktan kurtardığı için çok teşekkür etmek istiyorum. Alison Elzayed'e kamp ateşi sahnesindeki anlayışlı bakışları için (diğerlerinin yanı sıra) ve balık hafızam yüzünden Hapishane Şifacısı ve Altın Kafesin Esiri'nde size teşekkür etmeyi unutmama rağmen (*yüzünü gizler*) beni bağışladığınızdan dolayı size teşekkür ederim. Beni her zaman güldüren, çığlık attıran emojilerle dolu DM'leri ve özellikle bu kitaba verdiği yürek ısıtan yanıt için Ava Tusek'e teşekkür ederim. Hepiniz muhteşemsiniz.

Son ancak kesinlikle en önemlisi, kitaplarımı ve özellikle de bu seriyi okuyan herkese teşekkür etmek istiyorum. Daha önce, en karanlık anımda her şeyin çok kötü olduğunu ve bir daha asla yazmamayı düşündüğümü söylemiştim. Durumun artık böyle olmadığını söyleyebildiğim için mutluyum; kısmen, yazmayı gerçekten bırakamayacak kadar çok sevdiğimden ama büyük ölçüde sizin sayenizde. Yaptığım şeyi yapmamın ve yapmaya devam etmemin sebebi sizsiniz ve bunun için size sonsuza kadar minnettarım. Sosyal medyada kitaplarımla ilgili çılgınlık attığınız, hikâyelerime ve karakterlerime olan sevginizi diğer okurlarla paylaştığınız için teşekkür ederim. Açıkçası bu benim için dünyaya bedel. Hatta dünyalara. Umarım bir sonraki yazma maceramda, nereye giderse gitsin benimle gelirsiniz. Ama şimdilik...

Eh, bence en iyisini Jaren söyledi:

Şimdi, hayal kuracağız...

BONUS BÖLÜM

Oakhollow'un hemen dışındaki Emelda Ormanı'nın kenarında duran Caldon Vallentis; Jaren, Kiva, Naari ve Cresta'nın ağaçlarla çevrili yolda dörtlü gidişini izlerken ellerini beline koyup kaşlarını çatı. Onlarla birlikte olmalıydı. Onlarla birlikte olmak *istiyordu*. Ama Kiva, Tipp ve Galdric'le birlikte kalması için ona yalvarmıştı. İkisi de zorlu yolculuklarından dolayı o kadar bitkin düşmüşlerdi ki bırakın dinlenmeden önce Vallenia'ya dönmeyi, gözlerini bile zar zor açık tutabiliyorlardı.

Caldon onlara yarım saat verecekti. Bu, ihtiyaçları olandan daha kısa ama Caldon'un beklemek istediğinden daha uzun bir süreydi. Sabırsızlık onu şimdiden pençesine almıştı. Kiva'ya, iki dostuna güvenli bir şekilde şehre kadar eşlik edeceğine söz vermişti ama aynı zamanda ona yılan ablasıyla karşılaştığında yanında olmayı planladığını da açık bir şekilde söylemişti. İçgüdüsel olarak son savaşın sadece Kiva ve Zuleeka arasında geçeceğini bilse de (Kiva'nın şifa büyüsü, Zuleeka'nın ölüm büyüsüne karşı gelebilecek tek şanslarıydı) en iyi arkadaşının, o yanında olmadan Engerek'le yüzleşmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu.

Buna rağmen Galdric ve Tipp güçlerini yeniden kazanırken geçen her dakika, Kiva'nın ablasına, Jaren, Naari ve Cresta'nın, onları bekleyen Navok'un anomali ordusuna bir dakika daha yaklaştığı anlamına geliyordu. Caldon'un ablasının,

Torell, Eidran ve tanrılar bilir Cal'ın değer verdiği daha kaç kişiyle birlikte zaten o orduya karşı savaştığı da açıktı.

Yol arkadaşlarına kışlarını kaldırıp harekete geçmeleri gerektiğine dair emirler yağdırmamak için dişlerini gıcırdatan Caldon, sakinleşmek için derin bir nefes alıp sabırlı olmaya çalıştı. Galdric son günlerde onları hedef noktaları arasında rüzgâr tüneli ile yönlendirmek için muazzam miktarlarda büyü kullanmıştı. Şu anda bilincinin yerinde olması bile bir mucizeydi. Ve Tipp, son birkaç haftadaki seyahatleri sırasında takdire şayan bir dayanıklılık göstermişti. Caldon onunla ilk kez beş ay önce kışlık sarayda karşılaştığından beri, yaşı küçük de olsa Tipp'in genç vücudu bu kadarına yine de iyi dayanabilmişti. İkisinden birinin ihtiyacı olan son şey, çok erken gitmeye zorlanmaları olurdu çünkü bu muhtemelen, birinin atından kafa üstü düşmesiyle sonuçlanırdı. Cal bunun olmasına izin verirse, Kiva çok kızardı.

Daha önce de Kiva'nın nadir ama güçlü öfkesine maruz kaldığı için, kızın kendisine bağırıldığını düşününce irkildi ve kendine en yakın arkadaşından ve diğerlerinden sadece yarım saat geride olacağını hatırlattı. Caldon onlara katılana kadar Kiva kendi başına idare ederdi.

Etmek zorundaydı.

Hepsi etmek zorundaydı.

Ama kendini buna inandırmak için elinden geleni yapsa da şu an büyüsü ve kılıcıyla dünyada en çok sevdiği kişileri korumaya hazır vaziyette yanlarında olmaması Caldon'a acı veriyordu. Gerekirse onlar için ölmeye hazır vaziyette.

Caldon'un eli bilinçsizce kılıcına doğru ilerledi ve parmakları sapını sıkıca kavradı.

Yakında, dedi kendi kendine. *Yakında*.

İç sesinin doğruyu söylediğini onaylamak ister gibi, otlayan midillisinin yanında yatan Tipp'e baktı. Çocuğun gözlerinin kapalı olduğunu ve hafifçe uyukladığını fark etti.

Kızıl saçları darmadağınktı ve çilli cildi toz içindeydi ama yanaklarına biraz renk gelmişti... *nihayet*.

Cal'ın gözleri Galdric'e kaydığında, yaşlı adamın kendisine sabit bir şekilde bakmasına şaşırdı. O da Tipp gibi kir içindeydi, yüz hatları her zamankinden daha fazla yıpranmıştı ve saçlarını tutan deri banttı bir tutam koyu, gri saç dışarı fırlamıştı. Ancak kahverengi gözleri berraktı, birkaç dakika önce Kiva ve diğerleri aceleyle vedalaşırken olduğu gibi yorgun değildi.

Caldon, Tipp'i uyandırmamaya dikkat ederek sessizce, "Uyumaya çalışmalısın," dedi. "Birazdan ayrılmamız lazım. Fırsatın varken enerjini topla."

"Peki ya sen?" diye sordu Galdric. Sesi artık Kiva'ya, dört yüzüğün tamamı eline geçtiğinde Tanrıların Eli'ni nasıl kullanacağını anlattığı ve ona Zuleeka'nın ne kadar tehlikeli olduğunu gereksizce hatırlatarak veda ettiği zamanki kadar zayıf çıkmıyordu. "Dinlenecek misin? Yoksa siz saygın Vallentis soyu, biz ölümlüler gibi yorgunluk etkilerine maruz kalmaz mısınız?"

Galdric'in ses tonunda fark ettiği tuhaf, neredeyse kırgın ton karşısında Caldon'un kaşları çatıldı ancak yaşlı adamın yüzü her zamanki gibi açık ve arkadaş canlısıydı, bu yüzden Cal bunu seyahatin getirdiği yorgunluğa bağladı.

"Dinleniyorum," diye yanıtladı. "Sadece bunu ayakta yapıyorum." Yalan değildi. O da Vallenia'ya giden seyahat grubunun diğer üyeleri kadar bitkin düşmüştü ama tıpkı onlar gibi, gerektiğinde yalnızca adrenaline güvenerek yola devam edecek deneyime ve cesarete sahipti. Üstelik arkadaşlarının başına gelenler ya da yakında başlarına gelecek olan şeyler yüzünden uzanıp rahatlayamayacak kadar endişeliydi. Tipp ile Galdric'i tekrar harekete geçirmek için yeterli zamanın geçmesini *bekleyip dururken* kaslarının gerildiğini hissediyordu.

"Bu çok komik, bilirsin," diye dalga geçti Galdric.

Yaşlı adam başka bir şey söylemeyince Caldon, "Komik olan ne?" diye sordu.

Galdric elini ormanla çevrili patıkaya ve arkadaşlarının dört-nala koşan atlarından yükselen toze doğru salladı. "Tüm bunlar," dedi biraz saçma bir şekilde. "Her şeyin zamanlaması. Tesadüf." Dudaklarına bir tebessüm yerleşti. "Bu kadar kolay olması."

Caldon kaşlarını çattı, Galdric'in son zamanlarda aşırı büyü kullanmasının zihnini bozmuş olabileceğinden endişelendi. Cal olabildiğince destekleyici bir ifade ve ses tonuyla tekrar, "Gerçekten uyumayı denemen gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Vücuduna birkaç dakikalığına kapanma ve iyileşme şansı ver." *Zihnine de* diye düşündü ama bunu sesli söylemedi.

Galdric hafif bir kahkaha attı ama gözlerinde neşe yoktu. "Siz Vallentis ailesi... Her zaman başkalarını düşünürsünüz."

Önceki aynı tuhaf ses tonu geri dönmüştü ama bu kez Caldon bunun yolculuk yorgunluğundan dolayı olduğunu düşünmedi. Başını yana eğip yaşlı adamı inceleyerek ona daha yakından baktı. Ancak adamın yüz hatlarında aykırı hiçbir şey yoktu. Sözlerinin altında yatan acı duyguyu gösteren hiçbir şey göremedi. Adam sanki yeniden bitkin düşmüş gibi sağlam ağacın gövdesine yaslanıp daha rahat bir pozisyona geçti ve başını ağaca dayayıp gözlerini kapatarak oturdu.

Cal, Galdric'in tuhaf davranışının onu neden bu kadar etkilediğinden emin olamasa da omuzlarındaki gerginlik artmıştı. Eski asi lider, grupla olan zorlu başlangıcının üstesinden gelmek için çok mücadele etmiş ve hiçbiri ona hemen güvenmemişti. Ancak gösterdikleri dikkatli tutuma rağmen, adam rüzgârla onları krallıklar arasında yönlendirip seyahat sürelerini haftalarca, hatta aylarca kısaltarak üzerlerindeki yükü hafifletmişti. Ve Tanrıların Eli'yle ilgili bilgileri eşsizdi. Eğer Galdric olmasaydı, hâlâ başparmaklarını oynatıp boşa bir plan yapmaya çalışıyor olabilirlerdi.

Galdric'in yardımseverliğine rağmen, diğerleri zamanla çözülsün bile Caldon ona hiçbir zaman tam anlamıyla ısınmamıştı. Onda Caldon'a yanlış gelen bir şeyler vardı ama prens de ne olduğunu tam olarak bilemiyordu. Ancak Galdric defalarca zamanlarını iyi kullanmalarını sağladığı (hatta Ashlyn'e rüzgâr tüneli oluşturmaya öğrettiği ve Kiva ile Torell'e anneleri ve abla-larıyla ilgili daha derin bir bakış açısı sunduğu için) Cal endişe-lerine geçerli bir sebep bulamamıştı. Cresta'nın da kendisi gibi Galdric'e güvenmediğini biliyordu... Ama o Cresta'ydı. Cresta kimseye güvenmezdi.

Kim olduğu göz önüne alındığında, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Crestoria Vossendi Kildarion... Mirraven'in kayıp prensesi. Caldon'un aklına kızıl saçlı kız düşünce, Galdric'le ilgili düşün-düklerini hemen unuttu. Kızın, abisi Kral Navok'un karşısına çıkacağı sahneyi hayal ederken hafifçe sırtıttı. Bunun pek çok açıdan büyük bir patlamaya yol açacağı kesindi. Cal, kendisini dinleyen tüm tanrılara, arkadaşlarının yüzlerindeki şoku gör-mek için bile olsa, o ikisinin karşılaşmalarına tanık olmak için Vallenia'ya zamanında ulaşabilmek adına dua etti. Cresta sırrını iyi korumuştur, diğerlerinden hiçbiri onun gerçekte kim oldu-ğunu bilmiyordu ve Cresta bile Cal'ın bu sırrı çözdüğünü fark etmemişti. Caldon gerçeğin ortaya çıkması için sabırsızlanıyor-du. Ayrıca kızın, abisini doğrudan öteâleme göndermesini ve hakkı olan tahtı ele geçirmesini de sabırsızlıkla bekliyordu.

Kızın yanında ondan daha rütbeli olacağını fark eden Cal, sessizce güldü. Mirraven Kraliçesi... Cresta bu ünvanla kesin ona hava atardı. Gerçi Cal bunu umursamıyordu çünkü bunu yap-ması kızın hâlâ hayatının bir parçası olduğu anlamına gelirdi. Tıpkı yaklaşan savaştan sağ çıkacağı anlamına geleceği gibi.

Bu ciddi düşünce Cal'ın tüm neşesini yok etti ve yine telaş-lanmasına neden oldu. Sabırsızlığı her geçen saniye artıyor, ol-duğu yerde duramıyordu. Kendini kapana kısılmış ve güçsüz hissetmeye alışkın değildi. Yakın zamanda benzer bir şey yaşadığı

tek an, Nehir Sarayı'ndaki maskeli balo sırasında, Zuleeka'nın onu ve Kiva'yı durdurabilmek için ölüm gölgelerini kullandığı ve Jaren'ı Tanrıların Gözü ile kalbinden bıçaklamasından hemen önce yaşadığı andı. Kiva onu iyileştirmeye çalışırken, Caldon'u da ailesi ile arkadaşı arasında bir karar vermek zorunda bırakmıştı. Kiva'nın gizlediği kimliğini ve gerçek sadakatının nereye olduğunu zaten bilmiyor olsaydı, ihanet tıpkı kuzenini yok ettiği gibi onu da yok ederdi. Ama Cal biliyordu ve Kiva'nın gözyaşlarıyla dolu zümrüt rengi gözlerine bakıp Jaren için, Naari için, onun için korktuğunu görünce, ablasının eylemleri yüzünden cezalandıramayacağını anlamıştı.

Yanlışlıkla yaptığı şeyi fark eden Caldon'un midesine ekşi bir his oturmuştu. *Kaç*, demişti ona... Ancak Kiva doğrudan Mirryn ve Zuleeka'nın eline düşmüş ve ölüme hasret bir melek tozu bağımlısı olarak kendini yeniden Zalindov'da bulmuştu. Caldon, onun hapisanede geçirdiği haftaları (Vallenia'da saklandığına veya güvenli başka bir yere sığındığına inandığı haftaları) her düşündüğünde ağzına kadar gelen safrayı yutmak zorunda kalıyordu. Maskeli balonun üzerinden günler geçtikten sonra onun ve artık büyüsü olmayan Jaren'ın yanlarında komadaki Naari ile birlikte şehirden kaçtıkları o kâbustan daha kötü bir kâbus yaşıyor olabileceğini bir kez bile düşünmemişti. Caldon o yürek parçalayıcı haftalarla ilgili sürekli rüyalar gördüğü için ter içinde uyanıyordu ama bunların Kiva'nın o dönemde yaşadıklarıyla karşılaştırılamayacağını biliyordu.

Ya da hayatı boyunca katlandığı şeylerle.

Derin bir nefes alan Caldon kendi kendine, Kiva ve hepsi için artık sonun yaklaştığını hatırlattı. O, Jaren, Naari ve Cresta saraya varır varmaz son yüzüğü bulacaklar ve ardından Kiva, Jaren'a büyüsünü geri vermek için El'i kullanacaktı. Navok'un ordusunu durduracaklar, Zuleeka'yı yenecekler ve Evalon'u geri alacaklardı... Ardından tıpkı Caldon'un annesiyle babasının ona çocukken okuduğu hikâye kitaplarındaki gibi

sonsuz kadar mutlu yaşayacaklardı. Çocukluğundaki o parlak günleri hatırladığında içini bir kalp ağrısı sardı. Her şeyi olan anne ve babası elinden çok erken alınmış ve hemen ardından ablasını bu kadar uzun yıllar boyunca kendisinden uzaklaştırmanın pişmanlığını yaşamıştı. Ancak ebeveynlerini sonsuz kadar kaybetmiş olsa da en azından artık Ashlyn hayatına geri dönmüştü. Zamanları olacaktı. Krallıkları için verilen savaşı kazanacaklar ve kendi hikâyelerinin mutlu sonunun tadını çıkaracaklardı. Buna inanmak zorundaydı. Buna...

Acı dolu bir inilti Caldon'un düşüncelerini böldü ve gözleri Galdric'e döndü. Adamın kontrolsüz bir şekilde sarsıldığını görünce paniğe kapıldı ve artık inlemesi Tipp'i bile uyandıracak kadar yüksek sesle çıkan adama doğru atıldı.

"Ne-neler oluyor?" dedi çocuk, doğrularak gözlerini ovuşturken. Sesi uykulu çıkıyordu.

Caldon cevap vermedi, Galdric'e odaklanmıştı. Adamın vücudunu sabitlemek için eğilip kasılan omuzlarını ağaç gövdesine doğru bastırdı. "Galdric. *Galdric!* Uyan!"

Eski asi lider sarsıldı ve daha şiddetle inlemeye başladı. Göz kapaklarının arkasında gözlerinin yuvarlandığı açıkça belli oluyordu.

Caldon, savaş yaralarıyla ilgili temel kuralları bilirdi... Açık bir yarayı nasıl saracağını, kırık bir kemiği nasıl bandajlayacağını... Ama Galdric'in durumu onun bildiklerinin çok daha ötesindeydi. Küfrederek, adamı uyandırmak için yüzüne tokat atmayı düşündü ama bunun onu daha tehlikeli bir duruma sokup sokmayacağından emin olamadı. Hemen ardından Tipp'in yıllarca Kiva'nın yardımcısı olarak çalıştığını hatırladı ve gelmesi için ona seslendi. Tipp'in çoktan dibinde olduğunu görünce şaşkınlıktan irkildi.

"Tipp, ne yapılması gerektiğini bili..."

Caldon cümlesini tamamlayamadan Galdric bir anda inlemeyi kesti. Gözleri aniden açıldı ve hızla atılıp elini yukarıya kaldırırken yüzü bir zafer edasıyla aydınlandı.

Elinde parlak, gümüş renkli bir hançer tutuyordu.

Cal, reflekslerini keskinleştirmek için yıllarını harcamıştı ve şaşkınlığından kurtulup Galdric'in sakladığı silahın ölümcül darbesinden kaçınmak için Tipp'i uzaklaştıracak kadar hızlı tepki verebilmesinin tek nedeni de buydu. Yine de Tipp'i güvenli bir yere ulaştırmakta geciktiği için, hançer Caldon'un yan tarafını sıyırmıştı. Silah çelik, siyah deri zırhının kıvrımları arasındaki hassas kumaşı yırtıp tenini kesecek kadar sivriydi.

Caldon acıyı hissedince tısladı ama sığ bir yara olduğunu anlayacak kadar çok bıçaklanmıştı. Dolayısıyla hiç aldırış etmedi ve içgüdüsel hareket ederek Galdric'in bileğini kavrayıp kemiklerin birbirine sürtündüğünü hissedene kadar sıktı, böylece eski asi liderin homurdanarak hançerini düşürmesine neden oldu. Ardından adamı ayağa kaldırdı ve ağaca doğru itti, kılıcını kınından çıkarıp eski asi liderin boğazına doğrulttu.

"Neler oluyor, Galdric?" diye köpürdü. Nedense sesi kendi kulağına tuhaf geliyordu. Sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Galdric, nefes borusuna bastırılan kılıcın ucuna rağmen Caldon'un gazabından korkmuyor gibi görünüyordu. Yüzünde hiçbir endişe yoktu, az önceki gibi zafer kazanmış bir edayla sırtıyordu. Cal'ın yırtılmış zırhına ve yarasından damlayan kana bakınca gözleri parladı.

Tipp'in titreyerek ayağa kalktığını ve ona yaklaştığını fark eden Caldon, "Kendini açıkla," diye homurdandı. "Seni kesmeden önce üç saniyen var."

Galdric'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bu yarayı atlatılabileceğinden şüpheliyim ama yine de deneyebilirsin." Adamın bu küstah tepkisi karşısında Caldon gözlerini kıstı ancak eski asi lidere daha önce de hayatını tehdit eden pek çok bıçak darbesi aldığını anlatarak nefesini boşa harcamayacaktı. Karnındaki yara izi (Yılan Adaları'nın suikastçı keşişlerinden birinin hediyesiydi) onu *günlerce* öteâlemin sınırlarında gezdirmişti.

Tanrılar adına, Kiva bile Caldon'u Galdric'ten daha kötü bıçaklamıştı. Kazara saldırısı yüzünden omzunda sonsuza dek geçmeyecek bir iz kalmıştı. Şu anda yan tarafında hissettiği acı, geçmişteki yaralarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi ve kesinlikle Galdric hissettiği bu zevki o yarayla hak etmiyordu.

Caldon son kez bir cevap talep etmek üzereyken görüşü bulanıklaştı ve kılıcı tutan kolu dayanılmaz derecede ağırlaştı. Gözlerini kırptıramadan, vücudu parmaklarını bile hareket ettiremeyeceği kadar karıncalanmaya başladı ve silahı elinden kaydı. Şimdiye kadar hiç yaşamadığı bir mide bulantısıyla karnı kasıldığından, neler olduğunu anlamaya çalışacak kadar vakit bulamadı. İki büküm oldu ama bunu yaparken kemikleri, derisi âdeta yanıyor ve Caldon canlı canlı yakılıyormuş gibi hissediyordu. Kasları kasıldı ve sonra tamamen pes etti. Tipp onu yakalamak için ileri atılmasaydı, Caldon sert bir şekilde yere düşecekti. Zavallı çocuk, Cal'in ağırlığı altında neredeyse ezilecekti. Ancak bundan hiç şikâyet etmedi. Bağırıp ağlayarak bir şeyler söylüyor, Cal'a yalvarıyor, Galdric'e haykırıyordu. Caldon'a saldıran acı o kadar güçlüydü ki kıvranmak ve rahatlamak için çığlık atmak istiyordu ama hareket edemiyordu. Yapabildiği tek şey Galdric'in hançerini almak için eğilmesini acı dolu, puslu gözlerle izlemek oldu. Eski asi lider ayağa kalktığı anda yüzünde bir tebessüm vardı ve kayıtsız bir sesle, "Neden bu hâlde olduğunu merak ediyorsan eğer, hançere nekros zehri sürmüştüm. Bana bunun çok acı verici olduğu söylendi ama korkma, etkisi çok hızlı yayılıyor; yani uzun süre böyle hissetmeyeceksin," dedi. Hançerini kınına sokarken sırtışı daha da büyüdü. "Çok yakında dünyanın önünde eğildiği Vallentis neslinden biri daha eksilecek."

"Ha-ha-hayır!" diye haykırdı Tipp, Caldon'un üzerine eğilip ağlarken. Yüzü bembeyazdı ve gözleri dehşetle açılmıştı. Ama sonra o gözler şaşkınlıkla büyüdü ve çocuk şimşek hızıyla gidip, elinde bir şeyle yine aynı hızla geri döndü. Elindeki şeyi zorla

Caldon'un dudaklarına bastırırken, "İç, Ca-Cal. Lü-lütfen, i-iç-melisin!" diye yalvardı.

Galdric bir kahkaha daha attı. "*Suyun* ona gerçekten faydası olacağını mı düşünüyorsun, evlat? Wenderall'ın hiçbir yerinde nekros zehrinin tedavisi yok. Kiva'nın büyüü onu kurtarabilir ama o da çoktan Vallenia yolunu yarıladi ve asla zamanında geri dönemez." Karanlık bir şekilde sırttı. "Ne kadar da üzücü."

Tipp, boğazından aşağı su akıtmaya devam ederken Caldon neredeyse boğulacak gibi oldu ve suyun çoğu yüzünün yan tarafından aşağıya damladı.

"Lü-lütfen, Cal!" diye hıçkıran Tipp'in gözyaşları şimdi sel olmuş akıyordu. "*Lü-lütfen!*"

Boğulmaya devam eden, ciğerleri çalışmayı reddeden ve vücudundaki yanma, sanki kendi büyüü alevleri içini yakıyormuş gibi hisseden Caldon hırıltıyla nefes alıyordu. Galdric hain planları için Tipp'i rehin almasın diye çocuğa ormana kaçıp gizlenmesini söyleyebilmeyi çok isterdi.

Caldon, bu adamla ilgili içgüdülerine güvenmesi gerektiğini biliyordu.

Ama artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü karanlık zaten görüşünün kenarlarını kaplamıştı. Acı azalmaya başladıkça nefes alması giderek daha da zorlaşıyordu ve bu hoş bir rahatlama olsa da Caldon, bunun kendisi için iyiye işaret olmadığını biliyordu.

"Çok uzun sürmeyecek," dedi Galdric, Cal'ın düşüncelerini doğrulayarak. Caldon'un zayıflayan kulakları adamı güçlükle duyulabiliyordu. Uzaktan Tipp'in haykırdığını duydu ve kararlı gözleriyle Galdric'in ağlayan çocuğu sürüklediğini gördü. Acıyla mücadele etmeye çalıştı, çocuğu korumak için büyüyen uyuşukluğu bastırmayı denedi ama işe yaramadı. Uzuvarları titremeyi bile reddediyordu. Derken Galdric'in son sözlerini duydu. Adam Caldon'la değil, Tipp'le konuşurken sesi neşe ve umut doluydu. "Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok..."

Ona artık kimse yardım edemez. Gel çocuğum. Arkadaşım Kral Navok bizi bekliyor.”

Mirraven Kralı'nın adının geçmesiyle, Galdric'in en başından beri onlara oyun oynadığını fark eden Caldon'un bedenine yeni bir ızdırap dalgası yayıldı. Ancak hissettiği çaresizlik, öfke ve dehşetten oluşan duygu karmaşası, geldiği gibi gitti ve bilinci kapandı.

Caldon hep ölmeden önce hayatının bir film şeridi gibi gözleminin önünden geçeceğini düşünürdü ama nekros zehri çok hızlı yayılıyor ve geriye kalan azıcık vaktini de çalıyordu. Güçlkle son nefesini alırken, hikâyesinin kitaplarındaki gibi bitmesini umduğu o mutlu sona asla kavuşamayacağını fark edince içi pişmanlıkla doldu... Ashlyn'le kaybettikleri vakti asla telafi edemeyecek, Cresta'nın kraliçe olduğunu ve Tipp'in yetişkin bir erkeğe dönüştüğünü asla göremeyecek, Kiva ile Jaren'ın evlenip mide bulandıracak kadar muhteşem çocukları olacağına asla şahitlik edemeyecekti. Kaçıracağı o kadar çok şey vardı ki... Koca bir geleceği.. Hem kendinin hem onların geleceği.

Fakat bu onu ne kadar üzse de son düşüncelerini işgal eden bir konu daha vardı. O da ölerək, verdiği bir sözü bozmuş olduğuydu.

Kiva'yla ayrılırken ona, *veda etmek yok. Yakında görüşürüz*, demişti.

Vücudu tamamen uyuşukluğa teslim olsa da bu kez kalbi farklı bir acıyla parçalandı.

Ölmeye hazır değildi... Sadece kendisi için değil, *onlar için de*. Arkadaşları, ailesi için.

Veda etmek yok. Yakında görüşürüz.

Mücadele etmeliydi. Sağ kalmalıydı. Yaşamalıydı... *onlar için*.

Ancak bunu nasıl yapacağını çözmeden karanlık üzerine çöktü ve Caldon kendisini bekleyen belirsizliğe dalmaktan başka bir seçenek bulamadı.

Caldon öteâlemi hiç düşünmemişti ama düşünseydi, orasının yemyeşil vadiler ve ısıllı parlayan mavi göllerle dolu olduğunu hayal ederdi. Ölümden sonra endişe ya da kaygının olmadığı huzurlu ve hoş bir yaşam düşünürdü.

Kısacık hayatında eski tapmalardan birini kesinlikle ziyaret etmesi ve din adamlarına öteâlemde onu neyin beklediğini sorması gerekirdi çünkü eğer tüm vücudunda zonklayan bu korkunç acıyla sonsuza dek yaşayacaksa, o zaman bu *kesinlikle* istediği gelecek olamazdı.

Acısı yavaş ama çok çok yavaş bir şekilde azalan Caldon, bu süreç boyunca gözlerini hiç açmadı. Acı hâlâ oradaydı ama her geçen saniye giderek uzaklaşıyordu. *Bununla* yaşayabilirdi... Ya da şu anki durumuna bakılırsa, yaşamayabilirdi. Ölümden sonraki yaşamın huzurlu vadiler ve göller versiyonunu kesinlikle tercih etse de bu azalan acıyla sonsuza kadar başa çıkabilirdi.

Teslim olur gibi iç çekti, gözlerini açması ve hayatının geri kalan günlerinde neyle uğraşacağını görmesi gerektiğini fark etti. Yani *günlerinde* değil tabii ama öteâlemde zaman açısından ne kullanılıyorsa onunla.

Ancak göz kapakları açıldığında, kendisini karşılayan manzara beklediği gibi değildi.

“Yaşayanların dünyasına tekrar hoş geldin, kardeşim.”

Ağzı bir karış açık, çılgınca etrafa bakan Caldon, hareketin neden olduğu yakıcı acıdan dolayı yüzünü buruşturdu ama acısı hızla kayboluverdi. Çevresini saran steril duvarlar ve ikinci güneşle aydınlanan bahçeye açılan büyük pencereler karşısında şaşkına döndüğü için bunu zar zor hissetti. *Tanıdık* bir tapınağın bahçesine.

Gümüşdiken'deydi.

Bu da *sağ olduğu* anlamına geliyordu.

Ve yatağının yanındaki sandalyede Ashlyn oturuyordu. Ablasının cildinde sıyrıklar ve morluklar vardı, soluk saçları gelişigüzel bir örgüyle geriye toplanmış ve başında nöbet tutmaktan kıyafetleri buruşmuştu. Ama Ashlyn'in gümüşü gözleri rahatlama...

Ve zaferle doldu.

Caldon ablasının gözündeki zafer ışıltısını anlayamadığından rahatlama ifadesine odaklanıp sorular sormaya başladı.

"Buraya nasıl geldim?" dedi çatlak bir sesle.

Ashlyn onun *söylemediği* sözcükleri anladı... Caldton aslında, "*Nasıl ölmedim?*" diye soruyordu.

"Ölmediğin için şanslısın," dedi Ash bir cankurtaran halatı gibi kardeşinin elini tutarak. "Tipp seni kurtardı."

Caldon şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu şaşkınlık, ablasının Tipp'in Gece Yarısı Pazarı'nda tanıştıkları mistikten nasıl -bilmeden- nekros zehri için gizemli bir ilaç aldığını açıklamaya devam etmesiyle daha da büyüdü. Çocuk, kadının ona yaptığı uyarıyı onlara anlatırsa onun deli olduğunu sanacaklarından korkup, bu hediye ve Mistik'in şifreli sözlerini nasıl onlardan gizlediğini anlatmıştı. Galdric saldırınca ne yapması gerektiğini anladığını ve başarısız olduğunu sandığını söylemişti.

"Zavallı çocuk, Yüzbaşı Veris ondan bizi senin cesedine götürmesini istediğinde perişan hâldeydi." Ashlyn'in yüzünden o ânı hatırlayınca nasıl üzüldüğü belli oluyordu. Ama sonra boğazını temizledi ve daha güçlü, hatta neşeli bir sesle devam etti: "Hâlâ nefes aldığını anladığımızda Tipp'i görmeliydin. Onu senden zar zor uzaklaştırabildik. Çocuğun bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum." Caldton'un hafızasında bölük pörçük sahneler vardı. Ağaçlarla çevrili patikadaki at seslerini, şaşkınlık içinde bağırان insanları, minik kollar kaburgalarını kırarmış gibi çaresizce bedenine sarılırken tanıdık genç bir sesin adını soluk soluğa haykırdığını anımsadı. Bu görüntüler uzakta, düşüncelerinde bir fısıltı gibiydi. Tıpkı solmakta olan bir rüyadan geriye kalan izler gibi.

“Artık resmî olarak yeni bir favori insanım var,” dedi, sesi çocuğa karşı hissettiği minnetle dolu olan Caldon.

“Benim de,” diye onayladı Ashlyn. Onun da sesi duygudan boğuk çıkmıştı, gümüşü gözleri dökemediği gözyaşlarıyla doluydu.

“Gel,” dedi Cal yavaşça ve hâlâ tuttuğu elini kendine doğru çekti.

Ashlyn’in bunu iki kez duymasına gerek yoktu, göğüs kafesinin hemen altına sarılı olan beyaz bandajdan kaçınmaya dikkat ederek, Cal’ın kendisini bekleyen kollarına doğru eğildi.

“Seni kaybettiğimi sandım,” diye fısıldadı ürpererek.

“Benden kurtulmanın kolay olmadığını şimdiye kadar anlamış olmalısın,” dedi Cal. Ablasını rahatlatmak için omzunu okşarken ses tonu kasıtlı olarak hafifti. “Ve benden kurtulmaya çalışsan bile, ben geri gelmeye devam ederim. Tıpkı bir köpek yavrusu gibi.”

Ashlyn kollarını gevşetti ve doğruldu. Caldon ona neşeyle gülmüseddi. O da buna gözlerini devirip, “Daha çok bir hamamböceği gibi,” diye karşılık verdi.

Caldon elini kalbine bastırdı. “Hey, tam buramdan yaralıyım. Zavallı kardeşine biraz şefkat göster.”

“Yaralı sayılmazsın,” dedi Ashlyn dalga geçerek. “Bundan daha kötü kâğıt kesikleri görmüşlüğüm var.”

Caldon kaşlarını çattı ama ablasının ona şefkat göstermesinden değil, haklı olduğunu hatırlamasından dolayıydı. Galdric’in hançeri onu sadece sıyırmıştı.

Kafa karışıklığını gören Ash ona acıdı ve “Nekros zehriydi. Başşifacı Maddis, bunun temelde tüm iç organlarını mahvettiğini, kanını zehirlediğini ve seni içten dışa yaktığını söyledi. Ayrıca, vücudundan tamamen çıkana kadar bir süre daha kalıcı bir acı hissedeceğini de söyledi. Daha önce bundan kurtulabilen birini görmediği için ne kadar süreceğinden emin değil,” dedi.

Bu sözlerin vücudunda dalgalanıp hissettiği acıyı nasıl alevlendirdiğini ve ablasının yüzünde gördüğü endişeyi nasıl hafifleteceğini düşünen Caldon, kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak, “Özel olduğumu her zaman biliyordum,” dedi.

Ashlyn bu kez daha belirgin bir şekilde gözlerini devirdi.

Ama sonra sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi dudaklarını ısırdı ve tereddütle, “Üç gündür baygınsın. Mistikin ilacına rağmen ne zaman uyanacağını bilemedik...” dedi. Titrek bir nefes aldı. “Uyanmana sevindim.”

Caldon üç gündür Gümüşdiken’de olduğu gerçeğine ve bunun ne anlama geldiğine takılıp kaldı. Cevaplar konusunda endişeli olsa bile, önemli soruları sormaya başlamanın vakti gelmişti.

“Burada olmandan ve zırhını giyip birliklerine emirler yağdırmak için acele etmemenden, savaşın bittiğini ve tüm heyecanı kaçırdığımı mı anlamalıyım?”

Ashlyn bariz bir hayretle, “Anomalilere ve yabancı krallıklara karşı kana susamış bir savaşa ‘heyecan’ diyorsan tabii,” dedi.

Caldon kaşını kaldırdı. “Bu cümleyi kafanda tekrarla ve bana bunun kulağa nasıl heyecan verici *gelmediğini* söyle.”

Ashlyn sanki ilahi bir sabır arıyormuş gibi tavana baktı. Cal’a dönüp biraz kuru bir sesle, “Evet, canım kardeşim, tüm ‘heyecanı’ kaçırdın. Ama burada olduğuma göre, senin de belirttiğin gibi, muhtemelen kazandığımızı da tahmin etmişsindir,” dedi. Caldon buna rağmen hâlâ tüm detayları duymak istiyordu ve bu yüzden hepsini sıralamaya başladı. “Navok?”

“Öldü.”

“Cresta mı öldürdü?”

Ashlyn onun bu tahmini karşısında şaşırdı ama sonra taşlar yerine oturdu ve şaşkınlıkla kardeşine bakıp, “*Biliyor muydun?*” diye sordu. Caldon’un sırtışı karşısında kaşlarını çattı ve “Nasıl oluyor da her zaman *her şeyi* biliyorsun?” diye homurdandı.

Düşünceleri kararan Caldon'un hissettiği tüm gurur hızla yok oldu. "Galdric'i bilmiyordum. Bana o piç kurusunun hak ettiğini bulduğunu söyle?"

Ash'in gözleri fırtına bulutları gibi buğulanmıştı. "Buldu. Onun ölümüne tanıklık etme zevkini tattığı için bu açıklamayı Ariana teyzeme bırakacağım ama inan bana hak ettiği sonu yaşadı."

Tatmin olmuş bir şekilde başını sallayan Cal, diğer sorusuna geçti. Sormaktan en çok korktuğu soruya.

Bu işte birlikteyiz, gün ışıdı. Sen ve ben.

Kiva'ya onu yakında tekrar göreğine ve ablasıyla birlikte yüzleşeceklerine dair söz vermeden hemen önce bunu söylemişti.

Başına ne geleceğini bilmesi imkânsızdı ama yine de... İstemeden de olsa sözünü tutamamış olması, Kiva'yı hayatının savaşında yapayalnız bırakmış olması...

Yutkunarak Ashlyn'in gözlerine baktı ve "Zuleeka... o... Kiva onu..." diye kekeledi.

Ashlyn ellerine bakınca bir an için Caldon'un kalbi durdu. Ama sonra ablası, "Kiva onu yendi. Zuleeka'nın büyüü kayboldu ve saray zindanlarında yargılanmayı bekliyor. Bir daha asla kimseye zarar veremeyecek," diye cevap verdi.

Caldon sesli bir nefes verdi ve bu da acısının yeniden alevlenmesine neden oldu. Gerçi sohbetleri boyunca pek acı hissetmemişti ve büyüyen rahatsızlığından söz edip ablasını endişelendirecek değildi. Bunun yerine, Kiva'nın zaferiyle hissettiği rahatlamaya odaklandı ve "Jaren büyüünü geri aldı mı?" diye sordu.

"Evet, Kiva Tanrıların Eli'ni şeyden önce onun üzerinde kullanmayı..." Ash öksürdü, sonra söyleyeceklerini değiştirmiş gibi hızla devam etti: "Zuleeka'yla yüzleşmeden önce başardı. Tıpkı söylendiği gibi işe yaradı -birkaç son dakika sürpriziyle birlikte- yani en azından Galdric, yüzüklerin gücüyle ilgili yalan söylememiş ama ona erişmek istemesi için kendine ait nedenleri varmış."

Caldon'un sorgulayıcı bakışı üzerine Ashlyn, eski asi liderin Navok'la yaptığı anlaşmaya dair bildiklerini paylaştı. Ablası konuştuğu süre boyunca göz temasından kaçınmaya devam edince Caldon'un zihninde alarm çalmaya başladı.

Uzanıp ablasının çenesini tutarak, "Bana anlatmadığın ne var?" diye sordu.

Ashlyn'in gözlerindeki bakış... Caldon ilk kez onu anlayamıyordu. Endişe, keder, korku ve milyonlarca başka duygu ablasının yüz hatlarında uçuşuyor, bu da alacağı cevap için Cal'ı daha da endişelendiriyordu.

"Ash, ne..." diye tekrarlamaya başladı ama odasının kapısı açılıp Başşifacı Maddis içeri girdiğinde sözü kesildi. Onun uyanık olduğunu gören kadının gözlüğünün ardındaki gri gözleri büyüdü.

Kimsenin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, Ashlyn'den rica ettiği gibi, Caldon uyanır uyanmaz kendisine haber vermediği için genç kadını kibarca azarladı. Ardından Caldon'un itirazlarını duymazdan gelip ona tonik üstüne tonik verirken *saçmalama* der gibi sert bakışı, Caldon her damlayı yutana kadar yanından ayrılmayacağını açık bir şekilde ifade ediyordu.

"Sağ kalmanız bile mucize, majesteleri," dedi başşifacı ve Caldon'un yastıklarını kabartıp battaniyesini düzeltti. "Sizi sağ tutabilmemiz için lütfen işimi yapmama izin verin, olur mu?" dedi.

O böyle söyleyince Caldon itiraz edemedi. Uyanık olduğu her saniye acısı arttığı için, verdiği toniklere içinden teşekkür etti. Bunların onu rahatlatacağını ve acısını saklamak zorunda kalmadan Ashlyn ile konuşmaya devam etmesini sağlayacağını umuyordu.

Fakat moradinle karıştırılmış haşhaş sütünün tanıdık tadını ve kan dolaşımına girer girmez hızla etki eden iki güçlü ilacın gücünü çok geç fark etti.

Başşifacı Maddis, “Uyuyun, Prens Caldon,” dedi yumuşak bir sesle. Ağrıları azalıp uzuvları hafifledikçe ve göz kapakları kapanmaya başladıkça kadının sesi de uzaklaşıyordu. “Vücudunuzun iyileşmek için zamana ihtiyacı var ve yeniden uyandığınızda ablanız kesinlikle yanınızda olacak.”

Bilincini kaybederken Caldon’un duyduğu son şey, Ashlyn’in sessizce, “Herhangi bir değişiklik oldu mu?” diye sorması oldu.

Bunu Maddis’in yorgun bir şekilde iç çekerek cevap vermesi izledi: “Henüz değil. Yarası ağırdı. Korkarım elimizden geleni yaptık. Hayatta kalma konusunda kardeşinizle aynı iradeye sahip olması için dua edelim. Artık onu bize geri getirecek tek şey bu.”

Bu sözler Caldon’a hiçbir anlam ifade etmiyordu ama uyku onu ele geçirdiği için bunları sorgulamaya da fırsatı olmamıştı. Mutlu bir hiçliğe doğru düşerken hepsini tamamen unuttu.

Başşifacının sözüne rağmen Ashlyn, Cal tekrar uyandığında başucunda değildi.

Ama başka biri vardı.

Cresta, Ashlyn’in boşalttığı sandalyede oturuyor ve pencereden sızan ay ışığında âdeta yıkanıyordu. Rahatken bile duruşuyla endişeli bir hava sergileyen Ash’in aksine, Cresta sandalyeyi geriye yatırmış ve ayaklarını Caldon’un yatağına rahat bir şekilde uzatmıştı. Elindeki hançerle tırnaklarını temizlerken güya hiçbir şeyi -veya hiç kimseyi- umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Ancak Caldon öyle olmadığını biliyordu. Kirpiklerinin arasından kızı izlerken, onun uyanmadığını sandığı anın tadını çıkarttı ve teninin açıkta olan kısımlarındaki yarı iyileşmiş yara izleriyle, omuzlarından bir yük kalkmış gibi göründüğünü fark etti.

Omuzlarına binen yeni bir ağırlıkla birlikte.

Bu Caldon’un aşına olduğu bir ağırlıktı, tıpkı Cresta gibi o da bunun için doğmuştu.

Sonunda konuştu. “Ne, taç yok mu?”

Cresta cevap vermek için atlamadı, bu belki de onun uyanık olduğunu bildiğini gösteriyordu. Bunun yerine, hareket eden tek kısmı hançerinden kaldırıp Cal’inkilerle buluşan ela gözleri oldu.

“Saçlarıma dolandı.”

Caldon, kızın kırmızı buklelerinin değerli taşlarla kaplanınca çok daha muhteşem olacağını düşünerek, söylediği yalan karşısında homurdandı. Yine de kızın başlattığı oyunu sürdürdü. “Bir de bana kendini beğenmiş derler.”

“Senin için pek çok şey söylüyorlar,” diye karşılık verdi Cresta. “Kendini beğenmişlik endişe duyacağın en son şey.”

Caldon’un dudakları seğirdi ama cevap vermedi çünkü kızın onunla kasıtlı olarak uğraştığını biliyordu.

Cal’ın sessizliği Cresta için çok fazla olmaya başlayınca, kız derin bir nefes aldı ve ayaklarını yataktan indirerek doğruldu. “Ne zamandır biliyordun?” diye sorarken bakışları ciddileşmişti.

Cal dürüstçe, “Yeterince uzun zamandır,” diye yanıtladı.

Cresta kaşlarını çattı. “Neden bir şey söylemedin?”

Caldon omuz silkti, sonra vücudunda hâlâ etkili olan zehrin kendini -acı verici bir şekilde- hatırlatmasıyla irkildi. “Bu senin sırrındı ve kime, ne zaman istersen söylemek senin hakkındı.” Dudakları kıvrıldı. “Ayrıca, eğer birine tek kelime edersem kıcırmı tekmelemekle tehdit etmenden de kaçınmak istedim. Üstelik bu şekilde herkesin bunu anlamadığını görmek ve senin de durumun bu şekilde kalması için çalışmanı izlemek daha eğlenceliydi.” Cresta kaşlarını çatarak ondan uzaklaştı. Cal bu itirafıyla onu kızdırıp kızdırmadığından emin olamadı. Kızın sertleşen mizacına bakılırsa duygularının hangi yöne gidebileceğini asla kestiremezdi. Onunla yüzleşmemesinin bir başka nedeni de buydu. Çünkü aralarında yavaş yavaş oluşmaya başlayan şeyi mahvedip, kendisinden uzaklaşmasını ve etrafına bir duvar örmesini istemiyordu. Bu, Cresta’nın sırrının aslında bir sır olmadığını öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini görmek için nefesini tutarak

bekleyeceği anlamına gelse bile, Caldon yaptığı seçimden pişman değildi. En azından kendi açısından.

Ama Cresta ona döndüğünde, gözlerinde öfke yerine beklenmedik başka bir şey vardı.

Suçluluk.

“Sana söylemeliydim,” dedi yumuşak bir sesle. “Sana güvenmeliydim.”

Caldon uzandı ve iyileşmekte olan kesik ve sıyrıklarına dikkat ederek kızın elini avucunun içine aldı. “Seni suçlamıyorum Cres. Bu konuda oldukça üzgün görünüyordun. Tahminimce bu konuda bir şey yapıp yapmayacağından son âna kadar sen bile emin değildin, değil mi?”

Cresta’nın gözleri, sanki ondan bu kadar anlayış beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla parladı ve yavaşça başını salladı. “Haftalardır bu kararlar boğuşuyordum ancak kardeşimin önüne çıkınca Mirraven’in Navok gibi bir kral olmadan daha iyi durumda olacağımı gerçekten anladım. Bunu fark ettiğim anda da...” Bu sefer omuz silken o oldu. “Yapmam gerekeni yaptım.”

“Ve artık onların kraliçesisin.”

Cresta yüzünü buruşturdu, bu ifade Caldon’un bir kahkaha atmasına ve ardından da hissettiği acıdan dolayı yüzünü buruşturmasına neden oldu.

“Bu kadar heyecanlanmayın, majesteleri,” dedi yavaşça.

Cresta öne doğru eğilirken dudaklarında tehlikeli bir gülümseme belirdi. “Bir daha bana öyle hitap edersen, burada sonsuza dek kalmanı sağlarım,” dedi.

Caldon korkak bir adam olsaydı, kızın sesindeki tehdit karşısında ürperebilirdi. Bunun yerine sadece sıırttı. “Yalancı. Beni çok özlürsin.”

“Belki vücudunu,” dedi Cal’ın çıplak ve bandajlı gövdesine bakıp, battaniyenin beline kadar açıldığı yere odaklanan Cresta. “Ne yazık ki geri kalanına da katlanmak zorundayım.”

Caldon daha da çok sıırttı. “Ne yazık ki.” Yanındaki boşluğu göstererek kızı oturması için davet etti. “Neden buraya gelip

bana vücudumda tam olarak neyi beğendiğini hatırlatmıyorsun? Söylemek yerine göstermekten çekinme.”

Cresta'nın bakışlarındaki sıcaklık kaybolunca Cal hayal kırıklığına uğradı ancak Cresta dudaklarında beliren hafif bir tebessümle, “İyi deneme, prensçik. Ama yatak istirahati konusunda kesin emir var,” dedi.

“Dinleniyorum ve yataktayım,” diye belirtti Cal, tekrar yatağa hafifçe vurarak.

Cresta daha fazla sırttı. “Eğer sana katılırsam dinlenemezsin.”

“Benim için sorun değil,” dedi Caldon. “Aslında bu fikri tamamen destekliyorum.”

Cresta sessiz bir kahkaha attı, başını ona doğru sallarken yüz hatları yumuşamış, gözleri neşeyle parlamıştı. “Denediğin için tüm puanım sana. Her şeye rağmen bu ruh hâlinde olmana bile şaşırdım. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey olmadığını biliyorum ama yine de... Sanırım daha endişeli olmanı bekliyordum.”

Ne demek istediğini anlamayan Caldon başını yana doğru eğdi. “Neden bahsediyorsun?”

Bu soru karşısında kafası karışan Cresta hiç kıpırdamadan öylece durdu. “Hiç... kimse sana söylemedi mi? Kiva'yı?”

Cal'ın kalp atışları hızlanmaya başladı. “Ne olmuş Kiva'ya?”

Cresta önce alçak sesle, sonra daha yüksek sesle küfretti. Tereddütlü bir sesle, “Cal, Kiva savaşta yaralandı. Kötü bir şekilde,” dedi.

Sesindeki dikkatli ton Caldon'un donakalmasına neden oldu. Aklından puslu bir anı geçti, bilincini kaybetmeden önce Başşifacı Maddis'in Ashlyn'e fısıldadığı cümleyi anımsadı: *Hayatta kalma konusunda kardeşinizle aynı iradeye sahip olması için dua edelim. Artık onu bize geri getirecek tek şey bu.*

Panik Caldon'u ele geçirdi ve hırıltılı bir sesle, “Ne oldu?” diye bağırdı.

Cresta elini tutmaya devam eden Cal'ın parmaklarını sıkıca kavradı. "Zuleeka Tanrıların Gözü'nü Jaren'a fırlattı ama Kiva onu kurtarmak için Jaren'ın önüne atladı."

Bunun Kiva ve büyüsü için ne anlama geldiğini gayet iyi bilen Caldon, dehşete kapıldı.

"Yardım gelene kadar hançeri içeride bıraksaydı belki iyileşebilirdi. Ya da en azından bu kadar ağır yaralanmazdı ama Zuleeka'nın da güçlerini yitirmesini istediğinden hançeri ona saplamak için kendi yarısından çıkardı. Kiva, çok kan kaybetti." Cresta yutkundu. "Hem de çok. Ancak asıl endişemiz bu değil. Hançer hayati organlarından bazılarını delmiş. Şifacılar gece gündüz onun üzerinde çalışıyor ama Maddis ciddi bir iç kanama olduğunu söylüyor. Onu ellerinden geldiğince stabil hâle getirdiler ama... Hey, bekle! Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" dedi Caldon, battaniyelerini kaldırıp bacaklarını yatağın kenarından sarkıtırken. "Onu görmem lazım."

Cresta sandalyesinden fırladı, elleri doğrudan beline gitti. "Kalkmana izin verilene kadar kışını bu yatakta tutmalısın," dedi kaşlarını çatıp, Kiva'ya ulaşmak için onun üzerinden geçmesi gerektiğini belli ederek.

"Ben iyiyim," dedi steril zemine basıp kalkmaya çalışırken hissettiği acıyla yüzünü buruşturan ve bunu gizlemeye çalışan Cal. "Lütfen, Cres. Beni ona götürmeli..."

Ağırlığını topuklarının üzerine verdiği anda sanki binlerce akrep onu aynı anda sokmaya karar vermiş gibi, berbat bir acı tüm vücudunu dağladı. Yanma hissi o kadar güçlüydü ki nefesi kesildi ve yere düşmekten son anda kurtuldu çünkü Cresta onu yakalamak için harekete geçmişti. Başşifacı Maddis, esrarengiz ve talihsiz bir zamanlama duygusuyla tam o anda Caldon'un odasının kapısını açtı. Önündeki manzara karşısında dudakları inceli gözleri kısıldı.

"*Derhâl* yatağa dönün," diye emretti başşifacı ve yanlarına gidip Cresta ile birlikte Caldon'u yatağa doğru yönlendirdi.

“Burada kalamam,” diye itiraz etti Caldon gıcırdayan dişlerinin arasından, acı hâlâ dalgalar hâlinde içini sarıyor, hem sersemlemesine hem de midesinin bulanmasına neden oluyordu. Alnından ter damlıyor ama prens bunu görmezden geliyordu. Tekrar ayağa kalkmayı deneyebilmek için iki kadını hafifçe iterek geçmeye çalıştı. Tüm çabalarına rağmen kendini bir fare kadar zayıf hissediyordu, bu yüzden kadınların onu yatağa yatırması çok kolay oldu. “Anlamıyorsunuz. Kiva’nın yanında olmam lazım.”

Hiç etkilenmeyen Maddis’in kaşları havalandı. “Peki, onun için şu âna kadar benim ve en iyi şifacılarımın yapamadığı ne yapabilirsiniz?”

Caldon ağzını açtı ama sonra aynı hızla tekrar kapattı, kendini hem işe yaramaz hem de çaresiz hissediyordu.

Cal’ın yüzündeki ifade başşifacının yumuşamasına neden oldu. Omzuna uzandı ve hafifçe sıvazlayarak, “Onun için yapabileceğiniz en iyi şey, vücudunuza iyileşmesi için ihtiyaç duyduğunuz zamanı vermek. Böylece Kiva uyandığında güçlü olabilirsiniz. Kendinizi zorlayarak kimseye iyilik yapmıyorsunuz. En azından bu konuda bana güvenmeyi deneyebilir ve birkaç gün daha iyi bir hasta olabilir misiniz? Kiva yakın zamanda bir yere gittiği yok,” dedi.

Caldon bu hatırlatma karşısında irkildi... En yakın arkadaşının buralarda bir yerde ölümle pençeleşiyor olmasından nefret ediyordu, özellikle de bundan *haberi bile olmadığı için*.

Bu işte birlikteyiz, gün ışığı. Sen ve ben.

Keşke ona ihtiyacı olduğunda yanında olsaydı. Keşke...

Cal’ın ne düşündüğünü yüzünden anlayan Cresta, “Kes şunu,” diye tısladı. Çenesini -acı verecek şekilde- tuttu ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. “Kiva’nın yaralanması kesinlikle senin hatan değil. Öteâlem adına, siz Vallentis prensleri ve suçluluk kompleksleriniz.” Gözlerini devirdi. “En azından Jaren’ın böyle hissetmesi mantıklı çünkü Kiva, aslında onun için fırlatılmış bir hançerin önüne atladı. Ama sen...” Tiksinir gibi başını iki yana salladı.

“Kendine gel. Kendini suçlaman olanları değiştirmes ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Kiva sana kendi seçimlerini yapabilen büyük bir kız olduğunu hatırlatan ilk kişi olacaktır. Ne yaptığını *kesinlikle* biliyordu. Ona biraz güven, tamam mı?” Cal’ın gözlerine bakarak daha alçak sesle sözlerini bitirdi: “Ben de onun için endişeleniyorum, Cal. Ama o Kiva... O bir hayatta kalan. Ve şimdi yaşamak için her zamankinden daha fazla sebebi var. İyileşecek. Sadece biraz zamana ihtiyaı var.”

“Sizin de öyle, majesteleri,” diye araya girdi Başşıfacı Maddis. “O yüzden talimatlarımı dinleyin, ilacınızı alın ve ben söyleyene kadar bu yataktan ayrılmayı bir daha aklınızdan bile geçirmeyin.” Tehdit eder gibi sert bir sesle, “Gerekirse kapının önüne bir koruma koyarım, beni buna mecbur bırakmayın,” dedi.

Cresta, Caldon’un kadına bakışını görünce kahkahasını gizlemek için öksürmeye çalıştı ama başaramadı. Ancak Caldon uzun süre ona kızgın kalamazdı, özellikle de kızın sözleri zihninde yankılanıp onu biraz olsun rahatlatırken.

Cresta haklıydı... Kiva bir *hayatta kalandı*. Zalindov’da on yıl tek başına hayatta kalmış ve yakın zamanda oraya tekrar gönderilmişti. Hem kendi ailesinin hem onun ailesinin ve diğerlerinin sebep olduğu acıları ve kalp kırıklığını atlatmayı başarmıştı. Hayatında tanıştığı çoğu insanın *toplamından* daha fazla travma ve işkenceden sağ kurtulmuştu. Savaşta aldığı yarayı atlatabilecek biri varsa o da Kiva’ydı. Caldon’un buna inanması gerekiyordu. Kabul edeceği başka bir sonuç yoktu. En kötüsü olur da Kiva teleme giderse, peşinden oraya kadar gidip onu geri getirecek bir yol bulmayı denerdi.

Bu abasinda yalnız olmayacağını da biliyordu.

“Bizi itmeye çalışmayı bıraktığınız a göre artık uslu duracağınızı düşünebilir miyim?” diye sordu Başşıfacı Maddis.

Caldon, zayıflamış bedeni kendisi adına karar vermiş olsa da, başını salladı.

“Mükemmel,” dedi başşifacı, gözle görülür derecede rahatlayarak. Daha sonra beyaz önlüğünün ceplerinden bir sürü şişe çıkarıp ona doğru itti. “Şimdi bunları alın. Hissettiğiniz acıyı dindirecekler. Bana öyle bakmayın. Pek çok şey olabilirim, genç adam. Ama aptal değilim. Ayrıca kanınızdaki zehri atarak iyileşmenizi hızlandırmaya da yardımcı olacaktırlar.”

Tartışmanın bir anlamı olmadığını bilen Caldon, tonikleri içti ve ağzında karışan tatlar karşısında yüzünü buruşturdu. Ardından sağlam dozda haşhaş sütünü hissetti. Cresta ve Maddis haklıydı. Artık Kiva için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çok zayıftı ve -tanrıların izniyle- Kiva yatıp iyileşirken, o da aynısını yapacaktı.

Ve kendi başına ayakta durabildiği an, arkadaşını bulmak için yatağından kalkacak, Maddis’in lanet olası emirlerini dinlemeyecekti.

Durumu kaplumbağa hızında düzelen Caldon’un sabırsızlığı sonraki birkaç gün içinde katlanarak arttı. Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde, sadece bir kez odasından gizlice çıkmaya çalışmış ve bacakları çökünce doğrudan yere düşmüştü. Neyse ki hiç kimse tanık olmamıştı ve bir sonraki şifacı durumunu kontrol edip ona daha fazla ilaç vermek için gelmeden önce, acıyla inleyerek kendini yatağına çekmeyi başarmıştı.

Kiva’yı görme girişimi başarısız olmuştu. Bu, Caldon’u gücünü yeniden kazanma konusunda daha kararlı bir hâle getirdi, en azından yürümek gibi basit bir şeyi yapabilecek kadar gücü olana kadar. Fakat odasından tekrar kaçmaya çalışarak Maddis’in gazabına uğrama riski yoktu çünkü nadiren yalnız kalıyordu.

Ashlyn ve Cresta günün ve gecenin her saatinde uğramaya devam ettiler, hem başşifacının talimatlarını takip ettiğinden emin oldular hem de söz verdiği gibi dinlenmesini sağladılar. Onu

eğlendirmek için ellerinden geleni yaptılar ve Cal'ın ne kadar huzursuz hissettiğini bildikleri için ona Kiva ve diğer arkadaşlarıyla ilgili güncel bilgileri aktardılar.

Başka ziyaretçileri de olmuştu. İlk uyandığı günün ertesi sabahı teyzesi gelmişti. Evalon Kraliçesi onunla epey zaman geçirmiş, Jaren ve Naari ile birlikte üç ay önce Vallenia'dan kaçmalarından bu yana olup bitenleri anlatmıştı. Ayrıca Galdric'in ölümünü de detaylı olarak konuşma şansları olmuştu. Yüzüklerin *birleşmesiyle* gerçek Tanrıların Eli'nin oluşmamasını ve onun yerine eski asi lideri yakıp küle çevirmelerini anlatmıştı. Bunu duyan Caldon hiç utanç hissetmeden, derin bir memnuniyet duydu.

Jaren da ziyaret edenler arasındaydı ancak yalnızca Caldon'a ürpertici bir şekilde sarılıp onu uyanık gördüğü için ne kadar rahatladığını söyleyecek kadar kaldı. Gözlerinin altındaki gölgeler savaştan bu yana neredeyse hiç uyumadığını, kıyafetlerindeki kırıklıklar ise neredeyse her dakikasını Kiva'nın yatağının başında geçirdiğini gösteriyordu. Birkaç dakika sonra, elinden geldiğince hızlı bir şekilde onun da Kiva'nın yanına gideceğini söyleyerek Jaren'ı odasından çıkaran kişi Caldon oldu. Bu ona pahalıya mal oldu. Kiva'nın uyanmasını birlikte bekleyebilmek için kuzeni-ne eşlik etmeyi çok isterdi ama şimdilik en azından biri onunla birlikteydi.

Jaren gibi, Torell de onu çok kısa ziyaret etti. Harap görünümü, onun da genelde Kiva'nın yanında beklediğini kanıtlıyordu. Asilerin bir şey için ona ihtiyacı olduğunu ve Gümüşdiken'i otuz dakikalığına terk ederse Kiva'nın bunu anlayacağını söyleyerek gelip onu götüren kişi Ashlyn'di. Tor ikna olmuş görünmüyordu ama Ashlyn çekiciliğini kullanarak Tor'u gözlerden uzaklaştırmayı başardı ve Cal'a göz kırptı.

Eidran ve Naari de kısa bir süre sonra Tipp'le birlikte gelmişlerdi. Kraliyet muhafızları, ileri atılıp Caldon'a sarılmaya çalışan genç çocuğu tutmaya bile çalışmadılar. Eğer Cal yatakta

uzanmıyor olsaydı, Tipp'in gücü göz önüne alındığında kışının üzerine düşerdi. Ancak sarılmanın yol açtığı acı dalgası, Cal'ın da çocuğu aynı şekilde kucaklamasını engellemedi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Tipp'in kulağına. Tipp ona yüksek sesle burnunu çekerek tepki verdi. Bunun üzerine Caldon'un gözleri doldu. İkisi, Oakhollow'un dışındaki o toprak yolda olup bitenler sayesinde artık sonsuza kadar bağlanmıştı.

Tipp, Eidran ve Naari de Cresta ve Ashlyn gibi, uzun süre yanında kaldılar ve Başşifacı Maddis onlara artık Cal'ın uyuması gerektiğini söyleyene dek gitmediler.

Caldon üç gün boyunca başşifacının nöbet tutan gözlerinden boğulacak gibi oldu. Sonunda saydığı kadarıyla Gümüşdiken'deki altıncı gününde bedenini tekrar test edecek kadar güçlü olduğunu hissetti.

Bu kez bacakları bükülmemişti. Zafer çığlıkları atacak durumdaydı. Bilincini ilk geri kazandığı zamanki kadar kötü olmasa da hâlâ acı çekiyordu ve o sabah yapmayı planladığı şey için kesinlikle idare edilebilirdi.

Sadece zamanlamayı doğru yapması gerekiyordu çünkü başşifacı onu yakalarsa... Eğer niyetinden şüphelenirse...

İhtiyacı olan son şey, kapısına bir gardiyan yerleştirme tehdidini yerine getirmesiydi ve buna ihtiyaç duymasına neden olacak en ufak bir işaret görürse, kadının bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu.

Şifacıların sabah turlarını tamamlamasını beklemek onun için bir ızdıraptı ve Maddis'in gelip onu bizzat kendisinin bakmasını beklemek daha da sinir bozucuydu, her kontrolünde olduğu gibi itaatkâr bir şekilde yatakta olduğunu görünce onaylar gibi mırıldandı. Caldon onun yanındayken yüksek sesle esnemeye ve battaniyelerine daha da gömülmeye dikkat etti. Önceki gece iyi uyumamıştı, Maddis'in yardımcılarının verdiği yeni toniklere minnettardı çünkü öğleden önce uzun ve rahat bir uyku çekmesini sağlayacaklardı.

Oysa ki ilaçları içmemiştir. Çünkü Maddis'in aksine, şifacı yardımcıları onu çok da yakından takip etmiyorlardı, bu yüzden bir kukla gibi şişedekileri içmek yerine, yastığının altına sakladığından haberleri yoktu.

İlaçları daha sonra içebilirdi... Zira onlara daha sonra kesinlikle ihtiyacı olacaktı çünkü odadan kaçmak onu yoracak ve belki hâlâ kanında dolaşan zehri alevlendirecekti. Ama artık kendi ağırlığını taşıyabildiğine göre, o gün başarılı olabilmesi için aklının başında olması lazımdı.

Nihayet *-nihayet-* Maddis, battaniyeyle örtülü dizini hafifçe sıvazladı ve omzunun üzerinden, "Uykunun tadını çıkarın, Prens Caldon. Birkaç saate yeniden görüşürüz," diye seslendi.

Bu, Cal'm gizlice dışarı çıkıp tekrar dönmesi için fazlasıyla yeterli bir zamandı. Şifacıya *görüşürüz* dedi ve yüksek sesle bir kez daha esnedi. Yeterince uzun olduğunu umduğu bir süre boyunca bekleyip dikkatle yataktan indi. Lacivert pijamasının üstüne yumuşak, beyaz bir üst giydi. Hareket edince canı biraz yansa da acı hızla geçtiği için Cal kapıya gidecek kadar cesaret buldu.

Eşikten etrafa bakıp bomboş koridorda başşifacıdan herhangi bir iz olmadığını görünce rahatladı. Ancak başka beyaz önlüklü şifacılar ve bir grup öğrenciye benzeyen kişiler vardı. Caldon bu yüzden bu tip durumlarda her zaman işe yarayan şeyi yaptı. Omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve sanki tüm dünya onun orada olmasına izin vermiş gibi kararlı bir şekilde odasından dışarı çıktı. Yanlarından geçtiği çok sayıda insan ona ikinci kez baktı. Bir Vallentis prensinin bırakın bu kadar gündelik kıyafetler giymeyi, Gümüşdiken'in koridorlarında yürümesi bile her gün görecekları bir şey değildi ama buna rağmen kimse onu durdurmadı. Son birkaç gündür hayati değerlerini kontrol eden tanıdık şifacılar bile onun henüz hareket etme izni olup olmadığını sorgulamadı. Caldon'un kendinden emin tavrı buna izin verildiğini varsaymalarına neden olmuştu.

Caldon numara yapmaya bu kadar odaklanmasa gülerdi.

Neyse ki son birkaç gün içinde ziyaretçilerinden Kiva'nın hangi odada olduğunu bilecek kadar bilgi toplamıştı, bu yüzden doğrudan oraya yöneldi. Steril koridorlarda ilerleyerek önce sola, sonra sağa ve bir kez daha sağa dönerek kapıyı buldu. Sessizce açtı ve içeri daldı.

Onu bekleyen manzara karşısında kalbi tekledi.

Kiva yatağında ölü gibi hareketsiz yatıyordu, teni çarşafklar kadar solgundu, normalde parlak olan gözleri kapalıydı. Göğsü istikrarlı bir şekilde inip kalkıyor olmasa, bir ceset olduğunu sanabilirdi.

Bu düşünce Caldon'u ürpertti ve bakışlarını ondan uzaklaştırıp yanında elini tutmuş oturan ve Kiva onu duymasa da kulağına bir şeyler fısıldayan Jaren'a çevirdi. Torell de odadaydı, pencerenin yanında duruyordu ve sanki kardeşini nasıl canlandıracaklarına dair gizemi çözebileceklerini umuyormuş gibi dışarıdaki bahçelere bakıyordu.

Altı gün geçmişti ve Kiva hâlâ bu şekildeydi. Caldon'a verilen güncel bilgiler, hayati tehlikeyi atlattığına inandıklarını gösterse de bilinci hâlâ yerine gelmemişti.

Kiva'ya bakıp ne kadar cansız görüldüğünü düşünen Caldon, bunun "eğer" değil, "ne zaman" olacağına dair düşüncelerinin haklı çıkması için dua etti.

Tedbirli bir şekilde ileri doğru ilerleyerek Kiva'nın baş ucuna yaklaştı ve gözleri kendisine dönen Jaren ve Tor'a başını salladı. Onu orada gördüklerine şaşırmış gibi görünmüyorlardı, onu yeterince iyi tanıyorlar ve gizlice içeri girmesinin sadece bir an meselesi olduğunu biliyorlardı. Kiva'nın durumunun değişmediğini sessizce doğruladıktan sonra, kimse tekrar konuşmadı çünkü hissettikleri derin duyguları ifade edecek bir kelime bulamıyorlardı.

Caldon, Jaren'ın karşısına oturup tıpkı onun yaptığı gibi, Kiva'nın diğer elini tuttu. Zaman çok ağır işliyordu. Maddis'in onu burada yakalayıp sürükleyerek götürmemesi için birazdan odasına gitmesi gerektiğini biliyordu ama henüz ayrılmaya hazır değildi.

Cal orada ne kadar süre oturup Kiva'ya güç dilediğinden emin değildi. Kızın odasının kapısı açıldı. Başşifacının geldiğini sanan Caldon gerilerek kapıya döndü ama gelen Maddis değil, Ashlyn'di. Cal'ı görünce gözlerini devirdi ve hafifçe iç çekip, onu yargılamadan yanlarına yaklaştı.

"Üzgünüm ama onları daha fazla engelleyemiyorum," dedi Ashlyn, Jaren ve Torell'e. Caldon, ablasının ne demek istediğini anlamadığından kafa karışıklığıyla kaşlarını çatı.

"Umurumda değil... Onu yalnız bırakmayacağım," dedi Kiva'ya daha da yaklaşarak çatlak bir sesle cevap veren Jaren. Tor da aynı şekilde düşündüğünü göstermek ister gibi, başını öne doğru salladı.

"O hâlde, konu kurallara karşı çıkmak olunca Cal'ın hem ön-görülebilir hem de aptal olduğunu kanıtlamış olması büyük bir şans sanırım," dedi Ash dalga geçer gibi. "Çünkü bu, siz dönene kadar Kiva'nın başında bekleyebileceği anlamına gelir. Öyle değil mi, canım kardeşim?"

Caldon kendisine "aptal" denmesinden hoşlanmasa da merakı ağır basmıştı. "Neler oluyor?"

"Bu ikisi benimle gelmek zorunda," diye yanıtladı ablası, parmağını Jaren ve Tor'a doğru uzatarak. "Konsey Mirryn ve Zuleeka'yla ilgili karar vermek için toplanıyor. Jaren'ın veliaht prens olarak tanıklık etmesi gerekiyor ve Tor'un da..." Öksürdü. "...bariz nedenlerden dolayı orada olması lazım," diye devam etti.

Caldon, kraliyet konseyinin Tor'un toplantıya katılmasını sırf Zuleeka'nın kardeşi ya da bir Corentine olduğu için isteyip istemediğini merak etti. Zuleeka'nın yenilgisinden sonra Tor'un yaptığı ilk hareket onların dağılacağını duyurmak olsa bile, belki de asi lideri olduğu içindi. Cal'ın iddialı konsey üyelerine dair bildikleri göz önüne alındığında, muhtemelen üç nedenin hepsi de geçerliydi. Ama en azından Ashlyn, Tor'un arkasını kollardı. Jaren da öyle.

Caldon, Gümüşdiken'e getirildiğinden beri ilk kez mutluydu çünkü mazereti sayesinde, konseyin uzun soluklu geçeceği bilinen toplantılarından birine katılmaktan kurtulmuştu

"Gidin," dedi Jaren ve Torell'e. "Söz veriyorum yanından ayrılmayacağım."

Maddis gelse de kalmanın bir yolunu bulacaktı. Eğer gerekirse onunla yastık dövüşü bile yapardı... Kiva'nın bir saniye bile yalnız kalmaması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Tor yüksek sesle iç çekti ve Jaren tam itiraz edecekken Ashlyn araya girdi.

"Bu işi ne kadar çabuk halledersek, ona o kadar çabuk geri dönebilirsiniz." Jaren'ın koluna uzanıp onu yavaşça ayağa kaldırdı. "Cal onu yalnız bırakmaz. Bırakmayacağını biliyorsun."

Jaren her zamankinden daha parçalanmış görünüyordu ama teslimiyetle dudaklarını birbirine bastırdı ve Caldon'a döndü. "Uyanırsa ona söyle... Ona de ki..."

Caldon'un aklından her biri, bir öncekinden daha haylaz bir sürü cevap geçti ama kuzeninin mavi-altın sarısı gözlerindeki kaybolmuş ifadeyi görünce kendini tuttu. "Benim bir şey söylememe gerek yok. Geri döndüğünde kendin söylersin. Hadi, acele et de buraya çabuk dön."

Caldon'un verdiği ipucunu dikkate alan Jaren, Kiva'nın alnını öpmek için eğilmeden önce Cal'a minnettar gözlerle baktı. Ardından odadan çıktı. Tor ve Ash de peşindeydi, ikisi de mümkün olan en kısa sürede geri döneceklerini söylemişlerdi.

Artık Kiva ile yalnız kalan Caldon, çok sayıda ilacı inceleyerek dikkatini dağıttı. Baş ucundaki masanın üzerinde birçok şişe vardı ve ilaçlardan hiçbirinin bağımlılık yapıcı özelliği olmadığını görünce rahatladı. Cresta, şifacılar Kiva'nın melek tozuyla olan geçmişini anlattığından bahsetmişti, böylece en azından uyandığında yoksunluk belirtileri yaşamak zorunda kalmayacak, sadece yarısından kaynaklanan bir acı ve yaralanma sonrası aşırı yorgunluk hissedecekti.

Yani temelde Caldon'un son altı gündür hissettiğinin aynısını hissedecekti.

Bu işte birlikteyiz, gün ışığı. Sen ve ben.

Ah, ne ironi, diye düşündü Caldon, dudaklarında neşesiz bir gülümsemeyle.

Zaman geçtikçe Cal sıkılmaya başladı. Jaren gibi yaparak Kiva ile konuştu ama tek taraflı sohbet etmeyi sürdürmek zordu. Özellikle de ona sadece, "Seni koruyamadığım için üzgünüm," ya da, "Lütfen uyan," gibi şeyler söylediği için. En sonunda bunları söyleyip durmaktan vazgeçti ve "Eğer bunu yaparak sabah antrenmanlarından kaçacağını sanıyorsan, tatlı yanak, yanılıyor-sun," dedi.

Bu son sözlerin ardından kızın göz kapaklarının hafifçe seğirdiğini görünce şaşkına döndü.

Caldon nefesini tutup bunu hayal etmiş olabileceğinden korkarak Kiva'ya yaklaştı. Ama sonra aynı şey tekrar oldu ve bu kez Kiva'nın gözleri yavaşça açıldı. Onları bir, iki, üç kez kırptı, sonra bulanık bir şekilde etrafına baktı ve yavaş yavaş nerede olduğunu anlamaya başladı.

Cal sevinçten ulumakla ağlamak arasında (son derece erkeksi bir şekilde) kalakaldı. Bunun yerine Kiva etrafa bakarken, bir heykel gibi bekledi. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olamamaktan dolayı hissettiği suçluluk duygusuyla, "Seni birkaç saatliğine yalnız bıraktım ve olanlara bak," dedi.

Kiva ona baktı.

Baktı, baktı ve baktı.

Sonra yüzü buruştu ve ağlamaya başladı.

Caldon küfretti ve koltuğundan fırlayıp kızın yatağının yanına geldi

Bu hareketle birlikte vücuduna saplanan acıyı umursamadı. Onu kollarının arasına aldı, yarasını sarsmamaya dikkat ederek kendine çekti ve ağlamasına, *yaşıyor olmasının* tadını çıkarmasına izin verdi.

Caldon artık onun iyi olacağını biliyordu. Kiva hayatta kalmıştı, *hepsi hayatta kalmıştı*.

Artık geriye yapacak tek bir şeyleri kalmıştı...

Kendi hikâye kitaplarının mutlu sonunu kovalamak.

Ve sonsuza dek mutlu yaşamak.

LYNETTE NONI

Avustralyalı yazar Lynette Noni, kurgu dünyasına girmeden önce üniversitede gazetecilik, akademik yazarlık ve insan davranışı eğitimleri aldı. Kendisi şu an Medora Günlükleri, iki kitaptan oluşan Whisper ve Hapishane Şifacısı serileriyle en çok satanlar listesinin bir

numarasında yer alan, ödüllü ve tam zamanlı bir yazardır.

 lynettenoni

 LynetteNoni